DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

YABAN DİYARLARDAKİ YABANCI

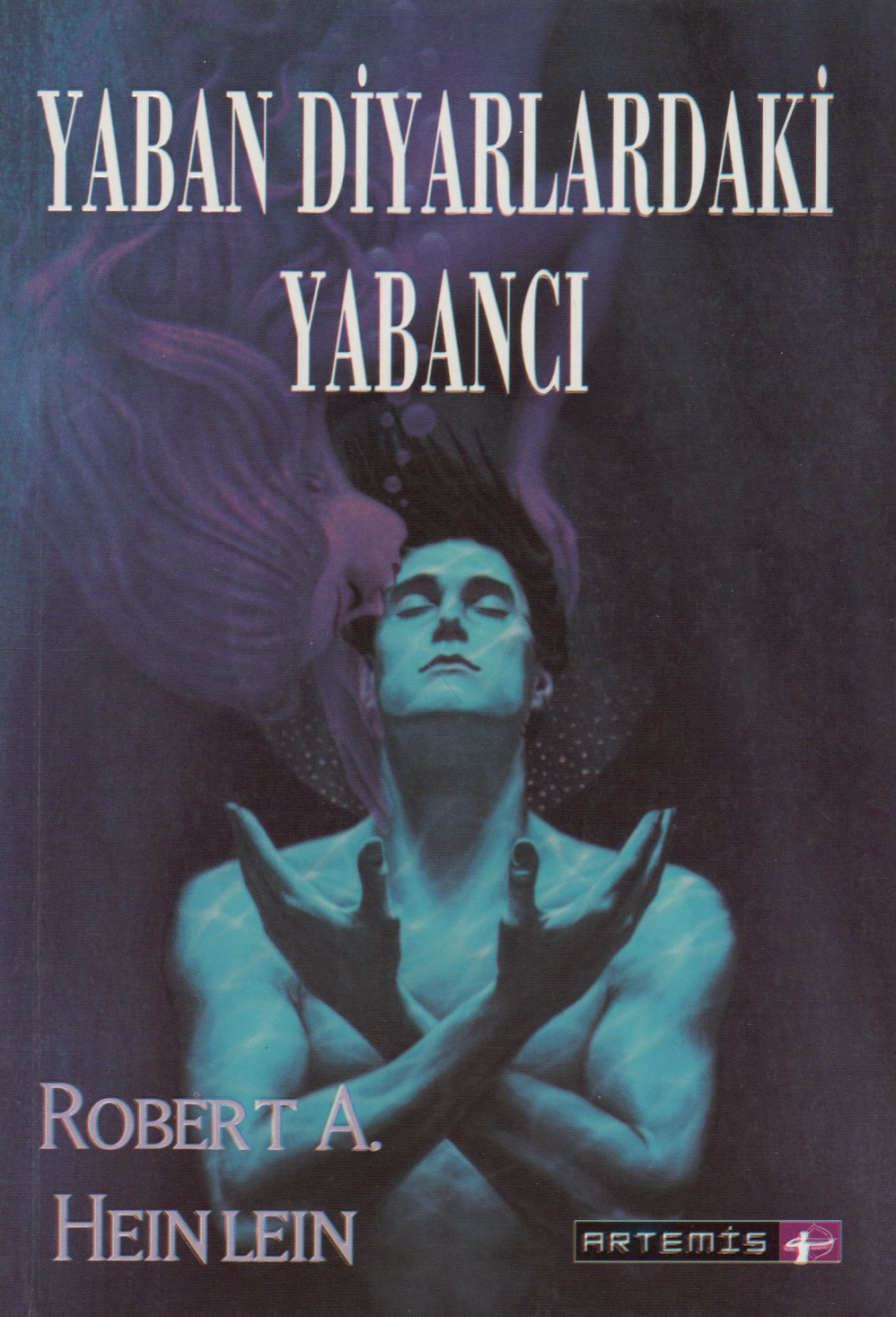

ROBERT A. HEINLEIN

ARTEMİS

YABANI DİYARLARDAKİ YABANCI

ROBERT A. HEINLEIN

Çeviren: Kağan Çam

ARTEMİS

ROBERT A. HEINLEIN

1907-1988. Dünyanın hâlâ en büyük bilim kurgu yazarlarından sayılan Robert Anson Heinlein'ın ilk bilimkurgu öyküsü LIFELINE adı ile 1939 yılında Astouding'in ağustos sayısında yayınlandı.

Uzayda İlk Oyun (Okat 1971), Yıldız Gemisi Askerleri, Yaban Diyarlardaki Yabancı ve The Moon Is A Harsh Mistress ile olmak üzere dört kez Hugo ödülü kazandı.

Amerika Bilim Kurgu Yazarları tarafından İlk Büyük Üstat seçildi.

Hedef Ay, Yıldız Gemisi Askerleri, Merih'te Panik gibi eserleri filme çekildi.

Militarist ve sağ elimli olduğunu ileri sürenler varsa da Yaban Diyarlardaki Yabancı'yı okuduktan sonra böyle bir şey iddia etmeleri zorlaşacaktır.

Türkiye'de yayınlanan eserlerinden bazıları şunlardır: Merih'ten Saldıranlar (Çağlayan 1954), Mavi Ölüm (Çağlayan 1955), Yeni Dünyalara Doğru (Yağmur 1974), Uzayda Kaybolanlar (K Yayınları 1974), Kaybolan Miras (Metis 1995), Kızıl Gezegen (Metis 1996), Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım (Metis 1997)... Aynı kitaplara farklı yayınevlerinde farklı isimlerle rastlarsanız şaşırmayın.

ROBERT CORNOG
FREDRIC BROWN
PHILLIP JOSE FARMER
İÇİN

A 024

YABANI DİYARLARDAKİ YABANCI

ROBERT A. HEINLEIN

Orijinal Adı : *Stranger in a Strange Land*
İngilizce Aslından çeviren : Kağan Çam
Yayına Hazırlayan : Ferhan Ertürk

1. Basım : Aralık 2003
ISBN : 975-8733-25-7
Copyright © 1991 by Virginia Heinlein
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Kapak İllüstrasyonu © James Warhola

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kesim Telif Hakları aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: 0212 513 34 20-21 Faks: 0212 512 33 76
e-posta: info@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com
Genel Dağıtım: Alfa
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: 0212 674 97 23
Faks: 0212 674 97 29

Artemis, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YABANI DİYARLARDAKİ YABANCI

Bu esere ilgisi ve yardımlarından dolayı Müfit Özdeş'e teşekkür ederiz.

Uyarı: Bu hikayedeki tüm insanlar, tanrılar ve gezegenler hayal ürünüdür. Olası isim benzerlikleri kasıtlı değildir.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 – Kirli Kökenleri
Bölüm 2 – Akıl Almaz Mirası
Bölüm 3 – Garip Eğitimi
Bölüm 4 – Skandallarla Dolu Kariyeri
Bölüm 5 – Mutlu Kaderi

ÖNSÖZ

Bu kitabın *Yaban Diyarlardaki Yabancı*'nın ilk baskısından daha kalın olduğunu ve daha fazla sayfa içerdiğini düşünüyorsanız, haklısınız. Bu baskı, orijinal olandır: Robert Heinlein'in kafasında oluşturduğu ve kağıda döktüğü hali.

Önceki baskı 160.000'den biraz fazla sözcük içeriyordu, bu baskıdaysa 220.000 civarı sözcük var. Robert'ın el yazı kopyası diyalogların miktarına göre genelde sayfa başı 250 – 300 kelime içeriyordu. Yani, ortalama 275 kelime olduğunu kabul edersek, el yazması da 800 sayfa olduğuna göre elimizde toplam 220.000, belki de biraz daha fazla kelime olur.

Bu kitap, basıldığı 1961 yılında bilim kurgu okuyucularına sunulandan son derece farklıdır. Editörler ilk baskıda, halkın rahatsız olabileceği bazı sahneleri kitaptan çıkarmışlardır.

Astounding Science Fiction dergisinin Kasım 1948 sayısında editöre yollanmış bir okur mektubunda, bir yıl sonraki sayı için öykü başlıkları öneriliyordu. Bu başlıklar arasında Robert A. Heinlein tarafından yazılacak bir öykü de vardı: "Körfez."

O editör, John W. Campbell Jr. ve Robert arasında geçen uzun bir konuşma sonucunda okuyucunun başlıklarını verdiği öykülerin yazılması için yeterli zaman olduğuna karar verildi; bu sayı Kasım 1949'da çıkacaktı. Robert, o başlığı taşıyan bir kısa öykü yazmaya söz verdi. Diğer yazarların çoğu da bu oyuna katılmaya karar verdiler. Bu konu, 'Zamanda Yolculuk' adıyla anılmaya başlandı.

Robert'in sorunu, kendisine verilen başlığa uygun bir öykü bulmaktı.

2 Böylece birlikte bir 'beyin fırtınası' yaptık. Uygun olmayan diğer fikirlerin arasında ona, yabancı bir ırk tarafından yetiştirilmiş bir insan çocuğun öyküsünü önerdim. Robert, bu fikrin bir kısa öykü için fazla kapsamlı olduğunu söyledi ama bunu bir kenara not aldı. O akşam çalışma odasına gitti, birtakım uzun notlar tuttu ve bunları bir kenara koydu.

'Körfez' başlığı için başka bir öykü yazdı.

Aldığı notlar bir dosyada birkaç yıl bekledi ve sonra Robert, sonunda *Yaban Diyarlardaki Yabancı* olacak kitabı yazmaya başladı. Nedense, hikaye yerli yerine oturmadı ve Robert kitabı bir kenara kaldırdı. Birkaç kez elyazmasına döndü ama kitap 1960'a kadar tamamlanmadı: şu anda elinizde tuttuğunuz o versiyondur.

1960'ın koşullarında *Yaban Diyarlardaki Yabancı*, yayıncılarını korkutan bir kitaptı: fazlaca sıra dışıydı. Bu yüzden, olası kayıpları en aza indirmek amacıyla Robert'ten el yazmasını 150.000 kelimeye indirmesi istendi; yaklaşık 70.000 kelime kaybolacaktı. Editör, yayınlama riskini göze almadan önce başka değişiklikler de istedi.

Uzun, karmaşık bir kitabın neredeyse dörtte birini çıkarıp atmak neredeyse imkânsız bir işti. Ama birkaç ay sonunda Robert bunu başardı. Son sözcük sayısı 160.087 idi. Robert daha fazlasını çıkarmanın mümkün olmadığına inanıyordu ve kitabın bu uzunluğu kabul edildi.

Kitap, 28 yıl boyunca o şekilde basıldı.

1976'da Kongre yeni Telif Yasasını kabul etti. Buna göre, yazarın ölümü ve dul eşinin telif hakkını yenilemesi halinde tüm eski kontratlar iptal oluyordu. Robert 1988'de öldü ve ertesi yıl *Yaban Diyarlardaki Yabancı*'nın telif hakkının yenilenmesi zamanı geldi.

Diğer pek çok yazarın aksine Robert, orijinal daktilo kopyasını yayınlanmak üzere sunduğu haliyle arşivciliğini yapan Santa Cruz'daki Kaliforniya Üniversitesi kütüphanesinde bir dosyada saklamıştı. O kopyadan bir tane istedim ve yayınlanan versiyonla ikisini karşılaştırarak okudum. Ve kitabı kesmenin bir hata olduğu sonucuna vardım.

Böylece bu daktilo kopyasını Robert'in menajeri Eleanor Wood'a yolladım. Eleanor da iki kopyayı birlikte okuduktan sonra kararımı onayladı. Ve yayınevine haber verdikten sonra onlara yeni/eski versiyonu sundu.

Kimse kitabın bu kadar ciddi bir şekilde kesilmiş olduğunu hatırlamıyordu; yıllar içinde yayınevinin editörleri ve yetkili müdürleri değişmişti. Dolayısıyla bu versiyon, onlar için tam bir sürpriz oldu.

Orijinal versiyonun kesilmiş olandan daha iyi olduğunu onayladılar ve bu versiyonu yayınlamaya karar verdiler.

Şu anda elinizde, Robert Anson Heinlein tarafından yazıldığı haliyle orijinal *Yaban Diyarlardaki Yabancı*'yı tutmaktasınız.

Baş karakterlerin adları olay örgüsünde önemli bir yer tutmaktadır. Hepsi dikkatle seçilmiştir: Jubal, Eski Ahid'de Kabil'in torunu Yubal, Michael Başmelek Mikhail'dir. Diğer isimlerin anlamını bulmayı okuyucuya bırakıyorum.

-Virginia Heinlein
Carmel, Kaliforniya

BÖLÜM BİR

KİRLİ KÖKENLERİ

BİR

Bir zamanlar, dünya daha gençken, Smith adında bir Marslı vardı.

Valentine Michael Smith vergi kadar gerçekti ama türünün tek örneğiydi.

Arz'dan Mars'a yapılacak ilk insanlı keşif gezisinin müretteb atı, uzaydaki en büyük tehlikenin insanın kendisi olduğu varsayımına dayanılarak seçilmişti. O zamanlar, Ay'daki ilk insan kolonisinin kurulmasının üstünden sadece sekiz Arz yılı geçmişken, gezegenler arası uçuşlar, insanı canından bezdiren çift teğetli yarı elips serbest düşüş yörüngeleriyle* yapılabiliyordu. Arz'dan Mars'a iki yüz elli sekiz güne, bir o kadar da dönüş için, üzerine de Mars'ta geçecek, iki gezegenin, çift teğetli dönüş yörüngesinin çizilmesine izin vereceği, göreli konumları almaları için emekleyerek ilerlemeleri beklenecek dört yüz elli beş günü ekleyin, toplamda neredeyse üç Arz yılı ediyordu bu yolculuk.

---

*) Serbest düşüş yörüngesi: Güneş Sistemi içinde uzay yolculukları daha güçlü ve verimli bir itiş sistemi bulunmadıkça bu şekilde, gezegenlerin kütle çekimlerini kullanarak yapılmalıdır. Serbest düşüş denmesi, bu işlemin tamamen Newton'un çekim kanunlarına göre yapılmasındandır. Araçlar kelimenin tam anlamıyla, bir gezegenden diğerine atlarlar.

İnsanı bezdiren uzunluğu bir yana, bu yolculuk aynı zamanda çok riskliydi. Envoy* adındaki bu uçan tabut, yalnızca bir uzay istasyonunda yakıt ikmali yapıp sonra da Arz atmosferini yalayıp geçen bir dalışla Mars'a yollanabiliyordu. Mars'a varınca da tabii ki inerken çakılmadıysa, tepkime-kütle depolarını dolduracak suyla yiyecek bir şeyler bulabildiyse, bin türlü başka şey ters gitmediyse geri dönebiliyordu.

Yine de fiziksel tehlikelerin, psikolojik gerilimlerden çok daha önemsiz olduğuna karar verilmişti. Sekiz insanın, neredeyse üç Arz yılı boyunca maymunlar gibi doluştukları gemide, insanların normalde birbirleriyle geçindiğinden çok daha iyi geçinmeleri gerekiyordu. Önceki dersler, tamamen erkeklerden oluşan bir grubun sağlıksız ve toplumsal olarak dengesiz olduğunu gösterdiği için bu seçenek reddedilmişti. İdeal mürettebatın, gereken nitelikler böyle bir bileşimde bulunabilirse, dört evli çift olduğuna karar verildi.

İhaleyi alan Edinburgh Üniversitesi, mürettebat seçimi için taşeron olarak Toplumsal Araştırmalar Enstitüsü'yle anlaştı. Gönüllülerin çoğunluğunu yaş, sağlık durumu, düşünce yapısı, eğitim ve huy gibi nedenlerle eledikten sonra bile, Enstitünün elinde, üzerinde çalışılması gereken, her biri vücutça, zihince sağlıklı ve gereken özel becerilerden en az birisine sahip dokuz binden fazla aday kalmıştı. Enstitünün kabul edilebilir durumda dört çiftten oluşan birkaç mürettebat bulması umuluyordu.

Böyle bir mürettebat bulunamadı. Gereken temel uzmanlıklar, astrogasyon,** tıp doktorluğu, aşçılık, makinistlik, gemi komutanlığı, anlambilim, kimya mühendisliği, elektronik mühendisliği, fizik, jeoloji, biyokimya, atom mühendisliği,

*) Envoy: Elçi

**) Astrogasyon: Uzayda mevki ve yön tayini, rota belirlenmesi

fotoğrafçılık, hidroponik* ve roket mühendisliği idi. Müretteba oluşturan herkes ya birden fazla beceriye ya da kısa sürede yeni uzmanlıkları öğrenebilme yeteneğine sahip olmalıydı. Bu sekiz kişilik grubun özelliklerine sahip yüzlerce takım vardı; bu takımlardan üçü hem istenen niteliklere sahip çıktı, hem de sağlıklı ve zekiydi. Fakat her üç durumda da uyumluluk için mizaç faktörlerini değerlendiren psikologlar dehşet içinde kaldılar.

İhale üstlenicisi uyumluluk katsayısının düşürülmesini önerdi; Enstitü de aldığı dolarlık ücreti iade etmeyi sertçe teklif etti. Bu arada, adı kaydedilmemiş bir bilgisayar programcısı, makineleri üç çiftten oluşan mürettebat adaylarını bulması için çalıştırıyordu. Her biri, bu çiftin tamamlaması gereken, kendi özelliklerine göre uyumlu birkaç düzine takım buldu. Tabii bunlar olurken, makineler ölümlerle, adaylıktan çekilmeler ve yeni gönüllülerle değişmekte olan veriyi gözden geçirmeyi sürdürüyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla M.S., D.F.** Yedekler Komutanı, sınırsız yetkili pilot ve Ay görevini tamamlamış, kırk yaşında deneyimli bir asker olan Yüzbaşı Michael Brant'ın enstitüde bir arkadaşı vardı. Bu kişi, bekâr kadın gönüllüleri tarayarak yüzbaşıyla birlikte mürettebatı tamamlayacak ve makinenin kabul edilebileceği takımı oluşturacak kişiyi arıyordu. Bütün bunlar da Yüzbaşı'nın jete atlayıp Avustralya'ya uçması ve kendinden 9 yaş büyük, at suratlı bir kız kurusu olan anlambilimci Dr. Winifred Coburn'a evlilik teklif etmesiyle sonuç-

*) Hidroponik: Topraksız bitki yetiştirme bilimi, uzun sürecek uzay yolculuklarında mürettebatın besin gereksinimi ile atmosferin dengelenmesi ve geri dönüşüm için kısıtlı alanda meyve, sebze ve tahıl üretimi. Günümüze kadar uzay istasyonlarında sadece sınırlı deneyler olarak gerçekleştirilmiştir.

**) D.F.: Defender of The Faith, özellikle Britanya'da tahtın sadık hizmetkârları için kullanılan bir paye.

landı. Dr. Coburn, Carlsbad Arşivlerinde muzip ifadeli ancak pek de çekici olmayan bir fotoğrafıyla yer alıyordu.

Belki de Brant, içeriden kimsenin yardımı olmaksızın, bir keşfe komuta etmek için gereken sezgisel cesaretle hareket etmişti. Her ne olduysa oldu, ışıklar yanıp söndü, delikli kartlar çıktı ve Envoy için bir mürettebat bulundu:

Yüzbaşı Michael Brant, kaptan-pilot, astrogatör, yardımcı aşçı, yardımcı fotoğrafçı, roket mühendisi.

Dr. Winifred Coburn Brant, 41, anlambilimci, uygulamalı hemşire, ambar sorumlusu, tarihçi.

Bay Francis X. Seeney, 28, komutan yardımcısı, yardımcı pilot, astrogatör, astrofizikçi, fotoğrafçı.

Dr. Olga Kovalic Seeney, 29, aşçı, biyokimyacı, hidroponikçi.

Dr. Ward Smith, 45, doktor ve cerrah, biyolog.

Dr. Mary Jane Lyle Smith, 26, nükleer enerji mühendisi, elektronik ve güç teknisyeni.

Bay Sergei Rimsky, 35, elektronik mühendisi, kimya mühendisi, makinist ve tamirci, kriyolog.

Bayan Eleanora Alvarez Rimsky, 32, jeolog ve selenolog,* hidroponikçi.

Mürettebat, genel olarak istenen yeteneklere sahip olmasına rağmen bazı durumlarda ikincil beceriler kalkış öncesi haftalardaki yoğun eğitimle kazanıldı. Daha da önemlisi, karşılıklı olarak uyumlu olmalarıydı.

Belki de fazla uyumluydular.

Envoy, aksilik olmaksızın belirlenmiş zamanda kalktı. Yolculuğunun erken evrelerinde gönderdiği günlük raporlar herkes tarafından rahatlıkla dinlenebiliyordu. Uzaklaşıp gönderdiği sinyaller zayıfladıkça Arz'ın haberleşme uyduları tarafından yakalanıp aktarılmaya başlandılar. Mürettebat mutlu ve

*) Selenolog: Ay Bilimci.

sağlıklı görünüyordu. Dr. Smith'in en büyük derdi mantar hastalığı salgınıydı. Serbest düşüşe çabuk uyum sağlanmış ve ilk haftadan sonra baş dönmesi ilaçları gerekmemişti. Kaptan Brant, disiplin sorunu yaşadıysa bile bunları Arz'a rapor etmemeyi tercih etmişti.

Envoy, Phobos'un yörüngesinin hemen içinde geçici bir yörüngeye girdi ve iki haftayı buradan Mars yüzeyini fotoğraflı incelemeyle geçirdi. Sonra Kaptan Brant bir telsiz mesajı gönderdi: "Yarın, GSZ* ile saat 12.00'de Lacus Soli'nin hemen güneyine iniş girişiminde bulunacağız." Bir daha başka mesaj da alınamadı.

*) GSZ: Greenwich Standart Zamanı, Londra yakınlarındaki Greenwich'den geçen merkez meridyene (00) göre zaman. Kış saati uygulamasında Türkiye saatinden 2 saat geridir.

İKİ

Mars, insanlar tarafından tekrar ziyaret edilmeden bir çeyrek Arz yüzyılı geçti. *Envoy*'dan sonraki altı yıl sessiz geçtikten sonra, Geographic Society ve La Société Astronautique Internationale'nin ortaklaşa finanse ettiği robot sonda *Zombie* uzay boşluğunu geçti, bekleme süresince yörüngede kaldı ve döndü. Robot aracın çektiği fotoğraflar insan standartlarına göre hiç de çekici olmayan bir dünya gösteriyordu. Aracın üzerindeki kayıt cihazları, Mars atmosferinin inceliğini ve insan yaşamına elverişli olmadığını doğruladı.

Ama *Zombie*'nin çektiği fotoğraflar "kanalların" açıkça bir tür mühendislik eseri olduğunu ve sadece şehir harabeleri olarak yorumlanabilecek başka ayrıntıları da gösteriyordu. Eğer Üçüncü Dünya Savaşı araya girmemiş olsaydı, büyük ölçekli ve insanlı bir keşif gezisi zaman kaybetmeden yapılırdı.

Ama savaş ve geçen zaman, yitirilmiş *Envoy*'dan çok daha geniş çaplı ve sağlam bir araştırma gezisiyle sonuçlandı. Federasyon Gemisi *Champion*, tamamı erkek, 18 tecrübeli uzay adamından oluşan mürettebat ve onlardan çok daha kalabalık erkek öncüyle beraber, Lyle İtkisi kullanarak yolculuğu sadece 19 günde yaptı. Kaptan Van Tromp'un niyeti *Envoy*'u ara-

mak olduğundan, *Champion* da Lacus Soli'nin hemen güneyine indi. Bu ikinci keşif gezisi, Arz'a günlük rapor veriyordu ama gönderdiği 3 mesaj, bilimsel olmaktan çok ötedeydi. İlki:

"Roket Gemisi *Envoy* bulundu. Kurtulan yok."

Dünyayı yerinden oynatan ikinci mesaj: "Mars'ta hayat var."

Üçüncüsü ise: "23-105 Mesajına düzeltme. *Envoy*'dan kurtulan bir kişi bulundu."

ÜÇ

Kaptan Willem Van Tromp insancıl ve sağduyulu bir adamdı. Önden haber gönderdi: "Yolcum, kamuya açık bir karşılama töreninin gerilimine maruz bırakılmamalıdır, tekrarlıyorum, gerilime maruz bırakılmamalıdır. Düşük-G bir mekik, sedye, ambulans ve silahlı muhafız hazır bulunsun."

Kaptan, gemi doktoru Dr. Nelson'u, Valentine Michael Smith'in Bethesda Tıp Merkezinde özel bir odaya yerleştirilmesi, özenle hidrolik bir yatağa aktarılması ve deniz piyadesi muhafızlar tarafından dış temastan korunmasını sağlaması için onunla birlikte gönderdi. Kendisi de Federasyon Yüksek Konseyinin olağanüstü toplantısına katıldı.

Valentine Michael Smith yatağına aktarılmaktayken, Bilim Başbakanı öfkeyle söyleniyordu: "Kabul ediyorum, Kaptan, ne olursa olsun bilimsel bir araştırma olan bu gezinin askeri komutanı olarak yetkiniz, geçici süreyle sorumluluğunuzda bulunan bir kişiyi korumak için sıra dışı tıbbi hizmet isteme hakkını size veriyor fakat şimdi bakanlığımın işlevlerine haddinizi aşarak karışmanızı anlayamıyorum. Neden? Smith gerçek bir bilimsel hazine!"

"Evet. Sanırım öyle, efendim."

"Eğer öyleyse, neden..." Bilim Başbakanı durarak Barış ve Askeri Güvenlik Başbakanı'na döndü. "David? Bu iş belli ki artık benim yetki alanımda. Adamlarına gerekli emirleri verir misin? Ne de olsa, Profesör Kennedy ve Doktor Okajima ayarında ki sadece ikisinden bahsediyorum, adamları sonsuza kadar uzak tutamayız. Buna dayanamazlar."

Barış Başbakanı cevap vermedi ama sorgularcasına Kaptan van Tromp'a göz attı. Kaptan başını iki yana salladı. "Hayır, efendim."

"Neden hayır?" diye diretti Bilim Başbakanı. "Hasta olmadığını kabul ettiniz."

"Kaptana açıklaması için fırsat ver, Pierre," dedi Barış Başbakanı. "Evet, Kaptan?"

"Smith hasta değil, efendim," dedi Barış Başbakanı'na Kaptan, "ama iyi de değil. 1-G* alanında hiç bulunmadı daha önce. Şu anda alıştığından 2.5 kat daha ağır çekiyor ve kasları buna uygun değil. Arz-Normali hava basıncına da alışık değil. Hiçbir şeye alışık değil ve üstündeki gerilim onun için çok fazla. Yapmayın beyler, 1-G'ye dönmekten ben bile it gibi yorgunum ve ben bu gezegende doğdum."

Bilim Başbakanı küçümser gibiydi. "Bütün endişeniz ivme yorgunluğuysa, bunu bekliyorduk, sevgili Kaptan. Sizi temin ederim. Solunum ve kalp değerleri dikkatle takip ediliyor. Biz de tamamen hayal gücü ve öngörüden yoksun değiliz. Ne de olsa, ben de uzaya çıktım. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu Smith denen adam..."

Kaptan van Tromp artık gürültü koparma zamanının geldiğine karar vermişti. Kendi yorgunluğunu -hem de ne yorgunluk- bir mazeret olarak kullanabilirdi, kendisini Jüpiter'e inmiş gibi hissediyordu ve bir yüksek konsey üyesinin bile Mars'a yapılan ilk başarılı seferin komutanına karşı çok sert davranmayı göze alamayacağının farkındaydı.

---

*) 1-G alanı: Arz standart yerçekimi. Mars'taki çekimden yaklaşık 2.5 kat güçlüdür.

Böylece, konuşmayı homurdanarak kesti. "Şey! 'Bu Smith denen adamın...' Bu 'adamın!' Onun ne olmadığını göremiyor musunuz?"

"Ne?"

"Smith.. bir... insan... değil."

"Ha? Açıklayın, Kaptan."

"Smith bir insan değil. Bir insanın genlerine ve soyuna sahip ama insan değil. İnsandan daha çok bir Marslı o. Biz gidene kadar asla bir insan görmemişti. Bir Marslı gibi düşünüyor, bir Marslı gibi hissediyor. Bizimle hiçbir ortak noktası olmayan bir ırk tarafından yetiştirildi. Yahu, cinsellik bile yok onlarda. Smith daha önce hiç kadın görmedi ve emirlerime uyulduysa hâlâ da görmemiştir. İnsan soyundan gelme ama çevresi ve yetiştirilişiyle bir Marslı. Şimdi, eğer onu çıldırtmak ve meşhur 'bilimsel hazinenizi' ziyan etmek istiyorsanız, kalın kafalı profesörlerinizi çağırın da onu didik didik etsinler. Ona iyileşip güçlenmesi ve bu dünya denen tımarhaneye alışması için hiçbir şans vermeyin. Devam edin, limon gibi sıkın onu. Benden günah gitti; işimi yaptım!"

Sessizlik Genel Sekreter Douglas'ın bizzat kendisi tarafından sakince bozuldu. "İşinizi çok da iyi yaptınız, Kaptan. Önerileriniz dikkate alınacaktır ve alelacele bir şeyler yapmayacağımıza emin olun. Eğer bu Smith denen adamın ya da Mars'tan Gelen Adam'ın uyum sağlamak için birkaç güne ihtiyacı varsa, eminim ki bilim biraz bekleyebilir, bu yüzden, sakin ol, Pete. Tartışmanın bu kısmını kapatalım beyler ve diğer konulara geçelim. Kaptan van Tromp yorgun."

"Bir şey var ki bekleyemez," dedi Halkla İlişkiler Bakanı.

"Şey, Jock?"

"Eğer kısa zamanda Mars'tan Gelen Adam'ı stereo ekranlarına çıkaramazsak, nur topu gibi ayaklanmalarınız olacak Sayın Sekreter."

"Hımm, Abartıyorsun Jock. Mars davası haberlerde olacak elbette. Ben, kaptana ve cesur mürettebatına madalya verir-

ken; hem yarın olsa daha iyi olur. Kaptan van Tromp bize deneyimlerini anlatacak. Tabii ki bir gece dinlenmeden sonra, Kaptan."

Bakan başını iki yana salladı.

"Beğenmedin mi, Jock?"

"Halk, ağızları bir karış açık seyredebilsinler diye en azından bir tane canlı Marslı getirilmesini umuyordu. Getirmediklerine göre Smith'e ihtiyacımız var, hem de fena halde."

"Canlı Marslılar mı?" Genel Sekreter Douglas Kaptan van Tromp'a döndü. "Marslıların filmlerini çektiniz, değil mi?"

"Binlerce metre."

"İşte cevabın, Jock. Canlı yayın zorlaşınca Marslıların filmlerine yüklenin. İnsanlar buna bayılacaktır. Şimdi, kolonileşme olasılığına gelelim Kaptan: Marslıların buna karşı çıkmadığını söylediniz?"

"Şey, hayır, efendim ama kabul de etmediler."

"Anlayamadım?"

Kaptan van Tromp dudağını ısırdı. "Efendim, bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Bir Marslıyla konuşmak bir yankıyla konuşmak gibi. İtiraz yok ama sonuç da yok."

"Anlambilimsel bir güçlük mü acaba? Belki de, adı neydi, şu sizin anlambilimci, onu da getirmeliydiniz. Yoksa dışarıda bekliyor mu?"

"Adı Mahmud, efendim. Hayır, Doktor Mahmud pek iyi değil. Önemsiz bir sinir krizi geçiriyor, efendim." Körkütük sarhoş olmanın ahlaki karşılığı, diye içinden geçirdi Kaptan.

"Uzay sarhoşu mu?"

"Belki biraz." Bu lanet olası köstebekler!

"Neyse, kendine gelince onu getirin buraya. Smith denen delikanlı da çevirmen olarak yardımcı olabilir."

"Belki," dedi van Tromp, şüpheyle.

Tam o anda Smith denen delikanlı hayatta kalmakla meş-

guldü. Bu inanılmaz yerdeki mekânın tuhaf şekli tarafından ezilen ve güçsüzleşen vücudu, yabancıların onu yerleştirdiği yuvanın yumuşaklığıyla biraz olsun rahat etmişti. Direnmeyi bırakıp üçüncü düzeyini solunum ve nabzına çevirdi.

O anda da kendini tüketmekte olduğunu fark etti. Ciğerleri neredeyse yurdundaki kadar çok çaba sarf ediyor, kalbiyse, zehirlercesine zengin ve tehlikeli derecede sıcak bir atmosferin boğuculuğu ve mekânın sıkıştırıcı etkilerinin verdiği rahatsızlıkla akışı dağıtmak için çırpınıyordu. Hemen gerekli önlemleri almaya başladı.

Nabzını dakikada yirmiye, solunumunu da fark edilemeyecek düzeye indirip sabitledi ve dikkati başka yerdeyken istem dışı çözülmeyeceğinden emin olacak kadar uzun bir süre kendisini izledi. İkisinin de düzgünce devam ettiğine ikna olduktan sonra ikinci düzeyinin minik bir parçasını nöbette bırakarak kalanını kendi içine çekti. Bu son olayların yapılanımlarını kendisine uydurmak için gözden geçirmesi gerekiyordu; sonra da kendisini yutmadılarsa, onları bağrına basıp kutsayacaktı.

Nereden başlamalıydı? Yurdunu terk ettiğinde, artık kendi yuvalısı olan bu diğerlerini kucaklamasından mı, yoksa doğrudan bu sıkışmış mekâna gelişinden mi? Bir anda, varışının ışıklarını ve seslerinin saldırısını zihin sarsan bir acıyla hissetti. Hayır, henüz o yapılandırmayı bağrına basıp kutsamaya hazır değildi. Geri! Geri! Artık kendisinin olan bu diğerlerini ilk gördüğü andan da geriye. Hatta yuvalı kardeşlerine benzemediği gerçeğini ilk grokunu izleyen nekahat döneminden de önceye... yuvanın kendisine.

Hiçbir şekilde Arz sembolleriyle düşünmüyordu. Bir Hintlinin bir Türkle alışveriş yaparken kullandığı ama o kadar kolay konuşamadığı, daha yeni öğrendiği basit bir İngilizcesi vardı. Smith İngilizce'yi herhangi birisinin bir şifre kitabını kullanacağı şekilde, her sembol için bezdirici ve kusursuzluktan uzak bir çeviriyle kullanıyordu. Şimdi de düşünceleri, herhangi bir insan deneyiminden çok uzaklarda, tercüme edi-

lemez bir noktaya gelen, yarım milyon yıllık acayip yabancı bir kültürün saf Marslı soyutlamalarıydı.

Bitişik odada, stajyer Dr. "Tad" Thaddeus, Smith'in özel hastabakıcısı Tom Meechum'la iskambil oynuyordu. Thaddeus'un bir gözü ibre ve göstergelerdeyken her iki gözünü elindeki kartlara vermişti; yine de hastasının her kalp atışına dikkat ediyordu. Yanıp sönen bir ışık atışların dakikada doksan ikiden yirmiden aza düştüğünü gösterince, kartları bir kenara atıp ayağa fırladı ve hemen ardında Meechum'la beraber Smith'in odasına koştu.

Hasta hidrolik yatağın esnek derisi üzerinde yüzmekteydi. Ölmüş gibi görünüyordu. Thaddeus bir küfür savurdu ve öfkeyle bağırdı, "Doktor Nelson'u çağır!"

"Pekii, efenim!" dedi Meechum ve ekledi: "Şok düzeneği nasıl olur, doktor? Kalbi çoktan durmuş."

"Doktor Nelson'u çağır!"

Hastabakıcı hızla dışarı fırladı. Stajyerse dokunmaktan kaçınarak olabildiğince yakından hastayı inceledi. Yüksek yerçekimine henüz alışamamış ve uzayda uzun süre kalmış bir adamın doğal olmayan beceriksizliğiyle yürüyen yaşlıca bir doktor içeri girdiğinde aynı şeyi yapmayı sürdürüyordu. "Evet, doktor?"

"Hastanın solunumu, ateşi ve nabzı aniden düştü, şey, yaklaşık iki dakika kadar önce, efendim."

"Onun için ya da ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey efendim. Talimatlarınız..."

"Güzel." Nelson, Smith'e bir göz attı ve yatağın arkasındaki, muayene odasındakilerin eşi olan cihazları inceledi. "Bir değişiklik olursa haberim olsun." Dışarı yürüdü.

Thaddeus şaşırmış görünüyordu. "Ama Doktor..." Sustu.

"Devam edin, Doktor," dedi Nelson, sertçe. "Teşhisiniz nedir?"

"Ih, hastanız hakkında olumsuz konuşmak istemem, efendim."

"Boş verin. Teşhisinizi sordum."

"Şey, efendim. Şok, atipik* belki," diye kekeledi, "ama şok ve ölüme gidiyor."

20 Nelson başıyla onayladı. "Oldukça mantıklı. Ama bu mantıklı bir vaka değil. Sakin ol, evlat. Geri dönüş yolunda bu hastayı, bu halde yarım düzine kere gördüm. Hiçbir anlamı yok. Bak." Nelson hastanın sağ kolunu kaldırdı ve bıraktı. Kol bıraktığı yerde kaldı.

"Katalepsi mi?"** diye sordu Thaddeus.

"İstersen öyle de. Kuyruğa bacak demek onu bacak yapmaz. Bu konuda endişelenmeyin, Doktor. Bu vakayla ilgili hiçbir şey tipik değil. Rahatsız edilmemesini sağlayın ve bir değişiklik olursa beni arayın yeter." Smith'in kolunu yerine indirdi.

Nelson gidince, Thaddeus hastaya bir kez daha baktı, başını iki yana salladı ve muayene odasındaki Meechum'a katıldı. Meechum kartlarını aldı ve sordu. "Oyuna devam mı?"

"Hayır."

Meechum bekledi ve sonra ekledi: "Doktor, bana sorarsan, içerideki vaka sabaha çıkmadan yolcu."

"Sana soran olmadı."

"Benim hatam."

"Çık ve nöbetçilerle bir sigara iç. Düşünmek istiyorum."

Meechum omuz silkti ve çıktı. Thaddeus alt çekmeceyi açtı, bir şişe çıkardı ve düşünmesine yardım etmesi için bardağa bir doz doldurdu. Meechum koridordaki nöbetçilere katıldı; hemen dikleştiler ama kim olduğunu gördüler ve rahatladılar. Uzun olan deniz piyadesi sordu; "N'aber, dostum? Deminki heyecan neydi öyle?"

---

*) Atipik: Tıpta, normal parametreler dışındaki durumlar için kullanılır.

**) Katalepsi: Komaya benzer bir durum. Geçmişte bu haldeki hastaların ölü sanılıp gömüldükleri bile olmuştur.

"Pek bir şey değil. Hasta beşiz doğurdu da biz de ne isim koysak diye tartışıyorduk. İçinizden hangi maymunun bir izmariti var? Ve de ateşi?"

Diğer deniz piyadesi ceplerinde aranarak bir paket sigara çıkardı. "Çok sigara içer misin?" diye tatsız bir tavırla sordu.

"Şöyle böyle. Sağ ol." Meechum sigarayı dudaklarının arasına aldı ve bu halde konuştu: "Yeminle, beyler, bu hasta hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"'Kesinlikle Kadın Yok' emri de ne demek oluyor? Bu adam bir çeşit seks manyağı mı?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Tek bildiğim onu buraya *Champion*'dan getirdikleri ve kesin bir sessizlik içinde olması gerektiği."

"'*Champion* mu?'" dedi ilk piyade. "Tabii! Şimdi anlaşılıyor."

"Ne anlaşılıyor?"

"Sebebi var. Aylardır hiç kadınla beraber olmadı, hiç kadın görmedi, hiçbir kadına dokunmadı. Ve hasta. Anlıyor musunuz? Eğer bir kadınla olursa kendisini öldürür diye korkuyorlar." Göz kırptı ve dumanı üfledi. "Benzer durumda olsaydım ben kesin kendimi öldürürdüm. Etrafında hiç piliç istememelerine şaşmıyorum."

Smith doktorların ziyaretini fark etmişti ama niyetlerinin iyi olduğunu grokladığından çoğunluğunu bulunduğu yerden silkip kaldırmak gereksizdi.

Smith, insan hemşirelerin hastaların yüzünü yıkama bahanesiyle ıslak bezlerle tokatladıkları sabah saatinde yolculuğundan geri döndü. Kalp atışlarını hızlandırdı, solunumunu arttırdı ve tekrar çevresindekilere, sükûnetle seyrederek, dikkat etmeye başladı. Ayrım gözetmeksizin önemli önemsiz bütün ayrıntılara şükrederek, odayı gözden geçirdi. Aslında, önceki gün buraya getirildiğinde kaplayacak durumda olmadığı için, odayı ilk kez görüyordu. Bu sıradan oda onun için hiç de sı-

radan değildi; ne tüm Mars'ta ona uzaktan yakından benzeyen bir şey vardı, ne de *Champion*'un kama şekilli metal duvarlı kamaraları onu andırıyordu. Ama yuvasını buraya bağ-

layan olayları yeniden yaşadığından kabul etmeye, takdir etmeye ve bir dereceye kadar da bağrına basmaya hazırdı.

Odada, başka bir canlı yaratığın var olduğunun farkına vardı. Bir ev örümceği tavandan aşağı doğru, ağının ucunda öylesine bir yolculuk yapıyordu. Smith zevkle onu izledi ve onun insanların yuvalılarından biri olup olmadığını merak etti.

Tam o anda, Thaddeus'dan vardiyayı devralan stajyer Doktor Archer Frame içeri girdi. "Günaydın," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Smith soruyu zihninde evirip çevirdi. İlk deyimi, onu cevap gerektirmeyen ama tekrarlanabilecek ya da tekrarlanmayabilecek biçimsel bir ses olarak tanıdı. İkinci deyim ise zihninde olası birkaç çeviriyle listeleniyordu. Eğer Doktor Nelson kullansaydı, tek bir anlama geliyordu; ama Kaptan van Tromp kullandığında biçimsel bir sesti ve cevap gerektirmiyordu.

Bu yaratıklarla iletişim kurmaya çalıştığında sık sık onu saran dehşeti hissetti. İnsanlarla tanışmadan önce bilmediği korkutucu bir duyguydu bu. Ama vücudunu sakin kalması için zorladı ve cevap vermeye cesaret etti: "İyi hissediyorum."

"İyi!" diye tekrarladı yaratık. "Doktor Nelson bir dakika içinde bizimle olacak. Kendini kahvaltı için iyi hissediyor musun?"

Sorgudaki beş sembol de Smith'in dağarcığında vardı ancak doğru duyduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Besin olduğunu biliyordu ama "besin olmak için iyi" hissetmiyordu. Ayrıca kendisine böyle bir onur bahşedilebileceğinin uyarısını da almamıştı. Böyle bir besin miktarının da bütünler grubunu azaltma gerektireceğini de bilmiyordu. Bu yeni olaylardan groklayacak çok şey varken böyle olması hafif bir burukluk veriyordu ama isteksizlik yoktu.

Ama Doktor Nelson'un gelişiyle bir cevap için çeviri yapma çabasından kurtuldu. Gemi doktoru çok az dinlenmiş ve uyumuştu; konuşmayla zaman harcamayıp sessizce Smith'i ve arkadaki göstergeleri inceledi.

Sonra da Smith'e döndü. "Bağırsaklarda hareket var mı?" diye sordu.

Smith bunu anladı; Nelson hep bunu sorardı. "Hayır, henüz yok."

"Onun icabına bakacağız. Ama önce ye. Görevli, o tepsiyi getir."

Nelson ona iki-üç lokma yedirdi, sonra da kaşığı tutup kendisinin yemesini istedi. Bu yorucu bir uğraştı ama ona neşeli bir zafer hissi verdi çünkü bu tuhaf şekilde çarpılmış mekâna geldiğinden beri yardımsız yaptığı ilk hareketti bu. Kâseyi bitirdi ve velinimetine şükredebilmek için sordu. "Bu kim?"

"Bu ne, demek istiyorsun," diye karşılık verdi Nelson. "Yapay bir besin jölesi, amino-asit temelli. Ve şimdi de daha önce bildiğin kadarını biliyorsun. Bitirdin mi? Peki, çık bakalım o yataktan."

"Pardon?" İletişim başarısız olunca kullanılan bir dikkat sembolüydü bu.

"Çık oradan dedim. Otur. Ayağa kalk. Dolaş. Yapabilirsin. Tabii bir kedi yavrusu kadar zayıfsın ama o yatakta yüzerek de tek bir kas bile yapamazsın." Nelson yatağın başındaki bir vanayı açarak suyu boşalttı. Smith, Nelson'un onu bağrına bastığını bilerek güvensizlik hissini engelledi. Kısa bir süre, etrafındaki buruşuk su geçirmez örtüyle yatakta oturdu. Nelson ekledi: "Doktor Frame, diğer dirseğini tutun. Ona yardım etmeli ve ayakta tutmalıyız."

Smith, Dr. Nelson'un yüreklendirmesi ve her ikisinin de yardımlarıyla ayağa kalkıp yatağın kenarına yığıldı. "Dikkatli ol. Şimdi kendi kendine kalk." Nelson onu yönlendiriyordu. "Korkma, gerekirse yakalarız seni."

Çabaladı ve tek başına ayağa kalktı. Az gelişmiş kasları ve çok fazla gelişmiş bir göğsü olan sıska bir genç adamdı. Saçları *Champion*'da kesilmişti ve sakalları kökünden alınmıştı. En dikkat çeken tarafı, doksan yaşındaki bir ihtiyara daha uygun olan gözlerinin bulunduğu, uysal, ifadesiz ve neredeyse bebeksi yüzüydü.

Hafifçe titreyerek bir an ayakta durdu, sonra da yürümeye çalıştı. Ayaklarını sürüyerek üç adım atmayı başardı ve neşeli, çocuksu bir gülümsemeyle durdu. "Aferin benim oğluma!" diye beğenisini belli etti Nelson.

Bir adım daha denedi, şiddetlice titremeye başladı ve aniden olduğu yere yıkıldı. Düşüşünü zor engellediler. "Kahretsin!" diye öfkeyle söylendi Nelson. "Yine o şey oldu. Yardım et de onu yatağa yatıralım. Hayır, onu önce doldur."

Frame söyleneni yaptı, yatağın derisi 15 cm kalınlaşınca suyu kesti. Onu zorlukla yatırdılar çünkü cenin pozisyonunda donup kalmıştı. "Boynunun altına bir yaka yastığı getir," diye talimat verdi Nelson, "ve bu durumdan çıkınca beni ara. Ya da hayır, bırak uyuyayım, buna ihtiyacım var. Seni endişelendiren bir şey olmadan uyandırma. Öğleden sonra onu yürütürüz ve yarın da düzenli egzersizlere başlarız. Üç ayda onu ağaçtan ağaca maymun gibi atlatacağım. Gerçekte hiçbir şeyi yok."

"Peki, Doktor," diye şüpheyle karşılık verdi Frame.

"Aa, evet, bu durumdan çıktığında ona tuvaleti kullanmayı öğret. Hastabakıcı sana yardım etsin; düşmesini istemiyorum."

"Peki, efendim. Ee, belirli bir yöntem? Yani, nasıl?"

"Ha? Göster ona tabii ki. Kendin uygulamalı olarak. Söylediklerinin çoğunu anlamayacaktır ama çok akıllı, zehir gibi. Hafta sonuna kalmaz kendi kendine banyo bile yapıyor olacaktır."

Smith öğle yemeğini yardımsız yedi. Biraz sonra bir erkek görevli tepsisini almak için geldi. Adam etrafa bakındı, yatağa yaklaştı ve üzerine doğru eğildi. "Dinle," dedi alçak bir sesle, "sana sağlam bir teklifim var."

"Pardon?"

"Bir iş, bir fırsat, hızla ve kolayca çok para kazanabilmen için bir yol."

"'Para?' 'Para' ne demek?"

"Felsefeyi boş ver; herkesin paraya ihtiyacı vardır. Şimdi dinle, hızlı konuşmam lazım çünkü burada uzun kalamam ve buraya girebilmek için birçok numara çevirdim. Emsalsiz Filmcilik'i temsil ediyorum. Sadece bize vereceğin hikâyen için sana altmış bin ödeyeceğiz ve sana hiçbir zahmet vermeyeceğiz. Piyasadaki en iyi hayalet yazarlar bizde. Sadece konuşup soruları cevaplıyorsun; onlar hepsini birleştirip hikâyeni yazıyorlar." Bir anda bir kâğıt parçası çıkardı. "Sadece şunu oku ve imzala. Avans yanımda."

Smith kâğıdı aldı ve ters tutarak, düşüncelice ona dik dik baktı. Adam ona baktı ve yüksek sesle pofladı. "Tanrım! İngilizce okuyamıyor musun?"

Smith bunu cevaplayacak kadar iyi anlamıştı. "Hayır."

"Şey. Şimdi ben sana okuyacağım, sen de şu aşağıdaki kareye parmak basacaksın ve ben de şahit olacağım. 'Ben, aşağıda imzası olan, Valentine Michael Smith, bazen Mars'tan Gelen Adam olarak da bilinirim, 'Mars'ta Bir Mahkûmdum' adlı gerçek hikâyemin bütün haklarını Emsalsiz Filmcilik Limited'e belirtilen bedel kâr..."

"Görevli!"

Dr. Frame muayene odasının kapısında duruyordu; kâğıt bir anda adamın cebinde kayboldu. "Geliyorum, efendim. Şu tepsiyi alıyordum."

"Ne okuyordun?"

"Hiçbir şey."

"Seni gördüm. Boş ver, çık dışarı hemen. Bu hasta rahatsız edilmeyecek." Adam itaat etti; Dr. Frame de kapıyı arkalarından kapattı. Smith sonraki yarım saat boyunca hareketsiz olarak yattı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, olanları hiçbir şekilde groklayamadı.

DÖRT

Gillian Boardman profesyonel yeterliliğe sahip bir hemşire olarak görülürdü; bekâr stajyer doktorlar daha başka ve geniş alanlarda da ehil olduğu sonucuna varmışlardı ve bazı diğer kadınlar tarafından da acımasızca yargılanıyordu. Kötü niyeti yoktu ve hobisi erkeklerdi. Özel süit K-12'de hayatında kadın görmemiş bir hastanın yattığı söylentisi kulaktan kulağa yayılınca, buna inanamadı. Ayrıntılı açıklamalarla ikna olunca, bu durumu düzeltmeye azmetti. Smith'in kaldığı binada kat şefi olduğu gün de harekete geçti. Mümkün olur olmaz bu tuhaf hastayı ziyarete gitti.

"Kadın Ziyaretçi Yok" kuralını biliyordu ama kendisini hiçbir şekilde ziyaretçi olarak düşünmüyordu; deniz piyadelerinin nöbet tuttuğu kapının önünden girmeye yeltenmeden, süzülerek geçti, zira askerlerin emirleri harfi harfine uygulamak gibi resmi bir huyları olduğunu biliyordu. Onun yerine bitişikteki muayene odasına girdi. Dr. "Tad" Thaddeus yalnız bir şekilde görev başındaydı.

Adam başını kaldırdı. "Vay vay, bu gelen 'Gamzeli' değilse ben de ne olayım! Selam, tatlım, seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Hemşire masanın köşesine ilişti ve adamın sigaralarına uzandı. "Senin için şimdilik 'Bayan. Gamzeli' tatlım. Görev başındayım. Bu devriyemin bir parçası. Hastandan n'aber?"

"Bulanık zihnini onunla meşgul etme, şekerim; o senin sorumluluğunda değil. Talimatlarına baksana."

"Okudum. Ona bir göz atmak istiyorum."

"Tek kelimeyle. Hayır."

"Of, Tad, bana kural ayağı yapma. Seni tanırım."

Tad düşünceli bir halde tırnaklarına baktı. "Hiç Doktor Nelson için çalıştın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Eğer o küçücük ayağını o kapıdan içeri atmana izin verirsem, kendimi yarın erkenden Güney Kutbu'nda penguenlere soğuk yanığı ilacı yazarken bulurum. Onun için şimdi poponu buradan kaldır ve git kendi hastalarınla uğraş. Seni bu odada bile yakalamasını istemem."

Kadın ayağa kalktı. "Doktor Nelson bir anda çıkıp gelebilecek gibi mi?"

"Ben çağırmadıkça değil. Düşük-G yorgunluğu yüzünden hâlâ uyuyor."

"Şey? O zaman bu görev aşkı neden?"

"Hepsi bu kadar, Hemşire."

"Tamam, Doktor!" Ekledi: "Kokuşmuş."

"Jill!"

"Aynı zamanda koca göbekli."

Doktor iç çekti. "Cumartesi akşamı hâlâ tamam değil mi?"

Kadın omuz silkti. "Sanırım. Bu günlerde kızlar çok huysuz olamıyorlar." Görev yerine döndü, ona acil bir ihtiyaç olmadığını gördü ve ana anahtarı aldı. Tökezlemişti ama yenilmemişti çünkü hatırladığı kadarıyla K-12 süiti, bir VIP orada kaldığında bekleme salonu olarak kullanılan yanındaki süite açılan bir kapıya da sahipti. O süit de bu durumda ayrı bir oda ya da bekleme salonu olarak kullanılmıyordu. Oraya sü-

züldü. Diğer kapıda bekleyen muhafızlar, kanattan taarruza uğradıklarından habersiz, dikkat bile etmediler.

İki oda arasındaki iç kapıda, öğrenci hemşirelerinin bölü-
28 münden gizlice dışarı kaçarken hissettiği yoğun heyecanı hatırlayarak, bir an tereddüt etti. Fakat kendi kendisine Dr. Nelson'un uyuduğunu ve yakalasa bile Tad'in onu ispiyonlamayacağını söyledi. Kendisini korumaya çalıştığı için Tad'i suçlamıyordu ama onu gammazlamazdı. Kapının kilidini açtı ve içeri baktı.

Hasta yataktaydı ve daha kapıyı açarken ona bakıyordu. Hemşirenin ilk izlenimi hastanın artık tedaviye cevap vermeyecek durumda olduğu idi. Yüzündeki ifade eksikliği, tam manasıyla umutsuz hastaların apatisi* gibi duruyordu. Sonra hastanın gözlerinin ilgiyle caplanlı bir şekilde baktığını fark etti; onun yüz felci olup olmadığını düşündü. Hayır diye karar verdi; tipik sarkmalar yoktu.

Profesyonel tavrını takındı: "Şey, nasılız bugün? Daha iyi mi?"

Smith soruları inceleyip tercüme etti. İlk sorguya kendisini de katması kafa karıştırıcıydı ama bunun bağrına basıp yakınlaşma isteğinin sembolü olabileceğine karar verdi. İkinci kısım ise Nelson'un konuşma yapılarına uygundu. "Evet," diye karşılık verdi.

"Güzel!" Tuhaf ifade eksikliği dışında hemşire onunla ilgili acayip bir şey görememişti ve eğer kadınlar onun için bir bilinmezse, bunu gizlemeyi başarıyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Etrafına bakındı, yatağın yanındaki sehpada bardak olmadığını fark etti. "Sana su getireyim mi?"

Smith daha ilk andan bu yaratığın onu görmeye gelenlerden farklı olduğunu fark etmişti. Neredeyse aynı hızda, görüyor olduğu şeyi, yurdundan bu yere dönüş yolculuğunda

*) Apati. Tıpta çevreyle bağlantısını kesmiş hastalar için kullanılır. Çevresine ilgisizlik.

Nelson'un gemide, ona gösterdiği resimlerle karşılaştırdı. Bu halkın özellikle zor ve şaşırtıcı yapılanmasını açıklamaya çalışan resimlerle. O zaman bu bir "kadın"dı.

Aynı anda hem tuhaf bir heyecan ve hem de hayal kırıklığı hissetti. Derinlemesine groklamak için ikisini de bastırdı, bunu öyle başarılı yaptı ki yan odadaki Dr. Thaddeus cihazlarda bir değişim fark etmedi.

Ama son sorguyu tercüme ettiğinde, öyle büyük bir duygu taşması hissetti ki az kaldı kalp atışlarının hızlanmasına izin verecekti. Tam zamanında yakaladı ve böyle disiplinsiz bir yuvalı olduğu için kendisini azarladı. Sonra tercümesini kontrol etti.

Hayır, yanılmamıştı. Bu kadın yaratık kendisine su ayini önermişti. Yaratık, yakınlaşmak istiyordu.

Büyük çabayla, sahip olduğu acınası zavallılıktaki insan sözcükleri listesinden yeterli anlamları çıkarıp gereken törensellikle cevap vermeyi denedi: "Su için sana teşekkür ediyorum. Daima kana kana içesin."

Hemşire Boardman şaşırmış görünüyordu. "Aa, ne kadar tatlı." Bir bardak buldu, doldurdu ve ona uzattı.

"Sen iç," dedi Smith.

Acaba onu zehirlemeye çalıştığımı mı düşünüyor, diye kendine kendine sordu Jill ama ricasının zorlayıcı bir niteliği de vardı. Bir yudum içmesinin ardından Smith bardağı aldı, bir yudum da kendi aldı ve sanki önemli bir şey başarmış gibi tatmin olmuş bir şekilde yatağa gömüldü.

Jill kendi kendisine, macera olarak bunun bir fiyasko olduğunu söylüyordu. "Evet, başka bir şeye ihtiyacın yoksa, işime dönmeliyim."

Kapıya doğru hareketlendi. "Yok," diye seslendi Smith.

Durdu. "Hı? Ne istiyorsun?"

"Gitme."

"İyi de gitmeliyim, hem de çabuk." Yine de yatağın başucuna geldi, "İstediğin bir şey var mı?"

Smith onu baştan aşağı süzdü. "Sen... 'kadınsın'?"

Soru Jill Boardman'ı şaşırtmıştı. Cinsiyeti yıllardır en sıradan gözlemci için bile şüphe konusu olmamıştı. İlk tepkisi küstahça bir cevap olacaktı.

Ama Smith'in ciddi yüzü ve tuhaf şekilde rahatsız edici gözleri onu durdurdu. Bu hasta hakkındaki imkânsız gerçeğin doğru olduğunu duyusal olarak hissetti: Bir kadının ne olduğunu bilmiyordu. "Evet, ben bir kadınım," diye dikkatle cevap verdi.

Smith ifadesiz olarak onu süzmeye devam ediyordu. Jill bundan utanmaya başlamıştı. Bir erkeğin takdir eden bakışlarını beklediği ve zaman zaman hoşlandığı bir şeydi ama bu daha ziyade bir mikroskop altında incelenmeye benziyordu. Huzursuzca kımıldandı. "Şey? Bir kadına benziyorum, değil mi?"

"Ben bilmiyorum," diye yavaşça karşılık verdi Smith. "Bir kadın neye benzer? Seni ne kadın yapar?"

"Tanrı aşkına!" Jill on ikinci yaş gününden beri bir erkekle yaptığı konuşmada ipin ucunun bu kadar kaçtığını hatırlamıyordu. "Elbiselerimi çıkarıp sana göstermemi beklemiyorsun herhalde!"

Smith bu sözlü sembolleri incelemek ve tercüme etmeye çalışmak için hiç acele etmedi. İlk grubu hiçbir şekilde groklayamıyordu. Bu insanların sıklıkla kullandığı resmi ses kalıplarından biri olabilirdi... Yine de görüşmeden çekilme öncesi son bir iletişimmiş gibi şaşırtıcı bir güçle söylenmişti. Belki de bir kadın yaratıkla iletişim tavrında o kadar hatalı davranmıştı ki yaratık bir an önce çözülmeye hazırdı.

Yaratık haklı ve muhtemelen zorunlu olmasına rağmen, hemşirenin o anda ölmesini istemediğini belirsiz bir şekilde biliyordu. Eğer bilinçli bir şekilde bastırıyor olmasa, su ayininin dost ortamından, yeni kazanılmış bir su kardeşinin çekilmek ya da çözülmeyi düşünüyor olduğu bir duruma ani geçiş, kendisini paniğe sevk ederdi. Eğer Jill şimdi ölecekse,

bir an önce o da ölmeliydi. Bunu başka türlü groklayamazdı, hele o suyu verdikten sonra.

İletişimin ikinci yarısı daha önce karşılaştığı sembolleri içeriyordu. Niyeti eksik grokladı ama bir krizden kaçınmak için ima edilen bir yol varmış gibi görünüyordu; önerilen dileğe razı olarak. Belki de kadın elbiselerini çıkarırsa, ikisinin de çözülmelerine gerek kalmazdı. Mutlulukla gülümsedi. "Lütfen."

Jill'in ağzı açıldı, aceleyle kapadı. Tekrar açtı. "Ha? Vay canına!"

Smith duygusal şiddeti grokladı ve her nasılsa yanlış cevap verdiğini fark etmişti. Bu kadın yaratığa özel bir ilgi duyarak, gördüğü ve olduğu her şeyi bağrına basıp tadına vararak, çözülmek için zihnini hazırlamaya başladı. Sonra kadının üzerine doğru eğildiğini fark etti ve nasılsa yaratığın ölmek üzere olmadığını anladı. Yaratık yüzüne dik dik bakıyordu. "Yanlışsam düzelt beni," dedi yaratık, "ama elbiselerimi çıkartmamı mı istiyordun benden?"

Soyutlamalar ve tersine çevirmeler özenli bir tercüme gerektirmekteydi ama Smith bunu başardı. "Evet," diye karşılık verdi, yeni bir krize yol açmayacağını umarak.

"Ben de aynen öyle dediğini düşünmüştüm. Kardeş, hasta değilsin sen."

Smith önce "Kardeş" sözcüğünü düşündü: Kadın, su ayininde birleştiklerini hatırlatıyordu ona. Bu yeni kardeş her ne istiyorsa layık olabilmek için yuvalılarından yardım istedi. "Hasta değilim," diye onayladı.

"Yine de sorunun her neyse onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorsam, Tanrı cezamı versin. Ama soyunmayacağım. Ve buradan gitmek zorundayım." Yaratık dikildi ve yan kapıya döndü. Sonra durdu ve keyifli bir gülümsemeyle dönüp baktı. "Başka şartlar altında, güzellikle, yine isteyebilirsin. Ne yapabileceğimi ben de merak ediyorum."

Kadın gitmişti. Smith su yatağına gömüldü ve odanın uzaklaşıp solmasına izin verdi. Nasılsa, kendisini rahatlatıp ölmelerini gereksiz kıldığı için ciddi bir zafer kazanmış gibi hissediyordu... Ama groklayacak yeni, bir yığın şey vardı. Kadının son konuşması onun için birçok yeni sembol içermekteydi ve yeni olmayanlar da kolayca anlaşılamayacak şekillerde düzenlenmişti. Ama bunların duygusal tadı su kardeşleri arasındaki iletişime uygun olduğu için mutluydu; buna aynı anda hem ürkütücü derecede hoş, hem de rahatsızlık veren bir çeşni de katılmıştı. Bu yeni kardeşi; kadın yaratık hakkında düşündü ve tuhaf ürpertilerin vücudunda gezindiğini hissetti. Duygu ona, hazır bulunduğu ilk çözülmeyi hatırlattı ve nedenini bilmeden kendisini mutlu hissetti.

Keşke kardeşi Doktor Mahmud da burada olsaydı. Çok az şeyden groklayacak çok fazla şey vardı.

Jill Boardman vardiyasının geri kalanını hafif bir sersemlik içinde geçirdi. Hastalara verdiği ilaçlarda hata yapmaktan kaçınmayı başardı ve kendisine yapılan alışıldık teklifleri refleksle cevapladı. Ama Mars'tan Gelen Adam'ın yüzü zihninde kaldı ve söylediği çılgınca şeyleri düşünüp durdu. Hayır, "çılgınca" değil diye düzeltti. Psikiyatri koğuşlarındaki hizmetini doldurmuştu ve adamın sözlerinin psikotik olmadığından emindi.

"Önce masum"un uygun terim olduğuna karar verdi, sonra da sözcüğün yetersiz olduğuna. Adam'ın ifadesi masumdu ama gözleri değil. Nasıl bir yaratığın öyle bir suratı olabilirdi ki?

Vaktiyle bir Katolik hastanesinde çalışmıştı; bir anda Mars'tan Gelen Adam'ın yüzünü bir rahibenin başörtüsü içinde gördü. Bu fikir onu rahatsız etti çünkü Smith'in yüzünde kadınsı hiçbir şey yoktu.

Elbiselerini değişirken başka bir hemşire soyunma odasına başını uzattı. "Telefon, Jill, sana." Jill görüşmeyi kabul etti, giyinmeye devam ederken, görüntüsüz, sadece sesli.

"Florence Nightingale'le mi görüşüyorum?" diye sordu bariton bir ses.

"Benim. Sen misin, Ben?"

"Basın özgürlüğünün sadık savunucusunun ta kendisi. Meşgül müsün, ufaklık?"

"Ne var aklında?"

"Aklımda seni dışarı çıkarmak, kanlı bir biftek ısmarlamak, bol bol içki içirmek ve bir soru sormak var."

"Cevabım hâlâ 'Hayır'."

"O soru değil. Başka bir tane."

"Ya, başka bir soru da mı biliyorsun? Öyleyse sor."

"Sonra. İçki ve yiyecekle kıvama gelmeni istiyorum önce."

"Gerçek biftek mi? Suni değil?"

"Söz veriyorum. Çatalı sapladığında sana yalvaran gözlerle bakacak."

"Kredin çok galiba, Ben."

"Bunun konuyla ilgisi yok, ayrıca ayıp. Ne diyorsun?"

"Beni kandırdın."

"Tıp merkezinin çatısı. 10 dakika sonra."

Jill giydiği günlük kıyafeti çıkarıp tekrar dolaba koydu ve acil durumlar için orada tuttuğu gece elbisesini giydi. Bu ağırbaşlı bir kıyafetti, neredeyse tamamen çıplak olsa yaratacağı etkiyi sağlayan hafifçe şeffaf ve neredeyse fark edilmeyen göğüs desteği olan bir parçaydı. Elbise bir aylık maaşına patlamıştı ama hiç göstermiyordu, incelikli gücü bir içkiye damlatılan bayıltıcı ilaçlar gibi gizliydi. Jill tatmin olmuş bir şekilde kendisine baktı ve çatıya çıkan zıplatma tüpüne atladı.

Çatı görevlisi koluna dokunduğunda rüzgârdan korunmak için pelerinine sarınmakta ve Ben Caxton için çevresine bakınmaktaydı. "Orada sizin adınızı anons eden bir araba var, Bayan Boardman. Şuradaki Talbot salon yazan."

"Sağ ol Jack." Kapısı açık, uçuşa hazır durumda bekleyen taksiyi gördü. Gidip bindi ve Ben'e kibarlığı konusunda alay-

cı bir iltifat yapacakken adamın araçta olmadığını fark etti. Taksi otomatikte idi; kapısı kapandı ve havalandı, bir daire çizdi ve Potomac'in* karşısına geçti. Jill arkasına yaslanıp bekledi.

Taksi Alexandria'da halka açık bir iniş alanında durdu, Ben Caxton'u aldı ve tekrar havalandı. Jill onu sertçe süzdü. "Vay vay vay. Kendimizi de bir şeyler sanıyoruz! Ne zamandan beri bu kadar kıymete bindin de kadınlarını alması için bir robot gönderiyorsun?"

Adam uzandı, kadının dizini okşadı. "Nedenlerim var, ufaklık, seni alırken görülmeyi göze alamayacağım bir durum var," dedi nazikçe.

"Yaaa."

"Ve sen de benim tarafımdan alınırken görülmeyi göze alamazsın. Onun için sakin ol. Özür dilerim. Önünde eğilirim. Ayacıklarını öperim. Ama bu gerekliydi."

"Hmm... hangimiz cüzamlı?"

"İkimiz de ama farklı yönlerden. Jill, ben bir gazeteciyim."

"Başka bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Sen de Mars'tan Gelen Adam'ı tuttukları hastanede çalışan bir hemşiresin." Adam ellerini açtı ve omuz silkti.

"Devam et bakalım. Bundan dolayı mı annenle tanışamıyorum?"

"Harita mı istiyorsun, Jill? Bu bölgede binden fazla muhabir var, basın temsilcilerini, dolandırıcıları, Winchellleri,**

---

*) Potomac: Washington şehrini ortadan ikiye bölen nehir.

**) Walter Winchell: (1897-1972) Amerikalı gazeteci, özellikle Frank Capra filmlerinde eleştirilen acımasız muhabirlere kaynaklık etmiştir. 30 yıldan uzun bir süre FBI direktörü J.Edgar Hoover'la bağlantısı olduğu çok yakın zamanda açıklanmıştır. 50'lerdeki Komünist avı sırasında çeşitli Hollywood sanatçılarının gammazlanmasında payı olduğu düşünülmektedir.

Lippmannları* ve Champion indiğinde buraya üşüşen güruhu saymıyorum bile. Her biri Mars'tan Gelen Adam'dan bir röportaj koparmaya çalışıyor, ben de dahil. Bildiğim kadarıyla da şu âna kadar hiçbiri başaramadı. Hâlâ hastaneden birlikte ayrılırken görülmemizin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Hımın, belki de hayır. Ama gerçekten fark edeceğini sanmıyorum. Ben Mars'tan Gelen Adam değilim ki."

Gazeteci, kadını süzdü. "Kesinlikle değilsin. Ama belki de onu görmeme yardım edeceksin. İşte bu yüzden seni alırken görülmek istemedim."

"Hah? Ben, başına güneş geçmiş senin. Kapısında deniz piyadeleri nöbet tutuyor." Nöbetçileri pek de zor olmadan atlatabildiği gerçeğini düşündü ama bundan bahsetmemeye karar verdi.

"Öyleymiş. Bu konu üstünde konuşuruz."

"Konuşacak ne olduğunu anlayamıyorum."

"Sonra. Seni hayvansal proteinler ve etanolle** yumuşatmadan bu konuyu açmak istemiyordum. Önce yiyelim."

"İşte şimdi mantıklı konuştun. Nerede? Kredin New Mayflower'da geçer mi? Masrafa yazıyorsun bunları değil mi?"

Caxton kaşlarını çattı. "Jill, eğer bir restoranda yiyeceksek, Louisville'den daha yakın bir yer için riske giremem. Bu hurdanın da bizi o kadar uzağa götürmesi iki saatten çok sürer. Benim dairemde yemeye ne dersin?"

"'... dedi Örümcek Sineğe.' Ben, son seferi hatırlıyorum. Güreşemeyecek kadar yorgunum."

---

*) Walter Lippmann: (1889-1974) Amerikalı gazeteci. Sol eğilimli olmasına karşın, 1.Dünya Savaşı sırasında Başkan Wilson'u desteklemiş, danışmanı olmuş ama sonradan Versailles Antlaşması'nda Amerikan delegesi olduğu halde izlenen politikaya karşı çıkmıştır. Amerika'da politika muhabirliğinin öncülüğünü yaptığı söylenebilir ve neredeyse bütün yönetimlerle sıkı ilişki içine girmiştir.

**) Etanol: Etil alkol, alkollü içkilerin tümünde bulunan sıradan alkol.

"Senden güreşmek isteyen olmadı. Sadece iş. Söz. İki gözüm önüme aksin."

"Böylesi daha mı hoşuma gidecek bilmiyorum. Eğer se-

ninle yalnızken güvendeysem değerimden kaybediyor olmalıyım. Peki, o zaman."

Caxton uzandı ve bazı düğmelere bastı. 'Bekleme' konumunda daireler çizmekte olan taksi harekete geçti, çevresindeki trafiği kontrol etti ve Ben'in yaşadığı apart otele doğru yola koyuldu. Sonra gazeteci bir telefon numarası çevirdi ve Jill'e döndü. "Boğazımızı ıslatmak için ne kadar zaman istersin, şeker ayak? Mutfağa biftekleri ne zaman hazır etmesini söyleyeyim."

Jill düşündü. "Ben, demek fare kapanının özel mutfağı da var."

"Öyle bir şey. Demek istediğin buysa, ızgara biftek yapabilirim."

"Bifteği ben yapacağım. Telefonu ver." Ben'in hindiba sevdiğinden emin olmak için duraklayarak gerekli komutları verdi.

Taksi onları çatıda bıraktı ve Ben'in dairesine indiler. İçerisi kaba ve eski modaydı; tek lüksü oturma odasındaki gerçek çimenlikti. Jill giriş holünde durdu, ayakkabılarını çıkardı ve yalınayak oturma odasına geçip ayak parmaklarını serin yeşil çimenlerde oynattı. İç çekti. "Ah, çok güzel. Eğitime başladığımdan beri ayaklarım hep acıyor."

"Otursana."

"Hayır, yarın işbaşındayken ayaklarımın bunu hatırlamasını istiyorum."

"Sen bilirsin." Ben bara gidip içkileri hazırlamaya başladı.

Jill de onunla çene çalmaya, bir yandan da bir ev kızı gibi yemekle ilgilenmeye başladı. Biftekler mutfak asansöründe, ön-pişirmeden geçmiş kısa dalgaya* atılacak patateslerle

*) Kısa dalga: Romanın yazıldığı 1960'ların başında, mikrodalga fırının çalışma ilkeleri belirlenmiş ama henüz uygulamaya geçirilmemişti.

birlikte bekliyordu. Kadın salatayı şöylece bir karıştırıp buzdolabına koydu, sonra da ocağı aynı anda patatesleri ısıtıp bifteği ızgara yapacak bir kombinasyona ayarladı ama işlemi başlatmadı. "Ben, bu ocağın uzaktan kumandası yok mu?"

"Tabii ki var."

"Şey, bulamıyorum."

Adam, kontrol panelindeki ayarları inceledi, sonra da işaretsiz bir anahtarı açtı. "Jill, gerçek bir ateşin üzerinde yemek yapmak zorunda kalsaydın ne yapacaktın?"

"Öylesini de iyi yapardım. İzciydim ben, hem de iyisinden. Ya sen, ukala?"

Adam ona aldırmadı, bir tepsi alıp oturma odasına gitti; kadın da onu izledi ve eteğini çimen lekesi olmaması için yayarak Ben'in ayaklarının dibine oturdu. Kendilerini ciddi bir şekilde martinilerine verdiler. Gazetecinin koltuğunun karşısında akvaryum süsü verilmiş bir stereovizyon vardı; kumandadan onu açtı ve gupilerle tetralar solup tanınmış yorumcu ve muhabir Augustus Greaves'in yüzüne dönüştüler.

"... güvenilir bir kaynaktan alınan bilgiye göre," diye konuşuyordu stereo görüntü: "...Mars'tan Gelen Adam'ın bu gerçekleri açıklamaması için sürekli olarak hipnotik ilaçların etkisi altında tutulduğu kesindir. Eğer açığa çıkarsa Hükümet bunu aşırı derecede utanç verici bulacaktır..."

Caxton stereovizyonu kapattı. "Uyanık çocuk seni," dedi neşeyle. "Benden fazla bir şey bilmiyorsun." Kaşlarını çattı. "Ama hükümetin onu ilaç etkisinde tuttuğu konusunda haklı olabilirsin."

"Hayır, tutmuyorlar," dedi aniden Jill.

"Hı? Nasıl yani, ufaklık?"

"Mars'tan Gelen Adam uyuşturulmuş durumda tutulmuyor." İstediğinden fazlasını ağzından kaçırdığı için dikkatle ekledi: "Sürekli onu izleyen bir hemşiresi ve doktoru var ama ilaçla uyuşturma konusunda hiçbir talimat yok."

"Emin misin? Sen hemşirelerinden biri değilsin, değil mi?"

"Hayır, hepsi erkek hemşire. Aahh... aslında, orada kadınları ondan uzak tutmak için kesin bir emir ve bunu sağlamak için de iki sert deniz piyadesi var."

Caxton başıyla onaydı. "Bunu duymuştum. Aslında, ona ilaç verip vermediklerini de bilmiyorsun. Değil mi?"

Jill boş bardağına baktı. Sözüne güvenilmemesinden rahatsız olmuştu ama söylediklerini desteklemek için kendisini ele vermiş olacaktı. "Ben, benim hakkımda boşboğazlık etmezsin, değil mi?"

"Boşboğazlık etmek mi? Nasıl?"

"Hiçbir şekilde."

"Hmm, bu çok geniş kapsamlı oldu ama neyse, uyar."

"Tamam. Ama önce bana bir tane daha doldur." Adam öyle yaptı, Jill de devam etti. "Mars'tan Gelen Adam'ı uyutmadıklarını biliyorum çünkü onunla konuştum."

Caxton hafifçe bir ıslık çaldı. "Biliyordum. Bu sabah kalktığımda kendime, 'Git Jill'i gör. O senin koluna sakladığın as' demiştim. Tatlım, bir tane daha iç. Altı tane iç. İşte, bütün şişeyi iç."

"O kadar da hızlı değil. Teşekkür ederim."

"Nasıl istersen. Zavallı yorgun ayacıklarına masaj yapayım mı? Leydim, şu anda sizinle röportaj yapılmak üzereyim. İzleyicileriniz sabırsızlıktan titriyorlar. Şimdii, baştan alalım. Nasıl..."

"Hayır, Ben! Söz verdin, unuttun mu? Benden küçücük bir alıntı bile olsa işimi kaybederim."

"Hmm... Muhtemelen. 'Genellikle güvenilir bir kaynağa, ne dersin?"

"Korkarım."

"Peki? Ben Amcana anlatmayacak mısın? Yoksa onun hayal kırıklığından ölmesine izin verip bütün bifteği kendin mi yiyeceksin?"

"Ah, bu kadar konuştuğuma göre devam edeceğim. Ama bunu kullanamazsın." Ben sustu ve şansını zorlamadı; Jill de nöbetçileri nasıl atlattığını anlattı.

Ben hemşirenin konuşmasını kesti: "Bir dakika! Bunu tekrar yapabilir misin?"

"Hı? Sanırım ama yapmam. Riskli."

"Peki, beni o yolla içeri sokabilir misin? Tabii ki yapabilirsin! Bak, elektrikçi gibi giyinirim; yağlı bir tulum, takım çantası, sendika rozeti falan. Sen de bana anahtarı verirsin ve..."

"Hayır!"

"Hayır mı? Bak, bebeğim, mantıklı ol. Bire dört bahse varım ki çevresindeki hastane personelinin yarısı bir haber ajansı tarafından oraya sokulmuş bir muhabir. Bu, Colombo'nun mücevherlerini rehin vermesi için Isabella'yı ayartmasından* beri görülmüş en önemli insan hikâyesi. Tek endişem uyduruk başka bir teknisyenin karşıma çıkması-"

"Beni de endişelendiren tek şey," diye onun sözünü kesti Jill, "senin için bunun sadece bir hikâye olması; benimse mesleğim söz konusu. Kepimi, rozetimi alırlar ve beni bu kentten sürerler. Bir hemşire olarak işim biter."

"Hımm... O da var."

"Hem de nasıl var."

"Bayan, size rüşvet teklif edilmek üzere."

"Ne kadar bir rüşvet? Hayatımın geri kalanını havam yerinde olarak Rio'da yaşatmak için bayağı bir şeyler lazım."

"Eh, bu hikâye para eder tabii ama Associated Press ya da Reuters'i açıkartırmada geçmemi beklemiyorsun herhalde. Bir yüzlüğe ne dersin?"

---

*) Isabella'yı ayartması: Bu kısımda Kristof Kolomb'un İspanya kraliçesi Isabella'yla olan ilişkisi çarpıtılmış bir şekilde anlatılıyor.

"Sen beni ne sanıyorsun?"

"Orada anlaştık, fiyatta pazarlık ediyoruz. Yüz elli?"

"Bana bir içki daha koy ve Associated Press'in telefon nu-

marasına bakıver canım, teklifin yaramaz."

"Numara Capitol 10-9000. Jill, benimle evlenir misin? Çıkabileceğimin en yükseği bu."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne dedin?"

"Benimle evlenir misin? Sonra da seni sürdüklerinde kent sınırlarında bekliyor ve kendi iğrenç varlığından seni kurtarıyor olacağım. Buraya gelecek ve ayak parmaklarını çimenlerimde -çimenlerimizde- serinletecek ve yaptığın rezilliği unutacaksın. Ama her şeyden önce beni o lanet hastane odasına sokmak zorundasın."

"Ben, neredeyse inanacağım. Eğer bir Adil Tanık istetsem, teklifini yineler misin?"

Caxton iç çekti. "Jill, zor bir kadınsın. İstet Tanığını."

Kadın ayağa kalktı. "Ben," dedi tatlılıkla, "bu söylediklerinle seni bağlamayacağım." Adamın saçlarını karıştırdı ve onu öptü. "Ama asla bir kız kurusuyla evlilik konusunda dalga geçme."

"Dalga geçmiyordum."

"Acaba? Ruju sil de sana bildiğim her şeyi anlatayım, sonra da beni sürdürtmeden öğrendiklerini nasıl kullanabileceğini bir düşünelim. Uyar mı?"

"Uyar."

Jill bildiklerini ayrıntılı bir şekilde anlattı. "İlaç etkisi altında olmadığına eminim. Nedenini bilmesem de aklının yerinde olduğuna da bir o kadar eminim; konuşmasının o bütün tuhaflığına ve en olmadık soruları sormasına rağmen. Ama eminim, psikotik değil."

"Eğer öyle tuhaf tuhaf konuşmasaydı asıl o zaman acayip olurdu."

"Hı?"

"Kafanı kullan, Jill. Mars hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama Mars'ın Arz'a hiç benzemediğini ve her neyseler Marslıların da kesinlikle insan olmadıklarını biliyoruz. Farz et ki ormanın derinliklerinde çok geri bir durumda yaşayan ve hayatlarında beyaz bir kadın görmemiş bir kabilenin ortasına pat diye düştün. Başka bir kültürde bir ömür geçirmiş birinin günlük konuşmalarından ne anlardın? Ya da senin konuşmaların onlara tuhaf gelmez miydi? Ki bu da çok sıradan bir örnek; bu vaka ise en az kırk milyon kez daha tuhaf."

Jill başıyla onayladı. "O kadarını anladım... ve onun içindir ki anlatırken Smith'in tuhaf yorumlarını atladım. Aptal değilim."

"Hayır, gerçekten zekisin, bir kadın için."

"Bu martiniyi azalan saçlarına dökmemi ister misin?"

"Özür dilerim. Kadınlar erkeklerden çok daha akıllıdırlar; toplumumuzun bütün kültürel yapısı bunu kanıtlıyor. Ver de, doldurayım."

Kadın, barış teklifini kabul etti ve devam etti: "Ben, kadınlara izin verilmemesiyle ilgili o talimat çok aptalca. Seks sapığı değil o."

"Belli ki bir anda çok fazla şokla karşılaşmasını istemiyorlar."

"Şok olmadı ki. O sadece... ilgilendi. Bana sıradan bir erkek gibi bakmadı."

"Eğer o özel gösteri isteğine boyun eğseydin, baş edebileceğinden çoğuyla karşılaşabilirdin. Muhtemelen içgüdüleri tamdır ama hiçbir çekincesi de yoktur."

"Hı? Sanmam. Sanırım ona kadınlardan ve erkeklerden bahsetmişler; o sadece kadınların ne yönden değişik olduklarını görmek istedi."

"*Vive la difference!*"* diye coşkuyla karşılık verdi Caxton.

"Gereğinden fazla kabalaşma."

"Ben mi? Kabalaşmıyordum, saygılarımı sunuyordum. Marslı değil de insan doğduğum için bütün Tanrı'lara şükrediyordum."

"Ciddi ol."

"Hiç bu kadar ciddi olmadım."

"O zaman sus. Smith, başıma iş açmazdı. Muhtemelen ciddiyetle teşekkür ederdi. Yüzünü görmedin; ben gördüm."

"Ne varmış yüzünde?"

Jill şaşırmış göründü. "Nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Evet, biliyorum... Ben, sen hiçbir melek gördün mü?"

"Sadece sen, şekerim. Başka yok."

"Şey, ben de görmedim ama o bir meleğe benziyor. Tamamen uysal, bu dünyaya ait olmayan masumluktaki yüzünde, çok yaşlı ve bilge gözleri var." Jill ürperdi.

"'Bu dünyaya ait olmayan' kesinlikle doğru bir anlatım," diye karşılık verdi Ben. "Onu görmek isterim."

"Keşke görsen. Ben, neden onu kapalı tutuyorlar ki? O bir karıncayı bile incitmeyecektir, buna eminim."

Caxton parmaklarını birbirine dokundurdu. "Her şeyden önce onu korumak istiyorlar. Mars çekiminde büyümüş, bir kedi yavrusu kadar güçsüzdür şimdi."

"Tabii. Bunu sadece bakınca bile anlayabiliyorsun. Ama kas zayıflığı tehlikeli değil, myasthenia gravis** çok daha kötü ama böyle vakalarla bile başa çıkabiliyoruz."

"Mikrop kapmasını da istemezler. Notre Dame'daki*** deney hayvanları gibi; dış dünyayla teması olmamış hiç."

---

*)Vive la difference: Fransızca, "Yaşasın farklar!"

**) Myasthenia gravis: Miyasteni, ender görülen bir kas hastalığı, sinir uyarımlarının kaslara doğru şekilde ulaşmamasından kaynaklanan kas zayıflığı.

***) Notre Dame: Katolik bir üniversite.

"Doğru, hiç antikoru yoktur. Ama oralarda kulağıma çalındığı kadarıyla, Dr. Nelson, yani *Champion*'daki cerrah, geri dönüş yolunda bunun icabına bakmış. Kan dokusunun yarısını tekrar eden karşılıklı nakillerle değiştirmiş."

"Sahi mi? Bunu kullanabilir miyim, Jill? Bu bir haber."

"Olur ama benden bahsetme. Neredeyse dizkapağı iltihabından başka her şey için aşı yapmışlar ona. Ama Ben, enfeksiyondan korumak istiyorlarsa, kapısında silahlı nöbetçi beklemesi gerekmez ki."

"Hmm... Jill, bilemeyebileceğin bazı şeyler öğrendim. Aynı senin gibi, korumak zorunda olduğum kaynaklardan öğrendiğim için kullanamayacağım şeyler. Ama sana anlatacağım, bunu hak ettin ama bunları başkalarıyla konuşma."

"Tamam, konuşmam."

"Uzun hikâye. Tazelememi ister misin?"

"Hayır, bifteği yemeye başlayalım. Düğme nerede?"

"İşte burada."

"O zaman, düğmeye bassana."

"Ben mi? Yemeği pişirmeyi sen istedin. Övünüp durduğun o izci ruhun şimdi nereye gitti?"

"Ben Caxton, senin sağ işaretparmağından 15 cm ötede olan bir düğmeye basmak için kalkmaktansa burada çimenlerde yatıp açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Nasıl istersen." Adam önceden verilmiş talimatları uygulaması için fırının kumandasındaki düğmeye bastı. "Ama yemeği kimin yaptığını da unutma. Şimdi, Valentine Michael Smith'e dönelim. Her şeyden önce 'Smith' ismini kullanma hakkı için ciddi şüpheler var."

"Tekrarlar mısın lütfen?"

"Tatlım, adamın, kayıtlara geçmiş ilk gezegenler arası piç gibi görünüyor. O bir 'aşk meyvesi' demek istiyorum."

"Boş versene."

"Lütfen biraz daha bir hanımefendi gibi konuş. *Envoy*'un mürettebatı hakkında bir şey hatırlıyor musun? Boş ver, ben kısaca özetleyeyim. Sekiz kişi, dört evli çift. Çiftlerin ikisi

Kaptan ve Bayan Brant ile Doktor ve Bayan Smith idi. Melek yüzlü arkadaşın, Bayan Smith'in Kaptan Brant'tan olan oğluymuş gibi gözüküyor."

"Nereden biliyorlar? Ve zaten, kimin umurunda?" Jill doğruldu ve kızgınlıkla devam etti; "Bu kadar zaman sonra bir skandalı eşelemek çok adice bir şey. Hepsi ölmüş zaten, bırakalım öyle kalsınlar, derim ben!"

"Nereden bildiklerini sen de çıkarabilirsin. Kan grubu, RH faktörü, saç ve göz rengi, genetik ıvır zıvırlar. Muhtemelen bu konuda benden çoğunu bilirsin. Her neyse, Mary Jane Lyle Smith'in annesi, Kaptan Michael Brant'ın da babası olduğu matematiksel bir gerçek. *Envoy*'un bütün mürettebatı ile ilgili her şey kayıtlı, herhalde şu dünyada daha detaylı ölçülüp sınıflandırılan başka sekiz kişi yoktur. Valentine Michael Smith'in soyu da muhteşem oluyor bu durumda; babasının IQ'su 163, annesinin 170'ti ve her ikisi de kendi alanlarında bir numaraydılar."

"Kimin umurunda olduğuna gelince," diye devam etti Ben, "birçok kişinin çok umurunda; işin portresi belirginleştikçe daha da çok kişinin umurunda olacak. Lyle İtkisi'ni duymuş muydun?"

"Tabii. *Champion*'un kullandığı şey."

"Ve bugünlerdeki bütün uzay gemilerinin. Onu kim icat etti?"

"Bilmiyorum... Bir dakika... Yoksa..."

"Küçük Hanımefendiye bir puro verin! Dr. Mary Jane Lyle Smith! Daha geliştirilmesi gerektiği halde önemli bir şey icat ettiğini biliyordu. Bu yüzden de araştırma gezisi için ayrılmadan önce, bir düzine acayip basit patent için başvurdu ve bunları şirketleştirilmiş bir fonda, dikkat et, kâr amacı güt-

meyen bir fon değil, anonim şirket haline getirilmiş bir fonda topladı, sonra da yönetimini ve gelirini geçici olarak Bilim Vakfı'na devretti. Tabii zamanla hükümet kontrolü ele geçirdi ama bunun sahibi melek yüzlü arkadaşın. Bu konuda hiçbir şüphe yok. Milyonlar değerinde, belki de yüzlerce milyon; tahmin bile edemiyorum."

Bu sırada yemeği getirdiler. Caxton, çimini korumak için tavana asılı masalar kullanıyordu; birini kendi sandalyesinin önüne, diğerini de Jill'in çimenler üzerinde oturabilmesi için yer seviyesine kadar alçalttı. "Yumuşak olmuş mu?" diye sordu.

"Yumuşahane!" diye ağzı dolu bir şekilde cevap verdi Jill. "Teşekkür ederim. Unutma, ben pişirdim."

"Ben," dedi ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "şey, Smith'in, nasıl denir, gayri meşru olmasının etkisi var mı? Vâris olabilecek mi?"

"Gayri meşru değil zaten. Doktor Mary Jane Berkeley'de idi ve Kaliforniya yasaları piçlik kavramını reddediyor. Kaptan Brant için de Yeni Zelanda'da böyle uygar yasalar olduğundan durum aynı. Doktor Ward Smith'in eyaletinde de kanunlar evlilik içi doğan her çocuğun meşru olduğunu söylüyor, nereden peydahlanırsa peydahlansın. İşte önümüzde böyle bir adam var Jill, üç ebeveynli meşru bir çocuk."

"Hı? Şimdi bir dakika dur bakalım, Ben, ikisi birden baba olamaz, ya biridir ya da öteki ama ikisi birden değil. Avukat değilim ama..."

"Kesinlikle değilsin. Böyle yasal kurgular bir avukatı hiç ilgilendirmez. Fiziksel olarak soy itibarıyla piç olsa da hepsi geçerli ve onu destekleyen yasal yetki alanlarında o meşru bir çocuk. Dolayısıyla vâris olabiliyor. Ayrıca, annesinden başka her iki babası da varlıklıydılar. Bu araştırma gezisinin öncesine kadar Brant bekârdı, Ay uçuşlarından aldığı astronomik

maaşların büyük çoğunluğunu Lunar Girişimcilik Ltd. hisselerine yatırmıştı. Hissenin nasıl fırladığını biliyorsun, daha yeni sermaye artırımı ve kâr payı dağıtımı yaptılar. Brant'ın

tek bir kötü alışkanlığı vardı, o da kumardı ama herif orada da düzenli kazanıp onlarla da yatırım yaptı. Ward Smith de aileden zengindi; bir doktor ve bilim adamı olması kendi seçimiydi. Smith ikisinin de vârisi."

"Fiyuu!"

"Daha yarısına gelmedim, tatlım. Smith bütün müretteba-tın vârisi."

"Ha?"

"Sekizi de 'Centilmen Maceracı' sözleşmesini imzalayarak, hepsini birbirlerinin ve çocuklarının karşılıklı vârisi yapmışlardı. Sözleşmeyi çok dikkatle yaptılar. Her türlü itirazla karşılaşabilen ve bunlara direnen on altı ve on yedinci yüzyılların benzer sözleşmelerini örnek aldılar. Bunların hepsi gerçekten güçlü insanlardı; bütün olarak bayağı bir mal varlıkları vardı. Brant'ın sahip olduklarının yanında, diğerlerinin de ciddi miktarlarda Lunar Girişimcilik hissesi olduğu biliniyor. Smith'in, şirketi kontrol edecek kadar çok hissesi olabilir ya da en azından yönetim kurulu seçiminde anahtar rol oynayabilir."

Jill, sadece bir yudum su içmeyi dokunaklı bir tören haline getiren çocuksu yaratığı düşündü ve onun için üzüntü duydu. Ama Caxton devam etti: "Keşke Envoy'un seyir defterine bir göz atabilsem. Onu kurtardıklarını biliyorum ama bir daha serbest bırakacaklarından şüpheliyim."

"Neden, Ben?"

"Çünkü pis bir hikâye. Muhbirim ayılıp susana dek ağzından ancak emin olacak kadarını alabildim. Dr. Ward Smith çocuğun doğumunu sezaryenle yapmış ve karısı masada kalmış. O âna kadar boynuzlandığını fark etmiyormuş gibi durmuş. Ama sonradan yaptıkları durumu bildiğini açıklıyor;

ameliyatı yaptığı neşterle ilk önce Kaptan Brant'ın, sonra da kendisinin boğazını kesmiş. Çok üzgünüm, tatlım."

Jill'in tüyleri ürperdi. "Ben bir hemşireyim. Böyle şeylere bağışıklığım var."

"Sen bir yalancısın ve bunun için seni seviyorum. Üç yıl polis muhabirliği yaptım, Jill, buna asla da alışamadım."

"Diğerlerine ne olmuş?"

"Keşke bilsem. Eğer o seyir defterini omzu kalabalıklarla bürokratların elinden söküp alamazsak asla bilemeyeceğiz ve ben bilmemiz gerektiğini düşünecek kadar safdil bir gazeteciyim. Sırlar despotizmi doğurur."

"Ben, aslında mirasını ondan dolandırarak alsalar, daha iyi olur. O, nasıl desem... bu dünyaya ait değil."

"Eminim ki bu kelimesi kelimesine doğru. Zaten o kadar paraya ihtiyacı da yok, Mars'tan Gelen Adam asla bir öğün atlamak zorunda kalmayacak. Herhangi bir hükümet ya da binlerce enstitü ya da abuk sabuk üniversitelerden birisi onu ömür boyu ayrıcalıklı bir konuk olarak ağırlamaktan zevk duyacaktır."

"En iyisi onu devredip gitmesi ve unutması."

"O kadar da kolay değil bu, Jill. Meşhur General Atomics Larkin'e karşı davasını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Eh, pek değil. Larkin Kararları'ndan bahsediyorsun. Herkes gibi okulda mecburen okuduk. Ama onun Smith'le ne ilgisi var ki?"

"Geçmişi düşün. Ay'a ilk roketi Ruslar attı ama çakıldı. Birleşik Devletler ve Kanada ortaklaşa başka bir tane gönderdiler, roket geri döndü ama orada kimseyi bırakmadı. Federasyon desteği ile Amerika, İngiliz Uluslar Topluluğu ve ayrıca da Rusya kendi başına kolonileşme amaçlı gemiyi göndermeye hazırlanırken, General Atomics, Ekvador'dan kiraladığı bir adadan kendi gemisini hepsinden önce gönderip Federasyon gemisi ve ardından Ruslarınki geldiğinde orada bekleyip sırıtan adamlarıyla yarışı çaktırmadan kazandı.

"Neler olduğunu biliyorsun. Amerikan kontrolündeki bir İsviçre şirketi olan General Atomics, Ay üstünde hak iddia etti. Federasyon adamları öylesine başından atamadı, bu hem çok çiy bir hareket olurdu, hem de zaten Ruslar rahat durmazlardı. Böylece Yüksek Mahkeme de temelde hukuki bir kurmacadan ibaret olan bir tüzel kişinin bir gezegene sahip olamayacağına; sonuçta, gerçek maliklerin de, zilyetliği elinde bulunduran, yani Ay'a inen mürettebatı oluşturan etten kemikten insanlar, Larkin ve ortakları olduğuna hükmetti. Yani onları egemen bir ulus olarak tanıdı ve Federasyon'a aldı, tabii işin içindekiler için hatırı sayılır miktarda hisse, General Atomics ve yavru şirketi Lunar Girişimcilik'e yağlı imtiyazlar karşılığında. Bu herkesi memnun etmedi ve Federasyon Yüksek Mahkemesi o zamanlar çok da güçlü değildi ama yine de herkesin kabul edebileceği bir orta yolda buluşulmuştu. Gezegenlerin kolonileştirilmesi hakkında hepsi ortaya bu Larkin Kararı üzerine kurulan ve kan dökülmesini önlemeyi amaçlayan çok sıkı kurallar kondu. Bu işe yaradı da. Nitekim Üçüncü Dünya Savaşı'nın sebebinin uzayla falan ilgili olmaması tarihi bir gerçek. Demek ki Larkin Kararı bizim gezegen hukukumuzun temel bir parçası ve Smith için de uygulanabilir."

Jill başını iki yana salladı. "Bunun onunla ne ilgisi var ki? Marslılar..."

"Düşün, Jill. Kanunlarımıza göre, Smith'in bizzat kendisi egemen bir ulus ve Mars Gezegeninin tek sahibi."

BEŞ

Jill'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben kesinlikle çok fazla martini içtim, Ben. O hastanın Mars gezegeninin sahibi olduğunu söylediğine yemin edebilirim."

"Öyle. Smith, kanunen gereken süre boyunca, yardım almadan, Mars'ı fiili işgal halinde tuttu. Smith, Mars Gezegeninin ta kendisi. Kralı, başkanı, yegâne vatandaşı, ne dersen de. Eğer *Champion*'un kaptanı orada koloniciler bırakmamış olsaydı, Smith'in hakkı yanabilirdi. Ama bıraktı ve bu da Smith'in kendisinin Arz'a dönmüş olmasına rağmen fiili işgalin sürdüğü anlamına geliyor. Ama Smith bu hakkı onlarla paylaşmak zorunda değil; koloniciler, Smith onlara Mars Vatandaşlığı bahşedene kadar sadece sıradan göçmenler oluyor."

"Müthiş!"

"Hem de nasıl. Ve de kanunlara uygun. Tatlım, şimdi neden bu kadar çok kişinin Smith'in kim olduğu ve nereden geldiğiyle ilgilendiğini anladın mı? Ve neden hükümetin de onu gizlemek için kendini parçaladığını? Yaptıkları şeyin hukuka uygunlukla uzaktan yakından ilgisi yok. Smith ayrıca bir Birleşik Devletler ve dolayısıyla da bir Federasyon vatandaşı, yani çifte vatandaşlık sahibi. Federasyon sınırları içinde, bir vatandaşı, hüküm giymiş bir mahkûm bile olsa, tecrit ederek

tutmak yasaktır; Üçüncü Dünya Savaşı'nda çözdüğümüz bir konu bu. Ama Smith'in haklarını bildiğinden şüpheliyim. Ayrıca, ziyarette bulunan dost bir hükümdarı, ki Smith aynen

bu konumda oluyor, hapsetmek ve başka insanlarla, özellikle de basınla, ki bu da *ben* oluyorum, görüştürmemek tarih boyunca düşmanca bir tavır olarak değerlendirilmiştir. Hâlâ beni işini bilir bir elektrikçi olarak içeri sokmayacak mısın?"

"Hah? Beni daha da çok korkuttun. Ben, düşünsene, bu sabah beni yakalasalardı ne yaparlardı dersin?"

"Hımm... pek kaba davranmazlardı. Üç doktorca imzalanmış bir heyet raporuyla, seni duvarları yastıklı bir hücreye kapatır ve sadece iki artık yılda bir dışarıya mektup atmana izin verirlerdi. Sana kızmış bile değiller. Asıl ona ne yapacaklarını merak ediyorum."

"Ne yapabilirler?"

"Eh, mesela G-Yorgunluğundan ölüverir. Hükümet için temiz bir kurtuluş yolu olurdu bu."

"Yani onu *öldürürler* mi demek istiyorsun?"

"Cık cık cık! Böyle çirkin kelimeler kullanma. Öldüreceklerini sanmıyorum. Her şeyden önce önemli bir bilgi hazinesi; kamuoyunun bile bu konuda belirsiz de olsa böyle bir fikri var. Newton, Edison, Einstein ve onlar gibi altısının toplamından daha değerli olabilir bu Smith. Belki de değildir. Emin olana kadar ona dokunacaklarını sanmıyorum. İkincisi, insan ırkıyla şimdiye dek karşılaştığımız biricik uygar ırk arasındaki yegâne köprü, tercüman ve elçi. Bu da kesinlikle çok önemli, yalnız ne kadar önemli olduğunu kestirmemiz imkânsız. Klasiklerle aran nasıldır? H.G.Wells'in *'Dünyalar Savaşı'nı* okudun mu?"

"Uzun zaman önce, okulda."

"Marslıların bizimle savaşmaya karar verdiğini düşün ve kazandıklarını. Biliyorsun ki kazanabilirler çünkü vurabilecekleri darbenin gücünü bilme şansımız yok. Adamımız Smith

arabulucu olup ilk gezegenler arası savaşı gereksiz hale getirebilir. Bu olasılık uzak da olsa, hükümet bunu kesinkes öğrenene kadar göz ardı edemez. Mars'ta zeki varlıkların bulunması, henüz politik olarak algılayabildikleri bir gerçek değil."

"O zaman sence Smith güvende mi yani?"

"Herhalde şimdilik öyle. Genel Sekreter atmalı ve tutturmalı. Bildiğin gibi yönetimi sallantıda."

"Siyasetle hiç ilgilenmiyorum."

"İlgilenmelisin. Siyasetin biraz daha önemsiz olduğu tek şey kendi kalp atışın."

"Onunla da ilgilenmiyorum zaten."

"Ben nutuk atarken konuşma. Birleşik Devletler'in başını çektiği çoğunluk, bir gecede Federasyon'dan ayrılabilir; Pakistan öksürsen fırlayacak zaten. Böyle bir durumda güvenoyu alamayacaktır, bir genel seçim olacaktır ve Sayın Genel Sekreter Douglas da koltuğunu kaybedip tekrar dandik avukatlık hayatına dönecektir. Mars'tan Gelen Adam onu rezil de edebilir, vezir de. Beni içeri sokacak mısın?"

"Sokmayacağım. Bir manastıra kapatılmaya niyetim yok. Daha kahve var mı?"

"Bakalım."

İkisi de kalktılar. Jill gerindi. "Ah, yaşlı kemiklerim! Ah, Tanrım, saate bak! Kahveyi boş ver, Ben. Yarın zor bir gün olacak, terbiyesiz hastalara kibar olmaya çalışmam ve stajyerlerden uzak durmam gerekiyor. Beni eve bırakır mısın? Ya da eve gönder beni, bu daha güvenli olur sanırım. Bir taksi çağırırsan şahane olur."

"Tamam, vakit henüz erken ama..." Ben yatak odasına gitti ve elinde küçük bir çakmağa benzer bir şeyle döndü. "Beni içeri sokmayacağından eminsin değil mi?"

"Şey, Ben. İsterdim ama.."

"Boş ver. Böyle bir şey yapmana izin vermezdim zaten. Gerçekten tehlikeli ve sadece kariyerin için de değil. Seni sa-

dece bunun için yumuşatmaya çalışıyordum." Küçük cismi kadına gösterdi. "Onun üzerine gizli bir mikrofon yerleştirir misin?"

"Ha? O da ne?"

"Boşanma avukatlarının ve casusların başına Mickey Finn'den* beri gelen en güzel şey. Mikrominyatürize bir mikrofonlu kayıt cihazı. Mikrofon yaylı, çıkıp giriyor, böylece tarayıcı devrelere yakalanmıyor. İçinde transistorlar, dirençler, kondansatörler ve bir yığın başka ıvır zıvır var, hepsi plastik bir kap içinde. Bir taksiden dışarı düşürsen bile ona bir şey olmaz. Bir kol saatindeki kadar radyoaktivite var ama kalkanlı. Mikrofon yirmi dört saat boyunca dayanıyor, sonra makarayı çıkarıyorsun ve yenisini takıyorsun, yay makaranın bir parçası zaten."

"Patlar mı?" diye heyecanla sordu Jill.

"Kekin içine koyup pişirebilirsin."

"Ama Ben, şimdiye kadar onun odasına gidemeyecek kadar korkuttun beni."

"Odasına gitmen gereksiz. Yandaki odaya girebilirsin değil mi?"

"Sanırım."

"Bu zımbırtıda eşek kulakları var. İçbükey tarafını bir duvara gelecek şekilde tuttur -bunun için yara bandı iyi iş görür- o da yandaki odadaki her lafı alıp kaydetsin. Dolap gibi bir şey var mı orada?"

Jill bunu bir düşündü. "O odaya çok girip çıkarsam fark edilirim; çünkü orası içinde bulunduğu süitin bir parçası. Belki de orayı da kullanmaya başlarlar. Baksana Ben, odasının başka bir koridora bakan bir odayla ortak bir duvarı daha var. Orası işe yarar mı?"

---

*) Mickey Finn: İçen kişiyi ishal etmek, sersemletmek, bayıltmak ya da benzeri bir şekilde etkisiz hale getirmek amacıyla içine gizlice bir şeyler katılmış alkollü içki.

"Mükemmel. O zaman yapacaksın?"

"Hmm... Ver onu bana. Bunu düşünüp duruma göre hareket edeceğim."

Caxton cihazı mendiliyle silmek için durdu. "Eldivenlerini giy."

"Neden?"

"Bunu bulundurmak pek yasal değil, parmaklıklar arkasında kısa bir tatil garantisi var. Yedek makaralarla bunu tutarken hep eldiven giy ve üzerindeyken yakalanma."

"Ne kadar da düşüncelisin!"

"Vazgeçmek mi istiyorsun?"

Jill uzun uzun iç çekti. "Hayır, daima yasadışı bir hayatım olsun istemiştim. Bana gangster argosunu öğretecek misin? Sana yararlı olmak istiyorum."

"Aferin benim kızıma!" Kapının üzerinde bir ışık yanıp söndü. "Taksin gelmiş olmalı," dedi Ben. "Bunu almaya gittiğimde çağırmıştım."

"Ah. Ayakkabılarımı bulur musun? Hayır, çatıya gelme, bundan sonra ne kadar az birlikte görülürsek o kadar iyi."

"Nasıl istersen."

Ben, Jill'in ayakkabılarını giydirdikten sonra doğrulunca kadın adamın başını ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Sevgili Ben! Bu işin sonu iyi değil ve senin bir suçlu olduğunu da fark etmemiştim ama ayarları ben yaptığım sürece iyi bir aşçısın... ve seni bana tekrar evlenme teklif edecek bir duruma düşürürsem, seninle evlenebilirim."

"Teklifim geçerli."

"Gangsterler metresleriyle evlenirler mi? Yoksa bu bir 'zayıflık' mı demeliydim? Göreceğiz." Jill aceleyle çıktı.

* * *

Jill Boardman gizli mikrofonu kolayca yerleştirdi. Diğer odadaki hasta yatağa mahkûmdu ve Jill de dedikodu yapmak

için sık sık ona uğrardı. Temizlikçilerin dolapların üstlerini *asla* temizlemediğinden yakınarak mikrofonu en üst rafın yanında duvara yapıştırdı.

Ertesi gün de makaraları değiştirmek en az o kadar kolay oldu; hasta uyuyordu. Ama Jill sandalyenin üzerindeyken kadın uyandı ve şaşırdı. Jill de onu açık saçık bir koğuş dedikodusu uydurarak atlattı.

Jill, posta sisteminin kişiliksiz körlüğünün, gizli kapaklı yöntemlerden daha güvenli olduğunu düşünerek, kullanılmış makarayı Ben'e hastanedeki postaneden yolladı. Ama üçüncü makarayı yerleştirme girişiminde çuvalladı. Hastanın uyuduğu zamanı beklemişti ama tam sandalyeye çıktığında hasta uyandı. "Aa, merhaba, Bayan Boardman."

Jill bir eli cihazda donakaldı. "Merhaba Bayan Fritschlie," diye zorlukla karşılık verebildi. "Güzel bir şekerleme yapabildiniz mi?"

"Şöyle böyle," dedi aksice kadın. "Sırtım ağrıyor."

"Ovarım."

"Pek yararı olmuyor. Neden sürekli dolabımla uğraşıyorsunuz? Bir şey mi var?"

Jill'in yüreği ağzına gelmişti. Kadın aslında şüphelenmiyor dedi kendi kendine. "Sıçan," dedi belli belirsiz.

"Sıçan mı? Aa, fareye dayanamam! Başka bir odaya geçmeliyim, hemen!"

Jill küçük cihazı dolabın duvarından koparıp aldı ve cebine koydu, sandalyeden indi ve hastayla konuştu. "Bir dakika, bir dakika Mrs. Fritschlie, sadece dolabınızda fare deliği olup olmadığına bakıyordum. Yokmuş."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim. Hadi sırtınızı ovalım, olur mu? Yavaşça öne eğilin."

Jill bir daha cihazı o odaya yerleştiremeyeceğine karar verdi ve Mars'tan Gelen Adam'ın süitinin bir bölümü olan K-

12'deki boş odayı kullanma riskine de giremeyeceği sonucuna vardı. Fakat nöbeti neredeyse bitmek üzereydi. O da ana anahtarı tekrar aldı.

Ama anahtara gerek kalmamıştı; kapı kilitli değildi ve içeride iki deniz piyadesi daha bekliyordu; nöbetçi sayısı katlanmıştı. Kapıyı açarken birisi başını kaldırdı. "Birini mi arıyorsun?"

"Hayır. Yatağa oturmayın çocuklar," dedi sertçe Jill. "Daha sandalyeye ihtiyacınız varsa istetelim." Asker gönülsüzce ayağa kalkarken gözünü adamdan ayırmadı; sonra da titremesini gizlemeye çalışarak odadan çıktı.

Jill'in mesaisi bittiğinde cebindeki cihaz artık ateşten bir kor olmuş, onu yakıyordu; aleti bir an önce Caxton'a iade etmeye karar verdi. Giysilerini değişti, cihazı çantasına aktardı ve çatıya çıktı. Ancak havalanıp Ben'in dairesine doğru yola çıktığında rahat nefes alabildi. Yoldan onu aradı.

"Ben Caxton."

"Ben, Jill. Seni görmem gerek. Yalnız mısın?"

Ben yavaşça karşılık verdi: "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, ufaklık. Şimdi olmaz."

"Ben, seni görmeliyim. Yoldayım, geliyorum."

"Eeh, peki, illa gerekiyorsa."

"Bu ne heyecan!"

"Bak, şimdi, tatlım, seni görmek istemediğimden değ..."

"Güle güle!" Jill telefonu kapatıp sakinleşti ve hıncını Ben'den almamaya karar verdi. Aslında her ikisi de deplasmanda oynuyorlardı, en azından kendisi öyleydi ve hemşireliğe sarılıp politikaya bulaşmamış olmalıydı.

Jill, Ben'i görünce kendisini daha iyi hissetti, hatta Ben'i öpüp kollarının arasına sokulduğunda daha da iyi oldu. Ben hoş bir adamdı, belki de gerçekten onunla evlenmeliydi. Ama kadın konuşmaya çalışınca Ben elini onun ağzına kapattı ve kulağına eğilip fısıldadı: "Konuşma. İsim falan söy-

leme. Sadece havadan sudan şeylerden bahset. Dinleniyor olabilirim."

Jill başıyla onayladı ve Ben onu oturma odasına götürdü.

Jill tek kelime etmeden kayıt cihazını çıkarıp adamın eline tutuşturdu. Ben sadece makaraları değil de cihazın kendisini de geri verdiğini görünce kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Onun yerine gazetesinin akşam baskısını kadına verdi.

"Gazeteyi gördün mü?" dedi doğal bir sesle Ben. "Ben yıkanırken bir göz atmak isteyebilirsin."

"Sağ ol." Gazeteyi alınca adam bir sütunu işaret etti; sonra da cihazı alarak uzaklaştı. Jill sütunun Ben'in kendi sendikaya bağlı* makalesi olduğunu gördü.

KARGA YUVASI - Ben Caxton

Herkes, hastanelerin ve hapishanelerin ortak bir yönü olduğunu bilir: İkisinden de kurtulmak çok zor olabilir. Bazı yönlerden bir mahkûm bir hastadan daha az tecrit edilmiştir; avukatını çağırtabilir, Adil Tanık talebinde bulunabilir, Kamuya açık bir mahkemede kendisini hapseden makamdan sebep göstermesini isteyip *Habeas Corpus*'tan** yararlanabilir.

Fakat kafadan kontak kabilemizin büyücü doktorlarından birisinin emriyle konulan basit bir Zİ-

*) Sendikaya bağlı Amerika'da gerek gazeteler, gerekse radyo ve televizyonlar normalde kendi programlarına uyar, belli durumlarda ise ülkenin çok uzak köşelerindeki basın kuruluşlarından aldıkları program, makale ve benzeri kaynakları televizyon programlarında aynı saatte, yazılı organlarda ise kaynağa sadık kalacak şekilde aynen yayınlarlar.

**) Habeas Corpus: Kişinin keyfî olarak gözaltına alınamayacağını ve bir mahkeme emri gerektiğini belirten hukuki terim. 16.yüzyılda İngiltere'de Habeas Corpus Act adı altında kanunlaşmış ve Dünya çapında bir hukuk kavramı olmuştur.

YARET YASAK levhası, bir hastayı Demir Maskeli Adam'ın karşılaştığı unutulmuşluktan çok daha derinine atabiliyor.

Tabii ki hastanın en yakın akrabası bu yöntemle uzak tutulamaz ama Mars'tan Gelen Adam'ın en yakın akrabası yokmuş gibi görünüyor. Talihsiz *Envoy*'un mürettebatının Arz'da kalan bağları çok azdı; eğer ki Demir Maskeli Adam'ın, pardon "Mars'tan Gelen Adam" demek istemiştim, çıkarlarını koruyan herhangi bir akrabası varsa, (bu satırların yazarı da dahil olmak üzere) birkaç bin araştırmacı gazeteci hâlâ bunu doğrulayamadı.

Öyleyse Mars'tan Gelen Adam adına kim konuşuyor? Kim çevresine silahlı nöbetçiler yerleştirilmesini emretti? Ondaki dehşetengiz hastalık ne ki bırakın ona bir soru sormayı, adamı göz ucuyla bile gören yok. *Size* sesleniyorum Sayın Genel Sekreter; "fiziksel zafiyet" ve "G-Yorgunluğu" açıklamalarını yutmuyoruz; eğer cevap bu olsaydı, silahlı muhafızların işini kırk beş kiloluk bir hemşire de yapardı.

"Bu hastalık, doğası gereği mali olmasın sakın? Ya da (kibarlığı elden bırakmayalım) siyasi?

Hepsi aynı yaklaşımda olan dahası da vardı; Jill, Ben'in, hükümete kasten yem atarak Smith'i ortaya çıkarmaları için zorlamaya çalıştığını görmekteydi. Bunun sonucunda neyi başaracağını bilmiyordu; onun kendi ufku devlet politikalarını ve ekonomik hareketleri kapsamıyordu. Ama tehlikenin boyutu ve alabileceği şekil konusunda bir fikri olmadığı halde Ben'in kurulu iktidara meydan okuyarak ciddi bir risk aldığını, bilmekten ziyade hissediyordu.

Jill gazetenin geri kalanını karıştırdı. İçerisi *Champion*'un dönüşü hakkındaki haberlerle doluydu. Genel Sekreter Douglas mürettebata madalya takarken çekilmiş resimler, Kaptan van Tromp ve cesur arkadaşlarıyla yapılmış söyleşiler, Marslıların ve kentlerinin resimleri yer alıyordu. Gazetede Smith hakkında çok az şey vardı; bu, gezinin olumsuz etkilerinden yavaşça ama tatminkâr şekilde sıyrıldığını belirten kısacık bir tıbbi haberdi.

O sırada Ben geldi ve kucağına birkaç yaprak pelür kâğıdı bıraktı. "Burada görmek isteyebileceğin başka bir gazete daha var," diye belirtip tekrar odadan çıktı.

Jill hemen bu diğer "gazetenin" cihazdan çıkardığı ilk makaranın kopyası olduğunu anlamıştı. Daktilo edilirken konuşan kişiler "Birinci Ses", "İkinci Ses" ve böyle devam eder şekilde yazılmıştı ama Ben dönüp sonradan bağlantı kurabildiği yerlerde üstlerini çizip isimler eklemişti. En üstte de şöyle karalamıştı. "Bütün sesler, tanımlansın ya da tanımlanmasın, erkeklere aittir."

Konuşmaların çoğu hiç de ilgi çekici değildi. Sadece, Smith'in doyurulduğunu, yıkandığını, masaj yapıldığını, her sabah ve akşam ayağa kaldırılıp "Doktor Nelson" ve "ikinci doktor" diye tanımlanan birilerinin gözetimi altında egzersiz yaptığını gösteriyordu. Jill, bu "ikinci" doktorun Dr. Thaddeus olması gerektiğine karar verdi.

Ama uzunca bir pasajın hastanın bakımıyla hiç mi hiç ilgisi yoktu. Jill burayı tekrar tekrar okudu:

Dr. Nelson : Kendini nasıl hissediyorsun evlat? Bir süre konuşabilecek kadar güçlü müsün?"

Smith : Evet.

Dr. Nelson : Bir adam seninle konuşmak istiyor.

Smith : (Duraksama) Kim? (Caxton buraya elle ekleme yapmıştı: "Smith'in bütün konuşmalarında, bazısı diğerlerinden de uzun olan duraksamalar var.")

Dr. Nelson : Bu adam bizim büyük (yazıya aktarılamayan gırtlaktan gelen bir ses; Marsça?) O bizim Eskilerin en eskisi. Onunla konuşur musun?"

Smith : (Çok uzun duraksama) Kocaman mutluyum. Eski Kişi konuşacak ve ben dinleyip büyüyeceğim.

Dr. Nelson : Hayır, hayır! Sana soru sormak istiyor.

Smith : Ben bir Eski'ye bir şey öğretemem.

Dr. Nelson : Eski Kişi böyle olsun istiyor. Sana soru sormasına izin verecek misin?

Smith : Evet.

(Arka plandan gelen gürültüler, kısa bir ara)

Dr. Nelson : Buradan efendim. Şey, Doktor Mahmud'u burada size çevirmenlik yapması için hazır tutuyorum.

Jill "Yeni Ses" diye daktilo edilen ama Ben'in üstünü çizip "Genel Sekreter Douglas" yazdığı girişi okudu.

G. Sekreter : Ona ihtiyacım olmayacak. Smith'in İngilizce anladığını söylediniz.

Dr. Nelson : Şey, evet ve hayır, ekselansları. Bayağı bir kelime biliyor ama Mahmud'un söylediği gibi onları yerleştirebileceği kültürel bir bağlama sahip değil. Bu, oldukça kafa karıştırıcı olabilir.

G. Sekreter : Ah, eminim idare edebiliriz. Gençliğimde, bir kelime bile Portekizce bilmeden bütün Brezilya'yı otostopla dolaştım. Şimdi, bizi tanıştırıverseniz ve bizi yalnız bıraksanız?

Dr. Nelson : Efendim? Hastamla kalsam daha iyi olur sanırım.

G. Sekreter : Sahi mi, Doktor? Korkarım, ısrar etmek zorundayım. Özür dilerim.

Dr. Nelson : Ve ben de korkarım, ben de ısrar etmek zorundayım. Üzgünüm efendim, Tıp ahlakı...

G. Sekreter : (Sözünü keserek) Bir avukat olarak, tıp düsturundan biraz olsun haberim var, onun için bana "tıp ahlakı" mavalı okuma. Seni bu hasta mı seçti?

Dr. Nelson : Tam olarak değil ama...

G.Sekreter : Tam da düşündüğüm gibi. Doktorunu seçme fırsatı oldu mu? Hiç sanmam. Şu an devlet gözetiminde, ben de fiilen ve yakında göreceğiniz gibi hukuken en yakın akrabası olarak hareket ediyorum. Onunla yalnız görüşmek istiyorum.

Dr. Nelson : (Uzun duraksama, sonra da çok sertçe) Eğer böyle diyorsanız ekselansları, ben de bu vakadan çekiliyorum.

G. Sekreter : Üzerinize alınmayın doktor; sizi gücendirmek istemedim. Tedavi yönteminizi sorgulamıyorum. Ama bir anneyi de oğluyla yalnız görüşmekten alıkoyamazsınız, değil mi? Onu inciteceğimden mi endişeleniyorsunuz?

Dr. Nelson : Hayır ama...

G. Sekreter : O zaman itirazınız neye? Hadi bizi tanıştırın da şunu aşalım. Bu patırtı hastanızı üzüyor olabilir.

Dr. Nelson : Ekselansları, sizi tanıştıracağım. Sonra da "akrabanız" için yeni bir doktor seçmeniz gerekecek.

G. Sekreter : Üzgünüm Doktor. Gerçekten. Ama bunu kabul etmiyorum, sonra konuşacağız. Şimdi, lütfen?

Dr. Nelson : Buraya gelin, efendim. Evlat, seni görmek isteyen adam bu. Bizim en büyük Eskimiz.

Smith : (Yazıya aktarılamadı)

G. Sekreter : Ne dedi?

Dr. Nelson : Bir tür saygılı selamlama. Mahmud, "Ben sadece bir yumurtayım" diye çevrilebileceğini söylüyor. Ya da onun gibi bir şey. Bana da derdi bunu. Dostça bir laf. Evlat, insan-konuşması yap.

Smith : Evet.

Dr. Nelson : Ve eğer son bir tavsiye de bulunabiliyorsam, tek heceli kelimeler kullansanız daha iyi olur derim.

G. Sekreter : Ah, öyle yaparım.

Dr. Nelson : Hoşçakalın, ekselansları. Hoşçakal, evlat.

G. Sekreter : Teşekkürler, doktor. Sonra görüşürüz.

G. Sekreter : (Devam ederek) Kendini nasıl hissediyorsun?

Smith : İyi hissediyorum.

G. Sekreter : Güzel. Bir şey istersen, söyle yeter. Mutlu olmanı istiyoruz. Şimdi benim için yapmanı istediğim bir şey var. Yazabiliyor musun?

Smith : "Yazmak?" "Yazmak" nedir?

G. Sekreter : Eh, parmak bassan da olur. Sana bir kâğıt okumak istiyorum. Burada bir sürü avukat gevelemesi var ama basitçe şöyle denebilir, Mars'tan ayrılarak orası üstünde olabilecek bütün hak iddialarını terk ettin, yani onlardan vazgeçtin. Beni anlıyor musun? Onları hükümet kontrolüne bırakıyorsun.

Smith : (Cevap yok)

G. Sekreter : Şey, şöyle diyelim o zaman. Mars'ın sahibi değilsin değil mi?

Smith : (Uzunca bir duraksama) Anlamıyorum.

G. Sekreter : Hmm... Bir de böyle deneyelim. Burada kalmak istiyorsun değil mi?

Smith : Bilmiyorum. Eskiler tarafından gönderildim. (Uzun yazıya aktarılamayan konuşma, kediyle dövüşen bir kara kurbağası gibi sesler)

G. Sekreter : Kahretsin, şimdiye kadar ona daha çok İngilizce öğretmeliydiler. Bak, evlat, bunlar için kafa yormak zorunda değilsin. Şurada sayfanın dibine parmağını basıverelim gitsin. Sağ elini ver bana. Hayır öyle kıvrılıp bükülme. Doğru dur! Seni incitmeyeceğim... Doktor! Doktor Nelson!

2. Doktor : Evet efendim?

G. Sekreter : Doktor Nelson'u çağır.

2. Doktor : Doktor Nelson mu? Ama o gitti efendim. Onu vakadan aldığınızı söyledi.

G. Sekreter : Öyle mi dedi? *Lanet olsun* ona! Şey, bir şeyler *yap*. Suni solunum yaptır, iğne yap falan. Orada öyle durma, görmüyor musun adam ölüyor?

2. Doktor : Yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum, efendim. Düzelene kadar kendi haline bırakalım. Doktor Nelson hep öyle yapardı.

G. Sekreter : Doktor Nelson gebersin e mi!

Bir daha da ne Genel Sekreter, ne de Doktor Nelson gözüküyordu. Jill, Smith'in, hastanede dedikodusu yapılan o kataleptik translardan birine girdiğini tahmin etti. İsimlendirilmemiş iki giriş daha vardı. Birisinde "Fısıldamana gerek yok, seni duyamaz," diyordu, diğeri de "Al o tepsiyi, transtan çıkınca yemek yediririz."

Ben tekrar gözüktüğünde Jill transkripti üçüncü kez baştan okuyordu. Elinde başka pelür kâğıtlar vardı ama ona uzatmadı; onun yerine sordu: "Aç mısın?"

Sorar gibi adamın elindeki kâğıtlara baktı. "Ölüyorum açlıktan," diye karşılık verdi.

"Hadi şuradan çıkalım ve bir sığır vuralım."

Çatıya çıkıp taksi çevirirken ve başka bir taksiye geçtikleri Alexandria platformuna uçarken Ben tek bir kelime bile etmedi. Orada Ben, Baltimore seri numaralı bir taksi çevirdi. Havalandıklarında aracı Hagerstown, Maryland'e ayarladı ve arkasına yaslanıp rahatladı. "İşte şimdi konuşabiliriz."

"Ben, bütün bu gizlilik niçin?"

"Özür dilerim, güzel ayaklım. Herhalde sadece sinirlerim bozuk ve vicdanım rahatsız. Dairemde bir dinleme cihazı olup olmadığını bilmiyorum ama ben onları dinleyebiliyorsam, onlar da beni dinleyebilir... Ve hükümetin hasıraltı etmek istediği şeylere anormal bir ilgi gösteriyorum. Onun için, evimden çağırdığım bir takside minderlerin arasına saklanmış bir kayıt cihazı olması pek mümkün olmasa da belli

de olmaz. Özel Servis* ekipleri çok detaycıdır. Ama bu taksi," minderi okşadı, "binlerce taksiyi de kurcalamış olamazlar. Rasgele seçilen biri güvenlidir."

Jill'in tüyleri ürperdi. "Ben, sen gerçekten de öyle yapabileceklerini..." Sesi orada öylesine kaldı.

"Düşünmüyor muyum! Sütunumu gördün. Yayınlanalı dokuz saat geçti. Hükümet, hiçbir şey yapmayıp onu karnından yumruklamama izin verir mi sanıyorsun?"

"Ama sen bu hükümete her zaman muhalefet ediyorsun."

"Bu kadarı tamam. Majestelerinin Muhalefetinin görevi muhalefet etmektir. Bunu beklerler. Ama şu durum farklı; onları resmen birisini siyasi tutuklu olarak alıkoymakla suçladım... Kamuoyunun çok ilgilendiği birisini hem de. Jill, bir hükümet, yaşayan bir organizmadır. Her canlı gibi temel özelliği, mantığı, sebebi olmayan körlemesine bir var olma, yaşama içgüdüsüdür. Eğer ona vurursan, o da karşılık verir. Bu sefer ona gerçekten vurdum." Kadına yan bir bakış attı. "Seni bu işe karıştırmamalıydım."

"Beni mi? Korkmuyorum. En azından bu aleti sana geri verdikten sonra."

"Benimle bağlantılısın. Eğer işler kızışırsa bu bile yeterli olur."

Jill sesini kesti. Hayatı boyunca devasa bir gücün, devasa acımasızlığıyla hiç karşılaşmamıştı. Hemşirelik bilgisi ve cinsiyetler arası neşeli gerilla savaşları dışında Jill neredeyse Mars'tan Gelen Adam kadar masumdu. Çocukluğunda poposuna yediği şaplaklar ve yetişkinliğinde ara sıra karşılaştığı çirkin sözler dışında, Jill Boardman olarak kendisinin gerçek ve fiili bir tehlikenin içinde olabileceği fikri neredeyse inanılmayacak kadar imkânsız geliyordu ona. Hemşire olarak, acı-

*) Özel Servis (special service): Bu özel polis birliğinin orijinal adının baş harfleri SS'tir ve Nazilere gönderme yapmaktadır.

masızlığın, şiddetin ve vahşetin sonuçlarını görmüştü ama bunlar onun başına gelemezdi.

Jill bu kötümser sessizliği bozduğu sırada taksileri Hagerstown'da inecek yer bulmak için etrafta dönüyordu. "Ben, farz et ki bu hasta öldü. Ne olur o zaman?"

"Hı?" diye kaşlarını çattı Ben. "İşte bu güzel bir soru, çok güzel bir soru. Sormana sevindim, çalışmamızla ilgilendiğini gösteriyor bu. Şimdi eğer başka soru yoksa, sınıf serbesttir, çıkabilirsiniz."

"Komik olmaya çalışma."

"Hmm... Jill, aslında seni düşlemem gereken geceler boyunca bu soruyu cevaplamak için ayaktaydım. İki parçalı bir soru bu, siyasi ve ekonomik; ve bunlar da bulabildiğim en iyi cevaplar: Smith ölürse, Mars üzerindeki tuhaf hukuki iddiası yok olur. Büyük ihtimalle *Champion*'un orada bıraktığı öncü grup ortaya yeni bir iddia sürer ki neredeyse kesinlikle hükümet onlarla daha Arz'ı terk etmeden bir anlaşma ayarlamıştır. *Champion* bir Federasyon gemisi ama bu anlaşmanın, tabii eğer varsa, iplerinin insan haklarının şüpheli koruyucusu Sayın Genel Sekreter Bay Douglas'ın eline verilmiş olması ihtimalden de öte bir şey, bir gerçektir. Böyle bir numara onu daha uzun bir süre iktidarda tutar. Öte yandan hiçbir işe de yaramayabilir."

"Hı? Neden?"

"Belki de bu duruma Larkin Kararı uygulanamaz. Çünkü Ay'da hayat yoktu ama Mars'ta Marslılar yaşıyor. Şu an için, Marslıların değeri hukuki bir sıfırdan ibaret. Ama Yüksek Mahkeme siyasi havaya bakıp olayın özüne girer ve insan olmayan yerlilerin halen yaşadığı bir gezegendeki insan varlığının hiçbir anlam ifade etmediğine hükmedebilir. O zaman da, tabii hâlâ kalmışsa Mars üzerindeki hakların, Marslıların kendilerinden alınması gerekir."

"Ama Ben, her durumda mantıken olması gereken de bu

zaten. Tek bir adamın bir gezegene *sahip olması* fikri... bu tam manasıyla fantastik!"

"Bu kelimeyi bir avukatın yanında kullanma; seni anlamayacaktır. Sinekten yağ çıkarmak ve deveye hendek atlatmak bütün hukuk fakültelerinde zorunlu derslerdir. Ayrıca bir de emsal dava var. On beşinci yüzyılda Papa bütün Batı Yarımküre'nin tapusunu İspanya ve Portekiz'e sunarken kimse o gayrimenkulde kendilerine ait kanunları, gelenekleri ve mülkiyet kavramları olan birkaç milyon Kızılderilinin yaşadığı gerçeğini dikkate almadı. Papanın bahşettiği tapu oldukça da geçerliydi. Bir ara Batı Yarımküre haritasına bak da nerelerde İspanyolca, nerelerde Portekizce konuşulduğunu gör ve Kızılderililere ne kadar toprak kaldığına da dikkat et."

"Evet ama Ben, artık on beşinci yüzyılda değiliz."

"Avukatlara göre öyleyiz. Hâlâ Blackwell'i, Napolyon Medeni Kanunu'nu*, hatta Justinianus** kanunlarını örnek olarak veriyorlar. Buraya yazıyorum Jill; eğer Yüksek Mahkeme Larkin Kararı'nın bu duruma uygulanacağına hükmederse, Smith, kendisini Mars üzerindeki, milyonlar, hatta milyarlar değerindeki imtiyazları kontrol eder bir durumda bulacak. İddiasını da şimdiki hükümete devrederse, Genel Sekreter Douglas da tatlıyı istediği gibi dağıtan adam olacak. Douglas'ın kıvırmaya çalıştığı dümen de tam olarak bu. Gizli mikrofondan kopyalanan yazıyı gördün."

---

*) Napolyon Medeni Kanunu: Fransa İmparatoru Napoléon Bonaparte zamanındaki kanunlaştırma hareketi sırasında oluşturulan Fransız Medeni Kanunu. Dünyadaki ilk gerçek anlamdaki modern Medeni Kanundur.

**) Justinianus Kanunları: Doğu Roma İmparatoru Justinianus, MS 6.yy ortalarında Roma hukukuna ait her şeyi toplayıp bütünleştirme hareketine girişmiştir. Corpus Iuris Civilis adında ortaya çıkan bu temel medeni kanun, hâlâ kullanılan bütün asli medeni hukuk kurallarına kaynaklık eder. Bazı kurallar neredeyse 2000 yıldır virgülüne bile dokunulmadan kullanılmaktadır.

"Ben, neden biri böyle bir gücü istesin ki?"

"Neden güveler ışığa doğru uçarlar? İktidar hırsı cinsellik güdüsünden bile daha mantıksız... ve daha güçlüdür. Ama bunun iki yönlü bir soru olduğunu söylemiştim. Smith'in mal varlığı neredeyse Mars'ın sözde Kralı-İmparatoru olmasının yarattığı özel durumu kadar önemli. Hatta, bir Yüksek Mahkeme kararı onu Mars üzerindeki fiili işgal hakkından edebilir ama Lyle İtkisi ve Lunar Girişimcilik'teki yüklü hissesi üzerindeki mülkiyetini sarsacak bir şeyin varlığından şüphe ederim. Her şeyden önce sekiz vasiyet kamuya açık kayıtlar ve en önemli üç durumda vasiyetli ya da vasiyetsiz mirasa konuyor. Ölürse ne olur? Bilemiyorum. Tabii ki ortaya binlerce kuzen adayı fırlar ama Bilim Vakfı böyle açgözlü pislikleri yirmi yıldır savuşturmayı becerdi. Öyle gözüküyor ki eğer Smith vasiyet bırakmadan ölürse muazzam serveti devlete kalacak."

"'Devlete mi?' Federasyon'u mu, Birleşik Devletler'i mi kastediyorsun?"

"Cevabını bilmediğim çok güzel bir soru daha. Ebeveynleri Federasyon üyesi iki ayrı ülkenin vatandaşları ama doğum yeri ikisi de değil... ve bu durum, Lunar Girişimcilik Genel Kurulu'nda oy verecek ya da patentlerin lisanslarını alacak kimse için, hayati farklar oluşturacak. Bu kişi Smith olmayacak, o hisse senedini trafik cezasından ayıramaz. O büyük ihtimalle Smith'i yakalayıp ona yapışan kişi olacaktır. Bu arada da Lloyd's'un Smith'in hayatını sigortalayacağından şüpheliyim; bana riski çok yüksek gibi görünüyor."

"Zavallı bebek! Zavallı yavru!"

ALTI

Hagerstown'daki restoranın yemekleri kadar "atmosferi" de iyiydi, yani masalar sadece bir gölcüğün kıyısına kadar inen çimenliğe serpiştirilmiş değillerdi, devasa üç ağacın dalları arasında da masalar vardı. Hepsinin üzerini kaplayan bir güç alanı çatı da bu açık hava lokantasını yağmur ve karda dahi bitmeyen bir yaz havasında tutuyordu.

Jill ağaçlarda yemek istiyordu ama Ben ona aldırmayıp kendi seçtiği su kenarındaki bir yere masa kurması için şef garsona rüşvet verdi, sonra da masalarının yanına portatif bir stereovizyon istedi.

Jill darılmıştı. "Ben, eğer ağaçlarda yiyemiyorsak, buraya kadar gelip bu fiyatları ödeme zahmetine girmeye ve şu aptal kutusuna tahammül etmeye ne gerek var?"

"Sabret, ufaklık. Ağaçlardaki masaların hepsinde mikrofon bağlantıları var; servis için gerekli. Bu masa kurcalanmamış -öyle olduğunu umuyorum- çünkü onu garsonun kullanılmayanlar arasından aldığını gördüm. Stereovizyona gelince, bir şeyler seyretmeden sofrada oturmanın pek Amerikan tarzı olmaması bir yana, aletin gürültüsü uzaktan bize çevrilmiş bir yönlendirilmiş mikrofona da engel olabilir...

Tabii Sayın Douglas'ın adamlarının bize ilgi duymaya başladıklarını farz edersek ki hiç şüphem yok öyleler."

"Gerçekten bizi izliyor olabileceklerini sanıyor musun, Ben?" Jill'in tüyleri ürperdi. "Yasadışı bir hayat için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum."

"Vah vah! *General Synthetics*'teki rüşvet skandalları üzerinde çalışırken asla iki gece aynı yerde uyumadım ve sadece kendi satın aldığım konserve yemekleri yedim. Bir süre sonra bu hoşuna gitmeye başlıyor; metabolizmayı uyarıyor."

"Benim metabolizmamın buna hiç ihtiyacı yok, teşekkürler. Bana tek gereken, yaşlıca, zengin bir hasta."

"Benimle evlenmeyecek misin, Jill?"

"Müstakbel kocam mortoyu çekince olur. Ya da belki o kadar zengin olurum ki seni evime yavru kedi olarak alırım."

"Aylardır aldığım en iyi teklif bu. Bu geceden başlamaya ne dersin?"

"Kocam mortoyu çekince."

Kokteyllerini içerlerken kulak zarlarını patlatırcasına gürültü koparan, bir eğlence programı ve cafcaflı reklamlar aniden kesildi. Bir spikerin başı ve omuzları görüntüyü doldurdu; içtenlikle gülümsedi ve konuştu: "YDYG, Yeni Dünya Yayın Grubu ve programımızın sponsoru Akıllı Kız Maltusyan* Pastilleri, önümüzdeki birkaç dakikayı Federasyon Hükümeti'nin tarih yazacak özel yayınına teslim etme gururuna ve ayrıcalığına erişmiştir. Unutmayın dostlar, bütün akıllı kızlar Akıllı Kız kullanır. Taşıması kolay, tadı hoş, garantili koruma sağlar ve Kamu Yasası 1312'ye göre reçetesiz satışı onaylanmıştır. Neden eski moda, zararlı, güvensiz ve sevimsiz yöntemleri kullanasınız ki? Neden sevgilinizin sevgi ve saygısını kay-

*) Maltusyan: Ünlü sosyolog, Maltusyan nüfus teorisinin sahibidir. Kaynakları tüketip kendisini yok eden nüfus artışı üzerine olan bu teori 19.yy'dan beri Ceza Hukukundan Ekonomi bilimine kadar çok alanda etkili olmuştur.

betme riskine giresiniz ki? Unutmayın!" Sevimli ve kurt gibi spiker yana bir göz attı ve reklamın kalanını alelacele tamamladı: "Size, ardından Genel Sekreter'i ve Mars'tan Gelen Adam'ı getirecek olan Akıllı Kız'ı sunuyorum!"

Üç boyutlu resim, tahrik edici, gerçek ötesi göğüsleri olan, baştan çıkarıcı, sanki onu gören her erkeği yanındakiyle tatmin olamayacak birisine çevirecek, genç bir kadına dönüştü. Kadın gerinip salındı. "Ben her zaman Akıllı Kız kullanırım," dedi yatak odası sesiyle.

Görüntü kayboldu ve orkestranın çaldığı 'Yaşasın Barışın Egemenliği'nin ilk notaları yankılandı. Ben, Jill'e sordu: "Akıllı Kız mı kullanıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez!" Yüzünü buruşturdu ve ekledi: "Kocakarı ilacı. Hem ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

Caxton karşılık vermedi; görüntüyü de Sayın Genel Sekreter Douglas'ın babacan hatları doldurmuştu. "Dostlar," diye başladı, "sevgili Federasyon vatandaşları, bu gece emsali görülmemiş bir gurur ve ayrıcalık taşıyorum. Öncü gemimiz Champion'un başarılı dönüşünden beri..." Arz vatandaşlarını başka bir gezegen ve uygarlıkla yaptıkları başarılı temas nedeniyle kutlayan birkaç bin iyi seçilmiş kelimeyle konuşmasına devam etti. Champion'un serüveninin her Federasyon vatandaşının kişisel bir başarısı olduğunu, yapacak başka ciddi ve önemli işleri olmamış olsa içlerinden herhangi birisinin de bu araştırma yolculuğunu yürütebileceğini ve Genel Sekreter Douglas'ın bizzat kendisinin, vatandaşların iradelerini ortaya koymak için seçtikleri naçizane bir araç olduğunu ima etmeyi başardı. Bu gurur okşayan fikirler asla kabak gibi söylenmiyor ama ima ediliyorlardı; sokaktaki adamın herkesle eşit ve çoğundan üstün olduğu, bizim Joe Douglas'ın da sıradan insanın vücut bulmuş hali olduğu ise gizlice, alttan alta anlatılıyordu. Hatta Genel Sekreter'in gevşetilmiş kravatı ve inek yalamış saçlarında bile "sıradan adam" hali vardı.

Ben Caxton bu konuşmayı kimin hazırladığını merak etti. Jim Sanforth olacaktı herhalde. Dinleyiciyi gıdıklayıp rahatlatacak, uygun şekilde ayarlanmış sıfatı seçmekten yana Douglas'ın ekibindeki en ince yetenek Jim'deydi; politikaya girmeden önce reklam metinleri yazıyordu ve vicdanı yoktu. Evet, "beşiği sallayan el" ile ilgili bu parça açıkça Jim'in işiydi. Jim küçük bir kızı şekerle ayartıp bunu zekice bir operasyon olarak değerlendirebilecek salaklardandı.

"Kapat şunu!" diye bağırdı Jill, aniden.

"Ha? Kes sesini, şeker ayak. Bunu dinlemem lazım."

"... ve böylece dostlarım, sizlere vatandaş Valentine Michael Smith'i, Mars'tan Gelen Adam'ı gururla sunuyorum! Mike, çok bitkin olduğunu ve kendini pek iyi hissetmediğini biliyoruz ama dostlarına birkaç şey söyleyebilecek misin? Hepsi seni görmek istiyor."

Üç boyutlu görüntü, tekerlekli sandalyedeki bir adamın yarı-yakın çekimine dönüştü. Douglas, Smith'in tepesinde sanki en sevdiği amcasıymış gibi bekleyip duruyordu, sandalyenin diğer yanındaysa dimdik, resmi ve fotojenik bir hemşire vardı.

Jill bir hayret nidası koyuverdi. Ben vahşice fısıldadı: "Sessiz ol! Bir kelimesini bile kaçırmak istemiyorum."

Röportaj uzun sürmedi. Sandalyedeki adamın pürüzsüz bebek yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi; kameralara baktı. "Selam millet," dedi. "Oturduğum için bağışlayın. Hâlâ bitkinim." Zorlukla konuşuyor gibiydi ve hemşire nabzına bakmak için bir kez araya girdi.

Douglas'ın sorularına cevap olarak, Smith, Kaptan van Tromp ve *Champion*'un mürettebatına iltifatlar yağdırdı, kurtarılışına yardımcı olanlara teşekkürler etti ve Mars'taki herkesin Arz'la olan temas nedeniyle acayip heyecanlı olduğunu anlattı; iki gezegen arasında güçlü ve dostane ilişkiler kurulması için yardımcı olabilmeyi umduğunu belirtti. Hemşire

yine araya girdi ama Douglas kibarca sordu: "Mike, tek bir soruya daha dayanacak kadar gücün var mı?"

"Tabii, Bay Douglas.. eğer cevap verebilirsem."

"Mike? Arzlı kızları nasıl buluyorsun?"

"*Vov!*"

Bebek yüz hayretler içinde, zevkten kendinden geçmiş gibi göründü ve kıpkırmızı oldu. Görüntüye tekrar Genel Sekreter'in başı ve omuzları geldi. "Mike size şöyle söylememi istedi," diye babacanca devam etti, "en kısa zamanda tekrar sizinle görüşecekmiş, biliyorsunuz kaslarını geliştirmesi gerekiyor. Arz'ın çekimi ona göre Jüpiter'in çekiminin bize geleceği kadar zor. Herhalde önümüzdeki hafta, tabii ki doktorlar yeterince güçlendiğini söylerse." Görüntü tekrar Akıllı Kız pastillerinin örnekleriyle doldu; ardından gelen kısacık bir piyes de bunları kullanmayan bir kızın aklını kaçırmış olmakla kalmayıp evde de kalacağını, erkeklerin öylelerini görünce yollarını bile değiştireceğini açık seçik ifade etti. Ben kanal değiştirdi, sonra Jill'e döndü ve süngüsü düşük bir halde konuştu: "Şey, yarınki sütunu yırtıp atayım da kurcalayacak yeni bir şey bulayım. Bugünkü cıyaklamamı saçma sapan bir şey gibi gösterdikleri yetmezmiş gibi Douglas'ın Mars'tan Gelen Adam'ı avucunda tuttuğu da belli oldu."

"Ben!"

"Ne?"

"*O, Mars'tan Gelen Adam değil!*"

"Ne? Yavrum, *emin* misin?"

"Tabii ki eminim! Of, ona benziyordu, hem de çok benziyordu. Hatta sesi bile aynı gibiydi. Ama nöbetçilerin beklediği odada tutulan hasta o değildi."

Ben, Jill'in bu inancını sarsmaya çalıştı. Birkaç düzine yabancının, hatta daha fazlasının da Smith'i görmüş olabileceğini söyledi, yani nöbetçiler, stajyerler, hastabakıcılar, *Champion*'un mürettebatı ve Kaptanı. Herhalde bunlardan birçoğu

da bu haber yayınını seyretmişti ya da en azından hükümet, bunlardan bazılarının yayını seyredip numarayı -tabii varsa- anlayacağını farz etmiş olmalıydı. Bu mantıksız bir hareket ve çok büyük bir riskti.

Jill, Ben'in savlarını çürütecek bir şey söylemedi, sadece çocuk gibi somurtup stereovizyondaki adamın tanıştığı hasta olmadığında diretti. Sonunda da öfkeyle söylendi: "Tamam, tamam, dediğin gibi olsun! Haklılığımı kanıtlayamam, demek ki yanılıyorum. Erkekler işte!"

"Jill, bak..."

"Lütfen, beni eve götür."

Ben sessizce taksi çağırmaya gitti. Artık kimsenin kendisiyle ilgilenmeyeceğini düşündüğü halde restoranın girişinde bekleyen taksilerden birini seçmedi, yolun karşısındaki otelin iniş pistinden bir taksi buldu. Jill dönüş yolunda buz gibiydi. Ben de o sırada Smith'in hastane odasından kaydedilmiş konuşmaları içeren metinleri tekrar tekrar okuyordu. Onları bir kez daha okudu, bir süre düşündü. "Jill?" dedi.

"Evet, Bay Caxton?"

"Başlatma 'Bay'ından! Jill, bak, üzgünüm, özür dilerim. Yanılmışım."

"Peki bu çok mühim sonuca nereden vardın?"

Ben katlanmış kâğıtları avucuna vuruyordu. "Bunlardan. Smith dün ve ondan önceki gün bu şekilde davranıp bu gece de deminki gibi bir röportaj yapamaz. Sigortalarının atıp o trans gibi şeylerinden birine girmesi gerekirdi."

"Apaçık ortada olan bir şeyi sonunda görebildiğin için çok memnunum."

"Jill, suratıma birkaç yumruk atıp rahatlamaya ne dersin? Bu çok ciddi. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Röportaj için bir aktör kullandılar demek. Bunu sana bir saat önce de söyledim."

"Tabii. Hem de iyi bir aktör, dikkatle seçilip çalıştırılmış

bir aktör. Ama bu olanlar çok daha fazlası demek oluyor. Gördüğüm kadarıyla, iki olasılık var. İlki, Smith öldü ve..."

"Öldü mü!" Jill bir anda kendisini o şaşırtıcı su-içme töreninde buldu ve Smith'in kişiliğinin o yabancı, sıcak ve dünyadışı tadını, katlanılamaz bir acıyla birlikte hissetti.

"Belki de. Herhalde bu dublörün bir hafta ya da on gün daha 'yaşamasına' izin verecekler, yani imzalayacağı kâğıtları ortaya çıkarana kadar. Sonra dublör de 'ölecek' ve onu kentten uzaklaştıracaklar, muhtemelen bu konuda konuşmaya çalışırsa onu boğacak kadar güçlü bir astım krizine yol açacak hipnotik bir şartlandırma zihnine yerleştirilmiş olarak, hatta eğer büyük kafalar işi garantiye almak istiyorlarsa belki de yörünge ötesinde bir lobotomiyle. Ama Smith öldüyse, konuyu unutmaktan başka bir şey yapamayız; çünkü gerçeği ispatlayamayız. Bu yüzden onun hâlâ yaşadığını varsayalım."

"Ah, ben de öyle olmasını umuyorum!"

"Hecuba'dan sana ne ya da senden Hekuba'ya?*" diye yanlış aktardı Caxton. "Eğer Smith hâlâ yaşıyorsa, bu aktörün varlığı ille de uğursuz bir şeyler olduğu anlamına gelmeyebilir. Ne de olsa kamuya mal olmuş bir yığın insan bazen dublör kullanıyor; bu kamuoyunu bile rahatsız etmiyor çünkü hödüğün birisi bir ünlünün dublörünü fark ettiğinde kendisini akıllı ve önemli hissediyor, onun için hükümet de kamuoyunun isteğine boyun eğip haftalardır hakkında çene çaldığımız Mars'tan Gelen Adam'ı şöyle bir gösterivermiş olabilir. İki-üç hafta içinde sevgili dostumuz Smith de dışarıda boy gösterebilecek, halk önüne çıkmaya dayanabilecek duruma gelir, hükümet de onu gözümüze girmek için kullanır. Ama bunu hiç mi hiç sanmıyorum!"

"Neden?"

---

*) Hamlet'ten alıntı.

"Güzel kıvırcık kafanı kullan. Saygıdeğer Joe Douglas daha şimdiden Smith'den istediğini almak için bir girişimde bulundu... ve fena çuvalladı. Ama Douglas kaybetmeyi göze alamaz. Onun için bence Smith'i her zamankinden daha derine gömecek... ve bu da gerçek Mars'tan Gelen Adam'ı son görüşümüz olacak."

"Onu *öldürecek* mi?" diye sordu Jill, yavaşça.

"Neden o kadar acımasız olsun ki? Onu özel bir kliniğe kapatırlar ve hiçbir şey öğrenmesine izin vermezler. Belki de daha şimdiden Bethesda'dan götürülmüş olabilir."

"Olamaz! Ben, ne *yapacağız* şimdi?"

Ben kaşlarını çattı ve düşündü. "İyi bir planım yok. Hem top onlarda, hem de oyunun kurallarını onlar belirliyorlar. Ama şöyle yapacağım: Bir yanımda bir Adil Tanık, diğer yanımda da sert bir avukatla o hastaneye gideceğim ve Smith'i görmek için talepte bulunacağım. Belki onları deliklerinden dışarı çıkmaya zorlayabilirim."

"Tam arkanda olacağım!"

"Olursun, bekle! Sen bu işin dışında kalacaksın. Biraz önce belirttiğin gibi bu iş kariyerini mahvedebilir."

"Ama onu teşhis etmek için bana ihtiyacın var."

"Hiç de değil. İnsan olmayanlar tarafından yetiştirilmiş bir adamı kısacık bir röportaj süresince öyle davrandığını farz eden bir aktörden ayırt edebileceğimi bilecek kadar kendimi beğeniyorum. Ayrıca herhangi bir şey kötü giderse, sen benim jokerimsin; Mars'tan Gelen Adam'la ilgili bir dolap çevirdiklerini bilen ve Bethesda Tıp Merkezi'ne girebilen bir kişi olarak. Tatlım, eğer benden haber alamazsan başının çaresine bak."

"Ben, sana zarar veremezler değil mi?"

"Artık kendi sıkletimde dövüşmüyorum, ufaklık. Bu iş hiç belli olmaz."

"Aahh.. Ben, bu işten hoşlanmıyorum. Bak, eğer onu görebilirsen, ne yapacaksın?"

"Ona hastaneden ayrılmak isteyip istemediğini soracağım. Eğer istiyorsa, benimle gelmesi için onu davet edeceğim. Bir Adil Tanık huzurunda onu durdurmaya cesaret edemeyecekler dir. Bir hastane bir hapishane değildir; onu orada tutmak için hiçbir kanuni hakları yok."

"Şey... Sonra ne olacak? Onun gerçekten tıbbi yardıma ihtiyacı var, Ben, kendine bakamıyor, biliyorum."

Caxton yine kaşlarını çattı. "Ben de onu düşünüyordum. Ben ona hastabakıcılık yapamam. Sen yapabilirdin, tabii ki ekipmanımız olsaydı. Benim daireme yerleştirirdik ve..."

"Ben de ona bakarım. Ona bakacağız, Ben!"

"Ağır ol. Bunu düşündüm. Douglas yasal bir üçkâğıt yapar, resmi kişilerden oluşmuş büyük bir grup onu ziyaret eder ve Smith de tekrar deliğe döner. Ve belki biz de o deliğe gireriz." Ben yüzünü buruşturdu. "Ama birisini tanıyorum ki ona sığınacak bir yer sağlayabilir, muhtemelen de bundan yakasını sıyırabilir."

"Kim?"

"Hiç Jubal Harshaw adını duydun mu?"

"Hıh? Kim duymamış ki?"

"Avantajlarından birisi de bu işte; herkes onu tanır. Bu da onu itip kakması zor bir adam yapar. Hem avukat, hem de tıp doktoru olması itilip kakılmasını da üç kat zorlaştırır. Ama hepsinden önemlisi o kadar haşin bir bireyci ki eğer canı isterse bütün Federasyon Güvenlik Birimi'nin karşısına bir meyve bıçağıyla çıkabilir ve bu da onu itilip kakılması sekiz kat zor bir adam haline getirir. Dahası, Muhalefet Duruşmaları sırasında onunla iyi bir samimiyet kurdum; aynı zamanda da gözümü kırpmadan güvenebileceğim bir dostum. Eğer Smith'i Bethesda'dan çıkarabilirsem Harshaw'ın Poconolarda-

ki yerine götüreceğim, ondan sonra da o aptallar Smith'i hasıraltı etmeye çalışsınlar da göreyim! Bir yandan benim sütunum, bir yandan da Harshaw'ın kavga tutkusu, onların canına okuruz."

YEDİ

Uzun bir gece geçirmiş olmasına rağmen ertesi sabah, Jill, gececi hemşirenin nöbetini on dakika erken devralmaya hazırdı. Ben'in, Mars'tan Gelen Adam'ı görme teşebbüsünden uzak durmasıyla ilgili talimatına uyma niyetindeydi ama olayın yakınında olmaya da kararlıydı... Ne olur ne olmaz... Ben'in desteğe ihtiyacı olabilirdi.

Artık koridorda nöbet tutan deniz piyadeleri yoktu. İlk iki saat boyunca yemek tepsileri, ilaçlar ve ameliyata hazırlanacak iki hasta onu oyaladı; ancak süit K-12'nin kapı tokmağını yoklayacak zaman bulabildi. Yandaki bekleme odasınınki gibi o da kilitliydi. Diğer yandaki muayene odasının kapısı da kapalıydı. Nöbetçiler olmadığına göre aradaki bekleme odasından içeri sızıp tekrar Smith'i görmeyi düşündü ama bunu ertelemeye karar verdi çünkü çok yoğundu. Yine de katına gelen herkesi dikkatle incelemeyi başardı.

Ben ortalarda gözükmüyordu ve santraldaki kendi asistanına yönelttiği üstü kapalı sorular Jill meşgulken ne Ben'in, ne de bir başkasının Mars'tan Gelen Adam'ı görmeye gelmediği konusunda içini rahatlattı. Yine de kesin bir zaman belirtmemiş olmasına rağmen Ben'in mümkün olan en erken saatte ortalığı ayağa kaldırma niyetinde olduğu izlenimini almıştı.

O anda Jill biraz da olsa işe burnunu sokma gereği hissetti. Bir mola sırasında, süitin muayene odasının kapısını tıklattı, kafasını içeri uzattı ve şaşırmış gibi yaptı. "Aaa, günaydın, doktor," dedi. "Doktor Frame burada sanmıştım."

Muayene odasında oturan doktor Jill'e yabancıydı. Ekrandan başını çevirdi, ona baktı, baştan aşağı süzerek gülümsedi. "Dr. Frame'i görmedim hemşire. Ben Dr. Brush. Yardımcı olabilir miyim?"

Tipik erkek tepkisi Jill'i rahatlatmıştı. "Önemli değil. Aslını isterseniz merak ediyorum, Mars'tan Gelen Adam nasıl?"

Jill gülümsedi ve göz kırptı. "Personel için bir sır değil bu, Doktor. Hastanız..." diye iç kapıyı işaret etti.

"Hı?" Adam şaşırmış göründü. "Onu bu süitte mi tutuyorlardı?"

"Ne? Şimdi burada değil mi?"

"İzi bile yok. İçeride Bayan Rose Bankerson var, Dr.Garner'in hastası. Onu buraya sabah erkenden getirdik."

"Sahi mi? Ama Mars'tan Gelen Adam'a ne oldu? Nereye götürdüler onu?"

"Hiçbir fikrim yok. Söylesene, gerçekten Valentine Smith'i görme fırsatını kaçırdım mı?"

"Dün buradaydı. Bütün bildiğim bu."

"Ve onunla Doktor Frame mi ilgileniyordu? Bazıları şanslı oluyorlar. Bak, ben neyle uğraşıyorum?" Masanın üzerindeki ekranı açtı; Jill sanki aşağıya bakıyormuşçasına, su yatağında durmakta olan minnacık yaşlı kadını gördü. Uyuyor gibiydi.

"Derdi neymiş?"

"Hmm... Hemşire, şu kadına, herhangi birisinin sahip olması gerektiğinden çok daha fazla parası olmamış olsa, had safhada bunaklık teşhisi koymaktan kendini alamazdın. Ama şu durumda, hastaneye dinlenme ve check-up amacıyla yatmış durumda."

Jill burada biraz daha gevezelik etti, sonra da bir çağrı gelmiş gibi yaparak ayrıldı. Kendi masasına döndü, geceki kayıtları karıştırdı - evet oradaydı: V.M. Smith, K-12, Transfer. Onun altında başka bir giriş vardı: *Rose Bankerson (Bayan) - Kırmızı K-12 (Dr.Gamer trf. belr. diyet, bşk. tlmt.yok, ilk gc gözl.)*

Jill, yaşlı zengin kadının kendi sorumluluğu olmadığını aklının bir kenarına yazdıktan sonra dikkatini tekrar Valentine Smith'e verdi. Bayan Bankerson'un durumuyla ilgili bir tuhaflık seziyordu ama tam olarak ne olduğunu isimlendiremediği için kadını aklından çıkarıp onu ilgilendiren diğer konuya döndü. Neden Smith'i gecenin bir yarısında götürmüşlerdi? Muhtemelen, dışarıdan insanlarla olası bir temástan kaçınmak için. Ama onu nereye götürmüşlerdi? Sıradan bir durumda, resepsiyonu arayıp soruverirdi ama Ben'in fikirleri ve önceki gece yapılan uydurma röportaj onu meraklı gözükmekten alıkoyuyordu, kendisini diken üstünde hissediyordu; öğle yemeğine kadar bekleyip hastanedeki söylentilerden neler yakalayabileceğini görmeye karar verdi.

Ama önce o kattaki umumi telefona giderek Ben'i aradı. Bürosundan, Bay Caxton'un az önce şehir dışına çıktığını, birkaç gün dönmeyeceğini öğrendi ve çok şaşırarak bir an konuşamadı, sonra kendisini toparlayıp Ben'e onu araması için not bıraktı.

Sonra da adamın evini aradı. Orada değildi; aynı mesajı telesekretere kaydetti.

Ben Caxton, Valentine Michael Smith'in huzuruna ne şekilde olursa olsun çıkabilmek için gerekenleri yapmakta hiç zaman kaybetmedi. James Oliver Cavendish'i Adil Tanık olarak tutabildiği için çok şanslıydı. Herhangi bir Adil Tanık da bu iş için yeterli olurdu ama Cavendish'in prestiji öylesine büyüktü ki ayrıca bir avukatın varlığına neredeyse gerek yoktu. Yaşlı Beyefendi birçok kere Federasyon Yüksek Mahkeme-

si önünde ifade vermişti ve söylendiğine göre kafasında kilitli duran vasiyetnamelerin değeri milyarlarla değil trilyonlarla ölçülebilirdi. Cavendish, tam hatırlama konusundaki eğitimi-

ni büyük usta Dr. Samuel Renshaw'ın bizzat kendisinden almıştı ve profesyonel hipnotik eğitimini Ren Vakfı'nın bir üyesi olması sayesinde edinmişti. Onun bir günlük, hatta günün belli bir süresi için aldığı ücret, Ben'in bir haftada kazandığından fazlaydı ama Ben bunu Post sendikasına masraf göstermeyi umuyordu; zaten her durumda böyle bir iş için en iyisi bile yeterince iyi değildi.

Caxton avukat olarak Post sendikasını temsil eden avukatlık şirketi Biddle, Frisby, Frisby, Biddle & Reed'den Frisby'lerin küçüğünü tuttu, sonra da iki genç adam Tanık Cavendish'i aradılar. Bay Cavendish'in çenesinden ayak bileklerine kadar inen, mesleğini temsil eden beyaz cüppesinin içindeki ince uzun vücudu Ben'e Özgürlük Anıtı'nı hatırlattı... ve adam neredeyse anıt kadar dikkat çekiciydi. Ben, Mark Frisby'ye, niyetinin ne olduğunu daha Cavendish'i aramadan önce anlatmıştı (ve Frisby de hemen Smith'in hiçbir hakkı ve hukuki varlığı olmadığını açıklamıştı), Adil Tanık huzurunda da usule uyarak Tanığın duyup görmesi beklenen hiçbir şeyi tartışmadılar.

Taksi onları Bethesda Tıp Merkezi'nin çatısında bıraktı; doğrudan Yöneticinin bürosuna indiler. Ben kartvizitini verdi ve Yöneticiyi görmek istediğini söyledi.

Kültürlü bir ses tonu olan, otoriter bir kadın randevusu olup olmadığını sordu. Ben olmadığını kabul etti.

"Öyleyse korkarım Dr. Broemer'i görme şansınız çok az. Ziyaretinizin sebebini söyler misiniz?"

"Ona deyin ki," diye diğer bekleyenlerin duyması için yüksek sesle konuştu Caxton, "*Karga Yuvasından* Caxton, bir avukat ve Adil Tanık'la birlikte, Valentine Michael Smith, yani Mars'tan Gelen Adam'la röportaj yapmak için burada."

Kadın neredeyse profesyonel azametini kaybedercesine afallamıştı. Ama çabuk toparlandı. "Onu haberdar edeceğim," dedi buz gibi bir sesle. "Lütfen oturur musunuz?"

"Teşekkürler, tam burada bekleyeceğim."

Beklediler. Frisby bir puro yaktı, Cavendish iyi ve kötü bütün tavırları görüp artık ikisini de aynı sayan birisinin soğukkanlı sabrıyla bekledi, Caxton homurdanıp tırnaklarını yememek için kendisini zor tuttu. Sonunda masanın ardındaki buzlar kraliçesi haber verdi; "Bay Berquist sizi görecek."

"Berquist? Gil Berquist mi?"

"Sanırım adı Bay Gilbert Berquist."

Caxton bunu düşündü. Gil Berquist Genel Sekreter Douglas'ın büyük yardakçılar takımından ya da "yönetici yardımcılarından" birisiydi. Resmi Ziyaretçilere refakat konusunda uzmandı. "Berquist'i görmek istemiyorum, Yöneticiyi görmek istiyorum."

Ama Berquist çoktan elini uzatmış, yüzüne bir karşılamacının gülümseyişi yapıştırılmış halde ona doğru geliyordu. "Benny Caxton! Nasılsın, dostum? Uzun zaman oldu. Hâlâ aynı telden mi çalıyorsun?" Berquist, Adil Tanık'a bir göz attı ama ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Ben uzatılan eli çabucak sıktı. "Hâlâ aynı telden, tabii ki. Sen burada ne yapıyorsun, Gil?"

"Olur da devlet işinden kendimi kurtarabilirsem, ben de kendime bir sütun bulacağım bir gazetede. Her gün telefonda bin kelimelik söylentiyi dikte ettir, sonra da bütün gün yat aşağı, keyfine bak. Kıskanıyorum seni, Ben."

"'Burada ne yapıyorsun Gil?' dedim. Önce Yöneticiyi görmek istiyorum, sonra da beş dakikalığına Mars'tan Gelen Adam'ı. Buraya beni fiyakalı şekilde başından savman için gelmedim."

"Bak, şimdi bu tavrı takınma. Buradayım çünkü Dr. Broemer basın yüzünden neredeyse çıldıracak, onun için Genel

Sekreter yükünün birazını omzundan almam için beni gönderdi."

"Tamam. Smith'i görmek istiyorum."

"Ben, eski dostum, bütün muhabirlerin, araştırmacıların, yorumcuların ve yalnız kalpler köşelerini idare edenlerin aynı şeyi istediğinin farkında değil misin? Siz Wincheller* ordu içindeki bir mangasınız sadece; eğer hepinize istediğinizi versek zavallının yirmi dört saatte suyunu çıkarıp öldürürdünüz. Polly Peepers yirmi dakikadan az bir süre önce buradaydı. Marslıların aşk hayatı hakkında adamla röportaj yapmak istiyordu." Berquist çaresizlik ifadesiyle iki elini de kaldırdı.

"Smith'i görmek istiyorum, onu görecek miyim, göremeyecek miyim?"

"Ben, seninle ellerimizde kadehlerle konuşabileceğimiz sakin bir yer bulalım. O zaman her istediğini sorabilirsin."

"Sana bir şey sormak istemiyorum; Smith'i görmek istiyorum. Sırası gelmişken, bu, avukatım Mark Frisby, Biddle&Frisby'den. Ben, geleneklere uygun olarak Adil Tanığı tanıştırmadı; hepsi adam yokmuş gibi davranıyorlardı.

"Frisby'yle tanışmıştım," diye onayladı Berquist. "Baban nasıl, Mark? Sinüsleri ona hâlâ ıstırap veriyor mu?"

"Hâlâ aynı."

"Washington'un şu kötü iklimi yok mu? Neyse, gel, Ben. Sen de Mark."

"Bekle," dedi Caxton. "Seninle görüşmek istemiyorum, Gil. Valentine Michael Smith'i görmek istiyorum. Burada bir basın mensubu olarak, doğrudan Post sendikasını ve dolaylı olarak da iki yüz milyon okuyucuyu temsilen bulunuyorum. Onu görebilecek miyim? Eğer göremeyeceksem, bunu yüksek sesle söyle ve bu reddin hukuki gerekçesini belirt."

---

*) Winchell: Eğlence dünyası ve politika üzerine köşesi ve radyo programı olan bir Amerikalı gazeteci.

Berquist iç çekti. "Mark, bu anahtar delikleri uzmanına öyle ülke çapında yayınlanan bir sütunu var diye hasta bir adamın odasına dalamayacağını açıklar mısın? Valentine Smith daha dün gece kamu önüne çıktı... Doktorunun tavsiyesinin aksine hem de. Adamın huzur ve sükûn içinde olmaya, gücünü toplamaya ve ortama alışmaya hakkı var. Dün geceki o röportaj yeterliydi, hatta yeterliden öteydi."

"Bazı söylentiler var ki," dedi dikkatle Caxton, "dün gece stereovizyona çıkışı uydurmaymış."

Berquist gülümsemeyi kesti. "Frisby," dedi soğukça, "müvekkiline iftirayla ilgili kanun hakkında tavsiyede bulunmak ister misin?"

"Ağır ol, Ben."

"İftirayla ilgili kanunu biliyorum, Gil. Benim işimde bunu bilmek zorundasın. Ama kime iftira atıyorum? Mars'tan Gelen Adam'a mı? Yoksa başkasına mı? Bir isim ver. Tekrar ediyorum," diye sesini yükselterek devam etti, "dün gece stereovizyonda görüşülen adamın Mars'tan Gelen Adam olmadığını duydum. Kendim görmek ve sormak istiyorum."

Kalabalık resepsiyon salonu herkes tartışmaya kulak kesildiği için çok sessizdi. Berquist aceleyle Adil Tanığa bir göz attı, sonra yüz ifadesini kontrol altına aldı ve gülümseyerek Caxton'a döndü. "Ben, istediğin röportajı elde ettin, sana açılacak bir davayla beraber. Biraz bekle."

Berquist iç büroya geçti, oldukça kısa bir sürede de döndü. "Ayarladım," dedi bezginlikle, "ama nasıl Tanrı bilir. Bunu hak etmiyorsun, Ben. Gel. Sadece sen, üzgünüm Mark ama orada kalabalık edemeyiz; ne de olsa Smith hasta bir adam."

"Hayır," dedi Caxton.

"Ha?"

"Ya üçümüz ya da hiçbirimiz. Seçimini yap."

"Ben, aptallaşma; çok özel bir ayrıcalık kazandın. Bak ne diyeyim, Mark gelip kapının dışında beklesin ama ona kesinlikle ihtiyacın yok." Berquist, Cavendish'e doğru gözleriyle

işaret etti, Tanık bunu duymamış gibi göründü.

"Belki de öyle. Ama yanımda olması için ücret ödedim. Sütunumda bu gece yönetimin, bir Adil Tanığa Mars'tan Gelen Adam'ı görme izni vermediğini yazacağım."

Berquist omuz silkti. "Gel öyleyse. İftira davasının pestilini çıkarmasını umuyorum, Ben."

Cavendish'in yaşına saygı gereği zıplatma tüpü yerine hasta asansörünü kullandılar, sonra da yürüyen bantla laboratuvarları, tedavi odalarını, solaryumları ve art arda uzanan koğuşları geçerek oldukça uzun bir mesafe katettiler. Bir kez ileriye telefon ederek onlara izin veren bir nöbetçi tarafından durduruldular; sonunda yoğun bakım hastalarının yaşam fonksiyonlarının izlendiği bir odaya getirildiler. "Bu Dr. Tanner," diye tanıttı Berquist. "Doktor bunlar Bay Caxton ve Bay Frisby." Tabii ki Cavendish'i tanıtmadı.

Tanner endişeli görünüyordu. "Beyler, bunu Yöneticinin ısrarı üzerine kendi rızam olmadan yapıyorum. Sizi uyarmalıyım. Hastamı heyecanlandiracak bir şey söylemeyin ve yapmayın. Aşırı nevrotik bir halde ve kolaylıkla patolojik bir çekilme haline kayabiliyor. Buna bir trans hali de diyebilirsiniz isterseniz."

"Sara mı?" diye sordu Ben.

"Sokaktaki adama öyle gelebilir. Daha ziyade katalepsi gibi. Ama bu söylediğimi kaynak göstermeyin, böyle bir vakayla klinik olarak daha önce karşılaşılmadı."

"Uzman mısınız, Doktor? Psikiyatri belki de?"

Tanner, Berquist'e göz attı. "Evet," diye kabullendi.

"Doktoranızı nerede yaptınız?"

Berquist araya girdi. "Bak, Ben. Hastayı görelim de bitsin şu iş. Dr. Tanner'i daha sonra da sorgulayabilirsin."

"Peki."

Tanner ibrelere ve grafiklere baktı; bir düğmeyi açtı ve Gözlem Kamerasından baktı. Masadan kalktı, bir kapının kilidini açtı ve parmağını dudağına götürerek, onları bitişikteki odaya götürdü. Dördü de onu izlediler. Caxton, sanki "maktulden kalanları" görmeye gidiyormuş gibi bir his içindeydi, sinirle gülme ihtiyacını zorlukla bastırdı.

Oda bayağı loştu. "Burayı yarı karanlık tutuyoruz çünkü gözleri bizim ışık düzeyimize alışmamış," diye fısıltıyla açıkladı Tanner. Odanın ortasını dolduran hidrolik yatağa döndü. "Mike, seni görmeleri için bazı arkadaşlar getirdim."

Caxton daha da yaklaştı, tanktaki sıvıyı kaplayan plastik deriye yarı yarıya gömülmüş ve koltukaltlarına kadar çekilmiş bir çarşafla da örtülü genç bir adam yatağın üstünde yüzmekteydi. Onlara baktı ama bir şey demedi; pürüzsüz, yuvarlak yüzü ifadesizdi.

O âna kadar, Ben'in görebildiği kadarıyla bu, önceki akşam stereovizyona çıkan adamdı. Küçük Jill'in bütün iyi niyetiyle pimi çekilmiş bir el bombasını kendi kendisine verme hissi aniden midesini bulandırdı; bir iftira davası onu meteliksiz bırakabilirdi. "Sen Valentine Michael Smith misin?"

"Eves."

"Mars'tan Gelen Adam?"

"Eves."

"Dün gece stereovizyondaydın?"

Su yataktaki adam karşılık vermedi. "O terimi bildiğini sanmıyorum," dedi Tanner. "Bir de ben deneyeyim. Mike, dün gece Bay Douglas'la ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Adamın yüzü gerildi. "Parlak ışıklar. Acı."

"Evet, ışıklar gözlerini acıtıyor. Bay Douglas sana halkı selamlatmıştı."

Hasta hafifçe gülümsedi. "Sandalyede uzun bir yolculuk."

"Tamam," diye onayladı Caxton. "Devam edeyim. Mike, sana burada iyi davranıyorlar mı?"

"Evet."

"Biliyorsun, burada kalmak zorunda değilsin. Yürüyebiliyor musun?"

"Bakın Bay Caxton..." dedi aceleyle Tanner. Berquist elini doktorun kolu üzerine koydu ve adam sustu.

"Yürüyebiliyorum... Biraz. Yorgunum."

"Tekerlekli sandalyen olduğunu görüyorum. Mike, burada kalmak istemiyorsan, yataktan çıkmana yardım ederim ve seni nereye istersen oraya götürürüm."

Tanner kolunu sarsarak Berquist'in elinden kurtardı. "Hastama müdahale edemezsiniz!" dedi.

"Özgür bir adam, değil mi?" diye ısrar etti Caxton. "Yoksa burada hapis mi?"

"Tabii ki özgür bir adam!" diye karşılık verdi Berquist. "Sakin olun, doktor. Bırakın da aptal kendi çukurunu kazsın."

"Sağ ol, Gil. Her şey için. Demek ki isterse gitmekte özgür. Ne dediğini duydun Mike. Burada kalmak zorunda değilsin. İstediğin yere gidebilirsin. Sana yardım ederim."

Hasta korkuyla Tanner'a baktı. "Hayır! Hayır, hayır, hayır!"

"Bir şey yok, tamam."

"Bay Berquist, bu kadarı yeter artık!" diye patladı Tanner. "Hastam günün kalanını çok kötü geçirecek."

"Pekâlâ, doktor. Ben, haydi yola koyulalım. İstediğini aldın işte."

"Aaa... Sadece bir soru daha." Caxton ne çıkarabileceğini düşünerek zihnini zorladı. Belli ki Jill yanılmıştı -ya da yanılmamıştı!- ya da dün gece öyle gözükmüyordu. Ama tam olarak ne olduğunu ifade edemese de ortada yerine oturmayan bir şeyler vardı.

"Bir soru daha," diye lütfetti Berquist.

"Sağ ol. Aaa... Mike, dün gece Bay Douglas sana bazı so-

rular sordu." Hasta onu izliyordu ama hiçbir yorum yapmadı. "Şey, sana Arzlı kızlar için ne düşündüğünü sordu, değil mi?"

Hastanın gülümsemesi yayıldı. "Vov!"

"Evet. Mike... *Bu kızları nerede ve ne zaman gördün?*"

Gülümseme kayboldu. Hasta Tanner'a baktı, sonra katılaştı, gözleri yukarı döndü ve kendisini cenin pozisyonuna çekti, dizler yukarı toplanmış, baş bükülmüş ve kollar göğsün üzerinde kavuşturulmuş.

"Çıkarın onları buradan!" diye çıkıştı Tanner. Hızla yatağa yaklaştı ve hastanın nabzına baktı.

"Bu kadarı yeter!" dedi kabaca Berquist. "Caxton, çıkıyor musun? Yoksa nöbetçileri çağırıp seni attırayım mı?"

"Ah, tamam, çıkıyoruz," diye boyun eğdi Caxton. Tanner dışında hepsi çıktı ve Berquist kapıyı kapadı.

"Tek bir şey, Gil," diye ısrar etti Caxton. "Adamı burada kutulamışsınız... Öyleyse nerede gördü bu kızları?"

"Eh? Saçmalama. Bir sürü kız gördü. Hemşireler, laborantlar. Bilirsin işte."

"Ama bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla sadece erkek hasta-bakıcılara izin veriliyordu ve kadın ziyaretçiler de kesinlikle yasaktı."

"Öyle mi? Olman gerekenden daha mantıksız davranma, Ben." Berquist rahatsız olmuş görünüyordu, sonra aniden sırıttı. "Dün gece yanındaki hemşireyi gördün."

"Ah. Evet, gördüm." Caxton sustu ve dışarı geçirilmeye izin verdi.

Havalanıp Cavendish'in evine yola koyulana kadar konu üstünde konuşmadılar. "Ben, eğer gazetede yazmazsan, Genel Sekreter Douglas'ın sana dava açarak kendini küçülteceğini sanmıyorum," dedi Frisby. "Yine de bahsettiğin söylentinin kaynağına ulaşabiliyorsan, delilleri tespit etsek iyi olur. Biliyor-

sun ki üzerinde durabileceğin pek sağlam bir zeminin yok."

"Boş ver, Mark. Dava açmayacaktır." Ben, taksinin zeminine dik dik bakıyordu. "Onun Mars'tan Gelen Adam olduğunu nereden biliyoruz?"

"Şey? Bırak bu işin ucunu, Ben."

"Nereden biliyoruz? Bir hastane yatağında yatan aynı yaşlarda bir adam gördük sadece. Buna karşılık elimizde sadece Berquist'in sözü var ve Berquist de siyasete, yalanlama bildirileri hazırlayarak başladı; sözlerinin hiçbir değeri yoktur. Tamamen yabancı birisini gördük, sözde psikiyatr... ve ne zaman nerede psikiyatri okuduğunu sorduğumda da beni es geçtiler. Nereden bileceğiz? Bay Cavendish, sizi bu adamın Mars'tan Gelen Adam olduğuna ikna edebilecek bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

"İşlevim fikir üretmek değil," diye dikkatle karşılık verdi Cavendish. "Görürüm, duyarım. Hepsi o kadar."

"Özür dilerim."

"Bu arada mesleki olarak benimle işiniz bitti mi?"

"Ha? Aa, tabii. Teşekkürler, Bay Cavendish."

"Ben teşekkür ederim, efendim. İlginç bir görevdi." Yaşlı beyefendi onu sıradan fanilerden ayıran cüppeyi çıkardı, dikkatle katladı ve koltuğa koydu. İç çekti, rahatladı ve yüz hatları o profesyonel mesafesini kaybederek yumuşadı ve sıcaklaştı. Puro çıkardı, diğerlerine ikram etti; Frisby bir tane aldı ve birlikte yaktılar. "Görev başındayken içmem," diye açıkladı Cavendish, kalın bir duman bulutunun ardından. "Duyuların işlevlerini optimum şekilde yerine getirmesine engel oluyor."

"Eğer *Champion* mürettebatından birisini getirebilseydim," diye inatla devam etti Caxton, "onu enseleyebilirdim. Ama aradaki farkı kesinlikle anlayacağımı düşünmüştüm."

"Kabul etmeliyim ki," diye başladı Cavendish, "bir şeyi atlamanıza az da olsa şaşırdım."

"Ha? Ne kaçırdım?"

"Nasırlar."

"Nasırlar?"

"Tabii. Bir insanın hayat hikâyesi nasırlarından anlaşılabilir. Bir keresinde nasırlar üstüne bir inceleme yapmıştım, *Tanık Mevsimliği*'nde yayınlanmıştı; Sherlock Holmes'un tütün külü üzerine olan incelemesi gibi. Bu Marslı genç adam daha önce bizim ayakkabılarımıza benzer bir şey hiç giymediğinden ve bizimkinin üçte biri oranında yerçekimi olan bir gezegenden geldiğinden önceki çevresiyle uyumlu taban nasırlarına sahip olması gerekirdi. Uzayda geçirdiği şu son zaman bile izini bırakmış olmalıydı. Çok ilginç."

"Kahretsin! Tanrım, Bay Cavendish, neden bana işaret etmediniz?"

"Efendim?" Yaşlı adam dikildi ve burun delikleri genişledi. "Ahlaka uygun olmazdı. Ben bir Adil Tanığım. Taraflardan biri değilim. Bundan çok daha azı için sendikam bana işten geçici olarak el çektirirdi. Doğal olarak bunları biliyorsunuz."

"Özür dilerim, kendime hâkim olamadım," diye yüzünü astı Caxton. "Hadi şu aleti çevirelim ve geri dönelim. Ayaklarına bakarız ya da bütün o binayı Berquist'in kalın kafasına geçiririm."

"Korkarım başka bir Tanık bulmanız gerekecek... Olay sonrası da olsa konuyu sizinle tartışarak boşboğazlık ettim."

"Aaa, evet, o da var," diye somurttu Caxton.

"İyisi mi sen sakin ol, Ben," diye araya girdi Frisby. "Yeterince ileri gittin zaten. Şahsen, oradakinin Mars'tan Gelen Adam olduğuna ikna oldum, Occam'ın usturasıyla mı,* man-

*) Occam'ın Usturası: Ortaçağda yaşamış İngiliz filozof Occamlı William'ın ortaya koyduğu, çözümün bilinmediği karmaşık durumlarda, verilerin gösterdiği en basit çözümün geçerli sayılması gerektiğini savunan bir kural.

tıklı olasılıkların en zayıfından* mı, yoksa öylesine içgüdü mü bilemem."

Caxton onları bırakıp taksiyle rasgele dolaşıp düşündü.

Sonra aniden, kendisini Bethesda Tıp Merkezi'ne götürecek kombinasyonu tuşlayıverdi.

Merkeze giden yolun yarısına bile gelmeden yaptığının ne kadar boşuna olduğunu fark etti. Ne olacaktı ki? En fazla Berquist'e çıkabilirdi, o kadar. Bir avukat ve bir Adil Tanık'la Mars'tan Gelen Adam'ı görmesine bir kereliğine izin vermişlerdi. Bir sabah içinde Mars'tan Gelen Adam'ı ikinci kez görmek için izin talep etmek hiç makul değildi ve reddedilirdi. Ayrıca mantıksız olduğu için sütununda da kullanamazdı. Bu çok okunan sütunu zorluklardan yılarak elde etmemişti. İçeri girmeyi kafasına koymuştu.

Ama nasıl? Eh, en azından sözde Mars'tan Gelen Adam'ın nerede tutulduğunu biliyordu. Bir elektrikçi ya da temizlikçi olarak içeri sızabilir miydi? Çok belli olurdu, nöbetçileri geçemezdi, Doktor Tanner'a kadar bile ulaşamazdı.

"Tanner" gerçekten doktor muydu? Pek öyleymiş gibi görünmüyordu. Tıp adamları, en kötüleri bile, profesyonel ahlaklarına ters düşen dalaverelerden uzak durmaya eğilimliydiler. Şu *Champion*'un cerrahı Nelson; adam hemen işi bırakmış, ufacık bir sebepten çekip gidivermişti. Bir dakika! Gösterdikleri o genç adamın gerçekten Mars'tan Gelen Adam olup olmadığını, nasırlarına falan bakmadan, dolambaçlı sorular sormadan bir anda anlayabilecek bir kişi varsa o da Nelson'du. Caxton kumanda tablosuna uzandı, araca park seviyesine inmesini ve süzülmesini emretti; adamın nerede olduğunu bil-

*) Mantıklı olasılıkların en zayıfı: Olası bütün açıklamalar atıldıktan sonra kalan çözüm. Sherlock Holmes'un kullandığı, "makul bütün çözümler çıktıktan sonra kalan çözüm her ne kadar mantıksız bile olsa, doğrudur" yaklaşımı buna örnektir.

mediği ve başka imkânı da olmadığı için kendi bürosu üzerinden aktarılan telefonla ona ulaşmaya çalıştı. Asistanı Osbert Kilgallen de doktorun nerede olduğunu bilmiyordu ama bulmak için gereken kaynaklar elinin altındaydı; Post'un geniş veritabanındaki Önemli Kişiler dosyası adamın New Mayflower Oteli'nde olduğunu söylerken, Caxton'un Cep'teki karşılığı alınmamış kıyaklar hesabından bile yararlanmasına gerek kalmamıştı. Birkaç dakika sonra Caxton doktorla konuşuyordu.

Nafileydi. Dr. Nelson yayını seyretmemişti. Evet, durmuştu ama hayır, bir sahtekârlık olduğunu düşünmesi için sebep yoktu. Dr. Nelson, Larkin Kararı'nın ona verdiği Mars üzerindeki hakları devretmesi için Valentine Smith'e baskı girişiminde bulunulduğunu biliyor muydu? Hayır, bilmiyordu, böyle bir şeye inanması için de sebep yoktu... ama doğru bile olsa umurunda değildi; çünkü herhangi birinin Mars'a "sahip olması" üzerine konuşmak çok saçmaydı; Mars, Marslılara aitti. Öyleyse teorik bir soru, Doktor, eğer birisi...

Ama Doktor Nelson telefonu kapatmıştı. Caxton tekrar aradığında, tatlı bir ses, "Aradığınız abone geçici olarak kendi isteğiyle şebeke dışı kalmıştır. Mesaj kaydetmek ist..." Caxton telefonu kapattı.

Caxton, Dr. Nelson'un ebeveynliği ile ilgili bazı aptalca yorumlar yaptı. Ama bundan sonra yaptığı daha da aptalcaydı; Hükümet Sarayı'nı aradı, Genel Sekreter'le görüşme talep etti.

Hareketi planlı olmaktan çok bir refleks sayılırdı. Önce muhabirlik, sonra da araştırmacılıkla geçen yıllarda, her işe burnunu sokan birisi olarak çok sıkı tutulan sırların, en tepeye kadar çıkıp oradakilerin başını iyice ağrıtarak açığa çıkarılabildiğini öğrenmişti. Kaplanın kuyruğunu bu şekilde sıkıştırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu, iktidar olgusunun psikopatolojisini, Jill Boardman'ın aksine, derinlemesine bil-

mekteydi. Yine de iktidar sahipleri tarafından neredeyse evrensel olarak korkulan ve bastırılan başka tür bir gücün kullanıcısı olarak, alışılagelmiş bir şekilde bunun göreceli güven-

liğine bel bağlıyordu.

Ne var ki unuttuğu şey, Saray'ı bir taksiden arayarak bunu halka açık bir yerden yapmadığı idi.

Caxton Genel Sekreter'le konuşturulmadı, bunu beklemiyordu zaten. Onun yerine yarım düzine yardımcısıyla görüştü ve her biriyle konuştukça hırçınlaştı. O kadar dalmıştı ki taksisinin sabit süzülmeden ve park seviyesinden çıkıp hareket ettiğini fark etmedi.

Bunu fark ettiğinde ise çok geçti; taksi verdiği emirlere uymuyordu. Caxton acı bir şekilde, profesyonel bir serserinin asla düşmeyeceği bir tuzağa kendi ayaklarıyla girdiğini fark etti; telefonu tespit edilmiş, taksisi tanımlanmış, geri zekâlı robot pilot öncelikli polis frekansının emirlerine uyarak, hiçbir gürültü koparmasına fırsat vermeden, tamamen gizlice onu yakalamıştı.

Keşke Adil Tanık Cavendish'i hemen bırakmasaydı. Ama bu nafile düşünceyle zaman kaybetmeden avukatı Mark Frisby'yi aramayı denedi.

Radyo sinyali, araç yüksek duvarlarla çevrili bir avluya inip kesildiğinde hâlâ avukatına ulaşmaya çalışıyordu. Sonra taksiden çıkmaya çalıştı, kapının açılmadığını gördü ve başı dönmeye başlayıp bilincini yitirmekte olduğunu fark edince pek de şaşırmadı.

SEKİZ

Jill kendisini, Ben'in başka bir izin peşinden fırlayıp gittiğine ve kendisine haber vermeyi unuttuğuna (ya da zahmet etmediğine) inandırmaya çalışıyordu. Ama buna inanamıyordu. Daima çok meşgul olan Ben, mesleki ve toplumsal başarısının çoğunu insani ayrıntılara gösterdiği özene borçluydu. Doğum günlerini unutmazdı ve bir teşekkür notu yazmayı unutmaktansa yüklü bir poker borcu altına girmeyi yeğlerdi. Nereye giderse gitsin, işi ne kadar acil olursa olsun, yoldayken bile iki dakikasını Jill'i rahatlatacak bir mesajı eve ya da işe bırakmaya ayırabilirdi, ayırırdı da! Bu, birçok hatasına rağmen onu böyle sevilesi bir hayvan yapan şeylerden biri, Ben'in değişmez bir özelliğiydi, diye kendi kendine düşündü Jill.

Bir haber bırakmış olmalıydı. Jill, öğle tatilinde adamın bürosunu aradı; Ben'in araştırmacısı ve büro şefi Osbert Kilgallen'le konuştu. Adam, ağırbaşlılıkla Ben'in Jill için bir mesaj bırakmadığını ve kadının bir önceki telefonundan bu yana da yeni bir mesaj gelmediğini söyledi.

Ekranda, adamın arkasında başkalarının da olduğu görülüyordu; Jill, bunun Mars'tan Gelen Adam'dan söz etmeye uygun bir an olmadığına karar verdi. "Nereye gittiğini söyledi mi? Ya da ne zaman döneceğini?"

"Hayır ama bu çok da alışılmadık bir şey değil. Bu gibi durumlara karşı elimizde yedek yazıları var."

"Eh... Peki sizi nereden aradı? Yoksa çok mu soru soruyo-

rum?"

"Hiç de değil, Bayan Boardman. Aramadı, yazılı mesaj geçmiş, hatırladığım kadarıyla, Philedelphia, Paoli Alanı'ndan."

Jill bu kadarıyla yetinmeliydi. Hemşire yemekhanesinde öğlen yemeğine gitti ve kendisini yemeğe vermeye çalıştı. Bir şey yok aslında, diye telkin etti kendine... ya bu herife âşıktı ya da böyle saçma sapan bir şey işte.

"Şştt, Boardman! Çok derine dalmışsın... Sana bir şey sordum."

Jill başını kaldırdığında, o kanadın diyetisyeni Molly Wheelwright'ı kendisine bakar buldu. "Özür dilerim, başka bir şey düşünüyordum."

"Dedim ki, 'Sizin kattaki lüks süitlere ne zamandır garibanlar yerleştiriliyor? Hayır işi mi?' K-12 sizin katta değil mi? Yoksa seni başka tarafa mı tayin ettiler?"

"K-12 mi? Tabii ki orada. Ama o kadın gariban değil ki; yaşlı ve zengin bir kadın, öyle zengin ki parası aldığı her nefesi izleyen bir doktora bile yetiyor."

"Hıh? Eğer zenginse, birdenbire paralandı demek. Son 17 aydır geriatri bölümünde, yardıma muhtaçlar koğuşundaydı."

"Bir yanlışlık var herhalde."

"Bende yok. Diyet mutfağımda hata olmasına izin vermem. Kadının diyeti alengirli bir şey ve onu bizzat kendim kontrol ediyorum. Yağsız diyet, safra kesesi alınmış, bir yığın da alerjisi var, üstüne üstlük yemek içinde ilaç da veriliyor. İnan bana hayatım, her hastanın diyeti parmak izi kadar kendine özgü olabiliyor." Bayan Wheelwright ayağa kalktı. "Kaçıyorum ben, kızlar. Buranın mutfağını da bana verseler ya bir süreliğine. Yemek artığı hep!"

"Molly yine neden bahsediyor?" diye sordu hemşirelerden biri.

"Hiiç. Karıştırdı herhalde." Ama Jill bu konuyu düşünmeye devam etti. Mars'tan Gelen Adam'ı diyet mutfaklarını sorgulayarak bulabileceğini düşündü ama bu fikirden çabucak vazgeçti. Hektarlarca bir alana yayılmış hastane binalarındaki diyet mutfaklarını gezmek tam bir gün alırdı. Bethesda Tıp Merkezi savaşların okyanuslar üzerinde yapıldığı zamanlarda deniz hastanesi olarak kurulmuştu ki o zamanlar bile devasa boyutlardaydı. Daha sonra Sağlık, Eğitim ve Sosyal Yardım'a devredildi ve genişletildi; şimdiyse Federasyon'a bağlıydı ve daha da genişleyip küçük bir şehir olmuştu.

Ama Bayan Bankerson vakasında tuhaf bir şeyler vardı. Hastane her sınıftan hasta kabul ederdi; siviller, yardıma muhtaçlar ve hükümetten gelenler. Jill'in çalıştığı katta genellikle hükümetin hastaları olurdu; lüks süitler Federasyon Senatörleri ve bu şatafatlı hizmeti istetebilen diğer resmi konuklar tarafından işgal edilirdi. Parasını ödeyen bir sivilin bu kattaki bir süitte kalması pek alışıldık bir şey değildi.

Tabii ki Bayan Bankerson, parasını ödeyen halka açık kısımda böyle bir süit kalmamışsa buraya transfer edilmiş olabilirdi. Evet, muhtemelen öyleydi.

Jill, öğle yemeğinden sonra yeni gelen hastalarla ilgilenerek bir süre, bu konuyu tekrar düşünemeyecek kadar yoğun çalıştı. Kısa bir süre sonra, motorlu bir yatak gerektiren bir durum ortaya çıktı. Normalde depodan bir tane istetilirdi ama depo çeyrek mil ötede bir bodrum katındaydı ve Jill'in o yatağa acilen ihtiyacı vardı. Aklına normalde K-12 süitinin yatak odasında olan ama süitin bekleme odasındaki motorlu yatak geldi, o deniz piyadelerinden birine onun üstüne oturmamasını söylediğini hatırladı. Belli ki Smith için gelen hidrolik yatağa yer açmak için, öylesine diğer odaya konmuştu.

Muhtemelen hâlâ orada toz toplayıp kata zimmetlenmiş şekilde yatıyordu. Motorlu yataklardan çok az vardı ve sıradan yataklardan altı kat daha pahalıydılar. Açık konuşmak gerekirse bu, kanat sorumlusunun derdi olsa da Jill kendi katının masrafını gereksiz yere kabartmak için bir sebep göremiyordu; hem yatak hâlâ oradaysa hemen alabilirdi. Bir bakmaya karar verdi.

Bekleme odasının kapısı hâlâ kilitliydi. Ana anahtarın kapıyı açmaması onu şaşırttı. Kilidin tamiri için birilerine haber vermek gerektiğini zihnine not ettikten sonra, süitin muayene odasındaki Bayan Bankerson'u izleyen doktora yatağı sormak için koridorun aşağısına gitti.

Nöbetteki doktor daha önce tanıştığı Doktor Brush idi. Kendisinin stajyer ya da hastane kadrosundan bir doktor olmadığı, Dr. Garner tarafından bu hasta için getirildiğini daha önce söylemişti. Jill kapıdan başını uzattığında Brush dönüp ona baktı. "Bayan Boardman! İşte tam da görmek istediğim insan!"

"Neden çağrı yapmadınız? Hastanız nasıl?"

"Hastam iyi," diye karşılık verdi, Dikiz Kamerasına bakarak, "ama ben değilim."

"Sorun mu var?"

"Hem de nasıl? Beş dakikalık bir sorun. Çözümüm de bu binada değil. Hemşire Hanım, o değerli vaktinizden o kadarını bana verebilir misiniz? Sonra da bu konuda ağzınızı hiç açmasanız olur mu?"

"Olur sanırım. Yardımcı kat görevlisine birkaç dakikalık bir işim olduğunu söylemiştim. İzin verirseniz telefonunuzu kullanayım da bir şey olursa beni nerede bulacağını bilsin."

"Hayır!" diye aceleyle söylendi adam. "Ardımdan kapıyı kilitleyin ve ben kapıyı "Shave and a Haircut"* ritmiyle tık-

*) Shave and a Haircut: Ram para-ram pam-pam pam. Re, la la, si la, do # re.

latana kadar kimseyi içeri almayın, tamam mı, benim tatlı kızım?"

"Peki, efendim," dedi Jill, şüpheyle. "Hastanız için bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Hayır, hayır, sadece masada oturup ekrandan onu izle. Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Onu rahatsız etme."

"Eh, eğer bir şey olursa, nerede olacaksınız? Doktor odasında mı?"

"O kadar uzağa gitmeyeceğim, yalnızca koridorun aşağısındaki erkekler tuvaletine kadar. Şimdi, sus ve bırak gideyim. Çok acil durumdayım."

Doktor çıktı ve Jill adamın kapıyı kilitleme talimatına uydu. Sonra ekrandaki hastaya baktı, göstergelere şöylece bir göz gezdirdi. Kadın hâlâ uyuyordu ve göstergeler nabzının gayet güçlü, solunumununsa düzgün ve normal olduğunu gösteriyordu. Jill, Doktor Garner'in neden bir "ölüm nöbeti" istediğini merak etti.

Sonra buraya en başından geliş sebebini hatırladı ve Doktor Brush'a zahmet vermeden öteki odadaki yatağa bir göz atmaya karar verdi. Doktor Brush'un emirlerine tam olarak uymasa da adamın hastasını rahatsız etmeyecekti. Tabii ki uyuyan bir hastayı uyandırmadan bir odadan geçmesini biliyordu! Ve yıllar önce doktorların bilmedikleri şeylerden dolayı rahatsız olmadıklarına karar vermişti. Kapıyı yavaşça açıp içeri süzüldü.

Çabucak attığı bir bakış Bayan Bankerson'un yaşlılara özgü o derin uykuda olduğuna emin olmasını sağladı. Sessizce yatağı geçerek bekleme odasının kapısına gitti. Kilitliydi ama ana anahtarı kapıyı açtı.

Motorlu yatağı orada görmekten memnuniyet duydu. Sonra odanın boş olmadığını gördü, kucağında bir boyama kitabıyla koltukta oturan kişi Mars'tan Gelen Adam idi.

Smith başını kaldırdı ve yüzü mutlu bir bebeğin parıltılı

gülümsemesiyle aydınlandı. Jill, sanki aniden uykusundan kaldırılmış gibi sersemlemişti. Darmadağın fikirler geçti aklından. Valentine Smith *buradaydı* demek? Ama olamaz; o baş-

ka yere aktarılmıştı. Defterde öyle kayıtlıydı. Ama işte karşısındaydı.

Birden bütün çirkin sonuçlar ve olasılıklar yerine oturdu. Stereovizyondaki sahte Mars'tan Gelen Adam... Yan taraftaki, burada başka bir hasta olduğu gerçeğini kamufle eden ölüm döşeğindeki yaşlı kadın... Ana anahtarla açılmayan kapı... ve son olarak gözünün önüne korkunç bir şey geldi: bir gece, buradan çıkan, altında bir değil de iki ceset olan bir çarşafın örttüğü bir "et arabası".*

Bu karabasan zihninden geçip gidince ardından korkunun soğuk rüzgârı esti; bu çok-gizli gerçeği keşfetmesiyle kendi hayatının da tehlike altına girdiğini fark etti.

Smith koltuktan sakarca kalktı, gülümseyerek ellerini ona uzattı. "Su Kardeşim!" dedi.

"Selam... Aah... nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ben mutluyum." Boğulurmuş gibi hırıltılı bir ses çıkardı, sonra kendisini düzeltti. "Sen buradasın, kardeşim," dedi dikkatle. "Uzaktaydın. Şimdi buradasın. Senden kana kana içiyorum."

Jill kendisini çaresizce iki duygu arasında bölünmüş hissetti: Birisi kalbini burup eritiyordu, diğeri ise burada yakalanmaktan duyduğu buz gibi korkuydu. Smith fark etmemiş gibiydi. "Görüyor musun?" dedi onun yerine. "Yürüyorum. Güçleniyorum." İleri geri birkaç adım atarak Jill'e gösterdi, sonra kadının önünde zafer kazanmış gibi, gülümseyerek ve nefes nefese durdu.

---

*) Et arabası: 17.yy'da bütün Avrupa'yı ve İngiltere'yi kasıp kavuran veba salgını sırasında, geceleri sokaklarda "et arabaları" dolaşırdı. Evlerde sağ kalanlar, ölmüş yakınlarını çıkarıp bu arabalara yüklerler, cesetler toplu mezarlara götürülüp gömülürdü.

Jill gülümsemek için kendini zorladı. "İlerleme kaydediyoruz, değil mi? Güçleniyorsun, önemli olan bu! Ama şimdi gitmeliyim... sadece merhaba demek için uğradım."

Smith'in yüzü ânında hüzünlendi. "Gitme!"

"Ah ama gitmeliyim!"

Smith kederli görünmeye devam ediyordu, sonra da acı bir kesinlikle ekledi: "Seni incittim. Bilmiyordum."

"Beni incitmek mi? Aah, hayır, hayır, hem de hiç! Ama gitmeliyim.. hem de hemen!"

Adamın yüzünde ifade yoktu. "Beni de götür, kardeşim," dedi; rica etmiyor, istiyordu.

"Ne? Ah, *yapamam*. Ve bir an önce gitmeliyim. Bak, buraya geldiğimi kimseye söyleme, lütfen!"

"Su kardeşimin buraya geldiğini söylemeyeyim mi?"

"Evet, *kimseye* söyleme. Ah, yeniden gelmeye çalışacağım, gerçekten. İyi çocuk ol, bekle ve kimseye söyleme."

Smith bunları hazmedip sakin göründü. "Bekleyeceğim. Söylemeyeceğim."

"Güzel!" Jill bir daha nasıl olup da onu görmeye gelebileceğini merak etti. Dr. Brush'un tekrar ishal olmasını bekleyemezdi tabii ki. O anda "bozuk" sandığı kilidin bozuk olmadığını fark etti ve koridora açılan kapıyı şöylece bir inceledi; ve içeri girememe nedenini gördü. Kapıya bir sürgü takılmış ve böyle ana anahtar kullanılmaz hale gelmişti. Hastanelerde hep olduğu gibi sürgülenebilen bütün kapılar öyle düzenlenmişti ki ana anahtarlarla da açılabiliyorlardı; böylece sorumsuz ve kural tanımayan hastalar kapıyı içeriden kilitleyerek kendilerini hemşirelerden saklayamıyorlardı. Ama burada kilitli kapı Smith'i içeriye kapatmakla kalmamış, hastanelerde kullanılmasına izin verilmeyen basit bir sürgünün eklenmesi ile ana anahtarlıları bile dışarıda tutmayı başarmıştı.

Jill kapıya gidip sürgüyü açtı. "Sen bekle. Geri döneceğim."

"Bekliyor olacağım."

Muayene odasına döndüğünde kapı çalıyordu, *Tak! Tak! Tiitak, tok!*... Tok! Tok! Bu Dr. Brush'un kullanacağını söylediği sinyaldi; doktoru alelacele içeri aldı.

Adam öfkeyle bağırarak içeri daldı. "Hangi cehennemdeydin, hemşire? Kapıyı üçtür çalıyorum." Şüpheyle iç kapıya göz attı.

"Hastanızın uykusunda döndüğünü gördüm," diye yalan atıverdi Jill. "Boyunluğunu düzeltiyordum."

"Kahretsin, sana sadece masamda oturmanı söylemiştim!"

Jill bir anda adamın kendisinden daha çok korktuğunu anladı; ama korkmakta da haklıydı. Hemen karşı saldırıya geçti: "Doktor, ben size bir iyilik yaptım," dedi buz gibi bir sesle, "her şeyden önce, hastanız kat gözetmeninin bile doğru dürüst sorumluluğu altında değil. Ama onu bana emanet ettiğinize göre, sizin yokluğunuzda yapılması gerekeni yapmak durumundaydım. Yaptığımı sorguluyorsanız, kanat yöneticisini çağıralım ve konuyu halledelim."

"Ha? Hayır, hayır. Boş ver."

"Hayır, efendim. Mesleki yargılarımın sebepsiz yere sorgulanmasından hoşlanmıyorum. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, o yaşta bir hasta kendisini bir su yatağında kolaylıkla nefes alamaz hale getirebilir; ben, gerekeni yaptım. Başka hemşireler doktorların her suçunu üstlenebilirler ama ben onlardan değilim. Onun için yöneticiyi çağıralım."

"Ne? Bakın, Bayan Boardman, söylediklerim için üzgünüm. Sinirliydim ve düşünmeden parladım. Özür diliyorum."

"Pekâlâ, Doktor," diye dik dik karşılık verdi Jill. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Aaa? Hayır, teşekkür ederim. Beklediğiniz için teşekkürler. Yalnız... Şey... bundan kimseye söz etmeyin, olur mu?"

"Söz etmem." Tatlı canın üstüne bahse girebilirsin ki söz etmem, diye içinden de ekledi Jill. Ama şimdi ne yapacağım?

Keşke Ben şehirde olsaydı. Kendi görev yerine döndü, yardımcısına selam verdi ve bazı evrakları gözden geçiriyormuş gibi yaptı. Neden sonra, en başta aradığı şey olan motorlu yatağı istemek için telefon açmak aklına geldi. Sonra da yardımcısını, geçici olarak sıradan bir yatakta yatan hastayı yoklaması için gönderdi ve düşünmeye çalıştı.

Ben neredeydi? Ona ulaşabilse, on dakikalığına izin alacak, onu arayabilecek ve endişeyi onun geniş omuzlarına yükleyebilecekti. Ama kahrolasıca Ben, bir yerlerde avarelik edip yükü ona taşıtıyordu.

Gerçekten öyle miydi? Gün boyunca bilinçaltını kemirip duran kötü his sonunda yüzeye çıkıp gözlerinin içine baktı. Jill de bu kez gözlerini kaçırmadı: Ben Caxton, Mars'tan Gelen Adam'ı görmek için yaptığı girişimin sonucunu ona haber vermeden şehri terk etmezdi. Suç ortağı olarak olanları duymak hakkıydı ve Ben her zaman adil olmuştu... Her zaman.

Hagerstown'dan dönüşte Ben'in söylediği bir şey hâlâ kulağında yankılanıyordu. "*Eğer her hangi bir şey kötü giderse, sen benim jokerimsin... tatlım. Benden haber alamazsan başının çaresine bak.*"

O anda bunu ciddi ciddi düşünmemişti çünkü Ben'in başına bir şey gelebileceğine inanmamıştı. Şimdiyse, uzun zamandır bu olasılığı düşünürken bir yandan da günlük görevlerine devam etmeye çalışıyordu. Her insanın hayatında, öyle bir an gelir ki o insan, "hayatını, servetini ve kutsal onurunu" meçhul bir sonuç için tehlikeye atmaya karar verirdi. Bu meydan okumadan kaçanlar aşırı büyümüş çocuklardır, asla başka bir şey olamazlardı. Jill Boardman hayatının meydan okumasıyla o öğleden sonra saat 3:47'de, koğuşa gelen bir ziyaretçiyi, resepsiyonu atlatmış ve hastanın ihtiyacı olan şeyin köpeğini görmesi olsa bile, katına hayvan sokulamayacağına ikna etmeye çalışırken karşılaştı ve kabul etti.

Mars'tan Gelen Adam, Jill ayrılınca tekrar oturdu. Boyama

kitabını eline almayıp insanların dili, ne Marslı duygularını ne de tavırlarını kapsayamadığı için de sadece "sabırlı" denebilecek bir şekilde bekledi. Huzurlu bir mutluluk içinde hareketsiz olarak durdu çünkü kardeşi döneceğini söylemişti. Hiçbir şey yapmadan, hareket etmeden, gerekirse birkaç yıl boyunca beklemeye hazırlandı.

Bu kardeşle ilk su paylaştığından bu yana ne kadar zaman geçtiğine ilişkin net bir fikri yoktu; buranın zaman ve mekân açısından şaşırtıcı şekilde çarpık ve onun için çok yeni olan, henüz groklamadığı sesler, görüntüler ve tecrübelerle dolu olması bir yana, yuvasının kültürü zamanı insanlardan farklı şekilde algılıyordu. Fark sadece Arz yılı olarak çok daha uzun olan ömürlerinden gelmiyor, temel yaklaşım değişikliğinden kaynaklanıyordu. "Düşündüğünden daha geç" cümlesi Marsça ifade edilemezdi, tıpkı "Acele işe şeytan karışır" gibi. Ama farklı nedenlerle: İlki kavranabilir değilken ikincisi ise ifade edilmesine bile gerek olmayan bir esastı, bir balıktan banyo yapmasını istemek kadar gereksizdi. Ama şu alıntı, "Başlangıçtaki, şimdiki ve her zamanki gibi" o kadar Marslıydı ki, -Mars'ta kabul edilmiş bir önerme olmayan- "iki artı iki dört eder"den çok daha kolayca Marsça'ya çevrilebilirdi.

Smith bekledi.

Brush gelip ona baktı, Smith hareket etmedi ve Brush gitti.

Smith dış kapıda anahtarı duyunca, sesin su kardeşinin önceki ziyaretinde, içeri girmeden hemen önce çıkardığı ses olduğunu hatırladı ve metabolizmasını aynı akışın tekrarlanacağı ihtimaliyle hazırladı. Kapı açılıp Jill içeri süzüldüğünde hayretler içinde kalmıştı çünkü dış kapının bir kapı olduğunun farkında değildi. Ama hemen grokladı ve kendisini ancak yuvalılarının, seçilmiş su kardeşlerinin ve belli durumlarda da Eskilerin huzurunda bulunabilecek mutlu doygunluğa teslim etti.

Smith'in neşesi, kardeşinin bunu tamamen paylaşmadığını fark etmesiyle az da olsa gölgelendi... aslında, kardeşi,

utanç verici bir başarısızlık ya da beceriksizlik nedeniyle çözülmek üzere olan biri dışında, olabilecek herkesten daha rahatsız görünüyordu.

Ama Smith, bazı yönlerden kendisine çok benzeyen bu yaratıkların, hayal edilemeyecek korkunçlukta duygulara dayanıp hâlâ canlı kalabildiklerini öğrenmişti. Kardeşi Mahmud, günde beş kez manevi bir ıstıraba katlanıp ölmemekle kalmıyor, üstüne üstlük çektiği bu ıstırabın gerekli bir şey olduğunda ısrar ediyordu. Kardeşi Kaptan van Tromp da önceden anlaşılamayan, her biri Smith'in ölçüleriyle böyle bir iç çatışmayı sona erdirmek için ivedi çözülmeye yol açması gereken dehşet verici spazmların acısını çekiyordu, yine de bildiği kadarıyla kardeşi hâlâ bütündü.

Bu yüzden Jill'in heyecanını göz ardı etti Smith.

Jill onun eline bir paket tutuşturdu. "İşte, giy bunları. Acele et!"

Smith paketi aldı ve öyle durmaya devam etti. Jill ona baktı. "Of canım! Tamam, tamam, elbiselerini çıkar, sana yardım edeceğim."

Yardım etmekten fazlasını yapmak zorunda kaldı; onu soyup giydirdi. Smith bir hastane önlüğü, bir bornoz ve terlik giyiyordu. Bunları kendi istediği için değil, giymesi ona söylendiği için giymişti. Artık giyinip soyunabiliyordu ama Jill'e yetecek kadar eline çabuk değildi. Jill onu hızla soydu. Jill hemşire olduğu, Smith de mahremiyet nedir bilmediği, duysa da kavrayamayacağı için gereksiz şeylerle oyalanmadılar. Karşılaştıkları bütün zorluklar mekanikti. Jill'in bacaklarına geçirdiği uzun sahte derilere çok şaşırdı Smith ve sevindi ama kadın onları bağrına basması için hiç zaman vermeden uzun kadın çoraplarını jartiyer niyetine bantlarla kalçasına tutturdu. Smith'e giydirdiği hemşire üniforması kendisinin değildi, iriyarı bir kadından kuzeninin maskeli balosunu bahane ederek ödünç almıştı. Jill, Smith'in boynuna bir hemşire pelerini de

bağlayıp vücudunun etrafını saran düz dökümlü kumaşın birincil ve ikincil cinsel karakteristikleri örttüğünü düşündü; en azından öyle olacağını umdu. Ayakkabılar ise, hem Smith'in

ayağına olmadıkları, hem de Smith bu yerçekimi alanında ayakta durmayı ve yürümeyi çıplak ayakla bile yorucu bulduğu için, daha zordu.

Ama sonunda onu giydirdi ve başına bir hemşire kepi tutturdu. "Saçın çok uzun değil," diye endişeyle devam etti Jill, "ama birçok kız kadar uzun ve işe yaraması gerek." Smith kadının belirttiklerinin çoğunu anlamadığı için karşılık vermedi. Saçını daha uzun olarak düşünmeye çalıştı ama bunun zaman alacağını fark etti.

"Şimdi," dedi Jill. "Dikkatle dinle. Ne olursa olsun tek bir kelime bile etme. Bütün konuşmayı ben yapacağım. Beni anlıyor musun?"

"Konuşma. Konuşmayacağım."

"Sadece benimle gel. Elini tutacağım. Ve tek bir kelime bile söyleme. Ama dua biliyorsan, *et*!"

"Dua mı?"

"Boş ver. Yanımda gel ve konuşma." Jil kapıyı açıp, dışarıya hızla bir göz attı, sonra Smith'in elini tuttu ve onu koridora çıkardı.

Hiç kimse özellikle ilgilenirmiş gibi durmuyordu. Smith, bu kadar çok yabancı yapıyı aşırı derecede rahatsız edici buldu. Bir türlü odaklanamadığı görüntülerin saldırısına uğramıştı. Jill'in yanında, kendisini kaosa karşı korumak için gözleri ve diğer duyuları neredeyse dış dünyaya kapanmış durumda, körlemesine sendeledi.

Kadın, Smith'i koridorun sonuna götürdü ve diğer kanada çaprazlamasına geçen kayan-banda çıkardı. Jill onu tutmasa Mars'tan Gelen Adam neredeyse düşüyordu. Temizlikçi bir kadın merakla onlara baktı ve Jill de içinden sövdü; ondan sonra da Smith'e yardım etme konusunda çok dikkatli dav-

ranmaya başladı. Jill adamı zıplatma tüpünde idare edemeyeceğini bildiğinden çatıya çıkan bir asansöre bindiler.

Çatıda, Smith farkında olmasa da çok ciddi bir krizle karşılaştılar. Adam gökyüzünü görmenin yoğun hazzını yaşıyordu; Mars'tan beri gökyüzünü görmemişti. Bu gökyüzü, sıradan bulutlu, gri bir Washington günü olduğu halde ona çok parlak, rengârenk ve coşkulu görünüyordu. O sırada Jill ümitsizce etrafına bakarak bir taksi arıyordu. Umduğu gibi, çatı neredeyse tamamen bomboştu. Kendisi gibi vardiyası biten hemşirelerin çoğu on beş dakika önce evlerine yollanmış, öğleden sonra gelen ziyaretçiler de gitmişlerdi. Tabii ki taksiler de gitmişti. Yolunun üzerinden geçen bir hava otobüsü birkaç dakika içinde orada olacağı halde, otobüse binmeyi de göze alamıyordu.

Tam taksi çağırmak üzereyken birinin inmekte olduğunu gördü. Çatı görevlisine seslendi. "Jack! O taksinin sahibi var mı? Bir taksi lazım da."

"Büyük ihtimalle Dr. Phipps için çağırdığım taksi olacak."

"Ah, tatlım! Jack, çabucak başkasını bulabilir misin? Bu kuzenim Madge, Güney Kanadı'nda çalışıyor, çok kötü larenjit oldu ve onu bu rüzgârdan bir an önce kurtarmak istiyorum."

Görevli, kabinindeki telefona şüpheyle bakıp kafasını kaşıdı. "Eh... Madem siz istiyorsunuz, Bayan Boardman, bu taksiyi siz alın, ben Dr. Phipps için başkasını çağırayım. Olur mu?"

"Ah, Jack. Çok tatlısın! Hayır, Madge, konuşmaya çalışma; ona ben teşekkür ederim. Sesi toptan gitti; onu eve götürüp boğazındaki iltihabı sıcak romla kurutacağım."

"Rom çok işe yarar. Annem, kocakarı ilaçları hep en iyisidir derdi." Jack taksiye uzandı ve Jill'in ev adresini ezberden girdi, sonra da binmelerine yardım etti. Jill araya girip Smith'in bu sıradan ama nazik harekete yabancılığını gizledi. "Teşekkürler, Jack. Çok teşekkürler."

Taksi havalandı ve Jill ilk derin nefesini aldı. "Artık konuşabilirsin."

"Ne diyeyim?"

"Ha? Hiçbir şey. Her şey. Ne istersen?"

Smith bunu enine boyuna düşündü. Belli ki davetin kapsamı, kardeşliğe layık, ağırlıklı bir karşılık gerektiriyordu. Aklına gelen birkaç taneden, nasıl çevireceğini bilmediği için vazgeçti, sonunda bayağı iyi çevirebileceğini düşündüğü ama yine de bu yabancı, kuru konuşmada bile aktarıldığında yakınlaştığı kardeşlerinin hoşuna gidebilecek bir tanesinde karar kıldı. "Yumurtalarımız aynı yuvayı paylaşsın."

Jill şaşırmıştı. "Ha? Ne dedin?"

Smith uygun bir cevap veremediği için rahatsız olmuştu ve bunu kendi hatası olarak yorumladı. Amacı tekillik yaratmak olduğu zamanlarda bu yaratıklara sıkıntı verdiğini acıyla fark etti. Düşüncesini sarıp sarmalaması için zayıf kelime dağarcığını yeniden düzenleyerek bir daha denedi. "Benim yuvam senindir ve senin yuvan benimdir."

Bu sefer Jill gülümsemeyi becerdi. "Vay, çok hoş! Tatlım, seni anladığımdan emin değilim ama eğer anladıysam, bu uzun zamandır aldığım en güzel teklifti." Sonra ekledi: "Ama şimdi kulaklarımıza kadar belaya batmış durumdayız, onun için biraz bekleyelim, olur mu?"

Smith de Jill'i ancak onun kendisini anladığı kadar anlayabilmişti ama su kardeşinin hoşnut olmuş havasını fark etti ve bekleme önerisini anladı. Beklemek hiçbir çaba göstermeden yapabildiği bir şeydi, böylece arkasına yaslandı, kardeşiyle arasında her şeyin iyi olduğundan tatmin olmuş halde manzarayı seyretmeye koyuldu. Burayı ilk kez havadan görüyordu ve her yerde groklaması gereken bir yığın yeni şey vardı. Vatanındaki ulaşım yönteminin aralardaki güzellikleri seyretmeye izin vermediğini fark etti. Bu düşünce de ister istemez, Eskilerin hiç hoş karşılamayacağı şekilde, insanların ve

Marslıların yaklaşımlarını karşılaştırmasına yol açtı ama zihni otomatik olarak bu sapkınlıktan geri çekildi.

Jill de susup kafasını toplamaya çalışıyordu. Aniden taksinin, evinin bulunduğu yöne sapan trafiğin akışına girmek üzere olduğunu hem de Smith'in nasıl kaçtığını ve ona kimin yardım ettiğini anladıklarında arayacakları ilk yerin de evi olduğunu fark etti. İzlerini gizleyebildiği konusunda kendisini aldatmıyordu. Polis metotlarını bilmese de Smith'in odasında parmak izleri bıraktığını varsayıyordu, tabii ki onları birlikte çıkarken görenleri saymazsa. Hatta (duyduğuna göre) teknisyenler taksi pilotlarının bantlarını okuyup gün boyu yaptıkları seferleri okuyabiliyorlardı.

Emir tuşlarına uzanıp taksinin evine gitmesi için aldığı talimatı sildi. Bunun bandı sileceğinden emin değildi ama en azından halihazırda polisin onu beklemekte olabileceği bir yere de gitmiyordu.

Taksi ileri hareketini yavaşlattı, trafik akışından ayrıldı ve havada sabitlenerek salınmaya başladı. Nereye gidebilirdi? Bu arı kovanı gibi şehirde yarı aptal, kendi kendine bile giyinemeyen, yetişkin bir adam nerede saklanabilirdi? Belki de dünya yüzünde en aranan adamı? Ah, keşke Ben burada olsaydı! Ben... *neredesin?*

Tekrar uzandı, telefonu aldı ve ümitsizce, telesekreterin mesaj kaydetmesini söyleyen soğuk sesini bekleyerek, Ben'in numarasını çevirdi. Bir erkek cevaplayınca bir an yüreği pırpır etti. Ama sonra sesin Ben'e değil de yardımcısı Osbert Kilgallen'e ait olduğunu fark edince süngüsü düştü. "Ah, özür dilerim, Bay Kilgallen. Ben Jill Boardman. Bay Caxton'un evini aradığımı sanmıştım."

"Evini aradınız. Ama yokluğu yirmi dört saati geçerse eve gelen çağrıları büroya yönlendiririm."

"Yani hâlâ gelmedi?"

"Korkarım öyle. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aa, hayır. Bakın, Bay Kilgallen, Ben'in böyle ortadan kaybolması garip, değil mi? Onun için endişelenmiyor musunuz?"

"Eh? Neden endişeleneyim ki? Mesajında ne kadar süre için gittiğini bilmediğini söylüyor."

"Bu kendi başına oldukça tuhaf değil mi zaten?"

"Bay Caxton'un işi için değil, Bayan Boardman."

"Şey... Bence tam da şu sıra yok olması çok tuhaf! Bence bunu haber vermelisiniz. Ülkedeki, hayır, dünyadaki bütün haber ajansına bunu geçmelisiniz!"

Taksinin telefonunda görüntü devresi olmamasına rağmen Jill, Osbert Kilgallen'in gerildiğini hissetti. "Bayan Boardman, korkarım, işverenimin talimatlarını kendi başıma yorumlamam gerekiyor. Şey... eğer bu şekilde söylememin bir sakıncası yoksa, Bay Caxton'un şehri her terk edişinde telefon edip isterikçe onu arayan 'iyi bir arkadaş' çıkıyor."

Bunlar Ben'i kafeslemeye çalışan kızlar olmalı ve bu Osbert denen tip de şimdikinin ben olduğumu düşünüyor, diye öfkeyle yorumladı Jill. Kafasında yarım şekillenmiş Kilgallen'den yardım isteme fikrini bir kenara attı ve *olabildiğince* çabuk telefonu kapattı.

Ama nereye gidebilirdi ki? Aleni çözüm hemen aklına geldi. Eğer Ben kayıpsa ve bunda yetkililerin parmağı varsa, Valentine Smith'i son arayacakları yer Ben'in dairesi olurdu. Tabii ki, diye düzeltti, Jill'in onunla bağlantısını anlamadılarsa ki anladıklarını sanmıyordu.

Bir şeyler yiyebilmek için evi biraz eşelemesi gerekecekti, aşağıdan bir şey söylemeyi göze alamazdı, Ben'in gittiğini biliyor olabilirlerdi. Aptal çocuğu için de Ben'in giysilerinden birkaçını ödünç alabilirdi. Mesele kafasında hallolunca taksiye Ben'in dairesinin adresini girdi. Araç yeni bir şerit seçip yola çıktı.

Ben'in dairesinin kapısında, Jill yüzünü fısıltı kutusuna da-

yadı ve üzerine basa basa *"Karthago delenda est!"** dedi.

Hiçbir şey olmadı. *Lanet olsun* sana, dedi öfkeyle içinden; adam şifresini değiştirmişti. Orada bir an, dizlerinin bağı çözülmüş durumda dikilirken yüzünü Smith'den kaçırdı. Sonra fısıltı kutusuna yine konuştu. Kapıdaki bir Raytheon** kilidiydi, aynı ses devresi hem kapıyı açıyor, hem de enterkom görevi görüyordu. Ben'in dönmüş olması gibi ümitsiz bir ihtimale karşın kendisini tanıttı. "Ben, benim Jill."

Kapı kayarak açıldı.

İçeri girdiler ve kapı kapandı. Jill bir an Ben'in onları içeri aldığını sandı, sonradan kazara yeni şifreyi söylediğini fark etti... Hoş bir iltifatla karışık sinsi bir taktik, diye tahmin etti. Kapı açılmadığında hissettiği paniği yaşamamış olmak için bu iltifattan vazgeçebilirdi.

Smith yoğun yeşil çimenlerin kenarında durup odaya bakıyordu. Onun için o kadar yeni bir yerdi ki, bir seferde groklayamazdı ama görür görmez ondan hoşlandığını hissetmişti. Biraz önce içinde oldukları hareket eden yerden daha az heyecan vericiydi ama birçok yönden kişinin kendisine sarılıp kucaklamasına çok daha uygundu. İlgiyle diğer uçtaki manzara penceresine baktı ama onun gerçek bir pencere olduğunu anlamayıp kendi evindeki canlı resimlerle karıştırdı. Bethesda'daki süiti, yeni kanatlardan birinde olduğu için zaten penceresi yoktu, bu yüzden asla "pencere" kavramını algılamamıştı.

"Resim"deki derinlik ve hareket benzetiminin kusursuz olduğunu kabul etti; bunu bu insanlar arasından çok büyük

---

*) Karthago Delenda Est!: Latince, "Kartaca yok edilmeli!" Roma'da Cumhuriyet devrinde, 2. Pön Savaşlarından önce Senato'daki konuşmalarda kimi ünlü senatörlere mal edilen söz.

**) Raytheon: Amerika'da birçok alanda faaliyet gösteren ama özellikle silah sanayiinde söz sahibi olan şirket. Ünlü "Patriot" füzelerini de üretir.

bir sanatçı yaratmış olmalıydı. Şimdiye kadar bu insanların sanatları olduğunu düşündürecek hiçbir şeyle karşılaşmamıştı; bu yeni deneyimle onları biraz daha grokladı ve kendisini daha iyi hissetti.

Gözü bir harekete takıldı, döndüğünde kardeşinin terliklerini ve yalancı derilerini bacaklarından çıkarmakta olduğunu gördü.

Jill iç çekti ve ayak parmaklarını çimenlerde oynattı. "Aahh, ayaklarım nasıl da ağrıyor!" Başını kaldırdı ve Smith'in, o nedense rahatsız edici bebek yüzlü bakışıyla onu izlediğini gördü. "İstersen sen de gel ve yap. Seveceksin."

Smith gözlerini kırptı. "Nasıl yapayım?"

"Hep unutuyorum. Buraya gel, sana yardım edeyim." Jill, adamın ayakkabılarını ve çoraplarını tutturan bantları çıkardı. "İşte. Hoş değil mi?"

Smith ayak parmaklarını serin çimenlerde oynattı. "Ama bunlar canlı?" dedi ürkerek.

"Tabii ki canlılar. Gerçek, canlı çimenler. Ben böyle olması için çok para verdi. Yahu, bunlar için gereken özel ışıklandırma devreleri bile benim bir ayda kazandığımdan fazlaya mal oldu. Onun için biraz gezin de ayakların bunun keyfini çıkarsın."

Smith konuşmanın çoğunu kaçırmıştı ama çimenlerin canlı varlıklar olduğunu ve onların üzerinde yürüyebileceğinin söylendiğini anlamıştı. "Canlı şeylerin üzerinde mi yürüyeyim?" diye inanmaz bir dehşetle sordu.

"Hı? Neden olmasın? Bu çimene zarar vermiyor. Bu ev halıları için özel olarak geliştirilmiş bir çimen."

Smith, su kardeşinin kendisini yanlış bir şeye yönlendiremeyeceğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Etrafta gezinmeye yüreklendirilmesine endişeyle izin verdi, bundan hoşlandığını ve canlı yaratıkların da buna itiraz etmediğini gördü. Duyarlılığını bu tür varlıklar için mümkün olan en yük-

sek seviyeye çıkardı ve dinledi. Kardeşi haklıydı, üzerilerinde yürünmek onların varoluşunda vardı. Onları kucaklayıp yüceltmeye karar verdi, gösterdiği çaba, insanların, yamyamlığın erdemlerini takdir etmeye çalışmasına çok yakındı ki yamyamlık Smith'in çok uygun bulduğu bir gelenekti.

Jill iç çekti. "Neyse, dalga geçmeyi bıraksak iyi olur. Burada ne kadar süreyle güvende oluruz bilemem."

"Güvende mi?"

"Burada çok uzun kalamayız. Tam da şu anlarda Tıp Merkezi'nden ayrılan her vasıtayı kontrol ediyor olabilirler." Jill somurtup düşündü. Kendi yeri olmazdı, burası olmazdı. Ben de Smith'i Jubal Harshaw'a götürme niyetindeydi. Ama Jill, Harshaw'ı tanımıyordu; nerede yaşadığını bile tam olarak bilmiyordu, Poconolarda bir yerde demişti Ben. Neyse, sadece nerede yaşadığını bulup onu araması gerekiyordu. Hobson seçimi*, yapabileceği başka şey yoktu.

"Neden mutlu değilsin, kardeşim?"

Jill karamsarlığından kurtulup Smith'e baktı. Zavallı çocuk hiçbir şeyin yolunda gitmediğinin bile farkında değildi! Onun açısından duruma bakmak için gerçekten çaba harcamak zorunda kaldı. Başaramadı ama bir şeylerden kaçtıkları fikrine sahip olmamasını kavradı, neden kaçıyorlardı ki? Polislerden mi? Hastane yetkililerinden mi? Tam olarak ne yaptığından ya da hangi kanunları çiğnediğinden de emin değildi; tek bildiği, çelimsiz varlığıyla Büyük Adamların, Patronların, kararları verenlerin ortak iradesine meydan okuduğuydu.

Ama daha kendisi neyle karşı karşıya olduğunu anlamadan Mars'tan Gelen Adam'a ne anlatabilirdi ki? Mars'ta polisler

*) Hobson seçimi: Seçenek olmaması durumunu belirtir. Müşterilerine ya ahırın kapısının en yakınındaki atı almalarını ya da hiçbir şey alamayacaklarını söyleyen ahır sahibi Thomas Hobson'dan gelir.

var mıydı? Onunla konuştuğu zamanın yarısında kendisini bir yağmur oluğundan içeri bağırır halde buluyordu.

Tanrım, Mars'ta yağmur olukları var mıydı ki acaba? Ya da yağmur?

"Aldırma sen," dedi sakince. "Sadece ben ne söylersem onu yap."

"Evet."

Çarpıtılmamış, sınırsız bir kabuldü bu, sonsuz bir onaylama. Jill bir an, eğer yapmasını isterse Smith'in, tereddüt etmeden pencereden atlayacağını hissetti ki bu hissinde haklıydı. Smith atlar, yirmi kat yüksekten düşmenin her ânından zevk alır ve yere çarptığı anda çözülmesini şaşırmadan, gücenmeden kabul ederdi. Bunun nedeni öylesi bir düşüşün onu öldüreceğini bilmediğinden değil; ölüm korkusunun onun tamamen ötesinde bir kavram olduğu içindi. Eğer bir su kardeşi, onun için böylesine tuhaf bir çözülme şekli seçtiyse, bunu bağrına basar ve groklamaya çalışırdı.

"Evet, burada yayılıp kalamayız. Bizi beslemem lazım, seni yeni elbiseler içine sokmam ve buradan ayrılmamız lazım. Çıkar üstündekileri." Jill, Ben'in gardırobuna bakmak için salondan çıktı.

Jill, Smith için Ben'in giysileri arasından dikkat çekmeyen bir seyahat elbisesi, bir bere, gömlek, iç çamaşırları ve ayakkabılar seçti. Döndüğünde Smith, yünler arasında düğüm olmuş bir kedi yavrusu gibiydi. Jill'in söylediğini yapmaya çalışmıştı ama bir kolu hemşire üniformasına takılmış ve etek de suratına sarılmıştı. Elbiseden önce kepi bile çıkarmamıştı.

"Ah, tatlım!" diyerek yardıma koştu Jill.

Onu giysilerden kurtardı, sonra da giysileri çöp borusundan atmaya karar verdi... Karşılığını sonradan Etta Schere'ye ödeyebilirdi. Ne olur ne olmaz diye polislerin onları burada bulmasını istemiyordu. "Ama Ben'in temiz giysilerini giymeden bir banyo yapacaksın, adamım, böyle üzerinde sırıtacaklar. Gel ha-

di." Bir hemşire olarak kötü kokulara alışkındı ama (yine bir hemşire olarak) su ve sabun konusunda da bir fanatikti... ve görünüşe göre kimse bu hastayı son zamanlarda yıkamaya zahmet etmemişti. Smith tam olarak kokuşmuş olmasa da ona sıcak bir havada terlemiş bir atı hatırlatıyordu. Sabun şarttı.

Smith, Jill'in küveti doldurmasını zevkle seyretti. Kaldığı süitin banyosunda bir küvet vardı ama Smith bunun su tutmak için kullanıldığını bilmiyordu; tüm banyoları yattığı yerde, o da trans benzeri içe çekilmeleri izin verdiği ölçüde aldırılmıştı.

Jill suyun sıcaklığını kontrol etti. "Tamam, gir içine."

Smith hareket etmedi. Aksine şaşırmış gibiydi.

"Haydi, acele et!" diye sertçe konuştu Jill. "Suya gir."

Kadının kullandığı kelimeler Smith'in insan dilindeki dağarcığında net olarak biliniyordu ve duyguları onu titreterek emredildiği gibi yaptı. Bu kardeş, bütün vücudunu hayatın suyunun içine yerleştirmesini istemişti. Şimdiye kadar hiç böyle onurlandırılmamıştı; bilgisi ve inancı dahilinde daha önce hiç kimseye böyle kutsal bir ayrıcalık sunulmamıştı. Yine de bu diğerlerinin hayat özüyle daha geniş kapsamlı bir tanışıklıkları olduğunu anlamaya başlamıştı... bu henüz groklamadığı ama kabul etmek zorunda olduğu bir gerçekti.

Titreyen ayaklarının önce birini, sonra da diğerini suya soktu... Ve yavaşça, su onu tamamen örtene kadar küvetin içine kaydı.

"Hey!" diye bağırdı Jill ve uzanıp başını ve omuzlarını suyun üzerine çektiğinde bir cesetle uğraşıyor olduğunu görünce şok oldu. Tanrım! Boğulamaz, bu kadar kısa sürede *boğulamaz*. Ama olanlar Jill'i korkuttu ve adamı sarsmaya başladı. "Smith! Uyan! Kurtul şundan."

Smith uzaklardan kardeşinin çağrısını duydu ve geri döndü. Gözlerinin camsılığı gitti, kalbi hızlandı ve soluk almaya tekrar başladı. "İyi misin?" diye sordu Jill.

"İyiyim. Çok mutluyum... Kardeşim."

"Beni gerçekten korkuttun. Bak, suyun altına girme bir daha. Sadece otur, şimdiki gibi."

"Evet, kardeşim." Smith, Jill'e anlamsız gelen karga bağırtısı gibi bir grup acayip kelime de ekleyip bir avuç suyu sanki değerli mücevherlermiş gibi kaldırıp dudaklarına götürdü. Ağzı suya dokundu, sonra avucundakini Jill'e sundu.

"Hey, banyo suyunu içme! Hayır, ben de istemiyorum."

"İçmemek?"

Savunmasız, incinmiş görüntüsü öyleydi ki Jill yine ne yapacağını bilemedi. Tereddüt etti, sonra da başını eğip dudaklarını suya şöylece bir dokundurdu. "Teşekkür ederim."

"Asla susamayasın!"

"Umarım sen de asla susamazsın. Ama bu kadar yeter. Eğer su içmek istiyorsan, sana su getiririm. Ama bu sudan daha fazla içme."

Smith tatmin olmuş görünüyordu ve sessizce oturdu. Jill artık onun daha önce hiç küvette yıkanmadığına ve ondan ne beklendiğini bilmediğine ikna olmuştu. Sorunu iyice düşünüp taşındı. Hiç şüphe yok ki nasıl yıkanılacağını ona gösterebilirdi. Ama zaten değerli olan zamanlarını kaybediyorlardı. Belki de pis kalmasına izin vermeliydi.

Aaa, neyse! Bu ücretsizler koğuşundaki rahatsız bir hastayla ilgilenmek kadar da kötü değildi ya. Smith'i sudan çıkarırken zaten bluzunu omuzlarına kadar ıslatmıştı; onu çıkarıp astı. Smith'i hastaneden çıkarırken sokak için giyinmişti ve üzerinde küçük, pilili, dizlerinin etrafında dalgalanan bir etek vardı. Ceketini oturma odasında bırakmıştı. Eteğine baktı, pililerin kalıcılığı garantili olsa da ıslatmak aptalca olacaktı. Omuz silkti ve fermuarı açarak çıkardı; böylece sutyen ve külotuyla kaldı.

Jill, Smith'e baktı. Ona, bir bebeğin ilgili ve masum gözleriyle bakıyordu. Asıl şaşkınlığı kendisini kızarır bulmasıyla

yaşadı ki böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Kendisini hastalıklı alçakgönüllülükten uzak sayar, uygun yer ve zamanda çıplaklığa itiraz etmezdi. Aniden ilk çıplak yüzme partisine on beş yaşında gittiğini hatırladı. Ama bu yetişkin adamdan gelen çocuksu bakış onu rahatsız etmişti; mantıklı ve aleni olanı yapmaktansa soğuk ve ıslak iç çamaşırlarına katlanmayı seçti.

Telaşını içtenlikle sakladı. "Haydi işimize bakalım ve keselemeye başlayalım." Küvetin yanına diz çöktü, Smith'i sabunladı ve köpürtmeye koyuldu.

O anda Smith uzandı ve sağ süt bezine dokundu. Jill hızla çekildi, neredeyse püskürteci düşürüyordu. "Hey! Öyle şeyler yok!"

Smith, sanki Jill onu tokatlamış gibi duruyordu. "Yok mu?" diye hüzünle sordu.

"Yok!" diye sertçe onayladı Jill. Sonra yüzüne baktı ve yumuşaklıkla ekledi: "Önemli değil. Sadece meşgulken böyle şeylerle dikkatimi dağıtma."

Smith, bir daha da kasıtsız da olsa serbestçe hareketler yapmadı ve Jill onu ayağa kaldırıp üstündeki sabunu durulayarak banyoyu kısa kesti. Sonra da sıcak hava üfleyerek Smith'i kuruturken Jill de giyindi. Sıcak hava Smith'i irkiltmiş ve sarsılıp titremesine yol açmıştı. Jill ona korkmamasını ve küvetin yanındaki kola tutunup kurumayı beklemesini söyledi.

Kadın, Smith'in küvetten çıkmasına yardım etti. "İşte, çok daha güzel kokuyorsun ve bahse girerim kendini daha iyi hissediyorsundur."

"İyi hissediyorum."

"Güzel. Haydi üzerine bir şeyler giydirelim." Smith'i onun için seçtiği elbiselerin durduğu Ben'in yatak odasına götürdü. Mars'tan Gelen Adam'a şortu bile giymesini gösteremeden gerçekleşenler, henüz giymeye dahi fırsat bulama-

dığı ayakkabılarının içinden bir yumrukla uçmuş gibi Jill'i şok etti.

"İÇERİDEKİLER, KAPIYI AÇIN!"

Jill şortu yere düşürdü. Bir ameliyatın tam ortasında, hastanın solunumunun aniden durup tansiyonun düşmesinde yaşadığı paniği yaşamış, ödü kopmuştu. Ama ameliyat masalarında öğrendiği disiplin burada imdadına yetişti. İçeride birileri olduğunu gerçekten biliyorlar mıydı? Evet, biliyor olmalıydılar, yoksa buraya hiç gelmezlerdi. O kahrolası robotaksi onları ele vermiş olmalıydı.

Peki cevap verecek miydi yoksa ölü numarası mı yapacaktı?

Enterkomdan gelen bağırtı tekrarlandı. "*Burada kal!*" diye Smith'in kulağına fısıldadı Jill ve oturma odasına geçti. "Kim o?" diye sesini normal tutmaya çalışarak seslendi.

"Kanun namına açın!"

"Hangi kanun adına açayım? Saçmalamayın. Polis çağırmadan kim olduğunuzu ve ne istediğinizi söyleyin."

"Biz polisiz. Gillian Boardman mısınız?"

"Ben mi? Tabii ki hayır. Ben Phyllis O'Toole'um ve Bay Caxton'un eve dönmesini bekliyorum. Gitseniz iyi olur çünkü şimdi polisi arayıp meskene tecavüz ihbarında bulunacağım."

"Bayan Boardman, elimizde tutuklama emriniz var. Bir an önce kapıyı açın yoksa zor kullanacağız."

"Ben sizin 'Bayan Boardman'ınınız değilim ve polis çağırıyorum!"

Ses cevap vermedi. Jill yutkunarak bekledi. Kısa süre sonra yüzüne vuran sıcaklığı hissetti. Kilidin çevresindeki küçük bir alan önce kızarıp sonra da beyazlaşıp parlamaya başladı, bir şeyler çatırdadı ve kapı yana doğru kayarak açıldı. Dışarıda iki adam vardı; birisi içeri girdi, Jill'e bakıp sırıttı. "Tamam, o fıstık bu. Johnson, etrafa bak ve bul onu."

"Peki, Bay Berquist."

Jill adamın önünü kesmeye çalıştı. Kendisinin iki katı olan, Johnson denen adam, elini Jill'in omzuna koydu ve yana doğru savuruverip yatak odasına doğru devam etti. Jill sesi tizleşerek bağırdı. "Arama izniniz nerede? Kimliğinizi gösterin, bu bir rezalet!"

Berquist yatıştırıcı bir sesle karşılık verdi. "Zorluk çıkarma, tatlım. İstediğimiz sen değilsin, sadece *onu* istiyoruz. Kendine hâkim olursan her şey kolayca olup bitecek."

Jill adamın bacağına bir tekme savurdu, o da çeviklikle savuşturdu ve iyi de etti çünkü Jill hâlâ yalınayaktı. "Çok ayıp, çok ayıp," diye azarladı ve içeri seslendi. "Johnson! Onu buldun mu?"

"Burada Bay Berquist ve anadan doğma. Bil bakalım ne yapacaklardı acaba?"

"Boş ver? Buraya getir onu."

Johnson, Smith önünde, kolunu arkasından bükmüş, itiştirerek içeri girdi. "Gelmek istemedi."

"Gelir, gelir!"

Jill, Berquist'ten sıyrılarak Johnson'un üzerine atladı. Adam boştaki eliyle onu tokatlayarak kenara attı. "Yok öyle şey, sürtük!"

Johnson onu tokatlamamalıydı. Aslında çok da sert vurmamıştı, ailesine gitmeden öncen karısına attığı tokatlar kadar bile sert değildi, konuşmaya hevesli olmayan tutuklulara sıklıkla vurduğu darbeler yanında ise bu bir hiçti. O âna kadar hiçbir ifade değişikliği göstermemiş olan Smith, bir şey söylemedi; sadece tasmayla gezdirilmek istemeyen bir köpek yavrusunun uysal ve beyhude direnişiyle adamın onu odaya zorla sürüklemesine izin vermişti. Ama olanlardan hiçbir şey anlamıyor ve hiçbir şey de yapmamaya çalışıyordu.

Ötekinin su kardeşine vurduğunu gördüğünde eğilip sıyrıldı, kurtuldu ve Johnson'a doğru garip bir şekilde uzandı.

Johnson artık orada değildi.

Johnson hiçbir yerdeydi. Oda onu kapsamıyordu. Sadece, kocaman ayaklarının bastığı yerde dikilmeye başlayan çimenler, onun daha önce orada durmuş olduğunu gösteriyorlardı.

Jill, adamın işgal etmiş olduğu boşluğa baktı ve bayılmak üzere olduğunu hissetti.

Berquist ağzını kapadı, tekrar açtı. "Ona ne yaptın?" diye boğuk bir sesle sordu. Smith'e değil de Jill'e bakıyordu.

"Ben mi? Hiçbir şey yapmadım."

"Palavra atma. Ne numara yaptın? Gizli kapak falan mı var?"

"Nereye gitti?"

Berquist dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum," Paltosunun altından bir silah çekti. "Ama bana numara yapmaya kalkma. Burada dur, onu yanımda götürüyorum."

Smith tekrar pasif bekleme durumuna geçmişti. Neler olduğunu anlamadan, yapması gerekenin asgarisini yerine getirmişti. Ama Mars'a gelen adamların ellerinde daha önce silah görmüştü ve üzerine silah doğrultulan Jill'in yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Durumun, varlığın gelişimindeki kritik noktalardan birisi olduğunu ve gelişimin devam edebilmesi için gereken doğru adımların atılmasını sağlayacak eylemin düşünceden doğması zorunluluğunu grokladı. Harekete geçti.

Eskiler onu iyi eğitmişlerdi. Berquist'e doğru adım attı; silah hızla ona doğru döndü. Smith, yine de uzandı ve Berquist artık orada değildi. Smith kardeşine bakmak için döndü.

Jill elini ağzına kapattı ve çığlık attı.

Smith'in yüzünde bomboş bir ifade vardı. Bir anda, o kritik noktada yanlış seçim yapmış olduğunu fark edip çöktü. Yalvaran gözlerle Jill'e baktı ve sarsılmaya başladı. Gözleri yuvalarında yukarı döndü, çimenlere doğru yavaşça yıkıldı ve kendisini sımsıkı fetus pozisyonuna kapatıp hareketsiz kaldı.

Jill'in kendi isterisi bir düğmeye basılmış gibi aniden kesildi. Bu değişiklik aslında öğrenilmiş bir refleksti: Önünde ona ihtiyaç duyan bir hasta vardı; kendi duygularına, hatta yok olan iki adam için endişe ya da merak duymaya ayıracağı zamanı bile yoktu. Diz çöküp Smith'i inceledi.

Ne solunum, ne de nabız hissetmiyordu; kulağını adamın göğsüne dayadı. Önce kalbin tamamen durduğunu sandı ama uzun bir süre sonra, dört ya da beş saniye aralıklarla gelen, tembel bir *lab-dab* sesi duydu.

Durum şizoid içe kapanmayı andırıyordu ama bu kadar derin bir transı tıp okulundaki hipno-anestezi dersleri sırasında bile görmemişti. Böyle ölüm benzeri hallere girebilen Hint fakirlerini duymuş ama bu konudaki raporlara asla inanmamıştı.

Normalde böyle bir durumdaki bir hastayı uyandırmaya çalışmaz ve bir an önce bir doktor çağırırdı. Ama şartlar hiç de olağan değildi. Kararını değiştirmek şöyle dursun, şu son birkaç dakikadaki olaylar, Smith'in yetkililerin eline düşmesine izin vermeme konusundaki inancını daha da pekiştirmişti. Ama Smith'i uyandırmak için on dakika boyunca bildiği her şeyi denemiş, eldeki imkânlarla hastaya zarar vermeden, belki de zarar verse dahi, kaldıramayacağına ikna olmuştu. Dirsekteki çok duyarlı ve açıkta duran sinir bile tepki vermiyordu.

Ben'in odasında, çanta olamayacak kadar büyük, sandık olamayacak kadar küçük bayağı hırpalanmış bir uçuş valizi buldu. Açtı, içinde bir ses-yazıcısı, banyo takımı, tam tamına bir kişilik erkek giysileri, meşgul bir gazetecinin şehir dışına aniden çıkması gerekirse ihtiyaç duyabileceği başka her şey vardı. Hatta nereden isterse telefon hatlarına girebileceği lisanslı bir ses-arabirimi bile vardı. Jill, yalnız bu valizin kendisinin bile Ben'in yokluğunun Kilgallen'in düşündüğü türde bir şey olmadığının kanıtı olabileceğini düşündü fakat bunun

üstüne kafa yorarak zaman kaybetmedi; hemen valizi boşaltıp salona sürükledi.

Smith, Jill'den ağırdı ama kendinin iki katı hastalarla uğ-

raşarak yaptığı kaslar ona Marshyı valize koyacak gücü verdi. Valizi kapayabilmek için adamı bir şekilde katlamak zorunda kaldı. Smith'in kasları direndi ama düzenli uygulanan nazik basınçla hamur gibi yoğrulabiliyordu. Valizi kapamadan köşelere Ben'in giysilerinden yastık yaptı, birkaç hava deliği açmaya çalıştı ama valiz lamine cam idi, uzaktaki bir ev sahibinin kalbi kadar katıydı. Metabolizması ve solunumu bu kadar azken Smith'in çabucak boğulmayacağını düşündü.

Valizi, iki eliyle zorlayarak ancak kaldırabiliyordu ve bir yere taşıması mümkün değildi. Neyse ki valizin küçük kırmızı tekerlekleri vardı. Küçücük antrenin pürüzsüz parke zeminine çıkana kadar Ben'in çimenden halısında iki çirkin iz bıraktılar.

Jill, bir taksiye binmek cesaret edebileceği son şey olduğundan terasa çıkmadı, onun yerine zemin kattaki servis kapısına gitti. Orada, gelen mutfak malzemelerini kontrol eden genç bir adamdan başka kimsecikler yoktu. Adam, yavaşça kenara çekildi ve Jill'in valizi kaldırıma indirmesine izin verdi. "N'aber, abla? Çantaya ne tıktık?"

"Bir ceset," dedi Jill.

Genç omuz silkti. "Salak bir soru sorarsan, salak bir cevap alırsın. Olacağı buydu."

BÖLÜM İKİ

AKIL ALMAZ MİRASI

DOKUZ

Güneş çevresindeki üçüncü gezegenin durumu normaldi. Üzerindeki insanlar dünkünden 230,000 kişi daha kalabalıktı ama beş milyar Arzlı için bu minik artış fark edilir seviyede değildi. Federasyonun hakları sınırlı üyesi olan Güney Afrika Krallığı beyaz azınlığa yapılan zulüm yüzünden yine Yüksek Mahkeme önündeydi. Kadın modasının tanrıları Rio'da büyük bir gizli toplantı gerçekleştirmiş, bluzların uzayıp göbek deliklerini yeniden kapatmasına karar vermişlerdi. Federasyon'a ait üç savunma istasyonu gökyüzünde sessizce salınıp gezegendeki huzuru tehdit eden herkese ânında ölüm vaat ediyorlardı. Ticari uzay istasyonlarıysa pek o kadar da sessizce salınmayıp sonu gelmeyen markaların bitmeyen erdemlerinin yaygarasıyla gezegenin huzuru bozuyorlardı. Geçen sene aynı zamanlardaki göçten, yarım milyon daha fazla olarak dönen seyyar evler Hudson Körfezi kıyılarına çöreklenmişti, Çin pirinç kuşağı, Federasyon Birliği tarafından Acil Açlık Alanı olarak ilan edilmişti ve Dünyanın En Zengin Kızı olarak bilinen Cynthia Duchess, parasını verip altıncı kocasından da kurtulmuştu. Yani her şey normaldi.

Yeni Vahiy (Fostercılar) Kilisesi'nin Başpiskoposu Muhterem Peder Doktor Daniel Digby, Melek Azrail'i, Federasyon

Senatörü Thomas Boone'a rehberlik etmesi için aday gösterdiğini ve günün ilerleyen saatlerinde gelecek Tanrısal onayı beklediğini açıkladı; bütün haber ajansları duyuruyu normal bir haber olarak geçtiler zira Fostercılar zamanında birçok gazete bürosunu harabeye çevirmişlerdi. Bay ve Bayan Harrison Campbell VI, Peru'da mutlu mesut tatil yaparlarken Cincinnati Çocuk Hastanesi'ndeki kiralık bir anne sayesinde bir oğula ve bir vârise kavuştular. Yale İlahiyat Fakültesi'nde Zaman Öldürme Sanatları Profesörü olan Dr. Horace Quackenbush imana dönüşe ve manevi değerlerin yüceltilmesine yönelik heyecan verici bir çağrı yaptı. West Point Amerikan futbolu takımındaki profesyonel oyuncuların yarısının ve koçlarının karıştığı bir müşterek bahis skandalı patlak verdi; Toronto'da, üç Biyolojik Savaş kimyacısına, duygusal tutarsızlık gerekçesiyle geçici olarak işten el çektirildi, üçü de eğer gerekirse davalarını Federasyon Yüksek Mahkemesi'ne kadar götüreceklerini belirttiler. Yüksek Mahkeme, Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi'nin, Federasyon Asamblesi için yapılacak aday önseçimlerine tekrar katılabilmeyle ilgili bir dava olan *Reinsberg- Missouri Eyaleti* davasında verdiği kararı bozdu.

Dünya Özgür Devletler Federasyonu Genel Sekreteri, Ekselansları, Saygıdeğer Joseph E. Douglas, kahvaltıda bir yandan omletini yemeye çalışırken diğer yandan da neden son zamanlarda insanın doğru düzgün bir kahve içemediğini çözmeye çalışıyordu. Bilgilendirme ekibinin gece vardiyasında hazırladığı sabah gazetesi, geri beslemeli, Sperry'in özel yapımı tarayıcıdan süzülüp tam da takip edebileceği bir hızda gözlerinin önünden geçmekteydi. Kelimeler Sekreter onlardan tarafa baktıkça akıyordu, başını çevirdiğinde alet ânında durumu fark edip duruyordu.

Şimdi tam da o yöne bakıyor ve kelimeler ekran boyunca akıyordu ama Douglas aslında onları okumuyor, sadece masanın öteki yanındaki patronunun bakışlarından kaçıyordu.

Bayan Douglas gazete okumazdı; onun bilmesi gerekeni öğrenmek için kendine has yöntemleri vardı.

"Joseph..."

Adam başını kaldırdı ve makine durdu. "Evet, tatlım?"

"Aklında bir şeyler var."

"Eh? Bunu da nereden çıkardın, canım?"

"Joseph, seni bir hiç uğruna otuz beş senedir kolladım, üstüne titredim, çoraplarını yamayıp belalardan uzak tuttum. Aklına bir şey takıldı mı anlarım."

Lanet olsun, tabii ki anlar, diye kendi kendine kabul etti Douglas. Kadına baktı ve kendisini nasıl olup da bitirilemez bir sözleşme yapmaya zorlamasına izin verdiğini merak etti. Kadın, tek bir oy için bile bin bir numara çeken, bir eyalet meclisi üyesi olduğu o günlerde (onları "Hey gidi güzel günler" diye düşünürdü hep), sadece sekreteriydi. İlk sözleşmeleri, güya kıt kampanya fonlarını tasarruflu kullanıp otel faturalarını azaltmak için yaptıkları 90 günlük basit bir birlikte yaşama anlaşmasıydı; ikisi de bunu kolaylık olarak görmüşlerdi, "birlikte yaşamayı" sadece bir çatı altında yaşamak olarak yorumlamışlardı... ve karısı o zaman bile çoraplarını yamamamıştı!

Adam, durumun nasıl ve ne zaman değiştiğini hatırlamaya çalıştı. Bayan Douglas'ın resmi biyografisi, *'Azametin Gölgesi: Bir Kadının Hikâyesi'*nde göreve ilk seçilişinde oylar sayılırken kadına evlenme teklif ettiği ve duygusal ihtiyacını ancak, eski moda, ölüm bizi ayırana dek türünden bir evliliğin karşılayacağı yazıyordu.

Eh, onu pek öyle hatırlamıyordu ama olsun; resmi anlatımla çatışmanın anlamı yoktu.

"Joseph! Bana cevap ver!"

"Ha? Yok bir şey, tatlım. Kötü bir gece geçirdim."

"Biliyorum. Gecenin bir yarısı seni uyandırdıklarında bunu bilmez miyim yani?"

Douglas, karısının süitinin kendisininkinden en az elli metre uzakta olduğunu düşündü. "Nasıl biliyorsun, tatlım?"

"Hım? Kadın içgüdüsü tabii ki. Bradley'in getirdiği mesaj neydi?"

"Lütfen, tatlım, Konsey toplantısından önce sabah haberlerini bitirmeliyim."

"Joseph Edgerton Douglas, kaytarmaya çalışma."

Adam iç çekti. "Doğrusunu istersen, şu Smith denen sefil adamı kaybettik."

"Smith mi? Mars'tan Gelen Adam mı demek istiyorsun? Ne demek 'kaybettik'? Bu çok saçma."

"Ne dersen de, tatlım. Adam gitti. Dün öğleden sonra bir ara hastanedeki odasından yok oldu."

"İnanılacak gibi değil! Nasıl becermiş?"

"Belli ki hemşire kılığına girmiş. Emin değiliz."

"Ama... Neyse boş ver. Adam gitmiş, önemli olan da bu. Hangi ahmakça planla onu bulmayı düşünüyorsunuz?"

"Şey, adamlarımızdan bazıları onu arıyor. Güvenilir olanlar tabii ki. Berquist..."

"Berquist mi! O odun kafalı. FGB'deki en yüksek rütbelisinden gece bekçisine kadar bütün polisler onu arıyor olmalıyken sen tutup Berquist'i gönderiyorsun!"

"Ama tatlım, durumu bilmiyorsun. Öyle bir şey yapamayız. Resmen kaybolmuş değil ki. Biliyorsun... şey, diğer adam var. Ih, 'resmi' Mars'tan Gelen Adam."

"*Ah*..." Kadının parmakları masada trampet çalıyordu. "Bu dublör numarasının başımıza iş açacağını söylemiştim."

"Ama tatlım, bunu sen önerdin."

"Önermedim ve bana karşı gelme. Hmm... Berquist'e haber sal. Bir an önce onunla konuşmam lazım."

"Ihı, Berquist iz üstünde. Daha rapor vermedi."

"Ih mı? Berquist, Zanzibar'a giden yolu yarılamıştır bile. Adam bizi sattı, ona hiç güvenmemiştim zaten. Onu işe aldığında söylemiştim zaten sana."

"Onu *ben* işe aldığımda mı?"

"Sözümü kesme. Onu işe aldığında, iki kat parayı kabul eden birinin üç katını da hemen kabul edeceğini söylemiştim." Kadın kaşlarını çattı. "Joseph, bu işin ardında Doğu Koalisyonu var. Bu mantıken kesin. Asamblede gün sona ermeden bir güvenoyu talebi bekle."

"Hı? Neden ki? Bunu kimse bilmiyor ki."

"Aaah, Tanrı aşkına! Herkes öğrenecek, Doğu Koalisyonu bunun icabına bakacaktır. Şimdi sus da düşüneyim." Douglas sustu ve gazetesine döndü. Okuduğuna göre Los Angeles Belediye Meclisi, Sağlık Bakanlığı sis* sorunlarına bir çözüm bulamadığından mıdır nedir, Federasyon'a bir yardım talebiyle başvurmaya karar vermişti, onları bir şekilde susturmak gerekiyordu yoksa Charlie, Fostercıların adayı da iyi giderken, bir daha seçilmekten yana zorlanacaktı. Douglas'ın Charlie'ye ihtiyacı vardı. Lunar Girişimcilik kapanışta iki puan düşmüştü çünkü.

"Joseph?"

"Efendim, tatlım?"

"Bizim 'Mars'tan Gelen Adam'ımız' biricik Mars'tan Gelen Adam; Doğu Koalisyonu'nun çıkaracağı Marslı sahte. Konuya bu şekilde yaklaşmalıyız."

"Ama tatlım, buna tutunamayız."

"Ne demek, tutunamayız? Mecburuz, öyleyse tutunmalıyız."

"Fakat *yapamayız*. Bilim adamları farkı hemen anlayacaklardır. Onları Smith'ten bu kadar zaman uzak tutana kadar akla karayı seçtim zaten."

"Bilim adamları!"

---

*) Sis: Motorlu taşıtların egzoz gazlarından çıkan ve nemli havayla birleşen yoğun sis. Taşıt sayısının çok ve iklimin nemli olduğu şehirlerde büyük bir hava kirliliği sorunudur.

"Anlayacaklardır, biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Bilim adamlarıymış! Biraz tahmin, biraz da batıl inanç. Hepsini bir yere kapatmak lazım;

kanunla yasaklanmalılar. Joseph, sana kaç kere tek gerçek bilimin astroloji olduğunu söyledim."

"Şey, bilemiyorum, hayatım. Yanlış anlama, astrolojiyi küçümsemiyorum..."

"Küçümsemesen iyi olur! Hele *senin* için yaptıklarından sonra."

"... ama diyorum ki bu bilim adamlarının bazıları oldukça zekiler. Geçenlerde birisi bana kurşundan altı bin kat daha ağır yıldızlar olduğunu söylüyordu. Yoksa altmış bin miydi? Bakayım..."

"Palavra! Nasıl olur da öyle bir şeyi bilebilirler? Ben şu işi bitirene kadar sus, Joseph. Hiçbir şey kabul etmeyeceğiz. Onların adamı sahte. Ama bu arada mümkün olursa, S.S. Timlerimizi sonuna kadar kullanıp onu ele geçirmeye çalışacağız; eğer mümkün olursa da Doğu Koalisyonu açıklamasından önce. Eğer bazı sert önlemler almak gerekirse, mesela bu Smith denen adam tutuklanmaya direnirken vurulursa falan, eh, ne yapalım, çok kötü olur ama ben şahsen fazla gözyaşı dökmem. Baştan beri karın ağrısı oldu zaten."

"Agnes! Ne dediğinin farkında mısın?"

"Hiçbir şey demiyorum. Her gün birilerinin başına bir şeyler geliyor. Bu mesele, herkesin iyiliği için kapanmalı, Joseph. Alıntı yapmayı pek sevdiğin 'Çoğunluğun yüksek menfaati' sözü gibi."

"Ama o gencin canı yansın istemiyorum."

"Kim demiş canı yanacak diye? Ama kararlı adımlar atmalısın, Joseph. Bu senin görevin. Tarih seni haklı çıkaracaktır. Hangisi daha önemli? İşleri beş milyar kişi için yolunda tutmak mı, yoksa daha doğru düzgün bir vatandaş bile olmayan birisi için yumuşayıp duygusallaşmak mı?"

Douglas cevap vermedi. Bayan Douglas ayağa kalktı. "Şey, sabahımın geri kalanını seninle soyut şeyleri tartışarak geçirmem, Joseph; bir an önce Madam Vesant'ı yakalamalı ve bu acil durum için yeni bir yıldız falı çıkarttırmalıyım. Ama sana şunu söyleyebilirim: Hayatımın en güzel yıllarını seni bugünkü yerine kadar çıkartıp sonra da yüreksizliğin yüzünden kaybetmen için harcamadım. Çenendeki yumurtayı da sil."

Gezegenin baş yöneticisi, Konsey Salonu'na çıkmadan önce iki kahve daha içecek kadar süre masada oturdu. Zavallı Agnes! Ne kadar da hırslıydı. Kendisinin, karısı için bayağı bir hayal kırıklığı olduğunu tahmin ediyordu.... ve hiç şüphe yok ki olayların gidişatı da durumu Agnes için daha kolaylaştırmıyordu. Şey, en azından kendisine sadıktı, sonuna kadar... Hem hepimizin eksiklikleri yok muydu? Herhalde karısı da en az onun karısından bıktığı kadar ondan bıkmıştı. Buna hiç şüphe yoktu.

Joseph doğruldu. Bir şeye emindi! Onların şu Smith denen çocuğu hırpalamalarına izin vermeyecekti. Gerçekten de o bir baş ağrısıydı, kabul ama iyi bir çocuktu ve aciz, yarım akıllı haliyle de çok acınacak bir durumdaydı. Eğer Agnes, Smith'in ne kadar kolay korkabildiğini görseydi, öyle konuşmazdı. Smith, onun içindeki annelik içgüdüsüne hitap edebilirdi.

Ama gerçekten Agnes'de annelik içgüdüsü var mıydı? Böyle konuştuğunda, bunu görmek çok zor oluyordu. Aman, bütün kadınlarda analık güdüsü vardı; bilim bunu kanıtlamıştı, değil mi?

Her neyse, lanet olsun, Agnes'in, Smith'i itip kakmasına izin vermeyecekti. Douglas'a sürekli olarak onu oraya kendisinin getirdiğini hatırlatıp duruyordu ama Genel Sekreter görünenden fazlasını biliyordu; her şeyden önce sorumluluk sadece ve sadece kendisine aitti. Ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi, göbeğini içine çekti ve Konsey Salonu'na gitti.

Uzun oturum boyunca her an birisinin çıkıp gelmesini bekledi. Ama hiç kimse, hiçbir yardımcısı ona tek bir mesaj bile getirmedi. Smith'in kaybolduğu gerçeğinin, ne kadar olası görünmese de yakın çevresinden dışarı sızmamış olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Genel Sekreter gözlerini kapayıp bu berbat karmaşanın yok olduğunu ummayı çok fazla istiyordu ama ne olaylar buna izin veriyordu, ne de karısı.

Agnes Douglas'ın kişisel azizesi, kendisine benzediğini sandığı Evita Peron idi. Kadının oynadığı rol, dünyaya karşı taktığı maske, "koca" deme ayrıcalığına sahip olduğu büyük adamın yardımcısı ve uydusuydu. Kızıl Kraliçe'nin sahip olduğu kullanışlı, istediği her şeye inanabilme yeteneğine de sahip olduğu için bu maskeyi kendisine karşı da takıyordu. Yine de kendi politik felsefesi erkeklerin dünyayı, kadınların da erkekleri yönetmesi gerektiği gibi açıkça (ki asla böyle değildi) ortaya konabilirdi.

Ama bütün inanç ve eylemlerinin onu "kadın" yapan kadere yönelik kör bir öfkeden doğuyor olduğu gerçeği Agnes'in aklının ucundan bile geçmemişti... ayrıca kendi davranışlarıyla babasının bir erkek evlat istiyor oluşu ya da annesine karşı duyduğu kıskançlık arasında bir bağlantı olduğuna pek inanamazdı. Böyle kötü düşünceler asla aklına gelmezdi. Agnes, ebeveynlerini çok sever ve gereken her durumda mezarlarına çiçek koydurturdu; kocasını da çok seviyordu ve bunu herkesin ortasında sıklıkla yineliyordu; kadınlığından da gurur duyuyor ve bunu da neredeyse aynı sıklıkta herkesin ortasında dile getiriyordu; çoğunlukla iki iddiayı da birleştirmekteydi.

Agnes Douglas, kayıp Mars'tan Gelen Adam konusunda kocasının harekete geçmesini beklemedi. Bay Douglas'ın bütün ekibi, onun kadar kendisinden de emir almaya hazırdılar... Hatta çoğu zaman, Genel Sekreter'den bile fazla. Sivil

Bilgiler Baş Yönetici Asistanı'nı çağırttı; Bay Douglas'ın basın sözcüsüne bu unvan verilmişti, sonra da ilgisini en ivedi acil durum önlemine, yani yeni bir horoskop çıkarılmasına yöneltti. Başkanlık Sarayı'ndaki süitinden Madam Vesant'ın stüdyosuna özel ve şifrelenmiş bir hat vardı; astrologun dolgun, donuk yüz hatları ve cin gibi gözleri ânında ekranı doldurdu. "Agnes? Ne oldu hayatım? Yanımda bir müşterim var."

"Sesimizi duyabilir mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman bir an önce başından sav onu. Acil bir durum var."

Madam Alexandra Vesant dudağını ısırdı ama bunun dışında yüz ifadesi değişmedi ve ses tonunda hiçbir sıkılmışlık yoktu. "Elbette. Bir saniye." Ekrandaki yüz hatları yavaşça solarak yerini bir "Bekleme" görüntüsü aldı. O sırada bir adam odaya girmiş, Bayan Douglas'ın masasının yanı başında beklemeye başlamıştı; Kadın dönüp onun James Sanforth, yani çağırttığı basın sözcüsü olduğunu gördü.

Agnes doğrudan konuya girdi. "Berquist'ten haber aldınız mı?"

"Ha? O konuyla ben ilgilenmiyorum; o McCrary'nin işi."

"Adam konuşamadan onun inandırıcılığını yok etmelisin."

"Ha? Berquist bizi sattı mı yani?"

"Saf olma. Onu kullanmadan önce bana danışmalıydın."

"Ama ben kullanmadım. Dedim ya o McCrary'nin işiydi."

"Neler olduğunu biliyor olman gerekiyordu. Ben..." O anda Madam Vesant'ın yüzü ekranı doldurdu. "Otur şurada," dedi Sanforth'a Bayan Douglas. "Bekle." Sonra da ekrana döndü, "Allie, canım, Joseph ve kendim için yeni horoskoplar istiyorum, mümkün olduğunca çabuk hem de."

"Pekâlâ." Astrolog tereddüt etti. "Eğer acil durumun doğası hakkında bir şeyler söyleyebilirsen, sana daha çok yardımcı olabilirim, canım."

Bayan Douglas parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu. "Gerçekten bilmek zorunda değilsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Yeteri kadar derin bir eğitim almış, matematik yeteneği olan ve yıldızları tanıyan herkes, tam doğum tarihi ve saatiyle bir horoskop hesaplayabilir. Bunu biliyorsun, canım. Kendin de öğrenebilirsin... Eğer bu kadar meşgul olmasaydın. Ama unutma: Yıldızlar eğilimi söylerler, bir şeye zorlamazlar seni. Hür bir iraden var. Eğer senin için bir kriz durumunda kullanabileceğin kadar detaylı ve zor bir analiz yapacaksam hangi alana bakmam gerektiğini bilmeliyim. En çok Venüs'ün etkileri mi bizi ilgilendiriyor yoksa Mars'ınkiler mi? Ya da..."

Bayan Douglas karar vermişti. "Mars'ın." diye kesti. "Allie, üçüncü bir horoskop daha çıkarmanı istiyorum."

"Olur. Kim için?"

"Aah.. Allie, sana güvenebilir miyim?"

Madam Vesant incinmiş görünüyordu. "Agnes, eğer bana güvenmiyorsan, bana hiç danışmaman çok daha iyi olur. Senin için bilimsel okumalar yapabilecek başkaları da var. Bu antik bilimin tek takipçisi ben değilim. Profesör von Krausemeyer'in çok methini duyuyorum, bazen başka yönlere kaysa da..." Sesi hafifledi.

"Lütfen, lütfen! Tabii ki sana güveniyorum! Başka birisinin benim için horoskop çıkarmasını düşünemem bile. Şimdi dikkatle dinle. Senin tarafından başka kimse duymuyor değil mi?"

"Tabii ki hayır, canım."

"Valentine Michael Smith için bir horoskop çıkarmanı istiyorum."

"Valentine Mich... 'Mars'tan Gelen Adam' mı?"

"Evet, evet. Allie, adam kaçırıldı. Onu bulmak zorundayız."

İki saat kadar sonra Madam Alexandra Vesant çalışma masasından doğruldu. Sekreterine bütün randevularını iptal ettirmiş ve gerçekten konu üzerinde çalışmıştı; çizimler ve hesaplamalarla dolu birkaç parça kâğıt ve bazı sayfaları kıvrılıp işaretlenmiş bir denizcilik almanağı* önündeydi ve çabalarının kanıtıydı. Alexandra Vesant piyasadaki diğer astrologlardan, son kocası tanınmış hipnozcu ve illüzyonist, zihin geliştirme uzmanı ve gizli sanatlar uzmanı Profesör Simon Magus'un kendisine verdiği "*Yasal Astrolojinin Esrarengiz Bilimi ve Süleyman Taşının Anahtarı*" adlı kitabı kullanarak göksel cisimlerin etkilerini gerçekten hesaplamaya çalışmasıyla ayrılıyordu.

Kitaba, eski kocasına güvendiği kadar güvenirdi ve kimse horoskop çıkarmakta Simon'la boy ölçüşemezdi; adam yazılanları o kadar iyi bilirdi ki ayık olduğunda kitaba bakması bile gerekmezdi. Madam Vesant hiçbir zaman o derece yeteneğe sahip olamayacağını biliyordu, bu yüzden sürekli kitaba ve almanağa danışırdı. Yaptığı hesaplamalar, çek hesabının zaman zaman açık vermesiyle aynı nedenden ötürü biraz bulanıktı, çünkü (çocukken kullandığı adıyla) Becky Vesey çarpım tablosunu bir türlü ezberleyememişti ve hâlâ, yedileri dokuzlarla karıştırmaya eğilimliydi.

Yine de horoskopları ziyadesiyle tatminkârdı; tek seçkin müşterisi Bayan Douglas değildi.

Ama bu sefer, Genel Sekreter'in karısı Mars'tan Gelen Adam için bir horoskop isteyince birazcık paniğe kapıldı. Kendisini, Profesör sahnede ona soru sormak üzereyken seyircilerden işgüzar bir salağın, gözündeki bağın yenilenmesini istediği andaki gibi hissetti. Ama tam o zaman, neredeyse bir çocukken bile doğal bir yeteneği olduğunu, sahneyi dol-

*) Denizcilik Almanağı: Mevsimlere göre yıldız haritaları içeren seyrüsefer kitapları. Modern seyrüsefer cihazları olmadan sadece pusula, kronometre ve sekstant yardımıyla açık denizlerde seyretmek için kullanılan rehberlerden biri.

durduğunu ve her zaman doğru cevabı verebildiğini keşfetmişti; paniğini bastırmış ve gösteriye devam etmişti.

İstediği bilgiyi sağlayamayacağından neredeyse emin ola-

rak, Agnes'den Mars'tan Gelen Adam'ın doğum tarih, saat ve yerini tam olarak vermesini rica etmişti.

Fakat kısa bir aradan sonra bilgi geldi, *Envoy*'un seyir defterinden, hem de en ince ayrıntısına kadar. O sırada zaten sakinleşmiş, panik havasını atmıştı, verileri kabul etti ve horoskoplar hazır olur olmaz aramaya söz verdi.

Ama şimdi, iki saat boyunca sayılarla boğuştuktan sonra, Bay ve Bayan Douglas için yeni sonuçlar çıkarmasına karşın, Smith için bir adım bile yol katedememişti. Mesele çok basit ve üstesinden gelinemez bir şeydi. Smith, Dünya'da doğmamıştı.

Alexandra'nın astrolojik başucu kitabı, insanların Dünya'dan başka yerlerde de doğabilecekleri fikrini kapsamıyordu; kitabın meçhul yazarı daha ilk roket Ay'a gitmeden çok önce doğmuş ve ölmüştü. Bu ikilemden mantıklı bir şekilde sıyrılmak için yapması gereken, kitaplarının temel bütün prensipleri içerdiği varsayımıyla, mekândaki farkı düzeltecek bir yöntem bulmaya çalışmaktı. Ancak kendisine tanıdık gelmeyen hesaplamalar yumağı içinde kayboldu, aslına bakılırsa, Zodyak'taki takımyıldızların Mars'tan aynı şekilde göründüklerine bile emin değildi. İnsan Zodyak'taki burçlar olmadan ne yapabilirdi ki?

Küp kök almayı bile buna tercih ederdi ki o yüzden okulu bırakmıştı.

Böyle zor durumlar için el altında bulundurduğu toniği masasının alt gözünden aldı. Hızlı bir yudum çekti, bir ikincisini doldurdu ve Simon'ın onun yerinde olsa ne yapacağını düşündü. Bir süre sonra neredeyse adamın hiç titremeyen, sağlam sesini duyar gibi oluyordu: "Kendine güven, ufaklık, kendine güven! Kendine güvenirsen bu hödükler de sana gü-

venir. Bunu onlara borçlusun."

Alexandra şimdi kendisine çok daha iyi hissediyordu ve Douglasların horoskoplarını yazmaya koyuldu. Onlar bitince, Smith'inkini yazmak çok daha kolay geldi ve her zaman olduğu gibi kelimelerin kâğıt üstünde kendilerini çok daha güzel gösterebildiğini fark etti. Tam bitirirken Agnes Douglas tekrar aradı. "Allie? Daha bitirmedin mi?"

"Şimdi bitti," diye canlı bir kendine güvenle karşılık verdi Madam Vesant. "Tabii ki Smith'in horoskopunun bilim için çok zor ve alışılmadık bir sorun çıkardığını tahmin edersin. Başka bir gezegende doğduğu için her oran ve açı yeniden hesaplanma durumunda kaldı. Güneşin etkisi azaldı, Ay'ın etkisi ise neredeyse tamamen yok oldu. Fark edeceğin gibi Jüpiter'inki ise yeni hatta eşsiz diyebileceğim bir konuma geldi. Bu da hesaplamalarda..."

"Allie! Bunları boş ver. Cevapları biliyor musun?"

"Doğal olarak."

"Ahh, şükürler olsun! Bu işin seni aştığını söylemeye çalıştığını sanmıştım."

Madam Vesant gururunun incindiğini hissettirdi ve hissetti, hem de samimi bir şekilde. "Hayatım, Bilim asla değişmez, sadece şartlar değişir. İsa'nın doğum ânı ve yerini tam olarak öngören, Julius Caesar'a ölüm ânını ve şeklini söyleyen yöntemler bunlar... Şimdi nasıl yanılabilirler? Gerçek gerçektir, değişmez."

"Evet, tabii."

"Sonuçlar için hazır mısın?"

"Bir saniye, kayıt cihazını açayım... Devam et."

"Pekâlâ. Agnes, hayatında çok kritik bir dönemden geçiyorsun; gökkubbe bundan önce sadece iki kez aynı bu şekilde biçim aldı. Her şeyden önce, sakin olmalı, acele etmemeli ve her şeyi enine boyuna düşünmelisin. Bütüne bakarsak, emareler senden yana ama eğer onlarla mücadele etmez ve

düşüncesizce hareketlerden kaçınırsan. Aklının yüzeysel görüntülerle meşgul olmasına izin verme..." Falcı güzel tavsiyeler vererek, uzun uzun devam etti. Becky Vesey hep iyi tav-

siyeler verirdi ve bunu güvenle yapardı çünkü kendi de bunlara inanırdı. Simon'dan, yıldızlar karanlık şeyler bile söylüyor olsalar, darbeyi yumuşatacak bir nokta üzerine yoğunlaşması gerektiğini öğrenmişti, bu öyle bir noktaydı ki müşteri onu kullanarak daha büyük bir mutluluğu bulabilirdi... Çoğunlukla da sadece bu noktayı yakalar ve gösterirdi.

Madam Vesant'ın karşısındaki ekrandaki gergin yüz, falcı hayati noktaları vurguladıkça sakinleşip başıyla onaylamaya başlamıştı. "Görüyorsun ki," diye bağladı sözünü, "şu zamanda Smith'in bu geçici ve önemsiz yokluğu kötü bir şey değil, tam aksine, üçünüzün horoskoplarının ortak etkilerinin sonucu olan bir gereklilik. Sakın endişelenme ve korkma; geri dönecek veya ondan bir haber alacaksın, hem de çok kısa bir süre içinde. Önemli olan, o zaman gelene kadar geri dönülemeyecek veya yıkıcı bir harekette bulunmaman. Sakin ol."

"Evet, bunu anlıyorum."

"Bir şey daha. Venüs'ün konumu, Mars'ınkinden çok daha iyi ve potansiyel olarak baskın. Bu durumda, Venüs tabii ki seni temsil ediyor, Mars ise hem kocanı, hem de doğumunu çevreleyen eşsiz şartlar nedeniyle genç Smith'i. Bütün bunlar seni iki kat daha fazla sorumluluk altına sokuyor, bu meydan okumayı kabul etmelisin; yalnızca kadınlara has nitelikler olan sakin bilgeliği ve kendine hâkim olmayı burada kanıtlayacaksın. Kocana sahip çıkmalı, ona krizden çıkması için rehberlik etmeli ve sakinleştirmelisin. Ona, toprak ananın huzurlu bilgelik pınarlarını sunmalısın. Bu da senin özel dehan... ve bunu kullanman gereken zaman geldi."

Bayan Douglas iç çekti. "Allie, tek kelimeyle harikasın! Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bana teşekkür etme. Naçizane takipçileri olduğum Eski Ustalara teşekkür et."

"Onlara teşekkür edemem, bundan dolayı sana edeceğim. Bu yaptığını sözleşmemiz dışında tutuyorum. Bir hediyem olacak."

"Hiç gereği yok, Agnes. Hizmet edebilmek benim için ayrıcalık."

"Ve hizmeti takdir etmek de benim ayrıcalığım. Hayır, Allie, bir kelime daha etmek yok!"

Madam Vesant, Bayan Douglas'ın biraz daha iltifat etmesine izin verdi, sonra da telefonu kapattı. Doğru olduğunu bildiği bir horoskop çıkardığı için kendisini çok tatmin olmuş ve iyi hissediyordu. Zavallı Agnes! Özünde o kadar iyi bir kadındı ki... fakat birbiriyle çatışan ihtiraslar yüzünden dejenere olmuştu. Yürüdüğü yolu biraz daha düzgün hale getirmek, taşıdığı ağır sorumlulukları biraz olsun hafifletebilmek bir ayrıcalıktı. Agnes'e yardım etmek ona kendisini iyi hissettiriyordu.

Kalbinde züppelik olmadığından bunu düşünmüyordu bile, ama ona Genel Sekreter'in karısına eşitmiş gibi davranılması Madam Vesant'ın kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Ama genç Becky Vesey o kadar önemsizdi ki seçim bölgesindeki komite başkanı göğüs ölçüsünü fark ettiği halde ismini hatırlayamazdı. Becky Vesey buna hiç içerlememişti, Becky insanları severdi. Şimdi de Agnes Douglas'ı seviyordu.

Becky Vesey herkesi seviyordu.

Başarısının ve üzerindeki baskının kalkmasının keyfini çıkardı, toniğinden bir fırt daha çekerek biraz daha oturdu. O sırada kurnaz beyni topladığı bilgi kırıntılarını eleyip sıralıyordu. Bir anda, bilinçli bir karar vermeden, borsacısını arayıp Lunar Girişimcilik hisselerini hemen satmasını söyledi.

Adam homurdandı. "Allie, sen delirdin. Yaptığın perhiz zihnini de zayıflatıyor."

"Beni dinle, Ed. On puan düşünce, düşmeye devam ediyorsa bile, pozisyonu tutmaya devam et, gerekirse bana yardımcı ol. Üç puan yükselince yine almaya başla... Ve bugün-

kü kapanışa geldiğinde tekrar sat."

Adam ona bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Allie, sen bir şeyler biliyorsun. Ed Amcana söyle bakalım."

"Yıldızlar bana öyle söylüyor, Ed."

Ed astronomik bir öneride bulundu ve ekledi; "Peki, yap ya da yapma... Hmm... Benim dalavareli işlerden uzak duracak sağduyum hiç olmadı, bu işte sana takılabilir miyim, Allie?"

"Tabii ki Ed, yeter ki reklam edecek kadar abartma. Bu çok nazik ve özel bir durum. Satürn, Başak ve Aslan arasında dengede duruyor."

"Sen ne diyorsan öyledir, Allie."

Bayan Douglas da Allie'nin yargılarını onaylamasıyla gayet mutlu, hemen işe girişti. Kayıp Berquist'in dosyasını istetip şöylece bir göz gezdirdikten sonra, şöhretini yok edecek kumpas için emirleri sıraladı, sonra da S.S. Timlerinden Komutan Twitchell'le yirmi dakikalığına özel bir görüşme yaptı. Adam odadan çıktığında çok düşünceli ve mutsuz görünüyordu; o andan itibaren yardımcısına hayatı zindan etmeye başladı. Sanforth'a başka bir "Mars'tan Gelen Adam" yayını hazırlamasını ve "yönetime yakın bir kaynaktan" alınan bilgiye göre Smith'in, nekahet devresini Mars iklimine benzer özelliklerinden ötürü, Andlar'ın yüksek lerindeki bir sanatoryumda geçirmek üzere nakledileceği, hatta nakledilmiş olduğu söylentisini sızdırmasını söyledi. Sonra da oturup Joseph için Pakistan'ın oyunu nasıl garantiye alacağını düşünmeye başladı.

Şu sıralar kocasını, Keşmir toryumunun aslan payında hak iddia eden Pakistan'ı desteklemesi için zorluyordu. Zaten adam baştan beri bunu isteyip şu âna kadar yapmadığı için

çok kolay ikna olmuştu; ikna etmesi zor bir adam olmamasına rağmen, Agnes'in sanki kendisi bu işe karşı çıkıyormuş gibi hareket etmesine biraz sinirlenmişti. Bu konu da hallolunca, *Yeni Dünya'da Analık* üzerine İkinci Devriminin Kızlarına bir konuşma yapmak üzere ayrıldı.

OΠ

Bayan Douglas çok az şey bildiği bir konuda fazlasıyla rahat bir şekilde atıp tutarken, tıp ve felsefe doktoru, avukat, zevk-ü sefa düşkünü, gurme, çok satan sıra dışı yazar ve neopesimist filozof Jubal E. Harshaw, Poconolar'daki evinin havuz başında oturmuş, göğsündeki kalın gri kıl tabakasını kaşıyıp üç sekreterinin havuzda sular sıçratarak oynamalarını seyrediyordu. Üçü de inanılmaz derecede güzeldiler; aynı zamanda da inanılmaz derecede iyi sekreterlik yapıyorlardı. Harshaw'un düşüncesine göre, asgari hareket prensibi estetik ve faydanın bir arada olmasını gerektirirdi.

Anne sarışın, Miriam kızıl ve Dorcas ise esmerdi; hepsinin de saç renkleri doğaldı. Sırasıyla hafifçe balık etinden, tatlı bir inceliğe uzanan yapıları vardı. En büyüğü ile en küçüğü arasında on beş yaş vardı ama hangisinin en yaşlısı olduğunu anlamak o kadar kolay değildi. Şüphesiz soyadları da vardı ama Harshaw'un evinde kimse soyadlarla pek ilgilenmezdi. İçlerinden birisinin Harshaw'un torunu olduğuna dair bir söylenti vardı ama hangisi olduğu konusunda rivayetler değişiyordu.

Harshaw her zaman olduğu gibi gayet sıkı bir şekilde ça-

lışıyordu. Zihninin çoğunu su ve güneşle güzel oyunlar yapan güzel kızlar meşgul ediyorken, küçük, panjurları kapalı ve ses geçirmez bir kısmı ise üretmekteydi. İddiasına göre kendi edebi üretim yöntemi, erbezlerini thalamusuna* paralel bağlayıp cerebrumunu** tamamen devre dışı bırakmaktaydı; yaşayışı teorisine biraz olsun inandırıcılık katıyordu.

Sağındaki masadaki mikrofon çalışma odasındaki ses-yazara bağlıydı ama bu makineyi sadece not almak için kullanırdı. Gerçekten yazmaya hazır olduğunda insan bir steno kullanır ve tepkilerini gözlerdi. Şimdi hazırdı. "Sıradaki!" diye bağırdı.

"Sıradaki Anne," diye karşılık verdi Dorcas. "Ama ben geleceğim. O şapırtı Anne'di."

"Dal ve onu getir. Bekleyebilirim." Ufak tefek esmer kız suyu yardı; birkaç saniye sonra Anne dışarı çıktı, bornozunu giydi, ellerini üzerinde kuruladı ve masanın diğer tarafına oturdu. Ne bir şey söyledi, ne de bir hazırlık yaptı; Anne'in her şeyi eksiksiz hatırlama yeteneği vardı, kayıt cihazlarıyla asla uğraşmazdı.

Harshaw, üzerine brendi dökülmüş buz dolu bir kovaya uzandı, büyük bir yudum aldı. "Anne, çok acıklı, hasta edici bir tane geliyor. Noel Arifesinde ısınmak için kiliseye sığınan bir kedi yavrusu üstüne. Aç, donmuş ve kayıp olması yetmezmiş gibi, her nedense, patilerinden birisi yaralı. Tamam, başla: 'Kar hâlâ yağmaktaydı...'"

"Hangi isimle yazıyorsun?"

"Hımm... En iyisi 'Molly Wadsworth'ü kullanalım yine. Bu çok sulu gözlü bir şey olacak. "İsmini de 'Diğer Yemlik' koy. Baştan alalım." Kızı yakından inceleyerek konuşmaya devam

---

*) Thalamus: Göz sinirlerinin beyinde bağlandığı kısım.

**) Cerebrum: Beynin asıl kısmı, düşünce ve algının gerçekleştiği bölüm.

etti. Kapalı gözlerinden gözyaşları süzülmeye başladığında Jubal de hafifçe gülümsedi ve kendi gözlerini de kapattı. Bitirdiğinde, tıpkı Anne gibi kendi gözlerinden de yaşlar boşanı-

yordu. İkisi de yoğun bir duygusallığa gömülmüşlerdi..

"Otuz*," diye belirtti. "Şimdi hınkırabilirsin. Şu şeyi yolla gitsin ve Tanrı aşkına, bir daha onu gözüm görmesin, yoksa yırtar atarım."

"Jubal, sen hiç utanmaz mısın?"

"Hayır."

"Bir gün böyle hikâyelerinden biri yüzünden senin o koca göbeğine sağlam bir tekme indireceğim."

"Biliyorum. Ama kız kardeşlerime pezevenklik yapamam; çok yaşlı olmaları gerekirdi ve zaten hiç kardeşim de yok. Fikrimi değiştirmeden şu güzel poponu içeri götür de şu şeyin icabına bak."

"Peki, Patron."

Anne, Jubal'in sandalyesinin yanından geçerken adamın tepesindeki kel noktayı öptü. "Sıradaki!" diye tekrar bağırdı Harshaw ve Miriam ona doğru ilerledi. Fakat o anda Jubal'in arkasındaki evden bir hoparlör sesi geldi:

"Patron!"

Harshaw bir şeyler mırıldandı, Miriam da ona bakıp sitemkâr bir ses çıkardı. "Evet, Larry?" diye devam etti Jubal.

"Burada kapıda seni görmek isteyen bir bayan var," dedi hoparlör. "Yanında bir de *ceset* taşıyor."

Harshaw bunu bir an için düşündü. "Güzel mi?" dedi mikrofona.

"Aaah... evet."

"O zaman niye boşuna oyalanıyorsun? Al içeri." Harshaw arkasına yaslandı. "Başla," dedi. "Şehir görüntüsü orta-yakın açı-karşı açı çekime dönüşür, iç mekân. Bir polis sandalyede

*) Otuz: Gazeteciler arasında dikte edilen makalenin sonunu belirtmek için kullanılır.

oturuyor, şapka yok, yaka açık, yüzü ter içinde. Biz polisle aramızdaki duran diğer adamın sadece sırtını görüyoruz. Adam elini kaldırıyor, arkaya doğru uzatıyor, neredeyse çerçeveden dışarı çıkacak gibi. Polisi güçlü, bir şaplak sesi çıkaracak şekilde tokatıyor, ses efekti kullanılacak." Harshaw kafasını kaldırdı. "Burada kalsın, sonra devam ederiz," dedi. Eve doğru yokuşu tırmanan bir yer arabası vardı.

Arabayı Jill kullanıyordu; yanında da genç bir adam oturuyordu. Araba Harshaw'ın yanında durur durmaz, genç adam sanki arabadan ve içindekilerden bir an önce kurtulduğu için mutlu olmuşçasına hızla dışarı fırladı. "İşte kız, Jubal."

"Görüyorum. Günaydın, küçük kız. Larry, nerede şu ceset?"

"Arka koltukta, patron. Bir battaniyenin altında."

"Ama o bir ceset *değil*," diye itiraz etti Jill. "O... Ben, sizin yardımcı... Yani.." Kendisini tutmayı bıraktı ve ağlamaya başladı.

"Tatlım, bak," diye kibarca başladı Harshaw, "çok az ceset buna değer. Dorcas, Miriam kızla ilgilenin. Ona bir içki verin... ve yüzünü de yıkayın."

Ardından Jubal ilgisini arka koltuğa yöneltti ve battaniyeyi kaldırmaya başladı. Jill, Miriam'ın elinden omzunu kurtardı ve ciyaklamaya başladı. "Beni dinlemeniz gerekir! O ölü değil. En azından öyle olmadığını umuyorum. Ah... Tanrım!" Tekrar ağlamaya başladı. "Çok kirliyim... ve çok korkuyorum!"

"Ölüymüş gibi duruyor," diye düşünceli bir şekilde konuştu Harshaw, "vücut sıcaklığı, gördüğüm kadarıyla, hava sıcaklığıyla eşit. Katılığı normal değil. Ne zaman öldü?"

"Fakat o ölü değil ki! Onu oradan çıkaramaz mıyız? İçeri sokana kadar canım çıktı."

"Tabii ki. Larry, yardım et. Ve bu kadar da betin benzin atmış gibi görünmeyi bırak, Larry. Kusarsan, kendin temiz-

lersin." İkisi, Valentine Michael Smith'i arabadan çıkardılar ve havuzun yanındaki çimenlerin üzerine yatırdılar; vücut hâlâ büzülmüş durumda kaskatıydı. Dorcas, kendisine söylenmeden koşup Dr. Harshaw'un stetoskopunu getirmişti. Onu Smith'in yanında yere kurdu, çalışır hale getirdi ve seviyesini artırdı.

Harshaw, kulaklığı kulaklarına taktı ve kalp atışı dinlemeye çalıştı. "Korkarım yanılmışsın," dedi Jill'e nazikçe. "Ona artık yardım edemem. Kimdi o?"

Jill iç çekti. Yüz ifadesi bomboştu ve donuk bir sesle karşılık verdi. "O Mars'tan Gelen Adam'dı. Çok uğraştım."

"Eminim uğraşmışsındır... *Mars'tan Gelen Adam mı?*"

"Evet. Ben... Ben Caxton gidilecek kişinin siz olduğunuzu söylemişti."

"Ben Caxton, ha? Güvenini takdir edi... şşşıtt." Harshaw sessizlik isteğini, ekşi bir yüzle hastayı dinlerken elini kaldırarak vurguladı. Kafası karışmış gibi görünüyordu, sonra yüzüne bir anda bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. "Kalbi çarpıyor! Saçmalayan bir maymun olayım ki öyle. Dorcas, üst kat, klinik-buzdolabının kilitli kısmından üçüncü çekmece; şifre 'Tatlı Rüyalar'. Bütün çekmeceyi getir, sterilizatörden de bir tane 1cc'lik şırınga al."

"Hemen!"

"Doktor, uyarıcı olmaz!"

Harshaw, Jill'e döndü. "Ha?"

"Üzgünüm, efendim. Ben sadece bir hemşireyim... Ama bu vaka farklı. *Biliyorum.*"

"Hımım... o artık benim hastam, hemşire. Ama yaklaşık kırk yıl önce Tanrı olmadığımı fark etmiştim, ondan yaklaşık bir on yıl kadar sonra da Asklepius* bile olmadığımı anladım. Ne denemek istiyorsun?"

---

*) Asklepius: Roma mitolojisinde ilaç ve şifa tanrısı.

"Sadece onu uyandırmayı denemek istiyorum. Eğer ona bir şey uygularsanız, daha da derin bir transa girebilir."

"Hımın... hadi yap bakalım. Balta kullanmadığın sürece tabii ki. Olmazsa benim yöntemlerimi deneriz."

"Peki, efendim." Jill, Smith'in yanına diz çöktü, nazikçe uzuvlarını düzeltmeye çalıştı. Harshaw'ın kaşları, kızın başarılı olduğunu görünce kalktı. Jill, Smith'in başını kucağında ellerinin arasına aldı ve yavaşça konuşmaya başladı. "Lütfen uyan, Ben Jill... *su kardeşin.*"

Vücut kımıldandı. Çok yavaşça göğsü kalktı. Sonra Smith uzunca nefes aldı ve gözleri açıldı. Jill'e baktı ve o bebeklere has şekliyle gülümsedi. Jill de ona gülümsedi. Smith sonra etrafına bakındı ve yüzündeki tebessüm silindi.

"Her şey yolunda," dedi hemen Jill. "Bunların hepsi arkadaş."

"Hepsi arkadaş mı?"

"Doğru. Hepsi senin arkadaşın. Endişelenme ve sakın bir daha gitme. Her şey yolunda."

Smith karşılık vermedi ama gözleri açık, etrafındaki herkesi ve her şeyi inceleyerek yatmaya devam etti. Kucaktaki bir kedi kadar mutlu görünüyordu.

Yirmi beş dakika sonra Harshaw her iki hastasını da yatağa yatırmıştı. Verdiği hap etkisini göstermeden Jill ona, bir ayıyı kuyruğundan yakaladığını anlamasına yetecek kadarını anlatmıştı. Ben Caxton kayıptı; bu konuyla ilgili bir şeyler yapmak için bir yol bulması gerekecekti ve Smith konusu da yağsız kalmış bir rulman kadar sıcak bir haberdi... Aslında Jubal, "cesedin" kimliğini öğrendiğinde bunu tahmin etmişti. Aaah, neyse, hayat bir süre için eğlenceli olabilirdi; bu, hep köşeden başını uzatıp bekleyen o aşırı sıkıntı hissini uzak tutacaktı.

Jubal, Jill'in geldiği küçük servis aracına baktı. Yan taraflarında kocaman harflerle "READING Araç Kiralama -Daimi-Güçlü Her Çeşit Yer Aracı- Hollandalıyla Çalışın!" yazıyordu.

"Larry, tellerde elektrik var mı?"

"Hayır."

"Elektrik ver. Sonra da hava kararmadan şu külüstürdeki olası bütün parmak izlerini silmeni istiyorum. Karanlık basınca da onu Reading'in öte yanına götür -Lancaster'a kadar götürsen daha iyi olur- ve orada bir hendeğe at gitsin. Sonra Philadelphia'a dön, Scranton'a giden mekiğe bin, eve Scranton üstünden gel."

"Oldu bil, Jubal. Ne dersin, o *gerçekten* Mars'tan Gelen Adam mı?"

"Öyle olmadığını umalım çünkü seni o arabayı bırakırken yakalayıp bu çocukla bağlantını kurarlarsa, büyük olasılıkla seni konuşturmak için asetilen kaynağı kullanacaklardır. Ama sanırım bu o."

"Anlıyorum. Dönüş yolunda birkaç banka soyayım mı?"

"Herhalde yapacağın en güvenli şey o olurdu."

"Tamamdır patron." Larry duraksadı. "Geceyi Philly'de geçirmemin bir sakıncası var mı?"

"Tanrı aşkına, insan gece yarısı Philadelphia'da yapacak ne bulabilir ki?"

"Çok şey, eğer nereye bakacağını biliyorsan."

"Nasıl istersen." Harshaw diğer yana döndü. "Sıradaki!"

Jill akşam yemeğinden -ki bu rahat evde saat 8'de yeniyordu- kısa bir süre öncesine kadar uyudu. Uyandığında kendini dinlenmiş ve canlı hissediyordu. Hisleri o kadar güçlüydü ki başının üzerindeki havalandırmadan gelen hafif bir koku aldı ve doktorun, ona verilen hipnotik ilacın etkisini geçirmek için kendisine uyarıcı bir şeyler verdiğini tahmin etti. Uyurken birileri yırtık ve kirli giysilerini çıkarmış, grimsi beyaz, basit bir kıyafet ve sandaletler bırakmıştı. Giysiler üzerine oldukça iyi uydu; Jill, bunların doktorun Miriam diye çağırdığı kıza ait olduğu sonucuna vardı. Yıkandı, makyaj yaptı, saçını taradı ve kendisini yepyeni bir kadınmış gibi hissederek aşağıdaki oturma odasına indi.

Dorcas, kocaman bir koltuğa kıvrılmış, oya işliyordu; başını kaldırdı. Jill sanki evin halkının her zaman için bir parçası olmuş gibi ona dostça bir selam verdi, sonra da dikkatini tekrar yaptığı süslü işe verdi. Harshaw ayakta durmuş, soğuktan buğulanmış, uzun bir sürahideki bir karışımı ağır ağır çalkalıyordu. "İçki?" diye sordu.

"Şey... evet, teşekkürler."

Adam iki büyük kokteyl bardağını ağzına kadar doldurdu, birisini ona uzattı. "Bu nedir?" diye sordu Jill.

"Benim kendi icadım, kuyrukluyıldız kokteyli. Üçte bir votka, üçte bir tuzruhu, üçte bir akü suyu, iki tutam tuz ve bir tane de pancar turşusu."

"Bir viski soda alsan daha iyi olur," diye tavsiyede bulundu Dorcas. Jill onun da yanında uzun bir bardak olduğunu gördü.

"Sen kendi işine bak," diye gülerek söylendi Harshaw. "Hidroklorik asit hazım için iyidir; pancar da vitamin ve protein katıyor." Bardağını Jill'inkine doğru kaldırdı. "Asil şahsiyetlerimizin şerefine!" dedi ciddice. "Ne yazık ki çok çok az kaldık!" Bardağını neredeyse bir dikişte bitirdi ve yerine bırakmadan tekrar doldurdu.

Jill önce ihtiyatlı bir yudum aldı, sonra da çok daha büyük bir tane. Gerçek içeriği ne olursa olsun, içki tam da ihtiyacı olan şeydi: Vücudunun merkezinden el ve ayaklarına doğru yayılan ılık bir kendini iyi hissetme duygusu. Neredeyse yarısını içmişti ki Harshaw araya girdi. "Hastamıza baktın mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Nerede olduğunu bilmiyordum."

"Onu birkaç dakika önce kontrol ettim. Bebek gibi uyuyor. Sanırım ismini Lazarus*) olarak değiştireceğim. Sence yemek için aşağı gelir mi?"

---

*) Lazarus: İncil'de öldükten sonra İsa tarafından diriltilen kişi.

Jill düşünceli görünüyordu. "Doktor, gerçekten bilemiyorum."

"Şey, uyanırsa haberim olur. O zaman bize katılabilir ya da odasında yer, nasıl isterse. Burası Özgürlük Salonu, tatlım. Herkes tam olarak ne isterse onu yapar... ama eğer benim hoşlanmadığım bir şey yaparsa, kıçına tekmeyi basarım. Bu da bana, 'Doktor' diye hitap edilmesinden hoşlanmadığımı hatırlattı."

"Efendim?"

"Ah, hayır, alınmadım. Ama karşılaştırmalı halk dansları ve gelişmiş olta balıkçılığı alanlarında doktora dağıtmaya başladıklarından beri, unvanımı kullanmayacak kadar gururlu davranmaya başladım. Sulandırılmış viskiye el sürmem, sulandırılmış unvanlardan da gurur duymam. Bana Jubal de."

"Ah ama tıpta unvanlar, sizin tabirinizle, sulanmış değil ki."

"Evet. Ama zamanında onlara başka bir isim verilirdi, çocuk parkı gözetmenleriyle karıştırmamak için. Boş ver. Küçük kız, söyle bakalım, bu hastaya ilgin ne?"

"Ih? Size söyledim, Dok... Jubal."

"Bana ne olduğunu söyledin; nedenini söylemedin. Jill, ona bakışını ve onunla konuşuşunu gördüm. Sence ona âşık mısın?"

Jill şaşırmıştı. Dorcas'a bir göz attı; diğer kız aralarındaki konuşmayı duymuyor gibiydi. "Ama bu çok saçma!"

"Bunda saçma hiçbir şey görmüyorum. Sen bir kızsın, o da bir oğlan. Bu genellikle iyi bir başlangıçtır."

"Ama... Hayır, Jubal, o kadar basit değil. Ben... şey, onun hapis tutulduğunu düşündüm ve düşündüm ki ya da Ben düşündü ki hayatı tehlike altında olabilir. Haklarını elde ettiğini görmek istedim."

"Hmm... tatlım, ilgisiz ilgiden her zaman şüphelenmişimdir. Hormonal dengesi normal biri gibi görünüyorsun, onun

için tahminim ya Ben ya bu Marslı zavallı çocuk ya da her ikisi birden. İyisi mi, sen kendi güdülerini yalnız başına kaldığında bir gözden geçir. Ondan sonra gittiğin yolu daha iyi değerlendirebileceksin. Bu arada, *benden* ne yapmamı istiyorsun?"

Sorunun belirsiz kapsamı Jill'in cevap vermesini zorlaştırıyordu. Ne istiyordu? Ne umuyordu? Dönüşü olmayan noktayı geçtiğinden beri kaçmaktan ve Harshaw'ın evine gelmekten başka bir şey düşünmemişti. Hiçbir planı yoktu. "Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bana, hastanenden izinsiz ayrıldığını belli edecek kadar çok şey anlattın, böylece ben de hemşirelik lisansını korumak isteyeceğin varsayımından hareket geçip sen uyurken, Baş Hemşirene Montreal'den bir mesaj gönderilmesini ayarlamakta sakınca görmedim. Ailendeki ani bir sağlık problemi nedeniyle iki haftalık acil izin istedin. Tamam mı? Mazeretini sonradan ek ayrıntılarla destekleyebilirsin."

Jill ani ve sarsıcı bir rahatlama hissetti. Yapı itibarıyla bir kere karar verdi mi, kendi iyiliği için endişelenmeyi bırakırdı; yine de derinlerde bir yerde bütünüyle mükemmel bir kariyere vurduğu darbenin ağırlığını hissediyordu. "Ah, Jubal, çok teşekkür ederim!" Sonra da ekledi: "Hâlâ nöbetimden kaytarmış değilim aslında; bugün benim izin günümdü."

"Güzel. O zaman tamamen yırttın. Ne yapmak istersin?"

"Düşünecek zamanım olmadı. Ah, sanırım, bankamla temas kurup biraz para çekmem gerekecek..." Bankadaki hesap bakiyesini hatırlamaya çalışarak duraksadı. Hiçbir zaman çok parası olmamıştı ve bazen de...

Jubal düşüncelerini kesiverdi. "Eğer bankanla temas kuracak olursan, gırtlağına kadar polise batarsın. Her şey sakinleşene kadar burada kalsan daha iyi değil mi?"

"Ah, Jubal, sana emrivaki yapmak istemem."

"Bana çoktan emrivaki yaptın zaten. Merak etme, çocuk. Burada sürekli gelip giden bir yığın beleşçi vardır... ailenin biri burada on yedi ay kalmıştı. Ama kimse, iradem dışında

bana emrivaki yapamaz, onun için rahat ol. Dekoratif olmanın ötesinde faydalı olduğunu da gösterirsen sonsuza kadar burada kalabilirsin. Şimdi hastamıza dönelim: 'Haklarını' almasını istediğini söyledin. Sanırım, bu konuda yardımımı bekliyorsun?"

"Şey, bana öyle geliyordu ki... Ben dedi ki... Ben senin yardımcı olacağını düşünür gibiydi."

"Ben'i severim ama benim adıma konuşamaz. Bu çocuğun sözümona haklarını alıp almamasıyla zerre kadar ilgilenmiyorum. Bu 'Gerçek Hükümdar' saçmalığını da kabul etmiyorum. Mars üzerindeki iddiası avukatların palavralarından ibaret; bir avukat olarak buna saygı duymak zorunda değilim. Onun olması gerektiği söylenen servete gelince; bu durum da başkalarının kabarmış ihtirasları ve bizim garip kabile geleneklerimizden çıkmış bir sonuç; Mars'tan Gelen Adam onun bir kuruşunu bile hak etmedi. Bana kalırsa eğer birisi bütün bu parasını dolandırıp alsa, çocuk şanslıymış derdim. Ama sonucun ne olduğunu öğrenmek için gazeteleri taramaya da zahmet etmem. Eğer Ben, Smith'in 'hakları' için mücadele edeceğimi umuyorduysa, yanlış eve geldin derim."

"Ah." Jill bir anda kendisini kimsesiz hissetti. "O zaman onu başka yere götürmek için gereken düzenlemeleri yapmaya başlasam iyi olur."

"Ah, hayır! Gerçekten öyle istemeden olmaz."

"Ama söylediğinize göre sandım ki-"

"Hukuki kurmaca ağıyla ilgilenmediğimi söyledim. Ama bir hasta ve çatımın altındaki bir misafir olarak durum farklı. İsterse kalabilir. Ben sadece, senin ya da Ben Caxton'ın romantik ve kahramanca fikirlerinden herhangi birine uyup siyasetle boğuşmaya niyetimin olmadığını açıkça ortaya koy-

dum. Tatlım, eskiden insanlığa hizmet ettiğimi düşünürdüm... ve bu düşünceden haz alırdım. Sonra insanlığın kendine hizmet edilmesini istemediğini keşfettim; aksine, insanlık bu çabalara kızıyor. Onun içindir ki artık, Jubal Harshaw'un hoşuna giden şeyleri yapıyorum." Konu kapanmış gibi Dorcas'a döndü. "Akşam yemeği saati geldi, değil mi, Dorcas? Bu konuyla ilgilenen kimse yok mu?"

"Miriam." Kız, tığını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı.

"Bu kızların nasıl iş bölümü yaptığını bir türlü çözemedim."

"Patron, nasıl çözebilirsin ki? Sen hiçbir iş yapmıyorsun." Dorcas yaşlı adamın göbeğini okşadı. "Ama hiçbir öğünü de kaçırmıyorsun."

Bir gong çaldı ve yemeğe oturdular. Eğer yemeği kızıl saçlı Miriam pişirdiyse, belli ki bunu bütün modern kolaylıkları kullanarak yapmıştı; çoktan masanın başındaki yerini almış, sakin ve güzel görünüyordu. Masada bu üç sekretere ek olarak, sanki Jill hep orada yaşamışçasına sürekli konuşmalara onu da katan "Duke" denen Larry'den biraz daha büyük genç bir adam vardı. Ayrıca, sanki bir lokantadaymış gibi yiyen ve yemekleri biter bitmez diğerleriyle hiç konuşmadan masadan kalkan, onunla tanıştırılmamış, orta yaşlı bir çift de oradaydı.

Ama masada diğerleri arasındaki sohbet canlı ve saygısızcaydı. Servisi, masanın Miriam'ın tarafındaki ucundan yönetilen android olmayan makineler yapıyordu. Yiyeceklerin hepsi mükemmeldi ve Jill'in anlayabildiği kadarıyla hiçbiri yapay değildi.

Bütün bunlar Harshaw'u tatmin etmişe benzemiyordu. Ya bıçağının kör olduğundan ya etin sert olduğundan ya da her ikisinden birden şikâyet ediyordu; sonra Miriam'ı onlara artıkları yedirmekle suçladı. Jill, Miriam adına utanırken başka kimse Jubal'i dinlemiyor gibiydi. O anda Anne çatal bıçağını

masaya koydu. "Jubal annesinin yemeklerinden bahsetti," di ye soğuk bir şekilde söylendi.

"Yine kendisini patron sanmaya başladı," diye ona katıldı
 Dorcas.

"Ne kadar oldu?"

"On gün kadar."

"Çok olmuş." Anne, Dorcas ve Miriam'a gözleriyle işaret etti, hepsi kalktılar. Duke yemeğe devam etti.

"Şimdi buraya bakın, kızlar, yemeklere değil," dedi aceleyle Harshaw. "Şeye kadar bekleyin..." Kızlar adamın itirazlarını hiç dinlemediler ve ona doğru ilerlediler; makinelerden biri önlerinden son anda kaçabildi. Anne, Jubal'in ayaklarını, diğer her biri de kollarından birini kaptılar, kanatlı cam kapılar kendiliğinden açıldılar ve kızlar çırpınıp bağrışan adamı dışarı götürdüler.

Birkaç saniye sonra bağrışmalar bir şapırtı sesiyle kesildi.

Üç kadın da görünür bir boğuşma izi taşımadan hemen döndüler. Miriam oturdu ve Jill'e döndü. "Daha salata ister misin, Jill?"

Harshaw birkaç dakika sonra, üstünde giymekte olduğu ceketin yerine bir pijama ve ropdöşambrla geri döndü. Makinelerden biri o daha masadan sürüklenirken tabağının üstünü kapatmıştı, şimdi de gelip onun yerine açtı ve adam yemeğe devam etti. "Dediğim gibi," diye belirtti, "yemek pişiremeyen bir kadın bir boka yaramaz. Eğer düzgün servis yapmamaya devam ederseniz hepinizi bir köpekle değişeceğim ve köpeği de vuracağım. Tatlı nedir, Miriam?"

"Çilekli turta."

"Bu daha iyi. Ölüm cezanızı çarşambaya kadar erteliyorum."

Gillian, Jubal Harshaw'un evinde işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmenin gerekli olmadığını anlamıştı; istediği gibi hareket edebilir ve bu kimsenin de umurunda olmazdı. Yemek-

ten sonra akşam haberlerine, kendisini de haber konusu olarak bulma endişesiyle bir göz atmak için oturma odasına geçti. Ama açıkta ya da saklı bir stereovizyon alıcısı bulamadı. Düşününce, evin hiçbir yerinde onlardan görmediğini hatırladı. Bir yığın kitap ve dergi olmasına rağmen evde hiç gazete de yoktu.

Hiç kimse oturma odasında ona katılmadı. Bir süre sonra saati merak etti. Kol saatini üst kattaki çantasında bırakmıştı, etrafta saat aradı. Bulamayıp kendi mükemmel hafızasına müracaat edince, daha önce girdiği hiçbir odada ne bir saat, ne de bir takvim olmadığını fark etti.

Ama saate bağımlı kalmadan istediği saatte yatabileceğine karar verdi. Duvarlardan birisi tümüyle kitapla doluydu; hem raflar hem de makaralıklarla. Kipling'in *Öylesine Hikâyeler*'inin makarasını buldu ve sevinçle yanında üst kata götürdü.

Burada başka bir küçük sürprizle karşılaştı. Ona verilen odadaki yatak, otomatik masaj özelliği, kahve makinesi, klima kontrolcüsü, okuma makinesi vs. olan son moda bir şeydi ama alarm devresi yoktu; sadece devrenin bulunduğu yeri örten düz metal bir plaka vardı. Jill omuz silkti, muhtemelen her durumda çok fazla uyumayacağına karar verdi ve yatağa girdi; makarayı okuma makinesine taktı, uzandı ve tavanda süzülen sözcükleri taramaya başladı. Bir süre sonra cihazın hız kontrolü gevşemiş parmaklarının arasından kaydı, ışıklar söndü ve uyuyakaldı.

Jubal Harshaw bu kadar kolay uyuyamadı; kendi kendisiyle mücadele halindeydi. Duruma başlangıçtaki ilgisi sönmüş ve yerine bir tepki oturmuştu. Yarım yüzyıldan bayağı uzun bir süre önce, asla bir sokak kedisi ya da köpeği almayacağı konusunda okkalı bir yemin etmişti. Şimdi ise Venüs Genetrix'in bütün babaları adına, bir seferde iki, hayır, Ben Caxton'u da sayarsa, üç tanesini almıştı.

Geçen yılların sayısından daha fazla kez yeminini bozmuş

olduğu gerçeğini umursamıyordu; onunki mantık ve tutarlılıkla canını sıkacak küçük zihinlerden biri değildi. Onu rahatsız eden çatısının altında uyuyan ve onunla aynı masada

yiyen fazladan iki pansiyonerin önemsiz varlıkları da değildi. Kuruşun hesabını yapmak içinde olan bir şey değildi. Neredeyse bir asırlık fırtınalı yaşamı boyunca birçok kereler meteliksiz kalmış, birkaç kere de şimdi olduğundan daha zengin olmuştu; her ikisine de havadaki değişiklikleri değerlendirdiği şekilde yaklaşmış ve asla parasının üstünü saymamıştı.

Ama işgüzarlar bu çocukları yakaladığında çıkacağını bildiği kepazelik canını sıkıyor ve ümidini kırıyordu. Yakalanacaklarından emindi; Gillian bebesi gibi saf bir çocuk ardında sakat ayaklı bir inek gibi bir iz bırakırdı. Ondan başka bir şey beklenemezdi.

İşte bunun içindir ki insanlar, sığınağına aptalca sorular sorarak ve aptalca taleplerde bulunarak dalacaklardı ve o, Jubal Harshaw, kararlar vermek ve harekete geçmek zorunda kalacaktı. Felsefi olarak her şeyin boş olduğuna inandığından genel manzara onu çok rahatsız ediyordu.

İnsanlardan makul bir tavır beklemezdi; çoğu, deli gömleği giyip altları bezli olarak yaşamaya uygundu. Samimi olarak isteği sadece kendisini rahat bırakmalarıydı! Peki ya oyun arkadaşı olarak seçtiği insanlar? Kendi başına kalmış olsa çoktan Nirvana'ya ulaşmış olacağına kesinlikle emindi... kendi göbek deliğine dalar ve ortadan kaybolurdu, tıpkı o Hint fakirleri gibi. İnsanı neden *rahat* bırakmazlardı ki?

Gece yarısına doğru bezginlikle yirmi yedinci sigarasını söndürdü ve yatakta oturdu; ışıklar yandı. "Sıradaki!" diye yatağının yanındaki mikrofona bağırdı.

Kısa süre sonra üzerinde bir bornoz ve ayağında terliklerle Dorcas göründü. Ağzını sonuna kadar açarak esnedi. "Evet, Patron?" dedi.

"Dorcas, şu son yirmi ya da otuz yıldır, yararsız, değersiz işe yaramaz bir parazit oldum."

Kız başıyla onayladı ve tekrar esnedi. "Bunu herkes biliyor."

"Yağcılığı boş ver. Her insanın hayatında makul olmayı bırakıp ayağa kalkarak kendini saydıracağı bir an gelir. Özgürlük denen fahişe adına bir yumruk vuracağı an gelir."

"Hımm..."

"Bu yüzden esnemeyi bırak, işte o an geldi."

Kız kendisini şöyle bir süzdü. "Belki de giyinsem daha iyi olur."

"Evet. Diğer kızları da kaldır, çok işimiz var. Duke'ün üzerine de bir kova soğuk su dök ve aptal kutusunun üzerindeki tozu alıp çalışma odama kurmasını söyle. Haberleri istiyorum, hepsini."

Dorcas şaşkın ve hâlâ uykulu görünüyordu. "Duke'ün stereovizyonu kurmasını mı istiyorsun?"

"Beni duydun. Ona de ki eğer alet çalışmazsa, kendisine bir yön seçsin ve yürümeye başlasın. Haydi, fırla; önümüzde hareketli bir gece var."

"Pekâlâ," diye şüpheyle kabul etti Dorcas, "ancak önce senin ateşine bakmalıyım."

"Sakin ol, be kadın!"

Duke, Jubal Harshaw'un stereovizyonunu sahte Mars'tan Gelen Adam'la yapılan ikinci röportajın geç saatteki tekrarına yetiştirdi. Yorumda Smith'in Andlar'a transferiyle ilgili söylentilerden de bahsediliyordu. Jubal sabaha kadar aradığı insanlardan sonra iki kere ikinin yirmi iki ettiği sonucuna vardı. Şafakta Dorcas, brendiyle çırpılmış altı çiğ yumurtadan oluşan kahvaltısını getirdi. Yumurtaları yutarken uzun ve dolu bir hayatın avantajlarından birisinin de neredeyse gerçekten önemli olan herkesi tanımak -ve onları istediği anda arayabilmek- olduğunu düşünüyordu.

Harshaw bir saatli bomba hazırlamıştı ama onu malum güçler tarafından zorlanmadan patlatmamaya niyetliydi. Hükümetin, kendisine bakamayacak durumda olduğu gerekçesiyle Smith'i tekrar tutsak edebileceğini ânında fark etmişti... ki bu Harshaw'ın da katıldığı bir fikirdi. Jubal'in Smith için alelacele yaptığı ilk teşhis, hukuken deli ve tıbben de bütün ölçütlere göre psikopat olduğu idi. İnanılmaz boyutlarda ve eşsizlikteki durumsal psikozu, öncelikle insan-dışılar tarafından yetiştirilmesi ve sonra da kendisine tamamen yabancı bir topluma sokulmasının çapraz ateşinden kaynaklanmaktaydı.

Yine de bu vaka için, Jubal hem hukuki akıl sağlığı kavramını, hem de tıbbi psikoz tanısını konu dışı buluyordu. Burada yabancı bir topluma çok derin ve belli ki başarılı bir uyum göstermiş bir insan hayvanı söz konusuydu... ama o bir insan hayvan olarak değil, uysal bir çocuk olarak uyum göstermişti. Aynı örnek, bir çocuk yerine, oturmuş bir karakteri ve belirlenmiş bir düşünce yapısı olan bir yetişkin olsaydı, bu kadar kökten bir uyumu göstermesi çok daha zor olmaz mıydı? Dr. Harshaw bunu da çözmek istiyordu; uzun yıllardır ilk kez uygulamalı tıbba gerçekten ilgi duyuyordu.

Ayrıca, malum güçlere direnme fikri de içini gıcıklamaktaydı. Her Amerikalının doğuştan gelen hakkı olan anarşiye olan yatkınlık onda fazlasıyla vardı; kendisini Küresel Yönetim'e karşı kapışır halde görmek, yaşama isteğine bir nesilden uzun zamandır hissetmediği kadar keskin bir lezzet vermişti.

ON BİR

Ortalama boyutlardaki bir galaksinin dış kenarlarına oldukça yakın, önemsiz G-Tipi bir yıldızın etrafındaki gezegenler, her zaman olduğu, milyarlarca yıldır yaptıkları gibi, etraflarındaki uzayı şekillendiren, hafifçe değiştirilmiş bir ters kare kuralının* etkisi altında salınmaktaydılar. Üçü, gezegen olarak fark edilebilecek kadar büyüktü, diğerleri ise birincilin öfkeli parlaklığının arasına gizlenmişlerdi ya da uzayın uzak menzillerindeki küçücük çakıl taneleriydiler. Hepsine, her zaman olduğu gibi, yaşam denen çarpık entropi tuhaflığı bulaşmıştı. Üçüncü ve dördüncü gezegenlerin yüzey sıcaklıkları hidrojen monoksitin katılaşma noktasına yakın seyretmekteydi, böylece her ikisinde de belli bir dereceye kadar toplumsal ilişki kurmalarına izin verecek ölçüde, benzer yaşam formları oluşmuştu.

. Dördüncü çakıl taşındaki kadim Marslılar, Dünya'yla olan temas nedeniyle hiç de rahatsız olmamışlardı. Irkın nymphe-

*) Değiştirilmiş ters kare kuralı: Newton'un genel çekim yasası, cisimler aralarındaki uzaklığın karesiyle ters orantılı güçte birbirlerini çekerler. Einstein normal uzay altında geçerli olan bu kuralı, uzayı ve zamanı büken çekim güçleri (kara delikler) ve çok yüksek hızlar (ışık hızına yaklaşan hızlar) için küçük değişikliklere uğratmıştır.

leri Mars yüzeyinde neşeyle zıplıyor, yaşamayı öğreniyor ve bu sırada da dokuzundan sekizi ölüyordu. Vücut ve zihin olarak nymphelerden inanılmaz ölçüde farklı olan yetişkin Mars-

lılar periler diyarı gibi zarif şehirlerinin içine ve altına doluşmuşlardı; nymphelerin patırtısının yanında oldukça sakinlerdi ama zihinlerinde sürdükleri yoğun, karmaşık ve zengin bir yaşamla nymphelerden çok daha meşguldüler.

Yetişkinlerin yaşamı insanların anladığı şekliyle "çalışmadan" tümüyle de bağımsız değildi; hâlâ ilgilenip yönetmeleri gereken bir gezegenleri vardı, bitkilere nerede ve ne zaman büyüyecekleri söylenmeliydi, hayatta kalarak çıraklık dönemlerini bitirmiş nympheler toplanmalı, bağra basılmalı, döllenmeli ve çıkacak yumurtalar bağra basılıp düzgün şekilde olgunlaşmaları için cesaretlendirilmeliydi. Tam olarak olgunlaşmış nympheler çocukça şeyleri bırakmaya ikna edilmeli ve yetişkin haline dönüşmeliydiler. Bütün bunlar yapılmalıydı ama Mars'taki "hayat" günde iki kez köpeğini dolaştıran, bu hoş gezintilerin arasındaki saatlerde uluslararası bir şirketi yöneten bir adamın "hayatından" yoğundu... hatta bu günlük yürüyüşler Arcturus III'den bir varlığa para babasının en önemli faaliyeti olarak bile gözükebilirdi - hiç şüphesiz adam köpeğin kölesi olarak görülürdü.

Marslılar ve insanlar kendi varlıklarının farkında olan iki ayrı yaşam biçimiydi fakat çok farklı yönlerde gitmişlerdi. Bütün insan davranışları, güdüleri, tüm umut ve korkuları, insanoğlunun trajik ve tuhaf şekilde güzel üreme düzeni tarafından etkilenmiş ve büyük oranda da onun tarafından kontrol edilmişti. Aynısı Mars için de geçerliydi, ancak ayna görüntüsü olarak. Mars'ta da galakside çok yaygın olan ve çok etkili çift cinsiyetli üreme mekanizması geçerliydi ama Marslıların üremesinin şekli Arz'dakinden o kadar farklıydı ki sadece bir biyolog tarafından "seks" olarak adlandırılır ama

bir insan psikiyatr için kesinlikle "seks" olmazdı. Bütün Marslı nympheler dişiydi, bütün yetişkinler ise erkek.

Fakat bu her durumda sadece işlevsel açıdandı, psikolojik olarak değil. Bütün insan yaşamlarını yöneten erkek-kadın ikiliği Mars'ta var olamazdı. Orada "Evlilik" mümkün değildi. Yetişkinler boyut olarak devasa idiler, onları ilk gören insanlara yelkenli buzkıran gemilerini hatırlatmışlardı; fiziksel olarak pasif, zihinsel olarak ise aktiftiler. Nympheler ise amaçsız bir enerji ve hareketle dolu tüylü, tombul kürelerdi. İnsan ve Marslıların psikolojik kurumları arasında olası bir paralellik yoktu. İnsanlardaki çift kutupluluk sonelerden nükleer denklemlere kadar her şeyde, hem bağlayan güç, hem de itici enerjiydi. Herhangi bir varlık psikologların bu konuyu abarttığını düşünüyorsa, Arz'daki bütün patent bürolarını, kütüphaneleri ve sanat galerilerini dolaşıp hadımların verdiği eserleri arasın.

Mars, Dünya benzeri aşamalardan geçmediği için *Envoy* ve *Champion*'a pek önem vermemişti. İki olay da önemli olmak için fazla yeniydi - eğer Mars'ta gazete olsaydı, bir Arz yüzyılında bir sayı çıkması yeter de artardı bile. Başka ırklarla temas Marslılar için yeni bir şey değildi; daha önce olmuştu, yine olacaktı. Yeni temas kurulan ırk tam olarak groklanırsa, işte o zaman, (yaklaşık bir Arz bin yılında falan) harekete geçilecekti, o da gerekli görülürse.

Mars'taki güncel önemli olay çok başkaydı. Çözülmüş Eskiler, neredeyse dalgınlıkla, yuvalı bir insanı üçüncü gezegende groklayacak ne varsa groklamak için gönderme kararı almış, sonra da dikkatlerini ciddi konulara yöneltmişlerdi. Arzlı Caesar Augustus'tan kısa bir süre önce, Marslı bir sanatçı bir sanat eseri meydana getirmeye başlamıştı. Eser, bütün tanımlar eşit gerçeklikte doğru olmak üzere, bir şiir, bir opus ya da felsefi bir teori olarak adlandırılabilirdi. Bu, trajik ve mantıklı bir gereklilikle derlenmiş bir duygu dizesiydi. Bu,

bir insan için ancak, doğuştan kör bir adama günbatımının anlatılışıyla karşılaştırılabilecek bir deneyim olabileceğinden dolayı, insan yaratıcılığının hangi dalına uyduğu pek önem taşımıyordu. Asıl önemli nokta, sanatçının başyapıtını bitirmeden kazara çözülmesiydi.

Beklenmeyen çözülmeler Mars'ta her zaman çok nadirdi; Marslıların bu konudaki anlayışı, hayatın bir muhasebesinin çıkarılmasını ve fiziksel ölümün uygun ve istenen anda gerçekleşmesini gerektiriyordu. Fakat bu sanatçı, eserine o kadar yoğunlaşmıştı ki soğuk çıkınca içeri girmeyi unutmuştu; yokluğu fark edildiğinde vücudu artık yenemeyecek haldeydi. Kendisi de çözüldüğünü fark etmemiş, eserini oluşturmaya devam etmişti.

Mars sanatı kesin iki kategoriye ayrılıyordu; dinamik, canlı, çoğunlukla köktenci ve ilkel olan yaşayan yetişkinlerin sanatı ve genellikle muhafazakâr, aşırı karmaşık ve çok daha üst düzeyde teknikler göstermesi beklenen Eskilerin sanatı. İki tür birbirinden ayrı değerlendirilirdi.

Bu opus hangi ölçüte göre değerlendirilmeliydi? Bütünler ve çözülmüşler arasında köprü oluşturuyordu; son şekli bir Eski tarafından verilmişti ama öte yandan sanatçı, her yerdeki sanatçıların dalgınlığıyla durumundaki değişimi fark bile etmemiş ve eserine sanki hâlâ bütünmüş gibi devam etmişti. Bu yeni bir sanat türü olabilir miydi? Böyle başka örnekler de sanatçıların işbaşında sürpriz çözülmeleriyle oluşabilir miydi? Eskiler yüzyıllardan beri derin ve ahenkli bir şekilde bundan doğabilecek heyecan verici sonuçları tartışıyor ve tüm Marslılar merakla onların alacakları kararı bekliyorlardı.

Sorun çok ilgi çekmekteydi çünkü eser soyut olmayıp (Arzlı anlamında) dini ve çok duygusal idi. Çok uzun zaman önce olan fakat Marslılarca, Arzlıların malum çarmıha gerilmeyi iki bin yıl sonra bile canlı ve önemli tutmasına benzer şekilde hatırlanan, beşinci gezegenin halkıyla kurdukları te-

ması, tasvir ediyordu. Mars ırkı beşinci gezegenin halkıyla karşılaşmış, onları tamamen groklamış ve sonuçta bir tavır almıştı; yok ettikleri halkı bağırlarına basıp kutsuyor oluşlarının dışında gezegenden geriye kalan tek şey asteroidlerdi. Bu yeni sanat eseri, söz edilen güzel deneyimin tamamını tüm karmaşıklığıyla tek bir opusta groklamak için yapılan birçok denemeden biriydi. Ama onu değerlendirebilmeden önce onun nasıl değerlendirilebileceği groklanmalıydı.

Bu çok hoş bir problemdi.

Üçüncü gezegendeki Valentine Michael Smith Mars'taki bu ateşli tartışmayla hiç ilgilenmiyordu; bu konuyu hiç duymamıştı. Marslı bakıcısı ve bakıcısının su kardeşleri onun kafasını kavrayamayacağı şeylerle yormamışlardı. Smith beşinci gezegenin yok edilişi ve bunun duygusal öneminin farkındaydı ama bir insan çocuğun okulda Troya ve Plymouth Kayası'nı* öğrendiği gibi groklayamayacağı sanat eserleri ona gösterilmemişti. Eğitimi eşsiz olmuştu, yuvalılarından çok daha derin, bir yetişkininkinden ise çok daha sığ; bakıcısı ve bakıcısının Eskiler arasındaki akıl hocaları, bu yuvalı yabancının nasıl ve ne kadar öğrenebileceğini görmek için geçici bir heves duymuşlardı. Sonuçlar, onlara insan ırkının potansiyeli hakkında bu ırkın kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey öğretmişti çünkü Smith daha önce hiçbir insanın öğrenmediği şeyleri kolaylıkla groklamıştı.

Ama şimdi Smith yıllardır yaşamadığı bir kaygısızlıkla eğlenmekteydi. Birçok yeni arkadaş edinmiş, Jubal'le de su kardeşi olmuştu, o kadar hızla değişen ve hoş deneyimler yaşıyordu ki onları groklayacak zaman bulamıyor, sadece vakti olduğunda tekrar düşünebilmek için dosyalıyordu.

---

*) Plymouth Kayası: İngiltere'den gelen ilk göçmenlerin Kuzey Amerika'da kıyıya çıktıkları yer.

Kardeşi Jubal bu garip ve güzel yeri daha kolay groklamak için onu okumayı öğrenmesi gerektiğine ikna etmişti; o da tam bir gününü hızla ve doğru okuyabilmeyi öğrenmeye verdi. Jill kelimeleri işaret ediyor ve onları duyması için telaffuz ediyordu. Bütün bir günü okumaya verip havuzdan uzak kalarak çok büyük bir fedakârlık yapmıştı çünkü yüzmek (hele buna izin *verildiğine* bir kere kendisini inandırdıktan sonra) sadece coşkuyla yaşanan bir hoşluk olmaktan çıkmış, neredeyse dayanılamayacak kadar güçlü dinsel bir coşku halini almıştı. Eğer Jill ve Jubal aksini söylemeseler havuzdan hiç çıkmazdı.

Geceleri yüzmesine izin verilmediği için bütün gece boyunca okudu. Britannica ansiklopedisini yalayıp yuttu. Jubal'in tıp ve hukuk kütüphanelerinden seçmeleri tatlı niyetine atıştırıyordu. Kardeşi Jubal bir keresinde kitapların birisini hızla karıştırdığını görmüş, onu durdurmuş ve ne okuduğu hakkında sorgulamıştı. Smith bunları çok dikkatle cevaplamıştı çünkü Eskilerin arada bir yaptıkları testleri hatırlamıştı. Kardeşi verdiği cevaplara biraz üzülmüş gibi durmuş, Smith de bu yüzden bir saat boyunca derin düşüncelere dalmış ve sorunu anlamaya çalışmıştı. çünkü hepsini groklamasa da kitapta yazıldığı gibi cevap verdiğinden emindi.

Ama havuzu kitaplara tercih ediyordu, özellikle de Jill, Miriam, Larry, Anne ve bütün diğerleriyle suda oynarken. Hemen onlar gibi yüzmeyi öğrenememişti ama onların yapamadığı bir şeyi yapabildiğini daha ilk günden keşfetmişti. Doğrudan havuzun dibine iniyor ve orada yatıp huzur içinde mutlu oluyordu ama diğerleri öyle bir telaşla onu dışarı çıkarıyorlardı ki eğer kendi iyiliği için yaptıkları bu kadar bariz olmasa yine içine çekilecekti.

Aynı gün ilerleyen saatlerde bu konuyu dipte oldukça keyifli bir süre kalarak Jubal'e gösterdi ve kardeşi Jill'e de öğretmeye çalıştı... Ama Jill bundan rahatsız oldu ve vazgeçti.

İşte ilk kez o an, bu yeni dostlarının yapamayacağı şeyleri yapabildiğini fark etti. Konuyu uzun süre düşünerek bütünüyle groklamaya çalıştı.

* * *

Smith mutluydu, Harshaw değil. Her zamanki aylaklığına devam ediyor, arada da plansız ve rasgele gözlemlerle kendi laboratuvar faresi Mars'tan Gelen Adam'ı inceliyordu. Smith için herhangi bir takvim yapmamış, çalışma programı hazırlamamış ve düzenli fiziksel muayenelere de gerek duymamıştı. Smith'e istediği gibi davranması için izin vermişti, aynen bir çiftlikte koşturup oynayarak büyüyen bir köpek yavrusu gibi. Smith, asıl Jill tarafından gözetiliyordu; Jubal'in kadınlar tarafından kollanan erkekler hakkındaki nahoş bakışı ve aksi yorumlarına kalırsa hem de gereğinden fazla.

Yine de Gillian Boardman, Valentine Smith'e insan toplumsal davranış ilkelerini öğretmekten biraz daha fazlasını yapıyordu, aslında Smith'in öğrenmeye ihtiyacı pek de kalmamıştı. Masada diğerleriyle birlikte yiyor, kendisi giyiniyor (en azından Jubal öyle sanıyordu, Jill'e hâlâ giyinmesine yardım edip etmediğini sormayı aklının bir köşesine not etti), evin gayet rahat olan kurallarına oldukça iyi uyuyor ve görünüşe göre yeni deneyimleri "papağan gibi" taklit yoluyla kapıyordu. Smith ilk yemeğine sadece bir kaşık kullanarak başlamış ve etini Jill onun için kesmişti. Yemeğin sonuna doğru ise diğerleri nasıl yiyorsa öyle yemeye çalışıyordu. Bir sonraki öğünde ise masa adabı Jill'in tam olarak aynısıydı, gereksiz jestler de dahil olmak üzere.

Smith'in elektronik bir tarayıcı hızında okuduğunu ve Anne gibi tam geri dönüşlü hafızaya sahip olduğunu keşfetmesi bile Jubal Harshaw'u, denetimleri, ölçümleri ve gelişim eğrileri olan bir Smith "projesi" başlatmak için baştan çıkarmadı. Harshaw kendi cehaletinin farkına varacak kadar çok şey

bilen bir adamın küstah alçakgönüllülüğüne sahipti ve ne ölçtüğünü bilmeden "ölçüm" yapmakta bir anlam göremiyordu. Bunun yerine gözlemlerini yayınlama niyeti bile olmaksızın özel notlar almakla yetindi.

Fakat bu eşsiz yaratığın bir insan kopyası haline dönüşmesini izlemekten zevk almakla birlikte, bu zevki ona mutluluk getirmiyordu.

Aynen Genel Sekreter Douglas gibi o da konunun olgunlaşmasını bekliyordu.

Artan bir gerginlikle bekliyordu. Kendisini hükümetten ona karşı gelecek bir eyleme karşılık verme durumunda bulduğu için hâlâ bir şey olmaması canını sıkmakta ve onu kızdırmaktaydı. Kahretsin, Federasyon polisleri bu kadar aptal mıydı ki bu işlerden anlamayan bir kızı yanında baygın bir adamı o kadar yol boyunca peşinden sürüklerken izleyememişlerdi? Ya da (daha büyük olasılıkla) başından beri kızı takip mi ediyorlardı? Ve şu an evindeyken bile onları gizlice izliyorlar mıydı? Bu düşünce, kendi evinin, kendi kalesinin dürbünden tutun da radara kadar cihazlarla gözetlenmesi fikri, postasının açılması kadar iğrençti.

Ve tam da bunu yapıyor olabilirler, diye somurtarak kendi kendine düşündü. Hükümet! Dörtte üç kan emici parazitler, dörtte bir ise aptal sakarlardan oluşuyordu! Ah! İnsanın toplumsal bir hayvan olmasını kabul ediyordu, yönetim kavramından, bireyin bağırsaklarına olan ömür boyu bağımlılığından kurtulamayacağı gibi, kaçınamazdı. Ama Harshaw bundan hoşlanmak zorunda değildi. Çünkü bir kötülüğün kaçınılmaz olması onu "iyi" olarak adlandırmayı gerektirmezdi. Hükümetin gezmeye çıkıp yolunu kaybetmesini diledi.

Ama tabii ki yönetim Mars'tan Gelen Adam'ın nerede saklandığını biliyor olabilirdi, hatta büyük olasılıkla biliyordu... ama sadece kendilerinin bildiği nedenlerle kimbilir ne yapmaya hazırlanırken böyle devam etmesini tercih ediyorlardı.

Eğer öyleyse bu daha ne kadar sürecekti? Ve daha ne kadar "saatli bomba" savunmasını patlamaya hazır tutabilecekti?

Ve bu genç Ben Caxton geri zekâlısı da hangi cehennemdeydi?

Jill Boardman onu bu ruhani parmak emme seansından çekip aldı. "Jubal?"

"Ha? Ah, demek sensin, güzel gözlüm. Üzgünüm, dalmışım. Otursana. Bir şey içer misin?"

"Aaa, hayır, teşekkürler. Jubal, endişeleniyorum."

"Normaldir. Kim endişelenmiyor ki? Demin yaptığın ne güzel bir dalıştı öyle. Yapsana bir daha."

Jill dudaklarını ısırdı ve bir an için on iki yaşındaymış gibi göründü. "Jubal? *Lütfen*, dinler misin? Acayip endişeleniyorum."

Adam iç çekti. "Bu durumda kurulansan iyi olur. Rüzgâr soğuk esmeye başladı."

"Ben iyiyim. Aaa, Jubal? Mike'ı burada bırakabilir miyim? Ona bakar mısın?"

Harshaw gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki burada kalabilir. Bunu biliyorsun. Kızlar ona göz kulak olurlar... ben de ara sıra ona bakarım. Sorun değil. Gidiyorsun sanırım?"

Jill, adamın gözlerine bakamadı. "Evet."

"Hımm... burada kalmakta özgürsün. Ama gitmekte de özgürsün, eğer istediğin buysa."

"Ha? Ama Jubal, gitmek *istemiyorum*!"

"O zaman, gitme."

"Ama gitmeliyim!"

"Başa sar. Anlamadım."

"*Görmüyor* musun, Jubal? Burayı seviyorum; sen bize çok iyi davranıyorsun! Ama daha fazla kalamam. Ben kayıpken bu olmaz. Onu aramam gerek."

Harshaw tek bir kelime etti, duygusal, dünyevi ve çok kaba, sonra da ekledi: "Onu nasıl aramayı düşünüyorsun?"

Jill kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ama burada Ben kayıpken daha fazla yüzüp dalga geçemem."

"Gillian, sana daha önce de belirttiğim gibi, Ben kocaman
 bir adam. Sen onun annesi de değilsin, karısı da. Ve ben de onun bakıcısı değilim. Hiçbirimiz ondan sorumlu değiliz... ve kimse de sana git onu ara demedi. Değil mi?"

Jill başını yere dikip ayak başparmağını çimenlerde dolaştırdı. "Hayır," diye kabul etti. "Ben üzerinde hak iddia etmiyorum. Sadece biliyorum ki... eğer ben kaybolmuş olsaydım, Ben bulana kadar arardı beni. Onun için ben de onu aramalıyım!"

Jubal içinden insani aptallıkların yaradılışında payı olan bütün eski tanrılara lanet etti, sonra da yüksek sesle ekledi: "Tamam, tamam, eğer ille istiyorsan biraz mantık katalım şu işe. Bu iş için profesyonellerden yararlanmayı düşündün mü? Mesela kayıp kişiler üzerine uzman olan bir dedektiflik bürosu?"

Jill mutsuz görünüyordu. "Sanırım yapılması gereken bu. Ama ben hiç dedektif tutmadım. Pahalılar mı?"

"Oldukça."

Jill yutkundu. "Acaba aylık taksitlerle ödememe falan izin verirler mi?"

"Genelde nakit çalışırlar. Bu kadar yıkılmış görünme, çocuğum. Özellikle açtım bu bahsi. Ben'i bulması için bu işin bir numarasını ben zaten tuttum. Onun için finansal geleceğini tehlikeye atıp iki numarayı tutmana gerek yok."

"Bana söylemedin!"

"Sana söylememe gerek yoktu."

"Ama... Jubal, ne buldular?"

"Hiçbir şey," dedi Jubal, kısaca. "Kayda değer hiçbir şey. Onun için sana söyleyip seni daha da üzmenin anlamı yoktu." Jubal kaşlarını çattı. "Buraya geldiğinde, Ben için gereksiz yere endişelendiğini düşünmüştüm, aynı yardımcısı Kil-

gallen gibi, yeni bir hikâyenin peşine düştüğünü sanmıştım... ve işi bitince haber vereceğini. Ben, böyle numaralar yapar, işi bu." İç çekti. "Ama artık durumun böyle olmadığını düşünüyorum. Kilgallen denen odun kafada belli ki Ben'in çektiği, birkaç gün uzaklarda olacağını söylediği bir mesaj var; adamım bu mesajı sadece görmemiş, çaktırmadan fotoğrafını da çekip kontrol etmiş. Sahte değil. Böyle bir mesaj gönderilmiş."

Jill şaşkındı. "Acaba Ben aynı anda niye bana da mesaj çekmemiş? Ben böyle değildir, çok düşüncelidir."

Jubal homurdanmasını zor bela yatıştırdı. "Kafanı kullan, Gillian. Bir paketin üzerinde 'Sigara' yazması içinde ille de sigara olacağı anlamına gelmez. Buraya geçen cuma geldin; mesajın üzerindeki kod, Philadelphia, Paoli İstasyonu İniş Alanı'ndan çekildiğini gösteriyor. Sabah on buçuk sıralarında. Tam 10:34'te. Perşembe günü. Kuyruğa alındıktan birkaç dakika sonra gönderilmiş ve hemen alınmış çünkü Ben'in bürosunun kendi alıcısı var. Peki, söyle bakalım, Ben telefon açıp söylemek varken neden kendi bürosuna çalışma saatleri içinde mesaj çeksin?"

"Yani, normalde... öyle yapardı. En azından ben olsam telefon açardım. Telefon normal yöntem..."

"Ama sen Ben değilsin. Ben'in işindeki birisi için yarım düzine sebep düşünebilirim. Yanlış anlamaya meydan vermemek için, hukuki amaçlar için IT&T'nin dosyalarında yazılı bir belge olduğundan emin olmak için, gecikmeli bir mesaj çekebilmek için falan. Bin türlü sebep olabilir. Bu, Kilgallen'e hiç de tuhaf gelmemiş ve Ben'in ya da hikâyelerini sattığı grubun, bürosundaki özel bir alıcının maliyetine katlanması bile, Ben'in bunu düzenli olarak kullandığının işareti."

"Bununla beraber," diye devam etti Jubal, "tuttuğum adamlar şüpheci tipler, Ben, mesajı Paoli Alanı'ndan saat

10:34'te çekmiş, bu yüzden içlerinden biri oraya gitti. Jill, mesaj oradan çekilmemiş."

"Arna..."

"Bir saniye. Mesaj orada arşivlenmiş ama oradan gönderilmemiş. Bu mesajlar ya bankoda ya da telefonla yazdırılıyor. Eğer bankoda yazdırılsa, müşteri daktilo ettirebilir ya da el yazısıyla yazdığı imzalı mesajın fakslanmasını isteyebilir... Ama telefonla yazdırıldıysa, orada daktilo edilip fakslanması gerekirdi."

"Evet, tabii ki."

"Bu sana bir şey çağrıştırmıyor mu, Jill?"

"Ah, Jubal, çok endişeliyim, doğru düzgün düşünemiyorum. Ne çağrıştırmalı?"

"Kendini parçalama, bana da bir şey çağrıştırmıyor. Ama benim için çalışan adam çok sinsi bir tip. Paoli Alanı'na, Kilgallen'in burnunun dibinde fotoğrafladığı mesajın, kusursuz bir kopyası ve kendisini 'Osbert Kilgallen', yani gönderilen kişi, diye tanıtan kartvizit ve belgelerle gitmiş. Sonra da babacan tavırları ve samimi bir yüz ifadesiyle IT&T'nin oradaki genç bayan çalışanını, Anayasa'ya göre sadece mahkeme emriyle açıklayabileceği bazı detayları vermesi için kandırıvermiş, ne kötü değil mi? Neyse, kızcağız mesajı kuyruğa katmak için alıp işlediğini hatırlıyor. Normalde yüzlerce mesaj içinden birini hatırlamazmış -mesajlar bir kulaklarından girer parmaklarından çıkarmış ve mikrobaskı için kuyruğa alınırmış. Ama neyse ki bu genç bayan Ben'in sadık hayranlarından birisiymiş; 'Karga Yuvası' sütununu her gece okurmuş- iğrenç seviyede kötü bir alışkanlık!" Jubal ufka bakıp gözlerini kırpıştırdı. "*Sıradaki!*"

Anne üzerinden sular damlayarak çıkageldi. "Bana haberleri okumayı takıntı haline getirenlerle ilgili popüler bir makale yazacağımı hatırlat," dedi ona Jubal. "Konusu, nevrozların çoğunun ve psikozların bazılarının kökenlerini, gayet gereksiz ve sağlıksız bir alışkanlıkla beş milyar yabancının gü-

nahları ve dertleri içinde debelenmemizde bulabileceğimiz, olacak. Başlık 'Sınırsız Dedikodu'- yo, yo, değiştir, onu 'Çığrından Çıkan Dedikodu' yap."

"Patron, gittikçe iğrençleşiyorsun."

"Ben değil ama diğer herkes öyle. Onu önümüzdeki hafta bir ara yazmamı sağla. Şimdi kaybol. Meşgulüm." Gillian'a döndü. "Ben'in adını fark etti, böylece mesajı da hatırladı, hatta bayağı heyecanlandı bile çünkü mesaj sayesinde kahramanlarından biriyle konuşma fırsatı buldu... ve anladığım kadarıyla biraz da üzülmüş, çünkü Ben görüntülü görüşmeye para vermemiş, sesle yetinmiş. Ah, kız hatırlıyor, hem de ne hatırlamak, Ben, Washington'daki bir telefon kulübesinden aramış ve nakit ödemiş."

"Washington'dan mı?" diye tekrarladı Jill. "Ama Ben neden Washington'u ara..."

"Tabii ki, tabii ki!" diye hırçınlıkla onayladı Jubal. "Eğer telefon kulübesi Washington'da bir yerdeyse, bürosunu doğrudan sesli ve görüntülü olarak arayabilir, yardımcısıyla yüz yüze, daha kolay, ucuz ve neredeyse 200 mil ötedeki bir yerden mesaj yazdırmaktan çok daha çabuk görüşebilirdi. Bunun hiç anlamı yok. Ya da sadece bir anlamı var. Üçkâğıt. Ben, öpülmeye alışkın bir gelin kadar dalaverelere alışkındır. Sektördeki Winchellerden biri olmayı kartlarını açık oynayarak başarmadı."

"Ben bir Winchell değil. O bir Lippman!"

"Pardon, o konuda bir renk körüyüm. Sus ve dinle. Telefonun dinlendiğini ama mesaj alıcısının dinlenmediğini düşünmüş olabilir. Ya da her ikisinin de dinlendiğinden şüphelendiğinden, ki artık her ikisinin de dinlendiğine eminim, böyle bir yola başvurmuş ve kendisinin Washington dışında olduğu görüntüsünü vermek istemiş olabilir." Jubal somurtarak devam etti: "Böyle bir durumda onu bulmakla ona iyilik yapmıyor olabiliriz. Hayatını tehlikeye atıyor bile olabiliriz."

"Jubal! Hayır!"

"Jubal, evet," diye bezginlikle karşılık verdi yaşlı adam. "Bu çocuk her zaman uçurumun kenarından oynar. Hiç korkusu yok ve ününü böyle elde etti. Ama çekirge bir sıçrar, iki sıçrar. Bazen de sıçrayamayabilir, Jill. Ben, daha önce hiç bu kadar tehlikeli bir işle uğraşmadı. Eğer kendi isteğiyle kaybolduysa, ki gerçekten böyle yapmış olabilir, kendi amatör yöntemlerinle adamın ayağına dolaşıp ortadan kaybolduğuna dikkatleri çekmek ister misin? Kilgallen hâlâ onu kolluyor gibi, Ben'in sütunu her gün yayınlanıyor. Normalde okumam ama bu aralar kendime iş edindim."

"Önceden yazılmış yazılar! Bay Kilgallen öyle söyledi."

"Tabii ki. Ben'in seçim kampanyası fonlarındaki yolsuzluklar hakkındaki devam eden yazıları. Bu, Noel kutlamalarını desteklemek kadar güvenli bir konu. Belki de böyle acil durumlar için dosyalanmışlardır, belki de Kilgallen yazıyordur onları. Her durumda, halkın-her-dem-hazır-ve-nazır-avukatı Ben Caxton hâlâ nutuk sandığının üstünde vaaz veriyormuş gibi görünüyor. Belki de böyle olmasını kendi planlamıştır çünkü kendisini öyle bir tehlikenin içinde bulmuştur ki seninle temas kurmayı bile göze alamamıştır, canım. Evet?"

Gillian korkuyla etrafındaki, neredeyse dayanılmaz güzellikte huzurlu ve pastoral manzaraya baktı. Sonra da yüzünü elleriyle kapattı. "Jubal... *ne* yapacağımı bilmiyorum!"

"Kendine gel," diyerek tersledi Jubal, "Ben için feryat etme, en azından karşımda yapma. Olabileceklerin en kötüsü ölmesi, ki bu hepimizin başına gelecek, bu sabah değil belki ama günler, aylar ya da en iyi ihtimalle yıllar sonra. Himayendeki Mike'la konuşsana bu konuyu. 'Çözülmeyi' azarlanmaktan daha az korkulacak bir şey olarak görüyor, haklı da olabilir. Yahu, Mike'a, onu kızartıp akşam yemeğinde yiye-

ceğimizi söylesem, bu onur için bana teşekkür eder ve sesi de minnetten titrerdi."

"Öyle yapardı, biliyorum," diye fısıldayarak onayladı Jill, "ama böyle şeyler konusunda aynı felsefi tavrı paylaşmıyorum."

"Ben de," diye neşeyle kabul etti Harshaw. "Ama kavramaya başlıyorum ve itiraf etmem gerekir ki benim yaşımdaki bir adam için teselli edici bir şey bu. Kaçınılmazdan zevk alabilme yeteneği... hayatım boyunca buna hazırlanmaya çalıştım... ama bu Mars'tan gelen, daha yeni oy verebilecek yaşa gelmiş ve yoldaki bir at arabasından bile kaçmayı akıl edemeyecek kadar gelişmemiş velet, beni bu her şeyden önemli konuda ancak anasınıfı düzeyine gelebildiğime ikna etti. Jill, Mike'ın burada rahatça kalıp kalamayacağını sormuştun. Kızım, bu çocuk buyur ettiklerim arasında en çok zevk aldığım misafirim. Onun bilip de benim bilmediğim şeyleri öğrenene kadar yakınlarımda kalmasını istiyorum! Özellikle de bu 'çözülme' meselesi, Freudyen bir 'ölme arzusu' klişesi değil, buna eminim. Hayatın dayanılmaz olmasıyla da ilgisi yok. 'Nehirlerin en yorgunu'* geyiği de değil, daha ziyade Stevenson'un 'Güzel yaşadım, güzellikle ölüyorum ve irademle gidiyorum' demesi gibi. Stevenson'un hep karanlıkta göz kırptığını düşünmüştüm, daha doğrusu kendini tüketerek parlamasını telafi ederek eğlendiğini. Ama Mike'ın neden bahsettiğini bildiğine yarı yarıya ikna oldum."

"Bilemiyorum," dedi Jill, sıkıntıyla. "Sadece Ben için endişeleniyorum."

"Ben de," diye kabul etti Jubal. "Onun için Mike'ı başka zaman tartışalım. Jill, Ben'in senin gibi sadece bir yerlerde saklanıyor olduğunu sanmıyorum."

---

*) 'En yorgun nehir': Charles Algernon Swinburne'un bir şiiri. 'Nehirlerin en yorgunu bile bir yerde denizin güvenli kollarına kavuşur.'

"Ama dedin ki..."

"Özür dilerim. Daha bitirmedim. Tuttuğum adamlar kendilerini Ben'in bürosu ve Paoli Alanı'yla sınırlamadılar. Per-

şembe sabahı Ben, her zaman çalıştığı avukat ve bir Adil Tanık, meşhur -bu işleri takip ediyorsan onu tanırsın- James Oliver Cavendish ile birlikte Bethesda Tıp Merkezi'ne gitmiş."

"Korkarım bilmiyorum."

"Önemli değil. Ben'in Cavendish'i tuttuğu gerçeği bile konuyu ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor; tavşan avına fil tüfeğiyle çıkmazsın. Üçü de 'Mars'tan Gelen Adam'la görüştürülmüş."

Gillian'ın ağzı açık kalmıştı ve patladı: "Bu imkânsız! Benim haberim olmadan katıma gelmiş olamazlar!"

"Sakin ol Jill. Bir Adil Tanığın raporuyla çatışıyorsun ve herhangi bir Adil Tanık da değil. Cavendish'in kendisi hem de. Eğer o söylüyorsa hakikattir."

"On iki havariden biri olsa ne yazar! Geçen perşembe sabahı benim katımda değildi!"

"Dikkatli dinlemiyorsun. Dostumuz Mike'la görüştürüldüklerini söylemedim. 'Mars'tan Gelen Adam'la görüştürüldüklerini söyledim. Sahtesi belli ki. Stereovizyona çıkardıkları aktör."

"Ah, tabii. Ben de bunu fark etti!"

Jubal acı içindeymiş gibi görünüyordu. "Küçük kızım, lafını bitirirken on bine kadar ikişer ikişer say. Ben onları yakalayamadı. Aslında, Saygıdeğer Bay Cavendish bile gerçeği fark etmedi, en azından böyle söylüyor. Adil Tanıklar nasıldır bilirsin."

"Şey... bilmem. Hiç Adil Tanıklarla işim olmadı benim."

"Öyle mi? Belki de farkında değildin. *Anne!*"

Anne tramplendeydi; başını çevirip baktı. Jubal seslendi; "Uzak tepedeki şu yeni ev, ne renge boyadıklarını görebiliyor musun?"

Anne, Jubal'in gösterdiği yöne baktı ve cevapladı: "Buraya bakan tarafı beyaz." Kız, Jubal'in sorusunun nedenini sorgulamadı, yorum da yapmadı.

Jubal, Jill'le normal tonda konuşmaya devam etti: "Görüyorsun ya, Anne o kadar sistemli düşünüyor ki evin öteki yüzünün de muhtemelen beyaz olduğu aklına dahi gelmiyor. Kralın bütün adamları ve atları ona evin öteki yüzünün de beyaz olduğunu gidip gözüyle görmeden söyletemez. Hatta o zaman bile sonradan rengi değiştirmiş olabileceklerini çünkü arkasını döner dönmez yeniden boyanmış olabileceğini göz önüne alır."

"*Anne* bir Adil Tanık mı?"

"Lisans düzeyinde, sınırsız yetkili ve Yüksek Mahkeme önünde ifade vermeye izinli. Bir ara neden kamu hizmetini bıraktığını ona sor. Ama o gün için başka plan yapma sakın. Bu eksik etek gerçeği anlatacaktır, bütün gerçeği, sadece gerçeği... ve bu da zaman alır. Bay Cavendish'e dönersek; Ben onu açık şahit olarak, detayları kendine saklaması için onu zorlamadan her şeyi söylemesi için tutmuş. Bu yüzden Cavendish sorgulandığında, cevap veriyor, hem de tam ve sıkıcı ayrıntılarla birlikte. Yukarıda ifadesinin kaydı var. Ama raporunun asıl ilginç yanı söylemediği şeyler. Asla görmeleri için yanına götürüldükleri adamın Mars'tan Gelen Adam olmadığını söylemiyor... ama tek bir kelime dahi Cavendish'in gördüğü adamı gerçek Mars'tan Gelen Adam olarak kabul ettiğinin bir delili olarak da yorumlanamaz. Eğer Cavendish'i tanısaydın, ki ben tanırım, bu tek başına geçerli olurdu. Eğer Cavendish, Mike'ı görseydi, birkaç dakikalığına bile olsa, öyle bir kesinlik ve ayrıntıyla anlatırdı ki sen, ben ve Mike'ı tanıyan herhangi birisi, gerçekten onu görmüş olduğunu bilirdi. Örneğin Cavendish profesyonel jargonu kullanarak söz konusu delilin, yani sözde Mars'tan Gelen Adam'ın kulaklarını tarif etmiş... ve Mike'ınkilerle alakası yok tarifinin. Uzun

lafın kısası, Cavendish, Mike'ı görmemiş. Tabii Ben de. Onlara sahteyi göstermişler. Dahası Cavendish de bunun farkında, mesleki açıdan fikir beyan edip yorum yapması yasak olduğu halde hem de."

"Ama zaten sana söyledim. Katımın yakınına bile asla gelmediler."

"Evet. Ama dahası da var. Bütün bunlar seninle Mike'ın firarından saatler önce oldu, yaklaşık sekiz saat önce çünkü Cavendish sahte 'Mars'tan Gelen Adam'ın karşısına çıkış zamanı olarak perşembe sabahı 9.14'ü gösteriyor. Bu da demektir ki o anda hükümet Mike'ı hâlâ elinde tutuyordu. Aynı binada. Yani, Ben'e ve yanındakilere onu gösterebilirlerdi. Yine de Washington'un, hatta tüm ülkenin en saygı duyulan Adil Tanığı'nın önüne incelemesi için sahte birisini çıkarmak gibi çok büyük bir risk aldılar. Neden?"

Jubal bunu söyledikten sonra bekledi. Jill yavaşça cevapladı: "Bana mı soruyorsun? Bilmiyorum. Ben, Mike'a hastaneyi terk etmek isteyip istemediğini sormaya ve eğer 'evet' cevabı alırsa ona yardım etmeye niyeti olduğunu söylemişti."

"Nitekim Ben bunu denedi ama sahte Mars'tan Gelen Adam'da."

"Öyleyse? Ben'in böyle bir niyeti olduğunu bilemezlerdi ki... ve zaten Mike, Ben'le gitmezdi."

"Neden? Aynı gün seninle geldi ya."

"Evet ama o sırada ben, şu an senin de olduğun gibi onun 'su kardeşiydim'. Bir yudum suyu paylaştığı herkese kayıtsız şartsız güvenmek gibi Marslılara özgü çılgın bir fikri var. Bir 'su kardeşinin' yanında tamamen uysal ve diğer herkese karşı katır gibi inatçı. Ben yerinden bile kımıldatamazdı onu." Sonra da ekledi: "En azından geçen hafta öyleydi, korkunç bir hızla değişiyor."

"Öyle. Belki de fazla hızlı. Bu kadar hızlı kas dokusu oluşumu hiç görmedim, geldiğiniz gün onu tartmadığımı için

şimdi pişmanım. Neyse, Ben'e dönersek; Cavendish, Ben'in onu ve Frisby adındaki avukatı saat 9.31'de bıraktığını ve Ben'in taksiyle yoluna devam ettiğini rapor ediyor. Sonra Ben'in nereye gittiğini bilmiyoruz. Ama bir saat sonra kendisi ya da Ben olduğunu söyleyen birisi Paoli Alanı'ndan telefonla mesaj yazdırıyor."

"Sence o Ben değil miydi?"

"Bence değildi. Cavendish taksinin plakasını da raporunda belirtmiş, tuttuğum adamlar o taksinin günlük sefer dökümüne bir göz atmayı denediler. Eğer taksideki otomata bozuk para değil de kredi kartıyla ödeme yapmış olsa, hesap numarası da çıkardı, nakit vermiş bile olsa aracın en azından nerelere gittiğini görürdük."

"Evet?"

Harshaw omuz silkti. "Kayıtlar taksinin tamirde olduğunu ve perşembe sabahı hiç işe çıkmadığını gösteriyor. Bu durumda iki şık var: Ya bir Adil Tanık taksinin plakasını yanlış okudu ya da yanlış hatırlıyor; ondan hatırlaması beklenmiyorsa bu olabilir, ama buna inanmam, Tanık James Oliver Cavendish ise asla. Cavendish'in plakayla ilgili şüphesi olsa raporunda hiç belirtmezdi."

Harshaw yüzünü ekşitti ve devam etti: "Jill, beni zorluyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum, hem de hiç hoşlanmıyorum! Ben'in o mesajı gönderdiğini kabul etsem bile, taksinin kayıtlarıyla oynayabilmesi mümkün değil... ve bunun için bir nedeni olması daha da az inandırıcı olurdu. Hayır, bu gerçekle yüzleşelim. Ben o taksiyle bir yere gitti ve bir kamu taşıma aracının kayıtlarına erişip değiştirebilecek birileri de nereye gittiğini gizlemek için bir yığın zahmete girdi... ve kaybolduğu anlaşılmasın diye sahte mesaj gönderdi."

"Kaybolduğu mu? Kaçırıldı demek istiyorsun!"

"Sakin ol Jill. 'Kaçırıldı' pis bir kelime."

"Ama durumu anlatabilecek tek kelime o! Jubal, nasıl olup da orada oturup bu konuda gürültü koparman gerekirken..."

"Kes şunu, Jill! Başka bir kelime daha var. Kaçırılmamış-

tır, ölmüş bile olabilir."

Gillian'ın omuzları çöktü. "Evet," diye onayladı kuru bir sesle. "Aslında bundan korkuyorum."

"Ben de. Ama kemiklerini görmedikçe, ölmediğini varsayacağız. Öyle ya da böyle, farz edelim kaçırıldı. Jill, adam kaçırma durumlarındaki en büyük risk nedir? Hayır, güzel kafanı yorma; ben söyleyeyim. Kurbana yönelik en büyük tehlike onun için yapılan feryat figândır çünkü onu kaçıran bundan ürkerse, neredeyse her zaman onu öldürür. Bunu düşünmüş müydün?"

Gillian acı içindeydi ve cevap vermedi. Harshaw nazikçe devam etti: "Ben'in ölmüş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylemek zorundayım. Çok uzun süredir ortada yok. Ama aksini öğrenmedikçe sağ olduğunu farz edeceğimizde anlaşmıştık. Şimdi onu arama niyetindesin. Gillian, söyler misin, onu kaçıranın ya da kaçıranların ipoteği altındaki hayatını daha büyük tehlikeye atmaksızın bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Ama kim olduklarını biliyoruz!"

"Biliyor muyuz?"

"Tabii ki biliyoruz! Mike'ı hapsedenlerle aynı kişiler - hükümet!"

Harshaw başını iki yana salladı. "Bunu bilmiyoruz. Bu, Ben'in en son yaparken görüldüğü şey üstüne kurulmuş bir varsayım. Ama bir kesinlik arz etmiyor. Ben, yazılarıyla hatırı sayılır bir düşman kitlesi kazandı ve hepsi de hükümetin içinde değil. Eğer işin içinden sıyrılabileceklerinden emin olsalar, onu zevkle öldürecek birkaç isim geliyor aklıma. Ancak..." Harshaw kaşlarını çattı. "Elimizde olan, üzerinde durabileceğimiz tek şey senin varsayımın. Ama 'Hükümet' de-

ğil, bu çok geniş kapsamlı bir terim. 'Hükümet' birkaç milyon kişiden oluşuyor, yalnız Washington'da bir milyondan fazla. Kendimize sormalıyız: Kimin nasırına basıldı? Kimin ya da kimlerin? 'Hükümet' değil de yönetimin içinden hangi bireylerin?"

"İyi de bu yeterince açık değil mi, Jubal? Sana söyledim, aynı Ben'in bana söylediği gibi. Genel Sekreter'in ta kendisi."

"Hayır," diye reddetti Harshaw. "Bu doğru olsa da bize yararı yok. Kim ne yaparsa yapsın, eğer kanundışı ya da incelikten yoksun ise, işine gelse de bunun faili Genel Sekreter olmayacaktır. Bunlardan haberi olduğunu bile hiç kimse ispatlayamaz. Büyük olasılıkla da pis işlerden habersizdir. Hayır, Jill, Genel Sekreter'in yardakçılar ordusundan kimin bu operasyonu yürüttüğünü öğrenmemiz gerek. Bu da sanıldığı kadar zor olmasa gerek. Geçen perşembeden beri görünmeyen üst düzey bir adam var, hele sahte Mars'tan Gelen Adam'dan da sorumlu olduğu anlaşıldıktan sonra kaybolması pek de tesadüf gibi gelmiyor bana. Eğer onu bulabilirsek, Ben'i de bulabiliriz. Adı Gilbert Berquist ve bu işte parmağı olduğuna inanmak için sebeple..."

"Berquist mi?"

"Adamın adı bu. Neyse, bu işte parmağı olduğuna inanmak - Jill, neyin var? Dur, bayılma sakın, havuza atarım seni!"

"Jubal. Bu 'Berquist' denen adam. Başka bir Berquist de var mı?"

"Hı? Sanırım vardır... her ne kadar hakkında öğrendiklerim onun bir piç olduğunu gösteriyorsa da sadece bir tane de olabilir. Yani yönetici kadrosunda demek istiyorum. Neden? Tanıyor musun onu?"

"Bilmiyorum. Ama aynı adamsa... Sanırım onu aramak boşuna."

"Hımm... Anlat bakalım, kızım."

"Jubal... özür dilerim, çok özür dilerim ama sana her şeyi anlatmadım."

"İnsanlar zaten çok nadiren her şeyi anlatırlar. Peki, devam et."

Jill düşe kalka, kekeleyerek ve geveleyip durarak birdenbire yok olan adamları anlatmayı becerdi. Jubal dinlemekle yetindi. "Hepsi bu kadar," diyerek üzüntüyle bitirdi Jill. "Çığlık attım ve Mike'ı korkuttum... O da buraya getirdiğim sırada görmüş olduğun transa girdi, zaten buraya gelene kadar *akla karayı seçtim*. Ama bunu sana zaten anlatmıştım."

"Hımın... evet, anlatmıştın. Keşke bunu da anlatmış olsaydın."

Jill kızardı. "Kimsenin bana inanacağını sanmıyordum. Ve korkmuştum. Jubal, bize bir şey yapabilirler mi?"

"Ha?" Jubal şaşırmıştı. "Ne yapabilirler mi?"

"Bizi hapse falan atarlar mı?"

"Ah. Hayatım, bir mucizeye tanık olmak henüz suç değil. Mucize göstermek de. Ama bu meselenin bir kedinin üstündeki kılların sayısından daha çok yönü var. Sessiz ol da düşüneyim."

Jill sustu. Jubal on dakika kadar öylece durdu. Sonunda gözlerini açtı. "Senin şu yaramazı göremiyorum. Havuzun dibinde yatıyor yine herhalde."

"Öyle."

"O zaman dal ve çıkar onu. Kuruladıktan sonra çalışma odama getir. Bu numarayı istediği anda tekrarlayıp tekrarlayamayacağını merak ediyorum... ve seyirciye ihtiyacımız olduğunu da sanmıyorum. Yok, seyirciye kesinlikle ihtiyacımız var. Anne'e Tanık cüppesini giyip gelmesini söyle, ondan profesyonel anlamda katılım bekliyorum. Duke de gelsin."

"Peki, Patron."

"Bana 'patron' diyebilme ayrıcalığına sahip değilsin. Seni vergiden düşemiyorum."

"Peki, Jubal."

"Bu daha iyi. Hımın... Keşke burada yokluğunu hiç özlemeyeceğimiz birileri olsaydı. Ne yazık ki hepimiz dostuz. Sence Mike bu numarasını cansız varlıklarla da yapabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Öğreneceğiz. Peki, daha ne bekliyorsun? Şu çocuğu sudan çıkar ve uyandır." Jubal düşüncelice gözlerini kırpıştırdı. "Birilerinden kurtulmak için ne güzel - yo, yo, fikrin cazibesine kapılmamalıyım. Yukarıda görüşürüz kızım."

ON İKİ

Birkaç dakika sonra Jill, Jubal'in çalışma odasına geldi. Anne oradaydı, loncasının uzun beyaz cüppesine sarınmış oturuyordu; Jill'e baktı, hiçbir şey söylemedi. Jubal masasında Dorcas'a bir şeyler dikte ettirirken Jill de bir sandalye buldu ve sessizlikle bekledi. Jubal, Jill'in geldiğini görmemiş gibiydi, dikte ettirmeye devam etti:

"... serilmiş vücudun altından halının bir köşesini sırılsıklam edip yoluna devam eden ve seramik zeminde koyu kırmızı bir gölcük oluşturan kan, aylak iki sineğin dikkatini çekmişti. Bayan Simpson, kenetlenmiş dişlerinin arasından rahatsız bir sesle fısıldadı: 'Babacığımın en sevdiği halı... ve babacığım... galiba..' Bölüm sonu, Dorcas ve ilk bölümün de sonu. Postala gitsin. Sen de yaylan."

Dorcas ayağa kalkıp yanına stenosunu da alarak gitti, giderken Jill'le karşılıklı selamlaşıp gülümsediler. "Mike nerede?" diye sordu Jubal.

"Odasında," diye karşılık verdi Gillian. "Giyiniyor, birazdan gelir."

"Giyiniyor mu?" diye terslendi Jubal. "Resmi bir parti veriyoruz mu dedim?"

"Ama giyinmesi gerek."

"Neden? Siz çocuklar ister çıplak dolaşın, ister devetüyü palto giyin, bana ne? Ayrıca hava sıcak. Getir onu buraya hemen."

"Lütfen, Jubal. Nasıl davranacağını öğrenmesi gerek. Onu eğitmek için çok uğraşıyorum."

"Öfff! Sen ona kendi dar görüşlü, orta sınıf, Güneyli ahlakını empoze etmeye çalışıyorsun. Sizi izlemediğimi sanma."

"Hiç de değil! Değer yargılarıyla uğraşmıyorum, sadece gerekli âdetleri öğretiyorum."

"Âdetler, ahlaki değerler... ne fark var? Ne yaptığının farkında mısın, kadın? Önümüzde, Tanrı'nın inayeti ve pokerdeki şansımız sayesinde kabilemizin psikotik tabularıyla kirletilmemiş bir kişilik var ve sen onu, bu korkutulmuş ülkedeki dördüncü sınıf konformistlerden birinin kopyası haline getirmeye çalışıyorsun! Sonuna kadar git bari. Eline bir evrak çantası tutuştur da gittiği her yere yanında taşısın, çantası yoksa da utansın."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum! Sadece başını derde sokmasına engel olmaya çalışıyorum. Kendi iyiliği için."

Jubal homurdandı: "Erkek kediler de ameliyattan önce bu bahaneyi duyarlar."

"*Ah*!" Jill sustu ve içinden ona kadar sayarmış gibi göründü. Sonra resmi ve kuru bir sesle konuştu: "Burası sizin eviniz, Doktor Harshaw ve size borçluyuz. Eğer izin verirseniz, hemen Michael'ı getirmeye gidiyorum." Ayağa kalktı.

"Dur, Jill."

"Anlamadım, Efendim!"

"Otur ve Tanrı aşkına benim kadar gıcık olmaya çalışma; benim yıllara dayanan tecrübeme sahip değilsin. Şimdi, bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Bana borçlu değilsin. Olamazsın. İmkânsız. Çünkü, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam. Aslında hiç kimse yapmaz ama ben bunun farkındayımdır. Onun için lütfen, olmayan bir borç icat etme, yoksa daha far-

kına bile varamadan minnet duymaya çalışmaya başlarsın ve bu da topyekûn ahlaki çöküşün ilk hain basamağıdır. Bunu grokluyor musun? Yoksa groklamıyor musun?"

Jill dudağını çiğnedi, sonra da sırıttı. "'Grok'un ne demek olduğunu anladığımdan emin değilim."

"Ben de. Anlayana kadar Mike'tan ders almaya kararlıyım. Ama söylediklerimde çok ciddiyim. Minnet, diş bilemenin edepli halidir. İnsanların çoğunun bana içerlemesini önemsemem ama bunu küçük ve güzel kızların yapması hiç hoşuma gitmez."

"Bak, Jubal, sana içerlemiyorum ki. Bu çok saçma."

"Umarım içerlemiyorsundur. Ama bana borcun olduğu kuruntusunu kafandan atmazsan kesinlikle içerleyeceksin. Japonların 'teşekkür ederim' demek için beş ayrı yolu vardır ve her biri kelime anlamı olarak, değişik derecelerde içerleme anlamına gelir. İngilizce de bu konuda böyle kendiliğinden dürüst olmuş olsa, olmaz mıydı? Bunun yerine, İngilizce, insan sinir sisteminin yaşayamayacağı 'minnet' gibi duyguları tanımlamaktan yana yetkin."

"Jubal, sen alaycı bir moruksun. Kendimi sana minnettar hissediyorum ve minnet duymaya devam edeceğim."

"Ve sen de duygusal bir kızsın. Bu da bizi çok uyumlu bir çift yapar. Hımm, sefahat dolu bir hafta sonu için Atlantic City'ye gidelim hemen, sadece ikimiz."

"Ama Jubal!"

"Faydalanmaya kalktığımda minnetin ne kadar derine kadar gidebildiğini gördün mü?"

"Ah! Hazırım. Ne zaman gidiyoruz?"

"Haydi oradan! Kırk yıl önce gitmiş olmalıydık. Kapa çeneni. Söylemek istediğim ikinci şey; haklısın; çocuk gerçekten de insan âdetlerini öğrenmek zorunda. Camiye girerken ayakkabısını, sinagoga girerken şapkasını çıkarmak ve tabu bunu gerektirdikçe çıplaklığını örtmek zorunda, yoksa kabi-

lemizin şamanları onu sapkınlıkla suçlayıp yakarlar. Ama çocuğum, Şeytan'ın beş farklı yüzü adına, ne yaparsan yap, bu süreçte onun beynini yıkama. Her zaman alaycı kalmasını sağla."

"Ih, bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyorum, Jubal. Yani, Mike'ta alaycılığın zerresi yok gibi."

"Ne olmuş ki? Evet. Bununla ben ilgileneceğim. Hâlâ ne oyalanıyor o? Şimdiye kadar giyinmiş olmalıydı, değil mi?"

"Gidip bakayım."

"Bir saniye. Jill, neden Ben'i kaçırdı diye herhangi birisini suçlamaya hevesli olmadığımı sana anlattım... ve şimdiye kadar aldığım raporlar da bunun taktik olarak doğru bir karar olduğunu gösteriyor. Eğer Ben, kanunsuz şekilde alıkonuyor ise (en yumuşak ifade biçimiyle), en azından çok gürültü yapıp karşımızdakini, Ben'den kurtulup arkasında delil bırakmaması için zorlamadık. Yaşıyorsa, hayatta kalmak için hâlâ bir şansı olabilir. Ama buraya geldiğin ilk gece başka adımlar da attım. İncil'i bilir misin?"

"Ih, pek değil."

"Okumayı ödüllendirir, birçok acil durum için çok pratik öneriler vardır: 'Her kim kötülük yapar, ışıktan nefret eder.' Yuhanna bilmem ne, İsa, Nicodeus'la konuşuyor. Her an Mike'ı bizden almak için bir hareket yapılmasını bekliyordum çünkü izlerini pek iyi gizlemiş gibi görünmüyordun. Ya deneseydi ne olurdu? Eh, burası ıssız bir yer ve ağır silahımız pek yok. Onlara engel olabilecek tek bir silah var. Işık. Basının kavurucu spot ışıkları. Onun için, ben de birkaç telefon konuşması yaptım ve burada olabilecek bir patırtıyı kamuoyuna duyuracak bazı düzenlemelere gittim. Hükümetin susturabileceği cılız basın organlarıyla değil, dünya çapında yaygın ağlarla, hepsi aynı anda. Ayrıntılar önemli değil, yani kameralar nerelere yerleştirilmiş, nereleri görebiliyorlarmış falan. Ama burada bir dövüş olursa, üç şebeke tarafından aynı

anda izlenecek ve her biri bizim Saygıdeğer Genel Sekreterimizi iş üstünde yakalamaya can atan VIP'lere gönderilmek üzere hazırlanmış, beklemede olan mesajlar ânında yola çıkacak."

Harshaw somurttu. "Bu savunmanın zaafı, onu sonsuza kadar sürdüremeyecek olmam. Aslına bakarsan, düzeneği kurduğum sıra asıl kaygım yeterince hızlı davranamamaktı. Patlayacak her ne idiyse ilk yirmi dört saat içinde patlak vermesini bekliyordum. Şimdiyse endişem tersine döndü ve spotları hâlâ üzerimizde tutabiliyorken adamları harekete geçmeye zorlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl bir hareket, Jubal?"

"Bilmiyorum. Son üç gündür yediğimden bile zevk alamamacasına bu konu üzerinde kafa patlatıyorum. Ama Ben'in dairesinde sizi yakalamaya çalıştıklarında yaşadığınız gerçekten olağanüstü durumu anlatman, yeni bir yaklaşım için kafamda bir ışık yaktı."

"Daha önce anlatmadığım için üzgünüm, Jubal. Ama kimsenin bana inanmayacağını düşünmüştüm ve bana inanıyor olman beni gerçekten rahatlatıyor, bunu itiraf etmeliyim."

"Sana inandığımı söylemedim."

"Ne? Ama sen..."

"Doğruyu söylediğini düşünüyorum, Jill. Ama rüyalar da bir tür gerçek deneyimlerdir, aynen hayali kuruntularla yaşananlar gibi. Ama önümüzdeki yarım saat içinde bu odada olacaklar bir Adil Tanık tarafından görülecek ve," öne doğru eğilip bir düğmeye bastı, "şu andan itibaren çalışmaya başlayan kameralar tarafından kaydedilecek. Anne görev başında hipnotize edilebilir ama kameraların başına bunun gelmeyeceğine dair çok büyük bir bahse girebilirim. Ne tür bir gerçekle uğraştığımızı bilmeliyiz. Ondan sonra malum güçleri diğer kartlarını da oynamaları için ne şekilde zorlayabileceğimize karar verecek duruma geleceğiz... belki de aynı zaman-

da Ben'e yardım etmenin bir yolunu da buluruz. Git, Mike'ı getir."

Mike'ın gecikmesi esrarengiz bir durumdan kaynaklanmıyordu, sadece kendisini biraz endişelendirmişti. Sol ayakkabısının bağcığını sağınkine bağlamayı becermiş, sonra ayağa kalkıp takılıp düşmüş ve böyle yaparak düğümleri umutsuzcasına sıkı bir hale getirmeyi başarmıştı. Vaktinin geri kalanını, içinde bulunduğu hali değerlendirerek geçirmiş ve neden başarısız olduğuna dair doğru bir sonuca varmıştı. Yavaş, çoook yavaş bir şekilde düğümleri çözmüş, doğru şekilde, her ayakkabınınki kendisine olacak şekilde bağlamıştı. Giyinmesinin çok uzun sürdüğünün farkında değildi, sadece Jill'in ona çoktan öğrettiği bir şeyi doğru bir şekilde tekrarlayamadığı için sıkıntılıydı. Jill onu götürmek için geldiğinde sorunu çözmüş olmasına karşın başarısızlığını perişan bir halde itiraf etti.

Jill onu yatıştırıp yüreklendirdi, saçını taradı ve Jubal'in yanına doğru götürdü. Harshaw başını kaldırıp baktı. "Selam, evlat. Otursana."

"Selam, Jubal," diye ağırbaşlılıkla karşılık verdi Valentine Michael Smith, sonra da oturup bekledi. Jill, Smith'in reveransta bulunmuş olduğu izlenimini gözünün önünden uzaklaştırmaya çalışıyordu, halbuki başıyla hafif bir hareket bile yapmamıştı.

Harshaw mikrofonu bir kenara koydu. "Şey, evlat," dedi. "Bugün neler öğrendin?"

Smith mutlulukla gülümsedi, sonra her zamanki gibi kısa bir duraksamadan sonra karşılık verdi: "Bugün bir-buçuk salto yapmayı öğrendim. Bu bir atlama, dalış, suyumuza girerken..."

"Biliyorum, yaparken gördüm seni. Ama su sıçrattın, ayak parmaklarını aynı hizada, dizlerini gergin ve ayaklarını bir arada tut."

Smith mutsuz gözüktü. "Yapmadım mı doğru?"

"İlk sefer için çok doğru yaptın. Dorcas'ın nasıl yaptığına bak. Neredeyse suda küçücük bir dalga bile çıkarmıyor."

Smith bunu ağır ağır düşündü. "Su Dorcas'ı grokluyor. Oğlanı bağrına basıyor."

"'Kızı'. Dorcas bir 'kız', 'oğlan' değil."

"'Kız,'" diye düzeltti Smith. "Öyleyse konuşmam yanlış? Springfield, Massachusetts'te yayınlanmış Webster'in Uluslararası İngiliz Dili Sözlüğü, 3.baskıda eril işaret zamirinin konuşma dilinde dişileri de kapsadığını okumuştum. Chicago, Illinois'de 1978'de yayınlanmış Hagworth'un Sözleşmeler Hukuku kitabı, beşinci baskı sayfa 1012'de diyor ki..."

"Dur, dur," diye aceleyle kesti Harshaw. "Sorun, İngiliz dilinde, sende değil. Eril zamirler genel olarak kullanıldığında dişileri de gerçekten kapsar ama belirli bir insan hakkında konuştuğunda değil. Dorcas, daima 'kız', 'kıza' ya da 'kadın', 'kadına'dır ama asla 'çocuğa', 'adama' değil. Bunu unutma."

"Unutmayacağım."

"Unutmasan iyi olur, yoksa Dorcas'ı ne kadar dişi olduğunu ispatlaması için tahrik edebilirsin." Harshaw düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Jill, bu çocuk seninle yatıyor mu? Ya da içinizden biriyle?"

Jill neredeyse tereddüt etmeden kupkuru bir sesle konuştu: "Bildiğim kadarıyla, Mike hiç uyumuyor."

"Sorumdan kaçtın."

"O zaman belki de kaçmak istediğimi varsaysan daha iyi olur. Ancak *benimle* yatmıyor."

"Hımm... lanet olsun, ilgim bilimsel idi. Neyse, başka bir sorgu sırası izleyelim. Mike, bugün başka ne öğrendin?"

"Ayakkabılarımı bağlamanın iki değişik yolunu öğrendim. Birisi sadece yerde yatmaya yarıyor, diğeri ise yürümeye. Ayrıca fiil çekimlerini de öğrendim, 'varım, varsın, var, varız, varsınız, varlar. Vardım, vardın..."

"Tamam, bu kadar yeterli. Başka?"

Mike'ın yüzü aydınlandı. "Dünden bugüne neşeyle, neşeyle ve güzellikle traktör sürmeyi öğreniyorum."

"Ha?" Jubal, Jill'e döndü. "Bu ne zaman oldu ki?"

"Dün öğleden sonra şekerleme yapıyordun, Jubal. Sorun yok, Duke incinmemesi için çok dikkat ediyor."

"Hımm... şey, belli ki incinmemiş. Mike, okuyor musun?"

"Evet, Jubal."

"Ne peki?"

"Okuduklarım," diye dikkatle ezberden konuşmaya başladı Mike, "ansiklopediden 3 cilt daha, Maryb'den Mushe'ye, Mushr'dan Ozon'a, P'den Planti'ye kadar. Ansiklopediden bir seferde çok fazla okumamamı söylemiştin, onun için orada durdum. Sonra Londralı Üstat William Shakespeare'den *'Romeo ve Juliet'in* trajedisini okudum. Sonra İngilizce'ye Arthur Machen tarafından çevrildiği haliyle *'Jacques Casanova'nın Anıları'nı* bitirdim. Sonra Francis Weilman'dan *'Çapraz Sorgulama Sanatı'nı* okudum. Sonra da Jill beni kahvaltıya çağırana kadar okuduklarımı groklamaya çalıştım."

"Peki grokladın mı?"

Smith sıkıntılı gibi göründü. "Jubal, bilmiyorum."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Mike?"

"Okuduklarımı bütün tamlığıyla groklamadım. Üstat William Shakespeare'in hikâyesinde Romeo'nun ölümüyle kendimi çok mutlu olmuş hissettim. Sonra okumaya devam ettim ve çok erken çözüldüğünü öğrendim ya da öyle grokladığımı sandım. Neden?"

"Romeo genç salağın tekiydi."

"Anlayamadım?"

"Bilmiyorum, Mike."

Smith bunu düşündü, sonra Marsça bir şeyler geveledi ve ekledi: "Ben sadece bir yumurtayım."

"Öyle mi? Genelde bir şeyler istemeden önce böyle söy lüyorsun, Mike. Bu sefer ne istiyorsun? Konuş bakalım."

Smith tereddüt etti. Sonra yumurtladı. "Kardeşim Jubal, lütfen Romeo'ya neden çözüldüğünü sorar mısın? Ben sora mam çünkü ben sadece bir yumurtayım. Ama sen sorabilir sin ve sonra da bana onu nasıl groklayacağımı anlatabilir sin."

Sonraki birkaç dakikada konuşmalar arapsaçına döndü. Ju bal, bir anda Mike'ın Montaguelerden Romeo'nun yaşayıp nefes almış bir kişi olduğuna inandığını ve inançlarına gel miş olabilecek şoku savuşturmayı başararak, Mike'ın kendi sinden, her nasılsa Romeo'nun hayaletini çağırıp yaptıkları için bir açıklama talep etmesini beklediğini anladı.

Ama Capulet ve Montaguelerden hiçbirinin hiçbir zaman, hiçbir türlü bütünsel bir varlığa sahip olmadıkları fikrini Mi ke'a kabul ettirebilmek başka bir sorundu. Kurgu kavramı Mi ke'ın deneyimlerinde yoktu; bunu üzerine kurabileceği, da yandırabileceği hiçbir şey yoktu ve Jubal'in bu kavramı açık lama gayretleri Mike için duygusal olarak o kadar üzücüydü ki Jill tekrar bir top gibi toplanıp içine çekileceğinden korktu.

Ancak Mike'ın kendisi bu gereksinime ürkütücü biçimde yakın olduğunu gördü ve artık dostlarının önünde, kardeşi Doktor Nelson dışında hepsinde, duygusal rahatsızlığa sebep olduğu için kaçıp saklanma yolunu seçmemesi gerektiğini öğrenmişti. Onun için büyük bir çabayla kalp atışlarını yavaşlattı, duygularını sakinleştirdi ve gülümsedi. "Groklama kendiliğinden gelene kadar bekleyeceğim."

"Çok iyi olur," diye onu onayladı Jubal. "Ama bu andan itibaren, bir şey okumadan önce bana, Jill'e ya da birilerine kurgu olup olmadığını sor. Her şeyi birbirine karıştırmanı istemiyorum."

"Soracağım Jubal." Mike, bu tuhaf kavramı grokladığında Eskilere bütünlük içinde rapor etmesi gerektiğine karar ver-

di... ve kendisini birdenbire Eskilerin bu 'kurgu' denen şeyi bilip bilmediklerini merak eder buldu. Kendisi kadar Eskilere de yabancı bir fikrin varlığı gibi inanılmaz bir durum, alelacele gelecekte üzerinde düşünmek için arşivleyip soğumaya bıraktığı 'kurgu' denen acayip kavramdan bile çok daha devrimci (hatta sapkın) idi.

"... ama seni," diye konuşmaya devam ediyordu kardeşi Jubal, "buraya edebiyat şekilleri üzerinde tartışmak için çağırmadım. Mike, Jill'in seni hastaneden alıp götürdüğü günü hatırlıyor musun?"

"Hastane mi?" diye tekrarladı Mike.

"Jubal, Mike'ın orasının bir hastane olduğunu bildiğinden emin değilim," diye araya girdi Jill. "En azından ben orasının isminin öyle olduğunu hiç söylemedim. Bırak bir açıklamayı deneyeyim."

"Devam et."

"Mike, bulunduğun yeri hatırlıyor musun, ben seni giydirip götürmeden önce hani bir odada yalnız başına yaşıyordun."

"Evet, Jill."

"Sonra başka bir yere gittik, seni soydum ve banyo yaptırdım."

Smith hatırladıklarıyla hoşnut gülümsedi. "Evet, çok büyük bir mutluluktu."

"Sonra seni kuruladım ve sonra iki adam geldi."

Smith'in gülümsemesi silinip gitti. O kritik karar ânını tekrar yaşadı ve korkuyla, nasıl olduysa yanlış seçim yapıp su kardeşini incittiğini sandı. Sarsılmaya ve kendi içine kıvrılmaya başladı.

"Mike!" diye bağırdı Jill. "Dur! Hemen dur! Sakın gitme!"

Mike varlığının denetimini yeniden eline aldı ve su kardeşinin ondan istediğini yaptı. "Peki, Jill," diye kabullendi.

"Beni dinle, Mike. O anı düşünmeni istiyorum ama üzülmemeli ve uzaklaşmamalısın. Sadece hatırla. Orada iki adam vardı. Birisi seni sürükleyerek oturma odasına getirdi."

"Yerde mutlu çimenler olan oda," diye onayladı.

"Doğru. Adam seni yerde çimenler olan odaya sürükledi, ben de onu durdurmaya çalıştım. O da bana vurdu. Sonra da yok oldu. Hatırlıyor musun?"

"Kızmadın mı?"

"Ne? Yo, yo, hiç de değil. Ama çok korktum. Adamlardan birisi kayboldu, o zaman ötekisi de silah çekip bana doğrulttu ve sonra o da yok oldu. Çok korkmuştum ama kızmamıştım."

"Şimdi de bana kızgın değil misin?"

"Mike, hayatım, sana hiç kızmadım ben. Ama bazen korkuyorum. O zaman da korkmuştum ama şimdi değil. Jubal ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyoruz. Orada, bizimle birlikte iki adam vardı. Sonra sen bir şey yaptın... ve yok oldular. İki kere oldu. Yaptığın neydi? Bize söyleyebilir misin?"

"Evet, size söyleyeceğim. Adam, büyük adam, sana vurdu... ve ben de korkmuştum. Onun için de..." Vıraklar gibi bir ses çıkararak Marsça bir şeyler söyledi ve kafası karışmış gibi baktı. "Kelimeleri bilmiyorum."

"Mike, çok kelime kullanıp azar azar açıklamayı deneyebilir misin?" diye araya girdi Jubal.

"Denerim, Jubal. Orada, önümde bir şey var. Yanlış bir şey ve orada olmaması gerekiyor. Gitmeli. Onun için uzanıyorum ve..." Yine durdu, kafası karışmış gibi görünüyordu. "O kadar basit bir şey ki çok kolay bir şey. Herkes yapabilir onu. Ayakkabı bağlamak çok daha zor. Ama kelimeler yok. Çok özür dilerim. Daha çok kelime öğreneceğim." Smith bunu düşündü. "Belki de gereken kelimeler, Plants - Raym, veya Rayn - Sarr, veya Sars - Sorc arasında bir yerlerdedir. Bu gece oraları okuyacağım ve sana yarın sabah kahvaltıda söyleyeceğim."

"Belki," diye kabul etti Jubal. "Bir dakika, Mike." Masasından kalktı, odanın bir köşesine gitti ve birkaç gün öncesine kadar içinde 70'lik brendi şişeleri olan kocaman bir karton kutuyu alıp getirdi. "Bunun gitmesini sağlayabilir misin?"

"Bu yanlış bir şey ve burada olmaması mı gerekiyor?"

"Şey, farz et ki öyle."

"Ama Jubal, yanlış bir şey olduğunu bilmem gerekiyor. Bu bir kutu. Varlığının yanlış olduğunu groklamıyorum."

"Hmm; anlıyorum. Sanırım anlıyorum. Farz et bunu alıp Jill'in kafasına atsam? Bayağı hızlı atsam, böylece canını yaksam?"

"Jubal, bunu Jill'e yapmazsın," dedi buruk bir şekilde Smith.

"Aah... kahretsin, sanırım yapmam. Jill, şu kutuyu bana atar mısın? İyi bir atış ama. Eğer Mike beni koruyamazsa kafam yarılsın en azından."

"Jubal, bu fikri en az senin kadar sevmedim."

"Ah, hadi ama! Bilim adına... ve Ben Caxton adına."

"Ama..." Jill aniden ayağa fırladı, kutuyu kaptı, doğrudan Jubal'in kafasına attı. Jubal durup karşılama niyetindeydi ama içgüdü ve alışkanlık kazandı, eğildi.

"Iskaladın," dedi. "Ama kutu nerede?" Etrafına bakındı. "Kafam karıştı, bakmıyordum. Sözde gözlerimi kutudan ayırmayacaktım." Smith'e baktı. "Mike, böyle mi oluyor - ne oldu, evlat?"

Mars'tan Gelen Adam sarsılıyor ve mutsuz görünüyordu. Jill yanına koştu ve onu kucakladı. "Tamam, tamam, her şey yolunda canım. Çok iyi yaptın, her ne idiyse. Jubal'e dokunmadı bile, sadece yok oldu."

"Sanırım öyle oldu," diye odaya bakınıp parmağını ısırarak onayladı Jubal. "Anne, seyrediyor muydun?"

"Evet."

"Ne gördün?"

"Kutu öylece yok olmadı. İşlem anlık değil ama saniyenin ölçülebilir bir kesrinde oldu. Oturuyor olduğum yerden çok büyük bir hızla uzaklaşıyormuş, uzakta bir yerde kayboluyormuş gibi göründü. Ama odadan dışarı çıkmadı çünkü tam olarak yok olduğu âna kadar onu görebiliyordum."

"Ama nereye gitti?"

"Söyleyebileceklerim bu kadar."

"Hımm... Sonradan filmleri oynatır bakarız. Ama ikna oldum. Mike..."

"Evet, Jubal?"

"O kutu nerede şimdi?"

"Kutu..." Smith duraksadı. "Yine ifade edecek kelimelerim yok. Üzgünüm."

"Ben üzgün değilim ama kesinlikle kafam karıştı. Evlat, baksana, tekrar kutuya uzanıp her neredeyse geri getirebilir misin? Buraya yani?"

"Anlayamadım?"

"Onu gönderdin, şimdi de geri getir."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Kutu yok."

Jubal çok düşünceli görünüyordu. "Eğer bu yöntem popüler olursa, *corpus delecti** ile ilgili kuralları yeniden canlandırmamız gerekecek. 'Kimsenin özlemeyeceği kişilerden oluşan küçük bir listem var.' Jill, tam da ölümcül bir silah olmayacak başka bir şey bulalım; bu sefer gözlerimi açık tutacağım. Mike, bu numarayı yapabilmen için ne kadar yakında olman lazım?"

"Anlamadım?"

---

*) Corpus delecti: Cismani delil, Amerikan Hukuku'nda, bizim ve diğer Kıta Avrupası hukuklarının aksine bir kişinin cinayetten suçlu bulunabilmesi için maddi delil, yani cesedin varlığı gerekli değildir. Ceset bulunmayan davalarda dahi sanık cinayetten suçlu bulunabilir.

"Menzilin nedir? Koridorda duruyor olsan, ben de pencerenin önünde duruyor olsam, 10 metre uzakta diyelim, o kutunun bana çarpmasını engelleyebilir miydin?"

Smith biraz şaşırmış gibiydi. "Evet."

"Hımm. Buraya, pencerenin yanına gel. Şimdi, aşağıya, havuza bak. Farz et, ben ve Jill havuzun öbür tarafında duruyoruz, sen de tam şimdi durduğun yerdesin. Kutuyu buradan da durdurabilir miydin?"

"Evet, Jubal."

"Peki... Farz et ben ve Jill, yolun aşağısında, kapının yanındayız, 400 metre uzakta. Farz et orada, kapıyı gizleyen çalıların hemen önünde, bizi açık seçik görebildiğin bir yerde duruyoruz. Çok mu uzak?"

Smith uzunca bir süre tereddüt etti, sonra da yavaşça konuştu: "Jubal, konu uzaklık değil. Görebilmek de değil. Bilebilmek."

"Hmm... bakalım bunu groklayabilir miyim? Veya bir kısmını groklayabilir miyim? Bir cismin ne kadar yakın ya da uzak olduğu önemli değil. Bir şeyler olduğunu görmen bile gerekmiyor. Ama kötü bir şeyler olduğunu bilirsen, uzanıp onu durdurabiliyorsun. Doğru mu?"

Smith biraz sıkılmış gibiydi. "Neredeyse doğru. Ama yuvadan çıkalı daha çok olmadı. Bilebilmek için görmem gerek. Ama bir Eski bilmek için gözlere ihtiyaç duymaz. Bilir. Groklar. Harekete geçer. Özür dilerim."

"Neden özür dilediğini anlamıyorum, evlat," diye sertçe karşılık verdi Jubal. "Barış Başbakanı olsa seni 10 dakika önce Çok Gizli ilan ederdi."

"Anlayamadım?"

"Boş ver. Bu mesafeden yapabildiklerin bayağı iyi." Jubal masasına döndü, düşünceli düşünceli etrafına bakındı ve çok ağır metal bir kül tablasını aldı. "Jill, yüzüme nişanlama bu

sefer, bu şeyin sivri köşeleri var. Tamam Mike, sen de kori dora çık ve orada dur."

"Jubal... kardeşim... lütfen yapma!"

"Derdin nedir, evlat? Birkaç dakika önce ne güzel yaptın Bir gösteri daha istiyorum ve bu sefer gözlerimi tabladan ayırmayacağım."

"Jubal..."

"Evet, Jill?"

"Galiba Mike'ı neyin rahatsız ettiğini grokladım."

"Öyleyse bana da söyle çünkü ben groklamadım."

"Demin hazırladığımız deneyde o kutuyu atarak seni in citmek üzereydim. Ama ikimiz de su kardeşiyiz. Bunun de nemem bile Mike'ı çok üzdü. Galiba bu durumda hiç de Marslıca olmayan bir yan var. Mike'ı bir ikilem içine atıyor Sadakatin bölünmesi."

Harshaw kaşlarını çattı. "Belki de bu konu Marsla Bağlan tısı Olmayan Faaliyetler Komitesi'nce* araştırılmalıdır."

"Şaka yapmıyorum, Jubal."

"Ben de çünkü çok yakında böyle bir komiteye ihtiyaç duyabiliriz. Acaba Bayan O'Leary'nin ineği lambayı devirdiğinde ne hissetti? Pekâlâ Jill, otur ve şu deneyi bir daha düşünelim." Harshaw kül tablasını Mike'a verdi. "Ağırlığını hisset, evlat ve şu keskin köşelere dikkat et."

Smith tablayı yavaşça inceledi. "Tablayı havaya dimdik fırlatacağım, ta tavana kadar ve kafama düşmesine izin vereceğim," diye devam etti Harshaw.

Mike gözlerini Jubal'e dikti. "Kardeşim... şimdi çözülecek misin?"

---

*) Komite: 1950'lerin hemen başında Amerikan Senatosu, Amerikan Karşıtı Faaliyetler Komitesi adı altında Senatör Joseph McCarthy'nin başkanlığında bir komite oluşturdu. Bu komite tarihte meşhur "Cadı Avlarından" birini başlattı ve birçok ünlü sanatçı komünistlik, Sovyet ajanlığı gibi suçlamalara maruz kaldı.

"Ha? Yok, hayır! O beni öldürmeyecek ve ölmek de istemiyorum. Ama sen durdurmadıkça beni yaralayıp incitecektir. Haydi bakalım!" Harshaw tablayı tavana birkaç santim mesafeye yaklaşacak bir hızla savurdu, topa kafa vuracak bir futbol oyuncusuymuş gibi gözleriyle takip etti. Tablayı izlemeye konsantre olmuşken zihninin bir köşesi de bu ağır ve çirkin şeyin açacağı biçimsiz kafatası yarasından kaçınmak için son anda hamle yapmayı düşünüyordu, zihninin başka ve küçük bir parçası da tablayı özlemeyeceğini, hiçbir zaman sevmediğini alayla tekrarlıyordu, hem de hediye olmasına rağmen.

Kül tablası yörüngesinin en üst noktasına kadar çıktı ve orada kaldı.

Harshaw, kendisini bir film karesi içinde donmuş gibi hissederek baktı tablaya. O anda nefes alması gerektiğini hatırladı ve buna fena halde ihtiyacı olduğunu da fark etti. Gözlerini tabladan ayıramadan viyakladı: "Anne, ne görüyorsun?"

"Kül tablası tavandan sekiz santimetre uzakta," diye kupkuru bir sesle karşılık verdi Anne. "Onu orada tutan hiçbir şey görmüyorum." Sonra daha kararsız bir tonda ekledi: "Jubal, gördüğümün bu olduğunu sanıyorum ama filmler aynı şeyi göstermezse, cüppemi iade eder, ruhsatımı da yırtar atarım."

"Hımm. Jill?"

"Havada duruyor. Öylece duruyor."

Jubal iç çekti, gözlerini kural tanımaz kül tablasından bir an bile ayırmadan sandalyesine doğru yürüyüp kendisini bıraktı. "Mike," dedi, "ne oldu? Neden kutu gibi yok olmadı?"

"Ama Jubal," dedi Mike, özür dilercesine, "onu durdurmamı söyledin, göndermemi istediğini söylemedin. Kutuyu gönderdiğimde, tekrar olmasını istemiştin. Yanlış mı davrandım?"

"Ah. Hayır, tam da doğruyu yaptın. Sözleri kelimesi kelimesine aldığını unuttum." Harshaw gençliğinde sık kullandığı bazı günlük hakaret sözlerini hatırladı ve bunları asla Valentine Michael Smith'e karşı kullanmaması gerektiğini kendi kendisine tembih etti, yani şu çocuğa "kaybol" ya da "geber" dese, alacağı karşılıklar sözlerinin tam karşılığı olan eylemler olacaktı.

"Mutluyum," diye gösterişsiz bir tavırla karşılık verdi Smith. "Kutuyu tekrar yapamadığım için üzgünüm ve o kadar besini ziyan ettiğim için iki kat daha üzgünüm. Ama kendime engel olmanın yolunu bilmiyordum. Hem o zaman bir zorunluluktu. Ya da öyle olduğunu grokladım."

"Ha? Ne besini?"

"O iki adamdan bahsediyor, Jubal," diye alelacele araya girdi Jill. "Berquist ve yanındaki polis - eğer bir polis ise tabii ki. Johnson."

"Ah, evet." Harshaw besinler hakkında hâlâ pek de Marslı olmayan duygular beslediğini düşündü, en azından bilinçaltında. "Mike, ben olsam o 'besini' ziyan etme konusunda pek endişelenmezdim. Muhtemelen tatsız ve kayış gibi olurlardı. Bir et müfettişinin muayenesinden geçeceklerini de sanmam. Aslında," diye ekledi, "'cesetler' hakkındaki Federasyon anlaşmasını düşünerek, 'yiyecek olarak uygunsuz' diye nitelendirileceklerinden oldukça eminim. Bu yüzden onun için endişelenme. Ayrıca, dediğin gibi, bu bir zorunluluktu. Durumu bütünlüğü içinde grokladın ve doğru hareket ettin."

"Çok rahatladım," diye sesinde büyük bir ferahlamayla karşılık verdi Mike. "Ancak bir Eski kritik bir noktada doğru davranacağından emin olabilir... ama Eskilere katılmadan önce öğrenecek ve yaşanacak daha çok şeyim var. Jubal? Tablayı hareket ettirebilir miyim? Yoruluyorum."

"Göndermek mi istiyorsun? Gönder."

"Ama şimdi yapamam."

"Neden?"

"Kafan artık altında değil. Olduğu yerdeki varoluşunda bir yanlışlık groklamadım."

"Ah. Peki. Hareket ettir." Harshaw, tekrar başının üzerinde bir noktaya gelip varlığında bir yanlışlık oluşması beklentisiyle onu izlemeye devam etti. Ama bunun yerine tabla yavaş ve sabit bir hızla masasının üstüne doğru alçaldı, bir an orada süzüldü, sonra boş bir noktaya doğru kaydı ve neredeyse sessiz bir inişle kondu.

"Teşekkür ederim, Jubal," dedi Smith.

"Ih? Asıl ben *sana* teşekkür ederim, evlat." Jubal kül tablasını eline aldı, merakla inceledi. Sıcak ya da soğuk değildi, parmaklarını da karıncalandırmıyordu. Beş dakika önce olduğu gibi çirkin, aşırı süslü, sıradan ve kirli bir kül tablasıydı. "Evet, *sana* teşekkür ederim. Bu o kiralık kızın beni tavan arasına çıkardığı zamandan beri yaşadığım en heyecan verici deneyimdi." Anne'e baktı. "Anne, Rhine'da eğitim gördün, değil mi?"

"Evet."

"Daha önce levitasyon* gördün mü?"

Anne kısa bir tereddüt geçirdi. "Zarlarla yapılan telekinezi görmüştüm - ama ben matematikçi değilim ve gördüğümün telekinezi olduğuna dair ifade veremem."

"Kahretsin, eğer hava bulutluysa güneşin doğduğuna dair bile ifade vermezsin sen."

"Nasıl verebilirim? Bulut tabakasının üstünde birileri yapay bir ışık kaynağı oluşturmuş olabilir. Sınıf arkadaşlarımdan biri kütlesi bir atacınkine yakın cisimleri havalandırabiliyordu ama en az üç duble içmiş olması gerekirdi, bazen öy-

*) Levitasyon: Zihin gücüyle yerden yükselme, bazı Hint fakirlerinin yaptığı söylenir.

leyken bile yapamazdı. Vakayı ifade verebilecek kadar profesyonelce inceleyemedim çünkü o âna kadar ben de genellikle en az üç tane içmiş oluyordum."

"Yani daha önce hiç böyle bir şey görmedin?"

"Hayır."

"Hımın... seninle mesleki olarak işim bitti; ikna oldum. Ama kalıp daha başka neler olduğunu görmek istersen, cüppeni çıkar ve bir sandalye kap gel."

"Sağ ol. İkisini de yapacağım. Ama Jill'e camiler ve sinagoglar hakkında verdiğin vaazdan dolayı, önce odama gideceğim. Öğretide bir boşluk oluşmasına neden olmak istemem."

"Kafana göre takıl. Hazır çıkmışken, Duke'ü uyandır ve kameralarla ilgilenmesini istediğimi söyle."

"Peki, Patron. Ben dönene kadar heyecan verici bir şeyler olmasına izin verme." Anne kapıya yürüdü.

"Söz veremem. Mike, gel masamda otur. Sen de, Jill. Toplanın. Şimdi Mike, o kül tablasını kaldırabilir misin? Bana göster."

"Tabii, Jubal." Smith uzanıp tablayı eline aldı.

"Hayır, hayır."

"Yanlış mı yaptım?"

"Hayır, bu benim hatamdı. Mike, onu yerine koy. O kül tablasını ona *dokunmadan* kaldırıp kaldıramayabileceğini bilmek istiyorum."

"Evet, Jubal."

"Şey? Çok mu yorgunsun?"

"Hayır, Jubal. Çok yorgun değilim."

"Öyleyse sorun ne? Tablayla ilgili bir 'yanlışlık' mı olması lazım?"

"Hayır, Jubal."

"Jubal," diye araya girdi Jill. "Sen ona yapmasını söylemedin, yapıp yapamayacağını sordun sadece."

"Ah." Jubal, becerebildiği kadar bön bön baktı ama bu konuda pek becerikli değildi. "Öğreniyorum. Mike, lütfen, ellerinle dokunmadan, şuradaki kül tablasını masanın 30 santim yukarısına kaldırır mısın?"

"Evet, Jubal." Kül tablası yükselip masanın üstünde düzgünce durdu. "Ölçer misin, Jubal?" diye heyecanla sordu Mike. "Eğer yanlış yaptıysam, yukarı ya da aşağı hareket ettireyim."

"Böyle çok iyi! Onu orada tutabilir misin? Eğer yorulursan söyle."

"Tutabilirim. Söylerim."

"Aynı anda başka bir şey de kaldırabilir misin? Mesela şu kalemi? Yapabilirsen yap."

"Evet, Jubal." Kalem de kül tablasının yanında düzgünce yerini aldı.

İstek üzerine Mike, havada yüzen cisimler grubuna masadan başka küçük parçalar da ekledi. Anne de döndü, hiç konuşmadan bir sandalye çekti ve gösteriyi seyre koyuldu. Duke de elinde bir merdivenle geldi, gruba şöyle bir göz attı, sonra bir kez daha göz attı ama bir şey demeden merdiveni odanın bir köşesine kurdu. Sonunda Mike şüpheyle konuştu: "Emin değilim, Jubal. Ben..." durup bir kelime arar gibiydi. "Böyle şeylerde tam bir aptalım."

"Kendini tüketme."

"Bir tane daha. Umarım." Mike'ın karşısındaki masadan bir kâğıt ağırlığı titredi, havalandı ve havada tuhaf bir şekilde yüzmekte olan bir düzineden fazla cisim aynı anda yere düştü. Hiç gözyaşı çıkmasa da Mike ağlar gibiydi. "Jubal, çok üzgünüm. Çok özür dilerim."

Harshaw, Mike'ın sırtına hafifçe vurdu. "Üzülmemeli, gurur duymalısın. Oğlum, farkında değilsin ama şu yaptığın..." Jubal karşılaştıracak bir örnek aradı ama aklına gelenleri hızla bıraktı çünkü hiçbiri Mike tarafından bilinmiyorlardı.

"Yaptığın şey, ayakkabı bağlamaktan çok daha zor bir şey, bi zim için kusursuz bir bir-buçuk saltolu dalış yapmandan çok daha muhteşem bir şey. 'Neşeyle, neşeyle ve şey.. güzellikle' başardın. Grokluyor musun?"

Mike şaşırmış gibiydi. "Emin değilim Jubal. Utanmamalı mıyım?"

"Utanmamalısın. Gurur duymalısın."

"Evet, Jubal," diye kendinden memnun bir şekilde karşı lık verdi. "Gurur duyuyorum."

"Güzel... Mike, ben dokunmadan tek bir kül tablasını bi le kaldıramam."

Smith hayretler içindeydi. "Kaldıramaz mısın?"

"Hayır. Bana öğretebilir misin?"

"Evet, Jubal. Sen..." Smith utanarak sustu. "Yine yeterli kelimem yok. Ama kelimeleri bulana kadar okuyacağım, oku yacağım ve okuyacağım. Sonra da kardeşime öğreteceğim."

"Fazla umutlanma."

"Anlamadım?"

"Mike, eğer doğru kelimeleri bulamazsan hayal kırıklığı na uğrama. İngiliz dilinde aradıklarını bulamayabilirsin."

Smith bunu bayağı uzun bir zaman düşündü. "Öyleyse ben de kardeşime yuvamın dilini öğretirim."

"Belki. Denemek isterim ama elli yıl geç kalmış olabilirsin."

"Yanlış mı yaptım?"

"Hiç de değil. Seninle gurur duyuyorum. Dilini Jill'e öğ retmeye çalışmakla işe başlayabilirsin."

"Boğazımı acıtıyor," diye kesti Jill.

"Aspirinle gargara yapmayı dene o zaman." Jubal kıza baktı. "Bu aptalca bir bahane, hemşire. Ama bana öyle geli yor ki seni bordroya almak için bana bir sebep de veriyor... Çünkü seni artık Bethesda'da yeniden işe başlatacaklarından şüpheliyim. Pekâlâ, benim Mars Dili konusundaki araştırma asistanımsın, gerektiğinde başka görevler de yapacaksın. Bu-

nu kızlarla konuş. Anne, işe girişini yap şunun, vergi kayıtlarına girdiğine de emin ol."

"Mutfakta geldiği günden beri payına düşen işi yapıyor. Girişini o zamandan mı yapayım?"

Jubal omuz silkti. "Ayrıntılarla benim canımı sıkma."

"Ama Jubal," diye şirretçe itiraz etti Jill, "Marsça öğrenebileceğimi sanmıyorum!"

"Deneyebilirsin, değil mi? Kolomb'un da tüm yaptığı buydu."

"Ama..."

"'Minnet' hakkında bana verdiğin vaaz neydi peki? İşi alıyor musun, almıyor musun?"

Jill dudağını ısırdı. "Alıyorum. Peki... Patron."

Smith sevecenlikle uzanıp onun eline dokundu. "Jill... öğreteceğim."

Jill de onunkini okşadı. "Teşekkür ederim, Mike." Sonra da Harshaw'a baktı. "Sana inat öğreneceğim!"

Harshaw sıcak bir sırıtmayla ona karşılık verdi. "Bu mükemmel bir şekilde grokladığım bir dürtü; bu dili gayet güzel öğreneceksin. Şimdi işimize bakalım. Mike, bizim yapamadığımız başka neleri yapabiliyorsun? Bir 'yanlışlığı' olan cisimleri gönderebilmek ve dokunmadan hareket ettirebilmek dışında?"

Smith şaşırmıştı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilebilir ki," diye itiraz etti Jill, "bizim ne yapıp yapamadığımızı gerçekten bilmeden?"

"Hımm... doğru. Anne, Jill'in sıfatını 'Mars Dili, Kültürü ve Teknikleri konusunda araştırma asistanı' olarak değiştir. Jill, dillerini öğrenirken illa ki farklı, gerçekten farklı, Marslılara özgü kavramlarla karşılaşacaksın, o zaman bana haber ver. Bir kültürle ilgili her şey ya da herhangi bir şey o kültürün dilinin yapısından çıkarılabilir ve sen de muhtemelen bir Marslı gibi düşünmeyi öğrenebilecek kadar gençsin... ki

hiç şüphe yok ki ben değilim. Ve sen, Mike, eğer bizim yapamadığımız ama senin yapabildiğini fark ettiğin bir şeyler fark edersen, bana söyle."

"Söyleyeceğim, Jubal. Bunlar ne gibi şeyler olabilir?"

"Bilmiyorum. Biraz önce yaptığın gibi şeyler... havuzun dibinde bizden çok daha uzun kalabilmen gibi şeyler. Hımm... Duke!"

"Evet, Patron? Ellerim kollarım filmlerle dolu, beni rahatsız etme."

"Konuşabilirsin, değil mi? Havuzun bayağı bulanık olduğunu fark ettim."

"Ya. Bu akşam çökeltici ekleyeceğim, yarın sabah da çekerim onları."

"Sayımlar nasıl?"

"Sayımlarda bir şey yok, su masada servis edilebilecek kadar temiz. Sadece bulanık görünüyor."

"Bir süre bulanık kalsın. Sayımlara düzenli olarak devam et. Temizlenmesini istediğimde sana söyleyeceğim."

"Kahretsin, Patron. Kimse bulaşık suyuna benzeyen bir havuzda yüzmek istemez ki. Eğer geçen hafta boyunca burada bu kadar gürültü patırtı olmamış olsaydı, onu çoktan temizlemiştim."

"O suda yüzemeyecek kadar nazlı olan kuru kalmakta serbesttir. Çene yarıştırmayı bırak, Duke, sonra açıklarım. Filmler hazır mı?"

"Beş dakika sonra olur."

"Güzel. Mike, bir silah ne demektir biliyor musun?"

"Bir silah," diye dikkatle karşılık verdi Mike, "bir patlayıcı, örneğin barut etkisiyle bir ucu kapalı, diğeri açık bir tüp ya da namludan bir cisim, mermi fırlatmak için kullanılan araç. Namlunun..."

"Tamam, tamam. Bunu grokluyor musun?"

"Emin değilim."

"Hiç silah gördün mü?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki gördün," diye araya girdi Jill. "Mike, konuştuğumuz zamanı hatırla, zemininde çimenler olan odayı ama üzülme şimdi! O kocaman adam bana vurdu, hatırlarsan."

"Evet."

"Öteki adam da bana bir şey doğrulttu. Elinde hani?"

"Evet. Sana kötü bir şey doğrulttu."

"İşte o bir silahtı."

"Ben de o kötü şeyi tanımlayan kelimenin 'silah' olabileceğini düşünmüştüm. Webster'ın İngiliz Dilinin Uluslararası Sözlüğünün, üçüncü baskısının..."

"Bu kadar yeter, evlat," dedi hızla Harshaw. "O kesinlikle bir silahtı. Şimdi beni dikkatle dinle. Eğer birisi Jill'e yine silah doğrultursa, ne yapacaksın?"

Smith, normalinden bayağı uzun bir süre durakladı. "Besin ziyan edersem bana kızmayacak mısın?"

"Hayır, kızmayacağım. Bu durumda kimse sana kızmaz. Ama başka bir yere varmak istiyorum. Adamı göndermeden sadece doğrulttuğu silahı gönderemez misin?"

Smith bunu düşündü. "Besini saklamak yani?"

"Ah, tam olarak öyle demek istememiştim. Adamı incitmeden silahı gönderemez misin?"

"Jubal, adam öyle bir durumda incinmezdi ki. Silahı gönderir, adamı da durdururdum. Hiç acı hissetmezdi. Sadece çözülürdü. Ardında bıraktığı besin de kullanılabilir halde olurdu."

Harshaw iç çekti. "Evet, öyle olacağına eminim. Ama sadece silahı gönderebilir misin? Başka hiçbir şey yapmadan? Adamı 'durdurmadan', öldürmeden, yaşamaya devam etmesine izin vererek?"

Smith bunu düşündü. "Bu ikisini birden aynı anda yapmaktan çok daha kolay olurdu. Ama Jubal, eğer onu bütün

bırakırsam, hâlâ Jill'e zarar verebilir. Ya da ben öyle grokladım."

Harshaw, bu masum çocuğun ne masum, ne de çocuksu olmadığını kendisine hatırlatacak kadar duraksadı. Aslında belirsiz olsa da bazı gizemli yönlerden Dünya kültüründen çok daha gelişkin bir kültürden gelmekte olduğunu yavaş yavaş fark etmekteydi... ve bu saf yorumlar bir süpermenden gelmekteydi ya da şu an için bir süpermen olan birisinden. Sonra, kelimelerini büyük bir dikkatle seçerek Smith'e karşılık verdi çünkü aklındaki deney tehlikeliydi ve semantik bir hata yüzünden felakete dönüşmesini istemiyordu.

"Mike, Jill'i korumak için bir şey yapmak zorunda kaldığın bir karar ânı gelirse, yapman gerekeni yap."

"Peki, Jubal. Yapacağım."

"Besin harcamak konusunda endişelenme. Başka bir konuda da endişelenme. Jill'i koru."

"Daima Jill'i koruyacağım."

"Güzel. Ama farz et ki adamın biri, birisine silah doğrulttu ya da sadece elinde bir silah tutuyor. Onu öldürmek istemiyorsun ya da öldürmene gerek yok ama silahı göndermen gerek. Bunu yapabilir misin?"

Mike çok kısa bir süre duraksadı. "Sanırım grokladım. Silah yanlış bir şey. Ama onu tutan adamın bütün kalması gerekli olabilir." Düşündü. "Yapabilirim."

"Güzel. Mike, sana bir silah göstereceğim. Silah yanlış bir şeydir."

"Silah çok yanlış bir şeydir. Onu göndereceğim."

"Silahı görür görmez gönderme."

"Göndermeyeyim mi?"

"Gönderme. Silahı kaldıracağım ve sana doğrultmaya başlayacağım. Böyle işte. Sana doğrultamadan onu gönder. Ama beni durdurma, bana zarar verme, beni öldürme, bana *hiçbir şey* yapma. Sadece silahı gönder. Beni besin olarak da ziyan etme."

"Ah, asla öyle bir şey yapmam," dedi Mike, içtenlikle. "Kardeşim Jubal, çözüldüğünde her lokmada seni bağrıma basıp kutsayarak yememe izin verilmesini umuyorum... seni tamamen groklayana kadar."

Harshaw yıllardır yaşamadığı öğürme refleksini bastırarak ağırbaşlılıkla karşılık verdi: "Teşekkür ederim, Mike."

"Asıl teşekkür etmesi gereken benim, kardeşim ve eğer sıram sizden önce gelirse, umarım beni Jill ile paylaşarak groklamaya değer bulursunuz. Beni Jill'le paylaşırsın, değil mi? Lütfen?"

Harshaw, Jill'e bir göz attı, kızın yüzünün sakin olduğunu gördü, onun muhtemelen kaya gibi sağlam bir acil hemşiresi olduğuna kanaat getirdi. "Seni Jill ile paylaşacağım," diye vakur bir sesle karşılık verdi. "Ama Mike, ne bugün, ne de yakın bir zamanda hiçbirimiz besin olmayacağız. Şimdi sana bir silah göstereceğim ve ben söyleyene kadar bekleyeceksin... sonra da çok dikkat et çünkü çözülmeye hazır olmadan yapmak istediğim daha çok şey var."

"Dikkatli olacağım, kardeşim."

"Pekâlâ." Harshaw homurdanarak eğildi ve masasının en alt çekmecesini açtı. "Buraya bak, Mike. Silahı gördün mü? Onu alacağım. Ama sana söyleyene kadar bir şey yapma. Kızlar, kalkıp sola geçin; onun size doğru doğrultulmuş olmasını istemiyorum. Tamam. Mike, henüz değil." Harshaw çok eski bir polis otuz sekizliği olan silaha uzandı, çekmeceden aldı. "Hazır ol, Mike. Şimdi!" - Ve Harshaw silahı Mars'tan Gelen Adam'a nişanlamak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Eli bir anda bomboştu. Ne bir şok, ne bir sarsıntı, ne de bükülme olmadı. Silah gitmişti ve hepsi de o kadardı.

Jubal titrediğini fark etti ve bunu durdurdu. "Mükemmel," dedi Mike'a. "Sana nişan alamadan gönderdin. Tam anlamıyla şahane."

"Mutluyum."

"Ben de. Duke, bunu filme alabildin mi?"

"Evvett. Yeni makara takmıştım. Söylememiştin ama."

"Güzel." Harshaw iç çekti ve çok yorgun olduğunu fark

etti. "Bugünlük bu kadar çocuklar. Koşun, oynayın, yüzün. Sen de Anne."

"Patron," dedi Anne, "filmlerde ne olduğunu bana söyleyeceksin, değil mi?"

"Kalıp kendin görmek istemez misin?"

"Ah, hayır! Yapamam, Tanık olduğum kısımları için olmaz. Ama sonradan bilmek isterim, bakalım kaçırıp kaçırmadığımı gösteriyorlar mı?"

"Peki."

ON ÜÇ

Gittiklerinde, Harshaw, Duke'e talimatlar vermeye başladı... sonra onun yerine hırçın bir şekilde söylendi: "Şimdi neden sıkkınsın?"

"Bu zombiden ne zaman kurtulacağız, Patron?"

"Zombi mi? Nedenmiş, seni taşralı ayı!"

"Tamam ben Kansaslıyım. Kansas'ta yamyamlara rastlayamazsın. Onların hepsi daha batıdadır. Ve kimin ayı olup kimin olmadığına dair benim de kendi fikirlerim var... ama biz ondan kurtulana kadar mutfakta yiyor olacağım."

"Yani?" dedi Harshaw, buz gibi bir sesle. "Zahmet etme. Anne son maaşının çekini beş dakikada hazırlayabilir... ve diğer gömleğinle çizgi romanlarını toplaman da on dakikadan fazla sürmez herhalde."

Duke bir projektörü ayarlamakla meşguldü. Durdu ve doğruldu. "Ah, ayrılmayı kastetmemiştim."

"Oysa ben tam da bunu kastediyorum, evlat."

"Ama... demek istedim ki kahretsin, daha önce de pek çok kez mutfakta yemek yediğim oldu."

"Evet, yedin. Kendi keyfin ya da kızlara fazladan iş çıkarmamak için. Ya da öyle bir şey. Bana sorarsan, kızlara rüşvetini verirsen yatağında kahvaltı bile edebilirsin. Ama benim

çatımın altında uyuyan kimse, diğerlerinden hoşlanmadığı için benim masamda yemek yemeyi reddedemez. Ben neredeyse soyu tükenmiş bir tür, eski moda bir beyefendiyim - bu da gerektiğinde tam bir orospu çocuğu gibi davranabileceğim anlamına geliyor. Şu anda da bu gerekiyor... yani, hiçbir cahil, batıl inançlı, önyargılı taşralı benim masamda kimin oturup oturamayacağını söyleme hakkına sahip değildir. Vergi memurları ve günahkârlarla yemek yemeyi seçiyorsam bu beni ilgilendirir. Ama ikiyüzlülerle ekmeğimi asla paylaşmam."

Duke kıpkırmızı kesildi. "Sana bir tane patlatmam gerekirdi... yapardım da eğer benim yaşımda olsaydın," dedi yavaşça.

"Kendini bu yüzden tutmana gerek yok, Duke. Sandığından daha sert olabilirim... eğer değilsem de zaten gürültüye başkaları gelir. Mars'tan Gelen Adam'ı haklayabileceğini düşünüyor musun?"

"*Onu* mu? Onu tek elimle bile ikiye bölerim!"

"Belki de... eğer ona dokunabilirsen tabii."

"Ha?"

"Ona bir tabanca doğrultmaya çalıştığımı gördün. Duke, sence o *tabanca şimdi nerede?* Pazılarını şişirmeye gitmeden önce bir an için dur ve düşün ya da düşünmek yerine yaptığın şey her neyse onu yap. O tabancayı bul. Sonra bana yeniden Mike'ı bölüp bölemeyeceğini söyle. Ama önce o tabancayı bul."

Duke alnını kırıştırdı, sonra projektörü kurmaya gitti. "Bu bir çeşit el çabukluğudur. Ve çekimlerde kesin gözükür."

"Duke. Şu projektörle oynamayı bırak. Otur. Sen gittikten sonra ben kendim ilgilenip filmleri alacağım. Ama önce seninle birkaç dakika konuşmak istiyorum," dedi Harshaw.

"Ha? Jubal, senin bu projektöre dokunmanı istemiyorum. Her seferinde bir tarafını bozuyorsun. Bu oldukça hassas bir mühendislik eseri."

"Sana otur dedim."

"Ama..."

"Bu projektör bana ait, Duke. Canım isterse bu kahrolası şeyi kırarım. Ya da benim için çalıştırması için Larry'yi çağırırım. Ama benim yanımda çalışırken istifa eden birinin kullanmasına izin vermem."

"Kahretsin, ben istifa etmedim! Sen kızgınlıktan deliye dönüp *sebepsiz yere* beni kovdun."

"Otur, Duke," dedi Harshaw, sakince. "Ya otur... ve hayatını kurtarmama izin ver ya da buradan olabildiğince hızlı defolup git ve ben de eşyalarını arkandan göndereyim. Toplanmak için sakın durma; bu riskli olur. O kadar uzun yaşayamayabilirsin."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Tam olarak demeye çalıştığım şey, Duke, kovulmuş ya da istifa etmiş olman fark etmez, benim yanımda çalışma sürecini artık masamda yemek istemediğini söylediğinde kendin bitirdin. Yine de benim çıkarımlarım sonucu öldürülmenden hoşlanacağımı sanmıyorum. Bu yüzden otur, ben de bunu önlemek için elimden geleni yapayım."

Duke, şaşırmış görünüyordu, ağzını açtı... Sonra kapayıp oturdu. "Sen Mike'ın su kardeşi misin?" diye sordu Harshaw.

"Ne? Tabii ki değilim. Aslında bu muhabbeti duydum ama bana sorarsan saçmalıktan başka bir şey değil."

"Saçmalık falan değil ve kimse sana sormuyor; sen bunun hakkında fikir yürütebilecek biri değilsin," diye homurdandı Harshaw. "Bu hiç de iyi değil. Sadece seni göndermekle kalmayacağımı anlıyorum ve Duke, seni kovmak istemiyorum; alet edevatı kullanıyor ve beni hiç ilgim olmayan bir yığın makine işiyle uğraşmaktan kurtararak iyi bir iş çıkartıyorsun. Ama sadece seni buradan sağ salim çıkarmakla kalmayıp bir an önce senden başka kim Mike'ın su kardeşi değilmiş onu bulmalıyım... ya da bir an önce olmalarını ya da başlarına bir şey gelmeden bir an önce buradan ayrılmalarını sağlamalıyım." Jubal dudaklarını çiğneyerek tavana baktı. "Belki Mi-

ke'tan benim iznim olmadan kimseye zarar vermemesi konusunda ciddi bir söz almalıyım. Hımım... yok, bu riski alamam. Burada dalga geçmeyi seven çok kişi var. Mike, her an eğlence olsun diye söylenmiş bir şeyleri yanlış anlayabilir. Diyelim ki sen ya da daha doğrusu sen burada olmayacağına göre Larry, Jill'i kaldırıp havuza attı. Larry, daha ben Jill'in gerçekten tehlikede olmadığını Mike'a anlatana kadar tabancanın gittiği o yeri boylayabilir. Benim yanlışım yüzünden Larry'nin ölmesini istemem. Larry kendi aptallığını benim sorumsuzluğum yüzünden başına bir şey gelmeden halledebilmeli. Duke, her koyunun kendi bacağından asıldığına inanırım... ama bu, yetişkin birinin oyuncak niyetine bir bebeğin eline dinamit lokumu vermesi için bir bahane değil."

"Patron biraz fazla gergin konuşmuyor musun?" dedi Duke, yavaşça. "Mike kimseyi incitmeyecektir... üf, bu yamyamlık muhabbeti midemi bulandırdı ama beni yanlış anlama; onun sadece bir vahşi olduğunu biliyorum, ne yaptığının pek farkında değil. Kahretsin, Patron, o bir kuzu kadar masum. Asla kimseyi incitmez."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

"Tamam o zaman. Odanda iki ya da üç tane tabancan var. Hadi bakalım, ben o tehlikeli biridir diyorum. Marslı av sezonu açıldı, güvendiğin bir tanesini alıp havuza in ve onu öldür. Cezayı falan da kafana takma; senin avukatın ben olacağım, ve seni temin ederim ki mahkûm olmayacaksın. Haydi, davran bakalım."

"Jubal... bunu kastediyor olamazsın."

"Hayır. Hayır, bunu gerçekten kastetmiyorum. Çünkü *yapamazsın*. Deneseydin, senin tabancan da benimkinin gittiği yere giderdi ve onu zorlamaya devam etseydin büyük ihtimalle sen de onu izlerdin. Duke, sen neyle uğraştığını bilmiyorsun. Ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediğine

iddiaya varım. Mike, 'o bir kuzu kadar masum' olmadığı gibi bir vahşi de değil. Asıl onun yanında bizim vahşi olduğumuzdan şüphe ediyorum. Hiç yılan besledin mi?"

"Ih... Hayır."

"Ben çocukken beslemiştim. O zamanlar bir zoolog olacağımı sanıyordum. Florida'dayken, kızıl yılan olduğunu düşündüğüm bir tane yakaladım. Neye benzediklerini biliyor musun?"

"Yılanlardan hoşlanmam."

"Yine önyargılısın işte. Birçok yılan tehlikesiz ve yararlıdır, üstelik yetiştirmesi de eğlencelidir. Kızıl yılan çok güzel bir hayvandır. Kızıl, siyah ve sarı, renklerdedir. Uysal ve iyi bir evcil hayvan olur. Sanırım o küçük arkadaş kendi anlaşılmaz sürüngen tarzıyla benden hoşlanmıştı. Tabii ki bir yılanın onu telaşlandırmadan ve kendimi ısırtmadan nasıl tutulması gerektiğini biliyordum. Çünkü zehirsiz bir yılanın bile ısırığı çok boktandır. Ama bu bebekten hoşlanmıştım; koleksiyonumun gözdesiydi. İnsanlara göstermek için onu dışarı çıkarır, kafasının arkasından tutarak bileğime dolanmasına izin verirdim.

"Bir gün koleksiyonumu Tampa Hayvanat Bahçesi'nin sürüngen-bilimcisine gösterme fırsatı buldum. Ve ilk önce ona gözdemi gösterdim. Neredeyse bir sinir krizi geçirmişti. İncim bir kızıl yılan değil bir mercan yılanıydı. Amerikan kobrası... Kuzey Amerika'daki en ölümcül yılan. Duke, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yılan yetiştirmenin tehlikeli olduğunu anlıyorum. Bunu sana ben de söyleyebilirdim."

"Ah, Tanrı aşkına! Koleksiyonumda zaten çıngıraklı yılanlar ve zehirli su yılanları vardı. Zehirli bir yılan tehlikeli değildir. En azından dolu bir tabancadan daha tehlikeli değildir. Tabii her ikisini de tutmayı bilmen koşuluyla. O kobrayı benim için tehlikeli yapan onun ne olduğunu ve neler yapabile-

ceğini bilmememdi. Eğer cahilliğimin içinde onu dikkatsizce tutmuş olsaydım, beni masum bir yavru kedinin tırmalaması gibi olağan bir şekilde öldürebilirdi. İşte sana Mike hakkında

anlatmak istediğim şey de bu. Bir kuzu kadar masum gözüküyor ve ben de onun gerçekten kibar olduğuna ve güvendiği herkese karşı samimi bir arkadaşlık sunduğuna inanıyorum. Ama eğer sana güvenmiyorsa, o zaman göründüğü gibi olmadığını fark edersin. O sıradan genç bir erkek gibi gözüküyor, hatta biraz az gelişmiş, oldukça sakar ve feci derecede cahil... ama zeki, oldukça uysal ve öğrenmeye istekli. Garip geçmişi ve kökenleri göz önüne alındığında bunlar pek de şaşırtıcı olmayan gerçekler tabii ki. Ama tıpkı benim evcil yılanım gibi Mike'ta da göründüğünden fazlası var. Eğer Mike sana güvenmiyorsa körlemesine bir saldırganlıkla, zehirli bir yılandan çok daha tehlikeli olabilir. Özellikle de senin, onun su kardeşleri olan birine zarar verdiğini düşünürse. Jill veya benim gibi."

Harshaw üzüntüyle başını iki yana salladı. "Duke, birkaç dakika önce senin hakkında söylediğim gerçeklere verdiğin doğal tepki sonucu bana vurmuş olsaydın ve Mike da şu arkandaki kapıda duruyor olsaydı... hiç şansın olmazdı, buna eminim. Hiç. Daha farkına bile varmadan ölmüş olurdun. Ve benim onu durdurabilecek kadar zamanım bile olmazdı. Daha sonra Mike, güzelim yemeği -yani senin etli, koca gövdeni- ziyan ettiği için benden defalarca özür dilerdi. Evet bunun için suçluluk duyardı; daha önce ne dediğini duydun. Ama seni öldürdüğü için hiç pişmanlık duymazdı; bunu sadece senin zorladığın bir gereklilik olarak görürdü... çok fazla önem verilecek bir mesele olmazdı, senin için bile. Biliyorsun Mike ruhların ölümsüz olduğuna inanıyor."

"Ha? Kahretsin ben de öyle. Ama..."

"Sen de mi?" dedi Jubal, kasvetli bir sesle. "Hiç sanmam."

"Nedenmiş; kesinlikle inanıyorum. Ah, kiliseye fazla gitmediğimi kabul ediyorum ama ben düzgün bir şekilde yetiştirildim. Kâfir falan değilim. İnancım vardır."

"Güzel. Gerçi ben de ne *inancı*, ne de bir tanrının kullarından, yalnızca *inanç* yardımı ile sınırsız sayıdaki yanlış din arasından tek bir hak dini bulup seçmeleri beklentisini pek anlayabilmiş değilim. Bu bana bir organizasyonu yönetmek için pek titiz bir yol değilmiş gibi geliyor. Bu organizasyon ister kâinat olsun, isterse daha küçük bir şey. Neyse, sonuç olarak bir inancın olduğuna ve bu imanın da ruhunun ölümsüzlüğünü içerdiğine göre bazı önyargılarının erken emekliliğine yol açmasından duyduğumuz endişelerimizi rafa kaldırabiliriz. Yakılmak mı, yoksa gömülmek mi istersin?"

"Ha? Ah, Tanrı aşkına, Jubal, ödümü koparmaya çalışmaktan vazgeç."

"Hiç de değil. Bir kobranın, kızıl yılan olduğunu düşünmekte ısrar ettiğin sürece buradan güvenle ayrılabileceğini garanti edemem. Yapacağın herhangi bir hata, son hatan olabilir. Yine de sana söz veriyorum Mike'ın seni yemesine izin vermeyeceğim."

Duke'ün ağzı bir karış açık kaldı. En sonunda hiddetle, adi ve tutarsız bir şekilde karşılık vermeyi başardı. Harshaw dinledi. "Pekâlâ, pekâlâ ama sakin ol," dedi ardından sabırsızca. "Mike'la istediğin anlaşmayı yapabilirsin. Sana bir iyilik yaptığımı sanıyordum." Arkasını döndü ve projektörün üzerine eğildi. "Şu filmleri görmek istiyorum. İstersen işimi bitirene kadar buralarda takıl. Herhalde daha güvenli olur. Kahretsin! Bu sinir bozucu alet beni delirtiyor."

"Fazla zorluyorsun, işte..." Duke, Harshaw'un beceremediği ayarlamayı hallettikten sonra devam edip ve ilk film kartuşunu yerleştirdi. İkisi de Duke'ün hâlâ Jubal için çalışıp çalışmadığı sorusunu gündeme getirmediler. Kameralar birer Mitchell servomotoruydular; projektör 4mm'lik Sert-Görüntü-Ses Yer filmi almasını sağlayan bir adaptörü olan bir Yashinon masa üstü tankıydı. Az sonra boş brendi kutusunun kayboluşuna kadar olan olayları izliyor ve dinliyorlardı.

Jubal, kutunun kafasına atılmasını ve ardından havada parıldayıp yok olmasını izledi. "Bu kadarı yeterli," dedi. "Anne kamera verilerinin onu desteklediğini duyduğuna memnun olacak. Duke, şu son parçayı ağır çekimde tekrar edelim."

"Tamamdır." Duke geriye sardı. "Bu on kat daha yavaş," diye ardından açıkladı.

Sahne aynıydı ama yavaşlatılmış ses artık anlaşılmaz olmuştu; Duke sesi kapattı. Kutu Jill'in ellerinden Jubal'in kafasına doğru yavaşça uçtu, sonra kısacık bir an içinde durdu. Ama öylece bir anda kaybolmamıştı; ağır çekim projeksiyonda sanki küçüldüğü görülebiliyordu, ufaldı ve ufaldı, ta ki artık yok olana kadar.

Jubal düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Duke bir miktar daha yavaşlatabilir misin?"

"Bir saniye. Alette bir sorun var."

"Ne?"

"Bir şey anladıysam lanet olsun bana. Hızlı oynatımda her şey yolunda görünüyordu. Ama yavaşlattığımda derinlik etkisi bozuldu. Onu gördün. O kutu bizden hızla uzaklaştı, gerçekten hızlıydı. Ama daha başta duvardan daha uzakta görünüyordu. Görüntü kaymış. Ama kartuşu muhafazasından dışarı bile çıkarmamıştım. Gremlinler*..."

"Ah, dur Duke. Filmi bir de öbür kameradan göster."

"Ah... ha, anlıyorum. Filmi bir şekilde bozmuş olsam bile bu bizim doksan derecelik bir açıyla onu düzgün bir şekilde görmemizi sağlayacak." Duke kartuşları değiştirdi. "İlk

---

*) Gremlin: On beş ile elli beş santim arası boyda minik yaratık. İlk defa Birinci Dünya Savaşı sırasında teşhis edildiler ama İkinci Dünya Savaşı'nda daha çok popüler oldular. Başlangıçta makineler konusunda yardımcı oluyorlardı ama takdir edilmemelerinden dolayı sık sık uçaklarda mekanik sorunlara neden olarak ve bazı aletleri saklayarak kötüleştiler.

bölümü geçiyorum, tamam mı? Sonra asıl önemli olan kısmı yine onda bir hızla gösteriyorum."

"Başla."

Sahne bakış açısının değişmiş olması dışında aynıydı. Jill'in görüntüsü kutuyu kavradığı anda Duke görüntüyü yavaşlattı ve kutuyu uçarken seyretmeye başladılar.

Duke küfretti. "İkinci kamerada da bir terslik var."

"Öyleyse?"

"Tabii ki diğer açıdan bakıyoruz ama yine kutu doğrudan bizden uzaklaşıyor, halbuki açıyı değiştirdiğimize göre diğer tarafa doğru uçuyor olmalıydı. Ama onun yerine yine doğrudan bizden uzağa gitti."

"Evet," diye ona katıldı Jubal. "'Doğrudan bizden uzağa gitti.'"

"Ama *gidemez* - iki açıdan birden gidemez."

"Ne demek gidemez? Gitti bile." Sonra ekledi: "Eğer kameraların yanında iki hız ölçüm radarı olsaydı ne gösterirlerdi, merak ediyorum."

"Nereden bileyim? Ben iki kamerayı da söküp bir bakacağım."

"Hiç zahmet etme."

"Ama..."

"Hiç boşuna zaman harcama, Duke; kameraların bir şeyleri yok. Her şeye göre tam olarak doksan derece olan nedir?"

"Bilmecelerle aram pek iyi değildir."

"Bu bir bilmece değil, ciddiyim. Seni Düzyer'den Bay A. Kare'ye* havale edebilirim. Ama bu soruya kendim cevap ve-

*) Düzyer'den Bay A. Kare (Mr. A. Square from Flatland): Edwin Abbott'un Flatland (Düzyer) adlı hikâyesinin baş kahramanı. İki boyutlu bir dünyada yaşamasına rağmen diğerlerinden farklı olarak diğer boyutları da algılayabilen tek kişi.

reyim. Her şeye tam olarak dik açıyla duran şey nedir? Cevap: iki ceset, eski bir tabanca ve boş bir likör kasası."

"Patron, sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Hayatımda hiç bu kadar sade konuşmamıştım. Bir an için kameraların, senin beklemediğin bir şeyi gösterdikleri için bozuk olduklarındansa, gösterdikleri şeye inanmaya çalış. Hadi öbür filmleri de izleyelim."

Harshaw filmler oynarken yorum yapmadan seyretti; hiçbiri daha önceden bildiklerini ispatlamak dışında yeni bir şey göstermemişti. Kül tablasının uçuşu tavana yaklaştığında kamera açısından çıkmış ama yavaşça alçalıp yere konuşu kaydedilmişti. Tabancanın projektördeki görüntüsü oldukça küçüktü ama görülebildiği kadarıyla tabanca da tıpkı kutunun yaptığı hareketi tekrar etmişti: Hiç kımıldamadan uzağa doğru ufalıp gitmişti. Harshaw küçülmeye başladığında onu sıkı sıkı tuttuğundan emindi. Eğer "emin" doğru kelimeyse. "İkna oldum," diye sonunda kendi kendine söylendi.

"Duke, zamanın olduğunda tüm bunların çıktılarını istiyorum."

Duke duraksadı. "Yani hâlâ burada çalıştığımı mı söylüyorsun?"

"Ne? Ah, kahretsin! Mutfakta yiyemezsin orası kesin. Duke, şu taşralı kaygılarını devre dışı bırakıp biraz dinlemeye çalış. Gerçekten bir dene."

"Dinliyorum."

"Mike benim yaşlı ve kart etimi yeme ayrıcalığını istediğinde, bildiği yegâne kurallar dahilinde bana yapabileceği en büyük onuru sunuyordu. Bunlar annesinin kucağında öğrendiği, konuşmak kadar temel kurallar. Bunu anlayabiliyor musun? Sesindeki tınıyı duydun, tavırlarını sen de gördün. Bana yapabileceği en yüksek iltifatı yapıyor, benden bir lütuf bekliyordu. Anlıyor musun? Böyle şeylerin Kansas'takiler için

ne anlama geleceğini boş ver; Mike ona Mars'ta öğretilen değerlerle yaşıyor."

"Sanırım ben Kansas'ı tercih edeceğim."

"Tabii ki," diye itiraf etti Jubal, "ben de öyle. Ama bu, ne senin, ne benim, ne de Mike için özgür bir tercih konusu değil. Üçümüz de erken yaşlarda bize empoze edilen kalıpların tutsaklarıyız; işte bu yüzden en erken yaşlarda verilen eğitimi söküp atmak çok zor, neredeyse imkânsızdır. Duke, eğer sen de Mars'ta doğup Marslılar tarafından yetiştirilmiş olsaydın, yemek ve başkası tarafından yenilmek için Mike gibi hissediyor olabileceğin düşüncesini o kalın kafan almıyor mu?"

Duke bir an durup düşündü, sonra kafasını iki yana salladı. "Beni kandıramazsın, Jubal. Tabii ki birçok açıdan onun medeniyetin içinde yetişmemesinin onun şanssızlığı ve benim medeniyette yetişmiş olmamın da benim şansım olduğunu düşünüyorum. Ona bazı konularda hoşgörü göstermeyi de isterim. Ama bu biraz farklı, bu bir içgüdü."

"'İçgüdüymüş', *saçmalık!*"

"Ama öyle. Ben annemin kucağında bir yamyam olmama eğitimi almadım. Kahretsin, buna ihtiyacım hiç olmadı. Her zaman bunun bir günah, hem de azılı bir günah olduğunu bildim. Zaten bunu düşünmek bile midemi altüst etmeye yetiyor. Bu temel bir içgüdü."

Jubal inledi. "Duke, nasıl oldu da makinelerin nasıl çalıştığı hakkında bu kadar şey öğrenirken kendin hakkında bu kadar kalın kafalı kalabildin? O hissettiğin bulantı - o bir içgüdü değil; öğrenilmiş bir refleks sadece. Annen sana 'Arkadaşlarını yememelisin canım; bu hiç hoş bir şey değil!' demek zorunda değildi. Bunu etrafındaki tüm kültürden aldın, ben de öyle. Yamyamlar ve misyonerlerle ilgili fıkralar, çizgi filmler, masallar, korku öyküleri ve saymakla bitmeyecek birçok küçük şey. Ama bunun içgüdüyle falan ilgisi yok. Kahretsin, evlat, bu kesinlikle bir içgüdü olamazdı... çünkü yam-

yamlık insanlık tarihinin, insan ırkının her kolunda görülmüş en yaygın geleneklerinden biriydi. Senin ataların, benim ataların, herkesinki."

"*Seninkiler* belki ama benimkileri işin içine katmazsan seviniriim."

"Hm. Duke, bana ailende Kızılderili olduğunu söylememiş miydin?"

"Ha? Evet, sekizinci dereceden. Ordudayken bana 'Şef' derlerdi. Ne olmuş ki? Bundan asla utanmadım, aksine gurur duyuyorum."

"Utanmak için bir sebep yok ortada, tabii gurur duymak için de. Ama ikimizin de aile ağacında yamyamlar bulunduğu bir gerçek. Ve senin aile ağacındaki yamyamların benimkilere nazaran daha yakın olduğu da kuvvetle muhtemel çünkü..."

"Nedenmiş o, seni kel kafalı bunak..."

"Sakin ol bakalım! Dinleyecektin, hatırladın mı? Törensel yamyamlık yerli Amerikan kültürleri arasında oldukça yaygın bir âdetti. Ama benim sözümle yetinmeyip bir araştır gene de sen. Ayrıca, ikimiz de birer Kuzey Amerikalı olarak bilmeden de olsa, birazcık Kongo kanı taşıyor olma şansına sahibiz... Ama eğer ikimiz de Amerikan Köpek Kulübü tarafından (insanların karışıklık derecesi artık itiraf edilenden çok daha yüksek olduğuna göre anlamsız bir girişim) onaylanmış saf Kuzey Avrupa kanı taşıyor olsaydık bile, bu kökenler bize ancak *hangi* yamyamlardan geldiğimizi söyleyebilirdi... çünkü hiç istisnasız her insan ırkı tarihi boyunca şöyle ya da böyle tarihinin belli bir yerinde yamyamlık âdetlerini taşımıştır. Duke, tarih boyunca yüz milyonlarca insan tarafından benimsenmiş bir âdetin içgüdülere aykırı olduğunu söylemek oldukça salakça."

"Ama... Pekâlâ, pekâlâ, seninle tartışmamam gerektiğini bilmeliydim, Jubal; her zaman bir şeyleri kendine göre yon-

tabiliyorsun. Ama varsayalım ki hepimiz cahil vahşilerin soyundan geliyoruz - kabul etmiyorum sadece varsayıyorum. Diyelim ki geliyoruz. Ne olmuş yani? Artık medeniyiz. En azından *ben* öyleyim."

Jubal neşeyle sırıttı. "Benim olmadığımı ima ediyorsun yani. Evlat, örneğin senin kalçandan yapılmış bir rostoyu kıtır kıtır yeme düşüncesine karşı benim öğrenilmiş reflekslerimi ve duygusal önyargılarımızı bir yana bırakalım. Soğuk pratik sebeplere dayanarak yamyamlığa karşı sahip olduğumuz tabuyu harika bir fikir olarak addediyorum... Çünkü bizler medeni *değiliz*."

"Ha?"

"Çok açık, senin gönül rahatlığıyla bir içgüdü olduğuna inanabildiğin konu hakkında bu kadar güçlü bir tabuya sahip olmasaydık böyle olmazdı. Bifteğin bugünkü fiyatı göz önüne alındığında arkamı dönmeye korkacağım insanların listesi oldukça uzun olurdu. Ne dersin?"

Duke isteksizce sırıttı. "Belki orada haklı olduğun bir nokta vardır. Şansımı eski üvey annemde denemek istemezdim. Benden ölümüne nefret eder."

"Gördün mü? Ya av mevsimi geldiğinde diğer insanların canlı hayvanları ve çitleri konusunda oldukça kayıtsız olan güneydeki sevgili komşumuza ne dersin? Eğer bu tabu olmasaydı onun buzdolabını boylamayacağımız konusunda bahse girmezdim. Ama Mike'a bu konuda güvenim tam çünkü Mike medeni."

"Ha?"

"Mike tamamen medeni biri. Marslı tarzında tabii ki. Duke, ben Marslıların bakış açısını anlayamıyorum ve herhalde hiçbir zaman da anlayamayacağım. Ama Mike'ı Marslı geleneğinin 'büyük balık küçük balığı yer' ya da 'Büyük Marslı küçük Marslıyı yer' düşüncesinden çok uzak olduğunu anlayabilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Şu'rası kesin ki on-

lar ölülerini, gömmek, yakmak ya da akbabalara vermek ye rine yiyorlar. Ama bu gelenek oldukça resmi ve dinsel. Bi Marslı asla isteği dışında yakalanıp doğranmıyor. Aslında şu

âna kadar öğrendiklerimden çıkarabildiğim kadarıyla cinayet düşüncesi, Marslıların bildiği bir kavram bile değil. Onun ye rine bir Marslı, arkadaşları ile tartışıp atalarının hayaletlerin den onlara katılmak için rıza alıyor ve ancak ölmeye karar verdikten sonra ölüyor. Bir kere karar verdikten sonra bir Marslı senin gözlerini kırpman kadar kolayca ölüyor. Şiddet yok, illet hastalıklar yok, hatta yüksek dozda alınmış uyku hapları bile yok. Bir saniye önce canlı olan Marslı, bir saniye sonra cansız vücudunu terk etmiş bir hayalete dönüşüyor. Hemen ardından, belki de bir süre sonra (Mike zaman faktörü konusunda hep belirsizdir) en yakın arkadaşları bundan sonra onun hiçbir işine yaramayacak olan artığını yiyorlar. Mike'ın söyleyeceği gibi hardalı birbirlerine uzatırken onun erdemlerini yücelterek onu grokluyorlar. Eğer doğru anladıysam hayaletin kendisi de Yahudilerin mitzvah'ına ya da bir onaylama hizmetine benzetilebilecek, bu şölene katılarak 'Eski' unvanını alıyor ve bilge bir devlet adamı oluyor."

Duke tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Tanrım, ne büyük bir batıl inanç saçmalığı! Midem kalkıyor."

"Sahi mi? Mike'a göre bu oldukça ciddi ama bir yandan da sevinçli bir dinsel tören."

"Jubal, şu hayaletler hakkındaki saçmalığa inanmıyorsun, değil mi? İnanmadığını biliyorum. Bu tam anlamıyla batıl inançlarla kaplı bir yamyamlıktan başka bir şey değil," diye söylendi Duke.

"Yerinde olsam bu kadar ileri gitmezdim. İtiraf edeyim ki hayalet Marslı, 'Eskiler' konusunu ben de inanılması güç buluyorum. Ama Mike onlardan bizim geçen çarşambadan bahsetmemiz kadar doğal bir şekilde söz ediyor. Bu arada Duke, hangi kiliseye göre yetiştin sen?" Duke cevap verdikten son-

ra Jubal başıyla onaylayıp devam etti: "Bunu tahmin etmiştim; Kansas'ta birçok kişi de seninki ya da seninkine çok benzeyen başka kiliselerde yetişmiştir. Söyle bana... senin kilisenin törenlerinde de açık yamyamlık sembolleri gördüğünde ne hissetmiştin?"

Duke dik dik baktı. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Jubal da ona ciddi bir biçimde göz kırptı. "Sen gerçek bir kilise müdavimi miydin, yoksa seni sadece çocukken Pazar Okulu'na mı gönderdiler?"

"Ha? Nereden çıkardın, ben kesinlikle bir kilise müdavimiydim. Bütün ailem öyleydi. Hâlâ da öyleyiz... şu aralar pek gidemesem de."

"Sanırım resmi olarak değildin. Ama öyleymişsin, bu yüzden biraz durup düşünürsen neden bahsettiğimi anlayacaksın." Jubal aniden dikleşti. "Ama ben ne senin, ne de Mike'ın kilisesine dahil olmadığım için, şu ya da bu yamyamlık çeşidi hakkında tartışacak değilim. Duke, yapılacak işlerin var; seni önyargılarından kurtarmak için daha fazla zaman harcayamam. Gidiyor musun? Eğer gidiyorsan, sağ salim dışarı çıktığına emin olana kadar sana eşlik etmeliyim. Yoksa kalmak mı istiyorsun? O zaman kal ve adam gibi davran; masada biz, diğer tüm yamyamlarla beraber yemek ye."

Duke kaşlarını çattı. "Sanırım kalacağım."

"Keyfîn bilir. Çünkü şu andan sonra ellerimi senin güvenlik sorumluluğundan çekiyorum. O filmleri gördün; eğer o kellenin içinde yeterince beyin varsa, bizimle yaşayan bu insan-Marslının çok tehlikeli olabileceğini anlamışsındır."

Duke başıyla onayladı. "Anlatmak istediğini anladım. Sandığın kadar aptal değilim, Jubal. Ama Mike'ın beni buradan kovdurmasına izin verecek de değilim. Onun tehlikeli olduğunu söylüyorsun... ve korktuğunda ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum. Üf, Jubal, ben onu korkutacak değilim. Birçok yönden o küçük salaktan hoşlanıyorum."

"Hımın... lanet olsun, sanırım hâlâ onu hafife alıyorsun, Duke. Bak şimdi, eğer gerçekten ona karşı hissettiğin şey arkadaşlıksa, yapabileceğin en iyi şey ona bir bardak su vermek. Onunla paylaş. Onun su kardeşi ol."

"Hımın... Bunu düşüneceğim."

"Ama eğer bunu yaparsan, Duke, sakın yalan söyleme. Eğer Mike su kardeşi olma teklifini kabul ederse, bu konuda ölesiye ciddi olacaktır. Sana mutlak bir şekilde güvenecektir. Eğer sen de ne şart altında olursa olsun, ona aynı şekilde güvenebileceğine ya da onun güvenine karşılık verebileceğine inanmıyorsan sakın bunu yapma. Ya hep ya da hiç."

"Bunu anladım zaten. O yüzden 'düşüneceğim' dedim."

"Tamam. Ama karar vermekte çok gecikme... çünkü sanırım yakında buralar ısınacak."

ON DÖRT

Lemuel Gulliver'in *Dünya'nın Birkaç Ücra Diyarına Yapılan Yolculuklar*'ını anlattığı günlüğüne göre, Laputa'nın Uçan Topraklarında, toplumun ileri gelenlerinin hiçbiri, Laputa lisanında 'Climenole' ya da basitçe tercümesi "yelleyici" olarak bilinen bir hizmetçinin yardımı olmadan kimseyle konuşmaz ya da kimseyi dinlemezdi. Böyle bir hizmetlinin görevi efendisinin konuşması gerektiğini *kendi fikrince* ne zaman uygun görürse, efendisinin ağzını ve kulaklarını kurutulmuş bir mesane torbası ile yellemekti.

Onun yellemesi olmadan efendi sınıfına dahil bir Laputalının dikkatini çekmek mümkün değildi.

Gulliver'in yolculukları Arzlıların çoğu tarafından tatsız bir din adamının yalanları olarak değerlendirilir. Öyle olsa bile şu an "yelleme" sistemi Dünya gezegeninde yaygın olarak kullanılmakta ama sistem bir Laputalının işin özü dışında tanıyamayacağı kadar değiştirilmiş, evrimleştirilmiş, yenilenmiş ve çoğaltılmış durumda.

Daha eski ve basit günlerde bir Arzlı hükümdarın en temel görevlerinden biri de sık sık en aşağı sınıftan bir vatandaşın *hiçbir zorluk ya da aracı olmadan* ulaşabileceği ve adalet isteyebileceği toplantılara katılmaktı. Bu ilkel hükümdarlık şek-

linin izleri dünyada kralların sayılarının ve etkinliklerinin azalmasından sonra da görülmeye devam etmiştir. Pek azı bilse ve hiçbiri uygulamasa da bir İngiliz'in hâlâ "Çok Yaşa Kral

Harold!" diye bağırmaya hakkı vardır. Başarılı şehir yöneticileri yirminci yüzyıl boyunca davalara açık olarak bakmaya devam ettiler. Büro kapılarını sonuna kadar açık bırakıp her gelen boş gezenin boş kalfasını ya da kaldırım mühendisinin sorunlarını dinlediler.

Oysa ilkenin kendisi hiç feshedilmedi. Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'nın I. ila IX. maddelerinin içine yedirilmiş olarak duruyordu, uygulamada Dünya Federasyonu Yasaları onun yerini alsa da pek çok insan hâlâ bu anayasaya bağlıydı.

Ama Federasyon gemisi *Champion* Mars'tan Dünya'ya döndüğünde "yelleme" sistemi yüz yıldan fazla bir süredir genişletilmekteydi ve sadece törenlerini yürütmek için bile çok sayıda insanın görev yaptığı karmaşık bir safhaya gelmişti. Umumi bir şahsiyetin önemi, alt sınıf kalabalığı ile karşılaşmasını önleyen yelleyici katmanlarının sayısından kestirilebiliyordu. Tabii ki bu çalışanlar doğrudan yelleyici olarak bilinmiyor, baş danışman, özel sekreter, özel sekreterin özel sekreteri, basın sekreteri, resepsiyon görevlisi, randevu görevlisi vesaire gibi isimlerle anılıyorlardı. Aslında bu isimler herhangi bir şey olabiliyordu veya -en güçlülerinde olduğu gibi- hiçbir isim olmaksızın sadece işlevleri bakımından "yelleyici" olarak anılabiliyorlardı: Her biri sözde altında çalıştıkları Büyük Adam'ın dışarı dünya ile ilişkisi konusunda keyfî ve genişleyen bir veto hakkına sahipti.

Bu her VIP'i çevreleyen orta sınıf bürokratlar ağı, işlevi Büyük Adam'ın kulağını (genellikle) sosyal ya da sahte-sosyal vesilelerde veya (en başarılı şekilde) arka kapı imtiyazları ya da resmi listede olmayan telefon numaraları yardımıyla yellemek olan, gayri resmi bir sınıfın büyümesine neden ol-

du. Bu gayri resmiler genellikle unvanlar taşımaz ama çok çeşitli isimlerle adlandırılırlardı: "golf arkadaşı", "mutfak bakanı", "lobici", "eski devlet adamı", "yüzde beşçi" vesaire. Bunlar genellikle resmi 'yelleyici' bloğu ile yumuşak huylu bir ortak-yaşama içinde bulunurlardı. Sistem sıkılaştıkça bir güvenlik sübabına duyulan ihtiyacın artacağını da herkes bilirdi.

Gayri resmi yelleyicilerin en başarılıları etraflarına, onları neredeyse yelledikleri Büyük Adam kadar ulaşılmaz yapan yelleyici ağları kurdular... Böyle durumlarda ikincil derecedeki gayri resmi yelleyiciler birinci derecedeki gayri resmi yelleyicilerinin ayağını kaydırmak için harekete geçerlerdi. Özgür Dünya Devletleri Federasyonu Genel Sekreteri gibi çok yüksek önem taşıyan birinin etrafındaki gayri resmiler tarafından oluşturulan geçiş labirentleri, daha az önemli bir kişinin etrafındaki resmi yelleyiciler ordusu kadar aşılmaz olurdu.

Bazı Arzlı öğrenciler Laputalıların Marslılarla bir şekilde bağlantısı olması gerektiğini öne sürdüler; iddialarına temel aldıkları kanıtlar, iki tarafın da düşünce hayatına verdiği saplantı derecesindeki önemin dışında şu iki somut gerçekti: İlk olarak Laputalıların Mars'ın iki uydusunu Dünyalı astronomlardan en azından bir buçuk asır önce keşfettiği ileri sürülüyordu, ikinci kanıt ise Laputa'nın kendisinin, büyüklük, şekil ve ivmesi bakımından, İngiliz diline ait "uçan daire" terimi ile birebir örtüşmesiydi. Ama Laputa için temel bir gerçek olan yelleyici sisteminin Marslılarca bilinmemesi nedeniyle teori kesinlik kazanamadı. Uzay zamanı ile engellenen vücutlara sahip olmayan Marslı Eskiler yelleyici sistemine ancak bir yılanın ayakkabılara duyduğu gereksinim kadar ihtiyaç duyuyorlardı. Hâlâ çözülmemiş Marslılar yelleyiciler kullanabilirdi ama kavramın kendisi yaşam tarzlarına aykırıydı.

Birkaç dakika ya da yıllığına uzun uzun düşünmek isteyen bir Marslının tek yaptığı şey dalmaktı. Eğer başka bir Marslı

onunla görüşmek isterse, bu dost, gerektiği kadar beklerdi. Kullanılabilecek sonsuzluk kadar süre varken acele etmek için hiçbir sebep yoktu; gerçekte, Mars dilinde "acele" sözcüğünün

karşılığı da yoktu ve bu yüzden bu kavramın hiç düşünülmemiş olması bile muhtemeldi. Sürat, hız, eşzamanlılık, ivme ve sonsuzluk kavramını modellemek için kullanılan diğer bilimsel soyut ifadeler belki Mars Matematiğinin bir parçası olabilirdi; ancak Mars hayat tarzının asla. Buna karşılık olarak insanoğlunun durmak bilmez acelesi ve kargaşası zamanın matematiksel gereksinimlerinden değil, insan cinselliğinin çift kutuplu olmasının getirdiği çılgın ivedilikten gelmekteydi.

Profesyonel bir palyaço, amatör bir yıkıcı ve gönüllü bir parazit olan Dr. Jubal Harshaw, uzun bir süredir "acele" kavramı ve beraberinde getirdiği duyguları yolundan çekmeye çalışıyordu. Önünde fazla uzun zamanı kalmadığını bildiğinden ve ne Marslıların, ne de Kansaslıların ruh ölümsüzlüğü inançlarına sahip olmadığından, her güzel anı hiç bitmeyecekmiş gibi yaşamak amacındaydı... korkusuzca, umutsuzca ama hedonist bir zevkle. Şu âna kadar Diyojen'in fıçısından büyükçe ama Kubilay Han'ın zevk sarayı, onun duvarlar ve kulelerle çevrili devasa topraklarından daha küçük bir şeylere ihtiyacı olduğunu anlamıştı; onunki basit küçük bir yerdi: elektrikli çitlerle çevrili hususi birkaç hektar alan, on dört adet kadar odası olan bir ev, sekreterler ve diğer modern koşullar. Çok sıkı korunan yuvasının ve kalabalık personelinin giderlerini karşılamak için en az eforu sarf edip en çok karşılığı alıyordu; çünkü zenginlik fakirlikten daha kolaydı... Bu yüzden Harshaw kendisi için en iyi olacağına inandığı şeyi yaparak tam olarak istediği gibi yaşamayı seçmişti.

Sonuç olarak olayların onu acele etmek zorunda bırakması sonucunda kendisini samimiyetle kırgın hissediyor ve yıllardır eğlenmediği kadar eğlendiğini itiraf edemiyordu.

Bu sabah üçüncü gezegenin baş yöneticisi ile bir konuş-

ma yapmak zorunluluğunu hissetmişti. Harshaw sıradan bir vatandaş için, devletin başındaki bir kişiyle yapılacak böylesi bir görüşmenin yelleyici sistemi tarafından imkânsız kılındığının farkındaydı. Harshaw kendisini, kendi seviyesine uygun bir yelleyici tamponu ile çevirmeyi şiddetle reddediyordu - yakınlarında olduğunda telefonuna kendisi bakardı. Çünkü her arama, bir yabancının sebepsiz (bu "sebep" tanımı yabancıya değil Harshaw'a ait olmak üzere) yere mahremiyetine saldırıda bulunmasına vereceği tepkide istediği kadar kabalaşmasını haklı gösterecek bir fırsat yaratabilirdi.

Jubal aynı şartların Hükümet Sarayı'nda bulunamayacağının bilincindeydi; Bay Genel Sekreter kendi telefonuna cevap vermezdi. Ama Harshaw, insanlık geleneklerini akıl yoluyla yenmek konusunda yılların deneyimine sahipti; bu soruna da kahvaltıdan hemen sonra neşeyle el attı.

Epey sonra oldukça yorulmuş ve kızgın bir haldeydi. Sadece ismi onu, yelleyici savunmasının üç katmanını geçirmeye yetmişti, sonuçta o dar ölçekli de olsa bir VIP idi ve öylesine baştan savılamazdı. Onun yerine bir sekreterden diğerine atlatılarak, endamlı, şehir kökenli, genç bir adamla ses ve görüntü sistemi aracılığı ile görüşmeye çıkarıldı. Genç adam Harshaw ne derse desin görünür bir rahatsızlık duymadan meseleyi sonsuza kadar tartışacak gibiydiyse de hiçbir şekilde Muhterem Bay Douglas'la bir görüşme ayarlamaya yanaşmadı.

Harshaw, Mars'tan Gelen Adam'dan bahsedecek olsa bir karşılık elde edeceğinin, hatta Mars'tan Gelen Adam'ın onunla birlikte olduğunu söylerse daha da fazla hareketlenme sağlayabileceğinin farkındaydı. Ama bunun kendisine Bay Douglas ile yüz yüze bir görüşme sağlayacağından şüpheliydi. Aksine bundan bahsetmesinin Douglas'a bir ulaşma şansı varsa bile onu yok edeceğini ve astlarının şiddetli tepkiler göstermesine yol açacağını hesapladı, bu da istediği bir şey değil-

di. Hayatı boyunca edindiği tecrübeler ona, tepedeki adamla pazarlık etmenin her zaman daha kolay olduğunu öğretmişti. Ben Caxton'un hayatı tehlikedeyken Harshaw bir astın aşırı hırsı ya da iktidarsızlığının yaratacağı başarısızlığı göze almak istemiyordu.

Bu yumuşak baştan savma sabrını sınıyordu. "Genç adam eğer yetkin yoksa, olan biriyle konuşmama izin ver! Bay Berquist'le konuşayım," dedi sonunda. Yardakçı elemanın yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken Harshaw neşe içinde sonunda adamın bam teline bastığını düşündü. Ve avantajını biraz daha zorladı. "Eee? Oturup durma öyle! Gil'i hatta alıp Jubal Harshaw'u beklettiğini söyle. Ona beni ne kadar uzun süredir oyaladığını da söylemeyi unutma." Jubal kendi mükemmel hafızasını gözden geçirerek kayıp Berquist hakkında Tanık Cavendish'ten ve dedektif servisinden gelen raporları hatırladı. Evet, diye düşündü sevinçle. Bu delikanlı Berquist'ten en az üç basamak aşağıdadır, öyleyse şunu birazcık daha sarsalım... birkaç basamağın daha tırmanılması işleme konmuştu.

"Burada Bay Berquist diye biri yok," dedi ekrandaki yüz, buz gibi bir sesle.

"Nerede olduğu umurumda değil. Onu bul! Eğer Gil Berquist'i şahsen tanımıyorsan patronuna sor. Bay Gilbert Berquist, Bay Douglas'ın şahsi asistanıdır. Eğer iki haftadan fazla süredir Saray'da isen Bay Berquist'i uzaktan da olsa görmüş olmalısın. Otuz beş yaşında, bir seksen boylarında, yetmiş kilo civarında, tepesi biraz açık, hafif kır saçlı, bol bol gülümseyen, düzgün dişli biri. Onu görmüş olmalısın. Onu rahatsız etmeye cüret edemiyorsan bunu patronuna pasla. Ama tırnaklarını yemeyi de kes de bir şeyler yap. Canım sıkılmaya başlıyor."

"Lütfen biraz bekleyin. Bu işle şahsen meşgul olacağım," dedi genç adam, ifadesiz bir yüzle.

"Kesinlikle burada bekliyorum. Bana Gil'i bul." Telefon-

daki görüntünün yerini hareketli soyut imgeler aldı; "Lütfen görüşmeniz tamamlanana kadar bekleyin. Bu gecikme size fatura edilmeyecektir. Lütfen rahatlayın..." diyordu hoş bir kadın sesi. Sonra sakinleştirici bir müzik kadının sesini örttü; Jubal arkasına yaslanıp etrafa baktı. Anne telefonun görüş açısının yeterince dışında bir şeyler okuyarak bekliyordu. Diğer tarafta Mars'tan Gelen Adam da telefonun görüş alanı dışında stereovizyonu seyrediyor, aynı anda da kulaklıklarından bir şeyler dinliyordu.

Jubal bu acil durum sona erdiğinde o müstehcen aptal kutusunu ait olduğu yere, bodruma geri bırakması gerektiğini düşündü. "Ne var, evlat?" diye sordu, hoparlörün sesini açarken.

"Bilmiyorum, Jubal," diye cevap verdi Mike.

Ses Jubal'in ilk bakışta elde ettiği fikri destekliyordu: Smith bir Fostercı servisinin yayınını dinliyordu. Görüntüdeki Çoban vaaz vermiyor ama görünüşe göre kilise bildirileri okuyordu: "Ruhani-Hareket gençler takımı akşam yemeğinden önce gösteri antrenmanı yapacak. Sıkı bir gösteri izlemek için erkenden gelin! Takım koçumuz Birader Horsby siz takımdaki çocuklara sadece kasklarınız, eldivenleriniz ve sopalarınızla gelmenizi söylememi istedi, bu kez günahkârlarla uğraşmaya gitmeyeceğiz. Yine de Küçük Melekler aşırı coşku durumlarına karşı ilk yardım ekipmanlarıyla orada olacaklar." Çoban durdu ve yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Vé şimdi size harika haberlerim var, Çocuklarım! Melek Ramzai'den Arthur Renwick Birader ve sevgili eşi Dorothy için bir mesaj var. Duanız onaylandı ve perşembe sabahı gündoğumundan sonra cennete gidiyorsunuz. Ayağa kalk, Art! Ayağa kalk, Dorothy! Selam verin!"

Kamera zum yaparak, tebrik edenleri gösterip Renwicklerin üzerine odaklandı. Renwick Birader, çılgın alkış ve "Hal-

leluya!" çığlıklarına başının üzerinde kavuşturduğu yumruklarıyla cevap verirken, karısı kızarmış bir yüzle gülümseyip gözlerini yanında duran kocasına çevirmişti.

Kamera, Çoban elini "sessiz olun" anlamında kaldırınca ona geri döndü. "Renwickler için düzenlenecek İyi Yolculuklar partisi tam olarak gece yarısı başlayacak," diye canlı bir sesle konuşmasını sürdürdü, "ve tüm kapılar o saatte kapalı olacaktır... erkenden burada olun ve bunu cemaatimizin bugüne kadar gördüğü en mutlu şenlik haline getirelim. Hepimiz Art ve Dottie ile gurur duyuyoruz. Cenaze töreni gündoğumundan tam olarak otuz dakika sonra başlayacak ve hemen ardından da erkenden işe başlaması gerekenler düşünülerek kahvaltı yapılacaktır." Çoban aniden çok sert bir görünüm aldı ve kamera, ekran tamamen onun kafası ile dolana kadar zum yaptı. "Son İyi Yolculuklar'dan sonra zangoç Mutluluk Odalarının birinde boş bir bira şişesi bulmuş... günahkârlar tarafından piyasaya sürülmüş bir marka. Ama bu artık geçmişte kaldı, yanlışa düşen biraderimiz suçunu itiraf edip her zamanki kefaretin yedi katını ödeyerek temizlendi. Eminim yeniden yanlışa düşmeyecektir. Ama bir durun ve düşünün, Çocuklarım, dünyevi bir üründe birkaç kuruş tasarruf etmek için sonsuz mutluluğu tehlikeye atmaya değer mi? Her zaman ürünlerinizde, üzerinde Başpiskopos Digby'nin gülümseyen yüzü olan o mutlu ve kutsal onay-mührünü arayın. Hiçbir günahkârın size 'bu da onun kadar iyi' diyerek başka bir ürünü yutturmasına izin vermeyin. Sponsorlarımız bizi destekleyerek sizin de desteğinizi hak ediyorlar. Art Kardeş böyle bir konuyu gündeme getirdiğim için..."

"Olsun Çoban, devam et!"

"... beni bağışlasın. Ama hiçbir zaman şunu unutmamalıyız ki..." Jubal uzanıp hoparlörü kapattı.

"Mike, bu senin ihtiyacın olan bir şey değil."

"Değil?"

"Ih..." Jubal bunun üzerine düşündü. Kahretsin, delikanlı bu gibi şeyleri er ya da geç öğrenecekti. "Pekâlâ, devam et. Ama sonra yanıma gel de biraz konuşalım."

"Evet, Jubal."

Harshaw, Mike'ın gördüğü ya da işittiği her şeyi ciddiye alma eğilimini yok etmek adına bir öğüt verecekti ki telefonun bekletme müziği aniden sona erdi ve ekran görüntü ile doldu... Jubal'in daha ilk bakışta "bir polis" diye tespit ettiği kırk yaşlarında bir adamın görüntüsüyle.

"Sen Gil Berquist değilsin," dedi sinirli bir şekilde.

"Gilbert Berquist ile bu kadar ilgilenmenizin sebebi nedir?" diye sordu adam.

"Onunla konuşmak istiyorum. Buraya bak adamım, sen bir kamu çalışanı mısın?" diye cevap verdi Jubal, sesinde acı bir sabırla.

"Evet. Siz..." diye adam sesinde neredeyse tereddütle konuştu.

"Ben ne? Ben iyi durumda ve sizin maaşınızı da vergileri ile ödeyen bir vatandaşım. Bütün sabah sadece basit bir telefon görüşmesi yapmak için uğraşıp durdum. Tüm elde ettiğim aklı bir karış havada salakların birinden diğerine aktarılmak oldu; ve her biri de bizim vergilerimizle oluşan yalaklarda su içiyor. Artık bundan sıkıldım ve bitmesini istiyorum. Şimdi *sen*. Bana adını, unvanını ve ödenek numaranı ver. Ondan sonra Bay Berquist ile konuşayım."

"Soruma cevap vermediniz."

"Bak sen! Ben senin sorularına cevap vermek zorunda değilim; ben sivil bir vatandaşım. Ama sen değilsin... ve sana sorduğum sorunun cevabını herhangi bir vatandaş tüm kamu hizmetlilerinden isteyebilir. O'Kelly, Kaliforniya Eyaleti'ne karşı davası, 1972. Şimdi kendini tanıtmanı istiyorum, isim, görev ve numara."

"Siz Doktor Jubal Harshaw'sınız ve aradığınız yer..." dedi cansız bir sesle polis kılıklı adam.

"Demek bu kadar vakit alan buydu. Hattımı izlemek için

beklediniz. Ne kadar aptalca. Evdeyim ve adresim herhangi bir halk kütüphanesi, postane ya da telefon bilgi sisteminden kolayca temin edilebilirdi. Kim olduğuma gelince, benim kim olduğumu herkes bilir. Okuma yazma bilen bunu bilir. Okuma biliyor musun?"

"Dr. Harshaw ben bir polis memuruyum ve benimle işbirliği yapmalısınız," diye devam etti adam. "Neden..."

"Yazıklar olsun size, bayım! Ben bir avukatım. Sivil bir vatandaş sadece belirli koşullar altında polisle işbirliği yapmaya zorunlu bırakılabilir. Örneğin, sıcak takipte ama o zaman bile ilgili polis memuru evraklarını göstermek zorundadır. Bir sıcak takipte miyiz, bayım? Şu lanet olası makineden üzerime atlamak üzere misiniz? İkinci olarak sivil bir vatandaş kanuni ve anlaşılabilir sınırlarda kalmak koşuluyla bir polis soruşturması sırasında işbirliği yapmak zorunda bırakılabilir."

"Bu bir soruşturmadır."

"Ne soruşturması, bayım? Benim işbirliğimi talep etmeden önce kendinizi tanıtmalı, iyi niyetli olduğunuza beni ikna etmeli ve amacınızı açıklamalısınız. Ondan sonra -eğer bunu talep edersem- kanunu açıklamalı ve 'makul bir gereklilik' olduğunu göstermelisiniz. Siz bunların hiçbirini yapmadınız. Bay Berquist ile görüşmek istiyorum."

Adam ağır ağır cevap verirken çene kasları kıpır kıpırdı: "Dr. Harshaw, ben Federasyon'un S.S. bürosundan Yüzbaşı Heinrich. Hükümet Sarayı'nı aramakla bana ulaşmış olduğunuz gerçeği benim kimliğime inanmanız için de yeterli bir kanıt olmalı ama yine de..." Bir cüzdan çıkarıp açtı ve kendi ekranının önüne tuttu. Ekrandaki resim bulandı ve tekrar odaklandı. Harshaw gösterilen kimliğe şöyle bir bakış attı; gerçek gibi duruyordu diye karar verdi - zaten gerçek olup olmaması umurunda bile değildi.

"Peki, Yüzbaşı," diye homurdandı. "Şimdi beni niye Bay Berquist ile görüşmekten alıkoyduğunuzu anlatabilir misiniz?"

"Bay Berquist müsait değil."

"Bunu neden baştan söylemediniz? O halde aramamı Bay Berquist'in seviyesinde birine yönlendireceğim. Yani Gil gibi doğrudan Genel Sekreter'le çalışan yarım düzine kişiden bahsediyorum. Tekrar kendi burnunu bile silmeye yetkisi olmayan çömez bir asistanla uğraştırılmayı istemem. Eğer Gil burada değilse ya da bunu beceremeyecekse, Tanrı aşkına, bana becerebilecek seviyede birini bulun!"

"Genel Sekreter'e ulaşmaya çalışıyordunuz."

"Kesinlikle."

"Çok iyi, o zaman lütfen bana Genel Sekreter'le ne işiniz olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Ne yazık ki hayır. Genel Sekreter'in özel asistanlarından biri misin sen? Onun sırlarını bilmek için özel yetkin var mı?"

"Bunun konumuzla ilgisi yok."

"Hayır, konumuz tamamen bununla ilgili. Bir polis memuru olarak bunu benden daha iyi bilmelisiniz. Bunu hassas bilgiler almak için yetkili olduğunu bildiğim ve beni Genel Sekreter'le görüştürecek birine anlatacağım. Bay Berquist'e ulaşamayacağımızdan emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Çok kötü, bu işi hemen halledebilirdi. O halde onun seviyesinde birini bulmamız gerekiyor."

"Eğer bu bir sırsa halka açık telefondan aramamanız gerekiyordu."

"Sevgili Yüzbaşı! Ne ben dün doğmuş bir bebeğim, ne de siz. Bu hattı izlediğinize göre görmüş olmalısınız ki telefonum maksimum güvenlik araması özelliğine sahiptir."

S.S. memuru doğrudan bir cevap vermedi. "Doktor, zaman kazanmak adına açık konuşacağım. Amacınızı anlatana

kadar hiç kimseyle görüşemeyeceksiniz. Eğer kapatıp Saray'ı tekrar ararsanız yine bu birime bağlanacağınızdan kuşkunuz olmasın. Yüz kez de arasanız... bir ay sonra da denesenız. Aynı şey olacak. Siz işbirliği yapmaya karar verene kadar," diye cevap verdi.

Jubal mutlu mutlu gülümsedi. "Artık buna gerek kalmadı çünkü biz harekete geçmeden önce gerekli olan bilgiyi ağzından kaçırdın, kazara ya da isteyerek. Onları gün boyu tutabilirim... ama artık şifre kelime Berquist değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sevgili Yüzbaşı, lütfen! Açık bir hatta bunu görüşmeyeceğiz herhalde? Ama biliyorsunuz ya da bilmelisiniz ki ben aktif görev üzerinde olan uzman bir filozofunkulistim."

"Tekrar edin?"

"Hiç amfiogri üzerine çalışmadınız mı? Tanrım, bu günlerde okullarda ne öğretiyorlar acaba? Kâğıt oyununuza geri dönün; size ihtiyacım kalmadı." Jubal telefonu kapatıp on dakikalığına aramaları reddetmeye ayarladı. "Benimle gelin çocuklar," dedi ve havuzun yanındaki favori aylaklık mekânına döndü. Anne'e ikinci bir emre kadar Tanık cüppesini gece, gündüz el altından tutmasını, Mike'a fazla uzaklaşmamasını söyledi ve Miriam'a da telefonla ilgili bazı talimatlar verdi. Bundan sonra rahatladı.

Harcadığı çabadan rahatsız değildi. Resmi kanallar aracılığı ile Genel Sekreter'e bir defada ulaşmayı beklemiyordu. Bu sabahki keşif saldırısının Genel Sekreter'i çevreleyen duvarda zayıf bir noktayı ortaya çıkardığını hissediyordu. Ve öyle sanıyor -ya da umuyordu- ki Yüzbaşı Heinrich ile yaptıkları hararetli konuşma ona daha yüksek düzeyden bir arama olarak geri dönecekti.

Ya da onun gibi bir şeyle.

En azından S.S polisi ile birbirlerine yaptıkları iltifatlar bile eğlenceliydi ve ona, sanatsal bir tatminin ılık zevkini ya-

şatmıştı. Harshaw, bazı ayakların üzerine basılmak üzere yaratıldığından emindi. Türü geliştirmek, genel refahı sağlamlaştırmak ve yetki sahibi olmanın eskilerden beri getirdiği küstahlığı en aza indirmek için; daha ilk bakışta Heinrich'in böyle ayakları olduğundan emin olmuştu.

Ama hiçbir hareketlilik olmazsa, Harshaw ne kadar bekleyebileceğini düşündü. Askıda olan "saatli bomba"sının yanı sıra Jill'e de Ben Caxton'a yardım etmek için bir şeyler yapacağına söz vermişti. (Neden çocuk büyük olasılıkla Ben'e yardım edilemeyeceğini göremiyordu, gerçekten de yapacak pek bir şey yoktu. Ve her doğrudan ya da aceleyle yapılmış hamle Mike'ın özgürlüğünü koruyabilme şansını azaltacaktı.) Bu iki gerçeğe ek olarak, onu rahatsız eden yeni bir şey daha vardı: Duke gitmişti.

Bir günlüğüne mi gitmişti yoksa tamamen (yoksa ebediyen mi?) mi? Jubal bilemiyordu. Geçen akşam yemeğinde vardı ama kahvaltıda görünmemişti. Harshaw'ın pek sıkı bağları olmayan ev halkı için iki olay da pek dikkat çekici değildi ve kimse de Duke'ü özlememişti. Duke'e ihtiyacı olmadığı sürece bu olay, Jubal'in de pek dikkatini çekmezdi. Ama bu sabah Jubal tabii ki fark etmişti... En azından normalde Duke'ü çağıracağı iki seferde de bağırmaktan kendini alıkoydu. Üzgün bir suratla havuza bakıp Mike'ın tam olarak Dorcas'ın az önce yaptığı atlayış gibi bir atlayış yapmasını izlerken ihtiyacı olduğunda Duke'ü çağırmak için bağırmamasından dolayı kendini tebrik etti. Gerçek şuydu ki; kurda, kuzunun nerede olduğunu sormak istemiyordu. Kurt cevap verebilirdi.

Aslında, böyle bir zayıflıkla beş etmenin bir tek yolu vardı.

"Mike, buraya gel."

"Evet, Jubal." Mars'tan Gelen Adam havuzdan çıkıp sadık bir köpek yavrusu gibi koşarak gelip durdu. Harshaw genç

adamın geldiğinden beri en az on kilo almış olduğuna dikkat etti... ve yeni kiloların tamamı kastı. "Mike, Duke'ün nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Jubal."

Bu yeterliydi; delikanlı yalan söylemeyi bilmiyordu... dur, bekle! Jubal, Mike'ın bir bilgisayar gibi sadece sorulan soruya cevap verme alışkanlığını hatırladı... Mike o lanet kutunun da nereye gittiğini bilmiyor ya da bilmez görünüyordu. "Mike, onu en son ne zaman gördün?"

"Duke'ü en son Jill ile beraber kahvaltı hazırlama zamanı geldiğinde aşağı inmeden önce yukarı katta gördüm," dedi, "Pişirmeye ben de yardım ettim," diye gururla ekledi sonra.

"Duke'ü en son o zaman mı gördün?"

"Ben o zamandan beri Duke'ü görmedim, Jubal. Gururla tostu yaktım."

"Eminim yakmışsındır. Bir kadın için iyi bir koca olabilirsin. Ama biraz daha dikkat."

"Ah. Tostu dikkatle yaktım."

"Jubal..."

"Ha? Evet, Anne?"

"Duke kahvaltı edip erkenden kasabaya indi. Bildiğini sanıyordum."

"Şey," diye fırsattan istifade etti Jubal, "bana bir şeyler söylemişti. Bu gün öğle yemeğinden sonra gitmek istediğini sandım. Önemli değil, başımın çaresine bakarım." Jubal aniden zihninden bir yük kalktığımı hissetti. Duke'ün işe yarar bir yardımcı olması dışında bir önemi olduğundan değil... yo tabii ki değil! Uzun yıllardır, hiçbir insanın onun için önemli olmaması için uğraşıyordu. Ama yine de itiraf etmeliydi ki bu onun canını da sıkıyordu. Ama pek fazla değil.

Bir adamı her şeyden doksan derece döndürmek için hangi kanun çiğnenmiş olmalıydı?

Cinayet olamazdı. Delikanlı nefsi müdafaa ya da Jill'in durumunda olduğu gibi birilerini doğrudan bir saldırıdan koruyor olduğunu düşünmediği sürece o gücünü kullanmıyordu. Pennsylvania'nın eskimiş cadılık yasaları uygulanabilirdi belki... ama savcının suçlamayı nasıl yapacağını görmek ilginç olurdu.

Medeni kanun belki işe yarardı... Mars'tan Gelen Adam'ı saklıyor olmak "ilgi çekici bir rahatsızlık kaynağı bulundurmak" kapsamına girer miydi? Belki de. Ama yeni ve daha radikal yasaların çıkarılması daha büyük bir olasılıktı. Henüz bunlarla uğraşan uzmanların yüz yüze oldukları kargaşadan haberleri yoktu ama Mike hem tıp hem de fiziğin ipliğini şimdiden pazara çıkarmıştı. Harshaw göreceli mekaniğin nasıl olup da pek çok saygın bilim adamının kişisel trajedisine dönüştüğünü hatırladı. Eski alışkanlıkları yüzünden hazmedemeyen pek çokları kör bir öfke ile Einstein'a ve onu ciddiye alanlara saldırmayı seçtiler. Ama bu saldırı hiçbir yere varamazdı. Eski sabit fikirlerin tek yapabildiği ölmek oldu; ve genç, halen esnekliğini koruyan zihinler teoriyi alıp devam ettirdiler.

Harshaw, büyükbabasının ilk kez mikrop teorisinin ortaya atıldığında tıp dünyasının da başına aynı şeylerin geldiğini anlattığını hatırladı; birçok yaşlı doktor "sağduyuları" ile bağdaşmayan kanıtları daha incelemeden Pasteur'ü yalancılık, aptallık ya da daha kötü şeylerle suçlayarak mezara gitmişlerdi.

Mike'ın Pasteur ve Einstein'ın toplamından daha fazla gürültü koparacağı belliydi, onların karesi belki de küpü kadar. Birden hatırladı: "Larry! Larry nerede?"

"Buradayım Patron," dedi arkasındaki çıkıntıya sabitlenmiş hoparlörden gelen ses. "Alışverişe indim."

"Panik düğmesini yanına aldın mı?"

"Elbette. Onunla birlikte uyumamı söylemiştin. Ben de öyle yapıyorum."

"Hemen eve gel de onu alayım. Hayır, onu Anne'e ver. Anne, onu cüppenin içinde sakla."

Anne başıyla onayladı. Larry devam etti: "Hemen Patron. Geri sayım sürüyor mu?"

Jubal kafasını kaldırdığında Mars'tan Gelen Adam'ın halen karşısında heykel gibi dikildiğini görünce şaşırdı. Heykel? Evet, ona bir heykeli hatırlatıyordu... hım... Jubal hafızasını yokladı. Michelangelo'nun Davut'unu. Evet, hatta şirin küçük elleri, sakin, duyarlı yüzü ve karmakarışık, uzun saçları bile. "Tamam Mike, bu kadar."

"Evet, Jubal."

Ama Mike olduğu yerde dikilmeye devam etti. "Aklında bir şey mi var, evlat?"

"O kahrolası-geveze-kutuda gördüklerim hakkında. 'Pekâlâ, devam et. Ama sonra gel de bunun hakkında konuşalım' demiştin."

"Ah." Harshaw, Yeni Vahiy Kilisesi'nin yayınını hatırlayıp irkildi. "Evet, konuşacağız ama önce... o şeye kahrolası-geveze-kutu deme. O bir stereovizyon alıcısı. Öyle de."

Mike şaşırmış göründü. "O bir kahrolası-geveze-kutu değil mi? Seni doğru duymadım mı?"

"Beni doğru duymuşsun ve o gerçekten de bir kahrolası-geveze-kutusu. Tekrar böyle dediğimi de duyacaksın. Hatta ona başka şeyler de diyeceğim. Ama sen ona stereovizyon alıcısı demelisin."

"Ona 'stereovizyon alıcısı' diyeceğim. Neden böyle demeliyim Jubal? Groklamıyorum."

Harshaw bu yoldan birçok kez geçmiş olmanın verdiği yorgunlukla iç çekti. Smith'le yaptığı her konuşma en azından bir kez -Smith tarafından anlaşılabilecek- mantıksal sebeplerle açıklanamayan bir insan davranışında tıkanıyordu. Ve bunu ona anlatma çabaları oldukça zaman alıyordu. "Bu-

nu ben kendim de groklamıyorum, Mike," diye itiraf etti. "Ama Jill öyle demeni istiyor."

"Jill istiyorsa yapacağım, Jubal."

"Şimdi bana o stereovizyonda ne gördüğünü ve ondan ne grokladığını anlat."

Ardından yaptıkları konuşma Mike ile yapılan her zamanki sohbetlerden bile daha uzun, karmaşık ve yorucuydu. Mike aptal kutusunda gördüğü her bir ayrıntıyı, hareketi, sesi ve mimiği -reklamları da dahil ederek- anlattı. Ansiklopediyi okumayı neredeyse bitirmişti. "Din", "Hıristiyanlık", "İslam", "Musevilik", "Konfüçyüsçülük", "Budizm" ve din ile ilgili başka birçok maddeyi de okumuştu. Ama bunların hiçbirini groklamamıştı.

En azından Jubal kafasındaki bazı fikirlerden emindi. (a) Mike Fostercı töreninin dini bir şey olduğunu bilmiyordu; (b) Mike dinler hakkında okuduklarını hatırlıyor ama bunları anlamadığının farkında olduğundan gelecekte üzerine düşünmek için saklıyordu; (c) aslında Mike'ın asıl anlamadığı sözlükte yazan dokuz karşılığını da tekrarlayabilecek durumda olmasına rağmen "din" kelimesinin kendisiydi; (d) Mars dilinde buna karşılık gelen ve Mike'ın karşılaştırabileceği bir kelime (ya da kavram) yoktu; (e) Jubal'in Duke'e anlatmış olduğu Marslı "dinsel törenler"in Mike'a göre bunlarla ilgisi yoktu; Mike için bu gibi şeyler Jubal için markete gitmek zorunluluğu kadar sıradandı; (f) Mars dilinde "din", "bilim", "felsefe" gibi insana özgü kavramları ayrı ayrı ifade etmeye imkân bulunmuyordu. Mike da artık akıcı bir İngilizce konuşuyor olsa da hâlâ Marsça düşündüğünden bu kavramlardan herhangi birini diğer ikisinden ayırabilmesi mümkün değildi. Tüm bu meseleler kısaca "Eskiler"den gelen öğretilerdi. Hiç şüphe duymamıştı ve araştırması gerekmemişti (Marsça'da her iki kavramın da karşılığı yoktu); her sorunun cevabı Eskiler'den alınmalıydı. Onlar, ister kozmik teoloji isterse

de hava durumu olsun her şeyi bilen (en azından Mike'ın görüşüne göre) ve hiç yanılmayanlardı. (Mike, ekranda hava durumunu gördüğünde bunu insanların 'Eskiler'lerinden ba-

zılarının hâlâ var olmasına bağlamıştı. Ana Britannica'nın yazarları için duyduğu merak üzerine de aynı sonuca varmıştı.)

Ama sonuncusu ve en kötüsü Jubal'i dehşete düşürdü. Mike Fostercı servisinde gördüklerini (groklamadığı pek çok şeyin dışında) iki kişinin insan "Eskiler"ine katılmak üzere çözülecekleri biçiminde groklamıştı ve bu haber onu oldukça heyecanlandırmıştı. Bunu doğru mu groklamıştı? Mike İngilizce'yi anlama kapasitesinin mükemmel olmaktan oldukça uzak olduğunu biliyordu; "yalnızca bir yumurta" olduğundan dolayı cehaleti onu pek çok hata yapmaya itmişti. Ama bunu doğru groklamış mıydı? Bir süredir insanların "Eskiler"i ile görüşmeyi umuyordu, soracak çok sorusu vardı. Bu bir fırsat mıydı? Yoksa hazır oluncaya kadar su kardeşlerinden öğrenmesi gereken bir şeyler daha var mıydı?

Jubal çalan zil tarafından kurtarıldı. Dorcas ev ahalisinin havalar iyi olduğunda hep yediği öğlen - piknik yemeğini oluşturan sandviç ve kahve ile geldi. Jubal sessizce yemeğini yedi. Smith'e de öğrettiği gibi yemek yemek derin düşüncelere dalmak için uygun bir zamandı; sofrada genelde edilen sohbetlerden rahatsız olurdu.

Jubal yemeğini alırken Mike'a ne diyeceğini düşündü; Mike'ın yayını izlemesine izin verdiği için kendisine lanetler yağdırdı. Ah, bu çılgın gezegende yaşadığı sürece bir noktadan sonra delikanlının dinlerle karşılaşması engellenemezdi. Ama lanet olsun ki, Mike'ın insan tabiatının tüm çarpık yönlerine alışmasını beklemek daha doğruydu... ve ne olursa olsun *Fostercılar* onun bu konudaki ilk deneyimi olmamalıydı!

Kendini adamış bir agnostik olan Jubal, Kalahari Bushmen animizminden bilindik Batı inançlarının en entelektüel ve ölçülü olanlarına kadar tüm dinlerin birbirine eşdeğer oldukla-

rını düşünüyordu. Ama duygusal olarak bazılarına karşı diğerlerinden daha fazla antipati duyuyordu... ve Yeni Vahiy Kilisesi tüylerini diken diken ediyordu. Fostercılar, açık açık insanları doğrudan Cennet'e gönderdikleri iddiaları, diğer tüm dinlerin birer zulüm olduğu yönündeki açık, küstah ve hoşgörüsüz açıklamaları, kan ter içindeki futbol ve satış toplantısı karışımı törenleri... tüm bu yönleriyle onu sıkıyordu. Eğer insanlar kiliseye gitmek zorundaysalar bunu neden Katolikler ya da Hıristiyan Bilim Adamları ya da Quakerlar* gibi ağırbaşlılıkla yapmıyorlardı?

Eğer Tanrı varsa (Jubal'in titiz bir entelektüel tarafsızlıkla ele aldığı bir soru) ve eğer tapınılmak istiyorsa (Jubal'in içsel olarak olası bulmadığı ama bir şekilde cehaletinin loş ışığında akla yakın bulabileceği bir önerme) bile (yukarıdaki iki önermenin de doğru olması koşuluyla) galaksileri şekillendiren bir tanrının Fostercıların ona "ibadet" olarak sundukları uydurukluklara kanıp onlarla tatmin olması Jubal'e absürd denecek derecede olanaksız görünüyordu.

Ama Jubal kendi kendine tüm Evren'in (düzeltme: Evren'in kendi bildiği kısmının) bütün olarak pekâlâ absürdlüğe bir indirgeme örneği olabileceğini açık bir samimiyetle itiraf etti. Bu durumda Fostercılar Gerçeğe ermiş oluyorlardı. Asıl Gerçek, kesin Gerçek. En iyi ihtimalle Evren saçma sapan kahrolası bir yerdi... ama Evren'in varlığı için en az olası açıklama, hiçbir açıklaması olmayan rasgelelikti. Soyut bir şeylerin atomlar "oluvermesi", bu atomların tutarlı kanunlara uygun "oluveren" bir şekilde bir araya "gelivermeleri", bu yapıların bazılarının bilinç kazanıvermeleri" ve bunlardan birinin Mars'tan Gelen Adam, diğerinin de Jubal isimli kel kafalı yaşlı bir karga "oluvermeleri"ni iddia etmek ukalalıktan başka bir şey değildi.

---

*) Quakerlar: 17. yüzyılda İngiltere'de oluşmuş tam eşitliğe inanan dini grup.

Hayır, kendine bilim adamı diyen bir grup adam arasın da oldukça popüler olan bu "oluverme" teorisini Jubal yut muyordu. Rasgelelik, Evrenin var olması için yeterli bir açık

lama değildi; aslında rasgelelik kendi kendini bile açıklamaya yetersizdi; bina kendisini bile taşıyamıyordu.

O zaman açıklama neydi? "En azından hipotezi" işe yara mıyordu; Occam'ın Usturası asıl sorunu, Tanrı'nın Zihniye tinin Doğası'nı (korkma da söyle şunu, seni serseri, altı harfli bir kelimecik işte, ayıp olsa da anlamadığın her şeye onu yakıştırıyorsun nasıl olsa) çözümleyemiyordu.

Bir hipotezi diğerine tercih etmenin belirli bir temeli var mıydı? Hiçbir şey anlamıyorsan; *Hayır!* Ve Jubal uzun yaşamının sonunda Evren'in temel sorunlarını hiç anlayamadığını hemen kabul etti.

Yani Fostercılar haklı olabilirdi. Jubal, onların yanılıyor olabileceklerini bile ispatlayamazdı.

Ama birden kendisine kalan iki şeyi vahşice kendine hatırlattı: kendi zevki ve kendi gururu. Eğer Fostercılar (iddia ettikleri gibi) Gerçeği ellerinde bulunduruyorsa ve Cennet sadece onlara bahşedilmiş ise, o zaman, o, Jubal Harshaw, beyefendi ve özgür yurttaş, Yeni Vahiy'i reddeden tüm "günahkârlara" vaat edilmiş olan acı dolu sonsuz laneti seve seve kabul ederdi. Tanrı'nın Çıplak Yüzü'nü göremeyebilirdi... ama ölümlü gözleri yine de kendi sosyal eşitlerini görmeye yeterdi ve şu kahrolası Fostercılar, kesinlikle bu standardın yanına bile yaklaşamıyorlardı!

Ama Mike'ın nasıl da yanlış yönlendirildiğini görebiliyordu. Fostercıların önceden seçilmiş bir zamanda ve yerde "cennete gitme" uygulamaları, Marslılar tarafından kabul edilmiş gönüllü ve planlı "çözülmelere" benziyordu; ki Jubal, Mars'ta herkesin kabul ettiği dinin bu olduğundan emindi. Jubal'in Fostercıların uygulaması için doğru terimin "cinayet" olduğu konusunda derin şüpheleri vardı. Ama bu id-

dia, hiçbir zaman kanıtlanamamış, daha tarikat çok küçükken bile nadiren dile getirilmiş ve kimseye bir ceza verilmemişti. Foster'ın kendisi belirttiği zamanda, kamuoyunun gözleri önünde ölerek "cennete giden" ilk kişi olmuştu. Bu ilk örnek de Fostercıların özel yeteneklerinin işareti sayılmıştı... ve bir bölge savcısı ya da adli tıp uzmanının bu ölüm olaylarını en son araştırmasının üzerinden yıllar geçmişti.

Jubal kişi bu ölümlere kendi kendine mi karar veriyor yoksa teşvik mi ediliyor, bunu umursamıyordu. Ona göre en iyi Fostercı, ölü bir Fostercı idi. Bırakın ölsünler!

Ama bunu Mike'a anlatmak oldukça zor olacaktı.

"Mike, dünyayı kim yaptı?"

"Özür dilerim?"

"Etrafına bak. Tüm bunlar, Mars da dahil. Yıldızlar. Her şey. Sen ben ve herkes. Eskiler sana tüm bunları kimin yaptığını söylemiş miydi?"

Mike şaşırmış göründü. "Hayır, Jubal."

"Ama sen merak ediyorsun, değil mi? Güneş nereden geliyor? Yıldızları gökyüzüne kim koydu? Tüm bunları kim başlattı? Hepsini, her şeyi, tüm dünyayı, Evren'i... seninle burada durup konuşmamızı kim sağladı?" Jubal durup kendi söylediklerine şaşırdı. Her zamanki agnostik yaklaşımını sergilemeye çalışmıştı... ama birden edindiği resmi eğitim devreye girmiş ve kendini, kendisi tarafından olmasa da insanlığın büyük bölümü tarafından benimsenmiş dinsel görüşlerin avukatlığını yaparken bulmuştu. İster istemez birden kendini ne olduğunu tam bilmediği bir şeylere karşı kendi ırkının inançlarını savunurken bulduğunu fark etti. İnsanlık dışı bir bakış açısına karşı belki de. "Senin Eskiler bu soruları nasıl yanıtlar?"

"Jubal, bunların soru olduğunu groklamadım. Üzgünüm."

"Şey? Ben de senin cevabını groklamıyorum."

Mike uzun bir süre tereddüt etti. "Deneceğim. Ama bu kelimeler... doğru değil. 'Koymak' yok. 'Yaptırmak' yok. Şimdi olmak. Dünya öyle. Dünya öyleydi. Dünya öyle olacak. Şimdi."

"'Şimdi ve her zaman, hep olduğu gibi, sonsuz bir dünya.'"

Mike mutlu mutlu gülümsedi. "Grokluyorsun!"

"Groklamıyorum," diye karşılık verdi Jubal, huysuzca "Şey, bir 'Eskinin' dediği bir şeyi tekrarlıyordum." Geri adım atıp başka bir yönden yaklaşmaya karar verdi; görünüşe göre açılış olarak Mike'a anlatılabilecek ilk "İlahi" yapı Yaratıcı Tanrı değildi... Mike henüz Yaradılış fikrini bile tam olarak kavrayabilmiş gibi görünmüyordu. Jubal kendisinin de bunu anlayabildiğinden emin değildi. Çok uzun zaman önce Jubal, iki hipotez de aynı derecede paradoksal olduklarına ve titizlikle birbirlerinin paradokslarından uzak durduklarına göre; çift sayılı günlerde Yaratılmış bir Evren, tek sayılı günlerdeyse -tabii her artık yıl için de bencilce birer gün keserek- kendi kuyruğunu yutan yaratılmamış ve sonsuz bir Evren hipotezine inanmaya karar vermişti. Böylesine cevaplanamaz bir soruyu bu şekilde masaya yatırdıktan sonra en azından bir kuşaktır üzerine bir an bile düşünmemişti.

Jubal tüm din ve ilahiyat ideolojisini en geniş biçimde açıklamaya karar verdi. Tanrı fikriyle ilgili konuları anlatmaya daha sonra geçecekti.

Mike bu öğretilerin çeşitli derecelerde olduğunu gördü. Bir bebeğin bile groklayabileceği bilgilerin yanı sıra bir Eski'nin bile groklamakta zorlanacağı bilgiler de alıyordu. Ama Jubal'in niyeti de küçük ve büyük öğretilerin sınırlarını çizmekti. Buna göre büyük bilgiler, "dinsel soruları" karşılayacaktı. Ama Mike bazı soruları anlamlı bulmadığından (örneğin "Yaradılış") ve bazı soruları da bir bebeğin yanıtlayacağı kadar kolay bulduğundan (ölümden sonra hayat gibi) dolayı bu yaklaşım başarısız oldu.

Jubal bunu boş verip insan dinlerinin neden birden fazla olduğu konusuna geldi. İnsanların bu "büyük öğretileri" anlatmanın yüzlerce değişik yolunu bulduklarını ve her birinin kendi cevaplarını ortaya atıp gerçeği sunduklarını iddia ettiğini açıkladı (ya da açıklamaya çalıştı).

"'Gerçek' nedir?" diye sordu Mike.

("'Gerçek' nedir?" diye sordu Romalı yargıç ve baş belası bir sorundan kurtuldu. Jubal, onun yerinde olabilmeyi istedi.) "Doğru konuştuğun sürece bir sorunun cevabı gerçektir, Mike. Benim kaç elim var?"

"İki. İki elin olduğunu görüyorum," diye düzeltti Mike.

"Altı hafta içinde onu bir Tanık yapabilirim," dedi Anne, örgüsünden başını kaldırıp.

"Sen buna karışma Anne. Senin yardımın olmadan da yeterince zorlanıyorum. Mike cevabın doğruydu; benim iki elim var. Senin cevabın gerçekti. Yedi elim olduğunu söylediğini düşün bir."

Mike rahatsız olmuş gibi göründü. "Bunu söyleyebileceğimi groklayamıyorum."

"Evet, bence de groklayamazsın. Yapsaydın doğru konuşmuş olmazdın; ve cevabın gerçek olmazdı. Ama Mike, -şimdi iyi dinle - her din kendisinin gerçek olduğunu ve doğruyu söylediğini iddia eder. Ama çoğu zaman cevapları iki ya da yedi el arasındaki fark kadar değişiktir. Fostercılar bir şey söyler, Budistler başka bir şey, Müslümanlarsa tümüyle farklı bir şey. Hepsi birbirinden farklı birçok cevap."

Mike, anlamak için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. "Hepsi de doğru mu konuşuyor? Jubal, groklamıyorum."

"Ben de."

Mars'tan Gelen Adam oldukça sıkıntılı gözüktü, sonra birden gülümsedi. "Fostercılardan sizin Eskilerinize sormalarını isteyeceğim, böylelikle ikimiz de öğreniriz, kardeşim. Bunu nasıl yapacağım?"

Birkaç dakika sonra Jubal, tiksintiyle de olsa Mike'a koca boşboğaz bir Fostercı ile görüşme sözü verdiğinin farkına vardı. Ya da Mike öyle sanıyordu, ki ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Mike'ın Fostercıların insan Eskileriyle bağlantılı olduğu düşüncesini de sarsamamıştı. Öyle görünüyordu ki Mike'ın gerçeğin doğasını anlayamamasının en başta gelen sebebi yalanın ne olduğunu bilmemesiydi; "yalan" ve "kandırmaca" kavramlarının sözlük karşılıklarını zihnine yazmış ama groklamaya yaklaşamamıştı bile. Birisi ancak kazara ya da yanlış anlama sonucu "hatalı" konuşabilirdi. Bu yüzden Fostercı yayınında duyduğu her şeyi en çıplak ve yalın haliyle almıştı.

Jubal tüm insan dinlerinin şu ya da bu şekilde 'Eskiler'le temasta olduğunu iddia ettiğini, buna rağmen cevapları birbirinden tümüyle farklı olduğunu açıklamaya çalıştı.

Mike sabırlı bir şekilde sıkıntılı görünüyordu. "Jubal, kardeşim, deniyorum... ama bunun nasıl bir doğru konuşma olduğunu groklamıyorum. Benim halkıma göre Eskiler her zaman doğru konuşur. Senin halkın..."

"Orada dur bakalım, Mike."

"Özür diler?"

"'Benim halkım' derken Marslılardan söz ediyorsun. Mike, sen bir Marslı değilsin; bir adamsın."

"'Adam' ne demek?"

Jubal derin derin iç geçirdi. Mike'ın sözlükte yazan tüm tanımları sayıp dökebileceğinden emindi. Ama delikanlı hiçbir zaman sadece sinir bozmak için bir soru sormazdı ve su kardeşi Jubal'in onu aydınlatmasını bekliyordu. "Ben bir adamım, sen bir adamsın, Larry de bir adam."

"Ama Anne değil?"

"Şey... Anne de bir adam, dişi bir adam. Bir kadın."

("Teşekkürler Jubal."- "Kes sesini Anne.")

"Bir bebek de adam mıdır? Ben hiç bebek görmedim ama resimlerini gördüm. Şeyde... kahrolası-gürül... stereovizyon-

da gördüm. Bebeklerin şekli Anne'e benzemiyor... ve Anne'in şekli de sana benzemiyor... ve seninki de bana benzemiyor. Ama bebekler yuvalı adamlardır?"

"Şey... evet bebekler adamdır."

"Jubal... Sanırım öyle grokluyorum ki benim halkım -Marslılar- da adamdır. Şekil olarak değil. Şekil adam değildir. Adam olmak groklamaktır. Doğru konuşuyor muyum?"

Jubal Felsefe Derneği'nden ayrılıp dokumacılığa başlamaya karar verdi. "Groklamak" ne demekti? Daha kendisi groklamadığı halde bu kelimeyi bir haftadır kullanıyordu. Ama "adam" ne demekti? Tüysüz bir iki bacaklı mı? Tanrı'nın dünyadaki yansıması mı? Yoksa hep tekrarlanan açıklamaya göre hayatta kalan en uygun tür müydü? Ölüm ve vergilerin mirasçısı mı? Marslılar ölümü yenmiş gibi görünüyorlardı ve insan anlayışına göre para, mülkiyet ya da devlet gibi kavramlara sahip olmadıklarını da öğrenmişti - o halde nasıl vergileri olurdu?

Ama delikanlı haklıydı; biçimin "Adam" kavramının tanımıyla bir ilgisi yoktu, şarabın içinde bulunduğu şişenin şekli kadar önemsizdi. Birini şişesinden çıkarabilirdiniz, tıpkı Rusların hayatını "kurtarmak" adına beynini çıkarıp telefon telleri gibi kablolarla bağlı bir fanusun içine koydukları o zavallı adam gibi. Tanrı aşkına! Ne korkunç bir şaka! Jubal kendi kendine, zavallı adam, bu dehşet verici mizahın farkında mı, diye düşündü.

Bir Marslının önyargısız bakış açısına göre Ademoğlu hayvanların geri kalanından özde nasıl ayrılıyordu? Kendi kendine havalanabilen (Tanrı bilir daha başka neler yapabilen) bir ırk sadece mühendislikle etkilenebilir miydi? Eğer öyleyse Assuan Barajı mı yoksa binlerce kilometrelik mercan kayalıkları mı birincilik ödülünü kazanırdı? İnsan'ın bilinci mi? Saf, yerel kibir; dev sekoya ağaçlarının ya da ispermeçet balinalarının insanları fazlasıyla aşan birer filozof ya da şair olmadıklarına hiçbir kanıt yoktu.

Ama insanın hiçbir şekilde geçilemeyeceği bir tek alan vardı; kendi kendine dert olma, birbirini öldürme, tutsak etme ve hayatını berbat etme konusunda sınırsız bir beceri ile

binlerce yol geliştirmişti. İnsan en dehşetli şakasını yine kendisine yapmıştı. Mizahın en temel öğesi.

"İnsan gülebilen hayvandır," diye cevap verdi Jubal.

Mike bunu ciddi bir biçimde değerlendirdi. "O zaman ben bir insan değilim."

"Ha?"

"Ben gülmem. Sizin kahkahalarınızı duydum ve bu beni ürküttü. Daha sonra bir zararı olmadığını grokladım. Öğrenmeye çalıştım." Mike kafasını geriye atıp gıcırtılı ve tiz bir kahkaha attı, sesi bir yalıçapkınının budalaca bağırtısından çok daha sinir bozucuydu.

Jubal kulaklarını kapadı. "Dur! Dur!"

"İşte duydun," diye hak verdi Mike, üzgünce. "Ben bunu doğru bir şekilde yapamıyorum. Öyleyse bir insan değilim."

"Bir dakika, evlat. Bu kadar çabuk teslim olma. Sadece gülmeyi henüz öğrenebilmiş değilsin... ve de deneyerek asla öğrenemezsin. Ama öğreneceksin. Sana söz veriyorum. Eğer bizimle yeterince uzun yaşarsan, ne kadar komik olduğumuzu göreceksin ve güleceksin."

"Gülecek miyim?"

"Güleceksin. Ama endişelenme ve bunu groklamaya çalışma; sadece olacağı günü bekle. Evlat, eminim bir Marslı bile bizi grokladığında gülerdi."

"Bekleyeceğim," diye onayladı Mike, sakince.

"Ve beklerken sakın bir insan olduğundan şüphe etme. Sen bir adamsın, insansın. Bir kadından belaya bulaşmak için doğmuş bir adamsın... ve bir gün bunu tümüyle groklayacak ve güleceksin. Çünkü insan kendi kendine gülen bir hayvandır. Marslı arkadaşlarına gelince, bilemiyorum, onları tanımıyorum ve groklamıyorum. Ama grokladığım kadarıyla onlar da 'adam' olarak tanımlanabilir."

"Evet, Jubal."

Harshaw görüşmenin bittiğini sanıp rahatladı. Babasının onu alıkoyup kuşlar, arılar ve çiçekler hakkında -üstelik çok geç kalmış- bir konuşma yaptığı günden beri bu kadar utanmadığına karar verdi.

Ama Mars'tan Gelen Adam henüz tatmin olmamıştı. "Jubal, kardeşim, sen bana 'Dünyayı kim yaptı?' diye sormuştun. Ben de uygun kelimeleri bulamamış, bu soruyu groklamamıştım. Kelimeleri düşünüyordum."

"Sonuç?"

"Sen bana 'Dünyayı Tanrı yaptı' dedin."

"Hayır! Hayır!" dedi Harshaw, aceleyle. "Ben sana tüm bu dinlerin açıklamaları farklı olsa da çoğunun 'Dünyayı Tanrı yaptı' dediğini söyledim. Bunu tam olarak groklamasam da kullanılan terimin 'Tanrı' olduğunu söyledim."

"Evet, Jubal," diye onayladı Mike. "Kelime 'Tanrı'," diye ekledi. "Grokluyorsun."

"Hayır! İtiraf edeyim ki groklamıyorum."

"Grokluyorsun," diye ekledi Mike, kararlı bir şekilde. "Ben açıklayacak kelimeyi bulamamıştım. Sen grokluyorsun. Anne grokluyor. Ben de grokluyorum. Ayaklarımın altındaki çimen de mutlu ve güzelce grokluyor. Ama kelimeye ihtiyacım vardı. Bu kelime 'Tanrı'."

Jubal kafasını temizlemek istercesine iki yana salladı. "Devam et."

Mike zafer kazanmış edasıyla parmağını Jubal'e doğrulttu. "*Sen Tanrı'sın!*"

Jubal eliyle alnına vurdu. "Ah, İsa aşkına: Ben ne yaptım? Bak, Mike, sakin ol! Acele etme! Beni anlayamadın. Üzgünüm. Çok üzgünüm! Söylediklerimi unut ve başka bir gün en baştan başlayalım. Ama..."

"Sen Tanrı'sın," diye tekrarladı Mike, sakince. "Groklayabilen kişi. Anne, Tanrı. Ben Tanrı'yım. Mutlu çimenler de

Tanrı. Jill hep güzelce grokluyor. Jill Tanrı. Tüm şekillendirme, yapma ve beraberce yaratma..." Marsça bir şeyler söyleyip gülümsedi.

"Pekâlâ, Mike. Ama biraz zaman ver. Anne, bunları kaydediyor musun?"

"Kaydettiğime emin olabilirsin, Patron!"

"Bana bir bant halinde hazırlayın. Bunun üzerinde çalışmalıyım. Böyle kalmasına izin veremem. Mutlaka..." Jubal yukarı baktı. "Tanrım! Genel Karargâh, toparlanın! *Anne*! Panik düğmesini 'hastayı kaybediyoruz' ayarına getir... ve Tanrı aşkına parmağını üzerinde tut; belki de buraya gelmiyorlardır." Tekrar yukarı baktığında, iki büyük hava arabasının güneyden yaklaştığını gördü. "Korkarım buraya geliyorlar. Mike! Havuza saklan! Sana ne dediğimi hatırla. En derin kısma in ve orada hareketsizce dur. Ve ben Jill'i sana yollamadan sakın çıkma."

"Tamam, Jubal."

"Şimdi! Kıpırda!"

"Tamam, Jubal." Mike bir-iki adım koştuktan sonra suyu yararak kayboldu. Atlarken dizlerini düzgün, bacaklarını yapışık ve parmaklarını dik tutmayı hatırlamıştı.

"Jill!" diye bağırdı Jubal. "Havuza dal ve dışarı çık. Sen de Larry. Eğer onun havuza atladığını gören olduysa kafası karışsın. Dorcas! Hemen çık, evlat ve yeniden dal. Anne... hayır, sen panik düğmesini tutuyorsun; sen yapamazsın."

"Cüppemi alıp havuzun kenarına gidebilirim, Patron. Şu 'hastayı kaybediyoruz' durumunu biraz bekletmemi ister misin?"

"Ah, evet, otuz saniye. Eğer buraya gelirlerse hemen Tanık cüppeni giyip düğmeyi eline al. Sonra bekle; eğer sana seslenirsem, balonu salıver. Ama şey olmadığı sürece 'kurt var' diye bağırmayı göze alamam..." Gözlerini güneşten koruyarak baktı. "İçlerinden biri kesinlikle buraya konacak... bakın şu polis aracı. Kahretsin, önce bizimle konuşurlar sanıyordum."

İlk araba biraz dolaştıktan sonra düşey olarak havuzun etrafındaki bahçeye indi; ikincisi ise alçak uçuşla evin etrafında yavaşça dönmeye başladı. Arabalar siyahtı, boyut olarak ekip taşıyıcısı kadardılar ve sadece gösterişsiz, stilize edilmiş bir küçük birer amblem taşıyorlardı: Federasyon'un simgesi olan küre.

Anne 'balonu serbest bırakacak' radyo yayını vericisini yavaşça yere bıraktı, cüppesini giyip düğmeyi yeniden eline aldı. Yere değer değmez birinci aracın kapısı açılmaya başladı. Jubal kavgacı bir Pekinli tehditkârlığıyla aracın üzerine yürüdü. Dışarı bir adamın çıkmasıyla Jubal'in bağırması bir oldu: "Hemen o kahrolası arabanı güllerimin üzerinden çek!"

"Jubal Harshaw mu?" dedi adam.

"Beni duydun! Arabanı kullanan o salağa söyle hemen onu kaldırsın ve geri çeksin! Bahçeden hemen çıkıp çimene inin! *Anne*!"

"Geliyorum, Patron."

"Jubal Harshaw elimde bir arama emri..."

"İngiltere Kralı'ndan bile izin belgen olsa umurumda değil; önce şu hurda yığınını çiçeklerimin üzerinden kaldırın! Sonra da size dava açacağım..." Jubal inen adama baktı, ilk defa görüyor gibiydi. "Ah, *sensin* demek," diye söylendi acı bir şekilde. "Heinrich, sen bir aptal olarak mı doğdun, yoksa bunun için eğitim mi aldın? Ve şu üniformalı hıyar uçmayı ne zaman öğrendi? Bugün erken saatlerde mi? Biz konuştuktan hemen sonra falan mı?"

"Lütfen şu emri inceleyin," dedi Yüzbaşı Heinrich, dikkatli bir sabırla. "Sonra da..."

"Hemen şu çöp arabanızı çiçeklerimin üzerinden çekmezseniz emekli maaşınıza mal olacak bir dava açacağım!"

Heinrich tereddüt etti. "*Şimdi*!" diye bağırdı Jubal. "Ve araçtan inen hırbolara da ayaklarını çekmelerini söyle! Şu dişlek gerzek, ödüllü Elizabeth M.Hewitt güllerimin üzerinde duruyor!"

Heinrich kafasını çevirdi. "Hey siz... o çiçeklere dikkat edin. Paskin, bir tanesinin üzerinde duruyorsun. *Rogers*! Arabayı kaldırıp on beş metre kadar geriye çek, gül bahçesinin dışına indir," dedikten sonra Harshaw'a döndü. "Şimdi tatmin oldunuz mu?"

"Arabayı gerçekten çıkarırsa olacağım ama yine de verdiğiniz hasarı karşılayacaksınız. Şimdi de evraklarınız... onları şuradaki Adil Tanığa gösterip açık ve yüksek bir sesle adını, rütbeni, çalıştığın kurumu ve numaranı belirt."

"Kim olduğumu biliyorsunuz. Şimdi de elimde bir emir..."

"Tüm bunları sırayla ve doğru bir şekilde yapmadığın sürece benim de kafanı bir çifteyle ikiye ayırmak için genel geçer bir iznim var! Kim olduğunu bilmiyorum. Bugün erken saatlerde telefonda gördüğüm bir aynasıza oldukça benziyorsun... ama bu bana seni tanımak için yeterli kanıt sağlamaz. Bir emri uygulamadan önce kendini kanunda belirtilen şekilde tanıtmalısın. Dünya Anayasası, paragraf 1602, kısım II. Ve bu, arabanı süren o bağırsak kurdu da dahil olmak üzere tüm diğer maymunlar için de geçerli."

"Onlar benim emrim altındaki polis memurlarıdır."

"Onların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üzerlerine uymayan tüm o palyaço kıyafetlerini bir kostüm dükkânından satın almış olabilirler. Kanunu yerine getirin bayım! Paldır küldür kaleme geldiniz. Polis memuru olduğunuzu *söylüyorsunuz*... ve bu tecavüzünüzü haklı çıkaracak bir emriniz olduğunu iddia ediyorsunuz. Ama ben, aksini ispatlamadığınız sürece, sizin haneye tecavüz ettiğinizi söylüyorum... ve bu da bana sizi dışarı çıkarmak için gerekli gücü kullanma yetkisi veriyor... ki üç saniye içinde bu işe başlayacağım."

"Bunu hiç tavsiye etmem."

"*Sen* kimsin ki bana tavsiye veriyorsun? Eğer haklarımı savunurken yaralanırsam bu yaptığınız taammüden bir saldırıya döner. Hem de ölümcül silahlarla, eğer şu katırların taşı-

dıkları şeyler birer silahsa tabii. Hem medeni kanuna, hem de ceza kanununa karşı gelmiş olursunuz; hey, adamım, senin postundan bir paspas yapmamı kimse engelleyemez!" Jubal sıska kolunun ucundaki kemikli yumruğunu sıktı. "Mülkiyetimden çıkın!"

"Yavaş olun, Doktor. Bunu istediğiniz biçimde yapacağız." Heinrich kıpkırmızı olmuştu ama sesinin tonunu kontrol ediyordu. Hüviyetini gösterdi. Jubal şöyle bir baktıktan sonra arkasını dönüp kimliği Anne'e uzattı. Heinrich daha sonra tam adını, bir polis yüzbaşısı olduğunu, Federasyon'un S.S. Bürosu'nda çalıştığını ve numarasını belirtti. Ve daha sonra birer birer tüm diğer memurlar ve en sonunda da sürücü, Heinrich'in soğuk emirleriyle aynı döngüden geçti.

Hepsi bittikten sonra, "Ve şimdi, Yüzbaşı Heinrich, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi tatlı bir sesle Jubal.

"Elimde Gilbert Berquist için bir arama emri var. Emir, tüm binaları ve arsasıyla bu mülkiyeti işaret ediyor."

"O zaman onu bana ve sonra da Tanığa gösterin."

"Göstereceğim. Ama ilkine benzeyen ikinci bir emrim daha var. Bu sefer Gillian Boardman için."

"Kim?"

"Gillian Boardman. Adam kaçırmayla suçlanıyor."

"Aman Tanrım!"

"Ve Hector C. Johnson için de bir tane... bir tane de Valentine Michael Smith için... Ve bir tane de sizin için var, Dr. Jubal Harshaw."

"Benim için mi? Yine mi vergi meselesi?"

"Hayır. Şunu inceleyin. Bazı suç ortaklıkları var... ve birkaç şeye de görgü tanıklığı... ve elimdeki emir bunu gereksiz kılmasaydı sizi kanunun uygulanmasını engellemekten tutuklardım."

"Ah, yapmayın, Yüzbaşı! Kendinizi tanıttığınız andan itibaren kibar ve kanuni bir tavırla işbirliği yaptım. Ve yapma-

ya da devam edeceğim. Ama tabii bundan önceki illegal davranışlarınızdan dolayı hepinizi -üstünüz olan subay ve hükümet de dahil olmak üzere- dava edeceğim... herhangi birinize ya da üzerinizde bulunan herhangi bir vazifeye duyduğum saygıdan ötürü haklarımdan vazgeçecek değilim. Hımm... bayağı uzun bir kurban listesi. Neden ikinci bir araba getirdiğinizi anlıyorum. Ama... Burada garip bir şey var. Şu, Şey, Bayan Borkmann? Onun şu Smith denen adamı kaçırmakla suçlandığı görülüyor... ama şu emir Smith'i de nezaretten kaçmakla suçluyor. Kafam karıştı."

"Her ikisi de doğru. Smith kaçtı ve Boardman da onu kaçırdı."

"İkisi de ha? Bu biraz zor değil mi sizce? Yani ikisi de demek istiyorum. Ayrıca Smith neyle suçlanıyordu? Emirde belirtilmemiş."

"Bunu nereden bilebilirim. Nezaretten kaçmış, o kadar. O bir kaçak."

"Ne kadar şanslıyım! Sanırım listedeki herkese avukatlıklarını yapmayı teklif etmem lazım. İlginç bir dava olurdu. Eğer bir ya da birden fazla hata yapıldıysa... Bu başka sorunlar da doğurabilir."

Heinrich soğuk bir ifadeyle sırıttı. "Bu pek kolay olmayacaktır. Çünkü sizin de isminiz listede."

"Ah, emin olun bu fazla uzun sürmeyecek." Jubal sesini gereğinden fazla yükseltip eve doğru döndü. "Aslında başka bir avukat tanıyorum. Eğer Hâkim Holland tüm bu tutuklama sürecini izliyor olsaydı, hepimiz oldukça çabuk kurtulurduk diye düşünüyorum. Ve eğer yakınlarda Associated Press'in bir arabası olsaydı, emirlerin uygulanışının ne kadar yasal olduğunu zaman kaybetmeden herkes öğrenirdi."

"Her zaman hilecisin değil mi, Harshaw?"

"İftira, sevgili efendim. Bunu dikkate alacağım."

"Bu pek işine yaramayacaktır. Yalnızız."

"Öyle mi?"

ON BEŞ

Valentine Michael Smith bulanık suyun içinde, tramplenin altından havuzun en derin yerine doğru yüzdü ve dibe yerleşti. Su kardeşi Jubal'in neden orada gizlenmesini söylediğini bilmiyordu; aslında saklandığının da farkında değildi. Su kardeşi Jubal ona böyle yapmasını ve su kardeşi Jill gelinceye kadar orada kalmasını söylemişti; bu yeterliydi.

En derin kısımda olduğundan emin olunca bir cenin gibi kıvrıldı, ciğerlerindeki havanın çoğunu dışarı verdi, dilini yuttu, gözlerini yukarı doğru devirdi, kalp atışlarını neredeyse yok denecek kadar yavaşlattı ve "ölü" denebilecek bir duruma geçti; ama bir farkla: Gerçekte çözülmemişti ve istediği an motorları tekrar çalıştırabilirdi. Ayrıca zaman algısını da saniyeler ona saatler gibi gelinceye kadar genişletti çünkü düşünmesi gereken çok şey vardı ve Jill'in onu almaya ne kadar çabuk geleceğini bilmiyordu.

Bir kez daha kusursuz anlayışa, su kardeşleri arasında olması gereken o karşılıklı uyuma -groklamakta- ulaşmakta başarısız olduğunu biliyordu. Hatanın kendisinde olduğunu, garip şekilde değişken insan dilini yanlış kullanmasından kaynaklandığını biliyordu çünkü Jubal, onunla konuşunca huzursuz olmuştu.

Artık, insan kardeşlerinin kalıcı bir hasar görmeden yoğun duygusal acılar geçirebildiklerini biliyordu, yine de Smith, Jubal'i bu şekilde huzursuz ettiği için oldukça üzgündü. O sı-

rada kendisine insan dilinin en zor sözcüklerinden birini kusursuzca groklamış gibi gelmişti. Oysa böyle olmadığını bilmeliydi, daha önce kardeşi Mahmud'dan eğitim alırken uzun insan sözcüklerinin (ne kadar uzun olursa o kadar iyi) kolay, karıştırılmaz ve tek anlamlı olduklarını fark etmişti... ama kısa sözcükler kaypak ve tahmin edilmezdiler, belirli bir düzen olmaksızın pek çok farklı anlama gelebiliyorlardı. Ya da o öyle grokluyormuş gibiydi. Kısa insan sözcükleri kesinlikle kısa Marslı sözcükleri gibi değildi; örneğin "grok", hep aynı anlama gelirdi. Kısa insan sözcükleri kaşık yerine bıçakla su taşımaya çalışmak gibiydi.

Ve bu da oldukça kısa bir sözcüktü.

Smith hâlâ "Tanrı" denilen insan sözcüğünü doğru grokladığını düşünüyordu; karışıklık, onun diğer insan sözcüklerini seçmekteki başarısızlığından kaynaklanmıştı. Kavram aslında o kadar basit, o kadar temel ve o kadar gerekliydi ki herhangi bir yuvalı bunu rahatlıkla açıklayabilirdi - tabii ki Marsça'da. O zaman sorun, doğru şekilde konuşmasını sağlayacak insan sözcüklerini bulmakta ve kendi insanlarının dilindeki benzerlerin uyacak şekilde sıraya koymaktaydı.

Bunu, İngilizce'de bile olsa söylemenin neden zor olduğu üzerine kısa bir an için şaşkınlıkla düşündü, sonuçta bu, herkesin bildiği bir şeydi... öyle olmasa canlıyken groklamak mümkün olmazdı. Belki de kelimelerin durmadan değişen anlamlarıyla uğraşıp durmak yerine insanların Eskilerine bunu nasıl tarif edeceğini sormalıydı. Eğer öyleyse, Jubal bunu ayarlayıncaya kadar beklemeliydi çünkü burada kendisi sadece bir yumurta sayılırdı ve böyle bir şeyi ayarlaması mümkün değildi.

Art ve Dottie kardeşlerin çözülmeleri sırasında orada bulunma şerefine ulaşamayacağı için bir an pişmanlık duydu.

Sonra sakinleşti ve Springfield, Massachusetts'te yayınlanmış Webster'in Uluslararası İngiliz Dili Sözlüğü'nün üçüncü baskısını ezberinden tekrarlamaya koyuldu.

Smith'in dikkati, çok uzaklardan gelen ve su kardeşlerinden birinin başının dertte olduğunu haber veren huzursuzluk verici bir hisle dağıldı. "Şerare" ve "şerbet" sözcüklerinin arasında duraksayıp bu yeni bilgiyi değerlendirdi. Vücudunu tekrar harekete geçirmeli, kendisini sarmalayan ve hayat veren sudan çıkıp onlara katıldıktan sonra sorunlarını groklamalı ve paylaşmalı mıydı? Memleketinde olsa bunu düşünmezdi bile; sorunlar neşeli bir beraberlikte paylaşılırdı.

Ama burası, her şekilde garip bir yerdi... ve Jubal ona, Jill gelene kadar beklemesini söylemişti.

Jubal'in sözcüklerini bir kez daha gözden geçirdi, onları diğer insan sözcükleriyle karşılaştırıp grokladığından emin olmaya çalıştı. Hayır, Jubal doğru konuşmuş ve o da doğru groklamıştı; Jill gelene kadar beklemeliydi.

Buna karşın kardeşlerinin başının dertte olduğunu bilmek onu o kadar huzursuz etmişti ki kelime avcılığı oyununa geri dönemedi. Sonunda aklına bir fikir geldi ve onu öyle heyecanlandırıp keyiflendirdi ki eğer vücudu o anda titremeye uygun olsaydı neredeyse titreyecekti.

Jubal ona vücudunu su altına yerleştirip Jill gelene kadar orada tutmasını söylemişti... ama Jubal, *kendisinin* de vücuduyla kalmasını söylemiş miydi?

Smith bir süre bunu dikkatle düşündü, Jubal'in kullandığı kaypak İngilizce sözcüklerin kendisini (sıkça olduğu gibi) kolayca hata yapmaya sürükleyebileceğini biliyordu. Sonuçta Jubal'in ona özellikle vücuduyla birlikte kalmasını emretmediğine karar verdi... ve bu da ortaya kardeşlerinin sorununu paylaşmama yanlışını önlemek için bir yol olduğu gösteriyordu.

Böylece Smith bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Kendi cesaretine şaşırmıştı çünkü daha önce iki kez bunu yapmış olsa da hiç "tek başına" denememişti. Her seferinde Eskilerden biri ona eşlik etmiş, onu kollamış, vücudunun güvende olmasını sağlamış, bu yeni tecrübenin kafasını karıştırmasını önlemiş, vücuduna geri dönüp onu tekrar çalışır hale getirinceye kadar kendisiyle birlikte kalmıştı.

Şu anda ona yardımcı olacak bir Eski yoktu. Ama Smith, hep çabuk öğrenen biri olmuştu; nasıl yapılacağını biliyordu ve tek başına bu işi, öğretmenlerini gururlandıracak kadar iyi yapabileceğinden emindi. Böylece, ilk olarak vücudunun tüm kısımlarını kontrol etti, yokluğunda hasar görmeyeceklerinden emin oldu, sonra geride bilincinin çok küçük bir kısmını gözcü ve bakıcı olarak bırakarak yavaşça bedenini terk etti.

Sonra yükseldi ve havuzun kıyısında durdu, hâlâ vücuduyla birlikteymiş gibi hareket etmesi gerektiğini hatırladı, bu şekilde kafasının karışmasını, havuzun, vücudunun ve diğer her şeyin yerlerini kaybedip dönüş yolunu bir daha bulamayacağı bilinmezlere doğru gitmesini engelleyebilirdi.

Smith etrafına bakındı.

Havuzun hemen yanındaki bahçede bir hava arabası duruyordu ve aracın altındaki varlıklar, kendilerine yapılan saygısızlık ve verilen hasardan şikâyetçiydiler. Hissettiği sorun bu olabilir miydi? Çimenler üzerinde yürümek içindi, çiçekler ve çalılarsa değil - bu bir yanlışlıktı.

Hayır, başka bir yanlışlık daha vardı. Hava arabasından dışarı bir adam çıkmaktaydı, bir ayağı yere dokunmak üzereydi ve Jubal de adama doğru koşuyordu. Smith, Jubal'in adama yönlendirdiği buz gibi öfke patlamasını görebiliyordu. Öfke öylesine güçlüydü ki bir Marslı diğerine böyle bir şey yönlendirse, her ikisi de o anda çözülürdü.

Smith, bunu daha sonra düşünmek üzere aklının bir köşesine yazdı ve buna gerek olduğu açıkça ortaya çıkarsa, kar-

deşine yardım etmek için ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Sonra diğerlerine baktı.

Dorcas havuzdan dışarı çıkıyordu; şaşkın ve huzursuz görünüyordu ama çok da değildi; Smith, onun Jubal'e olan güvenini hissedebiliyordu. Larry havuzun kenarındaydı ve daha yeni dışarı çıkmıştı; havada üzerinden damlayan su tanecikleri vardı. Larry huzursuz değil, aksine heyecanlı ve keyifliydi; Jubal'e güveni sonsuzdu. Miriam onun hemen yanındaydı ve onun ruhsal durumu Dorcas'la Larry'nin ortasında sayılırdı. Anne, az önce oturmakta olduğu yerde ayakta duruyordu ve gün boyu yanında taşıdığı uzun, beyaz giysiyi giymişti. Smith onun hislerini tam olarak groklayamıyordu; onda, tıpkı Eskilerin zihinlerindekilere benzer soğuk, teslim olmaz bir disiplin hissediliyordu. Bu onu şaşırttı çünkü Anne her zaman yumuşak başlı, nazik ve arkadaş canlısı olmuştu.

Smith, onun Jubal'i dikkatle izlediğini ve yardım etmeye hazır olduğunu gördü. Ve Larry de öyleydi... ve Dorcas da... ve Miriam da! Bir duygu patlaması eşliğinde Smith, tüm bu dostların Jubal'in su kardeşleri olduğunu öğrenmişti; dolayısıyla onun da kardeşleriydiler. Bu beklenmedik aydınlanma onu öyle sarstı ki neredeyse bulunduğu yerle bağlantısını kaybediyordu. Ona öğretildiği gibi kendini sakinleştirdi; onları bağrına basıp yüceltmek için durdu, tek tek her birini ve hepsini.

Jill, bir kolunu havuzun kıyısına atmış duruyordu, Smith onun, kendisinin güvende olup olmadığını kontrol etmek için dibe dalmış olduğunu biliyordu. Jill bunu yaparken Smith onun farkındaydı... ama şimdi, Jill'in sadece onun güvenliği konusunda endişe etmediğini biliyordu; Jill, daha büyük bir sorunun varlığını sezmişti: Bu, sorumlu olduğu kişinin hayat veren suyun altında güvende olduğunu bilmenin bile tedirginliğini gidermeye yetmeyeceği kadar büyük bir sorundu. Bu, Smith'i oldukça rahatsız etmişti ve bu yüzden

Jill'in yanına gitmeyi, onun yanında olduğunu ve sorunlarını paylaştığını söylemeyi düşündü.

Kendisini hafifçe rahatsız eden suçluluk duygusu olmasaydı öyle de yapardı; ama Jubal'in ona vücudu havuzun içindeyken dışarıda dolaşma iznini verdiğinden tam olarak emin değildi. Kendini, diğerlerinin sorunlarını paylaşacağını ve ihtiyaç duyulursa orada olduğunu bildireceğini düşünerek ikna etmişti.

Ardından Smith hava arabasından inen adama baktı, onun duygularını hissetti ve ürktü ama yine de kendini zorlayıp onu baştan aşağı incelemeye başladı.

Adam, beline takılı kemerdeki şekil verilmiş bir cepte bir silah taşıyordu.

Smith, bunun bir silah olduğundan neredeyse emindi. Onu daha önce gördüğü iki silahla karşılaştırarak, oldukça ayrıntılı biçimde inceledi. Webster'in Yeni Uluslararası İngilizce Sözlüğü'nün Springfield, Massachusetts'te yayınlanan üçüncü baskısındaki tanıma uyup uymadığını kontrol etti.

Evet, bu bir silahtı; sadece biçimiyle değil, onu çevreleyen ve içine işleyen yanlışlık da öyle olduğunu gösteriyordu. Smith namluya baktı, nasıl işlediğini gördü ve o yanlışlıkla göz göze geldi.

Onu yanlışlığıyla beraber alıp bir başka yere göndermeli miydi? Bunu adam arabadan tümüyle çıkmadan önce hemen mi yapmalıydı? Smith böyle yapması gerektiğini hissediyordu... ama Jubal ona daha önce kendisi gerekli olduğunu söylemedikçe hiçbir silaha bunu yapmamasını söylemişti.

Artık bunun gerçekten de gerekli bir seçim olduğunu biliyordu... ama tamamını groklayana kadar seçimini yapmamaya ve o yol ayrımında beklemeye kararlıydı çünkü Jubal'in, böyle bir durumun yaklaştığını önceden görüp onu, yanlış bir davranışta bulunmaması için su altına göndermiş olması ihtimali vardı.

Bekleyecekti... ama bu sırada silahı ve onun yanlışlığını dikkatle gözlemeye devam edecekti. O anda sadece bir yöne bakan iki gözle sınırlı olmadığından ve gerektiğinde her tarafı aynı anda görebileceğinden, kendisi arabaya girerken silahı ve arabadan çıkan adamı izlemeyi sürdürdü.

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla yanlışlık vardı! İçeride başka adamlar vardı ve hepsi de kapıya doğru yığılmışlardı. Zihinleri, tehlikeden habersiz bir nymphin kokusunu almış bir Khagua sürüsü gibi kokuyordu... ve her birinin elinde yanlışlık olan bir şey vardı.

Jubal'e de dediği gibi Smith, biçimin esas belirleyici olmadığını biliyordu; groklamak için biçimin ötesine geçip öze bakmak gerekliydi. Kendi insanları beş temel evre geçirirdi: yumurta, nymph, yuvalı, erişkin ve sonunda belirli bir biçime sahip olmayan Eski. Ama bir Eski'nin özü daha yumurtadayken şekillenmiş olurdu.

Bu insanların taşıdıkları şeyler silaha benziyordu. Ama Smith, onların silah olduklarını varsaymadı; öncelikle birini çok dikkatle inceledi. Bu daha önce gördüğü tüm silahlardan daha büyüktü, biçimi de, ayrıntıları da çok farklıydı.

Bu bir silahtı.

Diğerlerinin hepsini tek tek ve aynı dikkatle inceledi. Hepsi de birer silahtılar.

Hâlâ koltuğunda oturan adamın belinde küçük bir silah vardı.

Arabanın kendisine monte edilmiş iki devasa silah vardı - ayrıca Smith'in groklayamadığı ama yanlışlık olduğunu hissettiği başka şeyler de.

Durdu ve ciddi bir biçimde arabayı, içindekileri ve her şeyi devirip tersyüz etmeyi düşündü. Ama yiyecek harcamaktan yaşam boyu çekinmiş olmasının yanı sıra, neler olup bittiğini tam olarak groklayamadığını da biliyordu. Yavaş hareket etmek, dikkatle gözlemek ve Jubal'in önderliğinde bu or-

tak noktada yardımcı olup paylaşmak en iyisiydi... ve onun için doğru olan davranış pasif kalmak ve bu seçim yapma zorunluluğu geçtikten sonra vücuduna dönmekse, o da böyle yapacak ve daha sonra olup biteni Jubal'le tartışacaktı.

Tekrar arabanın dışına çıktı, izledi, dinledi ve bekledi.

Arabadan inen ilk adam Jubal'le, Smith'in groklayamayıp sadece hafızasına kaydettiği pek çok şey hakkında konuştu. Bunlar onun deneyimlerinin ötesinde olan şeylerdi. Diğer adamlar arabadan inip etrafa yayıldılar; Smith hepsini birden izleyebilmek için algısını genişletti. Araba yerden havalandı, geriye doğru gitti ve tekrar durdu. Az önce arabanın altında kalmış olan varlıklar rahatlamışlardı; Smith, dikkatinden ayırabileceği kadarını onlarla birlikte groklamaya yönlendirdi, acılarını dindirmeye çalıştı.

İlk adam Jubal'e birtakım kâğıtlar verdi; sonra kâğıtlar Anne'in eline geçti. Smith, yazanları onlarla birlikte okudu. Kelimelerin şekilleniş biçimlerinin insanların iyileşme ve dengeyle ilgili birtakım ritüellerinden bahsettiğini anlamıştı ama bu ritüellerle sadece Jubal'in hukuk kütüphanesinde karşılaşmış olduğundan, kâğıtları groklayamadı. Jubal de hiç rahatsız olmuş görünmüyordu; yanlışlık başka bir yerdeydi. Kâğıtlardan ikisinin üzerinde kendi insan adını görünce mutlu oldu; kendi adını okumak, sanki aynı anda iki yerde birden var oluyormuş hissini veriyordu; oysa bu, Eskiler dışındakiler için imkânsızdı.

Jubal ve ilk adam dönüp havuza doğru yürüdüler, Anne de hemen arkalarındaydı. Smith, zaman algısını biraz gevşetip biraz daha hızlı hareket etmelerine izin verirken tüm adamları kontrol altında tutmasına yetecek kadar geniş kalmasına dikkat etti. İki adam yaklaştılar ve küçük grubun iki yanına yerleştiler.

İlk adam havuzun kıyısındaki arkadaşlarının yanında durdu, onlara baktı, sonra cebinden bir resim çıkardı, resme,

sonra da Jill'e baktı. Smith, Jill'in gittikçe yükselen korku ve endişesini hissedip iyice dikkat kesildi. "Jill'i koru. Yiyecek israf etmeyi umursama. Başka hiçbir şeyi umursama. Jill'i koru," demişti ona Jubal.

Tabii ki bir şekilde yanlış davranmak pahasına da olsa her durumda Jill'i koruyacaktı. Ama Jubal'in onayını almış olduğunu bilmek güzeldi; bu sayede kafası oldukça rahattı.

İlk adam parmağıyla Jill'i gösterdiğinde ve diğer iki adam, ellerindeki büyük yanlışlık silahlarıyla ona doğru ilerlediğinde Smith, astral bedeninden uzandı ve ikisini de yok olmalarını sağlayacak şekilde çok hafifçe büktü.

İlk adam, diğer ikisinin az önce durdukları yere şaşkınlıkla baktı ve silahına uzandı... ve sonra o da gitti.

Diğer dördü yaklaşmaya başladılar. Smith onları yollamak istemiyordu. Onları sadece durdurmasının Jubal'i daha çok memnun edeceğini hissetmişti. Ama bir kül tablası gibi ufak bir şeyi bile durdurmak bir işti... ve o an için Smith'in vücudu el altında değildi. Eskilerden biri dördünü birden halledebilirdi. Ama Smith yapabileceği şeyi, yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı.

Dört hafif dokunuş... hepsi yok olmuştu.

Yerde duran arabadan yayılan çok daha yoğun yanlışlığı hissetti ve dikkatini oraya çevirdi... çabucak bir kararı grokladı ve arabayla pilotu da yok oldular.

Havada devriye gezen ikinci arabayı neredeyse unutmuştu. Yerdeki arabadan kurtulduğunda rahatlamaya başlamıştı ama bir anda yanlışlık ve sorunun arttığını hissedip yukarı baktı.

İkinci araba onun bulunduğu yere inmeye hazırlanıyordu.

Smith zaman algısını kişisel sınırının sonuna kadar uzatmak için zorladı ve havadaki arabaya gitti, onu dikkatle inceledi, tıpkı ilki gibi yanlışlık dolu olduğunu grokladı... ve onu da hiçliğin içine eğdi. Sonra havuzun başında duran grubun yanına döndü.

Tüm arkadaşları oldukça heyecanlanmış görünüyordu. Dorcas hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Jill de sarılmış onu yatıştırmaya çalışıyordu. Sadece Anne, Smith'in etrafında kaynaştığını hissettiği yoğun duygulardan etkilenmemiş gibiydi. Ama tüm yanlışlık, daha önce meditasyonunu bölen problemleri de beraberinde götürerek yol olmuştu. Dorcas'ı en hızlı şekilde iyileştirebilecek kişinin Jill olduğunu biliyordu... Jill her zaman acının kaynağını çabucak ve tümüyle grokluyordu. Etrafındaki duygulardan huzursuz olmuş vaziyetteydi, ayrıca tam olarak doğru seçimi yapmamış olabileceği kaygısını taşıyordu ya da Jubal onu öyle groklayabilirdi. Smith, artık rahatça ayrılabileceğine karar verdi. Tekrar havuza girdi, bedenini buldu, bıraktığı gibi durduğunu ve zarar görmediğini grokladı... tekrar içine girdi.

Seçim yapma esnasında olup bitenleri sorgulamayı düşündü. Ama olanlar çok yeniydi, çok kısa bir süre önce olmuştu; henüz onları kavramaya, hareket ettirdiği adamları kutsayıp bağrına basmaya hazır değildi. Bunun yerine neşeyle az önce yapmakta olduğu işe döndü. "Şerbet"... "Şerbetli"... "Şerbetzade".

Jill'in dokunuşunun ona yaklaştığında hissettiğinde "Tenekeci"yi geçmiş, "Teneşir"i düşünmeye hazırlanıyordu. Yuttuğu dilini tekrar çıkardı ve kendini hazırladı. Kardeşi Jill'in sorun yaşamadan su altında uzun süre kalamayacağını biliyordu.

Jill ona dokunduğunda Smith uzandı, onun yüzünü elleri arasına aldı ve öptü. Bunu yapmayı çok kısa süre önce öğrenmişti ve onu mükemmel şekilde groklayamadığını hissediyordu. Bu eylem su törenindeki yakınlaşmaya benziyordu. Ama bir şey daha vardı... tamamını mükemmel bir şekilde groklamayı çok istediği bir şey.

ON ALTI

Jubal Harshaw, Gillian'ın sorunlu çocuğunu havuzdan çıkarmasını beklemedi; Dorcas'a sakinleştirici bir şeyler verilmesi için talimat verdi ve aceleyle çalışma odasına yöneldi, son on dakikada olanları açıklamayı (ya da açıklamamayı) Anne'e bırakmıştı. "Sıradaki!" diye seslendi, omzunun üzerinden.

Miriam döndü ve ona yetişti. "Sanırım 'Sıradaki' ben oluyorum," dedi nefes nefese. "Ama Patron, neler ol..."

"Kızım, bir tek kelime bile duymak istemiyorum."

"Ama Patron..."

"Kes şunu dedim. Miriam, bundan bir hafta sonra hep birlikte oturacağız ve Anne'den bize gerçekte ne gördüğümüzü anlatmasını isteyeceğiz. Ama şu anda ne kadar insan ve onların ne kadar kuzeni varsa buraya telefon edecek ve ağaçlar muhabirlerle dolup taşacak... ve benim öncelikle birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek. Yardıma ihtiyacım var. Sen de şu, ihtiyaç duyulduğunda dağılıp giden işe yaramaz kadınlardan mısın? Aklıma gelmişken... Dorcas'ın sinir krizi geçirdiği süreyi maaşından kesmeyi bir kenara not al."

Miriam güçlükle soludu. "Patron! Bunu yapmaya cüret edersen hepimiz ânında işi bırakırız!"

"Saçmalık."

"Ciddiyim. Dorcas'la uğraşmayı bırak. O, benden önce davranmasaydı ben sinir krizi geçirecektim." Durakladı. "Sanırım sinir krizini şimdi geçireceğim," diye ekledi.

Harshaw sırıttı. "Bunu yaparsan kıçına şaplağı yersin. Pekâlâ, Dorcas'a 'aşırı derecede tehlikeli görev' için bir ikramiye ver. Hatta bu ikramiyeyi herkese ver. Özellikle bana. *Ben* bunu kesinlikle hak ettim."

"Pekâlâ. Ama senin ikramiyeni kim ödeyecek?"

"Vergi verenler, tabii ki. Kitabına uydurmanın bir yolunu bulu... Lanet olsun!" Çalışma odasının kapısına varmışlardı; telefon daha şimdiden ilgi görmeyi bekliyordu. Harshaw koltuğuna yerleşti ve telefonu açtı. "Harshaw konuşuyor. Sen de kimsin be adam?"

"Geç bunları, Doktor," diye neşeyle karşılık verdi bir yüz. "Beni yıllardır korkutamadın. İşler nasıl gidiyor?"

Harshaw, Yeni Dünya Yayın Grubu'nun prodüksiyon müdürü Thomas Mackenzie'nin yüzünü tanıdı; biraz yumuşadı. "Yeterince iyi, Tom. Ama şu anda çok acelem var ve bu yüzden..."

"Acelen mi var? Bir de benim kırk sekiz saatlik günümü yaşamayı dene. Kısa keseceğim. Hâlâ elinde bizim için bir şey olacağını düşünüyor musun? Bağladığın pahalı ekipman umurumda değil; bunu göz ardı edebilirim. Ama iş iştir ve üç eksiksiz ekibe sadece senden bir işaret beklesinler diye para ödemek zorundayım. Sendika kuralları... nasıl olduğunu bilirsin. Sana elimden gelen her türlü iyiliği yapmak istiyorum. Geçmişte senin yazdığın pek çok metni kullandık, gelecekte de böyle olmasını umuyoruz... ama kontrolörlerimize ne diyeceğimi merak etmeye başladım."

Harshaw ona dik dik baktı. "Az önce çektiğiniz flaş haberin masrafları karşılayacağını düşünmüyor musun?"

"Ne flaş haberi?"

Birkaç dakika sonra Harshaw veda etti ve telefonu kapattı, Yeni Dünya Yayın Grubu'nun evindeki son olayların hiçbirini görmediğine ikna olmuştu. Mackenzie'nin konuyla ilgili sorularını geçiştirmişti çünkü olayları eksiksiz şekilde anlatsa, Mackenzie'nin zavallı yaşlı Harshaw'un sonunda aklını kaybettiğini düşüneceğinden emindi. Harshaw bu yüzden onu suçlayamazdı.

Bunun yerine, sonraki yirmi dört saat içinde haber yapmaya değer bir malzeme çıkmazsa, Yeni Dünya'nın bağlantıyı kesmesi ve kameralar ile diğer ekipmanları geri alması konusunda anlaşmışlardı.

"Larry'yi bulun," diye emretti Harshaw, ekrandaki görüntü kaybolurken. "Şu panik düğmesini getirmesini söyleyin... büyük ihtimalle düğme Anne'de." Sonra bir başka telefon görüşmesine başladı, arkasından bir üçüncüsü geldi. Larry yanına geldiğinde Harshaw, hiçbir yayın grubunun S.S. birimlerinin evine saldırı girişimini izlemediğinden emin olmuştu. Kaydetmiş olduğu iki düzine "Bekleyin" mesajının gönderilip gönderilmediğini kontrol etmesi gereksizdi; onların iletilmesi de haber kanallarına ulaşmadığı apaçık ortada olan sinyale bağlıydı.

Telefona arkasını dönerken Larry ona "panik düğmesi" adlı portatif telsiz bağlantısını uzattı. "Bunu mu istemiştin, Patron?"

"Sadece onu terslesem bana karşılık verir mi diye bakmak istedim. Larry, bu bize ders olsun; asla çatal ve bıçaktan daha karmaşık aletlere güvenme."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Larry, şu zımbırtıyı kontrol etmen ve çalışıp çalışmadığına bakman, mümkün mü? Üç yayın grubunu da yataklarından zıplatmadan, tabii ki."

"Sorun değil. Teknisyenler, alıcı-vericiyi atölyede ayarladılar ve üzerinde tam da bu iş için konulmuş bir şalter var.

Şalteri aç, düğmeye bas; bir ışık yanar. Ayrıntılı bir test için onları doğrudan bu alıcı-vericiden arar ve kameralardan gözlem istasyonlarına bir test yapmak istediğini söylersin."

"Peki, bu testin yayının gitmediğini gösterdiğini varsayalım. Sorun buradaysa, arızanın nerede olduğunu bulabilir misin?"

"Şey, belki bulabilirim," dedi şüpheyle Larry, "eğer gevşemiş bir bağlantıdan falan ibaretse. Ama buranın elektroniticisi Duke... ben daha entelektüel olanım."

"Biliyorum, evlat, ben de böyle pratik işlerde pek parlak sayılmam. Elinden geleni yap. Beni haberdar et."

"Başka bir şey var mı, Jubal?"

"Evet, tekerleği icat eden adamı görürsen yukarı yolla; ona birazcık akıl vermek istiyorum. Münasebetsiz!"

Jubal, sonraki birkaç dakikayı derin düşüncelere dalarak geçirdi. Duke'ün, "panik düğmesini" sabote etme olasılığını düşündü ama bunun zaman kaybı, hatta değersiz olduğunu düşünerek vazgeçti. Bir an için bahçesinde neler olduğunu ve delikanlının bunu -suyun üç metre altındayken- nasıl yaptığını merak etti. Sonuçta bu imkânsız numaranın arkasında Mars'tan Gelen Adam'ın olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Aslında, bir gün önce bu odada gördüklerinin de entelektüel açıdan sonra olanlar kadar şaşırtıcı olduğunu kabul etmek gerekirdi; ama duygusal etki başka bir şeydi. Bir fare de biyolojik açıdan en az bir fil kadar mucizevi bir organizmaydı; ama ne olursa olsun, aralarında bir fark vardı: Fil çok daha büyüktü.

Sadece çöp olan boş bir kutunun havada kayboluvermesi mantıksal olarak aynı şeyin içi adam dolu bir tim arabasının da başına gelebileceğini gösteriyordu. Ama biri insanın suratında bir tokat gibi patlıyordu; diğeri öyle değildi.

Neyse, o yağmacılar için gözyaşı dökecek değildi. Jubal'in, polis gibi polislerle bir sorunu yoktu; hayatı boyunca

pek çok dürüst polisle tanışmıştı... rüşvetçi bir kasaba polisi bile bir mum gibi sönüp yok olmayı hak etmiyordu. Sahil Güvenlik, polislerin nasıl olması gerektiği ve çoğunlukla nasıl olduklarına iyi bir örnekti.

Ama S.S. ekiplerinin bir üyesi olabilmek için insanın yüreğinde haydutluk, ruhundaysa sadistlik olması gerekirdi. Gestapo gibi. İktidarda kim varsa ona hizmet eden S.S.'ler. Jubal, bir avukatın Haklar Bildirgesi'ni okuyup bir Federasyon numarası ile yenilmediği eski güzel günleri özlüyordu.

Her neyse. Mantıken şimdi ne olabilirdi? Heinrich'in ekibinin üstleriyle telsiz bağlantısı olduğu kesindi; dolayısıyla ekibin kaybı, yanıt gelmeyince fark edilecekti. Kısa sürede başka S.S. askerleri arkadaşlarını aramaya gelecekti... hatta ikinci araba rapor vermeye başladıysa ve rapor yarıda kesildiyse, şu anda yolda olmalıydılar. "Miriam!"

"Evet, Patron."

"Mike, Jill ve Anne'in hemen buraya gelmelerini istiyorum. Sonra Larry'yi bul -herhalde atölyededir- sonra ikiniz de eve gelin, tüm kapıları ve zemin kat pencerelerini kilitleyin."

"Başımız yine mi dertte?"

"Harekete geç, kızım."

S.S. maymunları tekrar gelirse -hayır, geldiklerinde- ellerinde muhtemelen arama emirlerinin kopyaları olmayacaktı. Liderleri kilitli bir eve elinde izin olmadan zorla girmeye kalkacak kadar aptalsa, Mike'ı üzerlerine salmak zorunda kalabilirdi. Ama bu anlamsız yıpratma savaşı sona ermek zorundaydı; bu da Jubal'in Genel Sekreter'e ulaşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Nasıl?

Tekrar Hükümet Sarayı'nı arayarak mı? Heinrich muhtemelen tekrar denese de sonuçta Heinrich'e -ya da şu anda onun bir daha ihtiyaç duymayacağı koltuğunu hangi S.S. patronu işgal ediyorsa, ona- ulaşacağını söylerken muhtemelen

basitçe gerçeği dile getiriyordu. Yani? Tutuklanması için bir ekip gönderdikleri bir adamın telefon açıp açıkça yüz yüze görüşmesi onları kesinlikle şaşırtırdı; belki de en tepeye, şu

Kumandan Adı-her-neyse'ye, suratı besili bir gelinciği andıran Twitchell'e ulaşabilirdi. Ve şu S.S. serserilerinin kumandanının patronuna da doğrudan erişebileceği kesindi.

Bu bir işe yaramazdı. Kurbağayı ne zaman zıplatacağınızı bilmeniz gerekirdi. Silahlara inanan birine elinizde silahlardan daha etkili bir şey olduğunu, sizi tutuklayamayacağını ve en iyisinin denemekten vazgeçmesi olduğunu söylemek nefesini boşa harcamaktan başka bir şey değildi. Twitchell, her ikisi de tükenene kadar onlara adamlarını ve silahlarını yollamaya devam eder ama asla, yeri bilinen birini tutuklayıp getiremediğini kabullenmezdi.

Öyleyse, ön kapıdan giremiyorsan arka kapıdan içeri sızmanın bir yolunu bulmalıydın... temel politika. Jubal, son çeyrek yüzyıldır politikayı umursamadığı için hafif bir pişmanlık duydu. Lanet olsun, Ben Caxton'a ihtiyacı vardı. Ben, arka kapının anahtarlarının kimde olduğunu bilirdi... ve Jubal de bu sayede birini tanıyan birini bulabilirdi.

Ama zaten bu aptalca eşek yarışının sebebi Ben'in yokluğu değil miydi? Ben'e soramayacağına göre, tanıdıkları arasında istediğini bilen kim vardı?

Lanet olasıca aptal, daha az önce onlardan biriyle konuşuyordu! Jubal telefona döndü ve Tom Mackenzie'ye ulaşmaya çalıştığında arada sadece üç engelle karşılaştı, hepsi de onu tanıyordu ve sorun çıkarmadılar. O bunu yaparken, emrinde çalışanlar ve Mars'tan Gelen Adam içeri girdiler. Jubal onları umursamadı ve hepsi oturdular. Miriam öncelikle durup bir not kâğıdına mesajını yazdı: *"Kapılar ve pencereler kilitlendi."*

Jubal onu başıyla onayladı ve hemen altına şöyle yazdı: *"Larry... panik düğmesi?"* Sonra ekrana döndü. "Tom, tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Bu benim için bir zevk, Jubal."

"Tom, Genel Sekreter Douglas'la görüşmek istesen, bunu nasıl hallederdin?"

"Hı? Basın Sekreteri Jim Sanforth'u arardım. Ya da belki Jack Dumont'u, isteğimin ne olduğuna bağlı. Ama Genel Sekreter'le konuşmazdım zaten; Jim sorunu hallederdi."

"Ama Douglas'ın kendisiyle görüşmek istediğini farz et?"

"Jim'e söyler ve ondan görüşmeyi ayarlamasını isterdim. Ama derdimi Jim'e anlatmam çok daha hızlı olurdu; beni araya sıkıştırması bir-iki gün alırdı... o zaman bile daha acil bir duruma toslama şansım var. Bak, Jubal, yayın grubu yönetim için faydalı... bunu biz de biliyoruz, onlar da. Ama gereksiz yere bundan faydalanmayız."

"Tom... bunun gerekli olduğunu düşün. Sadece Douglas'la konuşmak zorunda olduğunu farz et. Hemen şimdi. Haftaya değil. Önümüzdeki on dakika içinde."

Mackenzie kaşlarını kaldırdı. "Şey... konuşmak zorunda olsaydım, Jim'e neden bu kadar acil olduğunu açıklardım-"

"Hayır."

"Mantıklı ol."

"Hayır. Olamayacağım tek şey bu. Jim Sanforth'u kaşıkları çalarken yakaladığını farz et, yani acil durumun ne olduğunu *ona* anlatamazsın. Ama Douglas'la hemen görüşmen gerek."

Mackenzie iç çekti. "Sanırım Jim'e basitçe patronla konuşmak zorunda olduğumu söylerdim... ve onunla hemen görüştürülmezsem, yönetimin bir daha yayın grubundan en ufak bir yardım alamayacağını belirtirdim. Kibarca, tabii ki. Ama ciddi olduğumu anlamasını sağlardım. Sanforth kendi çıkarını bilir, asla kendi kafasını bir tepside sunmaz."

"Pekâlâ, Tom, yap bunu."

"Ha?"

"Bu hat açık kalsın. Başka bir makineden Saray'ı ara ve senin çocuklara beni bağlamaya hazır olmalarını söyle. Genel Sekreter'le *hemen şimdi* konuşmam gerek!"

Mackenzie üzgün görünüyordu. "Jubal, eski dostum..."

"Bu, yapmayacaksın demek oluyor."

"Hayır, *yapamam* demek oluyor. Özür dilerim ama kıtala

rarası bir yayın grubunun üst düzey yöneticilerinden birinin çok acil koşullar sebebiyle Genel Sekreter'le görüşmesini gerektiren farazi bir durum uydurdun. Ama bu görüşmeye bir başkasını katamam. Bak, Jubal, sana saygı duyuyorum. Bunun dışında, muhtemelen bugün hayatta olan altı popüler yazardan dördü sensin. Yayın grubu, seni kaybetmeyi kesinlikle istemez ve seni bir kontratla bağlamamıza izin vermeyeceğinin de ne yazık ki farkındayız. Ama seni memnun etmek için bile olsa, bunu yapamam. *O seninle* görüşmek istemedikçe Dünya hükümetinin şefini telefonla arayamayacağını anlaman gerek."

"Yedi yıllık bir kontrat imzaladığımı farz edelim?"

Mackenzie dişleri ağrıyormuş gibi görünüyordu. "Yine de yapamam. Ben işimi kaybederim... ve sen de kontratına uymak zorunda kalırsın."

Jubal, Mike'ı ekranın başına çağırıp kimliğini açıklamayı düşündü. Bu fikirden hemen vazgeçti. Sahte "Mars'tan Gelen Adam" röportajları Mackenzie'nin kendi kanallarında yayınlanmıştı ve Mackenzie ya sahtekârın tekiydi ve aldatmacanın bir parçasıydı... ya da Jubal'in düşündüğü gibi dürüsttü ve aldatılmış olduğuna kolay kolay inanmayacaktı. "Pekâlâ Tom, kolunu bükmeyeceğim. Ama sen, hükümet çevrelerini benden daha iyi biliyorsun. Kim canı istediğinde Douglas'ı arayabiliyor ve ona ulaşabiliyor? Sanforth'dan bahsetmiyorum."

"Hiç kimse."

"Lanet olsun, hiçbir insan boşlukta yaşamaz! Onu arayıp bir sekreter tarafından terslenmeden ona ulaşabilecek en az bir düzine insan olmalı."

"Kabinesinin bir kısmı, sanırım. Ama onların bile hepsi değil."

"Onların hiçbirini tanımıyorum zaten; olaylardan biraz uzaktım. Ama ben profesyonel politikacılardan bahsetmiyorum. Kim onu özel hattından arayıp poker oynamaya davet edebilecek kadar iyi tanıyor?"

"Hımm... fazla şey istemiyorsun, değil mi? Jake Allenby var. Aktör olan değil, diğeri. Petrol."

"Onunla tanışmıştım. Beni sevmez. Ben onu sevmem. Bunu biliyor."

"Douglas'ın pek fazla yakın arkadaşı yoktur. Karısı insanların cesaretini kırıyor denebilir. Söylesene, Jubal... astrolojiyle aran nasıl?"

"Elimi bile sürmem. Brendiyi tercih ederim."

"Şey, bu zevk meselesi tabii ki. Ama... bak Jubal, sana bunu söylediğim herhangi birinin kulağına gidecek olursa, gırtlağını kendi yazdığın metinlerden biriyle keserim."

"Anlaşıldı. Onaylandı. Devam et."

"Şey, Agnes Douglas bu işe bulaşıyor denebilir... ve ben kimden hizmet aldığını biliyorum. Astrologu Bayan Douglas'ı istediği zaman arayabilir ve inan bana, Bayan Douglas canı ne zaman isterse Genel Sekreter'e sözlerini iletebilir. Astrologunu arayabilirsin... gerisi sana kalmış."

"Noel kartları listemde bir astrolog olduğunu hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Jubal, kuşkuyla. "Adamın adı ne?"

"Kadın. Adı Madam Alexandra Vesant. Washington Exchange. V, E, S, A, N, T."

"Anladım," dedi neşeyle Jubal. "Ve Tom, bana dünyanın en büyük iyiliğini yaptın!"

"Öyle olduğunu umarım. Yakında yayın grubu için bir şeyler çıkacak mı?"

"Bekle bir saniye." Jubal, Miriam'ın az önce kolunun yanına bıraktığı nota göz attı. Notta şöyle yazıyordu: "*Larry, alıcı-vericinin sinyal iletmediğini söylüyor ve sebebini bilmiyormuş.*" Jubal

konuşmaya döndü. "Daha önceki flaş haberin size ulaşmamasının sebebi çalışmayan bir alıcı-vericiymiş ve elimde bunu onarabilecek kimse yok."

"Birini yollarım."

"Teşekkürler. Her ikisi için de teşekkürler."

Jubal telefonu kapattı, arayacağı ismi söyledi ve aranan numara meşgulse hattı bozup görüşmeyi bitirmesi talimatını verdi. Gerçekten hattın meşgul olduğunu görmek onu şaşırtmadı. Çok kısa bir süre sonra Madam Vesant'ın ağırbaşlı yüzü ekranda belirdi. Jubal ona sırıttı ve seslendi. "Hey, *Rube!*"

Kadın şaşırmış göründü, sonra biraz daha yakından baktı. "Hey, Doktor Harshaw, seni yaşlı üçkâğıtçı! Tanrı aşkına, seni görmek güzel. Nerelerde saklanıyordun?"

"Aynen öyle, Becky... saklanıyordum. Palyaçolar peşimde."

Becky Vesey nedenini sormadı; bunun yerine hemen karşılık verdi: "Nasıl yardımcı olabilirim? Paraya ihtiyacın var mı?"

"Bolca param var, Becky ama yine de teşekkürler. Paranın bana bir yardımı olmaz. Başım bundan çok daha büyük bir dertte ve bana Genel Sekreter Douglas'tan başka kimsenin yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Onunla konuşmam gerek, hem de hemen. Şimdi... hatta daha bile çabuk."

Kadının yüzü ifadesizdi. "Bu oldukça zor bir iş, Doktor."

"Becky, öyle olduğunu biliyorum; çünkü bir haftadır ona ulaşmaya çalışıyorum... ve ulaşamıyorum. Ama bu işe kendini bulaştırma, Becky... çünkü benim başım çok sıkı belada. Belki bana bir tavsiyede bulunabilirsin diye aradım; ona ulaşabileceğim bir telefon numarası biliyorsundur belki. Ama senin kişisel olarak bu işe bulaşmanı istemiyorum. Başına bir şey gelir ve ben Profesör'le bir gün tekrar karşılaşırsam yüzüne bakamam... Huzur içinde yatsın."

"Profesör ne yapmamı isterdi, biliyorum!" dedi sertçe kadın. "Bu yüzden saçmalamayı bir kenara bırakalım, Doktor. Profesör her zaman senin insanları kesip biçmeye uygun tek cerrah olduğunu söylerdi; geri kalanların hepsinin kasap olduğunu düşünürdü. Elkton'da olanları hiç unutmadı."

"Yapma, Becky, bundan bahsetmeyelim. Para karşılığı yapmıştım."

"Onun hayatını kurtardın."

"Öyle bir şey yapmadım. Kurtulmasını sağlayan kendi sağlam bünyesi, savaşma azmi ve senin bakımındı."

"Ah... Doktor, vaktimizi boşa harcıyoruz. Başın ne kadar dertte?"

"İşin kitabında ne varsa üstüme salmış durumdalar... ve yakınımdaki herkes de bundan payını alacak. Hakkımda çıkarılmış bir tutuklama emri var -Federasyon imzalı- ve nerede olduğumu biliyorlar ve kaçmam mümkün değil. Her an gelebilirler... ve bunu durdurabilecek tek kişi Bay Douglas."

"Serbest bırakılırsın. Bunu garanti ediyorum."

"Becky... bunu yapabileceğinden eminim. Ama bu, en azından birkaç saat sürer. Korktuğum şey şu 'arka oda', Becky. Arka odada bir seans için fazlaca yaşlıyım."

"Ama... Ah, ulu Tanrım! Doktor, bana ayrıntılardan bahsedemez misin? Falına bakmalıyım, böylece ne yapacağımı bilebilirim. Sen Merkür'e bağlısın, tabii ki doktor olduğuna göre öyle. Ama sorunun kaynağını bulmak için hangi eve bakacağımı bilirsem, daha faydalı olabilirim."

"Kızım, buna zamanımız yok. Ama yine de teşekkür ederim." Jubal hızla düşündü. Kime güvenmeli? Ve ne zaman? "Becky, sadece bunu bilmen bile başını benim kadar derde sokar... tabii Bay Douglas'ı ikna edemezsem."

"Anlat bana, Doktor... bunu sen de biliyorsun."

"Pekâlâ. Demek ben 'Merkür'üm. Ama sorun 'Mars'ta."

Becky ona sertçe baktı. "Nasıl?"

"Haberleri gördün. Mars'tan Gelen Adam'ın And Dağları'nda bir yerde inzivada olduğu hikâyesini biliyorsun. Aslında öyle değil. Bu, taşralıları kandırmak için uydurulmuş bir yalan."

Becky şaşırmış görünüyordu ama Jubal'in beklediği kadar değil. "Sen bu işin neresindesin, Doktor?"

"Becky, bu zavallı gezegenin her yerinde o oğlanı ele geçirmek isteyen insanlar var. Onu kullanmak istiyorlar, onu kendilerince bir hilkat garibesi haline getirmek istiyorlar. Ama o benim müvekkilim ve mümkün olduğu sürece elim kolum bağlı oturacak değilim. Ama tek şansım Bay Douglas'la, yüz yüze görüşmek."

"Mars'tan Gelen Adam senin müvekkilin mi? Onu ortaya çıkarabilir misin?"

"Evet. Ama sadece Bay Douglas'a. Nasıl olduğunu bilirsin, Becky, vali iyi bir herif olabilir, çocuklara ve köpeklere nazik davranabilir. Ama emrindeki soytarıların neler karıştırdığını bilmek zorunda değil... özellikle birini içeri alıp arka odaya götürdüklerinde."

Becky başıyla onayladı. "Benim de polislerle başımın derde girdiği oldu. Polisler!"

"İşte bu yüzden onlar beni alıp götürmeden Bay Douglas'la pazarlık etmem gerek."

"Tek istediğin onunla telefonda görüşmek mi?"

"Evet. Ayarlayabilirsen. İşte, sana numaramı vereyim; burada oturup telefonun gelmesini umacağım... onlar gelip beni alıncaya kadar. Ayarlayamazsan... yine de teşekkürler, Becky, çok teşekkürler. En azından denemiş olduğunu bileceğim."

"Kapatma!" dedi Becky, sertçe.

"Hı?"

"Ben ne yapabileceğime bir bakayım, Doktor, sen de bu arada hatta kal. Biraz şansım varsa doğrudan bu telefona bağ-

larlar ve zaman kazanırız. Bekle." Madam Vesant veda etmeden ekranın başından ayrıldı ve sonra Agnes Douglas'ı aradı. Sakin ve kendine güvenli bir sesle konuştu, Agnes'e bunun tam da yıldızların önceden haber verdiği gelişme olduğunu ve tam da zamanında gerçekleştiğini söyledi. İşte şimdi Agnes'in kocasına yol gösterme ve destek olma zamanı gelmişti, kadınca kurnazlığı ve bilgeliğini kullanarak kocasının akıllıca ve gecikmeden hareket etmesini sağlamalıydı. "Agnes tatlım, bu diziliş bin yılda bir ancak görülür: Mars ve Merkür, Venüs tepe noktasına ulaşırken eşit açılarla kusursuz bir şekilde duruyorlar, bu da Venüs'ü baskın kılıyor. Yani, görüyorsun ki..."

"Allie, yıldızlar ne *yapmamı* söylüyor? Biliyorsun, işin bilimsel kısmını pek anlamıyorum."

Bu pek de şaşırtıcı değildi, zaten anlattığı ilişki de gerçek değildi. Madam Vesant'ın yıldız haritası çıkaracak vakti olmamıştı ve tümüyle doğaçlıyordu. Ama bundan rahatsız değildi, "daha yüce" bir gerçekten bahsediyordu, doğru tavsiyeler veriyor ve dostlarına yardım ediyordu. İki dostuna aynı anda yardım edebiliyor olmak Becky Vesey'i iyice mutlu etmişti. "Tatlım, gerçekten anlıyorsun, bu konuda doğuştan yeteneklisin. Sen her zaman olduğu gibi Venüs'sün ve Mars şu anda fazlaca güçlü, bu kriz boyunca hem kocanı, hem de Smith denilen adamı temsil ediyor. Merkür ise Dr. Harshaw. Mars'ın fazla gücünün yarattığı dengesizliği düzeltmek için Venüs, kriz geçinceye kadar Merkür'e destek olmak zorunda. Ama bunun için çok az zamanın var; Venüs tepe noktasına ulaşıncaya kadar tam güçte olacak, yani şu andan itibaren yedi dakika sonra... ardından senin etkin azalmaya başlayacak. Çabuk harekete geçmelisin."

"Beni daha önce uyarmalıydın."

"Tatlım, sabahtan beri burada, telefonun başında her an harekete geçmeye hazır vaziyette bekliyorum. Yıldızlar bize

kriz durumunun anahatlarını anlatır; ayrıntıları söylemezler. Ama hâlâ vaktimiz var. Dr. Harshaw diğer hatta bekliyor; tek yapılması gereken ikisini yüz yüze görüştürmek; mümkünse

Venüs tepe noktasına varmadan önce."

"Şey... Peki, Allie. Joseph'i aptal bir konferanstan söküp almam gerekecek ama onu getireceğim. Hattı açık tut. Bana şu Doktor Rackshaw'ın bulunduğu hattın numarasını ver ya da sen hattı buraya yönlendirebilir misin?"

"Buradan hallederim. Sen sadece Bay Douglas'ı getir. Acele et, tatlım."

"Edeceğim."

Agnes Douglas'ın yüzü ekrandan kaybolduğunda Becky bir diğer telefona yöneldi. Mesleği sürekli telefonla görüşmeyi gerektiriyordu, en büyük harcaması da buydu. Neşeyle bir şarkı mırıldanarak brokerını aradı.

ON YEDİ

Tadam Vesant ekrandan kaybolur kaybolmaz Jubal Harshaw arkasına yaslandı. "Sıradaki," dedi.

"Tamam, patron," dedi Miriam.

"Bu seferki 'Gerçek Deneyimler' grubu için. Kapak sayfasında anlatıcının seksi kontralto bir sesi olmasını istediğimi belirt..."

"Belki de ben denemeliyim."

"O kadar da seksi değil. Kes sesini. Yazar adı olarak kullanmak için Nüfus Müdürlüğü'nden aldığımız soyadı listesini karıştır, birini seç ve başına masum, anaç bir isim bul. Sonu 'a' ile biten bir kız adı..."

"Hah! Ve hiçbirimizin adı da 'a' ile bitmiyor. Seni kıçı kırık herif!"

"Sen de şu küçük göğüslülerdensin, değil mi? 'Angela'. Adı 'Angela'. Başlık: 'Bir Marslıyla Evliydim'. Giriş: Hayatım boyunca astronot olmak istedim. Çilli ve aklı bir karış havada küçük bir çocukken, ben de erkek kardeşlerimin yaptığı gibi karton kolilerin tepelerini fethederdim... ve annem, Space Cadet* miğferimle yatağa girmeme izin vermediğinde ağ-

*) Tom Corbett, Space Cadet: 1950'lerde Amerikan televizyonlarında yayınlanan bilimkurgu dizisi.

lardım. Paragraf. O tasasız çocukluk günlerimde erkeksi tut kunun beni nasıl garip, trajikomik bir kadere sürükleyeceği ni tahmin bile..."

"Patron!"

"Evet, Dorcas?"

"İki parti daha geliyor."

Jubal telefon sandalyesinden kalktı. "Devamı için bekle. Miriam, telefonun başına geç." Pencereye gitti, Dorcas'ın fark ettiği iki hava arabasını gördü, onların tim arabaları olabileceğine ve kendi mülküne iniş yapmak üzere olabileceklerine hükmetti. "Larry, bu odanın kapısını kilitle. Anne, cüppeni giy. Onları izle ama pencereden uzak dur; evin boş olduğunu düşünmelerini istiyorum. Jill, Mike'ın yakınında kal ve ani hareketlerde bulunmasına engel ol. Mike, Jill ne diyorsa onu yap."

"Evet, Jubal. Yapacağım."

"Jill, mecbur kalmadığın sürece onu serbest bırakma. Yani birimizin vurulmasını önlemen falan gerekmedikçe demek istiyorum. Kapıları kırmaya kalkarlarsa, bırak girsinler... zaten böyle yapmalarını umuyorum. Jill, iş o noktaya gelirse, sadece silahları alıp adamlara dokunmamasını tercih ederim."

"Evet, Jubal."

"Onun anladığından emin ol. Bu rasgele polis katliamı son bulmak zorunda."

"Telefon, Patron!"

"Geldim." Jubal aceleyle telefonun başına geçti. "Kimse alıcının görüş alanına girmesin. Dorcas, sen biraz kestirebilirsin. Miriam, ilerisi için bir başka başlık, not al: 'Bir İnsanla Evliydim.'" Miriam'ın boşalttığı sandalyeye oturdu ve telefonu açtı. "Evet?"

Karşısında ifadesiz yüzlü, yakışıklı bir adam duruyordu. "Doktor Harshaw?"

"Evet."

"Lütfen bekleyin. Genel Sekreter sizinle görüşecek." Sesinin tonu, bir saygı gösterisinde bulunduğunu belirtiyordu.

"Tamam."

Ekran titreşti, sonra netleşip Ekselansları, Dünya Özgür Uluslar Federasyonu Genel Sekreteri Joseph Edgerton Douglas'ın saçı başı dağınık görüntüsüne dönüştü. "Dr. Harshaw? Anladığım kadarıyla benimle görüşmeniz gerekiyormuş. Başlayın."

"Hayır, efendim."

"Eh? Ama anladığım kadarıyla..."

"Daha doğru şekilde dile getirmeme izin verin, Sayın Sekreter. Sizin benimle görüşmeniz gerek."

Douglas şaşırmış göründü, sonra sırıttı. "Kendinizden oldukça eminsiniz, değil mi? Pekâlâ, Doktor, bunu kanıtlamak için size on saniye veriyorum. Yapacak başka işlerim var."

"Nasıl isterseniz, efendim. Ben, Mars'tan Gelen Adam'ın avukatıyım."

Douglas bir anda toparlandı. "Ne dedin, tekrar et bakayım."

"Ben, Mars'tan Gelen Adam olarak da bilinen Valentine Michael Smith'in avukatıyım. Tam yetkili avukatı. Aslında, beni bilfiil Mars elçisi olarak düşünmeniz işleri kolaylaştırabilir... Larkin Kararları'na göre diyelim."

Douglas ona dik dik baktı. "Be adam, sen aklını kaçırmış olmalısın!"

"Ben de son zamanlarda böyle düşünmüyor değilim. Her neyse, Mars'tan Gelen Adam adına hareket ediyorum. Ve sizinle pazarlık etmeye hazır."

"Mars'tan Gelen Adam şu anda Ekvador'da."

"Lütfen, Sayın Sekreter. Bu özel bir konuşma. İkimizin de bildiği gibi, kendisi Ekvador'da değil. Smith -gerçek Valentine Michael Smith, haberlerde görünen değil- kapatıldığı yer olan Bethesda Tıp Merkezi'nden Hemşire Gillian Boardman'la

birlikte kaçtı - belirtmeliyim ki zaten kilit altında tutulması yasadışıydı. Şu anda özgür ve öyle kalmaya da devam edecek. O kalabalık yardımcı personel ordunuzdan biri size farklı bir şey söylediyse, yalan söylemiş demektir... ben de bu yüzden doğrudan sizinle temasa geçtim. İşleri yoluna koyabilesiniz diye."

Douglas çok düşünceli görünüyordu. Birisinin, ekranın görüş alanı dışından onunla konuştuğu anlaşılıyordu ama ses telefona ulaşmıyordu. "Söylediklerniz doğru olsa bile, Doktor, genç Smith adına konuşacak konumda değilsiniz. O, devletin sorumluluğunda," dedi sonunda.

Jubal başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Larkin Kararları."

"Bakın, ben de bir avukatım ve sizi temin ederim ki..."

"Bir avukat olarak kendi düşüncelerime uymalı ve müvekkilimi korumalıyım."

"Siz bir avukat mısınız? Ben sadece danışman değil de avukatı konumunda olduğunuzu iddia ettiğinizi sanmıştım."

"Her ikisi de. Benim saygı duyulan ve Yüksek Mahkeme önünde davalara çıkmış bir avukat olduğumu göreceksiniz. Bugünlerde ofisimin tabelasını asmıyor olabilirim ama öyleyim." Jubal aşağıdan gelen boğuk bir gümbürtü duydu ve yana doğru baktı.

"Ön kapı sanırım, Patron. Gidip bir bakayım mı?" diye fısıldadı Larry.

Jubal başını olumsuz anlamda iki yana salladı ve ekrana döndü. "Sayın Sekreter, biz önemsiz şeylerle uğraşırken zaman tükeniyor. Şu anda adamlarınız -S.S. holiganları- evime zorla girmekteler. Kendi evimde kuşatma altında olmak oldukça tatsız bir durum. Şimdi, ilk ve son kez, şu tatsızlığa bir son verebilir misiniz? Böylece huzurlu ve adil bir ortamda pazarlık edebiliriz. Ya da isterseniz bu davayı, beraberinde getireceği tüm kötü kokular ve skandallarla birlikte Yüksek Mahkeme'ye de taşıyabiliriz?"

Sekreter, yine ekranın dışındaki biriyle konuştu. Tekrar ekrana döndü, yüzü sıkıntılıydı. "Doktor, S.S.'in sizi tutuklamaya çalışıyor olması benim bilgim dahilinde değil. Bunun için hiçbir..."

"Dikkatle dinlerseniz, merdivenlerimden yukarı çıkan ayak seslerini duyabilirsiniz, efendim! Mike! Anne! Buraya gelin." Jubal sandalyesini geri iterek kameranın üç kişiyi görüntüleyebilmesini sağladı. "Sayın Genel Sekreter Douglas, Mars'tan Gelen Adam!" Tabii ki Anne'i tanıştırmadı ama kadının güvenilirliğini belirten beyaz cüppesi açıkça görülüyordu.

Douglas, Smith'e dik dik baktı; Smith ona bakarken huzursuz olmuş görünüyordu. "Jubal..."

"Bir dakika, Mike. Şey, Sayın Sekreter? Adamlarınız evime zorla girdi... şu anda çalışma odamın kapısını yumrukladıklarını duyabiliyorum." Jubal kafasını çevirdi. "Larry, kapıyı aç. Bırak gelsinler." Bir eliyle Mike'a dokundu. "Heyecanlanma, evlat ve ben sana söylemedikçe hiçbir şey yapma."

"Evet, Jubal. Şu adam. Onu tanıyorum."

"O da seni tanıyor." Jubal omzunun üzerinden artık açık olan kapıya doğru seslendi. "İçeri gelin, Çavuş. Tam buraya."

S.S. çavuşu kapı girişinde, elinde silahıyla duruyordu ve içeri girmedi. Bunun yerine dışarıya seslendi. "Binbaşı! Buradalar!"

"Başlarındaki yetkili subayla görüşmeme izin verin, Doktor," dedi Douglas. Sonra tekrar ekranın dışındaki birileriyle konuştu.

Jubal, çavuşun çağırdığı binbaşının silahının hâlâ kılıfında durduğunu gördüğüne memnun oldu; çavuş görüş alanına girdiğinden beri Jubal elinin altındaki Mike'ın omzunun titrediğini hissedebiliyordu ve her ne kadar Jubal bu askerlere karşı bir sevgi beslemiyorduysa da Smith'in güçlerini göstermesini... ve açıklanamaz sorulara yol açmasını istemiyordu.

Binbaşı gözlerini odada gezdirdi. "Sen Jubal Harshaw musun?"

"Evet. Böyle gel. Patronunuz sizi istiyor."

"Bu saçmalıkları bir kenara bırak. Benimle geliyorsun. Ayrıca aradığım..."

"*Buraya* gel! Genel Sekreter'in kendisi seninle konuşmak istiyor... şu anda telefonda."

S.S. Binbaşısı şaşırmış göründü, sonra çalışma odasına girdi, Jubal'in masasının çevresinden dolaştı ve ekranın görüş alanına girdi - ekrana baktı, aniden hazır ola geçti ve selam verdi. Douglas başıyla karşılık verdi. "İsmin, rütben ve görevin."

"Efendim, Binbaşı C. D. Bloch, S.S. Birimi Cheerio, Maryland kışlası."

"Şimdi bana şu anda bulunduğun yerde ne yaptığını ve nedenini söyle."

"Efendim, bu biraz karmaşık. Ben..."

"Öyleyse aydınlat beni. Konuş, Binbaşı."

"Evet, efendim. Buraya tutuklama emri sebebiyle geldim. Görüyorsunuz..."

"Hayır, görmüyorum."

"Efendim, yaklaşık yarım saat önce bir hava timi buraya birden fazla tutuklama yapmak üzere gönderildi. Gereken zamanda rapor vermediler ve onlara telsizle ulaşamayınca, elimdeki bu takviye timiyle onları bulmak ve gerekirse destek olmak amacıyla yollandım."

"Kimin emriyle?"

"Ih, Kumandanın, efendim."

"Ve onları bulamadınız?"

"Hayır, efendim. En ufak bir iz yok."

Douglas, Harshaw'a baktı. "Sayın Müşavir, daha önce yollanan başka bir ekip gördünüz mü?"

"Hizmetkârlarınızın gittiği yerlerin çetelesini tutmak benim görevim değil, Sayın Sekreter. Belki yanlış adrese gittiler. Ya da basitçe kayboldular."

"Bu, benim sorumun cevabı değil."

"Haklısınız, efendim. Ben şu anda sorguda değilim. Yasal bir soruşturma olmadıkça, sorgulanmayacağım da. Müvekkilim adına hareket ediyorum; bu üniformalı, ıh, kişilerin bakıcısı değilim. Ama bence, gördüğüm kadarıyla, bir banyo küvetinde bir domuzu bile bulamayacaklarını söyleyebilirim."

"Hımm... olabilir. Binbaşı, adamlarını topla ve geri dön. Bu emri diğer kanallardan da onaylayacağım."

"Emredersiniz, efendim!" Binbaşı selam verdi.

"Bir dakika!" dedi Harshaw, sertçe. "Bu adamlar evime zorla girdiler. Arama izinlerini görmek istiyorum."

"Ah, Binbaşı, arama iznini göster."

Binbaşı Bloch'un yüzü kiremit kırmızısına döndü. "Efendim, izinler benden önce gelen subaydaydı. Yüzbaşı Heinrich. Kayıp olan."

Douglas ona dik dik baktı. "Genç adam... orada durmuş bana bir yurttaşın evine zorla, elinde arama izni olmadan mı girdiğini söylüyorsun?"

"Ama... Efendim, anlamıyorsunuz! Bir tutuklama emri vardı... birden fazla emir vardı. Onları gördüm. Ama tabii ki Yüzbaşı Heinrich giderken onları yanına aldı, Efendim."

Douglas ona baktı. "Geri dön. Gittiğinde kendini tutukla. Seninle sonra ilgileneceğim."

"Emredersiniz, efendim."

"Bekleyin," dedi Harshaw. "Bu koşullarda onun gitmesine izin veremem. Bir vatandaş tutuklaması yapma hakkımı kullanmak istiyorum. Onu götürüp kasaba yönetimine teslim edeceğim ve buradaki nezarethaneye kapatılmasını sağlayacağım. 'Haneye silahlı ve zorla tecavüz.'"

Douglas düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Bu gerçekten gerekli mi, Efendim?"

"Bence öyle. Bu herifleri istediğinizde bulmak çok zor oluyor; bu yüzden bu adamın yerel yargı alanı dışına çıkmasını

istemiyorum. Ayrıca, ciddi suçlamalar bir yana, daha mülkü me verilen hasarı tespit etme şansım bile olmadı."

"Tüm hasarın karşılanacağından emin olabilirsiniz, Efen
 dim."

"Teşekkür ederim, Efendim. Ama bir başka üniformalı soytarının yirmi dakika sonra, bu kez elinde arama izniyle gelmesini ne engelleyecek? Üstelik gelenin kapıyı kırması bile gerekmeyecek! Kalem tecavüze uğramış, tüm istilacılara açık duruyor. Sayın Sekreter, bu serserinin size ulaşamadan beni alıp götürmesini sadece dayanıklı kapımın kazandırdığı birkaç değerli saniye engelledi... ve duydunuz, ortalıkta bunun gibi bir tane daha var ve onun söylediğine göre, elinde tutuklama emirleriyle geziyor."

"Doktor, sizi temin ederim böyle bir emirden haberim yok."

"Emirler, efendim. 'Birçok tutuklama için emir' dedi. Belki de *'lettres de cachet'** daha doğru bir terim olur."

"Bu çok ciddi bir suçlama."

"Bu çok ciddi bir konu. Bana neler yapıldığını gördünüz."

"Doktor, bu emirler hakkında, gerçekten böyle bir emir varsa, hiçbir bilgim yok. Ama size konuyla hemen ilgileneceğim, neden çıkarıldıklarını bulacağım ve durumun gerektirdiği şekilde davranacağım konusunda garanti veririm. Daha ne diyebilirim?"

"Çok daha fazlasını söyleyebilirsiniz, Efendim. Bu emirlerin tam olarak neden çıkarıldığını size söyleyeyim. Hizmetinizdekilerden biri, fazlaca hevesli davranmış ve kolay etki altına alınır bir yargıçtan bu emirleri çıkarmasını istemiştir... beni ve davetlilerimi ele geçirmek ve sizden habersiz sorgu-

*) Lettres de cachet: Fransız Devrimi'nden önce, despot yönetimin politik olarak tehlikeli kabul ettiği kişileri Bastille Hapisanesi'ne kapatmak için özel olarak çıkardığı tutuklama emri.

lamak için. Herkesten habersiz, efendim! Sizinle tüm konuları tartışacağız... ama penceresiz bir arka odada..." Jubal başparmağıyla S.S. binbaşısını işaret etti "...bu yaratık gibi birisi tarafından sorgulanmayacağız! Efendim, sizin elinizden gelecek adaleti dört gözle beklerim... ama bu emirler hemen iptal edilmezse, bana kişisel olarak hiçbir şekilde Mars'tan Gelen Adam'a, Hemşire Boardman'a ve bana dokunulmayacağı, hareket özgürlüğümüzün kısıtlanmayacağına dair kişisel olarak garanti vermezseniz, o zaman..." Jubal durdu ve çaresizce omuz silkti, "...ben kendime başka bir kurtarıcı bulmak zorunda kalırım. Bildiğiniz gibi, hükümetin dışında da Mars'tan Gelen Adam'ın durumuyla ilgilenen kişiler ve güçler mevcut."

"Beni tehdit ediyorsunuz."

"Hayır, Efendim. Size yalvarıyorum. Öncelikle size geldim. Pazarlık etmek istiyoruz. Ama sürekli kovalanırken bunu yapmamız pek kolay olmaz. Yalvarırım, Efendim... köpeklerinizi geri çekin."

Douglas aşağı doğru baktı, sonra tekrar kafasını kaldırdı. "Bu emirler, gerçekten varsalar, uygulanmayacaklar. Kaynağını bulur bulmaz emirleri iptal edeceğim."

"Teşekkür ederim, Efendim."

Douglas, Binbaşı Bloch'a baktı. "Hâlâ onu yerel nezarethaneye tıkmayı düşünüyor musunuz?"

Jubal küçümser bir bakışla baktı. "Onu mu? Ah, onu bırakacağım, alt tarafı üniformalı bir aptal. Hasarı da unutabiliriz. Sizinle konuşacak daha ciddi konularımız var."

"Gidebilirsin, Binbaşı." S.S. subayı selam verdi ve hızla oradan ayrıldı. Douglas devam etti: "Sayın Başkan, bence bu görüşmeyi yüz yüze sürdürmeliyiz. Ortaya attığınız konular telefonda halledilebilecek şeyler değil."

"Size katılıyorum."

"Siz ve ıh, müvekkiliniz Saray'da misafirim olacaksınız. Sizi alması için yatımı göndereceğim. Bir saat içinde hazır olabilir misiniz?"

Harshaw başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, Sayın Sekreter. Ama buna gerek yok. Burada kalacağız... ve buluşma zamanı gelince de köpekli bir kızak falan bulurum. Yatınızı göndermenize gerek yok."

Bay Douglas kaşlarını çattı. "Yapmayın, Doktor! Sizin de belirttiğiniz gibi, bu görüşmeler kısmen diplomatik sayılır. Uygun protokolü önererek ben de bunu kabul etmiş oldum. Bu yüzden izin verin, size resmi misafirperverliğimizi göstereyim."

"Şey, Efendim, belirtmeliyim ki müvekkilim resmi misafirperverliği fazlasıyla gördü zaten... bir süredir etkilerinden kurtulmaya çalışıyor."

Douglas'ın yüzü bir anda dondu. "Bayım, ima ettiğiniz şey..."

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece Smith'in son zamanlarda çok şey yaşadığını ve üst düzey törenlere alışkın olmadığını söylüyorum. Burada, kendini evinde gibi hissettiği yerde daha rahat uyuyacaktır. Ben de öyle. Ben zayıf, yaşlı bir adamım, Efendim ve kendi yatağımı tercih ederim. Ya da konuşmamızın bir sonuca varmaması ve müvekkilimle benim başka kaynaklara yönelmemiz durumunda... sizin misafiriniz olmanın beni utandıracağını belirtmem gerek."

Genel Sekreter çok soğuk görünüyordu. "Yine tehditler. Bana güvendiğinizi sanıyordum, Efendim? Ayrıca 'pazarlık etmeye hazır' olduğunuzu söylediğinizden de eminim."

"Size güveniyorum, Efendim," *(en fazla ben bir sinir krizi geçirene kadar, tabii ki!)* "Ve gerçekten de pazarlık etmeye hazırız. Ama ben 'pazarlık' kelimesini gerçek anlamıyla kullanıyorum, son zamanlarda moda olan 'pasifize etme' anlamında değil. Ancak, makul olma niyetindeyiz. Ama görüşmelere he-

men başlamamız mümkün değil, bir koşulun daha yerine gelmesi gerekiyor ve bunun için beklemeliyiz. Ne kadar bekleriz, bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hükümetin bu görüşmelerde seçtiğiniz delegasyon tarafından temsil edilmesini bekliyoruz ve aynı ayrıcalığa biz de sahibiz."

"Tabii ki. Ama fazla kalabalık olmayalım. Ben bu işi kendim, bir-iki asistanımla birlikte yürüteceğim. Devlet Başsavcısı, sanırım... ve uzay hukuku uzmanlarımız. Ama iş yapabilmemiz için sizin de ufak bir grup olmanız gerekiyor... ne kadar ufak olursa o kadar iyi."

"Kesinlikle. Grubumuz küçük olacak. Smith'in kendisi -ben- bir Adil Tanık getireceğim..."

"Ah, yapmayın canım!"

"Bir Tanık işleri yavaşlatmaz. Sizin de bir tane bulundurmanızı öneririm. Yanımızda bir ya da iki kişi daha olur sanırım ama çok önemli birisi eksik. Müvekkilimin görüşmede Ben Caxton adlı birinin de bulunması konusunda kesin talimatı var... ama o adamı bulamıyorum."

Jubal, bu noktaya gelebilmek için saatlerce karmaşık manevralar yapmıştı, şimdi yüzünde en sıkı poker ifadesiyle durmuş, ne olacağını bekliyordu. Douglas ona dik dik baktı. "'Ben Caxton mu?' Şu ucuz Winchell taklidini kastediyor olamazsınız?"

"Bahsettiğim Ben Caxton bir gazeteci. Sendikaya bağlı bir köşesi var."

"Kesinlikle söz konusu bile olamaz!"

Harshaw başını iki yana salladı. "Öyleyse hepsi bu kadar, Sayın Sekreter. Talimatlarım son derece kesin ve esnek olma şansım yok. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim. İzninizi isteyeceğim." Telefonu kapatacakmış gibi ileri uzandı.

"Bekle."

"Efendim?"

"Sakın hattı kesme; seninle konuşmam daha bitmedi!"

"Sayın Genel Sekreter'e en derin özürlerimi sunarım. Ta-

bii ki müsaadenizi bekleyeceğiz."

"Evet, evet, resmiyeti boş ver. Doktor, bu Başkentte çıkan ve adına haber denen çöpleri okuyor musun?"

"Tanrı aşkına, hayır!"

"Keşke ben de okumak zorunda olmasaydım. Bu görüşmelerde bir gazetecinin bulunmasını talep etmek bile akıl dışı. Onları her şey halledildikten sonra içeri alırız. Ama herhangi biri görüşmelerde bulunacak olsa bile, o Caxton olmayacak. Adam kesinlikle zehirli... en rezilinden bir röntgenci."

"Sayın Sekreter, görüşmelerin halka açık olmasına bir itirazımız yok. Aksine böyle olması için ısrar etmek durumundayım."

"Saçmalık!"

"Belki de. Ama ben, müvekkilime en iyisi olduğunu düşündüğüm şekilde hizmet ediyorum. Mars'tan Gelen Adam ve onun evi olan gezegen hakkında bir karara varabilirsek, bunun nasıl yapıldığını ve varılan kararın ne olduğunu bu gezegendeki herkesin bilme şansı olsun istiyorum. Öte yandan, eğer anlaşamazsak, insanlar görüşmelerin nerede ve nasıl kesildiğini bilmeli. Yıldızlı salon* oturumları olmayacak, Sayın Sekreter."

"Lanet olsun be adam, yıldızlı salondan falan bahsetmiyorum, sen de bunu biliyorsun! Sadece kolumuzdan dürtüp duran kimsenin olmadığı sessiz, düzgün bir görüşme istiyorum!"

---

*) Yıldızlı Salon (Star Chamber): İngiliz Özel Mahkemesi. 7. Henry tarafından, özellikle devletin güvenliği ile ilgili davaları gizli oturumla görmek için kurulan mahkeme. 1641'de kapatılmıştır. Adını mahkeme salonunun tavanındaki yıldız süslemelerinden almaktadır.

"Öyleyse bırakın basın kameralar ve mikrofonlar aracılığıyla gelsin, efendim... kendileri dışarıda kalsınlar. Aklıma gelmişken, müvekkilim ve ben, günün ilerleyen saatlerinde yayın gruplarından birinde bir röportaj yapacağız; sanırım bu görüşmelerin halka açık olmasını talep ettiğimizi duyurmalıyım."

"Ne? *Şu anda* röportaj falan vermemelisiniz... bu, konuşmamıza tümüyle aykırı."

"Öyle olduğunu görebiliyorum. Tabii ki bu özel görüşmeden bahsetmeyeceğiz... ama bir vatandaşın basınla konuşmak için sizden izin alması gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki hayır ama..."

"Korkarım her halükârda çok geç zaten. Her şey ayarlandı ve bunu önlemenizin tek yolu şu haydutlarınızdan birkaç araba dolusu yollamak... tutuklama emirleri olsun olmasın. Ama korkarım o halde bile çok geç kalmış olacaklar. Bundan bahsetmiş olmamın tek sebebi, sizin -bu röportajdan önce- bir basın bülteni yayınlayıp kamuoyuna Mars'tan Gelen Adam'ın And Dağları'ndaki inzivasından döndüğü... ve şu anda Pocono Dağları'nda tatil yapmakta olduğunu bildirmek isteyebileceğiniz. Böylece hükümetin hazırlıksız yakalanmış olması gibi bir izlenimi önlemiş olursunuz. Beni anlıyor musunuz?"

"Sizi anlıyorum... hem de oldukça iyi." Genel Sekreter bir süre Jubal'e sessizce baktı. "Lütfen, bekleyin," dedi sonunda. Ekrandan tümüyle çıktı.

Harshaw eliyle Larry'ye gelmesini işaret etti ve diğer eliyle telefonun ses alıcısını örttü. "Bak, evlat," diye fısıldadı, "o verici çalışmadığı sürece elimde bir şey olmadan blöf yapıyorum demektir. Önerdiğim basın bültenini mi yayınlatacak... yoksa beni telefonda meşgul ederken köpeklerini tekrar mı salacak, bilmiyorum. İki durumda da bunu bilme şansım yok. Acilen buradan ayrıl, telefonla Tom Mackenzie'ye ulaş

ve ona buradaki sistemi bir an önce çalışır hale getirmezse, Troya'nın düşüşünden bu yana gelmiş geçmiş en büyük hikâyeyi kaçıracağını söyle. Sonra eve dön ama dikkatli ol... her taraftan polisler fışkırıyor olabilir."

"Anladım. Ama Mackenzie'yi nasıl arayacağım?"

"Ih..." Douglas tam ekranın karşısına geçmek üzereydi. "Miriam'la konuş. Kaybol."

"Dr. Harshaw, tavsiyenize uydum. Tam da söylediğiniz gibi bir basın bülteni... ve birkaç inandırıcı ayrıntı." Douglas, kamuoyuna sunduğu imajdaki gibi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ve boşa kürek çekmenin de anlamı yok. Böyle bir görüşmeyi kamuoyunun önünde yapmak aptalca olsa da siz bunda ısrar ettiğiniz sürece engellemenin hiçbir yolu olmadığını görebiliyorum. Bu yüzden basın bültenine hükümetimin, Mars'tan Gelen Adam'la -yol yorgunluğunu atar atmaz- gezegenler arası ilişkilerle ilgili bir görüşme ayarladığı ve bunun kamuoyu önünde... oldukça açık bir şekilde yapılacağı notunu ekledim." Gülümsemesi birden soğuklaştı ve o tanıdık Joe Douglas gibi görünmeyi bıraktı.

Harshaw içtenlikle sırıttı, adamı gerçekten takdir etmişti... yaşlı hırsız olayla başa çıkmayı başarmış ve yönetimin yenilgisini zafere çevirmişti. "Mükemmel, Sayın Sekreter! Böyle konuların hükümet tarafından resmen duyurulması çok daha iyi. Sizi her adımda destekleyeceğiz!"

"Teşekkürler. Şimdi, şu Caxton denen adama gelelim... toplantının basına açık olması onu kapsamıyor. Evinde oturup görüşmeleri stereovizyondan izleyebilir ve bunun üzerine istediği yalanı uydurabilir, ki öyle yapacağından kuşkum yok. Ama görüşmelerde bulunamaz. Üzgünüm. Hayır."

"Öyleyse Sayın Sekreter, basına ne söylemiş olursanız olun, görüşme falan olmayacak."

"Beni anladığınızı sanmıyorum, Sayın Müşavir. Bu adamdan tiksiniyorum. Kişisel ayrıcalık."

"Haklısınız, efendim. Bu bir kişisel ayrıcalık sorunu."

"Öyleyse bu konuyu kapatalım."

"Beni yanlış anladınız. Gerçekten de kişisel ayrıcalık. Ama sizin değil. Smith'in ayrıcalığı."

"Hı?"

"Siz, görüşmelerde yanınızda bulunacak danışmanları seçme ayrıcalığına sahipsiniz... ve isterseniz gidip Şeytan'ın ta kendisini getirin, şikâyet etmeyiz. Smith de kendi danışmanlarını seçme ve yanında bulundurma ayrıcalığına sahip. Caxton orada olmayacaksa, biz de olmayacağız. Aslına bakarsanız, bizi caddenin karşısında, başka bir konferansta bulabileceksiniz. Sizi hoş karşılamayacakları bir yerde. Hintçe'yi mükemmel konuşsanız bile. Şimdi beni anladınız mı?"

Uzun bir sessizlik oldu, bu sürede Harshaw, klinik bir tavırla Douglas yaşında bir adamın bu kadar büyük bir öfkeye kapılmasının iyi olmadığını düşündü. Douglas ekrandan ayrılmadı ama dışarıdaki birileriyle sessizce görüştü. Sonunda konuştu... Mars'tan Gelen Adam'la.

Mike, tüm bu süre boyunca ekranın başında, en az Tanık kadar sessiz ve sabırlı durmuştu. "Smith, neden bu aptalca koşulda ısrar ediyorsun?" diye ona sordu Douglas.

Harshaw bir elini Mike'ın omzuna koydu. "Cevap verme Mike!" dedi hemen, ardından sekretere döndü. "Cık cık, Sayın Sekreter! İlkelere saygı, lütfen! Müvekkilimin bana verdiği talimatları sorgulayamazsınız. Ayrıca, ilkelerin, müvekkilimin İngilizce'yi yeni öğrenmiş oluşu ve size karşı kendini savunmasının mümkün olmadığı noktasında da şiddetle çiğnendiğini eklemek isterim. Öncelikle gidip Marsça'yı öğrenme zahmetine katlanırsanız, soruyu tekrar sormanıza izin verebilirim... onun dilinde. Belki de vermem. Ama bugün bunu soramayacağınız kesin."

Douglas iç çekti. "Pekâlâ. Sizin de hangi ilkeleri çiğneyip hangilerini umursamadığınızı tartışmak yerinde olurdu ama

buna zamanım yok; yönetmem gereken bir hükümet var. Teslim oluyorum. Ama şu Caxton'la el sıkışmamı beklemeyin!"

"Nasıl isterseniz, efendim. Şimdi, başladığımız noktaya dönelim. Elimiz kolumuz bağlı. Caxton'u bulmam mümkün olmadı. Bürosu, şehir dışında olduğunu söylüyor."

Douglas bir kahkaha attı. "Bu benim sorunum değil. Bu -benim kişisel hakaret saydığım- ayrıcalıkta siz ısrar ettiniz. Kimi isterseniz getirin. Ama onları siz toparlayın."

"Makul, efendim, çok makul. Ama Mars'tan Gelen Adam'a bir iyilik yapmak istemez misiniz?"

"Eh? Neymiş bu?"

"Caxton bulunana kadar görüşmeler başlamayacak; bu kesin ve tartışmaya açık değil. Ama onu bulamıyorum... ve müvekkilim huzursuz olmaya başladı. Ben sadece bir vatandaşım... oysa sizin kaynaklarınız var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Birkaç dakika önce S.S. ekipleri hakkında hakarete varan sözler söyledim... bunu ön kapısı az önce kırılmış bir adamın kızgınlığına verin. Ama gerçekte onların oldukça etkili olabildiklerini biliyorum... üstelik yerel, eyalete bağlı, ulusal ya da Federasyon departman ve büroları olsun her yerdeki polis kuvvetlerinin işbirliğine de sahipler. Sayın Sekreter, S.S. Kumandanını arayıp birinin mümkün olan en kısa sürede ve insanca bulunmasını istediğinizi söyleseniz... şey, eminim benim bir yüzyılda başaramayacağım işi bir saatte halledebilirsiniz."

"Her yerdeki polis güçlerini ne halt etmeye bir skandal üreticisi muhabiri bulmaları için görevlendireyim ki?"

"Mars için, sevgili efendim. Sizden bunu Mars'tan Gelen Adam'a bir iyilik olması için istedim."

"Şey... çok akıl dışı bir istek ama kabul ediyorum." Douglas doğruca Mike'a baktı. "Sadece Smith istediği için. Ama

görüşmeler başladığında sizden de benzeri bir işbirliği beklerim."

"Bunun durumu son derece kolaylaştırdığı konusunda sizi temin ederim."

"Hiçbir şey için söz veremem. Adamın kayıp olduğunu söylediniz. Öyleyse, bir kamyonun önüne çıkmış olabilir; ölmüş olabilir; onun için yas tutmayacağımı da belirteyim."

Harshaw çok ciddi görünüyordu. "Hepimizin iyiliği için, öyle bir şey olmamasını umalım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu üzücü olasılığı müvekkilime anlatmaya çalıştım ama rüzgâra karşı bağırmaktan farkı yok. Kesinlikle dinlemiyor bile." Harshaw iç çekti. "Rezalet, efendim. Şu Caxton'u bulamazsak elimizde sadece bu kalır: koca bir rezalet."

"Pekâlâ... deneyeceğim. Ama mucize beklemeyin, Doktor."

"Ben değil, efendim. Müvekkilim. O, Marslıların bakış açısına sahip... ve gerçekten de mucize bekliyor. Bu yüzden gerçekleşmesi için dua edelim."

"Size haber vereceğim. Tek söyleyebileceğim bu."

Harshaw ayağa kalkmadan eğilerek selam verdi. "Hizmetkârınızım, efendim."

Genel Sekreter'in görüntüsü ekrandan silinirken Jubal iç çekti ve doğruldu, kalkar kalkmaz da Gillian'ın kollarını boynuna dolanmış buldu. "Ah, Jubal, *harikaydın!*"

"Henüz ormandan çıkış yolumuzu bulmuş değiliz, çocuğum."

"Biliyorum. Ama Ben'i kurtarabilecek ne varsa yaptın." Jill, Jubal'i öptü.

"Hey, kes şunu! Ben öpüşmeyi sen doğmadan önce bırakmıştım. Yaşıma biraz saygı göster, lütfen." Sonra Jubal onu dikkatlice ve uzun uzun öptü. "Bu, ağzımdaki Douglas tadından kurtulmak içindi... kıçını tekmelemekle yalamak arasında

gidip gelmekten midem bulandı. Şimdi git Mike'ı öp. Bunu hak ediyor... tüm yalanlarım karşısında sessiz kaldı."

"Ah, öyle yapacağım!" Jill, Harshaw'u bıraktı ve kollarını
 Mars'tan Gelen Adam'ın boynuna doladı. "Ne şahane yalanlar attın, Jubal!" Kız, Mike'ı öptü.

Jubal, Mike Jill'i ikinci kez, bu kez kendi isteğiyle öperken ilgiyle izledi, Mike bu işi törensel bir edayla yapıyordu ama çok da acemi değildi... biraz beceriksizdi ama en azından burnunu sağa sola çarpmıyor ya da geri çekilmiyordu. Harshaw, tekniğine B, çabasına ise A verdi.

"Evlat," dedi, "beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Kıvrılıp o baygınlıklarından birini geçirmeni beklerdim."

"Öyle oldu," diye karşılık verdi Mike, Jill'i bırakmadan, "ilk öpüşme sırasında."

"Güzel! Tebrikler, Jill. Elektrik var mıydı?"

Jill, Harshaw'a baktı. "Jubal, sen muzır herifin tekisin ama seni yine de seviyorum ve beni kızdırmana izin vermeyeceğim. Mike bir an rahatsız oldu ama artık öyle değil, sen de görüyorsun."

"Evet," diye onayladı Mike, "bu iyi bir şey. Su kardeşleri için daha fazla yakınlaşma demek. Sana göstereceğim. Tamam mı?" Jill'i bıraktı.

Jubal aceleyle elini kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hemen gücenme. Ama hayal kırıklığına uğrardın, evlat. Bu, su kardeşleri için daha fazla yakınlaşma ama sadece genç ve güzel kızlar için... Jill gibi."

"Kardeşim Jubal, doğru mu konuşuyorsun?"

"Çok doğru konuşuyorum. İstediğin tüm kızları öp... bu, kâğıt oyunları oynamaktan çok daha iyidir."

"Anlamadım?"

"Yakınlaşmak için iyi bir yol... ama sadece kızlarla. Hmm..." Jubal gözlerini odada gezdirdi. "Acaba ilk seferdeki

fenomen tekrarlanacak mı? Dorcas, senden bilimsel bir deneye yardımcı olmanı istiyorum."

"Patron, ben bir kobay fare değilim! Cehenneme kadar yolun var."

"Zamanı gelince oraya gideceğim kesin. Zorluk çıkarma, kızım; Mike'ın bulaşıcı bir hastalığı yok, öyle olsa havuzu kullanmasına izin vermezdim... aklıma gelmişken, Miriam, Larry dönünce ona havuzun boşaltılıp tekrar doldurulmasını istediğimi söyle; artık bulanık suyla işimiz yok. Evet, Dorcas?"

"Bunun ilk seferimiz olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hmm, o da var tabii. Mike, daha önce Dorcas'ı öptün mü?"

"Hayır, Jubal. Dorcas'ın su kardeşim olduğunu daha bugün öğrendim."

"Öyle mi?"

"Evet. Dorcas, Anne, Miriam ve Larry. Onlar senin su kardeşlerin, su kardeşim Jubal."

"Hmm, evet. Özünde doğru."

"Evet. Mesele işin özü, groklamak... suyu paylaşmak değil. Doğru konuşuyor muyum?"

"Çok doğru, Mike."

"Onlar senin su kardeşlerin." Mike duraklayıp doğru kelimeleri düşündü. "Zincirleme bağlantıya bakarsak, onlar benim su kardeşlerim." Mike Dorcas'a baktı. "Kardeşler için daha fazla yakınlaşmak iyi. Ama bilmiyorum."

"Evet, Dorcas?" dedi Jubal.

"Hıh? Ah, Tanrı aşkına! Patron, sen dünyanın en muzır insanısın. Ama Mike senin gibi sataşmıyor. O çok tatlı." Mike'a doğru yürüdü, parmaklarının ucunda yükseldi ve ona sarıldı. "Öp beni, Mike."

Mike aynen öyle yaptı. Birkaç saniye boyunca "daha fazla yakınlaştılar".

Dorcas bayıldı.

Jubal bunu gördü ve Dorcas'ı yakalayarak düşmesini önledi. Mike, bununla başa çıkabilmek için fazlasıyla tecrübesizdi. Sonra Jill, Dorcas'a olanları gördükten sonra titreyerek transa girmesin diye Mike'la sertçe konuşmak zorunda kaldı. Neyse ki Dorcas kısa sürede ayıldı ve Mike'a her şeyin yolunda olduğunu, gerçekten onunla "daha fazla yakınlaştığını" ve bunu tekrar memnuniyetle yapabileceğini ama nefes almaya ihtiyacı olduğunu anlattı. "Fiyuu!"

Miriam olanları fal taşı gibi açılmış gözlerle izledi. "Bu riski göze alır mıyım bilmiyorum."

"Yaşlılara öncelik lütfen," dedi Anne. "Patron, bir Tanık olarak benimle işin bitti mi?"

"Şimdilik bitti."

"Öyleyse cüppemi tut." Cüppeyi üzerinden çıkardı. "Bahse girmek ister misiniz?"

"Ne üzerine?"

"Bayılmayacağıma dair yediye iki veririm ama kaybedersem de üzülmem."

"Tamam."

"Birkaç dolar, olur ama yüzlerce dolar değil. Mike, tatlım... haydi *çok daha fazla* yakınlaşalım."

Bir süre sonra Anne oksijen yetersizliği yüzünden öpüşmeyi bırakmak zorunda kaldı, oysa Mike, Marslı eğitimi sayesinde çok daha uzun süre oksijensiz dayanabilirdi. "Sanırım yeterince doğru gösteremedim. Patron, sana paranı geri alman için bir şans daha vereceğim."

Tekrar yüzünü Mike'a doğru uzatıyordu ki Miriam omzuna vurdu. "Çekil."

"Bu kadar hevesli olma."

"Çekil dedim. Sıranın sonuna, şıllık," diye ısrar etti Miriam.

"Ah, pekâlâ!" Anne, Mike'a aceleyle bir öpücük kondurdu ve kenara çekildi. Miriam yaklaştı, Mike'a gülümsedi ve

hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu; birbirlerine gitgide daha fazla yakınlaştılar.

"Sıradaki!"

Miriam etrafına bakındı. "Patron, meşgul olduğumu görmüyor musun?"

"Pekâlâ, pekâlâ! Ama görüş alanından çekilin... telefona ben cevap vereceğim."

"Dürüstçe söylemek gerekirse, çaldığını duymadım bile."

"Belli oluyor. Ama az da olsa saygınlığımızı koruyalım; arayan Genel Sekreter olabilir. Bu yüzden görüş alanından çekilin."

Ama arayan Mackenzie'ydi. "Jubal, orada neler oluyor?"

"Sorun mu var?"

"Az önce senin adına konuştuğunu söyleyen genç bir adam aradı ve elimdeki her şeyi bırakıp harekete geçmemi söyledi çünkü en sonunda benim için bir şeyin varmış. Zaten senin evin oraya seyyar bir ekip yolladım."

"Buraya gelmediler."

"Biliyorum. Kuzeyinizde bir yerlerde dolanıp durduktan sonra aradılar. Operatörümüz onlara yolu tarif etti, çok geçmeden orada olurlar. İki kez seni aradım ama hat meşguldü. Ne kaçırdım?"

"Henüz bir şey kaçırmadın." Jubal bunu düşündü. Lanet olsun, birini şu aptal kutusunu izlemekle görevlendirmiş olması gerekirdi. Douglas gerçekten şu basın bültenini yayınlamış mıydı? Douglas bunu yapmaya kalkışmış mıydı? Yoksa bir posta polis daha mı gelecekti? Bu arada çocuklar evcilik oynuyorlardı! Jubal, bunamaya başladın. "Henüz bir şeyler olacağını sanmıyorum. Geçen bir saatte haberlerde önemli bir şey var mıydı?"

"Yoo... ah, bir tek haber: Saray, Mars'tan Gelen Adam'ın kuzeye döndüğünü ve tatil yapmakta olduğu... *Jubal*! Yoksa *bu* işe mi bulaştın?"

"Bir dakika. Mike, telefona gel. Anne, cüppeni giy."

"Tamam, Patron."

"Bay Mackenzie... Mars'tan Gelen Adam'la tanışın."

Mackenzie'nin ağzı bir karış açık kaldı, sonunda profesyonel refleksleri imdadına yetişti. "Bekle. Orada bekle de bunu görüntülemesi için bir kamera getireyim! Doğrudan, telefondan görüntü alacağız ve benim soytarılar oraya gelir gelmez stereo'dan yayınlayacağız. Jubal... güvende miyim? Yapmazsın... Yapmazsın..."

"Yanı başımda bir Adil Tanık dururken seni dolandırır mıyım? Evet, gerekirse yaparım. Ama sana bu röportajı zorla yaptırmıyorum. Aslına bakarsan, bekleyip Argus ve Trans-Planet'in de bağlanmalarını sağlamalıyız."

"Jubal, bunu bana yapamazsın."

"Ve yapmayacağım da. Sizinle anlaşmamız, kameraların görüntülediklerini izlemenizdi... ben işaret verdiğimde tabii ki. Ve haber değeri varsa, bu görüntüleri kullanmanızdı. Ama buna ek olarak röportaj yapma sözü vermedim; ve New World bu röportajı Argus ve Trans-P'den, ah, diyelim ki yarım saat önce alabilir... tabii ki istersen." Jubal durdu. "Bize bağlantı için bunca ekipmanı ödünç vermekle kalmadın ama kişisel olarak da yardımcı oldun, Tom. Ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam," diye ekledi.

"Yani, telefon numarasından mı bahsediyorsun?"

"Doğru!"

"İşe yaradı mı?"

"Evet. Ama bu konu hakkında soru sormak yok, Tom. Yayında olmaz. Bana daha sonra -mesela gelecek sene- özel olarak sorarsın."

"Ah, bunu aklımdan bile geçirmedim. Sen dilini tut, ben de tutayım. Şimdi, bir yere ayrılmayın."

"Bir şey daha. Şu sinyale karşı elinde tuttuğun o mesajlar. Kesinlikle dışarı sızmasınlar. Hepsini bana geri yolla."

"Eh? Pekâlâ, pekâlâ... hepsi masamın üzerinde duruyorlar, o konuda çok mızmızdın. Jubal, şu anda telefon ekranını görüntüleyen kamera hazır. Başlayabilir miyiz?"

"Motor."

"Üstelik bunu kendim yapacağım!" Mackenzie kafasını çevirdi ve kameraya doğru baktı. "Flaş haber! YDYG muhabiriniz olay yerinden sıcağı sıcağına bildiriyor! Mars'tan Gelen Adam az önce sizi, yerel televizyon istasyonunuzdan aradı ve sizinle konuşmak istiyor! Kes. Reji, flaş haber bandını ve sponsorun reklamını gir. Jubal, ona sormamı istediğin özel bir şey var mı?"

"Güney Amerika'yla ilgili sorular sorma... o bir turist değil. En güvenli konu yüzme. Gelecekle ilgili planlarını bana sorabilirsin."

"Tamam. Tekrar motor. Dostlarım, şu anda Valentine Michael Smith, Mars'tan Gelen Adam'la karşı karşıyasınız! YDYG her zamanki gibi en önde ve az önce söylediğim gibi, Bay Smith And Dağları'ndaki inzivasından yeni döndü... biz de ona hoş geldin diyoruz. Bay Smith..."

("Telefona el salla, evlat. Gülümse ve el salla.")

"Teşekkürler, Valentine Michael Smith. Hepimiz sizi böyle sağlıklı ve bronz renkli gördüğümüze memnunuz. Anladığım kadarıyla yüzerek güç topluyormuşsunuz?"

"Patron! Misafirimiz var. Ya da öyle bir şey."

"Konuşma bölünmeden önce... 'topluyormuşsunuz'dan sonrasını kes. Orada ne boklar oluyor, Jubal?"

"Bakmam gerek. Jill, Mike'a yine göz kulak ol... yine Genel Karargâh olabilir."

Ama bunlar değildi. Gelen YDYG'nin seyyar stereovizyon ekibiydi -ve bir kez daha çiçek tarhları ezildi- Larry, Mackenzie'ye telefon etmek için gittiği köyden dönüyordu ve Duke de geri gelmişti. Mackenzie, siyah-beyaz röportajı çabucak bitirmeye karar verdi, mobil ünitesinin renkli ve güzel gö-

rüntüler alacağını biliyordu. Bu arada ekibi Jubal'e ödünç verilen ekipmandaki sorunu kontrol edebilirdi. Larry ve Duke de onlarla gittiler.

Röportaj anlamsızca çabuk bitiverdi, Jubal, Mike'ın anlamadığı sorulara onu yerine cevap verdi; Mackenzie, Mars'tan Gelen Adam'la renkli ve daha derinlikli özel bir röportajın yarım saat sonra ekranlarda olacağı sözünü vererek yayını kesti. "Bu istasyondan ayrılmayın!" Telefonda kalıp teknisyenlerinin rapor vermelerini bekledi.

Ekip şefi, çabucak raporunu verdi: "Bu alıcı-vericinin de buradaki diğer ekipmanın da hiçbir sorunu yok, Bay Mackenzie."

"O zaman önceki sorun neydi?"

Teknisyen, Larry ve Duke'e bir göz atıp sırıttı. "Hiçbir şey. Tabii alete elektrik vermek işe yarayabiliyor. Masadaki devre anahtarı açıktı."

Harshaw, Larry ve Duke arasındaki kavgayı ayırmak zorunda kaldı. Duke'ün Larry'ye ödünç alınan ekipman kullanılmadan önce bahsi geçen devre anahtarının açılması gerektiğini söyleyip söylemediği değil, hangisinin ne derece budala olduğu tartışılıyordu. Jubal'in şovmen tarafı, Elijah'ın* Baal rahiplerini alt edişinden bu yana yapılmış en iyi doğaçlama performansın kameralar tarafından görüntülenmeyişine çok üzüldü. Ama içindeki dolandırıcı politikacı, bu şanssızlık sayesinde Mike'ın ilginç yeteneklerinin bir sır olarak kalmasına seviniyordu. Jubal hâlâ gizli bir silah olarak bu yeteneklere ihtiyacı olabileceğini tahmin ediyordu... ayrıca kuşkucu yabancılara iki araba dolusu polis memurunun şu anda nere-

*) Elijah (ya da Elias): M.Ö. 9. yüzyılda yaşamış Yahudi vaiz. İsrail Kralı Ahab'ın da inandığı, Fenike Tanrısı Baal'in rahiplerine karşı mücadele etmiştir. Baal rahipleriyle mucize yarışına girmiş, kendisi istemeden yağmur yağmayacağını belirtmiştir. Üç yıl süren kuraklıktan sonra İsrail halkına Tanrı'nın Baal'den üstün olduğunu göstermiştir.

de olduğunu açıklamaktan kurtulmuş olmanın rahatlığı da vardı.

Bunun dışında, olup bitenler onun, bilim ve icatların Ford'un T modeli ile zirveye vardığı ve ondan sonra sürekli bir düşüşe geçtiği konusundaki inancını destekliyordu, hepsi bu.

Ayrıca, Mackenzie renkli ve detaylı röportajına başlamak istiyordu.

Bu işi minimum provayla hallettiler; Jubal basitçe Mars'tan Gelen Adam'ın Güney Amerika'dan yeni döndüğü yalanını ortaya çıkarabilecek hiçbir soruya izin vermedi. Mike, Champion'daki arkadaşları ve kardeşlerine selam yolladı, özellikle Dr. Mahmud'a vıraklar gibi bir sesle Marsça bir şeyler söyledi. Jubal, Mackenzie'nin parasının karşılığını aldığına karar verdi.

Sonunda ev biraz sakinleşebildi. Jubal, telefonu iki saat boyunca hiçbir çağrıyı kabul etmeyecek biçimde ayarladı, ayağa kalkıp gerindi, iç çekti ve büyük bir yorgunluk hissetti. "Acaba yaşlanıyor muyum?" diye düşündü. "Akşam yemeği nerede? Bu akşam hanginiz yemek hazırlayacaktı? Ve neden hazırlamadı? Tanrım, bu evde kural ve düzen diye bir şey kalmadı!"

"Bu akşam yemeği hazırlama sırası bendeydi," diye karşılık verdi Jill, "ama..."

"Bahaneler, hep bahaneler!"

"Patron," diye araya girdi Anne, sertçe, "hepimizi bütün akşamüstü boyunca burada, çalışma odasında tuttun, nasıl olur da yemek hazırlamamızı beklersin?"

"Bu benim sorunum değil," dedi Jubal, kayıtsızca. "Şunun iyice anlaşılmasını istiyorum ki kıyamet kopmak üzere bile olsa yemeklerin son âna kadar zamanında ve sıcak servis edilmesini beklerim. Ayrıca..."

"Ayrıca..." diye tamamladı Anne, "saat şu anda yedi kırk ve sekizde yiyeceğimiz yemeği hazırlamak için yeterince va-

kit var. Gerçekten buna değecek bir şeyler oluncaya kadar ci yaklanıayı bırak, Patron. Mızmız şey."

"Gerçekten sekize sadece yirmi dakika mı var? Öğlen ye

meğinden bu yana bir hafta geçmiş gibi. Yani yemekten ön ce bir kadeh bir şeyler içmek için yeteri kadar zamanım yok."

"Vah zavallı!"

"Birisi bana bir içki getirsin. Herkese birer içki getirsin Düşündüm de bu akşam yemeği geçelim ve içkiye doyalım; kendimi yağmur altındaki bir çadırı tutan bir ip gibi gergin hissediyorum. Anne, bir smörgasbord* için malzememiz var mı?"

"Fazlasıyla."

"Öyleyse neden on sekiz-on dokuz çeşit çıkarıp etrafa yay mıyoruz? Bırakalım herkes neyi ne zaman istiyorsa yesin. Bunca tartışma niye?"

"Hemen yapıyorum," diye onayladı Jill.

Anne durup Jubal'in kafasındaki kel noktayı öptü. "Pat ron, her şeyi çok asilce hallettin. Seni doyuracağız, sarhoş edeceğiz ve yatırıp uyutacağız. Bekle, Jill, yardıma geliyo rum."

"Ben de yardım edebilirim?" dedi Smith, hevesle.

"Tabii ki Mike. Tepsileri taşıyabilirsin. Patron, yemek ha vuz başında olacak. Bu, oldukça sıcak bir akşam."

"Başka nasıl olabilirdi ki?" Diğerleri odadan çıktıklarında Jubal, Duke'e döndü. "Bütün gün hangi cehennemdeydin?"

"Düşünüyordum."

"Sana bir şey kazandırmaz. Sadece etrafında gördüklerin den daha da fazla şikâyetçi olmanı sağlar. Bir sonuca vardın mı?"

"Evet," dedi Duke. "Mike'ın ne yiyip ne yemediğinin be ni ilgilendirmediğine karar verdim."

---

*) Smörgasbord: Önemli kutlamalarda kurulan açık büfe, bir İsveç ge leneği.

"Tebrikler! Başkalarının işine burnunu sokmamak insanın sahip olabileceği bilgeliğin yüzde seksenidir... kalan yüzde yirmi de pek önemli değildir zaten."

"Sen başkalarının işine burnunu sokuyorsun. Hem de her zaman."

"Benim bilge olduğumu kim söyledi? Ben profesyonel bir kötü örneğim. Beni izleyerek çok şey öğrenebilirsin. Ya da dinleyerek. İkisi de olur."

"Jubal, gidip Mike'a bir bardak su versem, şu töreni yapar mı sence?"

"Öyle yapacağından eminim. Duke, Mike'ın sahip olduğu neredeyse tek insani özellik kendisini başkalarına sevdirme çabası. Ama bunun onun için ne kadar ciddi olduğunu anlamanı istiyorum. Evlenmekten bile ciddi. Ben, Mike'la daha ne olup bittiğini tam anlayamadan su kardeşi oldum ve groklamam arttıkça onun sorumlulukları çok daha da karmaşık gelmeye başladı. Ona asla yalan söylemeyeceğini, onu asla kandırmayacağını ya da yanlış yönlendirmeyeceğini ve karşısına ne çıkarsa çıksın yanında olacağını belirtmiş olacaksın çünkü o da aynen böyle yapacak. Bunu düşünsen iyi olur."

"Bütün gün bunu düşündüm zaten. Jubal, Mike'ta insanı onunla ilgilenmeye, koruyup kollamaya iten bir şey var."

"Biliyorum. Muhtemelen daha önce tam ve gerçek dürüstlükle karşılaşmadın... ben, karşılaşmadığımı biliyorum. Masumiyet. Mike, İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı'nın meyvesini hiç tatmamış... ve tatmış olan bizler onun düşünüş şeklini anlayamıyoruz. Şey, sorumluluk sende. Umarım bundan asla pişman olmazsın." Jubal kafasını kaldırdı. "Ah, işte buradasın! Ben de içkileri kendin damıtıyorsun sanmıştım."

"Tirbuşonu bir türlü bulamadım," diye karşılık verdi Larry.

"Yine makineler. Neden şişenin tepesini kırıvermedin? Duke, yukarıda, *Melankolinin Anatomisi*'nin arkasında birkaç bardak bulacaksın..."

"Onları nereye sakladığını biliyorum."

"... ve biz, ciddi şekilde içmeye başlamadan önce çabucak birer kadeh yuvarlayacağız." Duke bardakları aldı; Jubal içkileri doldurup kendi kadehini kaldırdı. "İtalya'nın altın renkli güneşinin gözyaşlarına dönüşmüş hali. Alkolik kardeşliğe.. insanın zayıf ruhuna diğer tüm kardeşliklerden daha uygun."

"Sağlığınıza."

"Şerefe."

Jubal içkisini yavaşça boğazından aşağı yolladı. "Ah!" dedi mutlu bir sesle ve geğirdi. "Şundan daha sonra biraz da Mike'a ver, Duke ve insan olmanın ne kadar güzel olduğunu öğrensin. Bana ilham veriyor. Sıradaki! Neden ihtiyacım olduğunda bu kızlar etrafta olmuyorlar? *Sıradaki!!*"

"'Sıradaki' hâlâ benim," dedi Miriam, kapının ağzından, "ama..."

"Biliyorum. Diyordum ki: '... erkeksi tutkumun beni nasıl garip, trajikomik bir kadere sürükleyeceğini...'"

"Ama ben o hikâyeyi sen telefonda Genel Sekreter'le sohbet ederken tamamladım."

"Öyleyse sen artık 'Sıradaki' değilsin. Yolla gitsin."

"Önce okumak istemez misin? Her neyse, zaten tekrar gözden geçirmem gerek... Mike'la öpüşmek bana yeni fikirler verdi."

Jubal'in tüyleri ürperdi. "Onu okumak mı? Tanrı aşkına, hayır! Böyle şeyleri yazmak bile yeterince kötü zaten. Ayrıca gözden geçirmeyi ve gerçeklere uydurmayı falan düşünme bile. Çocuğum, gerçek bir itiraf hikâyesi kesinlikle gerçeklerle lekelenmemelidir."

"Tamam, Patron. Anne diyor ki yemekten önce bir şeyler atıştırmak isterseniz, havuz başına gelmeliymişsiniz."

"Daha iyi bir zamanlama olamazdı. Teras toplantısına ara verelim mi, beyler?"

Havuz başındaki parti, balık ve diğer yüksek kalorili İskandinav yemeklerinin lezzetlerinin eklenmesiyle devam etti. Jubal'in davetiyle Mike, suyla seyreltilmiş brendiyi denedi. Mike, içkinin etkisini had safhada rahatsız edici buldu, bu yüzden sorunun kaynağını inceledi, vücudunda etanole oksijen ekleyerek fermantasyon sürecini tersine çevirdi ve sonuçta alkolü kendisini rahatsız etmeyen glikoz ve suya dönüştürdü.

Jubal, Mars'tan Gelen Adam'ın içtiği ilk içkinin etkisini ilgiyle izliyordu... onun neredeyse hemen sarhoş oluşunu ve bundan bile kısa sürede ayılmasını izledi. Neler olduğunu anlayabilmek için Mike'a biraz daha brendi verdi. Mike da kendisine içkiyi sunan kişi su kardeşi olduğu için bunu düşünmeden kabul etti. Jubal, onu sarhoş etmenin neredeyse imkânsız olduğunu kabul edene kadar Mike, oldukça büyük miktarda kaliteli ithal içkiyi tüketti.

Ama Jubal için aynı şey söylenemezdi, yıllardır içiyor olmasına rağmen bu deney sırasında Mike'a eşlik etmek onu biraz çakırkeyif yapmıştı. Mike'a ne yaptığını sorduğunda Mike, onun S.S. operasyonu sırasında olanları sorduğunu zannetti... ki Mike bu konuda gizliden gizliye suçluluk duyuyordu. Olanları açıklamaya ve gerekirse Jubal'in affına sığınmaya uğraştı.

Jubal, çocuğun neden bahsettiğini sonunda anladığında, araya girdi. "Evlat, ne yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmek istemiyorum. Yaptıkların gerekliydi... mükemmeldi, tam olarak mükemmeldi. Ama..." Bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı, "... bana bundan bahsetme. Bundan hiç kimseye bahsetme."

"Etmeyeyim mi?"

"'Etme.' Bu iki kafalı amcamın kendi kendine yumurta mı - tavuk mu tartışmasını yapması ve başarılı bir şekilde kendi görüşlerini çürütmesinden beri gördüğüm en lanet şeydi. Bir açıklama her şeyi bozar."

"Doğru olarak groklamadım?"

"Ben de öyle. Bu yüzden boş verelim ve birer içki daha içelim."

Muhabirler ve diğer haberciler partinin havası gittikçe neşelenirken gelmeye başladılar. Jubal her birini saygın bir tavırla karşıladı, yemeye, içmeye ve rahatlamaya davet etti ama kendisini ya da Mars'tan Gelen Adam'ı rahatsız etmelerini yasakladı.

Bu kurala uymayanlar havuza atıldılar.

Başlangıçta Jubal, işleri idare etmek için Larry ve Duke'ü yanında tutuyordu. Ama her ne kadar bazı zavallı açgözlüler sinirlenip Jubal'i (Mike'ı bir şey yapmaması için uyarmak dışında) ilgilendirmeyen birtakım şeylerle tehdit ettilerse de yanındakiler kaçınılmaz olarak gevşediler ve adeta genç rahiplerin fanatizmiyle içki içen gruba katıldılar. Jubal, onların *New York Times*'ın yaşlı Lippmann'ını üçüncü kez havuza atmalarını önlemek zorunda kaldı.

Bir süre sonra Dorcas evden çıktı, Jubal'i buldu ve kulağına doğru eğildi. "Telefon, Patron. Sana," diye fısıldadı.

"Not al."

"Cevaplaman gerek, Patron."

"Cevaplayacağım, hem de bir baltayla! Duke, bana bir balta getir. Şu Demir Bakire'den kurtulmayı uzun zamandır planlıyordum... bu akşam tam da havamdayım."

"Patron... bu telefonu cevaplamak isteyeceksin. Bu akşamüstü uzun bir konuşma yaptığın adam."

"Ah. Niye daha önce söylemedin?" Jubal sarsakça merdivenlerden çıktı, çalışma odasının kapısını arkasından kilitledi ve telefona doğru gitti. Douglas'ın parlak yardımcılarından biri ekrandaydı ama çabucak kayboldu ve yerini Douglas'a bıraktı. "Telefonu açmanız çok uzun sürdü."

"Telefon bana ait, Sayın Sekreter. Bazen hiç açmam bile."

"Belli oluyor. Neden şu Caxton denen adamın bir alkolik olduğunu söylemediniz?"

"Öyle miymiş?"

"Kesinlikle öyle! Kayıp falan değilmiş... en azından bildiğimiz anlamda. Kendini içkiye boğma dönemlerinden birindeymiş. Sonora'da ucuz bir otelde uyurken bulunmuş."

"Bulunduğunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler, Efendim."

"Sokak serseriliği suçundan tutuklandı. Suçlamada ısrarcı olmayacağız... bunun yerine onu size teslim edeceğiz."

"Size borçluyum, Efendim."

"Ah, bu tümüyle bir iyilik sayılmaz. Onu size bulunduğu halde teslim edeceğim; kirli, tıraşsız ve anladığım kadarıyla bir içki fabrikası gibi kokuyor. Onun nasıl bir serseri olduğunu kendi gözlerinizle görün istedim."

"Pekâlâ, efendim. Ne zaman burada olur dersiniz?"

"Her an gelebilir. Kurye aracı Nogales'den ayrılalı epey oldu. Mach üçle gittiğine göre yakında orada olur. Pilota, adamı size teslim etmesi ve karşılığında imzalı bir belge alması talimatını verdim."

"İstediğiniz belgeyi alacak."

"Sayın Müşavir... onu size teslim ettikten sonra benim işim bitiyor. O sarhoş hakaret makinesi gelse de gelmese de siz ve müvekkilinizin görüşmelere katılmanızı bekliyorum."

"Anlaştık. Ne zaman?"

"Yarın onda diyelim mi? Burada."

"'En iyisi çabucak halletmek.' Anlaştık."

Jubal aşağı indi ve kırılmış kapının yanında durdu. "Jill! Gel buraya, çocuğum."

"Evet, Jubal." Jill, peşinde bir muhabirle ona doğru koşturdu.

Jubal adamı elini sallayarak uzaklaştırdı. "Özel," dedi sert bir sesle. "Aile meselesi. Git bir içki iç."

"Kimin ailesi?"

"Israr edersen senin ailenden bir kişi eksilecek. Pislik!" Haberci sırıttı ve durumu kabullendi. Jubal, Gillian'a doğru eğildi. "İşe yaradı. O artık güvende," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben mi?"

"Evet. Çok geçmeden burada olacak."

"Ah, Jubal!" Kız hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Jubal onu omuzlarından tuttu. "Kes şunu!" dedi kararlı bir şekilde. "İçeri git ve kendini tekrar kontrol edebilinceye kadar kapını kilitle. Basına böyle bir malzeme verme."

"Evet, Jubal. Evet, Patron."

"Bu daha iyi. Git yastığına kapanıp ağla, sonra da yüzünü yıka." Dışarı çıkıp havuza doğru gitti. "Sessizlik, millet! Susun! Bir duyuru yapacağım. Sizi konuk etmek çok keyifliydi ama parti sona erdi."

"*Yuuh!*"

"Birisi şunu havuza atsın. Yarın sabah erkenden yapmam gereken işler var, ben yaşlı bir adamım ve dinlenmem gerek. Ailemin de dinlenmeye ihtiyacı var. Lütfen, burayı mümkün olduğunca çabuk ve sessiz boşaltın. İsteyen herkese koyu kahve servisi yapılacak ama hepsi o kadar. Duke, şu şişelerin ağızlarını kapat. Kızlar, yiyecekleri kaldırın."

Ufak tefek homurdanmalar oldu ama sorumluluk sahibi olanlar meslektaşlarını susturdular. On dakika sonra Jubal ve ailesi yalnız kalmışlardı.

Yirmi dakika sonra Ben Caxton geldi. Kurye aracının komutasındaki S.S. subayı sessizce önceden hazırlanmış bir kâğıda Jubal'in İmzasıyla parmak izini aldı, sonra Jill, Ben'in omzunda ağlamaya devam ederken oradan ayrıldı.

Jubal, havuzun ışığında Caxton'u baştan aşağı süzdü. "Ben, berbat bir haldesin. Bir haftadır sarhoş olduğunu duydum... görünüşünden de anlaşılıyor."

Ben, Jill'in sırtını sıvazlarken kesintisiz bir küfür dizisi savurdu. "N sarhojum, taam... ama hij içki içmedim."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. *Bilmiyorum!*"

Bir saat sonra Ben'in midesi boşalmıştı (alkol ve mide asitleri; yemek yoktu); Jubal ona alkolün etkisini geçirecek iğneler yaptı ve barbitürat* verdi. Ben yıkandı, tıraş oldu, üzerine uymayan temiz kıyafetler giydi, Mars'tan Gelen Adam'la tanıştı ve süt içip lapa yerken son zamanlarda olanlardan haberdar oldu.

Ama kendisi başına gelenleri anlatamıyordu. Ben'e göre geçen hafta hiç yaşanmamıştı... Washington'da bir takside giderken kendinden geçmişti; iki saat önce de sarhoş uykusundan uyandırılmıştı. "Tabii ki ne olduğunu *biliyorum.* Bana uyuşturucu verdiler ve tümüyle karanlık bir odaya kapattılar... ve suyumu çıkardılar. Bir kısmını hayal meyal hatırlıyorum. Ama *hiçbir şey* kanıtlayamam. Şu kasaba *şefi*, beni götürdükleri deliğin sahibi olan kadın ve daha başka pek çok tanık vardır, eminim; bu gringonun nasıl zaman geçirdiği konusunda tanıklık edeceklerdir. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Öyleyse mücadele etmeyi bırak," diye önerdi Jubal. "Rahatla ve keyfine bak."

"Cehenneme kadar! Onları..."

"Cık cık! Kazandın, Ben. Ve hayattasın... bu sabah bunun pek de yüksek bir ihtimal olmadığını düşünüyordum. Douglas tam da istediklerimizi yapacak; üstelik gülümseyip bundan memnun olacak."

"Bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Bence..."

"Bence gidip yatıyorsun. Şimdi. Yaşlı Doktor Harshaw'un sarhoşlar için hazırladığı Gizli Reçetesi'nin tadını gizlemek için bir bardak ılık süt içtikten sonra."

---

*) Barbitürat: Sakinleştirici etkisi olan bir kimyasal madde.

Kısa süre sonra Caxton yatakta horlamaya başlamıştı. Jubal birkaç önemsiz ayrıntıyla uğraştı, sonra yatağına gitmeye karar verdi ama üst katta Anne ile karşılaştı. Başını yorgun bir tavırla iki yana salladı. "Ne gündü, evlat."

"Evet, öyle. Tekrar yaşasam diyeceğim bir gün değil. Git de yat, Patron."

"Bir dakika sonra. Anne, bir şey sormak istiyorum. Şu oğlanın öpüşünde bu kadar özel olan ne var?"

Anne'in gözleri bir an uzaklara daldı, sonra gamzelerini göstererek gülümsedi. "Teklif ettiğinde denemeliydin."

"Tercihlerimi değiştirmek için fazlaca yaşlıyım. Ama oğlanla ilgili her şey ilgimi çekiyor. Gerçekten de o kadar farklı mı?"

Anne bir an düşündü. "Evet."

"Nasıl?"

"Mike, öpüşmeye tüm dikkatini veriyor."

"Ah, lanet! Ben de öyleyim. Ya da öyleydim."

Anne başını iki yana salladı. "Hayır. Bazı erkekler bunu yapmaya çalışır. Gerçekten de işlerini iyi bilen erkeklerle öpüştüm. Ama hiçbiri bir kadını öperken tüm dikkatlerini vermez. Bunu *yapamazlar*. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, düşüncelerinin bir bölümü başka şeylere kayar. Belki son otobüsü kaçırmak... ya da öptükleri kızla yatıp yatamayacakları... ya da kendi öpüşme teknikleri... ya da işleri, kazandıkları para ya da kocanın ya da babanın ya da komşuların onları yakalayıp yakalamayacağı. Ya da herhangi bir şey. Mike'ın bir tekniği yok... ama Mike seni öperken başka hiçbir şey düşünmüyor. Hiçbir şey. O an için sen onun tüm evreni oluyorsun... ve o an sonsuz oluyor çünkü başka bir planı yok ve bir yere de gitmiyor. Sadece seni öpmeye konsantre oluyor." Anne titredi. "Bir kadın bunu fark eder. İnsanı ezip geçen bir durum."

"Hımm..."

"Bana 'Hımm' deme seni kart zampara! Anlamıyorsun."

"Hayır. Ve üzgünüm ama muhtemelen asla anlayamayacağım. Neyse, iyi geceler... Ah, bu arada... Mike'a bu gece kapısını kilitlemesini söyledim."

Anne suratını astı. "Oyunbozan!"

"Zaten fazla hızlı öğreniyor. Aceleye getirilmemeli."

ON SEKİZ

Toplantı akşamüstüne alındı, sonra bir kez daha, bu kez ertesi sabaha ertelendi, bu da Caxton'a kendini toplaması, kayıp olduğu bir hafta boyunca olanları ayrıntısıyla öğrenmesi ve Mars'tan Gelen Adam'la yakınlaşması için ihtiyacı olan yirmi dört saati kazandırdı. Mike hemen Jill ve Ben'in "su kardeşi" olduklarını grokladı, Jill'e danıştı ve ardından ciddi bir tavırla Ben'e su sundu.

Jill, Ben'e durumu yeterince anlatmıştı. Ben, suyu aynı ciddiyetle ve art niyetsiz kabul etti... iyice düşündükten sonra kendi kaderinin Mars'tan Gelen Adam'ınkiyle bağlantılı olduğuna karar vermişti; hem de daha onunla tanışmadan önce yaptıklarından dolayı.

Ben, bunu yapmadan önce ruhunun derinliklerinde gizli rahatsızlık verici bir hisle uğraştı. Sonunda bunun basitçe kıskançlık olduğuna karar verdi ve bu histen kurtulması gerekliydi. Mike ve Jill arasındaki yakınlığın kendisini huzursuz ettiğini fark etmişti. Anlaşılan kendi bekâr *kişiliği*, bir haftalık yaşayan ölü tecrübesinden sonra değişmişti; evlenmek istiyordu, hem de Jill'le. Onu yalnız yakalar yakalamaz tekrar evlilik teklif etti, üstelik sesinde şakacı bir tondan eser olmadan.

Jill uzaklara baktı. "Lütfen, Ben."

"Neden olmasın? Yeterince param ve oldukça iyi bir işim var, oldukça sağlıklıyım; ya da en azından onların lanet "doğruyu söyle" uyuşturucularını vücudumdan atar atmaz sağlıklı olacağım... ve henüz bu ilaçları atamadığımdan, gerçeği söylemek için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Seni seviyorum. Seninle evlenmek ve yorgun ayaklarına masaj yapmak istiyorum. Neden olmasın? Seninle paylaşmadığım hiçbir kötü huyum yok ve pek çok evli çiftten daha iyi geçiniyoruz. Senin için fazla mı yaşlıyım? O kadar da yaşlı değilim! Yoksa başka biriyle mi evlenmeyi planlıyorsun?"

"Hayır, hiçbiri değil! Sevgili Ben... Ben, seni seviyorum. Ama benden şu anda seninle evlenmemi isteme. Benim... sorumluluklarım var."

Ben onun kararlılığını sarsmayı başaramadı. Kabul etmeliydi ki Mike, Jill'in yaşına daha uygundu; neredeyse aynı yaştaydılar, bu da Ben'in ikisinden de on yaş büyük olduğu anlamına geliyordu. Ama Jill yaşın bir önemi olmadığını söylediğinde ona inanmıştı, yaş farkı çok fazla değildi ve düşünüldüğünde bir kocanın karısından daha büyük olması normaldi.

Ama sonunda Mars'tan Gelen Adam'ın rakibi olmadığına karar verdi; o, Jill'in hastasıydı. Ve o anda, bir hemşireyle evlenen bir adamın, hemşirelerin hastalarına karşı anaç duygular beslediklerini kabullenmesi gerektiğini kabullendi; bununla yaşaması ve bundan hoşlanması gerekir diye ekledi çünkü Gillian, onu bir hemşire olmaya iten o kişiliğe sahip olmasaydı, Ben onu sevmeyecekti. Onu sevmesinin sebebi ne biçimli kalçalarının yürürken dalgalanışının güzelliğiydi, ne de diğer taraftan bakıldığında karşısına çıkan hoş memeli manzarasıydı. Tanrı'ya şükür ki kendisi o hep çocuk kalan ve sadece kadınların göğüslerinin büyüklüğüyle ilgilenen tiplerden değildi! Hayır, o, Jill'in kendisini seviyordu.

Madem onun kişiliği, ona ihtiyaç duyan hastalar olduğunda Ben'in ikinci plana atılmasını gerektirecekti (tabii emekliye

ayrılmadığı sürece ama Ben, o durumda bile bunun tümüyle son bulmayacağından emindi, sonuçta Jill, Jill'di), öyleyse onun şu anki hastasını kıskanırsa Ben'e lanet olsundu! Mike iyi
 bir çocuktu; tam da Jill'in tarif ettiği gibi masum ve saftı.

Ayrıca, kendisi de kıza bir gül bahçesi vaat etmiyordu; bir gazetecinin karısı olmanın da kendine göre zorlukları vardı. Bazı durumlarda haftalarca uzakta olması gerekebilirdi -gerekecekti- ve çalışma saatleri her zaman düzensizdi. Jill bu konuda dırdırlansa hoşuna gitmezdi. Ama Jill bunu yapmazdı. Bu, Jill'e uygun değildi.

Kafasında tüm bunları çözümledikten sonra Ben, Mike'ın sunduğu su törenini içtenlikle kabul etti.

Jubal, kazandıkları bir günü taktiklerini planlamak için kullandı. "Ben, bu sıcak patatesi kucağıma bıraktığında Gillian'a bu çocuğun bahsi geçen 'haklarını' alması konusunda kılımı bile kıpırdatmayacağımı söylemiştim. Ama fikrimi değiştirdim. Hükümetin onu soymasına izin vermeyeceğiz."

"Bu hükümetin soymasına kesinlikle izin vermeyeceğiz!"

"Ne de başka bir hükümetin, muhtemelen sonraki hükümet bundan da beter olacak. Ben, Joe Douglas'ı fazlasıyla küçümsüyorsun."

"Ahlaktan nasibini almamış ucuz bir politikacı işte!"

"Evet. Ayrıca virgülden sonraki basamakları hesaplayamayacak kadar cahil. Ama aynı zamanda oldukça becerikli ve aklı başında bir dünya yöneticisi; beklediğimizden ve muhtemelen hak ettiğimizden daha iyi. Onunla poker oynamak keyifli olabilirdi... çünkü hile yapmaz, oyunu yarıda bırakmaz ve borcunu gülümseyerek öderdi. Ah, o bir O.Ç. ama bunu 'olgun çocuk' diye de okuyabilirsin. Yeterince dürüst."

"Jubal, seni anlıyorsam ne olayım. Daha dün bana Douglas'ın beni neredeyse öldürteceğini söylüyordun... ve emin ol, bunu yapmaya oldukça yaklaştı!... ve hâlâ sağsam beni kurtarabilmek için bir sürü numara yaptığını da söyledin... ve

beni kurtardın, Tanrı biliyor ki sana müteşekkirim! Ama benden her şeyin arkasında Douglas'ın olduğunu unutmamı mı bekliyorsun? Hâlâ hayatta olmam onun işi değil; o benim ölmüş olmamı tercih ederdi."

"Sanırım öyle. Ama evet, aynen öyle... unut gitsin."

"Unutursam bana lanet olsun!"

"Unutmazsan aptallık edersin. İlk olarak, hiçbir şeyi kanıtlayamazsın. İkinci olarak, bana minnettar olmanı gerektirecek bir şey yok ve bunu bana yüklemene izin vermeyeceğim. Bütün bunları *senin* için yapmadım."

"Ha?"

"Bütün bunları cinnet geçirip -bir şey yapmazsam- kendini öldürtecek küçük bir kız için yaptım. Bunu yaptım çünkü o benim konuğum ve geçici de olsa onun babası konumunda sayılırım. Bunu yaptım çünkü çok cesur ve deli dolu ama öyle dişli biriyle uğraşmak için fazla cahil; sonunda canı yanacaktı. Ama sen, benim alaycı ve günahkâr dostum, bu dişli herifler hakkında her şeyi biliyorsun. Kendi kuş beyinli düşüncesizliğin yüzünden birinin eline düştüysen karmana müdahale etmek bana düşmez. Başına gelenleri hak ettin."

"Hımm... ne demek istediğini anladım. Pekâlâ Jubal, cehenneme kadar yolun var... karmamla oynadığın için. Tabii bende öyle bir şey varsa."

"Bu ayrı bir tartışma konusu. Son duyduğumda kadercilerle özgür iradeciler son çeyrekte hâlâ berabereydiler. Her durumda, lağımda uyuyan birini rahatsız etmek istemem; aksi ispatlanana kadar onun oraya ait olduğunu düşünürüm. Bütün bu iyilik yapma meselesi bana hemofili tedavisini hatırlatıyor... hemofilinin tek gerçek tedavisi, hastalığı taşıyanları çocuk yapmadan önce kanamadan ölmeye terk etmektir."

"Onları kısırlaştırabilirsin."

"Benim Tanrı rolünü oynamamı mı istiyorsun? Ama konudan uzaklaşıyoruz. Douglas seni öldürtmeye çalışmadı."

"Kim demiş?"

"Asla hata yapmayan Jubal Harshaw, kilisenin kendisine verdiği yetkiye dayanarak diyor. Bak, evlat, bir kasaba şerifi bir mahkûmu öldüresiye döverse, bunun şehir meclisi tara
318 fından emredilmediğine emin olabilirsin, haberleri yoktur, olsa zaten izin vermezler. En kötü ihtimalle -her şey olup bitikten sonra- anlaşmalarını bozmaktansa buna göz yumarlar. Ama bu ülkede insanları öldürtmek hiçbir zaman geçerli bir politika olmadı."

"Sana daha önce araştırdığım birkaç ölümün içyüzünü göstermek isterdim."

Jubal umursamazca elini salladı. "Bunun bir politika olmadığını söyledim. Politik suikastlar her zaman oldu. Huey Long* gibi göz önünde olanlardan tut, kendi evlerinin önünde ölümüne dövülüp sekizinci sayfada ufacık bir haberle geçiştirilenlere kadar. Ama bu asla geçerli bir metot olmadı ve şu anda güneş ışığında sağ salim oturuyor olmanın sebebi de Joe Douglas'ın böyle bir politikasının olmaması. Düşün. Seni gayet temiz bir şekilde aldılar, kargaşa yok, soruşturma yok. Bildiğin her şeyi suyunu sıkarcasına aldılar - artık sana ihtiyaçları yoktu... ve senden kolayca ve sessizce, ölü bir fareyi klozete atıp sifonu çekercesine kurtulabilirlerdi. Ama yapmadılar. Neden? Çünkü patronlarının böyle sert oynamalarından hoşlanmayacağını biliyorlardı... ve böyle yaptıklarına ikna olursa (mahkeme olsun olmasın) sonuçta işlerini kaybedebileceklerinin farkındaydılar."

Jubal içkisinden bir yudum almak için durdu. "Ama düşün. Şu S.S. kabadayıları sadece birer araç; henüz yeni Sezar'ı seçen Praetorian Muhafızları** değiller. Ayrıca, Sezar yerine

*) Huey Long: 1893-1935. Suikastla öldürülen Amerikalı senatör.

**) Praetorian Muhafızları: M.S. 27'de Roma İmparatoru Augustus tarafından oluşturulmuş özel muhafız birliği. Roma'nın içine girme yetkisi olan tek askeri birim olarak oldukça büyük bir politik güce kavuşmuşlardır. Çeşitli imparatorların tahta geçmesi ya da öldürülmesine önayak olmuşlardır. M.S. 312'de İmparator Constantine birliğe son vermiştir.

kimin olmasını isterdin? Eğitimi bu ülkenin bir sürü farklı geleneğe sahip bir imparatorluk valiliği değil de bir devlet olduğu zamanlara dayanan mahkeme adamı Joe... bir suikastı midesi kaldırmayacak olan Duoglas mı? Yoksa onu mevkiinden edip (biliyorsun, yarın bunu yapabiliriz; beklediği anlaşmayı yaparken onu kazıklamamız yeterli olur) hayatın ucuz, suikastların sıradan bir gelenek olduğu bir ülkeden bir genel sekreter getirmek mi? Bunu yaparsan, Ben, bana karanlık bir sokaktan geçen bir sonraki araştırmacı gazetecinin başına neler geleceğini söyle."

Çaxton cevap vermedi.

"Dediğim gibi, S.S. sadece bir araç. Kirli işeri seven, her an kiralanabilecek adamlar. Douglas'ın desteğini yok edersen, işler ne kadar kirli bir hal alır?"

"Jubal, bana yönetimi eleştirmemem gerektiğini mi söylüyorsun? Hata yaptıkları halde? Hata yaptıklarını bildiğim halde?"

"Hayır. Senin gibi ısrarcı eleştirmenler her zaman gereklidir. Ayrıca 'sahtekârların ortaya çıkarılması'na da karşı değilim; bu, politikanın en anlanılı kurallarından biridir. Demokrasi en iyi niyetli yaklaşımla bile zavallı bir sistemdir; onunla ilgili söylenebilecek tek iyi şey, insan ırkının denemiş olduğu diğer sistemlerden yaklaşık sekiz kat daha iyi olmasıdır. Demokrasinin en büyük kusuru, liderlerinin oy aldıkları seçmenlerin erdemlerini de kusurlarını da taşımalarıdır; moral bozucu derecede düşük bir düzey ama başka ne bekleyebilirsin? Bu yüzden Douglas'a bir bak ve düşün, cehaleti, aptallığı ve bencilliğiyle senin benim gibi Amerikalıları aynen yansıtıyor... ve aslına bakarsan ortalamanın bir-iki basamak üzerinde. Sonra da hükümet devrilirse onun yerine geçecek adama bir bak."

"Çok az seçenek var."

"Her zaman bir seçenek vardır! Bu seferki 'kötü' ve 'daha kötü' arasında bir seçim... bu da 'iyi' ve 'daha iyi' arasında kinden çok daha üzücü."

"Şey, Jubal? Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Harshaw. "Çünkü bu gösteriyi tümüyle kendim yürüteceğim. Ya da neredeyse hiçbir şey diyelim. Şu yazdığın günlük pislikte Joe Douglas'ı bu görüşmeyle ilgili olarak yerden yere vurmaktan kaçınmanı istiyorum - hatta onu 'bir devlet adamı gibi kendini kontrol edebildiği' için biraz övebilirsin de."

"Şimdi kusacağım!"

"Çimenlere kusma lütfen. Şapkanı kullan. Çünkü, neler yapacağımı, neden yapacağımı ve Joe Douglas'ın bunları neden kabul edeceğini sana önceden söyleyeceğim. Bir kaplanın sırtında yolculuk etmenin en önemli kuralı, kulaklarını asla bırakmamaktır."

"Ukalalığı bırak. Durum ne?"

"Kalın kafalılığı bırak da dinle. Bu çocuk meteliksiz bir 'hiç kimse' olsaydı, sorun olmazdı. Ama o, Karun'un hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir servetin tartışmasız tek varisi... artı Sekreter Fall'ın Doherty'nin vermediğini kanıtladığı rüşveti almakla suçlanması örneğinden bu yana görülen en aptalca politik-adli iddia ile bu servetten de büyük bir politik güce sahip olduğu düşünülüyor."

"Evet ama..."

"Kontrol bende. Jill'e de söylediğim gibi, şu 'Gerçek Prens' saçmalığıyla işim yok. Ayrıca tüm o serveti 'onun' olarak da görmüyorum; bir kuruşunu bile kendisi kazanmış değil. Kendisi kazanmış olsaydı bile -onun yaşında bu imkânsız- 'mülk', çoğu insanın düşündüğü doğal ve açıkça ortada olan kavramdan biraz farklıdır."

"Anlayamadım?"

"Herhangi bir şeyin mülkiyeti çok karmaşık bir soyutlamadır, mistik bir ilişkidir, gerçekten de Tanrı biliyor ki hu-

kuk teorisyenlerimiz bu gizemli ilişkiyi iyice karmaşık hale getiriyorlar; ama bunun ne kadar ince bir nokta olduğunu Marslıların anlayışını görünceye kadar fark etmemiştim. Marslıların mülkü yok. Hiçbir şeyin... kendi vücutlarının bile sahibi değiller."

"Bir dakika, Jubal. Hayvanların bile mülkü vardır. Marslılar hayvan değiller; büyük şehirleri ve tüm o başka şeylerle çok gelişmiş bir uygarlıkları var."

"Evet. 'Tilkilerin delikleri ve havadaki kuşların yuvaları vardır.' Ve kimse bir mülkün sınırlarını ve onunla ilgili hakları bir bekçi köpeğinden daha iyi bilemez. Ama Marslılar öyle değil. Tabii ki her şeyin birkaç milyon ya da milyar yaşlı vatandaş -sana göre 'hayalet'- tarafından ortak olarak sahiplenilmesine 'mülkiyet' diyorsan başka."

"Söylesene, Jubal, şu Mike'ın bahsettiği 'Eskiler' de ne?"

"Resmi versiyonu mu istersin? Yoksa benim kişisel fikrimi mi?"

"Ha? Kişisel fikrini. Ne düşünüyorsun?"

"O zaman bunu kendine sakla. Bence tümüyle dinsel bir saçmalık, gübre olarak kullanılacak nitelikte. Bence, bir çocuğun kafasına daha sonra kurtulmasını imkânsız kılacak kadar erken yaşlarda sokulmuş bir batıl inanç bu."

"Jill, sanki inanıyormuş gibi konuşuyor."

"Başka zamanlarda benim de inanırmış gibi konuştuğuma şahit olabilirsin. Nezaket icabı. Çok değerli dostlarımdan biri astrolojiye inanır; ona bu konuda ne düşündüğümü söyleyerek gücendirmek istemem. İnsan zihninin pek de olası olmayan şeylere -nazar değmesin diye masaya vurmaktan tut, kendi çocuklarının diğerlerinden üstün olduğu inancına kadar- ısrarla inanma kapasitesi hiçbir zaman tam olarak anlaşılamadı. İnanç bana entelektüel tembellik gibi geliyor ama bunu tartışmıyorum; özellikle yanlış olduğunu kanıtlayacak durumda olmak bu kadar zorken. Genellikle aksine kanıt bul-

mak imkânsız. Mike'ın 'Eskiler'e olan inancı, yağmur duası sayesinde evrenin tüm dinamiklerini etkileyebilme düşüncesinden daha saçma değil. Ayrıca, elinde kanıt avantajı var; o
 Mars'ta bulundu, bense bulunmadım."

"Hımm, Jubal, itiraf etmeliyim ki ölümsüzlüğün gerçek olduğuna dair ciddi şüphelerim var ama yine de büyükbabamın hayaletinin ortalıkta dolaşıp hayatımı kontrol etmeye çalışmamasından memnunum. Yaşlı şeytanın tekiydi."

"Benimki de öyle. Ben de öyleyim. Ama düşün, öldü diye bir vatandaşın oy hakkı niye ortadan kalksın ki? Düşünsene, doğup büyüdüğüm bölgede çok büyük bir mezarlık oyu potansiyeli vardı - neredeyse Marslılar gibi. Yine de o kasaba yaşamak için oldukça güzel bir yerdi. Her neyse, bizim Mike hiçbir şeyin sahibi olamaz çünkü 'Eskiler' zaten her şeyin sahibi. Şimdi neden ona Lunar Girişimcilik'in bir milyondan fazla hissesi, Lyle İtkisi'nin tüm hakları ve başka bazı menkullere sahip olduğunu bir türlü anlatamadığımı anlıyor musun? Esas sahiplerinin ölmüş olması işleri kolaylaştırmıyor; tam tersine daha da çıkmaza sokuyor, onlar artık 'Eskiler' ve Mike 'Eskiler'in işine asla burnunu sokmaz."

"Ih... lanet olsun, kanuni yeterliliğe sahip olmadığı ortada."

"Tabii ki öyle. Mülklerini kendisi kontrol edemez çünkü bunun gizemlerine inanmıyor; tıpkı benim hayaletlere inanmadığım gibi. Ben, Mike'ın şu anda sahip olduğu tek şey ona verdiğim diş fırçası ve ona sahip olduğundan da habersiz. Gidip elinden alsan itiraz etmez, gelip bana haber bile vermez; sadece 'Eskiler'in böyle uygun gördüğü çıkarımını yapar."

Jubal iç çekti. "Yani kanuni açıdan yetersiz... üstelik mülkiyet kanununu kelimesi kelimesine ezbere bilmesine rağmen. Öyleyse onun yeterliliğinin test edilmesine... hatta söz konusu edilmesine bile izin vermemeliyim yoksa ona vasi olarak kimi atarlar dersin?"

"Hah! Douglas'ı. Ya da kuklalarından birini."

"Emin misin, Ben? Yüksek Mahkeme'nin şu anki durumunu bir düşün. Vasinin adının Savvonavong olma şansı yok mu? Ya da Nadi? Ya da Kee?"

"Um... haklı olabilirsin."

"Bu durumda çocuk pek uzun süre yaşamayacaktır. Ya da kaçması Bethesda Hastanesi'nden çok daha zor olan güzel bahçeli tek kişilik bir hapishanede yaşlanacaktır."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Çocuğun elinde tuttuğu güç, kendi başına idare edebileceğinden çok daha fazla ve tehlikeli. Bu yüzden hepsini atıp kurtulacağız."

"O kadar çok parayı nasıl başkalarına verirsin?"

"Vermezsin. Veremezsin. Bu imkânsız. Parayı bağışlamak bile gücünü kullanmak demektir, güç dengelerini değiştirecektir ve bunu yapmaya kalkışmak da ânında onun yeterliliğinin sorgulanmasına yol açacaktır. Bunun yerine, kulaklarına hayatımız pahasına yapışmışken kaplanın koşmasına izin vereceğiz. Ben, sana Douglas'a sunacağım planı anahatlarıyla anlatayım... sen de boşlukları doldurmak için elinden geleni yap. Yasallığıyla uğraşma, Douglas'ın yasal personeli kendi aldatmacalarını yazacaklar ve ben de bunu kontrol edip tuzakları bulacağım. Bu konuda endişelenme; anafikir, Douglas'a hoşlanacağı, bu yüzden de bubi tuzağı döşemekle uğraşmayacağı bir plan sunmak. Senden politik açıdan makul olup olmadığını, bunu sunup sunamayacağımızı değerlendirmeni istiyorum. Şimdi, planımız şu..."

ON DOKUZ

Jubal Harshaw tarafından organize edilen Marslı Diplomatik Delegasyonu ve İç Kulvar Ortaklığı, ertesi sabah saat ondan biraz önce Hükümet Sarayı'nın önündeki düzlüğe indi. Mars tahtının alçakgönüllü vârisi Mike Smith, yolculuğun nedeni hakkında endişelenmemişti; sadece güneye yapılan kısa uçuşun keyfini doyasıya yaşamıştı.

Yolculuk, tarifeli bir Uçan Greyhound seferiyle yapıldı ve Mike, bir yanında Jill, diğer yanında Dorcas ile şoförün üstündeki astro kubbede oturdu, kızlar ona görülecek çeşitli yerleri işaret edip konuşurlarken o hayranlıkla çevreyi izledi, izledi. Koltuk, iki kişilik yapılmış olduğundan biraz sıkışmışlardı ama Mike'ın umurunda değildi, sonuçta oluşan yakınlık insanın içini ısıtıyordu. Kollarını ikisinin de omuzlarına dolamış şekilde oturdu, baktı, dinledi ve groklamaya çalıştı, suyun üç metre altında bile bundan daha mutlu olamazdı.

Bu, gerçekte Dünya uygarlığını ilk görüşüydü. *Champion*'dan alınıp Bethesda Merkezi'ndeki K-12 no'lu süite götürülürken hiçbir şey görmemişti; on gün önce hastaneden Ben'in dairesine giderken birkaç dakikalık bir taksi yolculuğu yapmıştı ama o zaman hiçbir şey groklamadı. O zamandan beri tüm dünyası bir ev, bir havuz ve çevredeki bahçeyle

ağaçlardan ibaretti. Jubal'in evinin dış kapısına kadar bile gitmemişti.

Ama şimdi, on gün öncesinden çok daha bilgiliydi. Pencereleri anlıyordu, çevresini saran balonun bir pencere olduğunu, dışarıyı izlemek üzere yapıldığını ve sürekli değişen manzaranın da gerçekten bu insanların şehirleri olduğunu biliyordu. Haritaları anlıyordu ve kızların da yardımıyla önlerinde açık duran haritada nerede olduklarını ve neler gördüklerini bulabiliyordu. Ama tabii ki o her zaman haritalardan haberdardı; sadece insanların da haritaları bildiğini daha yeni öğrenmişti. Bir insan haritasını ilk grokladığında, evine dair tatlı bir özlem hissetmişti. Tabii ki bu, kendi insanları tarafından kullanılanlarla kıyaslandığında statik ve cansızdı ama yine de bir haritaydı işte. Mike'ın doğası da eğitimi de aşağılayıcı kıyaslamalara izin vermezdi; insan haritaları bile özünde Marslılarınkilerin aynıydı; onları sevmişti.

Çoğunluğu devasa bir dünya şehriyle kaplı üç yüz kilometrelik manzara görmüştü ve bunu groklamaya çalışıyordu. İnsan şehirlerinin büyüklüğü ve havadan bile görülebilen hareketliliği, kendi insanlarının ağır çekim, manastır bahçesi havasındaki şehirlerinden o kadar farklıydı ki bu onu şaşırtmıştı. Bir insan şehri, ona hemen eskiyip tükenecekmiş, birikmiş yaşam tecrübesiyle dolup taşacakmış gibi geliyordu ve ancak Eskilerin en güçlüleri boş caddelerde dolaşıp üst üste olan katmanlarda birikmiş olaylar ve duyguları groklayabilirlerdi. Kendisi memleketindeyken birkaç kez terk edilmiş şehirleri ziyaret etmiş, bunun muhteşemliğini ve hüznünü yaşamıştı; sonra hocaları bunu yapmasını yasakladığında, böyle bir tecrübe için yeterince güçlü olmadığını groklamıştı.

Jill ve Dorcas'a sorduğu dikkatlice soruları ve aldığı cevapları daha önce okuduklarıyla birleştirmek, durumu kısmen de olsa groklamak, zihnini rahatlatmasını sağladı: Bu şehir henüz çok gençti; sadece iki Dünya yüzyılı önce kurulmuştu.

Dünya zaman birimlerinden pek hoşlanmadığından dolayı, kafasında bunu Mars yılları ve sayılarına çevirdi; üç dolu ve üç bekleyiş yılı ($3^4 + 3^3 = 108$ Mars yılı).

Korkutucu ve güzel! Bu insanlar şu anda bile şehir baskının altında parçalanıp hiç olmadan önce orayı boşaltmak için hazırlanıyor olmalıydılar. Oysa, zaman açısından bakıldığında şehir daha sadece bir yumurtaydı.

Mike, bir ya da iki yüzyıl sonra Washington'a dönüp boş caddelerinde yürümeyi ve şehrin sonsuz acısı ve güzelliğiyle yakınlaşmayı, kendisi Washington, Washington da kendisi olana kadar hevesle groklamayı sabırsızlıkla bekliyordu; tabii ki o zamana kadar yeterince güçlenebilirse. Sonra bu düşünceyi kafasının bir köşesine yazdı çünkü şehrin devasa kederini gereğince kutsayıp bağrına basacak seviyeye gelinceye kadar büyümesi, büyümesi, büyümesi gerektiğini biliyordu.

Greyhound şoförü, şehir trafiğinin yönü geçici olarak değiştirilince (Mike'ın bundan haberi yoktu ama bu Mike'ın geçişi sebebiyle yapılıyordu) doğuya doğru kaymak zorunda kaldı ve Mike, hayatında ilk defa denizi gördü.

Jill orayı gösterip bunun su olduğunu söyledi. Dorcas da bunun Atlantik Okyanusu olduğunu söyleyip haritada kıyı şeridini gösterdi. Mike cahil değildi; daha bir yuvalıyken bile Güneş'e kendilerinden daha yakın olan bu gezegenin neredeyse tümüyle hayat suyuyla kaplı olduğunu biliyordu ve son zamanlarda bu insanların bu büyük zenginliği sıradan bir şey olarak gördüklerini öğrenmişti. Hatta kendi başına, yardım bile almadan çok daha zor, sıradan bir Mars kavramı olan, su töreni için su gerekmediğini, suyun sadece meselenin özünün sembolü olduğunu en sonunda groklamıştı... su güzeldi ama olması zorunlu da değildi.

Ama tıpkı büyük bir tecrübeyi ilk kez yaşayan bir insanda olduğu gibi Mike da bir gerçeği soyut olarak bilmenin onu yaşamakla aynı şey olmadığını keşfetti; Atlantik Okyanu-

su'nun görüntüsü onda öyle bir hayranlık uyandırmıştı ki Jill kolunu sıkıca yakaladı. "Kes şunu, Mike! Aklından bile geçirme!" dedi sertçe.

Mike duygularını daha sonra kullanmak üzere bir yana bıraktı. Sonra hayal bile edilemeyecek kadar uzaktaki ufka doğru uzanan okyanusa baktı ve kafası üçler, üçün katları ve üçün katlarının katlarıyla karmakarışık olana dek büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı.

İnerlerken Jubal onları çağırdı. "Unutmayın, kızlar, Mike'ın etrafında bir kare oluşturun ve fazla yaklaşan olursa ayağına basmaktan ya da göğsüne dirsek atmaktan çekinmeyin. Anne, cüppeni giyiyor olacağının farkındayım ama bu, fazla üzerine gelirlerse birilerinin ayağına basmana engel değil. Yoksa engel mi?"

"Endişelenmeyi bırak, Patron; kimse bir Tanığı sıkıştırmaya kalkmaz ama gerekirse ayağımda sivri topuklu ayakkabılar var ve senden daha ağırım."

"Tamam. Duke, ne yapacağını biliyorsun ama Larry'yi alıp otobüsü mümkün olduğunca çabuk geri getir. Ona ne zaman ihtiyaç duyacağımı bilmiyorum."

"Grokladım, Patron. Heyecanlanmayı bırak."

"Ne zaman istersem o zaman heyecanlanırım. Haydi gidelim." Harshaw, Mike'la birlikte dört kız ve Caxton otobüsten indiler; araç onlar iner inmez tekrar havalandı. İniş pistinde bir gazeteci ordusu yoktu, bu Harshaw'u aynı anda hem rahatlattı, hem de endişelendirdi.

Ama pist tümüyle boş da değildi. Bir adam onu görür görmez onlara doğru geldi. "Dr. Harshaw mu? Ben Tom Bradley," dedi samimi bir tavırla. "Genel Sekreter'in baş danışmanıyım. Doğruca Bay Douglas'ın özel ofisine gitmeniz gerekiyor. Toplantı başlamadan önce sizinle birkaç dakika görüşecek."

"Hayır."

Bradley gözlerini kırpıştırdı. "Beni anladığınızı sanmıyo rum. Bunlar Genel Sekreter'in talimatları. Ah, ayrıca Bay Smith'in sizinle gelmesinin sakıncası olmadığını söyledi,

Mars'tan Gelen Adam demek istedim."

"Hayır. Bu grup tuvalete giderken bile bir arada olacak. Şimdi doğruca toplantı odasına gidiyoruz. Birisi yolu göster sin. Ve şu adamlar da çekilsinler; fazla kalabalık yapıyorlar Bu arada sizden ufak bir ricam var. Miriam, o mektup."

"Ama Dr. Harshaw..."

"'*Hayır!*' dedim. İngilizce'den anlamıyor musunuz? Şu mektubu *derhal* Bay Douglas'a götürmenizi ve kendisine ver menizi istiyorum... eline geçtiğine dair imzalı bir belgeyi ba na getirin." Harshaw, Miriam'ın kendisine uzattığı zarfın üzerini imzalamak için bir an durdu, imzanın üzerine par mak izini bastı ve zarfı Bradley'e uzattı. "Ona bu mektubu hemen -toplantıdan önce- okumasının çok önemli olduğunu söyleyin."

"Ama Genel Sekreter'in isteği..."

"Sekreter o mektubu görmek istiyor. Genç adam, bana geleceği görme yetisi bahşedilmiş... ve bence o mektubu vakit kaybetmeden Sekreter'e götürmezsen yarın burada çalışmıyor olacaksın."

Bradley, Jubal'in gözlerinin içine baktı. "Jim, yerimi al," dedi sonra ve mektubu alıp gitti. Jubal içinden bir oh çekti. O mektuba çok emek vermişti; Anne'le ikisi bütün gece taslak üzerine taslak hazırlamışlardı. Jubal, tüm dünyanın kamera ve mikrofonları önünde açık bir anlaşmaya varmak niyetindeydi; ama Douglas'ın herhangi bir teklife hazırlıksız yakalanmasını istemiyordu.

Bradley'in emriyle bir başka adam öne çıktı; Jubal onu şöyle bir süzdü, adamın yükselme heveslisi ve bu yolda iktidarda olanların pis işlerini yapmaktan çekinmeyecek, zeki genç türünün üst düzey örneklerinden biri olduğuna karar

verdi; daha ilk bakışta ondan hoşlanmamıştı. Adam içtenlikle gülümsedi. "Adım Jim Sanforth, Doktor... Şefin basın sekreteriyim. Bundan sonra size ben eşlik edeceğim... röportajları ayarlamak gibi işlerinizle uğraşacağım. Toplantı odasının henüz hazır olmadığını üzülerek belirtirim; son dakikada bir değişiklik oldu ve daha büyük bir salona geçmek durumunda kaldık. Benim düşünceme göre..."

"Benim düşünceme göre hemen şimdi o toplantı salonuna gideceğiz. Sandalyeler getirilene kadar ayakta bekleriz."

"Doktor, durumu anladığınızdan pek emin değilim. Hâlâ kabloları bağlamak gibi şeylerle uğraşıyorlar ve salon şu anda muhabirler ve yorumcularla dolu."

"Pekâlâ. Siz hazır olana kadar onlarla sohbet ederiz."

"Hayır, Doktor. Aldığım talimatlara göre..."

"Genç adam, o talimatları alıp dört köşe haline gelinceye kadar katlayabilir ve müsait bir yerine sokabilirsin. Sizin keyfinize göre hareket edecek değiliz. Bizim için röportaj falan ayarlamayacaksın. Burada sadece bir amaç için bulunuyoruz: halka açık bir toplantı. Toplantı henüz hazır değilse, basınla şimdi görüşürüz... toplantı odasında."

"Ama..."

"Hepsi bu kadar da değil. Mars'tan Gelen Adam'ı rüzgârlı bir çatıda bekletiyorsun." Harshaw sesini yükseltti. "Burada bizi kaybolmadan toplantı odasına kadar götürebilecek kadar zeki birisi var mı?"

Sanforth yutkundu. "Beni takip edin, Doktor," dedi sonunda.

Toplantı odası gerçekten de haberciler ve teknisyenlerle doluydu ama büyük, oval bir masa, bolca sandalye ve birkaç daha ufak masa da vardı. Mike hemen fark edildi ve Sanforth'un itirazlarına rağmen haberciler onun çevresine doluşuverdiler. Ama Mike'ın amatör Amazonlardan oluşan koruma birliği onu masaya ulaştırmayı başardı; Jubal, Dorcas ve

Jill, Mike'ın iki yanına oturdular, Miriam ve Adil Tanık da hemen arkasına yerleştiler. Bu iş halledildikten sonra Jubal, habercilerin soru sormalarını ya da resim çekmelerini engel

lemeye kalkışmadı. Mike'ı pek çok insanla tanışacağı ve bu insanların garip şeyler yapabileceği konusunda uyarmışlardı, Jubal özellikle Jill ona söylemedikçe ani bir hareket (insanların ya da bir şeylerin ortadan kaybolmasını ya da durmalarını sağlamak gibi) yapmamasını öğütlemişti.

Mike kargaşa karşısında ciddiyetini korudu ve huzursuzluğunu belli etmedi; Jill elini tutuyordu ve kızın dokunuşu kendisini rahatlatıyordu.

Jubal, habercilerin resim çekmelerini istedi, ne kadar çok olursa o kadar iyiydi; doğrudan Mike'a yöneltilen sorulardan ise hiç çekinmiyordu ve engellemek için bir şey yapmadı. Bu hafta boyunca Mike'la konuşmak onu hiçbir habercinin bir kaç dakika içinde -uzman yardımı olmadan- Mike'tan önemli bir şey öğrenemeyeceğine ikna etmişti. Mike'ın sorulan soruları aynen cevaplayıp susma alışkanlığı, ondan bir şey öğrenme çabalarının çoğunu durdurmaya yeterdi.

Öyle de oldu. Mike çoğu soruyu nazikçe "Bilmiyorum," ya da daha da hevessiz bir "Anlamadım?" ile cevapladı.

Ama bir soru, soran muhabiri pişman etti. Mike'ın vâris oluşuyla ilgili müthiş bir mücadele olacağını sezinleyen bir Reuters muhabiri, kendince Mike'ın yasal yeterliliğini test etmeye çalıştı. "Bay Smith? Buranın veraset kanunları hakkında ne biliyorsunuz?"

Mike, insanların mülkiyet kavramını, özellikle de veraset konusunu groklamakta zorlandığının farkındaydı. Bu yüzden kendi fikirlerini işe hiç karıştırmadan kitaba bağlı kaldı - Jubal kısa sürede kitabı tanıdı, *Veraset ve Bağışlar Üzerine*, bölüm bir.

Mike, hatasız ve duygusuz bir şekilde, tıpkı bilgili ama sıkıcı bir hukuk profesörü gibi kitabı sayfa sayfa ezberden oku

maya başladı. Soruyu soran muhabir yutkunurken odaya şaşkın bir sessizlik çöktü.

Jubal, oradaki tüm muhabirler miras ve vesayet, üveylik ve yarı üveylik durumu, eşit paylaştırma ve kişisel bölüşme gibi konularda bilmek istediklerinden çok daha fazlasını öğreninceye kadar bunun sürmesine izin verdi. Sonunda Mike'ın omzuna dokundu. "Bu kadarı yeterli, Mike."

Mike şaşırmış görünüyordu. "Daha çok var."

"Evet ama daha sonra. Farklı bir konuda sorusu olan var mı?"

Popüler bir Londra pazar gazetesinin muhabiri, işvereninin ilgi alanına yönelik bir soruyla ortaya atılıverdi: "Bay Smith, Dünyalı kızları beğendiğinizi duyduk. Hiçbiriyle öpüştünüz mü?"

"Evet."

"Hoşunuza gitti mi?"

"Evet."

"Ne kadar hoşlandınız?"

Mike cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Öpüşmek çok güzel," diye açıkladı ciddiyetle. "Bir yakınlaşma. Kesinlikle kâğıt oyunlarından daha iyi."

Alkışlar onu korkuttu. Ama Jill ve Dorcas'ın korkmadıklarını hissedebiliyordu, ikisi de kendisinin bir türlü öğrenemediği o gürültülü neşe gösterisini zorlukla bastırıyorlardı. Böylece o da korkusunu yatıştırdı ve ciddiyetle bundan sonra olacakları beklemeye başladı.

Bundan sonra olanlar onu başka soruları cevaplamaktan kurtardı ve çok mutlu etti; yan kapıların birinden giren tanıdık bir yüz görmüştü. "Kardeşim Dr. Mahmud!" Mike büyük bir heyecanla konuşmaya devam etti; ama Marsça.

Champion ekibinin dilbilimcisi el sallayıp gülümsedi ve Mike'ın yanına doğru gelirken aynı rahatsız edici dille karşılık verdi. İkisi, insanlık dışı seslerle konuşmayı sürdürdüler. Mi-

ke hevesli ve akıcı, Mahmud ise daha yavaş konuşuyordu. Çı kardıkları sesler bir hırdavatçının arabasına toslayan bir ge gedanı andırıyordu.

Haberciler bir süre dinlediler, sesçiler kayıt alırken muha birler haberlerini biraz daha renklendirmek için notlar alıyor lardı. Ama sonunda biri araya girdi. "Dr. Mahmud! Ne di yorsunuz? Bize de açıklayın!"

Mahmud döndü, hafifçe gülümsedi ve Oxford aksanıyla cevap verdi: "Konuşmanın çoğunda ona 'Yavaş ol, sevgili ev lat... lütfen,' diyordum."

"Peki o neler diyor?"

"Konuşmamızın geri kalanı özel, kişisel ve kimseyi ilgilen direcek şeyler değil, sizi temin ederim. Selamlaşma, bilirsiniz işte. Eski dostlarız." Tekrar Mike'a döndü ve Marsça sohbet etmeyi sürdürdüler.

Aslında Mike, kardeşi Mahmud'a onu son gördüğü gece den beri olanları anlatıyordu, böylece daha yakın groklayabi leceklerdi ama Mike'ın anlatırken kullandığı soyutlamalar tü müyle Marslı kavramlarıydı, çoğu yeni su kardeşleri ve her birinin kendine özgü aromaları hakkındaydı... Jill, sakin bir su gibiydi... Anne, derindi... Jubal'in bazen bir yumurta, ba zen bir Eski gibi davranmasının ama aslında ikisi de olmayı şının henüz groklanamamış bir garipliği vardı; okyanusun groklanması mümkün olmayan büyüklüğü gibi...

Mahmud'un Mike'a anlatacak daha az şeyi vardı çünkü bu arada başından -Marslı standartlarına göre- çok daha az olay geçmişti... Marslılara oldukça aykırı ve kendisinin de gurur duymadığı bir içki sefası, Washington'un Süleyman Ca-mii'nde yüzüstü yerde yatarak geçirilen uzun bir gün, ki so-nuçlarını henüz groklamaya ve tartışmaya hazır değildi. Yeni su kardeşi yoktu.

Mahmud, Mike'ın sözünü kesti ve Jubal'e elini uzattı. "Siz Dr. Harshaw'sunuz, biliyorum. Valentine Michael beni her

birinizle tanıştırdığını düşünüyor; kendi kurallarına göre tanıştırdı da."

Harshaw onu şöyle bir süzdü ve sonra el sıkıştı. Adam tüvid ve pahalı görünümlü kıyafeti ve kısa kesilmiş gri bıyığıyla avlanan, atıcılık yapan, sporla uğraşan bir İngiliz gibi görünüyordu... ama teni bronzdan daha esmerdi ve burnu, soyunun Orta Doğu'dan geldiğini gösteriyordu. Harshaw sahte olan hiçbir şeyden hoşlanmazdı ve sentetik "bonfile" yemektense soğuk mısır ekmeğini tercih ederdi.

Ama Mike ona bir dost gibi davranıyordu, öyleyse aksi kanıtlanana kadar onu "dost" olarak kabul edecekti.

Mahmud'a göre Harshaw, tam müzelik bir Yankee gibi görünüyordu; kaba, böyle bir toplantı için fazla rahat giyinmiş, muhtemelen cahil ve neredeyse kesinlikle kültürsüz. Üstelik bir profesyoneldi, bu da durumu iyice kötüleştiriyordu, Dr. Mahmud'un tecrübelerine göre Amerikalı profesyonellerin çoğu yetersiz eğitim görmüş, dar kafalı teknisyenlerden ibarettiler. Amerika'ya ait her şeye karşı derin bir tiksintisi vardı. İnanılmaz çoktanrılı dinler kargaşası, tabii ki bunun suçlusu onlar değildi... aşçılıkları (aşçılıkları!!), tavırları, ne olduğu belirsiz mimarileri ve hastalıklı sanatları... hâlâ körlenmesine, zavallıca ve kibirle inandıkları üstünlükleri. Kadınları. Hepsinden fazla kadınları, ona rahatsız edici şekilde hurileri çağrıştıran sıska vücutlarıyla küstah, kendini beğenmiş kadınları. İşte, dördü buradaydı, Valentine Michael'ın etrafına toplanmışlardı... kesinlikle tüm katılımcıların erkek olması gereken bir toplantıda hem de-

Ama Valentine Michael onu bu insanlarla -tüm şu etraftan hiç ayrılmayan dişi yaratıklar da dahil olmak üzere- tanıştırmıştı; onları gururla ve hevesle kendi su kardeşleri olarak tanıtmıştı, bu da Mahmud'a kendi yeğenlerine göstermesi gerekenden çok daha fazla ailevi bir yükümlülük getirmişti. Mahmud, Marslıların böyle yakın bir ilişki için kullandıkları

terimin onlar için ne anlama geldiğini kendi gözleriyle gör müştü ve "zincirleme bağlantı" ya da "biri için öyle olan di ğerleri için de öyledir" gibi yetersiz ve zavallı tercümelere

başvurması gerekmiyordu. Marslıları kendi evlerinde görmüştü; onların aşırı yoksulluğunu (Dünya standartlarına göre tabii) biliyordu; aşırı büyük kültürel servetlerinin bir kısmını görmüştü ve fazlasını tahmin ediyordu; ve Marslıların bireyler arası ilişkilere verdikleri yüksek değeri doğru şekilde grokluyordu.

Ortada yapacak bir şey yoktu; Valentine Michael ile suyu paylaşmıştı ve şimdi dostunun güvenini boşa çıkarmaması gerekiyordu... elinden sadece bu Yankeelerin tümüyle onursuz insanlar olmadıklarını ümit etmek geliyordu.

Böylece yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Jubal'in elini sıktı. "Evet. Valentine Michael bana -gururla- hepinizin onunla..." (Mahmud Marsça bir kelime söyledi) "... olduğunuzu söyledi."

"Hı?"

"Su kardeşliği. Anlıyor musunuz?"

"Grokladım."

Mahmud'un bu konuda ciddi şüpheleri vardı ama belli etmeden devam etti: "Zaten onunla böyle bir ilişkim olduğundan ailenin bir parçası olarak kabul edilmeyi diliyorum. Sizin adınızı biliyorum ve sanırım bu da Bay Caxton; aslında resminizi köşenizin üzerinde görmüştüm, Bay Caxton; fırsat buldukça okuyorum. Bakalım genç bayanları tanıyabilecek miyim. Şu, Anne olmalı."

"Evet. Ama şu anda cüppesi üzerinde."

"Evet, tabii ki. Mesleğiyle meşgul olmadığı bir zamanda ona saygılarımı sunarım."

Harshaw onu diğer üçüyle tanıştırdı... ve Jill onu, bir su kardeşine söylenen hitap şeklini doğru kullanarak şaşırttı. Sesi yetişkin bir Marslıya göre üç oktav daha tizdi ama gırtlak-

tan gelen aksansız telaffuzu doğruydu. Bu, Jill'in güçlükle anladığı yaklaşık yüz kelime içinde telaffuz edebildiği birkaç kelimeden biriydi; bu kelimeyi çok iyi öğrenmişti çünkü her gün defalarca duyuyor ve kullanıyordu.

Dr. Mahmud'un gözleri şaşkınlıktan hafifçe büyüdü; belki de bu insanlar basit, sünnetsiz barbarlar olmayabilirlerdi... ayrıca genç dostunun sezgileri güçlüydü. Hemen Jill'e doğru hitapla karşılık verdi ve başını eğerek onu selamladı.

Jill, Mike'ın durumdan çok memnun olduğunu açıkça görebiliyordu; biraz beceriksizce ama anlaşılır şekilde bir su kardeşinin karşılık vermekte kullanabileceği dokuz sözcükten en kısa olanını söyledi; oysa bunun anlamını tam olarak groklayamıyordu ve insan biyolojisindeki karşılığını (İngilizce olarak) yeni tanıştığı bir adama karşı kesinlikle kullanmazdı!

Oysa Mahmud, söyleneni anladı ve (insanlar için imkânsız olan) direkt tercümesini değil, sembolik anlamını aldı ve uygun karşılığı verdi. Ama Jill'in linguistik yeteneğinin sınırı bu kadardı; adamın söylediğini anlamamıştı ve gündelik İngilizce'yle bile karşılık veremezdi.

Ama bir anda ilham geldi. Masaya belirli aralıklarla insanların yüzyıllardır konuşma sırasında kullandıkları birer eşya konmuştu; su dolu sürahiler ve yanlarında da bardaklar. Uzandı, sürahilerden biriyle bir bardak aldı ve su doldurdu.

Mahmud'un gözünün içine baktı. "Su. Yuvamız senindir," dedi içtenlikle. Bardağı dudaklarına değdirdi ve Mahmud'a uzattı.

Mahmud ona Marsça bir karşılık verdi, sonra anlamadığını görünce tercüme etti. "Suyu paylaşan her şeyi paylaşır." Bir yudum aldı ve tam bardağı Jill'e geri veriyordu ki yanlışını düzeltti, Harshaw'a baktı ve bardağı ona sundu.

"Ben Marsça konuşamıyorum, evlat; ama su için sağ ol. Asla susuz kalmayasın," dedi Jubal. Bir yudum aldı, sonra bardağın üçte birini bitirdi. "Ah!" Bardağı Ben'e uzattı.

Caxton, Mahmud'a baktı. "Yakınlaşalım. Hayat veren suyla yakınlaşalım," dedi ciddi bir tavırla. Dudaklarını suyla ıslattı ve bardağı Dorcas'a uzattı.

Dorcas, az önce gördüklerine rağmen bir an tereddüt etti. "Dr. Mahmud? Bunun Mike için ne kadar önemli olduğunu biliyor musunuz?"

"Biliyorum, Bayan."

"Şey... bizim için de en az o kadar ciddi. Anlıyor musunuz? Grokluyor musunuz?"

"Bütünüyle grokluyorum... yoksa içmeyi reddederdim."

"Pekâlâ. Her zaman kana kana içesin. Yumurtalarımız bir yuvayı paylaşsın." Yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı, aceleyle bir yudum su içip bardağı Miriam'a uzattı.

"Kendini toparla, evlat," diye fısıldadı Miriam. Sonra Mike'a döndü. "Suyla birlikte kardeşimize hoş geldin diyoruz." Sonra Mahmud'a dönüp ekledi: "Yuva, su, hayat." Sudan içti. "Kardeşimiz." Bardağı Mahmud'a sundu.

Mahmud kalan suyu bitirdi. Sonra ne Marsça, ne de İngilizce konuştu. "'*Ve görevlerin onlarınkiyle birleşiyorsa onlar senin kardeşlerindir,*'" dedi Arapça.

"Amin," diye onayladı Jubal.

Dr. Mahmud ona çabucak bir bakış fırlattı ve Harshaw'un onu gerçekten anladığını mı, yoksa kibarlık etmek için mi böyle dediğini sormamaya karar verdi; bu an kendi şüpheleri ve endişelerini dile getirmenin ne yeri, ne de zamanıydı. Her şeye rağmen su töreninin ruhunda -her zaman olduğu gibi- yarattığı sıcaklığı hissetti... her ne kadar bu seferki sahtekârlık kokuyor olsa da.

Protokol şefi yardımcısının onlara doğru gelişiyle düşünceleri yarıda kesildi. "Siz Dr. Mahmud'sunuz. Yeriniz masanın öbür yanında, Doktor. Beni takip edin."

Mahmud adama baktı, sonra Mike'a dönüp gülümsedi. "Hayır, benim yerim burası, dostlarımın yanı. Dorcas, şura-

ya bir sandalye çekip seninle Valentine Michael'ın arasına oturabilir miyim?"

"Tabii ki, Doktor. İşte, şöyle yana kayayım."

Protokol şefi yardımcısı ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. "Dr. Mahmud, *lütfen*! Yerleşim planına göre masanın öbür yanında oturmanız gerekiyor. Genel Sekreter her an burada olabilir ve ortalık hâlâ *muhabirler* ve kimbilir buraya ait olmayan başka kimlerle *kaynıyor*... ve ben *ne* yapacağımı bilmiyorum!"

"Öyleyse git, ne yapacaksan başka bir yerde yap, evlat," diye önerdi Jubal.

"Ne? Siz de kimsiniz? Listede adınız var mı?" Endişeyle elindeki oturma planına baktı.

"Esas *sen* kimsin?" diye karşılık verdi Jubal. "Baş garson falan mı? Adım Jubal Harshaw. Adım o listede yoksa, elindekini yırtıp yeni bir liste yapmaya başlayabilirsin. Bak, serseri, Mars'tan Gelen Adam dostu Dr. Mahmud'un yanında oturmasını istiyorsa, mevzu kapanmıştır."

"Ama burada oturamaz! Ana konferans masasındaki sandalyeler Başbakanlar, Delegasyon şefleri, Yüksek Mahkeme üyeleri ve onlara eşit seviyedekilere ayrılmıştır; birileri daha gelirse onları nereye sıkıştıracağımı bilemiyorum, bir de Mars'tan Gelen Adam var tabii."

"'Tabii!'" diye onu onayladı Jubal, ifadesiz bir sesle.

"Ve tabii ki Dr. Mahmud'un Genel Sekreter'in yakınında olması gerek; hemen arkasında, böylece ihtiyaç duyulduğunda müdahale edebilir. Hiç de yardımcı olmadığınızı söylemek zorundayım."

"Ben yardımcı olayım." Jubal memurun elindeki kâğıdı aldı, masaya oturup inceledi. "Hımm... bir bakalım. Mars'tan Gelen Adam, Genel Sekreter'in tam karşısında oturmaya devam edecek, şu anda oturduğu yerde yani. Sonra..." Jubal, yumuşak uçlu bir kurşunkalem çıkardı ve oturma planına sal-

dırdı. "... masanın bu yarısının tamamı, *şuradan şuraya* kadar, Mars'tan Gelen Adam'a ait." Jubal, sınırları belirlemek için iki kalın çarpı işareti koydu ve onları bir yayla birleştirdi.

Sonra masanın o tarafına yazılmış isimlerin üzerini karalamaya koyuldu. "Böylece işinin yarısı halloluyor... çünkü masanın bu tarafında kimlerin oturacağını ben ayarlayacağım."

Protokol memuru konuşamayacak kadar şaşkındı. Ağzını oynattı ama anlamlı bir ses çıkaramadı. Jubal ona nazikçe baktı. "Bir sorun mu var? Ah... resmiyet kısmını halletmeyi unuttum." Çizdiklerinin altına "*V.M. Smith adına J. Harshaw*" yazdı. "Şimdi şefin kimse ona git, evlat ve ona bunu göster. Ondan kural kitabını açıp dost bir gezegenin lideri geldiğinde ne yapılıyormuş bir bakmasını iste."

Adam kâğıda baktı, ağzını açtı; sonra tekrar kapatmaya bile uğraşmadan hızla uzaklaştı. Ama çok geçmeden arkasında daha yaşlı bir adamla döndü. "Dr. Harshaw, adım LaRue, Protokol Şefiyim. Gerçekten masanın yarısına ihtiyacınız var mı? Anladığım kadarıyla delegasyonunuz oldukça küçük."

"Bunun konuyla bir ilgisi yok."

LaRue hafifçe gülümsedi. "Korkarım bence var, efendim. Yer ayarlama konusunda sınırlara dayanmış durumdayım. Neredeyse Federasyon'un seçilmiş tüm üstdüzey yetkilileri bugün burada olacak. Başkalarının da gelmesini bekliyorsanız -haber vermenizi tercih ederdim ama- Bay Smith ve size ayrılmış şu iki sandalyenin yanına bir masa daha koydurabilirim."

"Hayır."

"Korkarım böyle olmak zorunda. Üzgünüm."

"Ben de öyle ama senin adına üzgünüm. Çünkü, bu masanın yarısı Mars delegasyonu için ayrılmadıysa, toplantıyı şu anda terk edeceğiz. Genel Sekreter'e gidip Mars'tan Gelen Adam'a kabalık etmen yüzünden toplantının iptal olduğunu söyle."

"Gerçekten bunu demek istemiyorsunuz, herhalde?"

"Ne demek istediğimi anlamadın mı?"

"Ih... espri yaptığınızı sanmıştım. Zekice bir espri, hem de."

"Evlat, bedeli bu kadar yüksek şakalar yapmam. Smith ya bir başka gezegenden bu gezegenin liderine resmi bir ziyaret için gelmiş bir diğer lider -ki bu durumda istediği tüm yardımcıları ve dansçı kızları getirmeye hakkı var- ya da basit bir turist ve kendisine resmi bir konukseverlik göstermenin gereği yok. İkisinin ortası olamaz. Ama bence etrafına bir bakın, bahsettiğin 'üstdüzey yetkililer'in sayısına bak ve Smith'i bir turist olarak *görseler* buraya gelmeye zahmet ederler miydi, bir düşün."

"Böyle bir örnek daha önce yaşanmadı," dedi yavaşça La-Rue.

Jubal homurdandı. "Ay Cumhuriyeti delegasyon şefinin az önce salona girdiğini gördüm; böyle bir örneğin daha önce yaşanmadığını git de *ona* söyle. Ama sonra kaç! Oldukça çabuk sinirlenen biri olduğunu duydum." İç çekti. "Ama evlat, ben yaşlı bir adamım, uykusuz bir gece geçirdim ve sana işini öğretmeye hakkım yok. Bay Douglas'a onu başka bir gün ziyaret edeceğimizi söyle... bizi uygun şekilde karşılamaya hazır olduğunda. Haydi, Mike." Yavaşça sandalyesinden kalkmaya yeltendi.

"Hayır, hayır, Dr. Harshaw! Masanın bu kısmını boşaltacağız. Ben... şey, bir şeyler ayarlayacağım. Bu taraf sizindir."

"Böylesi daha iyi." Ama Harshaw hâlâ kalkmaya hazır duruyordu. "Peki Mars Bayrağı nerede? Peki ya marş?"

"Korkarım anlayamadım."

"Daha önce basit bir İngilizce'yle bu kadar sorun yaşadığım bir gün olmamıştı. Bak! Sekreter'in oturacağı yerin arkasında asılı olan Federasyon Bayrağı'nı görüyor musun? Bu tarafta neden Mars Bayrağı yok?"

LaRue gözlerini kırpıştırdı. "Beni şaşırttığınızı kabul etmeliyim. Marslıların bayrakları olduğunu bilmiyordum."

"Kullanmıyorlar. Ama üstdüzey devlet görüşmelerinde ne

kullandıklarını tahmin bile edemezsin." (Aslına bakarsan ben de edemem, evlat ama bu konumuzun dışında.) "Neyse, seni çok yormayacağız ve hatanı telafi etmene izin vereceğiz. Boş bir sayfa, Miriam... işte, şöyle." Harshaw bir dikdörtgen çizdi, içine insanların Mars için kullandığı geleneksel sembolü, sağ üst köşesinden bir ok çıkan daireyi çizdi. "Zemin beyaz, Mars sembolü kırmızı olsun... kabartma işlemeli olması gerekirdi ama temiz bir çarşaf ve bir kova kırmızı boya ile sıradan bir izci, on dakikada bir şeyler yapabilir. İzcilik yaptın mı?"

"Ih, uzun süre önce."

"Güzel. Öyleyse izci yeminini bilirsin. Şimdi, gelelim onurlandırma kısmına; sanırım burada da hazırlıksız yakalandın, değil mi? Sekreter içeri girerken 'Yaşasın Barışın Egemenliği'ni çalmayı planlıyorsun, değil mi?"

"Ah, tabii ki. Bu zorunlu."

"Öyleyse arkasından da Mars Milli Marşı çalınmalı."

"Bunu nasıl yaparım, bilmiyorum. Öyle bir marş varsa bile... elimizde yok. Dr. Harshaw, makul olun!"

"Bak, evlat, gayet makul davranıyorum. Buraya sakin, gayri resmi bir toplantı için geldik... sadece iş konuşmak için. Ama burayı bir sirke çevirdiğinizi gördük. Bir sirkin varsa, içinde fiiler de olmalı, başka yolu yok. Şimdi, bir çocuğun elinde bir düdükle bir senfoni çalması ne kadar imkânsızsa, Mars müziği çalmanızın da o kadar imkânsız olduğunu biliyoruz. Ama bir senfoni çalabilirsiniz: 'On Gezegen Senfonisi'. Grokladın mı bunu? Yani, 'anlayabildin mi?' Mars kısmının başından gir; o kısmı çal, ya da en azından melodinin anlaşılmasına yetecek kadarını."

LaRue düşünceli görünüyordu. "Evet, sanırım bunu yapabiliriz ama Dr. Harshaw, size masanın yarısını verdim... ama

hükümdarlık onurlarını, bayrak ve müzik gibi böyle doğaçlama ve sembolik de olsa nasıl verebilirim, bilmiyorum. Benim... benim böyle bir yetkim olduğunu sanmıyorum."

"Cesaretin de yok," dedi Harshaw, acı bir ifadeyle. "Bir sirk isteyen biz değildik. Git, Bay Douglas'a bu kadar meşgul olmadığı bir zamanda tekrar geleceğimizi söyle... bu kadar çok ziyaretçisi olmadığı bir zamanda. Seninle sohbet etmek güzeldi, evlat. Tekrar geldiğimizde Sekreter'in ofisine uğrayıp merhaba demeyi unutma... tabii hâlâ burada çalışıyor olursan." Jubal, sandalyesinden güçlükle ve ağrılar içinde kalkan yaşlı adam gösterisine tekrar başladı.

"Dr. Harshaw, lütfen gitmeyin!" dedi LaRue. "Ih... Sekreter, ben hazır olduğumuzu söylemeden gelmeyecek... bekleyin, neler yapabileceğime bir bakayım. Olur mu?"

Harshaw homurdanarak yerine oturdu. "Keyfine bak. Ama hazır buradayken bir şey daha. Bir dakika önce kapının önünde bir kargaşa olduğunu duydum, anlayabildiğim kadarıyla, Champion'un mürettebatından biri içeri girmek istiyormuş. Onların hepsi Smith'in arkadaşları, bu yüzden bırakın girsinler. Onları biz yerleştiririz. Masanın bu tarafını doldurmamıza yardımcı olurlar." Harshaw iç çekti ve böbreğini ovuşturdu.

"Pekâlâ, efendim," diye onayladı LaRue, sonra da oradan ayrıldı.

"Patron... önceki gece amuda kalkıp belini mi incittin?" dedi Miriam, kimseye belli etmeden.

"Sus, kız, yoksa pataklarım seni." Jubal acımasızlık dolu bir tatminle hâlâ üstdüzey yetkililerin doluşmakta olduğu odaya bir göz gezdirdi. Douglas'a "küçük, resmi olmayan" bir görüşme istediğini söylemişti... formalite istemiyordu ama böyle bir görüşmenin yapılacağı haberinin güçlüleri ya da güç sahibi olmak isteyenleri tıpkı ışığın güveleri çektiği gibi çekeceğinden emindi. Ve şimdi (artık bundan emindi)

tüm bu zengin ve güçlü kitle Mike'a bir hükümdar gibi dav ranacaktı; hem de tüm dünyanın gözleri önünde. Bundan sonra kolaysa çocuğu rahatsız etsinlerdi bakalım!

Sanforth hâlâ kalan gazetecileri dışarı çıkarmak için müca dele ediyordu ve patronu tarafından terk edilmiş zavallı pro tokol şefi, müzik durduğunda ayakta kalan elenir oyununu, çok az sandalye ve çok fazla ünlüyle oynamak zorunda kal mış, sinirli bir bebek bakıcısı gibi görünüyordu. Hâlâ gelen ler vardı, Jubal, Douglas'ın başından beri bu toplantıyı saat on birden önce başlatmayı planlamadığına ve diğerlerine de bu şekilde bildirildiğine karar verdi... onlara daha erken bir saat bildirilmesinin nedeni, Douglas'ın istediği ve Jubal'in reddettiği toplantı-öncesi özel toplantı olmalıydı. Neyse, ge cikme Jubal'in de işine geliyordu.

Doğu Koalisyonu'nun lideri içeri girdi. Bay Kung, devletinin Delegasyon Şefi olarak görev yapmamayı tercih etmişti, bu da onun protokoldeki konumunun sıradan bir hükümet görevlisi olduğu anlamına geliyordu; ama Jubal, zavallı protokol şefi asistanının elindeki işi bırakıp koştuğunu ve Douglas'ın en büyük politik düşmanını toplantı masasında, Genel Sekreter'e ayrılmış sandalyenin yakınına yerleştirdiğini görünce hiç şaşırmadı; bu, Jubal'in Douglas'ın bir aptal olmadığı yönündeki fikrini doğruluyordu.

Champion'un cerrahı Dr. Nelson ve birinci subayı Kaptan Van Tromp beraberce içeri girdiler. Mike tarafından neşeyle karşılandılar. Bu, Jubal'in de hoşuna gitmişti, en azından çocuk, kameralar karşısında bir kukla gibi durmak yerine ilgilenecek bir şeyler bulmuştu. Jubal, bu kargaşadan yararlanarak oturma planını yeniden düzenledi, ne de olsa artık Mars'tan Gelen Adam'ın etrafını korumalarla çevrelemenin gereği kalmamıştı. Mike'ı Genel Sekreter'in koltuğunun tam karşısına gelecek şekilde oturttu ve kendisi de Mike'ın solundaki koltuğa geçti; hem ona tavsiyeler vermek için yakı-

nında olacağı hem de gerektiğinde Mike'a kimseye belli etmeden dokunabileceği bir yerdi. Mike, insanların geleneksel tavırları konusunda fazla bilgili olmadığından Jubal, tıpkı bir binicinin atına hareketleri göstermekte kullandıkları gibi bir işaret dili ayarlamıştı; "ayağa kalk", "otur", "selam ver", "el sık" gibi şeyler için. Tek fark, Mike bir at değildi ve tüm işaretleri kusursuzca ezberlemesi sadece beş dakikasını almıştı.

Mahmud gemi arkadaşlarından ayrıldı, masanın etrafından dolaştı ve Jubal'in yanına geldi. "Doktor, Kaptan ve Cerrah'ın da kardeşimizin su kardeşleri olduğunu söylemeliyim; ve Valentine Michael, bunu hepimizin katıldığı bir törenle hemen kesinleştirmek istiyor. Ona beklemesini söyledim. Onaylıyor musunuz?"

"Eh? Evet. Evet, kesinlikle. Bu güruhun içinde olmaz." Jubal biraz endişelendi. Lanet olsun, Mike'ın kaç tane su kardeşi vardı? Bu zincir nereye kadar uzanıyordu? "Belki üçünüz dönüşte bizimle gelebilirsiniz. Bir şeyler atıştırır ve konuşuruz."

"Onur duyarım. Eminim eğer mümkünse diğer ikisi de gelecektir."

"Güzel. Dr. Mahmud, kardeşimizin başka kardeşleri olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır. En azından *Champion* ekibinden kimse yok; başka yok." Mahmud duraksadı, sonra arkasından soracağı sorudan vazgeçti çünkü bu, kendisinin de -başlangıçta- bu aile bağının ne kadar ileri uzandığını görmekten duyduğu rahatsızlığı açığa vuracaktı. "Sven ve Yaşlı Adama söyleyeceğim." Diğerlerinin yanına döndü.

Harshaw, Papalık temsilcisi Nuncio'nun geldiğini ve ana masaya yerleştiğini gördü. İçinden gülümsedi; şu uzun kulaklı sersem LaRue'nin bu toplantının resmiyeti hakkında bir şüphesi kaldıysa bile artık uçup gitmiş olmalıydı!

Arkadan bir adam Harshaw'a doğru geldi ve omzuna hafif çe vurdu. "Mars'tan Gelen Adam'ın bulunduğu yer burası mı?"

"Evet," diye onayladı Jubal.

"Hangisi o? Adım Tom Boone -Senatör Boone- ve ona Başpiskopos Digby'den bir mesaj getirdim."

Jubal kişisel hislerini bir kenara bırakıp kafasını acil durum hızında çalıştırmaya başladı. "Ben Jubal Harshaw, Senatör..." Mike'a ayağa kalkıp el sıkışması için işaret verdi, "... ve bu da Bay Smith. Mike, bu Senatör Boone."

"Nasılsınız, Senatör Boone," dedi Mike, bir dans okulu öğrencisinin kusursuzluğuyla. Boone'a ilgiyle baktı. "Senatör"ün "Eskiler" anlamına gelmediği ona söylenmişti; yine de bir "Senatör"ün nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Henüz onu groklamadığına karar verdi.

"Gayet iyiyim, teşekkür ederim, Bay Smith. Zamanınızı almayacağım; sanırım gösteri başlamak üzere. Bay Smith, Başpiskopos Digby beni, sizi Yeni Vahiye ait Başmelek Foster Tapınağı'ndaki ayinlere davet etmem için yolladı."

"Anlamadım?"

Jubal araya girdi. "Senatör, bildiğiniz gibi buradaki pek çok şey -hatta her şey- Mars'tan Gelen Adam için oldukça yeni. Ama anladığım kadarıyla Bay Smith ayinlerinizden birini stereovizyonda izlemiş bile..."

"Ayine katılmakla aynı şey değil."

"Biliyorum. Ama bu konuyla çok ilgilendi ve pek çok soru sordu... çoğunu cevaplayamayacağım sorular."

Boone ona kızgın bir bakış attı. "İnananlardan biri değil misiniz?"

"Kabul etmeliyim ki değilim."

"Siz de gelin. Günahkârlar için her zaman bir şans vardır."

"Teşekkürler, geleceğim." (Geleceğimden emin olabilirsin, dostum! Çünkü Mike'ı sizin tuzağınıza tek başına yollayacak değilim!)

"Gelecek pazar, öyleyse... Piskopos Digby'ye ileteceğim."

"Mümkün olursa gelecek pazar," diye düzeltti Jubal. "O gün geldiğinde hapiste olma ihtimalimiz var."

Boone sırıttı. "Öyle, değil mi? Ama bana ya da Başpiskopos'a haber yollarsanız, içeride uzun süre kalmazsınız." Kalabalık salonda bir göz gezdirdi. "Burada sandalye sıkıntısı var gibi görünüyor. Birbirinin önüne geçmeye çalışan tüm bu forslu bayların arasında sıradan bir senatörün hiç şansı yok gibi."

"Bu masada bizimle oturma şerefini bahşeder misiniz, Senatör," dedi Jubal, kurnazca.

"Hı? Teşekkürler, efendim. Bence bir sakıncası yok... ringin kenarında oturabilirim."

"Tabii ki," diye ekledi Harshaw, "resmi Mars delegasyonuyla oturmanın yaratabileceği politik sorunları önemsemiyorsanız. Sizi zor durumda bırakmak istemeyiz."

Boone çok az tereddüt etti. "Hiç de bırakmıyorsunuz! İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Aslında, aramızda kalsın, Piskopos bu genç adamla çok, çok yakından ilgileniyor."

"Güzel. Kaptan Van Tromp'un yanında boş bir sandalye var; şuradaki adam... ama muhtemelen onu tanıyorsunuzdur."

"Van Tromp? Tabii, tabii, eski dostuz, onu iyi tanırım; resepsiyonda tanışmıştık." Senatör Boone başıyla Smith'i selamladı, sonra da gidip yerine yerleşti.

Orada bulunanların çoğu yerleşmişti ve korumaları geçip kapıdan girenlerin sayısı giderek azalıyordu. Jubal, yerleşimle ilgili bir tartışmayı izlemeye başladı ve tartışma uzadıkça o da iyice gerildi. Sonunda artık dayanamayacağını hissetti; bu terbiyesizliğin daha fazla sürmesine izin veremezdi. Eğilip Mike'ın kulağına bir şeyler söyledi, nedenini anlamasa da Jubal'in ondan ne yapmasını istediğini anladığından emin olmak istiyordu.

Mike dinledi. "Jubal, yapacağım."

"Teşekkürler, evlat." Jubal ayağa kalkıp üç kişilik grubu yaklaştı: protokol şefi asistanı, Uruguay Delegasyonu Şefi ve kızgın ve şaşkın görünen üçüncü bir adam. Uruguaylı öfkeyle konuşuyordu. "... onu oturtursanız, buradaki tüm devlet liderleri için de oturacak yer bulmanız gerekir- seksen ya da daha fazla kişi. Bunu yapamayacağınızı kabul ettiniz. Burası Federasyon toprağı... ve hiçbir devlet başkanı diğerinden daha öncelikli değil. Birine ayrıcalık tanınırsa..."

Jubal, üçüncü adama hitap ederek araya girdi. "Efendim," dedi. Onun dikkatini çektiğinden emin olana kadar bekledi, sonra devam etti: "Mars'tan Gelen Adam benden size onunla birlikte oturma onurunu bahşetmenizin mümkün olup olmadığını sormamı istedi... tabii başka bir yerde bulunmanız gerekmiyorsa."

Adam bir an şaşırdı, sonra yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Ah, tabii ki bu gayet iyi olur."

Diğer ikisi, saray memuru ve Uruguay temsilcisi itiraz etmeye başladılar. Jubal onlara sırtını döndü. "Acele edelim, efendim; sanırım çok az zamanımız kaldı." İki adamın ellerinde bir yılbaşı ağacı standı ve kanlı bir çarşafa benzer bir şeyle içeri girdiklerini görmüştü: bu, "Mars bayrağı" olmalıydı. İki adam ona doğru gelirken Mike ayağa kalktı.

"Efendim, size Valentine Michael Smith'i sunmama izin verin. Michael, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı!"

Mike yerlere kadar eğilerek selam verdi.

Başkanı Mike'ın sağ tarafına oturtmalarına ancak yetecek kadar zaman kalmıştı, arkalarında doğaçlama yaratılmış bayrak yerine yerleştiriliyordu. Müzik çalmaya başladı, herkes ayağa kalktı ve bir ses anonsu yaptı:

"*Genel Sekreter!*"

YİRMİ

Jubal, Douglas içeri girerken Mike'ın yerinde oturmasını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti; Mike'ı Douglas'tan daha üstün bir konuma getirmeye çalışmıyordu, sadece ikisinin eşit sayılmalarını istiyordu. Böylece kendisi ayağa kalkarken Mike'a da öyle yapmasını işaret etti. Konferans salonunun arkasındaki büyük ikili kapı, "Yaşasın Barışın Egemenliği"nin ilk notalarıyla birlikte açıldı ve Douglas içeri girdi. Doğruca koltuğuna gitti ve yerine oturmaya hazırlandı.

O anda Jubal, Mike'a oturmasını işaret etti, sonuçta Mike ve Genel Sekreter aynı anda oturmuş oldular; diğer herkes oturmadan önce saygıyla birkaç saniye bekledi.

Jubal nefesini tuttu. LaRue işini yapmış mıydı? Yoksa yapmamış mıydı? Pek de söz vermiş gibi değildi-

Hemen sonra "Mars" bölümünün ilk yüksek notası duyuldu, "Savaş Tanrı'sı" teması, parçayı bilen kalabalığı bile şaşırtmıştı. O Douglas'ın, Douglas da onun gözlerinin içine bakarken Jubal hazır ola geçen bir er edasıyla ayağa kalktı.

Douglas da o kadar çabuk olmasa bile hemen ayağa kalktı.

Ama Mike ayağa kalkmadı; Jubal ona kalkmasını işaret etmemişti. Sessiz ve ifadesiz bir şekilde oturmaya devam etti, salondaki herkes Genel Sekreter'in ardından ayağa kalkmışken

oturuyor olmaktan utanır gibi bir hali yoktu. Mike olup bi
tenden hiçbir şey anlamıyordu ve su kardeşinin söyledikler
ni yapıyor olmak onun için yeterliydi.

Jubal bunu "Mars Milli Marşı"nı istedikten sonra kısa bi
süre düşünmüştü. İsteği yerine getirilirse marş çalınırken Mi
ke ne yapacaktı? Bu ince bir noktaydı ve cevabı, Mike'ın bu
komedide oynadığı rolle bağlantılıydı.

Müzik kesildi. Mike, Jubal'in işaretiyle ayağa kalktı, çabu
cak eğilerek selam verip Genel Sekreter ve diğerleriyle ayn
anda tekrar yerine oturdu. Bu kez herkes daha çabuk otur
muştu ve Mike'ın "milli marş" çalınırken yerinde oturmaca
kimsenin gözünden kaçmamıştı.

Jubal rahatlayarak iç çekti. Bunu da atlatmıştı. Uzun yıllar
önce soyu tükenmeye yüz tutmuş kraliyet ailelerinden biri
nin bir üyesinin (bir kraliçe) katıldığı bir geçit törenini izle
mişti ve asil leydinin, kendi milli marşı çalındıktan *sonra*, hü
kümdar kişiliğine verilen bir selama karşılık verir gibi selam
verdiğini fark etmişti.

Ama bir demokrasinin lideri milli marş sırasında diğer va
tandaşlar gibi ayakta dururdu çünkü o bir hükümdar değildi

Ama Jubal'in LaRue'ye de belirttiği gibi ya biri ya öteki
olacaktı. Mike ya basit, sade bir vatandaş konumundaydı (ki
bu durumda bu aptal gösteri hiç düzenlenmemeliydi; Doug
las'ın, tüm bu süslü parazitlere evlerinde oturmalarını söyle
yecek cesareti göstermesi gerekirdi!) ya da Larkin Kararları
adlı saçma yasal teori uyarınca oğlan, kendi başına bir hü
kümdardı.

Jubal, LaRue'ye bir tutam enfiye hediye etmeyi düşündü
Neyse, bu noktayı gözden kaçırmayan en az bir kişi vardı;
Papalık temsilcisi Nuncio'nun yüzü ifadesizdi ama gözleri pa
rıldıyordu.

Douglas konuşmasına başladı: "Bay Smith, sizi bugün bu
rada konuğumuz olarak görmekten mutlu ve gururluyuz.

Dünya gezegenini de tıpkı doğduğunuz gezegen, komşumuz iyi komşumuz- Mars gibi eviniz kabul edeceğinizi umuyoruz..." Bir süre dikkatle hazırlanmış, nazik ve özünde hiçbir şey söylemeyen konuşmasına devam etti. Mike hoş gelmişti ama Douglas'ın sözlerinden bir hükümdar olarak mı, turist olarak mı, yoksa evine dönen bir vatandaş olarak mı algılandığını anlamak (Jubal'e göre) imkânsızdı.

Jubal, Douglas'ı izledi, göz teması kurmaya ve gelir gelmez yolladığı nota Douglas'ın tepkisini belirten bir işaret almaya çalışıyordu. Ama Douglas ısrarla ona bakmadı. Konuşmasını bitirdi, güzel bir konuşmaydı ama hâlâ hiçbir şey söylememişti.

"Şimdi, Mike," dedi Jubal, sessizce.

Smith, Genel Sekreter'e hitap etti; Marsça.

Ama şaşkınlık daha fazla büyümeden durdu ve ciddi bir yüzle İngilizce'ye döndü. "Dünya Gezegeni Özgür Devletleri Federasyonu'nun Sayın Genel Sekreteri..." ve sonra Marsça konuşmaya devam etti.

"... bugünkü karşılamanız için teşekkür ederiz. Mars'ın Yaşlılarından Dünya insanlarına selam getirdik..." dedi İngilizce ve tekrar Marsça'ya döndü.

Jubal, "Yaşlılar"ın güzel bir rötuş olduğunu düşünüyordu; Eskiler'den daha fazla ağırlık taşıyordu ve Mike'ın da terminolojideki bu değişikliğe bir itirazı olmamıştı. Hatta, Mike'ın "doğru konuşmak" konusundaki ısrarına rağmen taslakta pek bir değişiklik yapmaları gerekmemişti bile. Konuşmayı cümle cümle, bir Marsça bir İngilizce olarak yapmak Jill'in fikriydi. Jubal memnuniyetle kabul etmeliydi ki kendi yazdığı, bir seçim propagandası kadar boş resmi konuşma, bu küçük numara sayesinde bir Wagner operası kadar etkileyici bir hale gelmişti. (Anlaşılmasının da en az o kadar zor olduğunu eklemek gerekirdi tabii.)

Mike için önemli değildi bu. Marsça tercümeyi eklemesi

de İngilizcesini ezberlemek kadar kolaydı, ikisi için de pek çaba harcaması gerekmemişti. Bunları söylemesi su kardeşlerini memnun edecekse, Mike için de sorun yoktu.

Biri Jubal'in omzuna dokundu, ellerine bir zarf tutuşturdu ve fısıldadı: "Genel Sekreter'den." Jubal kafasını kaldırdı ve Bradley'in sessizce uzaklaştığını gördü. Kucağındaki zarfı açtı ve içindeki tek sayfaya bir göz attı.

Notta tek bir kelime yazılıydı: "Evet." Altına -o meşhur yeşil mürekkeple- "J.E.D." imzası atılmıştı.

Jubal kafasını kaldırınca Douglas'ın ona bakmakta olduğunu gördü; başıyla çok hafif bir onaylama işareti yaptı ve Douglas bakışlarını başka yöne çevirdi. Toplantı artık bitmişti; tek yapılması gereken bunu dünyaya duyurmaktı.

Mike, etkileyici ama içi boş konuşmasını bitiriyordu; Jubal kendi yazdığı sözleri duydu: "... iki dünyanın da çıkarına olan bir yakınlaşma..." ve "... her ırkın kendi doğasına göre..." ama dikkat bile etmedi. Sonra Douglas, Mars'tan Gelen Adam'a kısa ama sıcak bir teşekkür sundu. Bir duraklama oldu.

Jubal ayağa kalktı. "Sayın Genel Sekreter..."

"Evet, Dr. Harshaw?"

"Bildiğiniz gibi, Bay Smith burada iki farklı rolde bulunuyor. Irkımızın tarihindeki, uzak denizleri aşıp gelen bir prens gibi Dünya'ya Mars'ın kadim güçlerinin iyi dileklerini getiriyor. Ama aynı zamanda kendisi bir insan, Amerika Birleşik Devletleri ve Federasyon vatandaşı. Bu yüzden hakları, mülkleri ve yükümlülükleri var." Jubal başını iki yana salladı. "Bunu söylemek istemezdim ama gereksiz yükümlülükler. Bu vatandaşın avukatı olarak iş meseleleriyle de uğraşıyorum ve -bırakın vergi memurlarına ne diyeceğime karar vermeyi- daha sahip olduğu şeylerin bir listesini bile çıkaramadım."

Jubal durdu ve hırıltılı bir nefes aldı. "Ben yaşlı bir adamım, bu işi tamamlayacak kadar uzun yaşayamayabilirim. Bi-

liyorsunuz müvekkilimin bizim anladığımız anlamda bir iş tecrübesi yok. Marslılar bu işleri farklı şekilde hallediyorlar. Ama kendisi çok zeki bir genç -tüm dünya anne ve babasının birer dâhi olduğunu biliyor- ve kendisi de onlara çekmiş. İsterse, birkaç yıl içinde yaşlı, beli bükük bir avukatın yardımına ihtiyaç duymadan kendi işlerini halledebileceğine şüphe yok. Ama onun işleriyle şu *anda* ilgilenilmesi gerekiyor; bu işler beklemeye gelmez.

"Ama gerçekte kendisi, senetler, borsa meseleleri ve telif hakları gibi şeylere gömülmektense buranın, ikinci evinin kültür, sanat, gelenek ve göreneklerini öğrenmeye istekli; bunun akıllıca bir tercih olduğunu düşündüğümü eklemeliyim. İş tecrübesi olmasa da Bay Smith beni... ve onunla tanışan herkesi etkileyen basit, doğrudan bir bilgeliğe sahip. Ona yaşadığım sorunları anlattığımda bana sakince baktı ve 'Hiç sorun değil, Jubal, Bay Douglas'tan yardım isteriz,' dedi." Jubal bir an duraksadı. "Buradan sonrası kişisel iş meseleleri, Sayın Sekreter. Sizinle özel bir görüşme yapabilir miyiz? Bırakalım bu baylar ve bayanlar evlerine dönsünler," dedi huzursuz bir şekilde.

"Devam edin, Dr. Harshaw," dedi Douglas. "Protokol şu andan itibaren sona ermiştir. Ayrılmak isteyenler dilediklerini yapabilirler," diye ekledi.

Kimse oradan ayrılmadı. "Pekâlâ," diye devam etti Jubal. "Her şeyi tek cümlede özetleyebilirim. Bay Smith sizden tüm iş meselelerinde tam yetkili avukatı olmanızı istiyor. Hepsi bu."

Douglas ikna edici derecede şaşırmış görünüyordu. "Bu zor bir görev, Doktor."

"Öyle olduğunu biliyorum, efendim. Bunun bir zorlama olacağını, sizin dünyanın en meşgul insanı olduğunuzu ve onun meseleleriyle ilgilenmeye vaktinizin olmadığını söyledim." Jubal başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Korkarım bu

onu pek etkilemedi; anlaşılan Mars'ta biri ne kadar meşgulse ondan o kadar fazlası bekleniyor. Bay Smith basitçe 'Ona soralım,' dedi. Ben de soruyorum. Kuşkusuz, hemen şu anda

bir cevap beklemiyoruz; bu da Marslıların bir başka özelliği: asla acele etmiyorlar. Sözleşme yok, denetleme yok, bu saçmalıkların tümü gereksiz; kabul ederseniz, basitçe bir vekâletname verilecek. Ama bunun da Bay Smith için bir önemi yok; ona sorarsanız şu anda, burada söz vermeniz de yeterli, Çin usulü. Bu da bir başka Marslı özelliği; bir Marslı size güvenirse, sonuna kadar güveniyor. Ah, şunu da eklemeliyim: Bay Smith bu isteği Genel Sekreter'e yapmıyor; kişisel olarak Joseph Edgerton Douglas'tan bir iyilik istiyor. Görevinizden emekli olsanız da bu, anlaşmamızı etkilemeyecek. Sizden sonraki Genel Sekreter bu işin bir parçası olmayacak. Güvendiği kişi sizsiniz... bu sarayın Sekizgen Ofisi'nde oturan herhangi biri değil."

Douglas başıyla onayladı. "Vereceğim cevap ne olursa olsun şunu söylemeliyim ki onur duydum... ve sadık kulunuzum."

"Çünkü bu teklifi reddederseniz, yapamayacak durumda olursanız ya da şimdi kabul edip daha sonra görevi bırakmak isterseniz, Bay Smith'in ikinci seçeneği hazır: Ben Caxton. Ayağa kalk, Ben; insanlar seni görsün. Ve ikiniz de reddeder ya da yapamayacak durumda olursanız üçüncü seçeneği. Şey, sanırım bu ismi şu an için saklı tutmamız daha iyi olur; sırada başkalarının da olduğunun bilinmesi yeterli. Ih, bir bakalım..." Jubal'in kafası karışmış gibiydi. "Konuşma yapma yeteneğim biraz paslanmış. Miriam, şu hazırladığımız liste nerede?"

Jubal, uzatılan kâğıdı aldı. "Diğer kopyaları da versen iyi olur," diye ekledi. Miriam ona kalın bir tomar kâğıt uzattı. "Sizin için -ya da Caxton için, bu duruma bağlı tabii ki- ufak bir ön çalışma hazırladık, efendim. Hımm, bir bakalım -ah,

evet, vekilharç, yaptığı işin karşılığı olan ödemeyi kendisi belirleyecek, bu maaş en az- şey, yüklü bir miktar, bu kimseyi ilgilendirmez. Vekilharç, anlaşmanın diğer tarafının harcamaları için bir hesaba para yatıracak -ah, evet, sanırım isminizi ve ününüzü korumak adına hesaplar için Şangay Bankası'nı, aracı kurum olarak da Lloyds'u tercih edebilirsiniz- ya da tam tersi. Ama Bay Smith için bağlayıcı bir kural olmayacak; iki tarafın da istediği zaman iptal edebileceği sınırsız ve tam yetkili bir güç anlaşması. Tüm bunları okumayacağım; yazılı olarak hazırlamamızın sebebi bu zaten." Jubal döndü ve etrafına boş bakışlarla baktı. "Ih, Miriam, masanın öbür tarafına gidip şunları Genel Sekreter'e ver, haydi kızım. Hımm, diğer kopyaları da burada bırakacağım. Başkalarına dağıtabilir... ya da kendiniz ihtiyaç duyabilirsiniz. Ah, bir tane de Bay Caxton'a versem iyi olur; işte, Ben."

Jubal huzursuzca etrafına bakındı. "Ih, sanırım tüm söyleyeceklerim bu kadar, Sayın Sekreter. Sizin söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?"

"Bir dakika. Bay Smith?"

"Evet, Bay Douglas?"

"İstediğiniz bu mu? Gerçekten bu kâğıtta yazılı olanları yapmamı mı istiyorsunuz?"

Jubal nefesini tuttu, müvekkiline bakmaya bile çekiniyordu. Mike'a böyle bir soru karşısında ne söyleyeceğini iyice anlatmışlardı... ama sorunun ne şekilde sorulacağını ya da Mike'ın bunu ne şekilde anlayacağını önceden tahmin etmelerine imkân yoktu.

"Evet, Bay Douglas." Mike'ın sesi büyük salonun her yanında -ve dünyanın her yerindeki milyarlarca evde- net bir şekilde duyuldu.

"Tüm işlerinizi benim yürütmemi mi istiyorsunuz?"

"Lütfen, Bay Douglas. Bu çok iyi olur. Size teşekkür ederim."

Douglas gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım bu yeterince açık, Doktor. Cevabımı henüz vermeyeceğim ama kısa sürede size ileteceğim."

"Teşekkürler, efendim. Hem kendim, hem de müvekkilim adına."

Douglas ayağa kalkmaya başlamıştı. Meclis Üyesi Kung'un sesi sertçe araya girdi: "Bir dakika! Larkin Kararları ne olacak?"

Douglas konuşamadan Jubal söze girdi: "Ah, evet, Larkin Kararları. Larkin Kararları hakkında pek çok saçmalık duydum ama söyleyenlerin çoğu sorumluluk taşımayan kişilerdi. Bay Kung, Larkin Kararları'na ne olmuş?"

"Ben *size* soruyorum. Ya da müvekkilinize... ya da Genel Sekreter'e."

"Konuşabilir miyim, Sayın Sekreter?" dedi Jubal, kibarca.

"Lütfen."

"Pekâlâ." Jubal duraksadı, yavaşça büyük bir mendil çıkardı, sonra burnunu uzun uzun temizledi, orta Do'nun üç oktav altında minör bir akor çıkarmayı başarmıştı. Sonra doğruca Kung'un gözünün içine baktı. "Sayın Meclis Üyesi, bunu sadece size anlatıyorum çünkü Sekreter'in şahsında hükümete anlatmam gereksiz. Uzun zaman önce, ben daha küçük bir çocukken, en az benim kadar genç ve salak bir başka oğlanla bir kulüp kurmuştuk. Bir kulübümüz olduğuna göre kurallarımızın da olması gerekiyordu... ilk kuralımız -oybirliğiyle alındığını belirtmeliyim- bundan sonra annelerimize 'Dırdırcı Karı' diye hitap etmekti. Aptalca, tabii... ama henüz çok gençtik. Bay Kung, bu 'kural'ın sonuçlarını tahmin edebiliyor musunuz?"

"Bir tahmin yürütmeyeceğim, Dr. Harshaw."

"'Dırdırcı Karı' kuralını hemen yürürlüğe koymaya karar verdim. Bir kez kullanmak yeterli oldu ve arkadaşımı da aynı hatayı işlemekten kurtardı. Genç popom bir kızılcık sopa-

sıyla iyice ısıtıldı diyelim. Ve bu da 'Dırdırcı Karı' kararının sonu oldu."

Jubal gırtlağını temizledi. "Bir dakika, Bay Kung. Birinin bu var olmayan konuyu gündeme getireceğini bilerek Larkin Kararları'nı müvekkilime açıklamaya çalıştım. Başlangıçta, birinin bu kanuni fanteziyi Mars'a uygulamaya kalkabileceğini anlamakta bile zorlandı. Sonuçta Mars, üzerinde yaşlı ve bilge bir ırkın yaşadığı bir gezegen; sizin ırkınızdan daha yaşlı, efendim ve muhtemelen daha bilge. Ama konuyu anladığında, bu onu eğlendirdi. Sadece bu, efendim -anlayışlı bir şekilde gülümsedi- bir kez -sadece bir kez- annemin küçük bir çocuğun şımarıklığını cezalandırma gücünü küçümsedim. Çok ucuz kurtulup iyi bir ders aldım. Ama bu gezegen, kendisine gezegen ölçeğinde böyle bir ders verilmesini göze alamaz. Bize ait olmayan toprakları bölüşmeye başlamadan önce, Marslıların mutfağında nasıl kızılcık sopalarının olduğunu biliyor olmamız gerek."

Kung hiç de ikna olmuş görünmüyordu. "Dr. Harshaw, Larkin Kararları küçük bir çocuğun aptallığından farksızsa... *neden Bay Smith'e bir devlet başkanı gibi davranıldı?*"

Jubal omuz silkti. "Bu soruyu hükümete sormalısınız, bana değil. Ama durumu nasıl algıladığımı kendimce söyleyeyim; Mars'ın Yaşlılarına yapılmış temel bir nezaket gösterisi."

"Lütfen?"

"Bay Kung, bu onurlandırma Larkin Kararları'nın bir eseri değil. İnsan tecrübesinin oldukça ötesinde bir şekilde, Bay Smith'in kendisi Mars Gezegenidir!"

Kung gözünü bile kırpmadı. "Devam edin."

"Daha doğrusu, tüm Marslı ırkı diyelim. Mars'ın Yaşlıları bizi Smith'in kişiliğinde ziyaret ediyor. Ona gösterilen saygı Marslılara gösterilmiş, ona verilen zarar da Marslılara verilmiş sayılır. Komşularımıza bugün saygı göstermemiz oldukça akıllıca ama bunun Larkin Kararları'yla hiçbir ilgisi yok. Aklı

başında kimse, Larkin Kararları'nın üzerinde yaşam olan bir gezegene uygulanacağını iddia etmedi; bundan sonra da etmeyeceklerini söyleyebilirim." Jubal durakladı ve Cennet'ten yardım istercesine yukarı baktı. "Ama Bay Kung, emin olun Mars'ın kadim yöneticileri elçilerine nasıl davrandığımızın farkındalar. Onun aracılığıyla kendilerine sunulan onurlar sembolik de olsa, oldukça kibar. Bu gezegenin hükümetinin bilgece davrandığından eminim. Zamanla, böyle davranmanın en akıllıcası olduğunu siz de öğreneceksiniz."

"Doktor, beni korkutmaya çalışıyorsanız, bunu başaramadınız," dedi Kung, ifadesiz bir sesle.

"Böyle bir beklentim yoktu. Ama bu gezegen çok şanslı çünkü sizin fikirlerinizle yönetilmiyor." Jubal tekrar Douglas'a döndü. "Sayın Sekreter, yıllardır kamuoyunun önünde bu kadar uzun süre bulunmadım... ve yorgunluktan tükendim diyebilirim. Sizin kararınızı beklerken görüşmelere ara verebilir miyiz?"

YİRMİ BİR

Toplantı ertelendi. Jubal, grubunu alıp Saray'dan çıkma çabasının hem Amerikan Başkanı hem de Senatör Boone tarafından engellendiğini gördü; ikisi de Mike'la sohbet etmek istiyorlardı, ikisi de Mars'tan Gelen Adam'la görülmenin kendilerine kazandıracaklarının farkında olan politikacılardı ve her ikisi de tüm dünyanın gözlerinin stereovizyon aracılığıyla o anda üzerlerinde olduğunun bilincindeydiler.

Ve başka açgözlü politikacılar da gelmekteydi.

"Bay Başkan, Senatör, öğlen yemeği için hemen ayrılmamız gerekiyor. Bize katılmaz mısınız?" dedi Jubal, çabucak. Bu ikisini gözlerden uzakta daha kolay kontrol edebileceğini anlamıştı; ayrıca bir terslik olmadan Mike'ı buradan uzaklaştırması gerekiyordu.

Neyse ki her ikisinin de yapacak başka işleri vardı. Jubal, kendini Mike'ı hem Fostercıların ayinine, hem de Beyaz Saray'a götürme sözü verirken buldu; öyle olsun, nasıl olsa gerektiğinde çocuğun hastalandığını söyleyebilirlerdi. "Yerlerinize, kızlar!"

Mike, etrafında yerini alan korumalarıyla birlikte çatıya götürüldü, Anne önden gidiyordu çünkü yolu hatırlıyordu;

ayrıca uzun boyu, sarışın Valkyrie* görünüşü ve üzerindeki etkileyici Adil Tanık cüppesiyle yolu kolayca açıyordu. Jubal, Ben ve *Champion*'ın üç subayı da arka tarafı kolluyorlardı.

Larry ve Greyhound otobüsü çatıda onları bekliyordu; birkaç dakika sonra şoför onları *New Mayflower*'ın çatısında bıraktı. Haberciler onları orada da yalnız bırakmadı tabii ama kızlar Mike'ı Duke'ün daha önce tuttuğu süite kadar korudular. Bu işte bayağı iyiydiler ve keyfini çıkarıyorlardı; özellikle Miriam ve Dorcas, yavrularını koruyan bir dişi kedinin yırtıcılığını sergiliyorlardı ama bu işi bir oyun haline getirmişlerdi, aralarında yarışıyorlardı. Bir metreden daha fazla yaklaşan her muhabir ayağına basan sivri topuklu bir ayakkabıya davetiye çıkarmış oluyordu.

Odalarının bulunduğu koridorun S.S. askerleri tarafından korunduğunu ve kapıda da bir subayın beklediğini gördüler.

Jubal'in ensesindeki tüyler dikiliverdi ama orada bulunmalarının sebebinin Douglas'ın anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiği anlamına geldiğini fark etti (ya da "öyle olduğunu umuyorum" diye düzeltti düşüncesini) Jubal'in toplantıdan önce Douglas'a gönderdiği mektup ne yapacağını ve neden yapacağını açıklıyordu. Ayrıca Douglas'tan gücünü ve yetkisini kullanarak Mike'ın özel hayatını koruması isteniyordu; zavallı çocuğun normal bir hayat yaşayabilmesi için bu şarttı. (Tabii Mike için "normal" bir hayat mümkünse diye tekrar düzeltti Jubal.)

"Jill! Mike'ı kontrol altında tut," demekle yetindi. "Her şey yolunda."

"Tamam, Patron."

Gerçekten her şey yolundaydı. Kapıdaki subay sadece se-

*) Valkyrie: İskandinav mitolojisinde, Baş Tanrı Odin'in hizmetinde olan ve savaş alanında ölmüş kahramanların ruhlarını Valhalla'ya götürmekle görevli on iki kadın savaşçı.

lam verdi. Jubal ona bir bakış attı. "Güzel! Naber, Binbaşı. Son zamanlarda başka kapılar da kırdın mı?"

Binbaşı Bloch kıpkırmızı kesildi ama cevap vermeden önüne bakmayı sürdürdü. Jubal, bu görevin ona ceza olarak verilip verilmediğini merak etti. Hayır, muhtemelen sadece tesadüftü; bu çevrede bu iş için uygun rütbeye sahip sadece birkaç subay olmalıydı. Jubal, evin kapısından içeri bir kokarcanın girip mobilyalarını mahvettiğini söyleyerek biraz daha takılmayı düşündü; binbaşı bu konuda ne yapacaktı acaba? Ama bundan vazgeçti; sadece kabalık etmiş olmakla kalmayacak, aynı zamanda yalan da söylemiş olacaktı. Duke, hepsi iyice içip sarhoş olmadan önce kapıyı bir parça kontraplakla onarmıştı.

Duke içeride bekliyordu. "Oturun beyler. Ne var ne yok, Duke?" dedi Jubal.

Duke omuz silkti. "Kimbilir? Burayı tuttuğumdan beri kimse gelip beni rahatsız etmedi; emin olun. Söylediğin gibi bana sundukları ilk süiti reddettim, tavanı daha kalın olduğu için burayı seçtim; üst katımızda balo salonu var. Ve o zamandan beri de odayı karış karış aradım. Ama Patron, en ufak çöpe bile dinleme aygıtı yerleştirilebileceğini bilecek kadar bu işle uğraştım, eğer bir tane varsa binayı parça parça yıkmadan bulman imkânsız."

"İyi, iyi... ama kastettiğim o değildi. Sadece burada bir oda tutmamız ihtimali var diye bu kadar büyük bir otelin her yerine dinleme aygıtı yerleştirmeleri mümkün değil; en azından ben öyle sanıyorum. Kastettiğim, 'Erzaktan ne haber?' Karnım aç, evlat ve çok susadım; üstelik yemekte üç konuğumuz daha var."

"Ah, tamam. Erzakı gözlerimin önünde indirdiler, aynı şekilde taşıdılar ve kapının girişine bıraktılar; hepsini kilere koydum. Çok şüpheci bir adamsın, Patron."

"Kesinlikle öyleyim; benim kadar uzun yaşamak istiyorsan, sen de öyle olmalısın." Jubal, Douglas'ın ellerine orta

boy bir dış borç büyüklüğünde bir servet emanet etmişti ama Douglas'ın fazla hevesli elemanlarının yiyecek içeceği kurcalamaları ihtimalini göz ardı etmemişti. Böylece, bir çeşnici

başıyla uğraşmak yerine Poconolar'dan buraya bolca yiyecek, daha da fazla miktarda içecek ve biraz su getirtmişti. Ve tabii ki biraz da buz. Sezar'ın buz olmadan Galyalıları nasıl yenebildiğini merak etti.

"O kadar uzun yaşamaya niyetim yok," diye karşılık verdi Duke.

"Keyfîn bilir. Genelinde oldukça iyi bir zaman geçirdiğimi söyleyebilirim. İşe koyulun, kızlar. Anne, cüppeni çıkar da bir işe yara. Bana içki getirmeyi başaran ilk kız 'Sıradaki' olma sırasını savacak. Tabii ki misafîrlerimizden sonra demek istedim. Lütfen oturun, beyler. Sven, en sevdiğin zehir hangisi? Akvavit* sanırım; Larry, koş, bir içki dükkânı bul ve iki şişe akvavit kapıp gel. Kaptan için Bols cini almayı da unutma."

"Bekle, Jubal," dedi Nelson, sertçe. "Bir gece önceden soğutulmamışsa akvavite elimi bile sürmem; Skoç içmeyi tercih ederim."

"Ben de," diye onayladı Van Tromp.

"Pekâlâ. Bir atı boğmaya yetecek kadar Skoç getir öyleyse. Dr. Mahmud? Alkolsüz bir şeyleri tercih ederseniz, kızlar hemen ayarlar."

Mahmud üzgün görünüyordu. "Alkollü içkilerin beni baştan çıkarmasına izin vermemeliyim."

"Buna gerek yok. Bir doktor olarak sana bir reçete yazayım istersen." Jubal onu tepeden tırnağa süzdü. "Evlat, oldukça büyük bir sinirsel gerilim altında gibi görünüyorsun. Bunu meprobamat** ile halledebiliriz ama şu anda elimizde

*) Akvavit: Buğday ya da patatesten yapılan ve kimyonla tatlandırılan bir İskandinav içkisi.

**) Meprobamat: Sakinleştirici bir ilaç.

bulunmadığına göre sana bunu yerine iki duble etil alkol öneriyorum. İlacın kötü tadını örtmek için tercih ettiğin herhangi bir aroma var mı? Ayrıca, köpüklü mü olsun, köpüksüz mü?"

Mahmud gülümsedi ve bir anda o İngiliz görüntüsü kayboldu. "Teşekkür ederim, Doktor ama bırakın kendi günahlarımı kendim işleyeyim. Cin lütfen, yanında biraz suyla. Ya da votka. Ya da elinizde ne varsa."

"Ya da tıbbi alkol," diye ekledi Nelson. "Seni kandırmasına izin verme, Jubal. Kokarca ne bulursa içer ve her seferinde pişman olur."

"Gerçekten pişmanlık duyuyorum," dedi Mahmud, içtenlikle, "çünkü günah olduğunu biliyorum."

"Öyleyse onu bu konuda iğnelemeyi bırak, Sven," dedi Jubal, aksi bir ifadeyle. "Kokarca pişmanlık duyarak günahlarının etkisini azaltıyorsa, bu onun bileceği iş. Benim pişmanlık merkezim '29 borsa faciası sırasında aşırı yüklenmeden yandı ve yerine yenisini almadım... bu da benim bileceğim iş. Herkesin günahı kendine. Yemeklerden ne haber, Kokarca? Anne şu sepetlere muhtemelen domuz jambonu koymuştur; ayrıca o kadar da kolay fark edilmeyecek başka kirli gıdalar da olabilir. Kontrol edeyim mi?"

Mahmud başını iki yana salladı. "Ben gelenekselci biri değilim, Jubal. Bu kurallar çok uzun bir zaman önce, o devrin ihtiyaçlarına göre konulmuş. Ama artık devir değişti."

Jubal bir anda hüzünlendi. "Evet. Ama iyiye mi gidiyor? Boş ver, bu da arkasında bir iz bile bırakmadan gelip geçecektir. Ne istersen ye, kardeşim; Tanrı ihtiyaçtan doğan günahları bağışlar."

"Teşekkürler. Ama aslına bakarsan, genelde gün ortasında yemek yemem."

"Yesen iyi olur, yoksa reçetene yazdığım etanol seni rahatlatmaktan fazlasını yapacaktır. Ayrıca benim için çalışan

çocuklar bazen imla hataları yaparlar... ama hepsi de muhteşem aşçılardır."

Miriam, üzerinde dört kadeh içki bulunan bir tepsiyle gelip Jubal'in arkasında durdu, elinde siparişler, Jubal'in sözlerini dinliyordu. "Patron," diye araya girdi. "Söylediklerini duydum. Bunları yazmayı düşünür müsün?"

"Ne?" Jubal hızla döndü ve ona ters ters baktı. "*Başkalarının işine burnunu sokarsın ha!* Okuldan sonra cezaya kalıp tahtaya bin kez 'Başkalarının özel konuşmalarını dinlemeyeceğim' yazacaksın. Bitirene kadar gitmek yok."

"Peki, Patron. Bu sizin için, Kaptan... ve sizinki, Dr. Nelson... bu da sizin, Dr. Mahmud. Yanında su istemiştiniz, değil mi?"

"Evet, Miriam. Teşekkürler."

"Geleneksel Harshaw servisi; beceriksizce ama hızlı. Bu da seninki, Patron."

"İçine su koymuşsun!"

"Anne'in emirleri. Buzlu içmek için fazla yorgun olduğunu söylüyor."

Jubal uzun süredir acı çeken biriymişçesine baktı. "Neler çektiğimi görüyorsunuz, değil mi, beyler? Kadınların ayakkabı giymelerine hiç izin vermemeliydik. Miriam, onu 'bin kez' Sanskritçe'ye çevir."

"Tamam, Patron. Öğrenmeye zaman bulur bulmaz çeviririm." Jubal'in başına hafifçe vurdu. "İstediğin kadar heyecanlanıp sinirlen, tatlım. Bunu hak ettin. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

"Mutfağa dön, kadın. Bekle; herkes içecek bir şeyler aldı mı? Ben'in içkisi nerede? Ben nerede?"

"Herkes aldı. Ben telefonda köşe yazısını yazdırıyor. İçkisi hemen yanı başında."

"Güzel. Sessizce çekilebilirsin, resmiyete gerek yok ve Mike'ı içeri yolla. Baylar! Me ke aloha pau ole! -çünkü her yıl birer birer azalıyoruz." İçti, diğerleri de ona katıldılar.

"Mike yardım ediyor. Yardım etmeye bayılıyor; sanırım büyüyünce bir kâhya olacak."

"Gittiğini sanmıştım. Neyse, yine de onu yolla. Dr. Nelson onu muayene etmek istiyor."

"Aceleye gerek yok," diye araya girdi geminin cerrahı. "Jubal, bu muhteşem bir Skoç; ama neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Pardon. Polonezyaca. 'Dostluğumuz sonsuza dek sürsün.' Bu sabahki su törenine dipnot olarak düşünün. Bu arada beyler, hem Larry, hem de Duke, Mike'ın su kardeşleri ama bu konuda endişelenmeyin. Yemek pişiremezler... ama ikisi de karanlık bir sokakta arkanızı kollamasını isteyeceğiniz tiplerdir."

"Onların güvenilir olduğunu söylüyorsan, Jubal," dedi Van Tromp, "onları içeri al ve kapıyı kapat. Ama hazır yalnızken kızlara içelim. Sven, fıstıklar için nasıl kadeh kaldırıyordun?"

"Şu tüm dünyanın güzel kızları için söylenenden mi bahsediyorsun? Biz buradaki dördüne içelim, yeter. *Skaal!*" Kadın su kardeşlerine içtiler. "Jubal, onları nereden buldun?" diye sordu Nelson.

"Kendi mahzenimde yetiştiriyorum. Sonra, tam da eğitimleri bitip işe yarayacak hale geldiklerinde şehirli züppenin biri gelip evleniyor. Ne yaparsam yapayım kaybediyorum."

"Ne kadar acı çektiğini görebiliyorum," dedi Nelson, anlayışlı bir tavırla.

"Gerçekten öyle. Umarım hepiniz evlisinizdir."

İkisi evliydi. Mahmud değildi. Jubal ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Nezaket gösterip çözülür müsün, lütfen? Yemekten sonra, tabii ki boş bir mideyle ölüp gitmeni istemem."

"Ben bir tehdit sayılmam. Ben sonsuza dek bekâr kalanlardanım."

"Hadi oradan, bayım! Dorcas'ın sana baktığını gördüm... sen de halinden gayet memnundun."

"Benden zarar gelmez, emin ol." Mahmud, kendi dininden olmayan biriyle asla evlenmeyeceğini söylemeyi düşündü, sonra -Jubal kadar ender görülen bir istisna olsa da- bir Hıristiyan'ın bunu yanlış anlayacağına karar verdi. Konuyu değiştirdi. "Ama Jubal, Mike'a böyle bir öneride bulunma. Senin şaka yaptığını groklayamayacaktır ve elinde bir cesetle kalabilirsin. Bilemiyorum... Mike gerçekten sadece düşünerek kendini öldürebilir mi, bilemiyorum. Ama deneyecektir... ve gerçekten Marslı olsaydı, başarabilirdi de."

"Yapabileceğinden eminim," dedi Nelson, kararlı bir şekilde. "Doktor -'Jubal' demek istedim- Mike'ın metabolizmasıyla ilgili garip bir şey fark ettin mi?"

"Ih, şöyle söyleyeyim. Onun metabolizmasıyla ilgili garip olmayan hiçbir şeye rastlamadım daha."

"Kesinlikle."

Jubal, Mahmud'a döndü. "Ama Mike'ı intihara davet etmem konusunda endişelenme. Ona asla şaka yapmamam gerektiğini öğrendim. Onun şakaları groklamamasını groklayamıyorum." Jubal düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ama *ben* 'grokun' ne demek olduğunu groklayamıyorum... gerçekten öyle. Kokarca, sen Marsça biliyorsun."

"Biraz."

"Yeterince akıcı konuşabiliyorsun, duydum. 'Grok'un ne demek olduğunu groklayabiliyor musun?"

Mahmud derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Hayır. Tam olarak değil. 'Grok', Mars dilinin en önemli sözcüğü ve önümüzdeki kırk yılı bu kelimeyi anlamayla uğraşıp sonra da açıklayabilmek için milyonlarca kelimelik yazı yazarak geçireceğim. Yine de başarılı olabileceğimi sanmıyorum. 'Grok' sözcüğünü groklamak için Marsça *düşünebilmen* gerekiyor. Mike bunu yapıyor... ben yapamıyorum. Sanırım Mi-

ke'ın en basit insan düşüncelerinin bazılarına ne kadar değişken yaklaştığını fark ettin mi?"

"Fark ettim mi? Beynimi zonklatıyor."

"Benim de öyle."

"Yemek," diye anons etti Jubal. "Öğle yemeği, zamanı gelmişti artık. Kızlar, yemeği ulaşabileceğimiz bir yere koyun ve saygı gösterip sessiz olun. İstiyorsanız konuşmanıza devam edin, Doktor. Yoksa Mike'ın burada olması nedeniyle ertelemek daha mı iyi?"

"Hiç de değil." Mahmud, Mike'la kısa bir süre Marsça bir şeyler konuştu. Mike cevap verdi, yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi; sonra ifadesi kayboldu ve yemeğe oturdu, sessizce yemeğini yemek ona yetiyormuş gibiydi. "Ona ne yapmaya çalıştığımı söyledim, o da bana doğru konuştuğumu; bu onun fikri değil, sadece basit bir gerçeğin dile getirilmesi, bir gereklilik. Umarım başarısız olursam fark eder ve bana yanlışımı gösterir. Ama bunu yapacağından kuşkuluyum. Görüyorsunuz, Mike Marsça düşünüyor; bu da ona sizin ve benim kullandığımızdan çok daha farklı bir galaksi 'haritası' sunuyor. Anlatabildim mi?"

"Bunu grokladım," diye onayladı Jubal. "Dilin kendisi bir insanın en temel düşüncelerini belirler."

"Evet ama... Doktor, Arapça biliyorsun, değil mi?"

"Eh? Uzun yıllar önce, pek de iyi olmasa da biliyordum," diye kabullendi Jubal. "Bir süre AFS aracılığıyla Filistin'de bulunmuştum. Ama artık pek hatırlamıyorum. Hâlâ biraz okuyabiliyorum... çünkü peygamberin sözlerini orijinal haliyle okumayı tercih ediyorum."

"Gayet uygun. Kuran tercüme edilemeyeceğinden dolayı... ne kadar dikkatli olunursa olunsun tercüme sırasında 'harita' değişir. Öyleyse İngilizce'nin bana ne kadar zor geldiğini an-

layabilirsin. Sadece benim dilimin kelimelerinin anlamlarının daha sınırlı olması ya da zamanların daha az olması değil; tüm 'harita' değişiyor. İngilizce, insan dilleri içinde en geni

şi, en yakın rakibinden birkaç kat fazla kelime içeriyor; sadece bu bile İngilizce'nin dünyanın *lingua francası**' olmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor çünkü -barbarların etkisine rağmen- en zengin ve en esnek dil bu... ya da belki de barbarların etkisi yüzünden demeliyiz. İngilizce, karşısına çıkan her şeyi yutuyor ve buradan yeni bir İngilizce türetiyor. Kimse, korunan ve sınırları olan bazı dillerde olduğu gibi bu süreci durdurmaya çalışmadı... muhtemelen bunun sebebi de bir 'Kraliyet İngilizcesi'nin olmayışı; çünkü 'Kraliyet İngilizcesi' Fransızca'dır. İngilizce, kimsenin nasıl büyüdüğünü umursamadığı karışık bir dildi... ve o da büyüdü! Devasa boyutlara ulaştı. Öyle ki bu canavarı kucaklamayı göze almayan kimse eğitimli sayılmıyor artık.

"Bu çeşitlilik, incelik ve mantıksız, yerel ağızlara bağlı bu karmaşıklık, başka dillerde söylenmesi mümkün olmayan şeyleri İngilizce söylememizi sağlıyor. Bu, neredeyse beni çıldırtıyordu... ta ki bu dilde düşünmeyi -ve bu sayede doğup büyüdüğüm 'haritanın' üzerine bir başkasını koymayı- öğrenene kadar. Birçok açıdan daha iyi bir harita bu; en azından daha ayrıntılı olduğu kesin."

"Ama yine de basit bir dil olan Arapça'da söylenip de İngilizce'de karşılığı olmayan şeyler var."

Jubal başıyla onayladı. "Çok doğru. İşte bu yüzden, az da olsa Arapça okumayı bırakmadım."

"Evet. Ama Mars dili İngilizce'den öyle karmaşık -ve evrenin algılanmasını soyutlayışı bakımından çok farklı- ki kıyaslarsak İngilizce ve Arapça aynı dil sayılabilir. Bir İngiliz ve bir Arap birbirlerinin düşüncelerini diğerinin dilinde anlama-

---

*) Lingua franca: İtalyanca, en yaygın şekilde kullanılan dil.

yı öğrenebilirler. Ama herhangi birimizin (kendine özgü bir şekilde öğrenen Mike dışında) Marsça *düşünebileceğinden* emin değilim -evet, ikinci bir dil olarak Marsçayı öğrenebiliriz- zaten benim konuştuğum da bu.

"Şimdi bu kelimeyi ele alalım: 'grok'. Anlamı sanırım Marslıların bir ırk olarak düşünmeye ve konuşmaya başladıkları zamana kadar uzanıyor -bu da onların tüm 'haritası'nı gözler önüne seriyor- ve aslında oldukça basit. 'Grok', 'içmek' demek."

"Ha?" dedi Jubal. "Ama Mike sadece içmekten bahsederken asla 'grok' demiyor. O..."

"Bir dakika." Mahmud, Mike'la Marsça konuştu.

Mike biraz şaşırmış görünüyordu. "Grok içmek demek," dedi ve konuyu kapattı.

"Ama Mike aynı zamanda," diye devam etti Mahmud, "söyleyeceğim yüzlerce başka kelimeyi de kabul ederdi, bizim farklı kavramlar, hatta zıt kavramlar olarak adlandıracağımız sözcükleri bile. Ve 'grok', nasıl kullandığınıza bağlı olarak bu anlamların *hepsini* kapsıyor. 'Korku' demek, 'sevgi' demek, 'nefret' demek - Marslıların 'haritasına' göre bir şeyi tümüyle groklamadan, onunla kendinizi bütünleşmiş sayacak kadar iyi anlamadan ondan nefret edemezsiniz. Kendinizden de nefret etmeniz gerekir. Ama bu, aynı zamanda o şeyi sevmenizi ve bağrına basmayı gerektirir. İşte o zaman *nefret* edebilirsiniz ve (bence) Marslıların nefreti öyle yoğun bir duygu ki bizim buna en yakın duygumuz onun yanında ancak hafif bir hoşnutsuzluk gibi kalır."

Mahmud yüzünü buruşturdu. "Matematiksel açıdan anlamı 'birebir eşit'. İnsanların klişe lafı 'Bu beni senden daha fazla üzdü', içinde Marslılardan izler taşıyor gibi. Marslılar, bizim modern fizikle yıllarca uğraşarak öğrendiğimiz bir gerçeği içgüdüsel olarak biliyormuş gibi görünüyorlar: gözlemcinin gözlemlediği objeyle ilişkisi, ancak gözlem sürecinin

kendisiyle olur. 'Grok', gözlemcinin gözlem süreciyle bütün leşip onun bir parçası olması durumunu anlatıyor; iç içe geç me, toplu bir tecrübenin içinde bireysel kimliğini kaybetme.

Bizim din, felsefe ve bilimle ifade etmeye çalıştığımız her şey anlamına geliyor ve bizim bunu anlayabilmemiz, kör bir adamın renkleri anlaması kadar zor." Mahmud durakladı. "Jubal, seni parçalayıp etinden yahni yapsaydım, sen ve yahni, içindeki her şeyle birlikte groklayacaktınız ve sizi yediğimde birlikte groklayacaktık; hiçbir şey kaybolmayacaktı ve kimin kesip yeme işini yaptığı da fark etmeyecekti."

"Benim için ederdi!" dedi Jubal, sertçe.

"Sen bir Marslı değilsin." Mahmud tekrar durdu ve dönüp Mike'la Marsça bir şeyler konuştu.

Mike başıyla onayladı. "Doğru konuşuyorsun, kardeşim Dr. Mahmud. Hep dediğim gibi. Sen Tanrı'sın."

Mahmud çaresizce omuz silkti. "Ne kadar ümitsiz olduğunu görüyor musunuz? Ne yaparsam yapayım, elime Tanrı'ya hakaretten başka bir şey geçmiyor. Biz Marsça düşünmüyoruz. *Düşünemeyiz.*"

"Sen Tanrı'sın," dedi Mike, onaylar bir tavırla. "Tanrı groklar."

"Lanet olsun, konuyu değiştirelim! Jubal, kardeşlik durumumuzdan yararlanıp biraz daha cin isteyebilir miyim?"

"Ben getiririm," dedi Dorcas ve ayağa fırladı.

Bu hoş bir aile pikniğiydi; ortam Jubal'in resmiyetten uzak sıcaklık yaratma kabiliyetiyle rahatlamış, ekibinin paylaştığı bu kabiliyet üç misafirin de rahat insanlar oluşuyla birleşince -her üçü de eğitimli, başarılı ve rekabet etmeye ihtiyacı olmayan insanlardı- işler iyice kolaylaşmıştı. Üstelik, dört adam da Mike'a bir babanın ilgisiyle yaklaşıyorlardı. Esirgeyen ve bağışlayan Tanrı'sına inanmayanların yanında kendini nadiren rahat hisseden Dr. Mahmud bile gevşemişti ve mutluydu. Jubal'in Peygamber'in sözlerini okumuş oldu-

gunu öğrenmek çok hoşuna gitmişti... ve şimdi, durup bir kez daha bakınca, Jubal'in evindeki kadınların o kadar da zayıf olmadıklarını fark etti. Şu esmer olan... Ama bu fikri aklından çıkardı; burada misafirdi.

Ama kadınların kendi aralarında konuşmamaları, erkeklerin konuşmasına karışmamaları ve yiyecek içecek servisini hızlı ve misafirperver bir şekilde yerine getirmeleri hoşuna gitmişti. Miriam'ın efendisine gösterdiği saygısızlık onu şaşkına çevirmişti ama sonra bunun ne olduğunu fark etti: kediler ve en sevilen çocuklara ev sınırları içinde tanınan özgürlük.

Jubal daha önce Genel Sekreter'den haber beklemek dışında yapacak bir şeyleri olmadığını açıklamıştı. "İş yapmak gibi bir niyeti varsa -ki bence anlaşmaya hazır- ondan bugün haber alabiliriz. Haber gelmezse, bu akşam eve döneriz... ve gerektiğinde tekrar geliriz. Saray'da kalsaydık, pazarlık etmeye kalkabilirdi. Burada, kendi çöplüğümüzde pazarlık etmeyi reddedebiliriz."

"Ne diye pazarlık etsin ki?" diye sordu Kaptan Van Tromp. "One istediği her şeyi verdin."

"Her şeyi değil. Douglas, avukatlık yetkisinin dokunulmaz, iptal edilemez olmasını tercih ederdi... oysa şimdi, iyi davranmadığı takdirde tüm gücünü nefret ettiği ve korktuğu birine devretmek zorunda... şurada oturup masumca gülümseyen serseriye, kardeşimiz Ben'e. Ama Douglas dışında kesinlikle pazarlık etmek isteyecek başkaları da var. Şu ağırbaşlı buda, Kung... benden ölümüne nefret ediyor çünkü ayağının altındaki halıyı çekip alıverdim. Ama Douglas bunu kabul etmeden önce bizi baştan çıkarabilecek bir anlaşma akıl edebilirse, mutlaka teklif edecektir. Bu yüzden ondan da uzak duracağız. Bize getirilen hiçbir şeyi yiyip içmememizin tek sebebi Kung."

"Gerçekten endişelenecek bir şeyler olduğunu mu düşü-

nüyorsun?" diye sordu Nelson. "Aslına bakarsan Jubal, ben senin evden uzaktayken bile kendi mutfağının lezzetlerinde ısrarcı olan bir gurme olduğunu sanmıştım. Böyle büyük bir otelde zehirlenebileceğim aklımın ucundan geçmez."

Jubal başını üzgünce iki yana salladı. "Sven, sen herkesin kendi gibi olduğunu düşünen dürüst bir adamsın ve aslında haklısın da. Hayır, kimse seni zehirlemeye çalışmayacak... ama Mike'ın yemeğinin tadına baktığın için karın senin hayat sigortanla yaşamak zorunda kalabilir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sven, ne istersen sipariş ederim. Ama ona ne *ben* elimi sürerim, ne de Mike'ın yemesine izin veririm. Çünkü, bu odaya gelecek herhangi bir garsonun Kung için -hatta belki iki-üç farklı patron için daha- çalışıyor olacağına bahse girerim. Çalıların arkasında saklanan düşman öcüleri görmüyorum; nerede olduğumuzu biliyorlar ve harekete geçmek için kullanabilecekleri birkaç saatleri vardı. Sven, çok ciddi olarak söylüyorum ki benim en büyük derdim, temsil ettiği güç yasal olarak kesinleşip dokunulmaz hale gelinceye ve ölümünün kimsenin işine yaramayacağı koşulları elde edene kadar bu çocuğun hayatta kalmasını sağlamak."

Jubal iç çekti. "Kara dul örümceğini düşünün. Korkak küçük bir yaratıktır, yararlıdır ve benim zevkime göre, parlak deri görünüşü ve en belirgin işareti olan kırmızı kum saati lekesiyle tüm araknidlerin en güzelidir. Ama zavallı hayvanın, boyuna göre çok fazla güce sahip olmak gibi bir şanssızlığı vardır. Bu yüzden herkes gördüğü yerde onları öldürür.

"Kara dulun zehrinin gücü konusunda yapabileceği bir şey yoktur, ondan kurtulması mümkün değildir.

"Mike da aynı sorunu yaşıyor. Bir kara dul kadar güzel görünüşlü değil ama..."

"Yapma, Jubal!" dedi Dorcas, bu haksızlığa sinirlenerek. "Ne kadar kötü bir laf. Üstelik ne kadar da *yanlış*!"

"Üzgünüm, evlat. Ben senin hormonal değerlendirmeni paylaşmıyorum. Hoş ya da değil, Mike sahip olduğu paradan kurtulamıyor ama para elindeyken de tehlikede. Sadece Kung da değil. Yüksek Mahkeme artık olması gerektiği kadar 'politika dışı' değil... gerçi onlar Mike'ı öldürmektense hapse atmayı tercih eder ama bana sorarsanız bu daha da kötü bir kader. Onunla ilgilenen en az bir düzine farklı taraf daha var... onu belki öldürecek, belki öldürmeyecek ama en azından Mike'ın bir cenaze töreninin onur konuğu olmasının kendileri için iyi olup olmayacağını kafalarında tartmış kişiler var. Ben..."

"Telefon, Patron."

"Anne, derin düşüncelerimi böldün. Porlocklusun herhalde."

"Hayır, Dallaslıyım."

"Ve hiçbir telefona cevap vermeyeceğim."

"'Becky arıyor' dememi istedi."

"Neden daha önce söylemedin?" Jubal aceleyle salondan çıktı ve telefon ekranında Madam Vesant'ın dostça ifadesiyle karşılaştı. "Becky! Seni gördüğüme sevindim, kızım!" Kadının onu nerede bulacağını nasıl bildiğini sormadı bile.

"Selam, Doktor. Gösterini izledim ve arayıp haber vereyim dedim."

"Nasıl görünüyordu?"

"Profesör seninle gurur duyardı. Kontrolün bu kadar ustaca ele geçirildiğini hiç görmemiştim. Sonra da hedefler, onlara neyin çarptığını anlayamadan hepsini ezdin geçtin. Doktor, bir ikizinin olmaması avukatlık mesleği için büyük kayıp."

"Bu sözleri senden duymak büyük şeref, Becky." Jubal hızla düşündü. "Ama gösteriyi sen ayarladın; ben sadece fırsattan istifade ettim. Ücretini söyle, Becky ve hiç çekinme." Ne isterse iki katını ödemeye karar vermişti. Mike için iste-

diği banka hesabı bu kadarcık bir ödemeyi hissetmezdi bile.. üstelik, Becky'yi cömertçe ödüllendirmek ona borçlu kalmak tan iyiydi.

Madam Vesant kaşlarını çattı. "Hislerimi incitiyorsun."

"Becky, Becky! Büyü artık, tatlım. Herkes seni alkışlayıp tebrik edebilir ama büyük, yeşil bir para yığını en güzel teb riktir. *Benim* param da değil. Bu hesabı Mars'tan Gelen Adam ödüyor ve inan bana, bunu rahatlıkla karşılayabilir." Sırıttı "Benden alacağın tek şey bir teşekkür, bir öpücük ve kemik lerini kıracak kadar sıkı bir sarılma olacak."

Madam Vesant gevşedi ve gülümsedi. "Bu sözünü unut ma. Profesör'ün iyi olacağını söylerken kalçalarımı nasıl ok şadığını hâlâ hatırlarım... bir vücudun kendini daha iyi his setmesini sağlamayı iyi beceriyorsun."

"Bu kadar profesyonellik dışı bir şey yaptığıma inanamı yorum."

"Yaptın, yaptığını biliyorsun. Üstelik bir baba şefkati gibi de görünmüyordu."

"Belki de. Belki de ihtiyaç duyduğun tedavinin o olduğu nu düşünmüşümdür. Paskalya Yortusu'na kadar kalça okşa mayı bırakmıştım ama senin için bir istisna yaparım."

"Yapsan iyi olur."

"Sen de şu ücreti belirle. Sıfırları eklemeyi de unutma."

"Ih... düşünürüm. Ama gerçekten, Doktor, ücretini alma nın başka yolları da var. Bugün borsayı izledin mi?"

"Hayır, anlatma. Buraya gel ve birer içki içelim."

"Ih, gelmesem iyi olur. Önemli bir müşterime gerektiği anda danışmanlık yapacağıma söz verdim."

"Anlıyorum. Hımın... Becky, sence yıldızlar, bu anlaşma nın bugün imzalanıp onaylansa herkes için en iyisi olacağını gösteriyor, bunun olması mümkün mü? Belki borsa kapan dıktan hemen sonra?"

Madam Vesant düşünceli görünüyordu. "Bir bakarım."

"Öyle yap. Ve meşgul olmadığın bir zamanda gelip bizimle kal. İstediğin kadar uzun kal ve rahat et. Oğlanı seveceksin. Bir yılanın pantolon askıları kadar garip ama aynı zamanda gizlice verilmiş bir öpücük kadar da tatlı."

"Ih... gelirim. En kısa zamanda. Sağ ol, Doktor."

Vedalaştılar ve Jubal salona döndü. Dr. Nelson muayene etmek için Mike'ı yatak odalarından birine götürmüştü. Nelson'un çantası yanında olmadığından kendi malzemelerini kullanmasını önermek için yanlarına gitti.

Jubal, Mike'ın soyunmuş durduğunu ve geminin cerrahının da şaşkınca baktığını gördü. "Doktor," dedi Nelson, neredeyse kızgın bir sesle, "bu hastayı sadece on gün önce gördüm. Bu kaslar nereden çıktı, söyler misin?"

"Aslında, *He-Man dergisi* Rut'un arka kapağındaki kuponu kesip yolladı. Bilirsin, reklam kırk beş kiloluk zayıf birinin nasıl..."

"Doktor, lütfen!"

"Neden ona sormuyorsun?" diye önerdi Jubal.

Nelson da öyle yaptı. "Onları düşünerek yaptım," diye karşılık verdi Mike.

"Aynen öyle," diye onayladı Jubal. "'Onları düşünerek yaptı'. Onu bir hafta kadar önce bulduğumda berbat vaziyetteydi, sıska, gevşek kaslı ve soluk tenliydi. Bir mağarada büyümüş gibiydi... ki anladığım kadarıyla bu aşağı yukarı doğru. Ben de ona güçlenmesi gerektiğini söyledim. O da öyle yaptı."

"Egzersizler?" dedi Nelson, kuşkuyla.

"Sistematik bir şey yapmadık. Canı istediğinde havuzda yüzdü, hepsi bu."

"Bir hafta yüzmek insanın yıllardır vücut geliştirmeyle uğraşıyormuş gibi görünmesini sağlamaz!" Nelson kaşlarını çattı. "Mike'ın bizim kontrol edemediğimiz kasları bilinçli şekilde kullanabildiğinin farkındayım. Daha önce de böyle örnek-

ler görüldü. Diğer yandan bu, birinin şunu düşünmesini gerektiriyor ki..."

"Doktor," dedi Jubal, kibarca, "neden groklayamadığını kabullenip bu dertten kurtulmuyorsun?"

Nelson iç çekti. "Sanırım haklısın. Giyinebilirsin, Michael."

Bir süre sonra Jubal, dostça atmosfer ve şarabın da etkisiyle, *Champion*'dan gelen üçlüye sabah yaptığı işlerle ilgili kuşkularından bahsetmeye başladı. "İşin finansal kısmı oldukça basit: Mike'ın parasını bir yere bağla ki kimsenin bunun için mücadele etmesinin anlamı kalmasın. Ölümü halinde bile. Çünkü Douglas'a Mike'ın ölümü halinde müşavirlik görevinin sona ereceğini bildirdim ama öte yandan genellikle güvenilir bir kaynak -bu da ben oluyorum- Kung ve diğerlerine Mike'ın ölümünün Douglas'ın kontrolünü kalıcı kılacağı söylentisini yaydı. Tabii ki büyülü güçlerim olsaydı, çocuğun hem politik konumunu hem de son kuruşuna kadar tüm parasını ortadan kaldırırdım. Bu..."

"Bunu neden yapardın, Jubal?" diye araya girdi Kaptan.

Harshaw şaşırmış görünüyordu. "Zengin misin, Kaptan? 'Faturalarını ödeyecek ve istediğin şeyi alacak paran var mı' diye sormuyorum. Gerçekten *zengin* olmaktan bahsediyorum... bir yönetim toplantısına girdiğinde üzerindeki paranın çokluğundan yerdeki tahtaları esnetecek kadar zengin olmaktan."

"*Ben mi?*" diye homurdandı Van Tromp. "Aylık maaşımı alıyorum, eninde sonunda gelecek bir emeklilik ikramiyem, ipotekli bir evim ve kolejde okuyan iki kızım var. Emin ol, bir süreliğine zengin olmayı isterdim!"

"Eğer zengin olsaydın bundan hoşlanmazdın."

"*Hah!* Okuyan iki kızın olsaydı böyle söylemezdin."

"Kayıtlara geçirilmesi için söylüyorum, kolejde dört kız okuttum ve bunu yapmak için boğazıma kadar borca battım. Bir tanesi bu yatırımın karşılığını verdi, mesleğinin önde ge-

lenlerinden biri ama kocasının soyadını kullanıyor çünkü ben Kim Kimdir'de ona ayrılan sayfada güzel bir hatıra olarak kalmak yerine popüler saçmalıklar yazarak para kazanmayı tercih eden yaşlı serserinin tekiyim. Diğer üçü, doğum günlerimi unutmayan ve bunun dışında da beni rahatsız etmeyen iyi insanlar. Aldıkları eğitimin faydasız olduğunu söyleyemem. Ama çocuklarımın, bir insanın çoğunlukla sahip olduğundan fazlasına ihtiyaç duyduğunu anladığımı göstermesi dışında, konuyla bir ilgisi yok. Ama bunu kolayca halledebilirsin; istifa edersin ve sana sadece imza atman için şu ankinin birkaç katı maaş ödeyecek mühendislik firmalarından birine girersin. General Atomics. Ya da diğerlerinden biri. Daha önce bazı teklifler aldın, değil mi?"

"Bu, konumuzun dışında," diye sertçe karşılık verdi Kaptan Van Tromp. "Ben bir profesyonelim."

"Yani tüm dünyada seni uzay gemisi kaptanlığını bırakmaya ikna edecek kadar çok para yok. Bunu anlıyorum."

"Ama paramın olması da hoş olurdu."

"Biraz fazla paranın sana hiçbir faydası olmazdı çünkü kız çocuklar, sen normal bir meslekte çalışıp ne kazanırsan kazan, yüzde on fazlasını harcarlar. Bu, çok tecrübe edilmiş ama dile getirilmemiş bir doğa kanunu, şu andan itibaren 'Harshaw Kanunu' olarak anılacak. Ama Kaptan, *gerçek* servet, vergi kaçırmak için bir sahtekârlar ordusu tutmanı gerektirecek kadar büyük bir servet, seni en az istifa etmek kadar rahatsız ederdi."

"Neden öyle olsun ki? Hepsini hisse senetlerine yatırır ve ara sıra bir kısmını nakde çevirerek idare ederdim."

"Öyle mi? Büyük bir servet edinecek tipte bir insansan değil. Çok para kazanmak kolay. Gereken tek şey, hayatını sadece para kazanmak ve eline geçen parayı büyütmeye adayıp bütün diğer ilgi alanlarını bir kenara bırakmak. Fırsatlar devrinin kapandığını söylüyorlar. Saçmalık! Bu gezegendeki her

on zenginden yedisi hayata cebinde beş kuruş olmadan atıl mıştır; üstelik yukarılara tırmanmayla uğraşan bir sürü de zengin adayı var. Böyle insanları ne yüksek vergiler, ne de

sosyalizm durdurabilir; sadece yeni kurallara adapte olurlar ve kuralları değiştirirler. Ama ünlü bir balerin bile servet elde eden biri kadar çok çalışmaz. Kaptan, bu senin tarzın değil; sen para kazanmak istemiyorsun, sadece dilediğin gibi harcayabilmek için paran olsun istiyorsun."

"Doğru! İşte bu yüzden neden Mike'ın servetini elinden almak istediğini anlamıyorum."

"Çünkü Mike'ın o servete ihtiyacı yok ve o para, elini kolunu herhangi bir fiziksel özürden çok daha fazla bağlayacak. Servet -büyük servet- bir lanettir... kendini para kazanma oyununa adamadığın sürece. O durumda bile ciddi sorunlar yaratır."

"Ah, bu, saçmalık! Jubal, sağlam bir adamı hadım olmanın avantajları konusunda ikna etmeye çalışan bir haremağası gibi konuşuyorsun. Kusura bakma."

"Olabilir," diye onayladı Jubal, "ve muhtemelen aynı sebepten; insanın kendi erdemlerinin eksikliğine kılıf uydurma yeteneği kısıtlıdır, ben de istisna değilim. Ben de senin gibi harcamak dışında parayla ilgilenmediğimden, -kendi ahlaksızlıklarımı karşılayacak kadarı dışında- gerçekten büyük bir serveti kazanmak konusunda en ufak bir şansım yok. Ama bu alçakgönüllü geliri kazanamamak gibi bir tehlike içinde de değilim çünkü kendini kumar oynamaya kaptırmayacak kadar aklı olan herkes, ister kiliseye yardımda bulunmak, isterse uyuşturucu kullanmak olsun, kendi kötü alışkanlıklarını beslemeye yetecek kadar para kazanabilir. Ama büyük bir servet? Bu sabahki gösteriyi izledin. Şimdi bana dürüstçe cevap ver. Sence anlaşmayı hafifçe değiştirip tüm o servetin yöneticisi olabilir, istediğim kadar bir ücreti alma yetkisine sahip olabilir ve bunun yanında diğer konuları ayarlayıp Douglas'ın

durumu kabullenmesini sağlayabilir miydim? Bunu yapabilir miydim? Mike bana güveniyor; ben onun su kardeşiyim. Onun servetini çalıp Bay Douglas ve hükümetin bunu görmezden gelmesini sağlayabilir miydim?"

"Ih... lanet olsun Jubal. Sanırım yapabilirdin."

"Kesinlikle yapabilirdim. Genel Sekreter de senden daha fazla para isteyen biri değil. Onun derdi politik güç; bu bana oldukça uzak bir kavram. Douglas'a (nazikçe tabii ki hırsızlar arasında bile görgü kuralları vardır) Smith'in mülkünün onun hükümetini destekleyeceği sözünü verseydim, gelirlerle ne yapacağıma kimse karışmazdı ve resmen Mike'ın temsilcisi olurdum."

Jubal ürperdi. "Mike'ı etrafında toplanan akbabalardan koruyabilmek için bunu yapmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ve panik içindeydim. Kaptan, anlaşılan büyük servetin ne kadar büyük bir yük olduğunu bilmiyorsun. Servet, dolu bir cüzdana ve dilediğince harcayabilecek zamana sahip olmak demek değildir. Servet sahibi, her an çevresinin Bombay dilencileri gibi kendisine ısrarla yalvaran, servetinin bir kısmını yatırması ya da bağışlaması için uğraşanlarla dolu olduğunu görür. Dürüst arkadaşlıklardan kuşkulanmaya başlar; gerçekten de böyle arkadaşlar bulması zordur; onun arkadaşı olabilecek kimseler, dilenciler tarafından itilip kakılamayacak kadar kırılgan, onlardan biri sanılmayı kaldıramayacak kadar da gururludurlar.

"Daha da kötüsü, kendisinin ve ailesinin hayatı her an tehlikededir. Kaptan, kimse seni kızlarını kaçırmakla tehdit etti mi?"

"Ne? Yüce Tanrı, asla böyle bir şey olmamasını umarım."

"Mike'ın eline tutuşturulan servete sahip olsaydın, kızlarının yanında gece gündüz korumalar bulundurur dun ve o zaman bile rahat uyuyamazdın çünkü o korumaların baştan çıkıp çıkmayacaklarını bilemezdin. Bu ülkedeki son yüz kaçırıl-

ma olayının kayıtlarına bak ve kaçının güvenilir bir çalışan sayesinde gerçekleştiğine dikkat et... ve ayrıca bu olayların ne kadar azında kurbanların sağ kurtulduğunu da unutma. Son

ra kendine sor: Servetin sağlayacağı lükslerden, kızlarının hayatının her an tehlikede olmasına değecek olan var mı?"

Van Tromp düşünceli görünüyordu. "Yok. Sanırım ipo tekli evimi tercih ederim; bu bana daha uygun. Kızlarım benim her şeyim, Jubal."

"Amin. Bunun düşüncesi bile korkunç. Benim için servetin çekici bir yanı yok. Tek istediğim kendi tembel, işe yaramaz hayatımı sürdürmek, kendi yatağımda uyumak ve *rahatsız* edilmemek! Oysa, hayatımın son birkaç yılını bir büroda, etrafım sekreterlerle çevrili vaziyette oturup uzun saatler boyunca Mike'ın iş temsilciliğini yaparak geçirmek zorunda kalacağımı sandım.

"Sonra bir anda ilham geldi. Douglas zaten bu korumaların arkasında yaşıyor, zaten bütün bu personele sahip. Madem o paranın getireceği tüm gücü Mike'ın sağlıklı ve özgür yaşayabilmesi için feda edeceğim, neden paranın getireceği tüm baş ağrısını o serseri çekip ödemesin ki? Douglas'ın Mike'ın parasını çalacağı gibi bir endişem yok; ancak ikinci sınıf, önemsiz politikacılar paraya düşkün olurlar ve Douglas, tüm kusurlarına rağmen ikinci sınıf biri değil. Somurtmayı bırak, Ben ve bütün pisliği *senin* üzerine yığmaması için dua et.

"Böylece bütün pisliği Douglas'ın üzerine attım; böylece tekrar bahçemle ilgilenmeye dönebileceğim. Ama dediğim gibi, para kısmı, çözümü bulduktan sonra kolayca halledildi. Beni endişelendiren Larkin Kararları'ydı."

"Orada aklını kaçırdığını zannettim, Jubal," dedi Caxton. "Mike'ın bir hükümdar gibi onurlandırılması saçmalığı. Hem de cidden onurlandırılması! Tanrı aşkına, Jubal, Mike'a şu saçma Larkin Kararları'ndan doğan herhangi bir hak ve unva

nı istemediğine dair bir kâğıt imzalatman yeterliydi. Douglas'ın bunu istediğini biliyordun; Jill sana söylemişti."

"Ben, evlat," dedi Jubal, nazikçe, "çalışkan bir muhabir olduğunu ve ara sıra da olsa okunabilir bir şeyler yazdığını söyleyebilirim."

"Hey, sağ ol! Hayranımsın demek."

"Ama strateji anlayışın Neanderthal devrinden kalma."

Caxton iç çekti. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, Jubal. Bir an için yaşlılığın seni yumuşatıp duygusallaştırdığını sandım."

"Bir gün o hale gelirsem, vur beni. Kaptan, Mars'ta kaç adamınızı bıraktınız?"

"Yirmi üç."

"Peki, Larkin Kararları'na göre statüleri ne?"

Van Tromp sıkıntılı görünüyordu. "Bu konuda konuşmamam gerekiyor."

"Öyleyse konuşma," dedi ona Jubal. "Sonuçları ben de tahmin edebilirim, Ben de edebilir."

"Kaptan, Kokarca da ben de artık siviliz," dedi Dr. Nelson. "Nerede ve nasıl istersek konuşabiliriz..."

"Bence de," diye onayladı Malınud.

"-ve eğer benimle uğraşmaya niyetleri varsa, yetkimi ters çevirerek ne yapacaklarını biliyorlar. Hükümet bize ne hakla neden bahsedemeyeceğimizi söyleyebilir? O koltuk ısıtıcıları Mars'a gitmedi. Biz gittik."

"Sakin ol, Sven. Ben de konuşmaya niyetliyim; bunlar bizim su kardeşlerimiz. Ama Ben, bunları sütununda yayınlamazsan sevinirim. Tekrar uzay gemisi kaptanlığı yapabilmek isterim."

"Kaptan, 'aramızda kalsın'ın ne demek olduğunu biliyorum. Ama içini rahatlatacaksa, bir süre gidip Mike'la kızlara katılabilirim, zaten Jill'i görmek istiyordum."

"Lütfen kal. Ama... bu su kardeşleri arasında. Hükümet

geride bıraktığımız koloni konusunu oldukça iyi düşünmüş. Koloniye katılan herkes, daha Dünya'dan ayrılmadan Larkin haklarının tamamından vazgeçtiğini ve bunları hükümete devrettiğini belirten birer kâğıt imzaladı. Mars'a ulaştığımız da Mike'ı orada bulmak her şeyi altüst etti. Ben bir avukat değilim ama anladığım kadarıyla Mike haklarından vazgeçerse bu, değerli şeylerin paylaşılması konusunda hükümeti tanı yetkili kılar."

"Değerli şeyler mi?" diye sordu Caxton. "Bilimsel şeyler dışında yani. Bak Kaptan, başarınızı küçümsemeye çalışmıyorum ama gördüğüm ve duyduğum kadarıyla Mars, insanlar için pek değerli bir mülk değil. Yoksa hâlâ 'okumadan önce öl' sınıfına giren dosyalar mı var?"

Van Tromp başını iki yana salladı. "Hayır, bilimsel ve teknik raporların hepsi açıklandı sanırım. Ama Ben, Ay, orayı ilk ele geçirdiğimizde değersiz bir kaya yığınından başka bir şey değildi. Bir de şimdiki haline bak."

"Tuşe*," diye kabullendi Caxton. "Büyükbabamın Kanada uranyumu yerine Lunar Girişimcilik'i satın almış olmasını dilerdim. Jubal'in aksine benim zengin olmaya bir itirazım yok. Ama ne olursa olsun, Mars'ın sahipleri var."

Van Tromp mutsuz görünüyordu. "Evet. Ama... Kokarca, sen anlat."

"Ben, Mars'ta insan yerleşimi için yeterince boş yer var... ve anlayabildiğim kadarıyla Marslılar bu işe karışmayı düşünmüyorlar," dedi Mahmud. "Arkamızda bir koloni bırakacağımızı söylediğimizde itiraz etmediler. Ama memnun da olmadılar. İlgilenmediler bile. Biz bayraklarımızı sallayıp o topraklar üzerinde hak iddia ediyoruz. Ama durumumuz, okullarda görebileceğin cam akvaryum içindeki karınca kolonilerinden farksız olabilir. Bunu tam olarak groklayamadı."

---

*) Tuşe (Touché): Eskrimde sayı.

Jubal başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ben de öyle. Bu sabah gerçek durum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu... sadece hükümetin Mike'ın elinden şu Larkin haklarını almak için sabırsızlandığını biliyordum. Bunun ötesinde tümüyle cahildim. Bu yüzden, hükümetin de eşit derecede bilgisiz olduğunu varsayarak cesurca ileri atıldım. 'Cesaret, hep cesaret' stratejinin en önemli prensibi. Tıp eğitimim sırasında ne yapacağını bilmez durumda olduğun anlarda kendinden emin görünmek gerektiğini öğrendim. Hukukta, davanın umutsuz olduğunu fark ettiğin an, jüriyi rahat ve güvenli görünerek etkilemek gerektiğini."

Jubal sırıttı. "Bir zamanlar, lisede öğrenciyken taşımacılık masraflarıyla ilgili bir tartışmayı İngiliz Kolonileri Taşımacılık Yönetimi'nden alınmış dosyalarla desteklediğim güçlü bir iddia ile kazanmıştım. Karşı tarafın yanıldığımı ispatlaması mümkün değildi çünkü 'İngiliz Kolonileri Taşımacılık Yönetimi' diye bir şey hiç olmamıştı. Tamamını kendim uydurmuştum.

"Bu sabah da en az o kadar utanmazca davrandım. Yönetim, Mike'ın 'Larkin hakları'nı istiyordu ve Kung gibi biriyle anlaşmamızdan ölümüne korkuyorlardı. Ben de onların korkusu ve açgözlülüğünü kendilerine karşı kullanıp fantastik yasal teorilerinin saçmalığını göstermeye çalıştım. Kamuoyu önünde, gayet yasal bir diplomatik protokol içinde Mike'ın Federasyon'a eşdeğer güçte bir hükümdar olduğunu ve öyle davranılmayı hak ettiğini kabul ettirdim!" Jubal yaptığı işten oldukça memnun görünüyordu.

"Böylece," dedi Ben, ifadesizce, "umutsuz bir duruma atılmış oldun."

"Ben, Ben," dedi Jubal, azarlarcasına. "Yanlış. Bence umutsuz bir durum değil, tehlikeli bir durumdayız. Belki de tehlikede bile değiliz, kontrol bizde bile olabilir. Kendi mantıkları yüzünden Mike'a halkın önünde taç giydirmiş oldular.

Şu huzursuz kafalar ve taçlar hakkındaki eski deyişe rağmen, halk önünde kral olmanın gölgeler arasında gizlenen bir prens olmaktan daha iyi olduğunu söylemeye gerek var mı?

Kral genellikle tahttan inerek kellesini kurtarabilir; bir prens iddia ettiği haklardan vazgeçtiğini söyleyebilir ama bu onu kurtarmaz, aksine daha da büyük tehlikeye atar çünkü böyle yapmakla kendisini düşmanlarına karşı tümüyle savunmasız bırakır. Hayır, Ben, Mike'ın pozisyonunun birkaç ölçü müzik ve boyanmış bir kâğıt sayesinde bir anda güçleniverdiğini sen görmediysen bile Kung gördü; ve bundan hiç hoşlanmadı.

"Ama bunu yapmam gerekiyordu, seçme şansım yoktu ve Mike'ın durumu iyileşmiş olsa da hâlâ yeterince güvenli değil. Mike, bu durumda, Larkin örneği denilen saçmalığa göre Mars'ın hükümdarı kabul ediliyor... bu da ona özel yetkiler, ticaret anlaşmaları, mülkiyet hakları ve tüm diğer mide bulandırıcı şeyleri dağıtma gücü veriyor. Bunları ya kendisi yapacak... ve büyük servet sahiplerinin maruz kaldığından çok daha büyük bir baskıya maruz kalacak, ki buna hiç hazır değil ya da unvanını ve Larkin Kararları'ndan doğan tüm haklarını şu anda Mars'ta olan yirmi üç kişiye ve dolayısıyla Douglas'a devredecek."

Jubal'in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Her iki alternatiften de eşit derecede nefret ediyorum çünkü her ikisi de şu iğrenç Larkin Kararları'nın, üzerinde yaşanan bulunan gezegenlere de uygulanabileceğini varsayıyor. Beyler, hiçbir Marslıyla tanışmadım, onların koruyucusu olmak gibi bir hevesim de yok ama müvekkillerimden birinin böyle saçma bir durumda sıkışıp kalmasına izin veremem. Meselenin kontrolü hâlâ bizim elimizdeyken ve Yüksek Mahkeme'nin müdahale şansı yokken Mars gezegenine saygı göstermek adına Larkin Kararları ve getirdiği tüm hakların geçersiz olduğu kanıtlanmalı."

Jubal çocuk gibi sırıttı. "Ben de Larkin örneğini geçersiz

kılacak daha üst bir mahkemeye başvurdum, ortaya efsanevi bir 'İngiliz Kolonileri Taşımacılık Yönetimi' attım. Yeni bir kanun teorisi yaratmak için insanı çıldırtacak yalanlar söyledim. Mike'a bir hükümdara layık onurlar sunuldu; bu gerçek, bunu tüm dünya izledi. Ama bu onurlar bir hükümdara da sunulabilir... onu temsil eden birine de; bir vali ya da elçi gibi. Ve böylece Mike'ın aptalca bir örneğe dayanarak hak iddia eden bir hükümdar bozuntusu değil, büyük Mars uygarlığının elçisi olduğunu gösterdim!"

Jubal iç çekti. "Bütünüyle blöftü... ve birinin iddialarımı kanıtlamamı isteyeceğinden çok korktum. Ama bu blöfü diğerlerinin -Douglas ve özellikle Kung'un- gerçek konusunda en azından *benim* kadar kararsız oldukları ümidine dayanarak yaptım." Jubal çevresindekilere baktı. "Ama bu bölf riskine girdim çünkü siz üçünüz, Mike'ın su kardeşleri, bizimle oturuyordunuz. Üçünüz benim yalanlarıma karşı çıkmadığınıza göre Mike, Marslıların elçisi olarak kabul edilmeliydi ve bu durumda Larkin Kararları'nın hiçbir anlamı da kalmıyordu."

"Umarım öyledir," dedi Kaptan Van Tromp, ciddiyetle, "ama ben senin iddialarını birer yalan olarak algılamadım, Jubal; hepsinin gerçek olduğunu düşündüm."

"Hıh? Seni temin ederim yalandılar. Sadece süslü kelimelerle doğaçlama yapıyordum."

"Önemli değil. İster mantıklı çıkarım, isterse doğaçlama olsun, bence söylediklerin gerçek." *Champion*'un kaptanı duraksadı. "Sadece, Mike'a elçi demek yanlış, bence ona keşif birliği demek daha doğru."

Caxton'un ağzı bir karış açık kaldı. Harshaw tartışmaya girmeden ciddiyetle karşılık verdi: "Bunu açıklar mısın?"

"Düzeltiyorum," dedi Van Tromp. "Onun bir keşif birliğinin önden yollanan izcisi olduğunu söylemek en doğrusu; hakkımızda bilgi toplayıp Marslı efendilerine iletiyor. Onunla her an telepatik bir bağlantı içinde olmaları bile mümkün,

yani onlara haber yollamak için uğraşması bile gerekmiyor olabilir. Bilemiyorum ama şunu biliyorum ki gidip Mars'ı gördükten sonra böyle olasılıkları kabullenmek daha kolay

oluyor... ve şunu da biliyorum: Herkes, doğal olarak, Mars'ta bir insan bulduğumuzda onu tabii ki geri getireceğimizi ve onun da buraya gelmeye can atacağını düşündü. Oysa hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamaz. Değil mi, Sven?"

"Mike bu fikirden nefret etti," diye onayladı Nelson. "Başlangıçta ona yaklaşamadık bile; bizden korkuyordu. Sonra ona bizimle geri dönmesi emredildi... ve o dakikadan itibaren biz ne söylersek aynen yaptı. Bu onu çok korkutsa da aynı kusursuz bir disiplinle verilen emirleri uygulayan bir asker gibi davrandı."

"Bir saniye," diye itiraz etti Caxton. "Kaptan, yani... Mars *bize* saldıracak mı? *Mars?* Bu şeyler hakkında benden çok daha fazlasını biliyorsunuz ama bu bizim Jüpiter'e saldırmamız gibi bir şey olmaz mı? Demek istediğim, burada Mars'takinden iki buçuk kat fazla yerçekimi var, tıpkı Jüpiter'de buradakinden iki buçuk kat fazla yerçekimi olduğu gibi. Ayrıca basınç, sıcaklık, atmosfer vesairede bir sürü farklılık var. Biz Jüpiter'de yaşayamayız... ve Marslıların da burada nasıl hayatta kalabileceklerini anlamıyorum. Bu doğru değil mi?"

"Doğru sayılır," diye kabullendi Van Tromp.

"Öyleyse Jüpiter'e saldırmamız için bir neden var mı, söyleyin. Ya da Mars'ın bize saldırması için?"

"Hımm... Ben, Jüpiter'e bir çıkarma yapmamızı öneren raporların hiçbirini gördün mü?"

"Evet ama hiçbiri hayalden öteye geçmedi. Pratikte mümkün değil."

"Yüz yıldan daha kısa bir süre önce uzay uçuşunun da pratikte mümkün olmadığı iddia ediliyordu. Arşivlere git ve meslektaşlarının -yaklaşık 1940'larda- konuyla ilgili neler söylediğine bir bak. Jüpiter konusundaki o teklifler, çizim

tahtasının ötesine geçemedi belki ama üzerinde çalışan mühendisler gayet ciddiydiler. Okyanusların derinliklerinde yapılan araştırmalardan öğrendiklerimizi kullanıp adamların havada durmalarını sağlayacak motorlu giysilerle donatırsak, Jüpiter'e insan indirmenin mümkün olduğunu düşünüyorlardı. Ve Marslıların bizden daha az zeki olduklarını da hiç sanmıyorum. Şehirlerini görmelisin."

"Ih!" dedi Caxton. "Tamam, susuyorum. Ama hâlâ neden bu kadar zahmete gireceklerini anlamıyorum."

"Kaptan?"

"Evet, Jubal?"

"Bir başka itiraz noktası buldum; bu kültürel bir nokta. Kültürlerin kabaca 'Apolloncu'* ve 'Dioniysosçu'** diye ikiye ayrıldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, neden bahsettiğini biraz biliyorum."

"Bana, Zuni*** kültürü bile Mars'ta 'Dioniysosçu' olarak adlandırılırmış gibi geliyor. Tabii ki siz orada bulundunuz, bense bulunmadım ama Mike'la çok fazla konuştum. Bu çocuk aşırı Apolloncu bir kültürde yetişmiş ve böyle kültürler saldırgan olmazlar."

"Hımm... ne demek istediğini anlıyorum ama yerinde olsam buna çok fazla güvenmezdim."

"Kaptan, Jubal'in çıkarımını destekleyecek sağlam kanıtlar var," diye aniden araya girdi Mahmud. "Bir kültürü diline bakarak analiz edebilirsin ve Marsça'da 'savaş' anlamına gelen bir sözcük yok." Durdu, kafası karışmış gibiydi. "En azından ben olmadığını sanıyorum. Ayrıca 'silah' ya da 'kavga' anlamına gelen sözcükler de yok. Bir dilde bir kavramla ilgi-

*) Apolloncu: Sakin, düzenli ve dengeli.

**) Dioniysosçu: Serbest, düzensiz, coşkulu.

***) Zuni: Orta Amerika'da, New Mexico yakınlarında yaşamış barışçı bir yerli halk.

li sözcük yoksa, o sözcüğün sembolize ettiği şey de yok demektir."

"Ah, saçmalama, Kokarca! Hayvanlar dövüşür... hatta karıncalar organize savaşlar yapar. Bana onların savaşmadan önce bunun için bir *kelime* icat etmek zorunda olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Aynen öyle," diye ısrar etti Mahmud, "tabii konuşabilen ırklardan bahsediyorum. Bizim gibi. Marslılar gibi... onların dil becerisi bizimkinden çok daha gelişkin. Konuşan bir ırkın tüm eski kavramlar için birer kelimesi vardır... ve her yeni kavramla karşılaştıklarında ya yeni kelimeler ya da eski kelimeler için yeni tanımlar yaratırlar. Her zaman! Konuşmayı becerebilen bir sinir sistemi bundan kaçınamaz; bu otomatik bir reflekstir. Marslılar 'savaş'ın ne olduğunu biliyorlarsa, buna karşılık gelen bir kelimeleri olması gerekir."

"Bu işi halletmenin kolay bir yolu var," diye önerdi Jubal. "Mike'ı çağıralım. Ona soralım."

"Bir saniye, Jubal," diye itiraz etti van Tromp. "Yıllar önce bir uzmanla tartışmamak gerektiğini çünkü kazanmanın mümkün olmadığını öğrendim. Ama ayrıca, uygarlık tarihimizin kendinden son derece emin ama sonuna kadar yanılmış olan uzmanlarla dolu olduğunu da gördüm; kusura bakma, Kokarca."

"Haklısın, Kaptan ama bu kez yanılmıyorum."

"Ayrıca, Mike'ın bize söyleyebileceği tek şey, belirli bir kelimeyi bilip bilmediği olur... bu da iki yaşındaki bir çocuktan 'cebir'i tanımlamasını istemeye benzer. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Şu an için gerçeklerden ayrılmayalım. Sven? Agnew'dan bahsedeyim mi?"

"Sana kalmış, Kaptan," diye karşılık verdi Nelson.

"Şey... bu hâlâ su kardeşleri arasında özel bir konuşma, beyler. Teğmen Agnew bizim genç tıp subayımızdı. Sven'in

söylediğine göre oldukça zekiydi ve onunla ilgili hiçbir şikâyetim de yoktu; herkes tarafından yeterince sevilirdi. Ama gizli bir zenofobisi* vardı. İnsanlara karşı değil. Ama Marslılara dayanamıyordu. Marslıların barışçıl oldukları anlaşıldıktan sonra gemiden dışarı silah taşıyarak çıkılmaması yönünde bir emir verdim; gereksiz yere olay çıkması riskini önlemeye çalışıyordum.

"Anlaşılan, genç Agnew emirlerime itaat etmemiş, en azından, daha sonra onun silahını bulamadık ve onu son gören iki adam silahının yanında olduğunu söylediler. Ama seyir defterimde yazan tek şey: 'Kayıp, öldüğü varsayılıyor.'

"Nedenini anlatayım. Agnew'i gören mürettebat onun iki büyük kaya arasındaki bir geçitten geçtiğini söylediler... bu Mars'ta pek nadir görülür; manzara çoğunlukla dümdüz ve monotondur. Sonra arkasından bir Marslının da oraya girdiğini görmüşler... hemen oraya gitmişler çünkü Dr. Agnew'in huyları herkesçe biliniyordu.

"İkisi de bir el ateş edildiğini duyduklarını söylüyorlar. Birisi açıklığa vardığında, kayalar arasındaki boşluğu neredeyse tümüyle kaplayan Marslının -oldukça iriler- ötesinde duran Dr. Agnew'i gördüğünü söylüyor. İkinci adam oraya vardığında Marslının kayaların arasından çıktığını, onları geçip yoluna devam ettiğini söylüyor... çok karakteristik bir Marslı davranışı; sizinle bir işleri yoksa, görmezden gelirler. Marslı yoldan çekilince ikisi de kayaların arasındaki boşluğu açıkça görmüşler... çıkmaz ve bütünüyle boşmuş.

"Hepsi bu, beyler... sadece Agnew'in, Mars'ın düşük yerçekiminden yararlanıp korkunun da etkisiyle o kaya duvarının üzerinden zıplamış olması ihtimali var ama ben denedim ve başaramadım; bir de o iki mürettebatın maskeyle dolaştıklarını belirtmek gerek. Mars yüzeyinde soluk almak için mas-

*) Zenofobi: Yabancı korkusu.

ke takmak zorunlu ve oksijen yetersizliği, birinin algısını çarpıtabilir. İlk adamın oksijen yetersizliği yüzünden sarhoş durumda olup olmadığını bilmiyorum; bunu hatırlattım çünkü

buna inanmak, raporunda söylediklerine inanmaktan daha kolay... Agnew'in öylece, göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolduğunu yazmış. Aslında ona da size söylediklerimi söyledim ve bir dahaki sefer dışarı çıkarken oksijen maskesinin vanalarını iyice kontrol etmesini emrettim.

"Agnew'in ortaya çıkacağını sanıyordum... ve onu silahlı (ki kesinlikle öyleymiş gibi görünüyordu) ve tek başına (bu neredeyse kesin) dışarı çıktığı için çiğ çiğ yemeyi planlıyordum, her iki davranış da disipline aykırıydı.

"Ama geri dönmedi, cesedini de bulamadık. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Marslılar hakkındaki kuşkularım bu olayla başladı. Onlarla hiçbir sorun yaşamamamıza ve Kokarca nasıl sorulacağını öğrendikten sonra her istediğimizi bize vermelerine rağmen bir daha bana asla iri, nazik, zararsız ve neredeyse komik varlıklar gibi görünmediler. Olayı önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalıştım; evden milyonlarca kilometre uzakta adamlarımın paniklemesine izin veremezdim. Dr. Agnew'in kayıp olduğu gerçeğini küçümseyemezdim, böylece tüm mürettebatla birlikte onu aradık. Ama olayda esrarengiz bir şeyler olduğu yönündeki her yorumu bastırdım; Agnew kayaların arasında yolunu kaybedip sonunda oksijeni tükendiğinde ölmüş olmalıydı... ve herhalde bir kum yığınının altına gömülmüştü. Ya da öyle bir şey. Mars'ta hem gündoğumu hem de günbatımında kuvvetli rüzgârlar olur ve kumların uçuşup yığılmasına yol açar. Ben de bu olayı asla yalnız gezilmemesi, sürekli telsiz bağlantısı kurulması ve solunum ekipmanının sürekli kontrol edilmesi konusunda daha sıkı emirler vermek için bahane olarak kullandım... sonuçta Agnew korkunç bir örnek olarak önümüzdeydi. Olaya şahit olan o adama ağzını sıkı tutmasını söylemedim; sadece sağda sol-

da hikâyesinin pek tutarlı olmadığını, üstelik o sırada yanında bulunan diğerinin bu hikâyeyi doğrulamadığını çıtlattım. Sanırım sonunda hikâyenin resmi versiyonu üstün geldi."

"Beni inandırmıştı, Kaptan," dedi Mahmud, yavaşça. "Agnew olayında garip bir şeyler olduğunu ilk kez burada duyuyorum. Ve gerçeği söylemek gerekirse, senin 'resmi versiyonunu' tercih ederim... batıl inançlara sahip olmaya eğilimli değilim."

Van Tromp başıyla onayladı. "Ben de böyle olmasını umuyordum. O adamın çılgınca hikâyesini sadece Sven'le ben duyduk ve bunu da kendimize sakladık. Ama yine de..." uzay gemisi kaptanı bir anda yaşlanmış gibi göründü, "... hâlâ geceleri uyanıp kendi kendime soruyorum: 'Agnew'e ne oldu?'"

Jubal hikâyeyi yorum yapmadan dinledi. Hâlâ hikâye bittiğinde ne diyeceğini düşünüyordu. Ayrıca Jill'in Ben'e Berquist ve şu diğer adamdan -Johnson'dan- bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu. Kendinin bahsetmediğini biliyordu. Ben'in kurtarıldığı akşam buna fırsat olmamıştı... ve ertesi sabah da işleri oluruna bırakmak daha iyi gibi görünmüştü.

Çocuklar Ben'e havuz başındaki savaştan bahsetmişler miydi? Ortadan kaybolan iki araba dolusu polisten? Bu hiç de olası görünmüyordu; çocuklar, 'resmi' hikâyenin polislerin asla oraya gelmediği şeklinde olduğunu biliyorlardı, hepsi de Jubal'in Douglas'la yaptığı konuşmayı duymuştu. Jubal'in tüm ailesi ağzı sıkı insanlardı; ister konuk ister çalışan olsun, dedikoducu insanlar hemen dışlanırdı; Jubal, dedikodu yapma hakkının sadece kendisine ait bir ayrıcalık olduğunu düşünüyordu.

Ama Jill, Ben'e anlatmış olabilirdi.

Öyle olsa bile, ona sessiz kalmasını söylemiş olmalıydı. Ben, Jubal'e kaybolan kişilerden hiç bahsetmemişti... ve şu anda da Jubal'le göz göze gelmeye çalışmıyordu.

Lanet olsun, yapabileceği tek şey sessiz kalmak ve çocuğu hoşlanmadığı herkesi yok etmenin doğru olmadığına ikna etmekti!

Jubal bu derin düşüncelerden (ve erkekler arasında geçen şu konuşmadan) Anne'in gelişiyle kurtuldu. "Patron, şu Bay Bradley kapıda. Kendisine 'Genel Sekreter'in kıdemli baş danışmanı' diyen adam."

"Onu içeri almadın mı?"

"Hayır. Gözetleme deliğinden baktım ve onunla diyafondan konuştum. Sana teslim etmesi gereken bazı kâğıtlar olduğunu söylüyor, cevabını bekleyecekmiş."

"Söyle, posta deliğinden atsın. Ve ona benim 'kıdemli baş danışmanım olduğunu ve istediği buysa, kâğıtları aldığıma dair imzalı bir belgeyi ulaştıracağını, söyle. Kâğıtlarda ne yazdığını görene kadar burası hâlâ Mars Elçiliği sayılır."

"Onu öylece koridorda mı bekleteyim?"

"Binbaşı Bloch'un ona bir sandalye ayarlayacağından şüphem yok. Anne, nazik biri olarak yetiştirildiğini biliyorum ama bu, kabalığın işe yarayabileceği bir durum. İstediğimizi alana kadar bir adım bile gerilemeyecek, bir tek kibar sözcük bile söylemeyeceğiz."

"Peki, Patron."

İçinde bir sürü kopya olduğundan gelen paket oldukça büyüktü; aslında tek bir doküman vardı. Jubal herkesi çağırdı ve kopyaları dağıttı. "Kızlar, bulabildiğiniz her tuzak ya da anlamı kuşkulu sözcük karşılığında bir lolipop veriyorum; beyler, size de eşdeğer ödüllerim var. Şimdi, herkes sessiz olsun."

Daha sonra sessizliği yine Jubal bozdu: "Douglas dürüst bir politikacı; anlaşmamıza bağlı kalmış."

"Öyle görünüyor," diye kabullendi Caxton.

"Kimsede bir şey var mı?" Kimse ödül kazanacak bir şey bulamadı; Douglas basit ve doğrudan bir metin hazırlamıştı,

daha önce üzerinde anlaştıkları her şey açıkça belirtiliyordu.
"Pekâlâ," dedi Jubal. "Herkes her kopyanın Mike tarafından
imzalanışına tanıklık etsin; özellikle sizler, Kaptan, Sven ve
Kokarca. Mührünü getir, Miriam. Lanet, Bradley'i de içeri
alın, o da tanıklık etsin; sonra da zavallıya içecek bir şeyler
verin. Duke, resepsiyonu ara ve hesabı yollamalarını iste; bu-
radan ayrılıyoruz. Sonra da Greyhound'u ara, aracımızı yol-
lasınlar. Sven, Skipper, Kokarca, buradan Lut'un Sodom'dan
ayrıldığı gibi ayrılıyoruz... neden siz de bizimle şehir dışına
gelip ayakkabılarınızı çıkardıktan sonra bir süre rahat etmi-
yorsunuz? Pek çok yatağımız ve ev yapımı yemeklerimiz var,
endişeden uzak olursunuz."

Adamlardan evli olan ikisi bu seferlik izin istediler; Dr.
Mahmud gelmeyi kabul etti. İmza işi oldukça uzun sürdü
çünkü Mike ismini yazmaktan hoşlanıyordu, her bir harfi
dikkatle ve bir sanatçı edasıyla yazıyordu. Piknikten arta ka-
lanlardan kurtarılabilenler (çoğu açılmamış içki şişeleri) eve
geri yollandı ve anlaşmanın tüm kopyaları imzalanıp mühür-
lendiğinde otel faturası geldi.

Jubal, yüklü miktara baktı ve kontrol etme zahmetine gir-
medi. Bunun yerine üzerine şöyle yazdı: "Ödeme onaylan-
mıştır -V.M. Smith adına J. Harshaw," ve faturayı Bradley'e
verdi.

"Bu, artık patronunun sorunu," dedi ona.

Bradley gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Ah, sadece işleri 'doğru kanallardan' halletmeye çalışıyo-
rum. Kuşkusuz Bay Douglas bunu Protokol Şefine iletecektir.
Normal prosedür bu, değil mi? Bu konularda biraz acemi sa-
yılırım."

Bradley faturayı aldı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle.
"Evet, doğru. Ödemeyi LaRue yapar; faturayı ona verece-
ğim."

"Teşekkürler, Bay Bradley. Her şey için teşekkürler!"

BÖLÜM ÜÇ

GARİP EĞİTİMİ

YİRMİ İKİ

Spiral bir galaksinin kollarından birinde, çevresindeki sistemde yaşayanların bazılarınca 'Sol'* olarak adlandırılan bir yıldızın yakınlarında, aynı tipte bir başka yıldız, kendisini felakete götürecek büyüklükte bir değişim geçirdikten sonra patlayarak novaya dönüştü. Muhteşem patlama üç-tam (729) Mars yılı ya da 1370 Arz yılı sonra görülebilecekti. Eskiler bu olayı fark edip zihinlerinin bir kenarına gençler için öğretici bir örnek olarak not ettikten sonra Beşinci Gezegen'in ölümü üzerine yazılmış yeni epik şiir hakkındaki estetik tartışmalarına devam ettiler.

Uzay gemisi *Champion*'un evi olan gezegene dönmek için oradan ayrılması da yorumsuzca not alındı ve geride bırakılan garip yuva gözlenmeye başlandı ama bundan başka bir şey yapılmadı çünkü sonuçları groklamanın anlamlı olması için daha vakit geçmesi gerekiyordu. Mars'ta bırakılan yirmi üç insan, aslında Antarktika Özgür Devleti'ndekinden daha yaşanılır ama yine de giysi olmadan öldürücü olan çevreyle başa çıkmayı büyük ölçüde başardılar. İçlerinden biri kimi zaman "kalp kırıklığı", kimi zaman "sıla özlemi" olarak ad-

*) Sol: Latince güneş.

landırılan bilinmez bir hastalık yüzünden çözüldü. Eskiler yaralı ruhu bağırlarına bastılar ve iyileşmesini sürdürebilmesi için ait olduğu yere geri yolladılar; bunun dışında Marslılar Arzlıları kendi hallerine bıraktılar.

Dünyada patlamaya uğrayan komşu yıldız fark edilmemişti bile, insan astronomları hâlâ ışık hızını aşabilmiş değillerdi. Mars'tan Gelen Adam, kısa bir süre için haberlerde göründükten sonra tekrar manşetlerden düşüverdi. Federasyon Senatosu'nun azınlık lideri, Güneydoğu Asya'nın ikiz problemleri, aşırı nüfus ve gıda yetersizliğine karşı "cesur, yeni bir yaklaşım" önerdi; ilk etapta beşten fazla çocuğu olan ailelere acil devlet yardımı yapılması gündemdeydi. Bayan Percy B. Souchek, köpeği Piddle'ın beş günlük aşırı hava kirliliği sırasında ölmesi üzerine Los Angeles Belediyesi'ne dava açtı. Cynthia Duchess, uzmanlardan oluşan grup hem müzik ve diğer sanatlarda, hem de devlet yönetiminde mükemmel olacak harika çocuğun tam olarak ne zaman rahme düşmesi gerektiğini hesaplamayı bitirir bitirmez bilimsel olarak seçilmiş bir erkek donör ve eşit derecede mükemmel bir taşıyıcı bularak Kusursuz Bebeğe sahip olacağını ve (hormon ilaçlarının da yardımıyla) bebeği kendisinin emzireceğini açıkladı. Basına çocuğun doğal beslenmesinin psikolojik yararları üzerine bir açıklama yaptı ve fiziksel olarak bu mutlu göreve uygun olduğunun kanıtlanması için fotoğraflarının çekilmesine izin verdi (aslında bunda ısrar etti); her zaman ilgi çeken fotoğrafları zaten bu konuda herhangi bir şüpheye yer bırakmıyordu.

Başpiskopos Digby onun Babil'in Fahişesi olduğunu açıkladı ve hiçbir Fostercının ne donör, ne de taşıyıcı anne olmayı kabul etmesine izin vermediğini belirtti. Alice Douglas bu konuda bir açıklama yaptı: "Bayan Duchess'i şahsen tanımasam da ona hayranlık duymak gerektiğine inanıyorum. Onun cesareti tüm dünyanın annelerine ilham kaynağı olacaktır."

Jubal Harshaw, evine gelen ziyaretçilerden birinin bıraktı-

ğı bir dergide kaza eseri fotoğrafları ve hikâyeyi gördü. Güldü ve hikâyeyi mutfaktaki ilan tahtasına astı... sonra (tıpkı tahmin ettiği gibi) kısa sürede ortadan kaybolduğunu görünce bir kez daha kıkırdadı.

O hafta kendisini güldürecek pek fazla olay olmadı; dünya fazlaca üzerine gelmişti. Basın, hikâyenin artık sona erdiğini ve Harshaw'un yeni haberler yaratmaya niyeti olmadığını nihayet anlayınca Mike'ı ve ev halkını rahatsız etmekten vazgeçti ama basının dışındaki binlerce insan Mike'ı unutmadı. Douglas dürüstçe Mike'ın rahatsız edilmemesi için elinden geleni yaptı; S.S. askerleri Harshaw mülkünün sınırlarında devriye geziyor, bir ekip aracı da evin üzerinde dolaşıp inmeye kalkan tüm arabaları uzaklaştırıyordu. Ama Harshaw, nöbetçilere ihtiyaç duyuyor olmaktan nefret ediyordu.

Nöbetçiler insanları dışarıda tutuyordu; mektuplar ve telefonlarsa durmuyordu. Jubal telefon işini numarasını değiştirip eski numarasını arayanları bir cevaplama servisine yönlendirmek ve çok kısıtlı bir listedekiler hariç kimsenin bağlanmamasını sağlamak yoluyla çözmüştü; buna rağmen, evdeki telefon cihazı çoğu zaman "çağrı reddet & telesekreter" konumunda duruyordu.

Ama mektuplar durmadan geliyordu.

Başlangıçta Harshaw, Jill'e bunun Mike'ın sorunu olduğunu söylemişti. Oğlan eninde sonunda büyümek zorundaydı; işe kendi mektuplarıyla ilgilenerek başlayabilirdi... Jill de ona yardımcı olup tavsiyelerde bulunabilirdi. "Ama beni bunlarla rahatsız etmeyin; yeterince gereksiz postayla uğraşıyorum zaten!"

Jubal bu kararlılığını uzun süre sürdüremedi; çok fazla mektup geliyordu ve Jill ne yapacağını bilmez haldeydi.

Sadece mektupları sınıflandırmak bile insanın başını ağrıtmaya yetiyordu. Jubal bu işi önce yerel postanenin şefini arayarak çözmeye çalıştı (ki bundan bir sonuç alamadı), sonra

Bradley'i aradı. Bu kez sonuç aldı, yüksek mevkilerden yerel postaneye giden bir "tavsiye"nin sonrasında Mike'ın postası birinci sınıf, ikinci sınıf, üçüncü sınıf ve dördüncü sınıf olarak ayrılmış dört çuvalla gelmeye başladı, evdeki diğerlerinin postası ise ayrı bir çuvalla getiriliyordu.

İkinci ve üçüncü sınıf posta evin kuzeyindeki yeni mahzenin izolasyonunda kullanıldı; eskisi evin önceki sahibi tarafından nükleer bir sığınak olarak hazırlanmıştı ve mahzen olarak işe yaramıyordu. Yeni mahzen aşırı derecede izole olup daha fazlasını almaz hale gelince Jubal, Duke'e bu kategorideki mektupları bahçedeki su kanallarının etrafındaki erozyonu önlemek için kullanmasını söyledi; mektuplar biraz çalı çırpıyla birleşince gayet güzel iş görüyordu.

Dördüncü sınıf postanın bir problem olduğu ortaya çıktı, özellikle de bir tanesi postanede vaktinden önce patlayıp ilan tahtasında birikmiş 'Aranıyor' afişlerini ve 'Yandaki Pencereyi Kullanın' tabelasını mahvettikten sonra; neyse ki posta şefi o sırada kahve molası vermişti, böbrekleri problemli yaşlı bir kadın olan yardımcısı ise tuvaletteydi. Jubal, Mike'a yollanan tüm dördüncü sınıf postayı Genel Sekreter için de aynı hizmeti veren S.S. bomba imha ekibine yollamayı düşündü.

Buna gerek olmadığı ortaya çıktı; Mike, bir paketin içindeki "yanlışlık"ı açmadan fark edebiliyordu. Böylece tüm dördüncü sınıf postayı bahçe kapısının hemen önüne yığmaya başladılar; postacı gittikten sonra Mike uzaktan yığına bakıyor ve tehlikeli olan paketlerin kaybolmasını sağlıyordu; sonra Larry, geri kalanı kamyonla eve taşıyordu. Jubal bu metodun şüpheli paketleri ıslatmak, karanlıkta dikkatle açmak ya da röntgen cihazından geçirmek gibi bilinen yöntemlerin tümünden daha etkili olduğuna karar verdi.

Mike zararsız paketleri açmaya bayılıyordu; onun için her gün Noel gibiydi. Özellikle adres kısmında yazarı kendi adını okumaktan hoşlanıyordu. Paketlerden çıkanlar bazen ilgi-

sini çekiyor, bazen çekmiyordu; çoğunlukla bunları evdekilerden birine veriyordu; bu süreç sırasında nihayet hediye verme kavramını anlayıp "mülkiyet"in ne olduğunu öğrendi. Kimsenin istemediği her şey bir su yoluna gidiyordu; bu gruba paketlerden çıkan tüm yiyecekler giriyordu çünkü Jubal, Mike'ın "yanlışlık" fark etme yeteneğinin zehirleri de kapsayıp kapsamadığından emin değildi... özellikle de Mike, kazara Duke'ün fotoğraf işlerinde kullandığı ve buzdolabına koyduğu zehirli solüsyonu içtikten sonra; Mike sadece içtiği "buzlu çay"ın pek de hoşuna gitmeyen bir aroması olduğunu söylemekle yetinmişti.

Jubal, Jill'e Mike'a postayla gelenlerden (a) parasının ödenmesi gerekmeyenleri, (b) imzalaması gerekmeyenleri, (c) reklam olmayanları saklayabileceğini söyledi. Bazıları gayet uygun hediyelerdi; çoğu kendilerinin sipariş etmediği promosyon malzemeleriydi. Her halükârda Jubal, kendileri istemeden yabancıların yolladığı eşyalarla Mars'tan Gelen Adam'ı bir şekilde kullanma isteklerini belirttiklerine ve bu yüzden teşekkürü hak etmediklerine karar vermişti.

Canlı hediyeler bir istisnaydı, civcivlerden timsah yavrularına kadar çeşitli hayvanlar geliyordu. Jubal, Jill'in bunları geri göndermesini tavsiye etmişti; tabii ki bakımını üstlenmeyi ve havuza düşmelerini önlemeyi garanti etmeyi düşünmüyorsa.

Birinci sınıf mektuplar ayrı bir baş ağrısıydı. Jubal, Mike'ın birinci sınıf mektuplarından bir çuval kadarına baktıktan sonra bir kategori listesi hazırladı.

A. Kişisel ve kurumsal dilenci mektupları: erozyon dolgusu.
B. Tehdit mektupları: Cevaplanmayıp dosyalanacak. Aynı kaynaktan iki ya da daha fazla mektup gelirse S.S.'e iletilecek.

C. Her türlü iş teklifi ve anlaşma önerisi: Cevaplanmayacak, Douglas'a iletilecek.

D. Delilerden gelen ve tehdit içermeyen mektuplar: Gerçekten ilginç olanları evdekilere de okutulacak; geri kalanı su kanallarına.

E. Dostça mektuplar: Ancak yanında üzeri adresli ve pulu yapıştırılmış bir zarf da gelmişse cevapla... bu durumda hazırlanmış cevap metinlerinden biri kullanılacak ve Jill tarafından imzalanacak. (Jubal, Mars'tan Gelen Adam tarafından imzalanmış mektupların değerli olduğuna ve daha fazla gereksiz mektubun gelmesine yol açacağına dikkat çekti.)

F. Hakaret içeren mektuplar: Ne yapılacağına karar vermesi için Jubal'e iletilecek (Jubal kendi kendine böyle bir mektubun en ufak bir edebi beceri bile içermeyeceğine dair bahse giriyordu), yerleri genellikle su kanallarıydı.

G. Evlilik teklifleri ve o kadar resmi olmayan başka teklifler: Umursanmayacak ve dosyalanacak. Aynı kaynaktan üçüncü mektubun gelmesi halinde "B" prosedürü uygulanacak.

H. Eğitim kurumları ve bilimsel kuruluşlardan gelen mektuplar: "E" şıkkı uygulanacak; cevap verilecekse Mars'tan Gelen Adam'ın *hiçbir şey* için vakti olmadığını belirten hazır metin kullanılacak; Jill, böyle bir cevabın kurtulmaya yetmeyeceğini düşünürse Jubal'e iletilecek.

I. Mike'ı gerçekten tanıyan kişilerden gelen mektuplar: *Champion*'un mürettebatı, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ve birkaç kişi daha; bunları Mike'ın istediği gibi cevaplamasına izin verilecek; yazma egzersizleri faydalı, insan ilişkilerindeki tecrübe ise daha da fazla gerekliydi (tavsiye isterse sormasına izin verilecekti).

Bu rehber, cevaplanması gereken mektup sayısını makul bir rakama indirmişti; Jill her gün birkaç tane cevaplıyor, Mike'a ise nadiren bir tane düşüyordu. Sadece mektupları açmak bile büyük çaba gerektiriyordu ama Jill, biraz alıştıktan sonra günde bir saat harcayarak hepsini açıp sınıflandırmayı bitirebildiğini fark etti. Mektupların çoğu ilk dört kategoriye giriyordu; Saraydan tüm dünyaya yapılan yayının ertesinde büyük miktarda "G" kategorisi gelmişti ama miktar zamanla azaldı ve sonunda günde bir-iki taneye düştü.

Jubal, Mike'ın sadece dostları ve tanıdıklarından gelen mektupları cevaplaması gerekiyorsa da adına yollanan her mektubu okumaya hakkı olduğu konusunda Jill'i uyardı.

Kategori sisteminin devreye girmesinden sonraki üçüncü günün sabahı Jill, Jubal'e "G" kategorisi bir mektup getirdi. Bu kategoride mektup yollayan bayanların ve diğer kadınların (artı birkaç uygunsuz erkeğin) yarısından fazlası mektupla birlikte kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri fotoğraflar yolluyordu; bu resimlerin bazıları, tıpkı mektuplar gibi hayal gücüne pek yer bırakmayan cinstendi.

Bu mektupla birlikte gelen fotoğraf hayal gücüne yer bırakmamakla kalmıyor, yeni ve daha ilginç şeyler öneriyordu. "Şuna bak, Patron! Sana soruyorum!" dedi Jill.

Jubal mektubu okudu, sonra da fotoğrafa baktı. "Kadın ne istediğini biliyor gibi görünüyor. Mike bu konuda ne düşünüyor?"

"Henüz görmedi. Bu yüzden sana getirdim."

Jubal fotoğrafa tekrar göz attı. "Benim gençliğimde 'malzemesi yerinde' denilen tiplerden. Seks becerisi de esnekliği de şüphe götürmez. Ama neden bu fotoğrafı *bana* gösteriyorsun ki? Daha iyilerini gördüm, emin olabilirsin."

"Peki bunu ne *yapayım*! Mektup yeterince kötü... ama şu iğrenç resim, yırtıp atayım mı? Mike görmesin!"

"Ah. Otur yerine, Hemşire. Zarfta ne yazıyor?"

"Hiçbir şey. Sadece adres, bir de gönderenin adresi."

"Peki adres olarak ne yazılmış?"

"Ha? 'Bay Valentine Michael Smith, Marstan Gelen..."

"Ah. Demek ki sana gönderilmemiş."

"Ne? Tabii ki hayır..."

"Ben de bundan emin olmak istemiştim. Şimdi, bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Ben Mike'ın bekçisi değilim. Sen onun ne annesisin, ne de dadısı. Ben senin sadece onun sekreterliğini üstlenmeni istedim. Mike kendisine yollanan her şeyi, üçüncü sınıf çöplük posta da olsa okumak istiyorsa, bunu yapmakta özgür."

"Hemen hemen tüm reklamları okuyor. Ama böyle bir pisliği görmesini istemezsin herhalde? Jubal, Mike dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyor. O çok masum."

"Öyle mi? Şu âna kadar kaç kişiyi öldürdü, Jill?"

Jill cevap vermedi; mutsuz görünüyordu.

"Ona yardımcı olmak istiyorsan," diye devam etti Jubal, "adam öldürmenin bu toplumda hoş karşılanmadığını öğretmeye konsantre ol. Aksi takdirde gerçek hayata adımını attığında oldukça fazla dikkat çekecek."

"Ah, onun 'gerçek hayata adımını atmayı' istediğini hiç sanmıyorum."

"Uçabileceğini düşündüğüm anda onu yuvadan dışarı iteceğimden emin olabilirsin. İsterse daha sonra geri dönebilir ama tüm hayatını burada, tutuklu bir çocuk gibi geçirmesine imkân vermemeliyim. Her şeyden önce, istesem de bunu yapamam... çünkü Mike benden altmış-yetmiş yıl daha fazla yaşayacak ve bu yuva o sürede kaybolup gidecek. Ama haklısın, Mike -bizim standartlarımıza göre- masum. Hemşire, Notre Dame'daki steril laboratuvarı hiç gördün mü?"

"Hayır. Hakkında yazılanları okudum."

"Dünyanın en sağlıklı hayvanları orada ama o laboratuvardan asla çıkamayacaklar. Çocuğum, benim evim steril bir la-

boratuvar değil. Mike, senin ifadenle 'pislikle' tanışmak ve ona karşı bağışıklık kazanmak zorunda. Günün birinde bu mektubu yollayan kızla ya da onun ruh ikiziyle karşılaşacak - aslına bakarsan onlardan yüzlercesi olacak- kahretsin, canı isterse sahip olduğu ün ve yakışıklılığı sayesinde tüm hayatını sıcak bir yataktan diğerine gezerek geçirebilir. Bunu ne sen önleyebilirsin, ne de ben; bu sadece Mike'a kalmış. Ayrıca, bunu önlemeye çalışmayı da istemem, bence insanın hayatını geçirmesi için aptalca bir yol olsa da; yani sürekli aynı monoton egzersizi tekrarlayarak demek istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben..." Jill durdu ve kıpkırmızı kesildi.

"Sorumu geri alıyorum. Belki de sen bunu monoton bulmuyorsundur; zaten tüm bunlar beni hiç ilgilendirmez. Ama Mike'ın onunla yalnız kalmayı başaran ilk beş yüz kadın tarafından serseme çevrilmesini istemiyorsan; ben de bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum; başka şeylerle de ilgilenmesi gerek, mektupları görmesini engellemeye çalışmaktan vazgeç. Böyle mektuplar onun bağışıklık kazanmasına yardımcı olur... ya da en azından daha dikkatli olmasını sağlar. Bunu bir olay haline getirme; sadece şu 'pis' resmi diğerleriyle birlikte ona ver. Soru sorarsa cevap ver... ve kızarmamaya çalış."

"Ih, pekâlâ. Patron, mantıklı olduğunda insanı çıldırtıyorsun."

"Evet, tartışmanın en kaba metotlarından biri bu. Şimdi, işinin başına dön."

"Pekâlâ. Ama Mike gördükten sonra bu resmi yırtıp atacağım."

"Ah, bunu yapma!"

"Neden? *Sen* mi istiyorsun, Patron?"

"Tanrı korusun! Sana daha iyilerini gördüğümü söylemiştim. Ama Duke bu konuda benim kadar hassas değil; öyle re-

simlerin koleksiyonunu yapıyor. Mike resmi istemezse -ki istemeyeceğine bire beş veririm- o zaman Duke'e ver. Çok hoşuna gidecektir."

"Duke böyle pislikleri mi topluyor? Oysa ne kadar iyi bir insan gibi görünüyor."

"Öyledir. Gerçekten iyi bir insandır. Öyle olmasa kıçına tekmeyi basardım."

"Ama... anlamıyorum."

Jubal iç çekti. "Bütün gün burada oturup sana anlatmaya çalışsam da anlamayacaksın. Tatlım, ırkımızın iki cinsiyeti arasında seksle ilgili anlatılması mümkün olmayan görüş farklılıkları var. Bazen, ender rastlanır derecede yetenekli bazı kişiler, bunları, aramızdaki uçuruma rağmen içgüdüsel olarak groklar. Ama sözcüklerin bir faydası yok, bu yüzden hiç uğraşmayacağım. Sadece sözüme güven: Duke mükemmel bir şövalyedir, *sans peur et sans reproche** ve o resimden çok hoşlanacaktır."

"Pekâlâ, Mike istemezse onun olabilir. Ama sadece sana getireceğim. Götürüp Duke'e vermem... yanlış fikirlere kapılabilir."

"Korkak. Kapıldığı fikirler senin de hoşuna gidebilir. Postada şaşırtıcı başka bir şey var mı?"

"Hayır. Mike'ın şunu ya da bunu desteklemesini isteyen her zamanki tipler ya da tescilli 'Mars'tan Gelen Adam' ıvır zıvırı üretmek için izin isteyenler: İçlerinden biri beş yıl boyunca haklara tek başına, telif ödemeden sahip olmayı, üstelik masrafları da Mike'ın karşılamasını önerecek kadar cesur."

"Şu yürekli hırsızı takdir ettim. Onu cesaretlendir. Ona Mike'ın Napolyon brendisiyle krep süzet yapacak kadar zengin olduğunu ve daha çok vergi indirimine ihtiyaç duyduğunu söyle... ne kadar bir garanti istiyormuş?"

---

*) Sans peur et sans reproche: Fransızca, korkusuz, sitemsiz.

"Ciddi misin, Patron? Onu Bay Douglas'a gönderilmek üzere hazırlanmış çuvalın içinden bulup çıkarmam gerek."

"Tabii ki ciddi değilim. Bunu yaparsan o soyguncu yarın sabah, ailesiyle birlikte kapıya dayanır. Ama bana bir hikâye için iyi bir fikir verdin, şimdi kaybol. *Sıradaki!*"

Mike, "iğrenç" resme tümüyle ilgisiz kalmadı. Mektubun ve fotoğrafın sembolize ettiği şeyleri (sadece teorik olarak da olsa) doğru şekilde grokladı ve fotoğrafı, yanından geçen kelebeklere gösterdiği çocuksu ilgiyle inceledi. Kelebekleri de kadınları da müthiş derecede ilginç buluyordu... aslında, çevresindeki tüm dünyayı groklamak büyüleyiciydi ve groklamasının kusursuz olması için her şeyi sonuna kadar içmek istiyordu.

Entelektüel olarak kendisine bu mektuplarda teklif edilen mekanik ve biyolojik işlemi anlayabiliyordu ama bu yabancılar neden yumurtalarının hayat oluşturması için onun yardımını istiyorlardı ki? Mike bu insanların bu basit gerekliliği, en az su töreni kadar önemli ve değerli bir "yakınlaşma"yı sağlayan bir ritüel haline getirdiklerini (groklamadan) anlıyordu. Bunu groklamaya hevesliydi.

Ama acelesi yoktu, "acele etmek" insan kavramları içinde hiç groklamayı başaramadıklarından biriydi. Yapılan her harekette doğru zamanlamanın ne kadar önemli olduğunun yeterince farkındaydı ama Marslı yaklaşımına göre, doğru zamanlamaya ancak bekleyerek ulaşılırdı. İnsan kardeşlerinin zaman algılarının kendisi kadar hassas olmadığının ve çoğu kez bir Marslıya göre daha çabuk beklemek zorunda kaldıklarını fark etmişti ama onların safça beceriksizliklerini bir suç olarak görmüyordu; sadece kendisi de daha çabuk beklemeyi öğrenip onların eksikliğini kapatmıştı.

Aslında bazen o kadar etkili şekilde çabuk bekliyordu ki bir insan onun aşırı hızlı ve acele hareket ettiğini düşünebilirdi. Ama o insan yanılmış olurdu; Mike sadece kendi bek-

leyişini diğerlerinin ihtiyaçlarına anlayış gösterecek şekilde yeniden ayarlıyordu.

Bu yüzden Jill'in dişi insanlardan gelen bu kardeşçe tek-

liflere cevap vermemesi konusundaki talimatını kabul etti ama bunu kesin bir ret olarak değil, bir bekleyiş gibi algılamıştı... muhtemelen bir yüzyıl daha beklemesi iyi olacaktı; en azından su kardeşi Jill doğru konuşmuştu, şu an doğru zaman değildi.

Jill kendisine, oldukça katı bir tavırla bu resmi Duke'e vermesini söylediğinde Mike hemen kabul etti. Hemen bunu yapmak için oradan ayrıldı, üstelik zaten böyle yapacaktı; Duke'ün koleksiyonunu biliyordu, onu görmüştü, büyük bir ilgiyle bakmıştı ve Duke'ün neden "Şunun suratında iş yok ama bacaklara bir baksana *kardeşim!*" dediğini groklamaya çalışmıştı. Su kardeşlerinin biri tarafından "kardeşim" diye çağrılmak Mike'ın hoşuna gidiyordu ama sonuçta bacak bacaktı, sadece kendi insanlarının üç bacağı varken buradakiler iki bacaklıydı, üstelik sakat değiller diye kendi kendine hatırlattı; insanlar için iki bacak normaldi, bunun doğru olduğunu her an groklamak gerekiyordu.

Suratlara gelince; Jubal, Mike'ın gördüğü en güzel yüze sahipti, açıkça ve ayırt edici şekilde kendine özgüydü. Mike'a Duke'ün resim koleksiyonundaki dişi insanlar henüz kendi yüzlerini geliştirmemişler gibi geliyordu, öyle ki hepsi birbirinin aynıydı. Tüm genç dişi insanların yüzleri aynıydı... başka türlü nasıl olabilirdi ki zaten? Tabii ki Jill'in yüzünü tanımakta hiçbir zorluk çekmiyordu; o sadece gördüğü ilk kadın değil, daha da önemlisi, ilk dişi su kardeşiydi. Mike onun burnundaki her gözeneği, suratındaki her kırışıklığı biliyordu ve hepsini mutlu meditasyonları sırasında tek tek kutsamıştı.

Ama her ne kadar şu anda Anne'i Dorcas'tan ve Dorcas'ı Miriam'dan sadece yüzlerine bakarak ayırabiliyorsa da buraya ilk geldiğinde durum böyle değildi. Günler boyunca Mi-

ke onları ebatları, renkleri -ve tabii sesleriyle, hiçbir ses bir diğerine benzemezdi- ayırt edebilmişti. Ama bazen olduğu gibi üç dişi de sessiz kaldığında o zaman Anne'in çok iri olması işe yarıyordu, Dorcas çok ufaktı ve Miriam, Dorcas'tan iri ama Anne'den küçüktü, Anne ya da Dorcas orada değilse bile kimseyle karıştırılmazdı çünkü Miriam'ın saçları başka hiçbir şeyle karıştırılmayacak "kızıl" denen saç rengine sahipti, oysa saç dışında bir şeyden bahsederken kullanılan "kızıl" rengi bu değildi.

"Kızıl" kelimesinin bu özel anlamı Mike için sorun değildi; daha Dünya'ya gelmeden önce İngilizce'deki her kelimenin birden fazla anlamı olduğunu öğrenmişti. Bu birinin, her ne kadar grok edemese de alışabileceği bir gerçekti, tıpkı tüm kızların yüzlerinin birbirinin aynı olmasına alışması gibi... ve bir süre bekledikten sonra o kadar da aynı gelmiyorlardı. Mike artık Anne'in yüzünü zihninde canlandırıp burnundaki gözenekleri Jill'de olduğu kadar rahat sayabiliyordu. Aslında bir yumurta bile tek ve benzersizdi, diğer yumurtaların hepsinden farklıydı... Mike bunu biliyordu. Ve her kızın yüzü de -farklılıklar ne kadar küçük olursa olsun- kendine özgüydü.

Mike o "iğrenç" resmi Duke'e verdi ve Duke'ün memnuniyetiyle içi ısındı. Mike, resimden ayrılırken kendini bir şey kaybediyormuş gibi hissetmedi; resmi bir kez görmüştü, istediği zaman tekrar zihninde görebilir, hatta o alışılmadık güzellikteki acı ifadesiyle parıldayan yüzü bile hatırlayabilirdi.

Duke'ün teşekkürlerini ciddiyetle kabul etti ve sonra mektuplarının geri kalanını okumak üzere geri döndü.

Mike, çığ gibi yağan mektuplar konusunda Jubal'in rahatsızlığını paylaşmıyordu; sigorta reklamlarının da evlilik tekliflerinin de keyfini çıkarıyordu. Saray'a yaptığı ziyaret bu dünyanın devasa çeşitliliğini fark etmesini sağlamıştı ve hepsini groklamaya kararlıydı. Bunu yapmasının birkaç yüzyıl

alacağının farkındaydı, büyümesi ve büyümesi ve büyümesi gerekiyordu ama cesareti kırılmamıştı, acelesi de yoktu... sonsuzluk ve durmaksızın-değişen-güzel şu ânın aynı şey ol-

duğunu grokladı.

Britannica Ansiklopedisi'ni tekrar okumaktan vazgeçti; mektup seli kendisine dünyadan daha canlı görüntüler sunuyordu. Hepsini okudu, başarabildiklerini grokladı, geri kalanını da ev halkı uyurken üzerinde düşünmek için hafızasına yazdı.

Bu gece meditasyonları sayesinde "iş", "para", "alma", "satma" ve benzeri Marslılara uzak aktiviteleri groklamaya başladığını düşünüyordu. Ansiklopedideki makaleler onun için doyurucu olmamıştı çünkü (bunu şimdi grokladığında) her makale onun bilmediği pek çok şeyi bildiği varsayılarak yazılmıştı. Ama Sayın Sekreter Joseph Edgerton Douglas'tan bir mektupla birlikte bir çek defteri ile diğer bazı kâğıtlar gelmişti ve kardeşi Jubal, ona paranın ne olduğunu ve nasıl kullanıldığını anlatmak için çok uğraşmıştı.

Jubal'in ona ilk çekinin nasıl yazılacağını göstermesine, karşılığında kendisine "para" vermesine ve nasıl sayılacağını öğretmesine rağmen başlangıçta bunu anlamakta tümüyle başarısız olmuştu.

Sonra bir anda, onu titreten ve geri çekilmemek için tüm gücünü harcamasını gerektiren şiddetteki bir groklamayla, paranın soyut sembolik doğasını anlayıvermişti. Bu hoş resimler ve parlak madalyonlar "para" değildi; onlar sadece tüm insanlar arasında, tüm dünyaya yayılmış olan soyut bir fikrin maddi sembolleriydi. Ama bu *şeyler*, su töreninde yakınlaşmayı sağlayanın su olmaması gibi para değildi. Tören için su gerekmezdi... ve para için de bu hoş şeyler gereksizdi. Para bir *fikirdi*, bir Eski'nin düşünceleri gibi soyut bir şeydi; para dengenin, iyileştirmenin ve yakınlaşmanın bir sembolüydü.

Mike, paranın muhteşem güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü.

Sembollerin akışı, değişimi ve eşleşmeleri ayrı bir meseleydi, küçük ve güzeldi ama ona yuvalıların nedenleri doğru şekilde öğrenip büyümeleri için öğretilen oyunları hatırlatıyordu. Onu şaşkına çeviren, tüm yapının büyüklüğüydü, tüm bir dünyanın dinamik, tümüyle iç içe geçmiş bir semboller yapısıyla tanımlanabilmesiydi. Mike o anda bu ırkın Eskilerinin böyle bir güzelliği yaratabildiklerine göre çok yaşlı olduklarını grokladı ve bir an önce biriyle tanışmasına izin verilmesini diledi.

Jubal, onu parasının birazını harcamaya yönlendirdi, Mike da bir yatağa götürülen bir gelinin ürkek ama hevesli tavrıyla harcadı. Jubal ona "dostları için hediyeler alması"nı önerdi, Jill de bu işte başlangıç için belirli sınırlar belirleyerek yardımcı oldu; her dosta sadece bir hediye alınacak ve harcanan paranın toplamı, Mike'ın hesabına yatan paranın üçte birini geçmeyecekti; oysa başlangıçta Mike'ın hedefi, hesabındaki o tatlı paranın *hepsini* dostları için harcamaktı.

Para harcamanın ne kadar zor olduğunu çabucak öğrendi. Pek çok seçenek vardı, hepsi de muhteşemdiler ve çoğunu tanımlayamıyordu bile. Etrafı Marshalls Field'dan Ginza'ya kadar farklı mağazalar ve Bombay'dan Kopenhag'a farklı şehirlerden gelen kalın kataloglarla çevriliydi, kendini bu zengin çeşitliliğin içinde boğulmuş gibi hissediyordu. Sears & Montgomery kataloğu bile onun için çok fazlaydı.

Ama Jill yardımcı oldu. "Hayır, Mike. Duke'ün bir traktör isteyeceğini sanmıyorum."

"Duke traktörleri seviyor."

"Hımm, belki de, ama bir traktörü var ya da Jubal'in bir traktörü var, ki bu da aynı şey sayılır. Şu şirin Belçika yapımı tek tekerlekli bisikletten hoşlanabilir... onu parçalar, tekrar birleştirir ve bütün gün boyunca parlatır. Ama o bile çok pahalı, vergiler eklenince ne olur kimbilir. Mike tatlım, bir hediye pahalı olmamalıdır; bir kızı seninle evlenmeye ikna etmeye falan çalışmadığın sürece. Özellikle 'falan' kısmına

dikkat. Ama bir hediye, senin üzerinde düşündüğünü ve o insanın zevklerini dikkate aldığını göstermelidir. Hoşuna gidecek ama muhtemelen gidip kendisinin almayacağı bir şey."

"Nasıl?"

"Zaten sorun da her zaman budur. Bir dakika. Bu sabahki postada gördüğüm bir şeyi hatırladım; umarım Larry onu henüz götürmemiştir." Çabucak döndü. "Buldum! Şunu dinle: 'Yaşayan Afrodit: Dünyanın En Büyük Fotoğraf Sanatçılarından Kadın Güzelliği Üzerine Stereo Renkli Bir Albüm. Dikkat: bu albüm postayla gönderilmez. Önceden ödenmiş ekspresle yollanır ve tüm riskler siparişi verene aittir. Sadece aşağıdaki eyaletlerden gelen siparişler kabul edilir.' Hımm, Pennsylvania gönderilmeyen eyaletler listesinde ama endişelenme; adres kısmında senin adın yazıyorsa, gelecektir ve Duke'ün vahşi zevklerini biraz olsun anlamışsam, bu hediyeden hoşlanacaktır."

Duke gerçekten de hoşlandı. Albüm, ekspres postayla değil, evin üzerinde dolaşan S.S. aracı tarafından getirildi. Eve gelen albümün yanındaki yeni reklamda şöyle yazıyordu: "Mars'tan Gelen Adam'a özel siparişle gönderilen albümün aynısı." Bu Mike'ın hoşuna gitmiş ama Jill'i kızdırmıştı.

Diğer hediyeleri seçmek de oldukça zordu ama Jubal'e bir hediye bulmak en zoru olmuştu. Jill çaresizdi. İnsan, her şeye sahip olan birine ne alırdı; en azından istediği ve paranın satın alamayacağı her şeye sahip olan birine? Sfenks mi? Üç dilek mi? Ponce de Leon'un* arayıp bulamadığı çeşmeyi mi?

---

*) Juan Ponce de Leon: İspanyol kâşif. Kristof Kolomb'a ikinci yolculuğunda eşlik etmiştir. Daha sonra Porto Riko'yu fethetmiş ve adanın valiliğini yapmıştır. Burada yerlilerden, Küba'nın kuzeyindeki Bimini Adası'nda insanın yaşlanmasını engelleyen bir çeşme hakkındaki söylentileri duymuş ve İspanya kralından aldığı izinle adayı aramaya çıkmıştır. Ertesi yıl, efsanevi adayı bulduğunu zannederek Florida'da kıyıya çıkmıştır. Bundan sonraki hayatı boyunca Florida'nın kolonizasyonuyla uğraşmış ve aradığı çeşmeyi bulamadan, 1521'de çıkan bir çatışmada aldığı yara sonucu ölmüştür.

Yaşlı kemiklerini işler hale getirecek bir şeyler mi, yoksa bir günlük de olsa gençliğini yaşatmak mı? Jubal uzun süre önce evcil hayvan sahibi olmayı bile reddetmişti çünkü kendisi hayvanlardan uzun yaşıyordu, üstelik şimdi (daha da beter bir şekilde) hayvanın ondan uzun yaşayıp yetim kalması ihtimali vardı.

Gizlice diğerlerine danıştı. "Lanet," dedi onlara Duke, "bilmiyor muydunuz? Patron heykellere bayılır."

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi Jill. "Etrafta hiç heykel göremiyorum."

"Çünkü hoşlandığı şeylerin çoğu satılık değil. Bugünlerde yaptıkları pisliklerin bir hurdalık felaketine benzediğini ve eline kaynak makinesi alan her beyinsiz astigmatlının heykeltıraş sayıldığını söylüyor."

Anne düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Sanırım Duke haklı. Jubal'in heykel zevkini kütüphanesindeki kitaplara bakarak anlayabilirsin. Ama bunun pek yardımı olacağını sanmam."

Yine de Anne, Jill ve Mike beraberce baktılar. Anne (ona göre) sıkça bakıldıklarına dair kanıtlar taşıyan üç kitabı bulup çıkardı. "Hmm..." dedi. "Patron'un Rodin tarafından yapılmış her şeyi seveceği belli. Mike, Jubal için bunlardan birini alacak olsan, hangisini seçerdin? Oh, şuradaki oldukça güzel; 'Sonsuz Bahar'."

Mike ona şöyle bir göz attıktan sonra sayfayı çevirdi. "İşte şu."

"Ne?" Jill heykele baktı ve titredi. "Mike, bu heykel korkunç! Umarım böyle görünmeden çok önce ölmüş olurum."

"Bu, güzellik," dedi Mike, kararlı bir tavırla.

"Mike!" diye itiraz etti Jill. "Çok çarpık bir zevkin var; sen Duke'ten de betersin. Ya da daha iyisini görmemişsin."

Normalde bir su kardeşinden, özellikle Jill'den gelen böyle bir azarlama Mike'ın kendisini kapatmasına ve gecenin ge-

ri kalanını hatasını anlamaya çalışarak geçirmesine neden olurdu. Ama bu sanattı ve Mike kendinden emindi. Heykelin yüzü, Dünya'da gördüğü ve kendini evinde hissettiren ilk

şeydi. Heykelin bir insan kadınına ait olduğu açıkça ortada olmasına rağmen Mike, bir Marslı Eskisinin etrafta olduğu ve bu heykelin yaratımına katkıda bulunduğu hissine kapılmıştı. "Bu güzellik," dedi inatla. "Kendi yüzü var. Ben grokluyorum."

"Jill," dedi Anne, hafifçe. "Mike haklı."

"Hı? Anne! Bunu beğenmiş olamazsın!"

"Beni korkutuyor. Ama Mike, Jubal'in neden hoşlandığını biliyor. Kitabın kendisine bak. Bıraktığında kendi kendine şu üç sayfadan biri açılıyor. Şimdi sayfalara bak, bu sayfanın diğer ikisinden daha çok açıldığı belli. Mike, Patron'un favorisini buldu. Şu diğeri -'Taşıdığı Taşın Altında Ezilmiş Karyatid*'- bunu da neredeyse diğeri kadar beğeniyor. Ama Mike, Jubal'in evcil hayvanını seçti."

"Onu satın alıyorum," dedi Mike, kararlı bir tavırla.

Ama o satılık değildi. Anne, Mike adına Paris'teki Rodin Müzesi'ni aradı ve suratına karşı gülünmesini engelleyen tek şey Galyalı centilmenliği ve Anne'in kendi güzelliği oldu. Ustanın işlerinden birini *satmak* mı? Sevgili leydi, satılık olmayı bırakın, kopyalarının yapılması bile yasak. *Non, non, non! Quelle idée!***

Ama başkaları için mümkün olmayan bazı şeyler Mars'tan Gelen Adam için mümkündü. Anne, Bradley'i aradı; birkaç gün sonra Bradley sonucu bildirdi. Fransız hükümetinin bir iltifatı olarak ücret istenmiyordu -ama hediyenin asla sergilenmeyeceği garanti edilmeliydi- Mike, orijinali olmasa bile

*) Karyatid: Kadın biçiminde sütun.

**) Non, non, non! Quelle idée!: Fransızca: Hayır, hayır, hayır! Bu da nereden çıktı!"

aynı boyda, mikroskopik detaylara kadar aynı bir kopyayı, 'Bir Zamanlar Güzel Heaulmière Olan Kadın'ın bronz bir eşini alacaktı.

Jill, Mike'ın kızlar için hediye seçmesine yardım etti, bu onun için kolay bir işti. Ama Mike *ona* ne alacağını sorduğunda yardım etmemekle kalmadı, kendisine bir şey almaması için ısrar etti.

Mike, bir su kardeşinin her an doğru konuşması gerekmesine rağmen, bazen diğerlerinin daha doğru konuşabildiğini anlamaya başlıyordu çünkü İngilizce'nin çeşitli derinlik seviyeleri vardı ve uygun derinliğe ulaşabilmek için bazen araştırma yapmak gerekiyordu. Bu yüzden Anne'e danıştı.

"Tabii ki ona bir hediye alacaksın, tatlım. Sana öyle söylemesi normal... ama yine de ona bir hediye vereceksin. Hımın..." Anne kıyafet ve mücevherlere karşı çıktı ve sonunda Mike'ın kafasını karıştıran bir hediye seçti; Jill zaten Jill'in kokması gerektiği gibi kokuyordu.

Hediyenin küçük boyutları ve görünürdeki önemsizliği şüphelerini daha da artırdı. Anne onu Jill'e vermeden önce bir koklamasını istediğinde Mike tümüyle kuşkuya gömüldü; koku oldukça güçlüydü ve Jill'in kokusuna hiç benzemiyordu.

Ama Anne haklıydı; Jill parfüme bayıldı ve Mike'ı öpmekte ısrar etti. Mike, onu öperken bu hediyenin onun istediği şey olduğunu ve daha da yakınlaşmalarına yardım ettiğini tümüyle grokladı.

O akşam yemekte Jill parfümü sürdüğünde Mike, aslında kokunun Jill'in kendi kokusundan çok da farklı olmadığını keşfetti; garip bir şekilde parfüm, Jill'in her zamankinden daha leziz bir şekilde Jill gibi kokmasını sağlamıştı. Daha da garibi, parfüm Dorcas'ın onu öpmesine neden oldu. "Mike tatlım.. bana aldığın gecelik şahane ve tam da istediğim hediye ama belki bir gün *bana* da parfüm alırsın," diye fısıldadı kulağına.

Mike, Dorcas'ın niye bunu istediğini groklamadı, sonuçta Dorcas'ın kokusu Jill'inkine hiç benzemiyordu ve parfüm ona uymazdı, ayrıca Dorcas'ın Jill gibi kokmasını da istemiyordu;
 Dorcas, Dorcas gibi kokmalıydı.

"Burnunu çocuğa sürtüp durmayı kes de yemeğini yiyebilsin, Dorcas," diye araya girdi Jubal. "Zaten bir Marsilya kedi evi* gibi kokuyorsun, Mike'ı tatlı dille daha da azdırmaya uğraşma."

"Sen kendi işine bak, Patron."

Jill'in normalde olduğundan daha da fazla Jill gibi kokabilmesi ve Dorcas'ın zaten kendi kokusu varken Jill gibi kokmak istemesi... ve üstelik ortada öyle bir şey yokken Jubal'in Dorcas'ın bir kedi gibi koktuğunu söylemesi çok kafa karıştırıcıydı. Evde yaşayan bir kedi vardı (bir evcil hayvan değildi, Jubal'le yarı yarıya ortaktılar); nadiren de olsa eve gelir ve kendisine sunulan yiyecekleri kabul ederdi. Kedi ve Mike birbirlerini daha ilk anda groklamışlardı, Mike onun etobur düşüncelerini hoş ve Marslı düşüncelerine yakın bulmuştu. Ayrıca kedinin adının (Friedrich Wilhelm Nietzsche) gerçekte kedinin adı olmadığını da keşfetmişti ama bunu diğerlerine söylememişti çünkü kedinin gerçek adını telaffuz edemiyordu, sadece zihninde duyabiliyordu.

Kedi, Dorcas gibi kokmuyordu.

Hediye vermek çok güzeldi ve satın alma kısmı Mike'a paranın gerçek değerini öğretmişti. Ama bir an için bile groklamaya hevesli olduğu daha pek çok şey olduğunu unutmadı. Jubal, Senatör Boone'un davetini Mike'a haber vermeden iki kez ertelemişti ve Mike da bunu fark etmemişti, onun farklı zaman algısı, 'gelecek pazar' sözcüğünü herhangi bir tarihle ilişkilendirmiyordu.

Ama bir sonraki davet, üzerinde Mike'ın adı bulunan bir

*) Kedi evi (cathouse): Kerhane

zarfla geldi; Başpiskopos Digby, Senatör Boone'a Mars'tan Gelen Adam'ı getirmesi için baskı yapıyordu ve Senatör de Harshaw'un kendisini oyaladığını, oyalamaya da devam edeceğini sezmişti.

Mike mektubu Jubal'e götürdü ve durup bekledi. "Şey..." diye homurdandı Jubal. "Gitmek istiyor musun, istemiyor musun? Bir Fostercı törenine katılmak zorunda değilsin. Onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söyleyebiliriz."

Böylece, insan şoförlü (Jubal hayatını otomatik bir aracın ellerine teslim etmeyi reddetmişti) bir damalı taksi Jubal, Mike ve Jill'i ertesi pazar sabahı aldı ve Yeni Vahiy Kilisesi'nin Başmelek Foster Tapınağı'nın kutsal topraklarının hemen dışındaki bir iniş pistine bıraktı.

YİRMİ ÜÇ

Jubal, yol boyu Mike'ı uyarmaya çalışmıştı; ama Mike, nedenini tam olarak anlayamıyordu. Dinlemişti, hep dinlerdi zaten ama altlarındaki manzaraya da ilgi göstermek gerekiyordu; o da sorunu Jubal'in sözlerini zihninin bir köşesine yazarak çözmüştü. "Bak, evlat," diye söze girdi Jubal, "şu Fostercılar senin paranın peşinde. Bu çok normal, zaten herkes senin paranın peşinde, tek yapman gereken katı olmak. Senin paran ve Mars'tan Gelen Adam'ın kiliselerine katılmasının getireceği prestij. Bunu başarmaya çalışacaklar ve bu konuda da katı olman gerek."

"Anlamadım?"

"Lanet olsun, dinlediğini bile sanmıyorum."

"Üzgünüm, Jubal."

"Peki... şu açıdan bak. Din, pek çok insan için bir teselli kaynağıdır, hatta mevcut dinlerden birinin Esas Gerçek olması da muhtemel. Ama dindar olmak çoğu kez kendini beğenmişlikten başka bir şey değildir. Çocukluğumda bana öğretilen koyu Protestanlık hep dünyanın geri kalanından daha üstün olduğumu düşünmeyi öğütlerdi; ben 'kurtarılmış'tım ve geri kalanlar da 'lanetlenmiş'ti; bizler günahlardan uzak yaşıyorduk, dünyanın geri kalanı ise 'kâfir'di ve 'kâfir' derken

kardeşimiz Mahmud gibi insanlardan bahsediyorlardı. Bu da nadiren yıkanan ve Ay'ın döngüsüne göre mısırlarını eken cahil, aptal bir köylünün Evren'le ilgili tüm soruların cevaplarını bildiği anlamına geliyordu. Bu, onun herkese tepeden bakabilmesini sağlıyordu. İlahi kitabımız böyle beyinsizce ukalalıklarla, Tanrı'yla aramızın ne kadar iyi olduğu, nasıl onun gözdesi olduğumuzla ilgili kendimizi kutlayan ve Kıyamet Günü geldiğinde diğerlerinin nasıl cehennemlik olacaklarını anlatan saçmalıklarla doluydu. Lydia Pinkham'ın* tek gerçek ilacını biz satıyorduk..."

"Jubal!" dedi Jill, sertçe. "Bunu groklamıyor."

"Ah? Özür dilerim. Kendimi fazla kaptırdım. Bizimkiler benim vaiz olmamı istemişlerdi ve çok ufak bir farkla kaybettiler; sanırım bu belli oluyor."

"Öyle."

"Bunu kafama kakıp durma, kızım. Elime geçen her şeyi okumak gibi ölümcül bir hataya düşmeseydim, oldukça iyi bir vaiz olurdum. Birazcık daha kendine güven ve cehalet sayesinde ünlü bir İncil yazarı olabilirdim. Kahretsin, şu anda gitmekte olduğumuz yerin adı 'Başmelek Jubal Tapınağı' bile olabilirdi."

Jill yüzünü buruşturdu. "Jubal, lütfen! Kahvaltıdan hemen sonra hiç çekilmiyorsun."

"Ciddiyim. Kendine güvenen biri yalan söylediğinde bunun farkındadır; bu da onun etki alanını sınırlar. Oysa, başarılı bir şaman önce kendisini aldatır; kendi söylediklerine inanır ve böylesi bir inanç bulaşıcıdır, etkinliğinin sınırı yoktur. Ama ben, kendi inancıma sarsılmaz bir şekilde güveniyor değildim; asla bir peygamber olamazdım... ancak bir eleştirmen

---

*) Lydia E(stes) Pinkham (1819-1893): Amerikan girişimci ve ilaç üreticisi. Kadınların tüm şikâyetlerini tedavi eden bir ilaç bulduğunu iddia etmiştir. İddiaları kanıtlanmadıysa da ilaçları oldukça popüler olmuştur.

olabilirdim, ki bu da en iyi ihtimalle zavallı bir durumdur, cinsiyet konusunda yanlış inançlar besleyen dördüncü sınıf bir peygamber." Jubal kaşlarını çattı. "İşte Fostercılar hakkın

da endişelendiğim nokta bu, Jill. Hepsinin son derece samimi olduklarını düşünüyorum... ve ikimiz de biliyoruz ki Mike samimiyete kolaylıkla aldanabiliyor."

"Ona ne yapmaya çalışacaklar sence?"

"Tabii ki onu kendi dinlerine döndürmeye çalışacaklar. Sonra da servetini ele geçirecekler."

"İşleri kimsenin bunu yapamayacağı şekilde ayarladın sanıyordum?"

"Hayır, sadece onun iradesi dışında kimsenin bunu yapamayacağı şekilde ayarladım. Normal koşullarda servetini bağışlamaya kalksa da hükümet müdahale eder. Ama servetini bir kiliseye, özellikle Fostercılar gibi politik açıdan güçlü bir kiliseye bağışlaması ayrı bir hikâye."

"Nedenini anlamıyorum."

Jubal iç çekti. "Tatlım, din, kanunlara göre dokunulmaz bir bölgedir. Bir kilise, herhangi bir insan organizasyonunun yaptığı her şeyi -üstelik hiçbir kısıtlama olmadan- yapabilir. Vergi ödemez, kayıtlarını açıklaması gerekmez, aramalardan ve denetimden muaftır; üstelik kendisini öyle adlandıran *her şey* bir kilisedir. Bu dokunulmazlıklara sahip olmaya aday 'gerçek' kiliselerle küçük 'tarikat'ları ayırmak için birtakım çalışmalar yapıldı. Ama bunu, devlet için resmi bir din belirlemeden yapmak olanaksız... bu da hastalığın kendisinden daha beter bir tedavi. Sonuçta bunu yapmadık ve hem Amerika Birleşik Devleti Anayasası'ndan arta kalanlara, hem de Federasyon Sözleşmesi'ne göre tüm kiliseler eşittir, eşit derecede de dokunulmazdırlar; özellikle de büyük miktarda oyu etkileyebiliyorlarsa. Eğer Mike Fostercı Kilise'ye geçerse... ve vasiyetnamesini kilisenin lehine değiştirirse... ve sonra, bir gün 'cennete gidiverirse' bunun 'pazar günü kiliseye gitmek' kadar yasal olacağını söyleyebiliriz."

"Ah, Tanrım! Sonunda onun güvenliğini sağlayabildiğimizi sanmıştım."

"Mezarın bu tarafında onun için güvenlik diye bir şey yok."

"Şey... bu konuda ne yapacaksın, Jubal?"

"Hiçbir şey. Sadece huzursuzluk yaratacağım."

Mike, ikisinin konuşmasını groklamaya çalışmadan hafızasına kaydetti. Konunun kendi dilinde oldukça basit ama İngilizce'de inanılmaz derecede kaypak olanlardan biri olduğunu fark etmişti. Bu konuyu, kardeşi Mahmud'la bile karşılıklı groklamayı başaramadıklarından -ki kendisi de Marslıların her şeyi kapsayan "Sen Tanrı'sın" kavramının tercümesinin yetersiz olduğunu kabul ediyordu- groklamak mümkün olunca kadar bekleyecekti. Bu kez bekleyişin verimli olacağını biliyordu; kardeşi Jill onun dilini öğrenmeye çalışıyordu, daha sonra her şeyi Jill'e açıklayabilecekti. Birlikte groklayacaklardı.

Bu sırada altından kayıp gitmekte olan manzara onun için bitmek tükenmek bilmez bir keyifti ve yeni tecrübeler yaşamayı iple çekiyordu. İnsan Eskilerinden biriyle tanışmayı bekliyor ya da en azından umuyordu.

Senatör Tom Boone onları iniş pistinde beklemekteydi. "N'aber, millet! Yüce Tanrı bu güzel Şabbat'ta* hepinizi kutsasın. Bay Smith, sizi tekrar gördüğüme sevindim. Ve tabii sizi de, Doktor." Ağzındaki puroyu çıkardı ve Jill'e baktı. "Ve siz, küçükhanım; sizi Saray'da görmüştüm, değil mi?"

"Evet, Senatör. Adım Gillian Boardman."

"Ben de öyle düşünmüştüm, tatlım. Günahlarından arındın mı?"

---

*) Şabbat: Haftanın dinlenme ve ibadete ayrılan yedinci günü. Yahudilere ve bazı Hıristiyan mezheplerine göre cumartesi, Hıristiyan dünyasının çoğunluğuna göreyse pazar günü.

"Ih, hiç sanmıyorum Senatör."

"Neyse, hiçbir zaman geç kalmış sayılmazsın. Sizi Dış Tapınak'taki arayıcı ayininde görmekten mutluluk duyacağız; size yol göstermesi için bir koruyucu yollayacağım. Bay Smith ve Doktor tabii ki mabede gidiyorlar." Senatör etrafına bakındı.

"Senatör..."

"Ih, ne var Doktor?"

"Bayan Boardman mabede giremeyecekse, sanırım hep beraber arayıcı ayinine katılmamız daha iyi olur. Kendisi Bay Smith'in hemşiresi ve tercümanıdır."

Boone hafifçe kaygılanmış görünüyordu. "Hasta mı? Hiç de hasta gibi görünmüyor. Ayrıca, neden bir tercümana ihtiyaç duyuyor? İngilizce konuşabiliyor; konuştuğunu duydum."

Jubal omuz silkti. "Doktoru olarak gerektiğinde bana bir hemşirenin eşlik etmesini isterim. Bay Smith bu gezegenin koşullarına tümüyle uyum sağlayabilmiş değil. Bir tercüman gerekli olmayabilir. Ama bunu neden *ona* sormuyorsunuz? Mike, Jill'in seninle gelmesini istiyor musun?"

"Evet, Jubal."

"Ama... Pekâlâ, Bay Smith." Boone bir kez daha purosunu ağzından aldı, iki parmağını dudaklarının arasına sıkıştırıp kuvvetli bir ıslık çaldı. "Küçük Melek, buraya!"

Ergenlik çağına yeni girmiş bir genç koşarak geldi. Kısa bir cüppe, tayt ve terliğin yanı sıra omuzlarına yayılarak yapıştırılmış güvercin kanadı gibi görünen (gerçekten de öyleydi) bir kıyafet giymişti. Kafası keldi ama altın renkli birkaç buklesi ve sıcacık bir gülümsemesi vardı. Jill, çocuğun bir zencefilli gazoz reklamı kadar şirin göründüğünü düşündü.

"Tapınak bürosuna uç ve görevdeki bekçiye mabet kapısına bir hacı rozeti daha yollamasını istediğimi söyle. Anahtar kelime Mars," diye emretti Boone.

"'Mars'" diye tekrarladı çocuk, Boone'a bir izci selamı çaktı, döndü ve kalabalığın başları üzerinden on sekiz metrelik müthiş bir sıçrayış yaptı. Jill, o kısa cüppenin neden o kadar şişkin göründüğünü anlamıştı; cüppenin içinde bir zıplama takımı gizliydi.

"Rozetler konusunda dikkatli olmamız gerek," diye açıkladı Boone. "Ne kadar çok günahkârın arınmadan içeri sızıp Tanrı'nın mutluluğunun tadına bakmak istediğini duysanız şaşarsınız. Şimdi, üçüncü rozeti beklerken biraz etrafı gezinelim. Buraya erken gelmenize sevindim."

Kalabalığı yararak ilerleyip devasa binaya girdiler ve kendilerini uzun, yüksek tavanlı bir koridorda buldular. Boone durdu. "Bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum. Her şeyde, Tanrı'nın işlerinde bile ekonomiye ihtiyaç var. Buraya gelen herhangi bir turist, arayıcı ayinine katılsın katılmasın -ki ayinler yirmi dört saat boyunca açıktır- buradan geçmek zorundadır. Peki ne görür? Mutluluk fırsatlarını." Boone elini sallayıp duvar boyunca iki yanda sıralanmış kumar makinelerini gösterdi. "Bar ve kafeterya koridorun sonunda, kimse bunu göze alıp oradan geçmeden bir bardak su bile içemez. Ve belirtmeliyim ki cebindeki tüm bozuk parayı harcamadan o kadar uzağa ulaşabilen biri olağanüstü bir günahkâr olmalıdır. Ama parasını alıp karşılığında bir şey vermiyor değiliz. Bir bakın..." Boone omzuyla kendisine yol açıp bir makinenin yanına gitti ve o sırada oynamakta olan kadının omzuna dokundu; kadının boynuna bir Fostercı tespihi asmıştı. "Lütfen, kız kardeşim."

Kadın kafasını kaldırdı, yüzündeki rahatsız olmuş ifade bir anda gülümsemeye dönüştü. "Tabii ki, Piskopos."

"Tanrı seni korusun. Göreceksiniz ki," diye devam etti Boone makineye birkaç bozukluk atarken, "makineden dünyevi bir ödül kazansa da kazanmasa da oynayan her günahkâr kutsanır ve uygun bir mesajla ödüllendirilir."

Makine vızıldamayı kesti ve pencerede TANRI-SENİ-İZLİYOR yazısı belirdi.

"Bu bire üç veriyor," dedi Boone, çabucak ve makineden
 dökülen paraları toparladı, "ve işte mesajınız." Makineden çıkan bir kâğıt parçasını kopardı ve Jill'e uzattı. "Sizde kalsın, küçükhanım ve üzerinde düşünün."

Jill kâğıdı çantasına koymadan önce bir göz attı: "*Oysa günahkârın midesi pislikle doludur*-Y.V. XXII 17."

"Dikkat ederseniz," diye devam etti Boone, "makineler para değil, fiş ödüyorlar ve paranızı alabileceğiniz vezne de barın ilerisinde... burada da hayır işleri ve benzeri iyilikler için bağışta bulunabileceğiniz pek çok fırsat var. Yani günahkâr, muhtemelen kazandığı parayı yine burada bırakıyor... her seferinde bir kez daha takdis ediliyor ve evine götüreceği bir mesaj daha alıyor. Hepsinin toplam etkisi inanılmaz, gerçekten inanılmaz! Cemaatimizin en çalışkan ve dindar üyelerinden bazıları işe tam burada, bu odada başladılar."

"Bundan şüphem yok," diye onayladı Jubal.

"Özellikle de büyük ödülü kazananlar. Anlıyorsunuz ya para kazandıran her kombinasyon tamamlanmış bir cümledir, bir kutsama. Ama büyük ödül öyle değildir. Büyük ödül için üç kutsal gözü tutturmak gerekir. Size söylüyorum, o üç gözün kendilerine baktığını ve cennetten gelen ödülün yağdığını görenler, gerçekten durup bir düşünürler. Bazıları bayılır. İşte, Bay Smith..." Boone, Mike'a makineden az önce çıkan jetonlardan birini uzattı. "Bir çevirin bakalım."

Mike duraksadı. Jubal çabucak uzatılan jetonu aldı... lanet olsun, çocuğun bir tek kollu makineye alışmasını istemiyordu! "Ben deneyeyim, Senatör." Jetonu attı.

Mike gerçekten bir şey yapmaya niyetli değildi. Sadece zaman algısını biraz genişletti, makinenin içine şöyle bir göz atıp ne yaptığını anlamaya çalışıyor ve neden durup makine-

ye baktıklarını merak ediyordu. Ama kendisi makineyle oynayacak kadar cesur değildi.

Ama Jubal makineyi çalıştırdığında, Mike silindirlerin dönüşünü izledi, her birinin üzerindeki bir gözü fark etti ve üçü bir araya geldiğinde ortaya çıkan bu "büyük ikramiye"nin ne olduğunu merak etti. Kelimenin, bildiği kadarıyla sadece üç anlamı vardı ve hiçbiri bu duruma uygun görünmüyordu. Neredeyse düşünmeden, kesinlikle bir kargaşa yaratmayı da istemeden dönen silindirlerin hepsini sırayla yavaşlattı ve pencerede üç göz görünecek şekilde durdurdu.

Bir zil çaldı, bir koro kutsal ilahiler söyledi, makinenin tüm ışıkları yandı ve jetonlar alttaki çanağa sel gibi akmaya başladı. Boone çok memnun görünüyordu. "Tanrı sizi korusun! Doktor, bugün sizin gününüz! Durun, size yardım edeyim... bir jeton atalım da şu tantana kesilsin." Jubal'i beklemeden bir jeton alıp makineye attı.

Mike tüm bunların nedenini merak ediyordu, bu yüzden bir kez daha üç gözü aynı hizaya getirdi. Aynı olaylar tekrarlandı, tek farkla, bu kez dökülen jetonlar bir sel değil, ufak bir akıntı gibiydi. Boone makineye dik dik baktı. "Şey, hay lanet... Tanrı aşkına! İki kez üst üste olmaması gerekiyordu. Ama boş verin; sonuçta oldu ve ikisinin de parasını alacağınızdan emin olabilirsiniz." Çabucak makineye bir jeton daha attı.

Mike hâlâ bunun neden "büyük ikramiye" olduğunu görmek istiyordu. Bir kez daha üç göz geldi.

Boone makineye bakakalmıştı. Aniden Jill, Mike'ın elini sıktı. "Mike... kes şunu!" diye fısıldadı.

"Ama Jill, görüyordum ki..."

"Bundan bahsetme. Sadece kes şunu. Eve gittiğimizde gösteririm ben sana!"

"Buna mucize demek biraz zor. Muhtemelen makinenin tamire ihtiyacı var," dedi yavaşça. "Melek, buraya!" diye seslendi sonra. "Her neyse, sonuncuyu da almamız gerekiyor," diye ekledi ve makineye bir jeton daha attı.

Mike'ın müdahalesi olmayınca silindirler kendi hallerinde yavaşlayıp durdular. Ekranda "FOSTER-SENİ-SEVİYOR" yazdı ve makine on jeton vermeye çalıştı ama içinde jeton kalmamıştı. Öncekinden büyük ve parlak siyah saçları olan bir melek çıkageldi. "İyi günler. Yardıma mı ihtiyacınız var?" dedi.

"Üç büyük ikramiye," dedi ona Boone.

"'Üç' mü?"

"Müziği duymadın mı? Sağır mısın? Biz barda olacağız; parayı oraya getir. Ayrıca söyle de şu makineyi kontrol etsinler."

"Baş üstüne, Piskopos."

Meleği orada kafasını kaşır vaziyette bıraktılar ve Boone onları mutluluk odasından geçirip koridorun sonundaki bara götürdü. "Kiliseyi iflas ettirmeden önce," dedi samimi bir şekilde Boone, "sizi oradan çıkarmam gerekliydi. Doktor, her zaman bu kadar şanslı mısınızdır?"

"Her zaman," dedi Harshaw, ciddiyetle. Mike'a dönüp bakmamıştı ve bakmaya da niyeti yoktu; kendi kendine çocuğun bu işte parmağı olup olmadığını bilmiyorsun diyordu... ama bütün bunların sona ermesini ve bir an önce eve dönmeyi diliyordu.

Boone onları barın "Rezerve" olarak işaretlenmiş kısmına götürdü. "Bu işimizi görür mü, yoksa küçükhanım oturmayı mı tercih eder?"

"Bence burası iyi." (Ve bana bir kez daha "küçükhanım" dersen Mike'ı üzerine salacağım!)

Bir barmen aceleyle geldi. "İyi günler. Her zamankinden mi, Piskopos?"

"Duble. Ne içersiniz, Doktor? Ve Bay Smith? Çekinmeyin; Başpiskoposun davetlisisiniz."

"Brendi, teşekkürler. Yanında suyla, lütfen."

"Brendi, teşekkürler," diye tekrarladı Mike... sonra biraz düşündü. "Bana su getirmeyin, lütfen," diye ekledi. Su töre-

ni için suyun önemli olmadığı doğruydu, yine de burada su içmek istemiyordu.

"Ha şöyle!" dedi Boone, içtenlikle. "Erkek adam susuz içer! Susuz. Anladın mı? Espriydi!" Jubal'in kaburgalarına bir dirsek attı. "Küçükhanım ne içecek? Kola mı? Pembe yanaklarına sağlık katmak için süt mü? Yoksa büyüklerle birlikte bir Mutluluk Günü içkisi mi içersiniz?"

"Senatör," dedi Jill, dikkatle, "misafirperverliğiniz bir martiniye izin verir mi acaba?"

"Tabii ki! Dünyanın en iyi martinileri buradadır; vermut kullanmayız bile. Bunun yerine onları kutsarız. Küçükhanım için bir duble martini. Tanrı seni kutsasın, evlat ve elini çabuk tut." Konuklarına döndü. "Çabucak birer içki içecek kadar vaktimiz var, sonra Başmelek Foster'a saygılarımızı sunup mabede gideceğiz ve Başpiskoposun konuşmasını dinleyeceğiz."

İçkilerle birlikte büyük ikramiyenin parası da geldi. Boone'un kutsamasından sonra içkilerini içtiler. Jubal ve Boone, az önce gelen üç yüz dolar için tartıştılar, Boone, ikinci ve üçüncü seferde jetonu kendisi atmış olsa da tüm ödülün Jubal'e ait olduğunda ısrar ediyordu. Jubal sorunu tüm parayı bar tezgâhının üzerindeki sevgi bağışı kutusuna atmakta buldu.

Boone onaylar bir tavırla başını salladı. "Bu, inceliğinizin bir göstergesi, Doktor. Hâlâ sizi günahkârların arasından kurtarma şansımız var. Birer tane daha içer miyiz, millet?"

Jill birinin evet demesini umuyordu. Cin oldukça suluydu ve tadı da pek hoş değildi; yine de midesinde biraz tolerans göstermesine yardımcı olacak bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Ama kimse bir şey söylemedi, bu yüzden kalkıp yolu gösteren Boone'un peşinden gittiler, bir kat yukarı çıktılar. Önünden geçtikleri tabelada şöyle yazıyordu: BU KATA KESİNLİKLE ARAYICI YA DA GÜNAHKÂRLARIN GİRMESİ YASAKTIR - BU SİZ DEMEK OLUYORSUNUZ!

Tabelanın ilerisinde ağır, parmaklıklı bir kapı vardı. "Piskopos Boone ve üç hacı, başpiskoposun konukları," dedi Boone, kapıya doğru.

Kapı açıldı. Yuvarlak tavanlı bir koridordan geçip bir odaya girdiler.

Burası büyük sayılabilecek bir odaydı. Jill'e cenaze levazımatçılarını hatırlatan lüks bir tarzda döşenmişti ama neşeli bir müzik çalıyordu. Müziğin esas teması "Jingle Bells"ti ama içine bir Kongo ritmi ve kaynağı anlaşılamayacak kadar süslü bir aranjman yerleştirilmişti. Jill müziğin hoşuna gittiğini ve içinde dans etme isteği uyandırdığını fark etti.

Odanın karşı duvarı tümüyle camdı ve neredeyse hiçbir şey yokmuş gibi görünecek kadar şeffaftı. "İşte buradayız, millet; Huzura çıktık," dedi Boone, canlı bir sesle. Çabucak yüzünü boş duvara döndü ve diz çöktü. "Siz diz çökmek zorunda değilsiniz, sizler hacısınız ama öylesi hoşunuza gidecekse diz çökebilirsiniz. Çoğu hacı böyle yapar. Ve işte, orada... tıpkı Cennet'e çağrıldığı günkü gibi."

Boone purosuyla işaret etti. "Doğal görünmüyor mu? Bir mucizeyle korunan vücudu çürümüyor. Üzerinde oturduğu sandalye, mesajları yazarken kullandığıyla aynı... ve duruşu da Cennet'e gittiği andaki pozu. Hiç hareket etmedi ve kimse de onu yerinden kıpırdatmadı; tüm tapınağı onun etrafına kurduk... tabii eski kiliseyi yıkıp o kutsal taşları sakladık."

Yaklaşık beş metre önlerine, tahta benzer büyük bir sandalyede yüzü onlara dönük şekilde oturmuş yaşlı bir adam vardı. Canlı gibi görünüyordu... ve Jill'e, çocukluğunda yazlarını geçirdiği çiftlikteki yaşlı bir keçiyi -evet, dışa çıkık dudağı, bıyıklarının kesim şekli ve vahşi, düşünceli bakışlarına varıncaya kadar- hatırlatıyordu. Jill tüylerinin diken diken olduğunu hissetti; Başmelek Foster onu huzursuz etmişti.

"Kardeşim, bu Eskilerden biri mi?" diye Marsça sordu Mike.

"Bilmiyorum, Mike. Öyle olduğunu söylüyorlar."

"*Burada bir Eski groklamıyorum.*"

"Dediğim gibi, bilmiyorum."

"*Bir yanlışlık grokluyorum.*"

"Mike! Hatırla!"

"Evet, Jill."

"Ne diyor, küçükhanım? Ne sormuştunuz, Bay Smith?" dedi Boone.

"Önemli bir şey değil, Senatör, buradan çıkabilir miyiz? Sanırım bayılacağım," diye çabucak araya girdi Jill. Cesede bir bakış daha attı. Üzerinde bulutlar toplanmıştı ama aradan sızan bir ışık huzmesi hep Foster'ın yüzünü aydınlatıyordu. Işığın değişimleri, yüzün ve gözlerin canlıymış gibi görünmelerini sağlıyordu.

"İlk seferinde böyle bir etki yapar," dedi Boone, yatıştırıcı bir sesle. "Ama onu bir de altımızdaki arayıcı galerisinden görmelisiniz; aşağıdan yukarı, tümüyle değişik bir müzik eşliğinde. Tümüyle. Ağır bir müzik, içine kaydedilmiş bilinçaltı sinyalleri var sanırım, onlara günahlarını hatırlatıyor. Bu odaysa kilisenin önde gelenleri için hazırlanmış Mutlu Düşünceler meditasyon salonu... kendimi her kötü hissedişimde buraya gelir, bir saat kadar oturup bir puro içerim."

"Lütfen, Senatör!"

"Ah, kesinlikle. Sen dışarıda bekle, tatlım. Bay Smith, istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Senatör, gidip ayine katılmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Jubal.

Hep birlikte oradan ayrıldılar. Jill titriyor ve Mike'ın elini sıkıyordu. Mike'ın o korkunç cesede bir şeyler yapacağından ve hepsinin linç edilmelerine yol açacağından korkmuştu.

Mabede vardıklarında, melek kıyafetine benzer ama daha süslü kıyafetler giymiş iki nöbetçi, ellerindeki mızrakları çaprazlayarak yollarını kesti. "Haydi, haydi! Bu hacılar başpisko-

posun özel davetlileri. Rozetleri nerede?" dedi Boone, azarlarcasına.

Karışıklık çabucak halledildi, rozetlerle birlikte kapı ödülü
 çekilişinin biletleri getirildi. "Buradan, Piskopos," dedi saygıyla bir yer gösterici ve sonra onları geniş merdivenlerden geçirip sahneyi tam karşıdan gören bir locaya yerleştirdi.

Boone, diğerlerine yol verdi. "Önce siz, küçükhanım." Hemen ardından bir irade savaşı yaşandı; Boone, sorularını cevaplayabilmek için Mike'ın yanında oturmak istiyordu. Mücadeleyi Harshaw kazandı; Mike, Jill ve onun arasında otururken Boone'a koridor tarafı düştü.

Loca geniş ve lükstü, kendiliğinden ayarlanır rahat koltuklar ve her koltukta birer kül tablası, önlerinde de içkilerini koymak için birer açılır kapanır sehpa vardı. Balkondaki yerleri, cemaatin beş metre kadar üzerinde, sunaktan ise otuz metre kadar uzaktaydı. Sunakta genç bir rahip kalabalığı ateşlendiriyor, müzikle birlikte hareket ediyor, yumrukları sıkılı şekilde kaslı kollarını birer piston gibi ileri geri sallayıp duruyordu. Güçlü bas sesi zaman zaman koroya karışıyor, sonra teşvik edercesine yükseliyordu:

"Kıçınızı kaldırın! Daha ne bekliyorsunuz? Şeytanın sizi uykuda yakalamasına izin mi vereceksiniz?"

Koltukların arasındaki koridorlar oldukça genişti. İnsanlar sıra halinde, bir yılan gibi dans ederek sağ koridordan sunağın önüne geldiler ve sonra orta koridordan geri döndüler. Ayaklarını, rahibin piston gibi hareketleri ve koronun durup kalkan ilahisiyle uyum içinde yere vuruyorlardı. Rap, rap, *inle!*.. Rap, rap, *inle!* Jill ritmi hissetti ve bir koyun gibi aşağıdaki dansa katılmanın hoş olacağını düşündü; kaslı rahibin sataşmaları sayesinde giderek daha çok insan dans etmeye başlamıştı.

"Bu çocukta iş var," dedi Boone, onaylar bir tavırla. "Bir-iki kez onunla birlikte vaaz verdik ve emin olun, kalabalığı size teslim ettiğinde herkes iyice ısınmış oluyor. Rahip 'Fıçı'

Jackerman; bir zamanlar Rams takımında sol bek oynuyordu. İzlemişsinizdir."

"Korkarım hayır," diye kabullendi Jubal. "Amerikan futbolunu pek takip etmem."

"Gerçekten mi? Neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz. Sezon boyunca inananların büyük bölümü törenden sonra burada kalır, sıralarında oturup öğle yemeklerini yerken maçları izlerler. Sunağın arkasındaki duvarın tamamı açılıyor ve arkasında bugüne kadar yapılmış en büyük stereo ekranı var. Oyunun adeta içine girmiş gibi oluyorsunuz. Evde izlemekten çok daha iyi.... üstelik etrafında bir sürü insanla birlikte izlemek daha heyecanlı oluyor." Durdu ve ıslık çaldı. "Hey, Küçük Melek! Buraya!"

Bir yer gösterici aceleyle geldi. "Evet, Piskopos?"

"Evlat, bizi buraya yerleştirdikten sonra o kadar hızlı kayboldun ki sipariş vermeye fırsatım olmadı."

"Üzgünüm, Piskopos."

"Üzgün olmak Cennet'e gitmeni sağlamaz. Mutlu ol, evlat. O gençlik enerjisi adımlarına geri dönsün ve her an tetikte ol. Herkes aynından mı istiyor, millet? Güzel!" Siparişi verdi. "Ve bana purolarımdan birkaç tane daha getir... barmenden iste yeter," diye ekledi sonra.

"Hemen, Piskopos."

"Tanrı seni korusun, evlat. Bekle..." Aşağıdaki dans eden insan sırası altlarından geçmek üzereydi; Boone parmaklıkların üzerinden aşağı eğildi, ellerini ağzına götürüp onca gürültünün arasında seslendi. "Dawn! Hey, Dawn!" Bir kadın kafasını kaldırıp baktı; göz göze geldiler ve Boone ona yukarı gelmesini işaret etti. Kadın gülümsedi. "Siparişe bir de sek viski ekle. Uç bakalım."

Kadın da içkiler de çabucak geldiler. Boone locanın arka tarafından bir sandalye çekti ve kendi sandalyesinin karşısına koydu. "Millet, Bayan Dawn Ardent'le tanışın. Tatlım, bu Ba-

yan Boardman, şu köşedeki küçükhanım... ve bu yanımdaki de meşhur Doktor Jubal Harshaw..."

"Gerçekten mi? Doktor, yazdığınız öykülerin neredeyse Tanrısal olduğunu söyleyebilirim!"

"Teşekkürler."

"Ah, gerçekten öyle. Neredeyse her gece teybime sizin kasetlerinizden birini takıp öykülerinizle uyuyorum."

"Bir yazarın beklemeyeceği kadar büyük bir iltifat," dedi Jubal, ifadesiz bir yüzle.

"Bu kadarı yeterli, Dawn," diye araya girdi Boone. "İkisinin arasında oturan genç adam ise... Bay Valentine Smith, Mars'tan Gelen Adam."

Kadının ağzı da gözleri de kocaman açıldı. "Ah, yüce Tanrım!"

Boone kükredi: "Tanrı seni korusun, evlat. Sanırım bu kez seni gerçekten şaşırtmayı başardım."

"Siz gerçekten de Mars'tan Gelen Adam mısınız?" dedi Dawn.

"Evet, Bayan Dawn Ardent."

"Bana 'Dawn' deyin. Ah, Tanrım!"

Boone kadının eline hafifçe vurdu. "Bir piskoposun sözünden şüphe etmenin günah olduğunu bilmiyor musun? Tatlım, Mars'tan Gelen Adam'a ışığa giden yolu göstermek hoşuna gider mi?"

"Ah, buna bayılırım!"

(Tabii ki bayılırsın, seni parlak fahişe, dedi Jill kendi kendine.) Bayan Ardent onlara katıldığından beri gitgide öfkeleniyordu. Kadının giydiği kıyafet uzun kollu, yüksek yakalıydı ve şeffaf değildi; buna rağmen hiçbir şeyi gizlemiyordu. Neredeyse kadının teniyle aynı renkte bir kumaştan yapılmıştı ve Jill elbisenin altında -Bayan Ardent'in vücudundan başka, ki her tarafı da yeterince dolgundu- bir şey olmadığına emindi. Elbise gösterişliydi ama topluluktaki kadınların yarı-

sının giydiği acayip kıyafetlerin yanında oldukça mütevazı kalıyordu... kadınların çoğu dans ederken elbiselerinin içinden çıkıverecekmiş gibi görünüyorlardı.

Jill, giyinik olmasına rağmen Bayan Ardent'in daha az önce yataktan çıkmış ve her an -Mike'la birlikte- tekrar yatmaya hazır gibi göründüğünü düşündü. Ona sırnaşıp durmak tan vazgeç, şıllık!

"Başpiskoposla bu konuyu görüşürüm, tatlım. Şimdi, aşağı inip şu gösteriyi yönetsen iyi olur. Fıçı'nın yardımına ihtiyacı var," dedi Boone.

Dawn itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı. "Başüstüne, Piskopos. Sizinle tanıştığıma sevindim, Doktor ve Bayan Broad. Umarım tekrar görüşürüz, Bay Smith. Sizin için dua edeceğim." Zarif yürüyüşüyle oradan ayrıldı.

"İyi bir kız," dedi Boone, mutlu bir sesle. "Hiç onun gösterilerini izlediniz mi, Doktor?"

"Sanmıyorum. Ne yapıyor?"

Boone duyduklarına inanamamış gibi görünüyordu. "Bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Adını duymadınız mı? Dawn Ardent... tüm Kaliforniya'nın en pahalı striptizcisi, işte o. Onun için intihar eden erkekler oldu; ne üzücü. Üzerine odaklanmış bir spot ışığıyla çalışır ve üzerinde ayakkabıları hariç hiçbir şey kalmadığında, ışık sadece yüzünü aydınlatır ve başka hiçbir şey göremezsiniz. Çok etkili. Ruhsal bir anlamı var. Şu tatlı yüzü gördükten sonra, onun bir zamanlar böyle ahlaksız bir kadın olduğuna kim inanır?"

"İnanamıyorum."

"Gerçekten öyleydi. Ona sorun. Size anlatacaktır. Daha da iyisi, arayıcıların arınma törenlerinden birine gelin... ne zaman sahneye çıkacağını size haber veririm. O günahlarını itiraf ettiğinde, diğer kadınlara da aynı şeyi yapmaları için ce-

saret veriyor. Hiçbir ayrıntıyı gizlemiyor; tabii ki bunu yapmak onun için de yararlı, diğer insanlara yardım ettiğini biliyor. Artık kendisini adamış bir kadın... Cumartesi gecesi şo-

vunu yaptıktan hemen sonra, Pazar Okulu'nda vereceği dersi kaçırmamak için buraya geliyor. Genç Erkeklerin Mutluluk Sınıfı'nda ders veriyor ve derslere o girmeye başladığından beri katılım üçe katlandı."

"İşte *buna* inanırım," diye onayladı Jubal. "Bu şanslı 'Genç Erkekler' kaç yaşındalar?"

Boone ona bakıp bir kahkaha patlattı. "Beni kandıramazsın, seni yaşlı şeytan; birisi sana Dawn'un sınıfının sloganını söylemiş olmalı: 'Genç olmak için asla çok geç değildir.'"

"Hayır, gerçekten."

"Ne olursa olsun ışığı görüp arınmadan ve kiliseye kabul edilmeden onun derslerine katılamazsınız. Üzgünüm. Burası Tek Gerçek Kilise, Hacı, Şeytan'ın diğer tuzakları gibi değil, habersiz masumları puta tapma ve benzeri iğrençliklere götürebilmek için kendilerine 'kilise' diyen o ahlaksızlık çukurlarına benzemez. Birkaç saatliğine yağmurdan korunmak için buraya öylece giremezsin... önce günahlarından arındırılman gerekir. Aslında; ah, ah, kamera uyarısı." Büyük salonun her köşesinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. "Ve Fıçı onlara bir tur attırdı bile. Şimdi biraz hareket göreceksiniz."

Aşağıdaki dans eden insan kuyruğuna yenileri katılmıştı, yerlerinde kalan az sayıda insan da oldukları yerde zıplayıp el çırparak müziğe eşlik ediyordu. Yer göstericiler koşup düşenleri kaldırıyordu, bazıları sessizdi ama çoğu kadın olan bir grup yerde kıvranıp ağızlarından köpükler saçıyordu. Bunlar aceleyle sunağın önüne atılıyor ve orada yeni yakalanmış balıklar gibi sıçrayıp duruyorlardı. Boone purosuyla bir deri bir kemik kalmış kızıl saçlı bir kadını işaret etti, kadın kırk yaşlarında görünüyordu ve aşağıdaki gösteri sırasında elbisesi feci şekilde yırtılmıştı. "Şu kadını görüyor musunuz? Bir tören

boyunca Ruh tarafından ele geçirilmeyeli en az bir yıl oldu. Bazen Başmelek Foster bizlerle onun ağzından konuşur... ve bu olduğunda onu kontrol altında tutabilmek için dört iriyarı rahip yardımcısı gerekir. Her an Cennet'e gidebilir, buna hazır. Ama ona burada ihtiyacımız var. Birer içki daha ister misiniz? Kameralar yayına başlayıp işler iyice canlanınca bar servisi yavaşlayacaktır."

Mike, neredeyse mutsuz bir şekilde bardağının tekrar doldurulmasına izin verdi. Jill'in manzaradan duyduğu tiksintiyi paylaşmıyordu. "Eskilerden" biri sandığı şeyin aslında sadece israf edilmiş yiyecek olduğunu ve etrafta hiçbir Eski'nin bulunmadığını görmek onu oldukça rahatsız etmişti.

Aşağıda sürüp gitmekte olan çılgınlıkta öyle bir Marslı havası vardı ki Mike aynı anda hem evini özlüyor, hem de kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Hiçbir ayrıntı Marslı özelliği taşımıyordu, her şey son derece farklıydı ama yine de bunun en az su töreni kadar gerçek bir yakınlaşma olduğunu doğru şekilde grokladı, üstelik katılanların miktarı ve yoğunluğu da kendi yuvasının dışında hiç rastlamadığı kadar büyüktü. Özlemle birinin kendisini şu aşağı yukarı zıplamaya katılmak için davet etmesini bekledi. Ayakları, onlara katılma dürtüsüyle karıncalanıyordu.

Aşağıda tekrar Bayan Dawn Ardent'i gördü ve onunla göz göze gelmeye çalıştı; belki o kendisini davet edebilirdi. İlk bakışta boy ve ölçü olarak kardeşi Jill'e oldukça yakın olduğunu fark ettiyse de onu tanımak için boyutları ve ölçülerine dikkat etmesine gerek yoktu. Bayan Dawn Ardent'in sıcak gülümsemesinin altında gizli acıları, hüzünleri ve tecrübesiyle kendine ait bir yüzü vardı. Bayan Dawn Ardent'in bir gün kendisiyle su paylaşıp yakınlaşmak isteyip istemeyeceğini merak etti. Senatör Piskopos Boone onu oldukça ihtiyatlı davranmaya itmişti ve Jubal ikisinin yan yana oturmasına izin vermediği için mutluydu. Ama Mike, Bayan Dawn Ardent aşağı gönderildiğinde üzülmüştü.

Bayan Dawn Ardent onun bakışlarını hissetmedi. Dans eden insan grubu onu sürükleyip götürdü.

Platformun üzerindeki adam iki elini kaldırdı; koca mağara bir anda sessizleşti. Adam bir anda ellerini indirdi. "Kim mutlu?"

"BİZ MUTLUYUZ!"

"Neden?"

"TANRI... BİZLERİ SEVİYOR!"

"Nereden biliyorsunuz?"

"FOSTER BİZE SÖYLEDİ!"

Adam dizlerinin üzerine düştü ve sıkılı yumruğunu havaya kaldırdı. "Şu aslanın KÜKREDİĞİNİ duyalım!"

Cemaat kükredi ve çığlıklar attı. Platformdaki adam kargaşayı yumruğunu bir orkestra şefinin sopası gibi kullanarak yönetiyor, sesi bir alçaltıyor bir yükseltiyor, homurdanma seviyesine indirip sonra bir anda balkonu sallayacak kadar güçlü bir kreşendoya çıkarıveriyordu. Mike, kendisine çarpan sesin içinde o kadar güçlü bir huşu hissediyordu ki geri çekilmek zorunda kalacağından korktu. Ama Jill ona bunu odasında tek başına olduğu zamanlar hariç asla yapmamasını tembihlemişti; Mike kendini kontrol etti ve dalgaların üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Adam ayağa kalktı. "İlk ilahimiz," dedi canlı bir sesle, "Melek Ekmekleri'ni üreten Cennet Gıdası Fırınları'ndan geliyor. Her diliminin üzerinde Başpiskoposumuzun gülümseyen yüzünün bulunduğu, her paketinde en yakın Yeni Vahiy Kilisesi'nde bozdurabileceğiniz kuponlar olan sevgi ekmeğimizden. Kardeşlerim, Cennet Gıdası Fırınları yarın, tüm şubelerinde ekinoks öncesi indirimini başlatıyor. Çocuklarınızı yarın okula bir çanta dolusu Başmelek Foster kurabiyesiyle yollayın ve dağıttığı her kurabiyenin bir başka günahkâr çocuğu ışığa doğru çekmesi için dua edin. Ve şimdi, şu eski

klasikle ortalığı iyice şenlendirelim: 'İleri, Foster'ın Çocukları!' Hep beraber..."

"İleri, Foster'ın Çocuk-*ları*!

Düşmanlarınızı ezin...

İnancımız kalkanımız ve zırhı-*mız*!

Hepsini sırayla yok edin!"

"İkinci kıta!"

"Barış yok günah-*karla*!

Tanrı bizim yanımızda!"

Mike o kadar keyif alıyordu ki kelimeleri tercüme edip groklamaya çalışmadı. Kelimelerin önemsiz olduğunu groklad ı, önemli olan yakınlaşmaydı. Altlarındaki dans tekrar başladı, yürüyenler koroyla ve yürüyüşe katılamayacak kadar zayıf olanlarla beraber güçlü sesler çıkarıyorlardı.

İlahiden sonra duyurular yapılır, Cennet'ten mesajlar iletilir, arada bir başka reklam geçer ve kapı ödülü çekiliş sonuçları açıklanırken herkes biraz soluklandı. Sonra meslekte - rakip markaların ürünlerini satmadıkları ve her şubelerinde kiliseden bir rahibenin gözetmenliğini yaptığı bir Mutlu Çocuk odası bulundurdukları için Günahtan Arınmış dükkân sayılan Dattelbaum Mağazaları'nın sponsorluğunda ikinci ilahi, 'Göğe Bakan Mutlu Yüzler' söylendi.

Genç rahip platformun en önüne kadar geldi ve bir elini kulağına dayayıp dinledi.

"*Digby*'yi... iste... riz!"

"Kimi?"

"DIGBY'yi - iste-riz!"

"Daha yüksek! Sizi duysun!"

"DIG-BY'Yİ-İSTE-RİZ!" Şak, şak, rap, rap. "DİG-BY'Yİ-İSTE-RİZ!" Şak, şak, rap, rap.

Bina gürültüden sallanmaya başlayıncaya kadar ses yükselerek sürdü. Jubal, Boone'a doğru eğildi. "Bunu biraz daha sürdürürseniz Samson'un yaptığını yapacaksınız."

"Korkmayın," dedi Boone, ağzında purosuyla. "Sağlamlaştırılmış, yangın geçirmez, üstelik inanç sayesinde korunuyor. Ayrıca, binayı sarsılmaya uygun şekilde yaptık; işe yarıyor."

Işıklar karardı, sunağın arkasındaki perdeler açıldı ve kaynağı görülemeyen kör edici bir ışık başının üzerinde birleştirdiği ellerini sallayıp kalabalığa gülümseyen Başpiskoposu aydınlattı.

Kalabalık buna aslan kükreyişiyle karşılık verdi, Digby de onlara öpücükler yolladı. Kürsüye giderken durdu, sunağın yanında kıvranıp duran trans halindeki kadınlardan birini hafifçe kaldırdı, alnından öptü, nazikçe yerine bıraktı, yürümeye başladı... tekrar durdu ve o sıska kızılın yanında diz çöktü. Başpiskopos elini arkasına uzattı ve ona hemen bir portatif mikrofon verildi.

Diğer kolunu kadının omzuna koydu ve mikrofonu kadının dudaklarına doğru uzattı.

Mike kelimeleri anlayamıyordu. Her neyseler, İngilizce olmadıkları kesindi.

Ama Başpiskopos söylenenleri tercüme ediyordu, ağzından köpükler saçan kadın her duraklayışında araya girip konuşuyordu.

"Başmelek Foster bugün bizimle..."

"Hepinizden çok memnun. Sağınızdaki kız kardeşinizi öpün..."

"Başmelek Foster hepinizi seviyor. Solunuzdaki kız kardeşinizi öpün..."

"İçimizden birine özel bir mesajı var."

Kadın tekrar konuştu; Digby kararsız kalmış göründü. "Ne dedin? Daha yüksek sesle, rica ediyorum." Kadın mırıldandı ve sonra uzun bir çığlık attı.

Digby kafasını kaldırıp gülümsedi. "Mesajı başka bir gezegenden gelen bir hacı için... Valentine Michael Smith, Mars'tan Gelen Adam! Neredesin, Valentine Michael! Ayağa kalk, ayağa kalk!"

Jill, Mike'ı durdurmaya çalıştı ama Jubal homurdandı. "Yapmak karşı koymaktan daha kolay. Bırak kalksın, Jill. El salla, Mike. Tamam, şimdi oturabilirsin." Mike da öyle yaptı, kalabalığın "Mars'tan Gelen Adam!... Mars'tan Gelen Adam!" diye tezahürat yapması onu şaşırtmıştı.

Ardından gelen vaaz, doğrudan kendisine söyleniyor gibiydi ama ne kadar uğraşsa da anlatılanları anlamıyordu. Kelimeler İngilizce'ydi ya da en azından çoğu öyleydi ama yanlış şekilde bir araya gelmiş gibiydiler. Ayrıca ortalıkta çok fazla gürültü, çok fazla alkış ve "Haleluya!", "Mutlu Günler!" bağırtısı vardı, bu da kafasını karıştırıyordu. Tüm bunların bitmesine sevindi.

Vaaz sona erir ermez Digby ayini genç rahibe devretti ve oradan ayrıldı; Boone ayağa kalktı. "Haydi, millet. Kalabalıktan önce biz de sıvışalım."

Mike, Jill'in elini tutarak arkalarından gitti. Gösterişli kemerleri olan bir tünelden geçiyorlardı ve kalabalığın gürültüsü arkalarında kalmıştı. "Bu yol park alanına mı gidiyor? Şoförüme beklemesini söylemiştim," dedi Jubal.

"Hı?" diye cevapladı Boone. "Doğruca giderseniz oraya çıkar. Ama önce gidip Başpiskopos'u göreceğiz."

"Ne?" diye karşılık verdi Jubal. "Hayır, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Eve gitme zamanımız geldi."

Boone ona dik dik baktı. "Doktor, bunu kastediyor olamazsınız. Başpiskopos şu anda bizi bekliyor. Öylece çıkıp gidemezsiniz; ona saygılarınızı sunmanız gerek. Siz onun konuklarısınız."

Jubal bir an kararsız kaldı, sonra teslim oldu. "Şey, başka bir sürü insan olmayacak, değil mi? Bu çocuk bugün yeterince heyecan yaşadı."

"Sadece Başpiskopos. Sizinle baş başa görüşmek istedi." Boone onları tünelin dekorlarının arasına gizlenmiş küçük bir

asansöre soktu; birkaç dakika sonra Digby'nin dairesinin salonunda oturmuş bekliyorlardı.

Bir kapı açıldı ve Digby aceleyle içeri girdi. Tören giysile-

rini çıkarmış ve bol kesimli bir cüppe giymişti. Onlara gülümsedi. "Sizi beklettiğim için üzgünüm, millet... sahneden iner inmez bir duş almam şart. Şeytanı yumruklayıp yoluna devam etmenin insanı ne kadar terlettiğini tahmin bile edemezsiniz. Demek Mars'tan Gelen Adam bu? Tanrı seni kutsasın, çocuğum. Tanrı'nın evine hoş geldin. Başmelek Foster burada kendini evinde hissetmeni istiyor. Seni izliyor."

Mike karşılık vermedi. Jubal, Başpiskopos'un bu kadar kısa boylu olmasına şaşırmıştı. Sahnedeyken yüksek tabanlı ayakkabılar mı giyiyordu? Yoksa ışık sisteminin bir numarası mıydı? Foster'ı taklit etmek amacıyla bırakılmış olduğu ortada olan keçi sakalı dışında adam, -her an hazır gülümsemesi ve sıcak, samimi görünüşlü yaklaşımı ile- Jubal'e bir ikinci el araba satıcısını hatırlatıyordu. Ama bir başkasını da hatırlatmıyor değildi... bir başkası - Hatırladım! 'Profesör' Simon Magus, Becky Vesey'in uzun süre önce ölmüş kocası. Jubal gevşedi ve din adamına biraz daha dostça yaklaşmaya başladı. Simon, tanıdığı tüm serserilerden daha canayakın biriydi.

Digby, ilgisini Jill'e yöneltti. "Diz çökme, kız kardeşim; burada sadece bir arada bulunan dostlarız." Ona birkaç şey söyledi, Jill'i geçmişi hakkındaki bilgisiyle şaşırtmıştı. "Mesleğine çok derin bir saygım var, kızım. Başmelek Foster'ın kutsanmış sözlerine göre, Tanrı bizim, ruhumuzun hastalıklarla uğraşmadan ışığı arayabilmesi için önce vücudumuzla ilgilenmemizi ister. Henüz bizden biri olmadığını biliyorum... ama hizmetlerin Tanrı tarafından kutsanmış. Bizler, cennet yolunda beraberce yürüyen yolcularız."

Jubal'e döndü. "Siz de öyle, Doktor. Başmelek Foster, Tanrı'nın bizden mutlu olmamızı istediğini söyler... ve pek

çok kez asamı bir kenara bırakıp cemaatimin dertleriyle uğraşmaktan yorgun düşmüş bedenimi sizin öykülerinizden biriyle geçen masum, mutlu bir saat boyunca dinlendirdiğimi bilirim... ve sonunda da dinlenmiş ve tekrar savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktığımı hatırlarım."

"Ih, teşekkür ederim, Piskopos."

"Son derece samimiyim. Sizin kayıtlarınızın Cennet'te bile arandığını duydum... neyse, neyse, boş verin; sizin inananlardan bir olmadığınızı biliyorum ama yine de konuşmama izin verin. Şeytan'ın bile Tanrı'nın Büyük Planında bir yeri vardır. Henüz inanma zamanınız gelmemiş. Kendi acılarınız ve hüznünüzden başkalarını mutlu edecek öyküler çıkarıyorsunuz. Tüm bunlar sizin günah-sevap defterinize yazılıyor. Şimdi, lütfen bunları geçelim! Sizi buraya teknolojiyi tartışmak için çağırmadım. Biz kimseyle tartışmayız, onların ışığı görmelerini bekler ve sonra da onları kucaklarız. Ama bugün, birlikte mutlu bir saat geçirmeliyiz."

Digby sonra böyle demek istediğini kanıtlamaya girişti. Jubal, tatlı dilli sahtekârın iyi bir ev sahibi olduğunu kabullenmek zorunda kaldı, üstelik kahve, likör ve yiyeceklerin hepsi de mükemmeldi. Jubal, Mike'ın oldukça huzursuz olduğunu fark etti, özellikle de Digby onu diğerlerinden ayırıp baş başa konuştuğunda... ama lanet, çocuk, insanlarla tanışıp yanında Jubal veya Jill olmadan onlarla tek başına konuşmaya alışmak zorundaydı.

Odanın öbür tarafında Boone, Jill'e cam bir kutudaki Foster'dan kalan birtakım emanetleri gösteriyordu; Jubal, ekmeğinin üzerine *paté de fois gras*'sını* sürerken Jill'in açıkça ortada olan çekingen tavırlarını gözledi. Bir kapının kapanma sesini duydu ve etrafına bakındı; Digby ve Mike ortada yoktular. "Nereye gittiler, Senatör?"

---

*) Paté de fois gras: Kazciğeri ezmesi.

"Eh? Ne demiştiniz Doktor?"

"Piskopos Digby ve Bay Smith. Neredeler?"

Boone etrafına bakındı, kapanmış kapıyı yeni fark etmiş
 gibi göründü. "Ah, birkaç dakikalığına şuraya girdiler. Özel görüşmeler için kullanılan küçük bir odadır. Siz de oraya girmiştiniz, değil mi? Başpiskopos size etrafı gösterirken?"

"Im, evet." İçinde bir yükseltinin üzerinde duran bir sandalyeden -bir "taht", diye kendi düşüncesini içinden gülümseyerek düzeltti Jubal- ve birinin kolunu dayayabileceği bir basamaktan başka bir şey olmayan küçük bir odaydı. Jubal hangisinin tahtı kullandığını, hangisinin basamağa çöküp kolunu dayadığını merak etti - eğer bu gösterişli fakat değersiz piskopos Mike'la bir din tartışmasına girdiyse şu anda şokta olmalıydı. "Umarım içeride uzun süre kalmazlar. Gerçekten dönmemiz gerek."

"Uzun süre kalacaklarını sanmam. Muhtemelen Bay Smith biraz baş başa konuşmak istemiştir. İnsanlar genelde bunu yapar... Başpiskopos da bu konuda cömert davranır. Bakın, park yerini arayıp taksinizin asansöre bindiğimiz koridorun hemen sonunda beklemesini sağlayabilirim; orası Başpiskopos'un özel girişidir. Size en azından on dakika kazandırır."

"Çok naziksiniz."

"Bay Smith'in itiraf etmek istediği bir şeyler varsa, onun acele etmesini istemeyiz. Dışarı çıkıp telefon edeyim." Boone gitti.

Jill, Jubal'in yanına geldi. "Jubal, bundan hoşlanmadım. Sanırım Digby'nin Mike'ı yalnız yakalayıp üzerinde çalışabilmesi için özellikle kandırıldık," dedi endişeli bir sesle.

"Bundan eminim."

"Eh? Bunu yapmaya hakları yok. Gidip onları basacağım ve Mike'a eve dönme vaktinin geldiğini söyleyeceğim."

"Keyfine bak," diye karşılık verdi Jubal, "ama bence sıkıntılı anaç bir tavuk gibi davranıyorsun. Bu, S.S.'in peşimizde

olmasıyla aynı şey değil, Jill; bu kandırmaca çok daha incelikli. Bir güç gösterisi olmayacak." Gülümsedi. "Bence, Digby, Mike'ı kendi tarafına çekmeye çalışırsa, sonuçta taraf değiştiren kendisi olacak. Mike'ın fikirlerini sarsmak oldukça zor."

"Yine de bundan hoşlanmadım."

"Rahatla. Bir porsiyon daha al."

"Aç değilim."

"Ama ben açım... ve bedava yiyeceği geri çevirirsem, Yazarlar Derneği'nden atılırım." Kâğıt inceliğindeki Virginia jambonlarını alıp ekmeğinin üzerine yığdı, elindeki ekmek dengesiz bir piramide dönüşünceye kadar hiçbiri sentetik olmayan birkaç şey daha ekledi, sonra hepsini birden ağzına attı ve parmaklarında kalan mayonezi yaladı.

On dakika geçmiş ama Boone hâlâ dönmemişti. "Jubal, nezaketimi daha fazla koruyamayacağım. Gidip Mike'ı oradan çıkaracağım," dedi sertçe Jill.

"Sen bilirsin."

Jill kapıya gitti. "Jubal, kapı kilitli."

"Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Şey? Ne yapacağız? Kıracak mıyız?"

"Son çare olarak belki." Jubal içerideki kapıya gitti ve dikkatle inceledi. "Hımm, yirmi sağlam adam ellerinde bir koç başıyla deneyebilir. Ama bunun bile garantisi yok. Jill, bu kabir banka kasasını bile koruyabilir, sadece odanın dekorasyonuna uysun diye şirin gösterilmeye çalışılmış. Benim çalışma odamın yangın geçirmez kapısı da buna benzer bir şey."

"Ne yapacağız?"

"İstersen kapıyı yumrukla. Sadece ellerini acıtırsın. Ben gidip dostumuz Boone'u neyin meşgul ettiğine bakacağım."

Ama Jubal kafasını koridora uzattığında Boone'un dönmekte olduğunu gördü. "Üzgünüm," dedi Boone. "Meleklerin sizin şoförü arayıp bulması gerekti. Adam Mutluluk Oda-

sında öğlen yemeğini yiyordu. Ama şimdi, söylediğim yerde sizi bekliyor."

"Senatör," dedi Jubal, "artık gitmemiz gerekiyor. Piskopos Digby'ye haber verme nezaketini gösterir misiniz?"

Boone telaşlanmış görünüyordu. "Israr ediyorsanız, onu telefonla arayabilirim. Ama bunu yapmamayı tercih ederim ve özel bir görüşmeyi de öylece bölemem."

"Öyleyse telefon edin. Israr ediyoruz."

Ama bu esnada içerideki kapı açıldı, Mike dışarı çıkarak Boone'u bu utançtan kurtardı. Jill, Mike'ın yüzüne baktı ve titredi. "Mike! İyi misin?"

"Evet, Jill."

"Başpiskopos'a ayrıldığınızı bildireceğim," dedi Boone ve Mike'ı geçip küçük kapıdan içerideki odaya girdi. Hemen ardından dışarı çıktı. "Gitmiş," dedi. "Çalışma odasına açılan bir arka kapı var." Boone gülümsedi. "Tıpkı kediler ve aşçılar gibi, Başpiskopos da haber vermeden gider. Bu bir çeşit şakadır. 'Vedaların, dünyanın mutluluğuna hiçbir katkısı olmadığını' söyler, bu yüzden asla 'veda' etmez. Alınmayın."

"Alınmadık. Ama biz veda edeceğiz... bu çok ilginç tecrübe için teşekkür ederiz. Hayır, aşağı gelmeye zahmet etmeyin; yolumuzu bulabileceğimizden eminim."

YİRMİ DÖRT

"Şey, Mike, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Jubal, havalandıklarında.

Mike kaşlarını çattı. "Groklayamadım."

"Yalnız değilsin, evlat. Piskopos neler söyledi?"

Mike uzun bir süre duraksadı. "Kardeşim Jubal, groklayana kadar uzun süre düşünmem gerek," dedi sonunda.

"İstediğin kadar düşün, evlat. Biraz kestir. Ben öyle yapacağım."

"Jubal, bütün bunları nasıl yutturmuşlar?" dedi Jill, aniden.

"Neyi yutturmuşlar?"

"Her şeyi. Orası bir kilise değil, bir tımarhane."

Bu kez cevap vermeden önce düşünme sırası Jubal'deydi. "Hayır, Jill, yanılıyorsun. Orası bir kilise... yaşadığımız zamanın eklektisizminin doğal bir uzantısı."

"Ha?"

"Yeni Vahiy ve sahiplendikleri tüm o doktrinler oldukça eski şeyler, çok eski. Tek söyleyebileceğin, ne Foster'ın ne de Digby'nin hayatları boyunca bir tek orijinal fikre sahip olmadıkları. Ama bugün, bu çağda neyin satacağını çok iyi biliyorlar. Böylece, defalarca kullanılmış numaraları bir araya ge-

tirmişler, allayıp pullamışlar ve işe koyulmuşlar. Oldukça da kârlı bir iş bu. Beni korkutan tek şey, tüm bunların -herkes için çekici bir hal alacak kadar- büyüyüp gelişmesi."

"Ah, hayır!"

"Ah, evet. Hitler daha azıyla işe koyuldu ve satabileceği tek şey nefretti. Nefret her zaman alıcı bulur ama uzun vadede daha kârlı bir satış için mutluluk daha iyi bir mal. İnan bana, biliyorum; ben de aynı meslekteyim. Tıpkı Digby'nin bana hatırlattığı gibi." Jubal yüzünü ekşitti. "Suratına bir yumruk patlatmalıydım. Oysa aksine, bundan hoşlanmamı sağladı. İşte bu yüzden ondan korkuyorum. İşinde oldukça iyi, oldukça akıllı. İnsanların ne istediğini biliyor. Mutluluk. Dünya suçluluk ve korkuyla dolu uzun, soğuk bir yüzyıl geçirdi; şimdi Digby onlara ne burada, ne de ahirette korkacak bir şey olmadığını ve Tanrı'nın onlara mutlu olmalarını emrettiğini söylüyor. Her gün, her gün bunu kafamıza sokuyor: Korkmayın, mutlu olun."

"Evet, bu kısmen doğru," diye kabullendi Jill, "ve sanırım bunun için çok çalışıyor. Ama..."

"Saçmalık! Sadece iyi rol *yapıyor.*"

"Hayır, bende gerçekten işine adanmış biri izlenimini uyandırdı, sanki geri kalan her şeyi bunun için feda etmiş gibi..."

"Dediğim gibi, 'saçmalık!'. Digby için her şey bir gösteri. Jill, dünyayı çarpıtan onca saçmalık içinde en kötüsü, 'erdemli davranış'tır. İnsanlar her zaman ne yapmak istiyorlarsa onu yaparlar. Eğer bir seçim yapmak onlara acı veriyorsa -yani bu seçim 'asil bir fedakârlık' gibi görünüyorsa- bunun açgözlülükten kaynaklanan bir huzursuzluktan daha asil olmadığından emin olabilirsin... ikisini birden istediğin ama bunun mümkün olmadığı iki şey arasında seçim yapmanın tatsız zorunluluğu bu. Sıradan biri bu rahatsızlığı her gün yaşar ya bira almak ya aynı parayı çocukları için bir kenara koymak arasında seçim yapmak zorunda kaldığında ya da yorgun

olduğu halde yataktan kalkmak ile günü sıcak yatağında geçirip işini kaybetmek arasında. Ne olursa olsun her zaman kendisine en az zararı ya da en çok keyfi verecek şıkkı seçer. Ortalama bir ahmak hayatını bu ufak seçimlerle boğuşarak geçirir. Ama gerçek üçkâğıtçı ve kusursuz aziz, aynı seçimleri daha büyük ölçekte yapar. Onlar da kendi hoşlarına gideni seçer. Digby'nin yaptığı gibi. Aziz ya da üçkâğıtçının teki olabilir ama o küçük ahmaklardan biri değil."

"Sence hangisi, Jubal?"

"Yani ikisinin arasında bir fark olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Ah, Jubal, alaycılığın sadece poz, bunu ikimiz de biliyoruz! Tabii ki aralarında bir fark var."

"Hımm, evet, haklısın, fark var. Umarım sadece üçkâğıtçının tekidir... çünkü bir aziz, bir üçkâğıtçının becerebileceğinden on kat daha fazla zarar verebilir. Bunu kayıtlardan sil; ne de olsa sadece 'alaycılık' olduğunu söyleyeceksin... sanki böyle söylemen gerçeği değiştirecekmiş gibi. Jill, o kilisede olanlarda seni rahatsız eden neydi?"

"Aslında... *her şey. Bana* bunun ibadet olduğunu söyleyemezsin."

"Yani çocukken gittiğin sizin vadinin Küçük Kahverengi Kilisesi'nde işlerin farklı yürüdüğünü söylüyorsun. Sıkı dur, Jill... bu işler St. Petersburg'da da senin düşündüğün gibi değil. Mekke'de de öyle."

"Evet ama... şey ama hiçbiri o şekilde yapmıyor. Tren şeklinde dans eden insanlar... tek kollu kumar makineleri... hatta kilisenin ortasında bir bar! Bu kutsallık değil, ahlaklı bile değil! Sadece iğrenç."

"Tapınak fahişeliği de pek ahlaklı değildi sanırım."

"Ha?"

"Bence bir Tanrı'nın hizmetindeyken çökertilmek, başka herhangi bir durumdaki kadar terletir ve görüntü de o kadar

komiktir. Danslara gelince, daha önce hiçbir Shaker* töreni gördün mü? Hayır, tabii ki görmedin, ben de görmedim. cinsel ilişkiye (onların olduğu gibi) karşı olan hiçbir kilise

uzun süre yaşamaz. Ama Tanrı'yı yüceltmek için dans etmenin uzun ve saygıdeğer bir tarihçesi vardır. İyi bir dans olması şart değil, -tanıkların bildirdiğine göre Shakerların da Bolşoy Balesi'nde yer alacak kadar iyi oldukları söylenemez coşkulu olması yeterli. Güneybatılı Kızılderililerin Yağmur Dansının saygıdeğer olmadığını mı iddia edeceksin?"

"Hayır. Ama o farklı."

"Her şey her zaman farklıdır ve ne kadar çok değişirse, o kadar aynılaşırlar. Şu tek kollu kumar makinelerine gelince; hiç kiliselerdeki Bingo oyununu gördün mü?"

"Şey... evet. İpotek bedelini ödemeye çalışırken bizim kilisede de düzenleniyordu. Ama oyun cuma akşamları düzenlenirdi; kesinlikle kilise ayinleri sırasında böyle şeyler yapmazdık."

"Ne olmuş? Bana erdemiyle gururlanan evli kadını hatırlattı. Sadece kocası evde değilken diğer erkeklerle yatıyordu."

"Yapma Jubal, ikisinin birbiriyle en ufak bir ilgisi yok!"

"Belki de yok. Analoji mantıktan bile daha güvenilmezdir. Ama 'küçükhanım'..."

"Bana bunu söyleme!"

"'Şakaydı.' Niye suratına tükürmedin ki? Biz ne yaparsak yapalım Boone bizimle iyi geçinmek zorundaydı; Digby öyle emretmişti. Ama Jill, bir şeyi yapmak pazar günü günahsa, cuma günü de günahtır; en azından benim gibi ya da Mars'tan gelen biri gibi dışarıdan bakan biri öyle groklar. Görebildiğim tek fark, Fostercıların kaybetsen bile bütünüyle

*) Shakerlar: İngiltere'de 1747'de kurulan, kömünal yaşamı ve bekârlığı savunan Hıristiyan tarikatı.

bedava olarak kutsal cümleler vermeleri. Sizin bingo oyunları için aynı şey söylenebilir mi?"

"Sahte kutsal yazılar demek istedin herhalde. Yeni Vahiy'den parçalar. Patron, yazanları okudun mu?"

"Evet, okudum."

"O zaman biliyorsun. İncil dili gibi gösterilmiş. Bir kısmı, yapış yapış bir tatlılığa sahip ama işe yaramaz, tıpkı sakarin tabletleri gibi, çoğu bütünüyle saçmalık... ve geri kalanı da nefret dolu. Yazılanların hiçbiri mantıklı değil, hatta ahlaklı bile değil."

Jubal o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jill onun uyuyakaldığını zannetti. "Jill, Hindu kutsal yazıtları hakkında bilgin var mı?" dedi Jubal, sonunda.

"Hımım, korkarım yok."

"Peki Kuran? Ya da bir başka büyük kitap? Demek istediğim şeyi İncil'den örneklerle de anlatabilirim ama duygularını incitmek istemem."

"Ah, korkarım pek bilgili değilim, Jubal. Devam et, duygularımı incitmezsin."

"O zaman Eski Ahit'e bağlı kalacağım, insanları çok fazla rahatsız etmeyen kısımları seçeceği. Sodom ve Gomorra'nın öyküsünü biliyor musun? Ve Yehova bu iki iğrenç şehri cennetten yolladığı atom bombalarıyla yıkarken Lut'un nasıl kurtulduğunu?"

"Ah, tabii ki. Karısı tuzdan bir sütuna dönüşmüştü."

"Herhalde radyoaktif serpintidendir. Geride kaldı ve arkasına baktı. Bu bana hep kadınsı bir merak için fazla ağır bir ceza gibi gelmiştir. Ama biz Lut'tan bahsediyorduk. Aziz Petrus onu ahlaksızların pis konuşmalarından rahatsız olan adil, Tanrı'ya inanan ve iyi niyetli biri olarak tanımlar. Sanırım Aziz Petrus'un ahlak konusunda bir otorite olduğunu kabul etmeliyiz, ne de olsa Cennet Krallığı'nın anahtarları ona emanet edilmiş. Ama Eski Ahit'te Lut'tan bahseden kayıtları araş-

tırırsan, Lut'un bu kadar el üstünde tutulmayı hak edecek ne yaptığına karar vermek zorlaşır. Kardeşinin önerisiyle koyun sürüsünü ikiye bölmüştür. Bir savaşta esir düşmüştür. Uyarılmış ve tam zamanında şehirden kaçarak postu kurtarmıştır. İki yabancıyı bir geceliğine misafir edip karınlarını doyurmuştur ama davranış şekli, onların melek olduklarını bilmese de VIP olduklarını tahmin ettiğini göstermektedir. Kuran'ın ve benim bakış açıma göre onlar zavallı fakirler olsaydı, gösterdiği misafirperverlik daha anlamlı olurdu. Bu önemsiz olayların ve Aziz Petrus'un yorumlarının dışında, İncil'de Lut'un yaptığı ve buna bakarak erdemlerini yargılayabileceğimiz sadece bir yer var... unutma, erdemleri o kadar büyük ki cennetten gelen bir müdahaleyle hayatı kurtarılıyor. Tekvin, bölüm on dokuz, sekizinci kıta."

"Ne diyor peki?"

"Eve döndüğümüzde açıp oku. Bana inanmanı beklemiyorum."

"Jubal! Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"Sen de tatlı bir kızsın ve iyi bir aşçısın, bu yüzden cehaletini bağışlıyorum. Pekâlâ, sana anlatacağım... nasıl olsa sonra da kontrol edebilirsin. Lut'un komşuları gelip kapısını çalmışlar ve şehir dışından gelen bir grup adamla başa çıkmasını istemişler. Lut onlarla kavga etmemiş; bunun yerine onlara bir anlaşma önermiş. İki bakire genç kızı varmış -en azından Lut öyle olduklarını düşünüyormuş- ve bu kalabalık gruba kızlarını vereceğini, onları istedikleri gibi kullanabileceklerini söylemiş - toplu seks, bir gece yarısı gösterisi, onlara kızlarıyla her istediklerini yapmaları için *yalvarmış*... defolup gitmeleri ve kendisini rahatsız etmemeleri koşuluyla."

"Jubal... orada *gerçekten* böyle mi yazıyor?"

"Aç da kendin bak. Dili biraz modernleştirdim ama anlamı, bir fahişenin göz kırpması kadar açıkça ortada. Lut, kapısını kırmamaları koşuluyla koca bir çeteye -'genç ve yaşlı'

diyor İncil- koruması altındaki iki bakireyi sunmuş. Söyle!" Jubal öne doğru eğildi ve gülümsedi. "Belki de ben de Şu S.S. kapıma dayandığında bunu yapmalıydım! Belki bu cennete gitmemi sağlardı; Aziz Petrus biliyor ya bu konuda pek de şansım yok." Sonra kaşlarını çattı ve yüzü endişeli bir hal aldı. "Hayır, işe yaramazdı. Reçetede açıkça 'dokunulmamış bakireler' yazıyor... askerlere içinizden hangi ikisini vereceğimi bilemezdim."

"Hıh! Bunu *benden* öğrenemeyeceksin."

"Hiçbirinizin konuşacağını sanmıyorum zaten. Lut bile yanılmış olabilir. Ama onlara söz verdiği şey buydu -kendi bakire kızları, genç, körpe ve korkmuş- şu sokak çetesini kızlarına istedikleri kadar tecavüz etmeleri için zorladı... sadece rahat bırakılmak için!" Jubal tiksintiyle homurdandı. "Ve İncil, böyle bir pisliği bize ahlaklı bir adam diye sunuyor."

"Bize Pazar Okulu'nda öğrettikleri bu değildi," dedi Jill, yumuşak bir sesle.

"Lanet olsun, aç da bak! Muhtemelen size sansürlenmiş versiyonu okutmuşlardı. İncil'i gerçekten okuyan birinin karşılaşacağı tek şok bu değil. Elisha'yı hatırla. Söylendiğine göre Elisha öylesine kutsalmış ki sadece onun kemiklerine dokunmak bir ölüyü diriltebilirmiş. Ama o da benim gibi kel kafalı yaşlı bunağın tekiymiş. Bir gün bir grup çocuk onun kel kafasıyla alay etmişler, tıpkı siz kızların yaptığı gibi. Tanrı kendisi müdahale etmiş ve kırk iki çocuğu parçalara ayırmaları için iki ayı yollamış. Yazan bu -II. Krallar, bölüm iki."

"Patron, senin kel kafanla asla dalga geçmem."

"Şu saç ekimi yapan şarlatanlara adımı kim yolladı peki? Dorcas mı acaba? Tanrı bilir kim... her kimse ayılara karşı dikkatli olmalı. Bunaklık dönemimde Tanrısal koruma altına girmek için kendimi dine verebilirim. Ama sana daha fazla örnek vermeyeyim. İncil böyle şeylerle dolu; oku ve kendin gör. Mideni kaldıracak kadar büyük suçlar ya Tanrı tarafından

emredilmiş ya da Tanrı tarafından bağışlanmış olarak sunulu
yor... tabii birçok mantıksızlık ve görgüsüzlükle birlikte. İn
cil'i aşağılamıyorum; diğer kutsal yazıtlar arasında oldukça
450 masum kalıyor. Hinduların kutsal yazıtlar dediği sadist, por
nografik çöplerin yanına bile yaklaşamaz. Ya da bir düzine
başka dinin kitaplarının. Ama herhangi birini ayırıp suçlamı
yorum da; bu çelişkili mitolojilerden birinin Tanrı'nın sözü
olması da son derece mümkün... bu Tanrı gerçekten de ra
hiplerinden birine sataşıyorlar diye kırk iki çocuğu paramparça edebilecek kadar kana susamış bir paranoyak olabilir. Genel Müdürlüğün politikalarını bana sorma, ben sadece basit bir çalışanım. Demek istediğim, senin aşağılık olduğunu düşündüğün Foster'ın Yeni Vahiy'i, diğer kitaplarla kıyaslanınca çok tatlı ve hafif kalıyor. Piskopos Digby'nin Patronu oldukça iyi bir adam; İnsanların mutlu olmalarını istiyor... hem burada, yeryüzünde mutlu olmalarını istiyor, hem de Cennet'te sonsuz mutluluğu garantiliyor. Senden öldükten sonra alacağın ödüller için burada kendini kırbaçlamanı istemiyor. Ah, hayır! Bu tam bir modern dev-ekonomi paketi. İçkiden ve kumardan ve danstan ve fahişelerden hoşlanıyorsan -çoğu insan hoşlanır- kiliseye gel ve bunları kutsal kişilerin gözetiminde yap. Suçluluk hissetmeden yap. Dilediğince yaşa! Mutlu ol!"

Oysa Jubal, mutlu görünmeyi başaramadı. "Tabii ki bunun ufak bir bedeli var; Digby'nin Tanrı'sı bu şekilde kabul edilmeyi bekliyor ama bu tüm tanrıların paylaştığı ufak bir kusur. Onun koşullarıyla mutlu olmayı reddedecek kadar salak olan herkes günahkâr kabul edilir... ve bir günahkâr da başına gelen her şeyi hak eder. Ama bu kural tarihteki tüm tanrı ve tanrıçalar için geçerli; Foster ve Digby'yi suçlama, bunu onlar icat etmedi. Onların uyduruk ilacı da her açıdan kabul edilebilir sayılır."

"Patron, sanki neredeyse o kiliseye katılacakmış gibi konuşuyorsun."

"Asla! Grup halinde dans etmekten hoşlanmam, kalabalıktan nefret ederim, benden sosyal ve beyinsel olarak aşağı seviyedeki insanların pazar günlerimi nasıl geçireceğimi söylemelerine izin vermem; ayrıca o kalabalık da oraya gidiyorsa Cennet'ten hoşlanacağımı hiç sanmıyorum. Sadece, onları yanlış nedenlerle eleştirmene karşı çıkıyorum. Edebi olarak, Yeni Vahiy ortalama bir eser sayılır; öyle olmalı çünkü diğer kitaplardan parçalar toplanarak oluşturulmuş. Mantık ve kendisiyle çelişme konusuna gelince, böyle dünyevi kurallar kutsal metinler için geçerli değil, hiç olmadı ama buna rağmen Yeni Vahiy üstün sayılmalı; kendi kuyruğunu neredeyse hiç ısırmıyor. Bir gün Eski Ahit'i Yeni Ahit'le ya da Budist doktrinini Budist inciliyle karşılaştırmayı dene. Ahlaki açıdan Fosterizm, psikolojiyi doğrudan alamayan insanlar için şekerle kaplanmış Freud etiği sayılır. Tabii kitabı yazan... pardon, 'yazması için ilham verilen' kart zamparanın bunun farkında olduğunu hiç sanmıyorum. Kendisi okumuş biri değil. Ama içinde yaşadığı zamanla uyum içinde, bugünün ruhunu yakalamış. Korku, suçluluk duygusu ve inanç kaybı... bunu görmemesi imkânsız. Neyse, şimdi sakinleş. Biraz kestireceğim."

"Deminden beri konuşan kimdi?"

"'Beni baştan çıkaran kadın.'" Jubal gözlerini kapadı.

Eve vardıklarında Caxton ve Mahmud'un beraberce o gün için geldiğini gördüler. Ben, vardığında Jill'in evde olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştı ama Anne, Miriam ve Dorcas'ın arkadaşlıkları sayesinde gözyaşlarına boğulmadan duruma katlanmıştı. Mahmud'un ziyaret amacı dostu Mike'ı ve Dr. Harshaw'u görmekti; ama ev sahibinin yokluğunda Jubal'in yemekleri, içkisi, bahçesi -ve cariyeleri- ile idare etmişti. Miriam sırtına, Dorcas da başına masaj yaparken yüzüstü yatıyordu.

Jubal ona baktı. "Kalkma."

"İstesem de kalkamam, Miriam üzerimde oturuyor. Biraz daha yukarı, Miriam. Selam, Mike."

"Selam kardeşim Kokarca Dr. Mahmud." Mike sonra ciddiyetle Ben'i selamladı ve izin istedi.

"Keyfine bak, evlat," dedi ona Jubal.

"Bekle bir dakika, Mike. Öğle yemeğini yedin mi?" diye sordu Anne.

"Anne, aç değilim. Teşekkür ederim," diye ciddiyetle cevap verdi Mike, döndü ve eve girdi.

Mahmud yan döndü, neredeyse Miriam'ı üzerinden atıyordu. "Jubal? Oğlumuzun sorunu mu var?"

"Evet," dedi Ben. "Deniz tutmuş gibi görünüyor."

"Onu yalnız bırakın, düzelecektir. Aşırı dozda dine maruz kaldı. Digby onun üzerinde biraz çalıştı." Jubal, sabah olup biteni kabaca anlattı.

Mahmud kaşlarını çattı. "Peki onu Digby'yle yalnız bırakmak gerekli miydi? Bu bana -kusura bakma, kardeşim!- pek akıllıca gelmedi."

"Ona bir şey olmadı. Kokarca, böyle şeylerle karşılaşmayı öğrenmek zorunda. Sen ona kendi teolojini öğrettin - bunu yaptığını biliyorum; bana anlattı. Digby'nin bunu yapmasını engellemem için bana bir tane iyi sebep gösterebilir misin? Bana bir bilim adamı olarak cevap ver, bir Müslüman olarak değil."

"Herhangi bir şeyi bir Müslüman olmayarak cevaplamam mümkün değil," dedi Dr. Mahmud, hafif bir sesle.

"Üzgünüm. Sana katılmasam da cevabındaki doğruluk payını görüyorum."

"Ama Jubal, ben 'Müslüman'ı gerçek, teknik anlamında kullandım, sekreterin Meryem'in yaptığı yanlış tanımlama, 'Muhammedi' gibi değil."

"'Miriam'ı düzgün telaffuz etmeyi öğrenene kadar sana

böyle demeye devam edeceğim. Kıvranıp durma. Canını yakmıyorum."

"Evet, Meryem. *Ay*! Kadınlar bu kadar kaslı olmamalı, Jubal. Bir bilim adamı olarak Michael'ı kariyerimin en büyük ödülü olarak görüyorum. Bir Müslüman olarak onda, Tanrı'nın iradesine boyun eğme isteği olduğunu düşünüyorum... ve bu da onun adına sevinmeme yol açıyor, tabii ki büyük semantik sorunlarımız olduğunu ve onun hâlâ İngilizce 'Tanrı' kelimesinin anlamını groklamıyor gibi görünmesini kabul ediyorum." Omuz silkti. "Arapça 'Allah' kelimesini de öyle. Ama bir insan -ve Tanrı'nın bir kulu olarak- üvey evladımız ve su kardeşimiz olan bu genç adamı seviyorum ve kötü şeylerden etkilenmesini istemem. İnançlarını bir kenara bıraksak bile şu Digby bana kötü bir örnek gibi geliyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"*Oley*!" diye alkışladı Ben. "Kaypak piç kurusunun teki ve onun şu düzmece işini sütunumda parça parça etmememin tek sebebi, Sendika'nın yayınlamaya korkması. Kokarca, böyle güzel konuşmaya devam edersen sonunda Arapça öğrenmeye başlayıp bir halı alacağım."

"Umarım öyle olur. Ama halıya gerek yok."

Jubal iç çekti. "İkinize de katılıyorum. Mike'ın Digby'nin kilisesine katılmasındansa esrar içmesini tercih ederim. Ama Mike'ın Digby'nin pazarladığı şu sağdan soldan devşirilmiş saçmalığa kapılacağını hiç sanmıyorum... ayrıca kötü örneklerle baş etmeyi öğrenmek zorunda. *Sizlerin* iyi örnekler olduğunuzu düşünüyorum ama Digby'den daha fazla şansınız olduğunu hiç sanmıyorum, çocuğun kendi fikirleri şaşırtıcı derecede güçlü. Muhammed'in yeni bir peygambere yol vermek için kenara çekilmesi gerekebilir."

"Tanrı böyle istiyorsa," diye sakince karşılık verdi Mahmud.

"Bu da tartışmaya yer bırakmıyor," diye onayladı Jubal.

"Siz eve dönmeden önce dinleri tartışıyorduk," dedi Dorcas, yumuşak bir sesle. "Patron, kadınların ruhları olduğunu biliyor muydun?"

"Var mıymış?"

"Kokarca öyle diyor."

"Meryem," diye açıkladı Mahmud, "neden biz 'Muhammedilerin sadece erkeklerin ruhu olduğuna inandığımızı sordu. Bende ona ayetleri anlattım."

"Miriam, beni şaşırtıyorsun. Bu da en az Yahudilerin gizli gizli Hristiyan bebeklerini kurban ettikleri söylentisi kadar saçma bir fikir. Kuran'da en azından yarım düzine yerde açıkça tüm ailelerin, kadın erkek birlikte Cennet'e girecekleri yazar. Örneğin, "Zuruf suresi' - yetmişinci ayet, değil mi, Kokarca?"

"'Cennet'e girin! Siz ve eşleriniz ikramlarla ağırlanacaksınız.' İngilizce'ye aşağı yukarı bu şekilde tercüme edilebilir," diye onayladı Mahmud.

"Şey," dedi Miriam, "Muhammedi erkeklerin cennete gittiklerinde oynamaları için onlara sunulan güzel hurilerden bahsedildiğini duydum, bu da karılarına pek ihtiyaç kalmadığı anlamına geliyor."

"Huriler kadın değildir," dedi Jubal. "Onlar, tıpkı cinler ve melekler gibi farklı yaratıklardır. İnsan ruhlarına ihtiyaçları yoktur, onlar zaten ruhturlar, yaşlanmazlar, değişmezler ve güzeldirler. Erkek huriler de vardır ya da en azından erkeğe eşdeğer olanlar. Hurilerin Cennet'e girmek için uğraşmaları gerekmez, onlar zaten çalışanlar listesindedirler. Sınırsız lezzetli yiyecekleri, asla baş ağrısı yapmayan içkileri taşırlar ve istenildiğinde başka eğlenceler de sunarlar. Ama insan kadınlarının ruhları da tıpkı erkekler gibi Cennet'te ev işi yapmak zorunda değildir, değil mi, Kokarca?"

"Gerçeğe oldukça yakın, kullandığın saygısızca sözcükleri saymazsak tabii. Huriler..." Bir anda durdu ve öyle hızla doğ-

ruldu ki Miriam sırtından düştü. "Hey! Siz kızların ruhu olmayabilir!"

Miriam doğruldu. "Seni nankör kâfir! Sözünü geri al!" dedi kızgın bir sesle.

"Sakin ol, Meryem. Ruhun yoksa zaten bir ölümsüzsün demektir, ruha ihtiyacın olmaz. Jubal... bir insanın ölmesi ve bunu fark etmemesi mümkün mü sence?"

"Bir şey diyemeyeceğim. Hiç denemedim."

"Mars'ta ölmüş ve eve döndüğümü sadece hayal etmiş olmam mümkün mü? Etrafına bak! Peygamberin kendisinin bile memnun kalacağı bir bahçe. Her an leziz yiyecekler ve içecekler taşıyan dört huri. Hatta, huysuzluk edip fazlasını istersen erkekler de var. Burası Cennet mi?"

"Öyle olmadığını garanti ederim," dedi ona Jubal. "Bu hafta vergilerimi ödemem gerekiyor."

"Bu beni etkileyen bir şey değil."

"Ve şu hurileri ele alalım -tartışma adına onların tanıma uygun olarak kabul edilebileceklerini varsaysak bile- sonuçta güzellik gözlerdedir, bakılanlarda değil..."

"Kesinlikle geçer not alırlar."

"Ve bunu ödeyeceksin, Patron," diye ekledi Miriam.

"... hâlâ hurilere ait bir özellik eksik kalıyor," dedi Jubal.

"Hımm..." dedi Mahmud, "bu konuya girmesek iyi olur. Cennet'te bu geçici bir fiziksel durum değil, kalıcı bir ruhsal durum olurdu; düşünüş şekli gibi. Değil mi?"

"Bu durumda," dedi Jubal, "bunların huri olmadıklarına eminim."

Mahmud iç çekti. "Bu durumda birini kendi dinime çekmem gerekecek."

"Neden sadece birini? Dünya üzerinde hâlâ kotanın tamamını doldurabileceğin ülkeler var."

"Hayır, dostum. Yasalar dördüne izin verse de Peygamber'in hadislerinde bir erkeğin birden fazla kadınla hakkını vererek ilgilenmesinin imkânsız olduğu yazar."

"İçim rahatladı. Hangisini istiyorsun?"

"Bakacağız. Meryem, kendini dindar hissediyor musun?"

"Cehenneme git! 'Huri'ymiş!"

"Jill?"

"Bana bir fırsat ver," diye itiraz etti Ben. "Hâlâ Jill üzerinde çalışıyorum."

"Daha sonra, Jill. Anne?"

"Üzgünüm. Bir erkek arkadaşım var."

"Dorcas? Sen son şansımsın."

"Kokarca," dedi Dorcas, yumuşak bir sesle, "kendimi ne kadar dindar hissetmemi istiyorsun?"

* * *

Mike eve girdiğinde üst kata, odasına çıktı, kapıyı kapadı, yatağa girdi, cenin gibi kıvrıldı, gözlerini devirdi, dilini yuttu ve kalp atışlarını neredeyse yok denecek kadar yavaşlattı. Bunu gündüz vakti yapmasının Jill'in hoşuna gitmeyeceğini biliyordu ama herkesin ortasında yapmadığı sürece Jill itiraz etmezdi. Herkesin içinde yapmaması gereken pek çok şey vardı ama Jill bir tek buna öfkeleniyordu. Korkunç yanlışlık dolu o odadan ayrıldığından beri bunu yapmayı bekliyordu; kendi içine çekilip olup bitenlerin hepsini groklamaya fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Çünkü Jill'in ona yapmamasını söylediği bir şeyi daha yapmıştı.

Gayet insani bir dürtüyle kendi kendine bunu yapmak zorunda kaldığını, olanların kendi suçu olmadığını söyleyebilmeyi istedi; ama Marslı eğitimi kolay yola kaçmasını engelliyordu. Bir seçim yapması gerekmişti, doğru hareket yapılmalıydı, seçim ona aitti. Doğru yolu seçtiğini grokladı. Ama su kardeşi Jill, o seçimi yasaklamıştı.

Ama o zaman hiçbir seçeneği kalmazdı. Bu bir çelişkiydi; bir yol ayrımına gelindiğinde seçenek olmalıydı. Ruh, seçimlerle büyürdü.

Diğer yolu seçse, yiyeceği israf etmese Jill onaylar mıydı, merak etti.

Hayır, Jill'in emirlerinin o yolu da yasakladığını grokladı.

Bu noktada insan genlerinden oluşup Marslı düşüncesiyle şekillenmiş ama her iki tarafa da ait olamayan varlık, gelişiminin bir aşamasını tamamladı, sınırlarını aştı, artık bir yuvalı değildi. Kaderine özgür iradesiyle yön verebilmenin izole olmuş yalnızlığı artık onundu, o da bir Marslı gibi bunu kucaklıyor, bağrına basıyor, acısının tadını çıkarıyor ve sonuçlarına katlanıyordu. Trajik bir mutlulukla seçimin Jill'e değil, kendisine ait olduğunu kavradı. Su kardeşi ona öğretebilir, azarlayabilir, yol gösterebilirdi; ama bir yol ayrımında yapılan seçim paylaşılmazdı. İşte burada, her türlü alım satımın, hediyenin, ödemenin ötesinde bir 'mülkiyet' vardı; mülk ve sahibi bütünüyle groklandı, ayrılmazlardı. Sonuçta kendisi sonsuza kadar o anda yaptığı seçim olacaktı.

Artık kendisinin bir birey olduğunu bildiğine göre kardeşleriyle daha da yakından groklamakta, izin olmadan bütünleşmekte özgürdü. Kişiliğin bütünlüğü olmuş, olan ve olacak her şeydi. Mike bir an durup tüm kardeşlerini, Mars'taki sayıları pek çok üçü bulan, bütün ya da çözülmüşleri ve dünyadaki çok değerli birkaç taneyi bağrına bastı... artık, uzun bir bekleyişin sonunda kendini grokladığına ve bağrına bastığına göre Dünya'da da üçün bilinmez sayıda çok katı kardeş adayı, onunla bütünleşmek ve bağrına basılmak için bekliyordu.

Mike transta kaldı; hâlâ groklaması gereken pek çok şey vardı, büyümekte olan kişiliğine yerleştireceği parçalar ve çözümlenmesi gereken sorular: (sadece Digby'yle baş başayken yapmak zorunda kaldığı seçim değil) Başmelek Foster Tapınağı'nda gördüğü, duyduğu ve yaşadığı her şey... neden Piskopos Senatör Boone onu korkutmadığı halde huzursuz etmişti, neden Bayan Dawn Ardent'in tadı öyle olmadığı halde

bir su kardeşi gibi geliyordu, ayrıca tam olarak groklayamadığı, zıplayıp uluyan insanların yaydığı iyilik kokusu vardı.

Jubal'le yapıp hafızasına kaydetmiş olduğu konuşma gelip
 gidiyordu - onu her şeyden fazla rahatsız eden, Jubal'in sözleriydi; hepsini büyük bir dikkatle inceledi, bir yuvalıyken kendisine öğretilenlerle kıyasladı, bildiği iki dil arasında -biriyle düşünüyor, diğeriyle şu anda konuşuyordu, yavaş yavaş o dilde düşünmeyi de öğrenecekti- bazı amaçlar uğruna bir köprü kurabilmek için büyük çaba harcadı. Ona en çok sorun çıkaranı, Jubal'in sözleri arasında sıkça geçen "kilise" idi; buna eşdeğer bir Marslı kavramı yoktu -tabii "kilise", "tapınma", "Tanrı", "cemaat" ve daha bir sürü sözcüğü alıp büyüme- bekleme dönemi sırasında bildiği tek kelimeye katmazsa... ve sonra bu kavramı alıp beceriksizce İngilizce'ye çevirdiğinde eline Jubal, Mahmud ve Digby tarafından farklı şekillerde de olsa reddedilen o cümleye çevirmezse.

"*Sen Tanrı'sın.*" Asla o Marslı kavramının berraklığına ulaşamayacaksa da İngilizce'deki anlamını şimdi daha iyi anlamaya başlıyordu. Zihninde aynı anda hem İngilizce cümleyi, hem de Marslı sözcüğünü söyleyip groklamaya yaklaştığını hissetti. Kendi kendine *Om Mani Padme Hum*'ı* söyleyerek nirvanaya sorunsuzca ulaşan bir öğrenci gibi kelimeleri tekrarlıyordu.

Gece yarısından kısa bir süre önce kalbini tekrar hızlandırdı, soluk alıp verişini normale döndürdü, tüm vücudunu baştan aşağı kontrol edip her şeyin yerli yerinde olduğunu gördü ve sonra kalkıp yatakta oturdu. Daha önce ruhsal olarak yorgundu; şimdiyse kafası temizlenmişti, kendini rahat ve neşeli hissediyordu, önünde onu bekleyen pek çok işi halletmeye hazırdı.

---

*) Om Mani Padme Hum: 'Mücevher lotüs çiçeğinin içinde' anlamına gelen Sanskritçe dua cümlesi.

Daha önceki yalnız kalma isteği ne kadar kuvvetliyse, şu anda hissettiği birilerinin yanında olma ihtiyacı da öyleydi. Üst kat koridoruna çıktı ve su kardeşlerinden biriyle karşılaştığına sevindi. "*Selam!*"

"Ah. Selam, Mike. Çok neşeli görünüyorsun."

"Kendimi gayet iyi hissediyorum! Herkes nerede?"

"Seninle ben hariç herkes uyuyor; bu yüzden alçak sesle konuş. Ben ile Kokarca bir saat kadar önce evlerine gittiler ve millet yattı."

"Ah." Mike, Mahmud'un gitmiş olmasına üzülmüştü; ona yeni groklamasını açıklamak istiyordu. Ama bir dahaki sefere anlatırdı.

"Benim de uykuda olmam gerekiyor ama bir şeyler atıştırmak istedim. Aç mısın?"

"Ben? Tabii. Açım!"

"Güzel. Aç olman gerek, akşam yemeğini kaçırdın. Gel, biraz soğuk tavuk var, başka neler varmış bir bakalım." Alt kata indiler ve bir tepsiyi bolca yiyecekle doldurdular. "Haydi dışarı çıkalım. Hava oldukça iyi."

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı Mike.

"İstesek havuza girip yüzebileceğimiz kadar sıcak, gerçekten de pastırma yazı. Bekle, ışıkları açayım."

"Zahmet etme," diye karşılık verdi Mike. "Tepsiyi ben taşırım, ben görebiliyorum." Hepsinin bildiği gibi neredeyse zifiri karanlıkta bile görebiliyordu. Jubal, onun sıra dışı gece görüşünün muhtemelen doğup büyüdüğü koşullardan kaynaklandığını söylemişti, Mike da bunun doğru olduğunu grokladı ama bundan fazlası olduğunu da grokladı; üvey anne ve babası ona görmeyi öğretmişti. Havanın sıcaklığına gelince, kendisi Everest Tepesi'nde çırılçıplak bile durabilirdi ama su kardeşlerinin sıcaklık ve basınçtaki değişimlere pek tolerans gösteremediklerini biliyordu; öğrendiğinden beri onların tüm zayıflıklarını anlayışla karşılamış-

tı. Ama karın yağmasını -kitaplarda okuduğu, yaşam veren suyun oluşturduğu her biri farklı kristalleri kendi gözleriyle görmeyi- yalınayak içinde yürümeyi ve yuvarlanmayı he-

vesle bekliyordu.

. O sırada mevsim normallerinden daha sıcak sonbahar gecesinde bir su kardeşiyle birlikte olmaktan da çok memnundu.

"Tamam, tepsiyi sen taşı. Sadece su altı ışıklarını açacağım. Yanında yemek yememiz için o kadarı yeterli olur."

"Güzel." Mike, suyun kıpırtıları arasından görünen ışığı seviyordu; ihtiyaç duymasa da bu bir güzellikti. Havuz başında piknik yaptılar ve sonra çimlere uzanıp yıldızları izlediler.

"Mike, işte Mars. O Mars, değil mi? Yoksa Antares mi?"

"Mars."

"Mike? Mars'ta ne yapıyorlar?"

Uzun bir süre sessiz kaldı; soru, yetersiz İngiliz dilinde uygun bir cevap üretebilmek için fazlasıyla geniş kapsamlıydı. "Ufka doğru bakan tarafta -güney yarıküre- şu anda ilkbahar; bitkilere büyümeleri öğretiliyor."

"Büyümeleri mi öğretiliyor?"

Sadece bir an durakladı. "Larry, her gün bitkilere büyümeyi öğretiyor. Ona yardım ettim. Ama benim halkım -yani Marslılar demek istiyorum; artık benim halkımın siz olduğunu grokluyorum- bitkilere farklı bir şekilde öğretirler. Diğer yarıkürede hava soğumakta ve yaz boyu sağ kalabilmiş nympheler, hareketlenip daha da fazla büyümeleri için yuvalara götürülüyorlar." Düşündü. "Buraya gelirken ekvatorda bıraktığımız insanlara gelince, biri çözüldü ve diğerleri de üzgünler."

"Evet, bunu haberlerde duymuştum."

Mike bunu haberlerde duymamıştı; sorulana kadar onun ne olduğunu bile bilmiyordu. "Üzgün olmamaları gerek. Birinci Sınıf Gıda Teknisyeni Bay Booker T. W. Jones üzgün değil; Eskiler onu bağırlarına bastılar."

"Onu tanıyor muydun?"

"Evet. Onun kendi yüzü var, koyu tenli ve güzel. Ama evini özlüyordu."

"Ah, Tanrım! Mike... sen hiç evini özlüyor musun? Mars'ı?"

"Başlangıçta çok özlüyordum," diye dürüstçe cevap verdi Mike. "Hep yalnızdım." Ona doğru yuvarlandı ve onu kollarının arasına aldı. "Ama artık yalnız değilim. Artık asla yalnız olmayacağımı grokladım."

"Mike, sevgilim..." Öpüştüler ve öpüşmeye devam ettiler.

Sonra su kardeşi nefes nefese konuştu. "Ah, Tanrım! Bu ilk seferkinden de kötüydü."

"İyi misin, kardeşim?"

"Evet. Evet iyiyim. Tekrar öp beni."

"Mike? Şu o mu, yani demek istediğim, 'biliyor musun...'" dedi kozmik saate göre uzunca bir süre sonra.

"Biliyorum. Daha da yakınlaşmak için. Şimdi yakınlaşıyoruz."

"Şey... uzunca bir süredir hazırdım; Tanrım, *hepimiz* hazırdık ama... boş ver tatlım; birazcık dön. Sana yardım edeceğim."

Bir araya gelip beraber groklarken, Mike yumuşak bir sesle ve zafer kazanmışçasına konuştu: "Sen Tanrı'sın."

Kadın kelimelerle karşılık vermedi. Sonra, ikisinin groklaması iyice yakınlaşmalarını sağladığında ve Mike, kendisini neredeyse çözülmeye hazır hissettiğinde, onun sesini duydu: "Oh!.. *Oh! Sen* Tanrı'sın!"

"İkimiz de Tanrı'yı grokladık."

YİRMİ BEŞ

Mars'taki küçük öncü insan grubu, bir sonraki gemiyle gelecek daha büyük kadınlı erkekli grup için yarı yarıya yere gömülü basınçlı kubbeleri inşa etmekle meşguldü. Bu iş, Marslıların beklenmedik yardımları sayesinde planlanandan daha hızlı ilerliyordu. Kazanılan zamanın bir kısmı, Mars'ın kumları arasına gömülü oksijeni serbest bırakıp gezegeni gelecek kuşaklar için daha rahat yaşanır bir yer haline getirmek üzere uzun vadeli bir plan hazırlamaya harcandı.

Eskiler bu uzun vadeli insan planlarına ne yardımcı oldular, ne de onları baltaladılar. Kendi meditasyonları, gelecek binlerce yıl boyunca Mars sanatını şekillendirecek zorlu bir karar aşamasına gelmişti. Dünyada seçimler her zamanki gibi sürüyordu ve çok ileri gitmiş bir şair, sadece noktalama işaretleri ve boşluklardan oluşan şiirlerinin bulunduğu kitabını sınırlı sayıda piyasaya sürmüştü. *Time* dergisi kitabı inceledi ve Federasyon toplantı raporlarının aynı şekle çevrilmesinin çok kârlı olacağını yazdı. Şair, Chicago Üniversitesi'ne seminer vermek üzere davet edildi, daveti kabul etti ve seminere tam takım bir smokin giyerek katıldı, sadece pantolon ve ayakkabı giymemişti.

İnsanlığın kullanımı için daha fazla çiçek cinsel organı satılmasıyla ilgili devasa bir reklam kampanyası başlatıldı ve Bayan Joseph ("Büyüklüğün Gölgesi") Douglas konuyla ilgili şunları söyledi: "Masada çiçek olmadan yemek yemek, en az peçete olmadan yemek kadar kabul edilemez bir şey." Sicilya, Palermo'dan Tibetli bir swami*, yeni keşfettiği, kadın ve erkek arasında hem pranha**, hem de kozmik çekimi artıran çok eski bir nefes alma tekniğini Beverly Hills'te tanıttı. Kendisi Rig-Veda'dan*** ilahiler okurken Chelaları**** elde dokunmuş bebek bezleri bağlayıp matsyendra***** pozisyonunda duruyordu. Bu sırada, yardımcı guru bir başka odada öğrencilerin cüzdanlarını inceliyordu... cüzdanlardan bir şey çalınmıyordu; amaç daha uzun vadeliydi.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, yayınladığı bildirgeyle kasım ayının ilk pazar gününü 'Ulusal Büyükanneler Günü' ilan etti ve Amerikalı torunların bugünü çiçeklerle kutlamalarını istedi. Bir cenaze levazımatçıları zinciri piyasayı kırmakla suçlandı. Fostercı piskoposları, gizli toplantılarından sonra Kilisenin ikinci Büyük Mucizesini ilan ettiler: Başpiskopos Digby de Cennet'e gitmiş ve Başmelek rütbesine yükselmişti ama tabii ki rütbesi Başmelek Foster'ın altındaydı. Bu müthiş haberin ardından yeni Başpiskopos, Huey Short'un -Boone grubu tarafından reddedilen adaylardan sonra büyük tartışmalar sonucunda üzerinde uzlaşılan kişi- Cennet tarafından da onaylandığı bildirildi.

---

*) Swami: Hindu öğretmenlere verilen bir saygı unvanı.
**) Pranha: Yogada nefes.
***) Rig-Veda: Hindu öğretisi kitaplarının en eskisi.
****) Chela: Sanskritçe 'öğrenci'
*****) Matsyendra: Sağ ayağı sol baldırın dibine, sol ayağı sağ dizin dışına yerleştirip sağ ayağı sol elle, sol ayağı sağ elle tutarak bedeni sola doğru çevirme. Bir yoga pozisyonu ve aynı zamanda bir Hindu tanrısının adıdır.

L'Unita ve *Hoy* gazeteleri, Short'un terfisini reddeden birbirinin aynı manifestolar yayınladılar, *L'Osservatore Romano* ve *Christian Science* olayı umursamadılar bile, *Times of India* editör yazısında alaycı ifadeler kullandı, *Manchester Guardian* ise haberi yorumsuz olarak verdi; İngiltere'deki Fostercı cemaati küçük ama oldukça militan bir gruptu.

Digby, aldığı terfiden memnun değildi. Mars'tan Gelen Adam onun işini yarıda kesmesine sebep olmuştu ve Short denilen şu gerzek kesinlikle her şeyi berbat edecekti. Foster, Digby sayıp sövmeyi bitirene kadar meleklere özgü bir sabırla bekledi. "Dinle, ufaklık, sen artık bir meleksin; bu yüzden, boş ver gitsin. Sonsuz yaşamda böyle suçlamaların yeri yok. Sen de beni zehirleyene kadar gerzeğin tekiydin. Daha sonra iyi iş gördün. Artık Başpiskopos olduğuna göre Short da iyi iş görecektir; başka türlü olması mümkün değil. Aynı şey Papalar için de geçerli. Bazıları seçilinceye kadar birer kımıl zararlısından başka bir şey değildiler. Git de onlardan biriyle konuş... merak etme, burada mesleki kıskançlıklar yok," dedi sonunda.

Digby biraz sakinleşti ama bir isteği vardı.

Foster başının üzerindeki haleyi olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ona dokunamazsın. Ona dokunmayı denememeliydin bile. Ah, kendini aptal durumuna düşürmek istiyorsan bir mucize talebinde bulunabilirsin. Ama sana söylüyorum, reddedilecektir... henüz Sistemi anlamış değilsin. Marslıların bizimkinden farklı, kendilerine ait bir düzenleri var ve onlar Smith'e ihtiyaç duyduğu sürece ona dokunamayız. Onlar kendi gösterilerini kendi üsluplarıyla yapıyorlar -Evren'de herkes için farklı bir şeyler var- bu da siz saha işçilerinin sıkça gözden kaçırdıkları bir gerçek."

"Yani bu serserinin beni bir kenara itebileceğini ve benim de ses çıkarmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Aynı şey başıma geldiğinde ben de sesimi çıkarmadım, değil mi? Sana şu anda yardım etmiyor muyum? Şimdi, -tekrar terfi edebilmen için- yapman gereken pek çok iş var. Patron gösteri istiyor, sızlanma değil. Sinirlerini yatıştırmak için bir günlük tatile ihtiyacın varsa, Müslüman Cenneti'ne git ve keyfini çıkar. Yoksa, haleni düzelt, kanatlarını dikleştir ve işe koyul. Bir melek gibi davranmaya ne kadar çabuk başlarsan, o kendini melek gibi hissetmen de o kadar kolay olur. Mutlu ol, ufaklık!"

Digby derin, ruhani bir şekilde iç çekti. "Tamam. Mutluyum. Nereden başlıyorum?"

Digby'nin kayboluşu Jubal'i rahatsız etmemişti. Olaydan açıklanır açıklanmaz haberi olmamıştı, olduğundaysa, mucizeyi kimin gerçekleştirdiğine dair bazı şüpheleri olmasına rağmen bunları boş verdi; işin içinde Mike'ın parmağı varsa bile çocuk bundan paçayı sıyırmıştı ve kendisinin bununla uğraşması gerekmedikçe başpiskoposlara ne olduğu Jubal'in zerre kadar bile umurunda değildi.

Daha da önemlisi, kendi evinde önemli bir sorun yaşanmıştı. Jubal, ne olduğunu biliyordu ama soruşturmaya kalkmadı. Aslında Jubal ne olduğunu tahmin ediyor ama kiminle olduğunu bilmiyordu... bilmek de istemiyordu. Küçük bir tecavüz vakası. Doğru kelime "tecavüz" müydü? Aslında "reşit olmayan biriyle ilişkiye girmek" demeliydi. Hayır, bu da değildi. Sonuçta Mike reşitti ve birinin sarkıntılığına karşı kendini koruyabilir olduğu varsayılıyordu. Her neyse, nasıl olduğu önemli değildi, çocuğun biraz eğlenmesinin zamanı gelmişti.

Jubal, suçun nasıl işlendiğini kızların tavırlarından çıkaramıyordu bile çünkü tavırlar her gün değişiyordu - bazen ABC D'ye karşı, sonra BCD A'ya karşı... ya da AB CD'ye karşı ya da AD CB'ye karşı, dört kadın mümkün olan her kombinasyonda karşı karşıya geliyorlardı.

Bu durum, kiliseye yaptıkları o uğursuz geziden sonraki hafta boyunca sürdü. Bu süre boyunca Mike odasında, o kadar derin bir trans halinde yattı ki Jubal bu durumu daha önce görmemiş olsa onun öldüğüne hükmedebilirdi. Evdeki hizmet gümbürtüye gitmemiş olsa Jubal'in umurunda bile olmazdı. Kızlar zamanlarının yarısını parmak uçlarında dolaşıp "Mike iyi mi diye bakarak" geçiriyorlardı ve kafaları bırak sekreterlik yapmayı, yemek bile pişiremeyecek kadar meşguldü. Kaya gibi sağlam olan Anne bile... Lanet olsun ki Anne hepsinin içinde en kötü durumda olandı. Dikkatsizdi ve durup dururken gözyaşlarına boğuluyordu... ve Anne, İsa'nın ikinci kez dünyaya gelişine tanıklık etse, o sakin mavi gözlerini bile kırpmadan sadece günü, saati, olup bitenleri ve barometrik basıncı ezberlemekle yetineceğine Jubal hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Sonra, perşembe günü akşama doğru Mike uyandı ve bir anda durum, ABCD Mike'ın hizmetinde, "ayağının altındaki toz zerresi kadar bile kıymetimiz yok"a dönüştü. Kızlar bu arada kendisine de hizmet etmeye başladıklarından Jubal şükretti ve konuyu kurcalamadı... sadece kendi kendine bir açık hesaplaşma isteseydi, Mike, Douglas'a bir posta kartı atarak hepsinin maaşını dörde katlayabilirdi diye nahoş ve özel bir fikir aklından geçti ama kızlar her durumda Mike'ı desteklerdi diye düşündü.

Evde huzur tekrar sağlandıktan sonra Jubal, krallığının artık yeni bir vali tarafından yönetiliyor olmasını umursamadı. Yemekler vaktinde hazır ve eskisinden bile güzel oluyordu; "Sıradaki!" diye bağırdığında yanına gelen kızın gözleri ışıl ışıl, mutlu ve verimli oluyordu; kendisine hizmet edildiği sürece kızların çoğunun kime hizmet ettiği Jubal'in umurunda bile olmuyordu.

Ayrıca, evde huzurun sağlanması ne kadar hoşsa, Mike'taki değişim de o kadar ilginçti. Önceki hafta Mike o kadar ses-

siz sakindi ki Jubal onun patolojik bir vaka olduğunu düşünüyordu; şimdiyse o kadar kendine güvenir bir hali vardı ki nazik ve düşünceli davranmayı sürdürmese Jubal onu burnu bir karış havada diye tanımlayabilirdi.

Ama kızların gösterdiği saygıyı doğal hakkıymış gibi karşılıyordu, takvim yaşından daha yaşlı görünüyordu, sesi kalınlaşmıştı, çekingence değil, sıkıca kontrol altında tutulan bir güçle konuşuyordu. Jubal, Mike'ın sonunda insan ırkına katıldığını düşündü; ona göre hasta artık taburcu edilebilirdi.

Bir nokta hariç (diye kendi kendine hatırlattı Jubal): Mike hâlâ gülmüyordu. Bir espriye gülümsüyor ve bazen ona açıklamalarını da istemiyordu. Mike neşeli ve keyifliydi... ama asla gülmüyordu.

Jubal bunun önemli olmadığına karar verdi. Hastası gayet aklı başında, sağlıklı ve... insandı. Bir-iki hafta önce Jubal, onu iyileşebileceğine dair bahse girmezdi. Bir doktor olarak tedavinin kendi eseri olduğunu iddia etmeyecek kadar ağırbaşlı ve dürüsttü; bu durum kızların eseriydi. Yoksa "kızın" mı demeliydi?

Daha ilk geldiği haftadan itibaren Jubal, Mike'a hemen her gün burada istediği kadar kalabileceğini ama kendini buna hazır hisseder hissetmez dışa açılıp dünyayı görmesi gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Mike bir sabah kahvaltıda evden ayrılacağını açıkladığında Jubal'in şaşırmamış olması gerekirdi. Ama hem şaşırmıştı, hem de daha da şaşırtıcı bir biçimde kırılmıştı.

Duygularını peçetesini gerekenden önce kullanarak gizledi. "Ya? Ne zaman?" diye sordu sonra.

"Bugün gidiyoruz."

"Hmm. Çoğul." Jubal masadakilere bir göz gezdirdi. "Yardım bulana kadar Duke ve Larry'yle kendi yemeklerimizi pişirmemiz mi gerekecek?"

"Bunu konuştuk," diye karşılık verdi Mike. "Jill benimle geliyor; başka kimse değil. Yanımda birine ihtiyacım var, Jubal; insanların dünyada pek çok şeyi nasıl yaptıklarını bilmediğimi çok iyi biliyorum. Hâlâ hatalar yapıyorum; bir süre için bir rehbere ihtiyacım var. Bence bu Jill olmalı çünkü Marsça öğrenmeyi sürdürmek istiyor; diğerleri de buna katılıyor. Ama Jill'in kalmasını istersen, bir başkası da olur. Kızların hepsine ihtiyacın varsa, hem Duke hem de Larry bana yardım etmeye gönüllüler."

"Yani oy hakkım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne? Jubal, bu karar sana ait. Bunu hepimiz biliyoruz."

(Evlat, sen bir centilmensin ve muhtemelen az önce hayatının ilk yalanını söyledin. Sen öylesini isteseydin Duke'ü bile burada tutmam mümkün olmazdı.) "Sanırım Jill en iyisi. Ama bakın çocuklar... Burası hâlâ sizin eviniz. Kapı her zaman açık."

"Bunu biliyoruz ve geri döneceğiz. Tekrar su paylaşacağız."

"Paylaşacağız, evlat."

"Evet, Baba."

"*Ha?*"

"Jubal, Marsça'da 'baba' sözcüğünün karşılığı yok. Ama son zamanlarda senin benim babam olduğunu grokladım. Ve Jill'in babası."

Jubal, Jill'e bir bakış attı. "Hımm, grokladım. Kendinize iyi bakın."

"Evet. Gel, Jill." Daha Jubal masadan kalkmadan gitmişlerdi.

YİRMİ ALTI

Sıradan bir kasabada sıradan bir panayırdı bu. Binilebilecek oyuncaklar aynıydı, pamuk helvanın tadı aynıydı, ödüllü reyonlar yasalar tarafından kabul edilebilir bir şekilde kurbanlarının ceplerindeki dolarları alıyorlardı. İster hedeflere fırlatılan topla, ister çarkıfelekle olsun, sonuçta amaç insanların ceplerindeki parayı almaktı. Seks eğitimi, yerel halkın Charles Darwin'in görüşleriyle ilgili görüşlerine uydurulmuştu, şovda poz veren kızlar yerel örf ve âdetlerin makul karşılayacağı ölçüde giyinmişlerdi ve Korkusuz Fentonlar her akşam gösterinin sonundan hemen önce ölüme meydan okuyan (gerçekten öyleydi) ikili atlayışlarını yapıyorlardı.

Onu-bir arada şovu da aynı derecede standarttı. Zihin okuyan biri yerine bir sihirbaz vardı; sakallı kadın yerine yarı erkek yarı kadın biri; kılıç yutan biri yerine alev yutan biri... Dövmeli adamın yerinde aynı zamanda yılan terbiyecisi de olan dövmeli bir kadın vardı - üstelik ekstra sürpriz olarak (yarım dolar fazlasına) 'tümüyle çıplak!... sadece egzotik desenlerle dolu canlı bir bedendi bu ve boynundan aşağıda kalan kısımda dövmesiz bir santimetrekare bulabilene yirmi dolar ödül vardı.

Sezon boyunca o yirmi doları kimse alamadı çünkü ekstra sürpriz sadece reklamdı. Bayan Paiwonski, hareketsiz ve çırılçıplak duruyordu - tabii ki üzerindeki "çıplak, canlı deri" hariç... ki bu da "Cicim" adındaki üç buçuk metrelik boğa yılanıydı. Sevgili, Bayan P.'yi o kadar stratejik bir şekilde sarmalayıp kapatıyordu ki belediye görevlileri bile -özellikle de kendi kızlarının karnavalda bundan daha az kıyafetle dolaştıkları göz önüne alındığında- şikâyet edecek bir şey bulamıyorlardı. Sakin, eğitimli bir yılan olan Cicim'in rahatsız edilmesini önlemek için Bayan P., tenteden yapılmış bir çemberin ortasında, bir platformun üzerinde duruyordu; tentenin zemininde de bir düzineden fazla kobra vardı.

Yılan terbiyecisinin tüm yılanlarının dişlerinin sökülmüş olduğunu düşünen ve o dövmesiz santimetrekareyi bulmak için çembere girmeye kalkan bir sarhoş, kobralardan biri onu fark edip doğrulunca ve kafasını açınca, fikrini bir anda değiştirirdi.

Ayrıca, aydınlatma da pek iyi değildi.

Ama zaten bir sarhoşun o yirmi doları kazanması mümkün değildi. Bayan P.'nin iddiası, gerçekten sağlamdı. Son kocasıyla birlikte San Pedro'da uzun yıllar bir dövme stüdyosu işletmişlerdi; işleri olmadığında birbirlerine dövme yapmışlardı ve sonunda, boynundan aşağıda en ufak bir desen uygulayacak bir yer kalmamıştı ama bu kendisine pek rahatsızlık vermiyordu. Dünyanın en kusursuz şekilde dövmeyle kaplanmış kadını olmaktan gurur duyuyordu (üstelik bu işler dünyanın en iyi sanatçısının elinden çıkmaydı; son kocası hakkındaki düşüncesi buydu ve onu minnetle anıyordu) ve kazandığı her kuruşu hak ettiğine de emindi.

Dolandırıcılar ve günahkârlarla bir aradaydı, kendini onların üzerinde görmüyordu. Ama kendi dürüstlüğü olduğu gibi sürüyordu. O ve kocası, Foster'ın ta kendisi tarafından kiliseye alınmışlardı. San Pedro'daki kiliseye hâlâ üyeydi ve ne-

rede olursa olsun Yeni Vahiy'in en yakındaki şubesine gidip törenlere katılırdı.

Patricia Paiwonski, ekstra sürprizde Cicim'in korumasından memnuniyetle vazgeçebilirdi, bu sadece dürüstlüğünü kanıtlamak için değildi (bunun için kanıta ihtiyaç yoktu, gerçeği zaten biliyordu) çünkü kendisinin Vatikan'ın duvar ve tavanlarındakinden çok daha mükemmel bir dinsel sanatın tuvali olduğuna inanıyordu. Kocası George ile birlikte ışığı gördüklerinde Patricia'nın üzerinde hâlâ doksan santimetrekare kadar boş yer vardı. George ölmeden önce Patricia'nın üzerini Foster'ın tüm hayatı, çevresinde meleklerle beşiğinde yatışından başmeleklerin arasına kabul edildiği güne kadar resimlemişti.

Ne yazık ki (bu resimler pek çok günahkârı iyiliğin ışığını aramaya yöneltebilirdi) bu kutsal hikâyenin çoğunun üzerini yerel kanunlara göre örtmek zorunda kalıyordu. Ama yerel kiliselerde katıldığı Mutluluk toplantılarında, eğer çoban isterse, ki çoğunlukla istiyordu, tüm hikâyeyi gösterebiliyordu. Ama Mutluluğa katkıda bulunmak her ne kadar güzelse de arınmış kişilerin buna ihtiyacı yoktu; Patricia dövmeleri sayesinde günahkârları kurtarıyor olmayı isterdi. Vaaz veremiyordu, şarkı söyleyemiyordu ve kimse ondan transa girip vahiyler almasını istememişti ama kendisi, ışığın canlı tanığıydı.

Onu-bir arada gösterisinde Patricia'nınki sonuncu gösteri olan sihirbazınkinden bir önceydi; bu sayede satılmamış fotoğraflarını kaldırmaya (siyah-beyazlar bir çeyrek, renkliler yarım dolar, beş dolara mühürlü bir zarf içinde özel bir fotoğraf seti -bu sonuncusu sadece tıp doktoru, psikolog, sosyolog ya da benzeri bir meslekten olup halka sunulmayan mesleki belgelere ulaşmaya yetkili olduğunu garanti eden bir belgeyi imzalayanlara satılıyordu- ve Patricia öylesine dürüsttü ki kurban gerçekten bu mesleklerden biri gibi görünmü-

yorsa fotoğrafları on dolara bile satmazdı; adamın kartviziti ni görmek isterdi... çocukları haram parayla okumayacaktı!) ve ayrıca tentenin arkasına geçip yılanlarıyla birlikte ekstra

sürpriz için hazırlanmaya vakti olurdu.

Sihirbaz, Dr. Apollo, ekstra sürprize giden tentenin yanın daki son platformda gösteri yapıyordu. Gösteri, izleyicilerine her biri bir tabak büyüklüğünde bir düzine parlak çelik hal ka dağıtmasıyla başladı; izleyicileri tüm halkaların sağlam ve pürüzsüz olup olmadıklarını incelemeye davet etti. Sonra, halkaları üst üste gelecek şekilde tutmalarını istedi. Dr. Apollo platform boyunca yürüdü ve sopasıyla her halka grubuna dokundu; sağlam çelik halkalar artık birer zincir halini aldılar.

Rahat bir tavırla sopasını havada öylece bıraktı, kollarını sıvadı ve yardımcısının getirdiği bir kâse dolusu yumurtayı alıp havada çevirmeye başladı. İzleyicilerin çoğu yumurtaların dansıyla ilgilenmiyordu; yardımcısı daha ilgi çekiciydi. Kadın modern, fonksiyonel tasarımın iyi bir örneğiydi ve şov kızlarından daha kapalı bir giysi giymesine rağmen, büyük ihtimalle en azından hiçbir yerinde dövme yoktu.

Altı yumurtanın birer birer eksilip önce beş, sonra dört.. üç, iki tane kaldığını fark etmediler bile; sonunda Dr. Apollo, kolları sıvalı, elinde havaya atıp tuttuğu tek yumurtayla kalmıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yıllar geçtikçe yumurta bulmak gitgide zorlaşıyor," dedi sonunda ve elindeki son yumurtayı platforma yakın olanların kafalarının üzerinden, arkadaki bir izleyiciye fırlattı.

Arkasını döndü ve yumurtanın hedefine ulaşmadan kaybolduğunu fark etmemiş gibi göründü.

Dr. Apollo, yüzünde aynı şaşkın ifade ve umursamaz tavırla pek çok başka numara yaptı. Bir seferinde platformun yakınındaki bir çocuğa seslendi: "Evlat, ne düşündüğünü biliyorum. Benim gerçek bir sihirbaz olmadığımı düşünüyor-

sun. Haklısın! Bu da sana bir dolar kazandırıyor." Çocuğa bir dolarlık bir banknot verdi. Para kayboldu.

Sihirbaz mutsuz görünüyordu. "Düşürdün mü? Bu seferkini sıkı tut." İkinci banknot da kayboldu.

"Ah, Tanrım! Neyse, sana bir şans daha vereceğim. İki elinle tut. Aldın mı? Pekâlâ, çabucak buradan uzaklaşsan iyi olur, zaten şu anda yatakta olman gerekiyor." Çocuk elinde parayla koşarak uzaklaştı, sihirbaz arkasını döndü, yine şaşkın görünüyordu. "Madam Merlin, şimdi ne yapıyoruz?"

Tatlı yardımcısı yanına geldi, kulağına doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Sihirbaz başını iki yana salladı. "Hayır, bu kadar insanın önünde olmaz."

Kız tekrar bir şeyler fısıldadı; sihirbaz rahatsız olmuş görünüyordu. "Üzgünüm, dostlarım ama Madam Merlin yatmak istediğini söylüyor. Aranızdan ona yardımcı olmak isteyen var mı?"

Gönüllülerin sayısını görünce gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sadece iki kişi. Aranızda orduda görev yapmış kimse var mı?"

Hâlâ gereğinden fazla gönüllü vardı; Dr. Apollo aralarından iki kişiyi seçti. "Platformun altında bir kanpet var, tenteyi kaldırın, göreceksiniz... şimdi, onu getirip buraya kurar mısınız? Madam Merlin, bu tarafa dönün, lütfen."

İki adam yatağı kurarken Dr. Apollo elini yardımcısının önünde, havada bir aşağı bir yukarı salladı. "Uyu... uyu... şu anda uyuyorsun. Dostlar, şu anda derin bir transta. Yatağı hazırlayan beyler, şimdi onu kibarca yatırabilir misiniz? Biriniz başından, diğeriniz ayaklarından tutun. Dikkat, lütfen." Kız bir ceset gibi kaskatı bir halde yatağa yerleştirildi.

"Teşekkürler, beyler. Ama üzerini örtmezsek olmaz, değil mi? Şurada bir yerde bir çarşaf olacaktı. Ah, işte burada." Sihirbaz uzanıp havada duran sopasını aldı, gösteri malzemelerinin durduğu masaya doğrulttu; eşya yığınının içinden bir çarşaf sıyrılıp uçarak eline geldi. "Şunu üzerine örtün

lütfen. Başını da örtün; bir hanımefendi uyurken insanlar onu seyretmemeli. Teşekkür ederim. Şimdi, platformdan inebilirseniz... Güzel! Madam Merlin... beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet, Doktor Apollo."

"Uyku yüzünden ağırlaşmıştınız. Şu anda dinleniyorsunuz. Kendinizi hafiflemiş, çok hafiflemiş hissediyorsunuz. Bulutlardan bir yatakta yatıyorsunuz. Bulutların üzerinde uçuyorsunuz." Çarşafla örtülü beden yataktan otuz santim kadar yükseldi. "Aman! Çok fazla hafiflemeyin. Sizi kaybetmek istemeyiz."

Kalabalıkta bir delikanlı, yüksek bir fısıltıyla açıklamaya başladı. "Şu anda çarşafın altında değil. Üzerine çarşafı örttüklerinde, alttaki gizli bir kapıdan geçti. Orada gördüğünüz, oldukça hafif bir çerçeve. Birazdan çarşafı çekecek, bu sırada çerçeve de çöküp kaybolacak. Bu basit bir kandırmaca... herkes yapabilir."

Dr. Apollo onu umursamadı ve konuşmayı sürdürdü: "Biraz daha yükselin, Madam Merlin. Biraz daha. İşte..." Üzeri örtülü vücut platformdan bir buçuk metre kadar yüksekte havada duruyordu.

"Orada ince çelik bir çubuk var ama kolayca göremezsiniz," diye arkadaşlarına fısıldadı zeki delikanlı. "Muhtemelen çarşafın aşağı sarkan köşesinin arkasında."

Dr. Apollo döndü ve gönüllülerden yatağı kaldırıp platformun altındaki yerine koymalarını istedi. "Artık ona ihtiyacı yok. Bulutların üzerinde uyuyor." Havada yüzen vücuda döndü ve dinliyormuş gibi yaptı. "Ne? Daha yüksek sesle lütfen. Öyle mi? Çarşafı istemediğini söylüyor... ağır geliyormuş."

("İşte burada çerçeve kayboluyor.")

Sihirbaz çarşafı bir köşesinden durup çekti; izleyiciler çarşafın bir anda ortadan kaybolduğunu fark etmediler; platformdan bir buçuk metre yukarıda havada uyuyan Madam

Merlin'e bakıyorlardı. Platform çadırın arka tarafında ortadaydı, seyirciler çevresini sarmışlardı. "Pekâlâ, Hızlı Çocuk, çelik çubuk nerede?" diye sordu sahne büyüsü hakkında her şeyi bilen çocuğun arkadaşlarından biri.

"Bakmanızı istemediği yerlere bakmanız gerek," dedi çocuk, pek de kendinden emin olmayan bir sesle. "Işıkları oraya baktığınızda gözünüze parlayacak şekilde ayarlıyorlar."

"Bu kadar uyku yeter, peri kızı," dedi Dr. Apollo. "Bana elini ver. Uyan! Uyan! Kızın elini tuttu, dik durur vaziyete getirdi ve platformun üzerine inmesine yardım etti.

("Gördünüz mü? Yere inerken nasıl kazık gibi durduğunu gördünüz, ayağını nereye bastığını fark ettiniz mi? İşte çelik çubuk *orada*," dedi çocuk. "Sadece bir kandırmaca," diye tatmin olmuş bir şekilde ekledi sonra.)

Sihirbaz konuşmayı sürdürüyordu. "Şimdi, dostlar, dikkatinizi bilgili konuşmacımız, Profesör Timoshenko'ya yöneltirseniz..."

Konuşmacı hemen araya girdi: "Ayrılmayın! Sadece bu gösteri için bu harika şehrin Bayındırlık ve Güvenlik Müdürlüğü'nün izni ve Kolejler ve Üniversiteler Birliği'nin katkılarıyla, aranızdan birine yirmi dolarlık bir ödülü..."

Müşterilerin çoğu ekstra sürprize gitti. Birkaçı ortalıkta dolandı, sonra ana çadırdaki ışıkların çoğu sönmüş olduğundan evlerine döndüler. Hilkat garibeleri ve diğer sirk çalışanları malzemelerini toplayıp çadırları sökmeye hazırlandılar. Ertesi sabah trenle yola çıkıyorlardı, ev-çadırlar uyku için birkaç saat daha kurulu kalacaktı ama görevli çocuklar gösteri çadırlarını sökmeye başlamışlardı bile.

Kısa süre sonra onu-bir arada çadırının sunucusu-müdürü-sahibi yarı karanlık çadıra döndü, ekstra sürprizi aceleyle bitirmiş ve son kurbanları da arka kapıdan yollamıştı. "Smitty, gitme. Sana bir şey getirdim." Sihirbaza bir zarf verdi, Dr. Apollo ne olduğuna bile bakmadan cebine attı. "Ev-

lat, sana bunu söylemekten nefret ediyorum... ama sen ve karın bizimle Paducah'a gelmiyorsunuz," diye ekledi müdür.

"Biliyorum."

"Şey... kırılma, kişisel bir şey değil ama gösteriyi düşünmek zorundayım. Senin yerine iki zihin okuyucusu alıyoruz. İşlerinde birinci sınıflar, kadın bir frenoloji* gösterisi yapıp el falı bakarken adam kristal küreden gelecek okuyacak. Onlara ihtiyacımız var... ayrıca sen de biliyorsun ki tüm sezon için bir garanti vermedim. Sadece deneme aşamasındaydınız."

"Biliyorum," diye onayladı sihirbaz. "Ayrılma zamanının geldiğini biliyordum. Kırılmadım, Tim."

"Şey, böyle hissetmene sevindim." Sunucu bir an durakladı. "Smitty, birkaç tavsiye ister misin? İstemiyorsan hayır de."

"Tavsiyelerini duymayı çok isterim," dedi sihirbaz.

"Pekâlâ, bunu sen istedin. Smitty, numaraların iyi. Lanet olsun ki bazıları benim bile kafamı karıştırıyor. Ama iyi numaralar sihirbaz olmaya yetmez. Sorun, kendini vermemen. Panayırdan biriymiş gibi davranıyorsun... kendi işine bakıyorsun, başkalarının gösterilerine çamur atmıyorsun ve her ihtiyacı olanın yardımına koşuyorsun. Ama sen panayırdan biri değilsin. Neden, biliyor musun? Bir ahmağı ahmak yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorsun; onların zihnine giremiyorsun. Gerçek bir sihirbaz sadece ufak bir bozuk para numarasıyla bile kurbanların ağzını bir karış açık bırakır. Şu yaptığın Thurston levitasyonu... bundan daha mükemmelini yapanı görmedim ama kurbanlar bir türlü ısınamadılar. Psikoloji yok. Şimdi, örnek olarak beni alalım. Ben havadan bir çeyreklik bile yaratamam... lanet olsun, kendimi yaralamadan çatal bıçakla yemek yemeyi bile zor beceriyorum.

*) Frenoloji: Kafatasındaki doğal çıkıntıları inceleyerek bir insanın kişiliğini, zihin yeteneğini, vb. değerlendirme.

Oyunculuk yeteneğim de yok... ama işe yarar bir numaram var. Kurbanları tanıyorum. Kalplerinde neyin yattığını, nerede ve ne kadar olduğunu biliyorum. Onlar bilmese bile ben neyi arzuladıklarını biliyorum. Şovmenlik budur, evlat. Seçilmeye çalışan bir politikacı da olsan, kürsüde tepinen bir vaiz de olsan... bir sihirbaz da olsan budur. Ahmakların ne istediklerini öğren, numaralarının yarısını yapmana gerek bile kalmaz."

"Haklı olduğundan eminim."

"Haklı olduğumu biliyorum. Ahmaklar seks, kan ve para ister. Onlara gerçek kan vermeyiz... tabii alev yutan ya da bıçak atanlardan biri korkunç bir hata yapmadığı sürece. Onlara para da vermeyiz; sadece kazanma umudu sunarız ve bu sırada ceplerindeki parayı azar azar alırız. Onlara gerçek seks de sunmayız. Peki neden her on müşteriden yedisi ekstra sürprize bilet alır? Bir hatunu çıplak görmek için -ve sadece bakmanın karşılığında iki onluk kazanma şansı olduğundan- oysa muhtemelen evlerinde en az bizimki kadar, belki daha da güzel ve üstelik istediklerinde çıplak görebilecekleri bir tane vardır. Onlar çıplak bir kadın da görmez, para da kazanmazlar; buna rağmen onları evlerine mutlu bir şekilde yollarız.

"Ahmaklar başka ne ister? Gizem! Öyle olmadığını gayet iyi bilmesine rağmen dünyanın romantik bir yer olduğunu düşünmek isterler. *Senin* işin bu... sadece nasıl yapacağını henüz bilmiyorsun. Lanet olsun, evlat, kurbanlar bile senin numaralarının sahte olduğunu bilir... sadece gerçek olduğuna inanmak isterler ve onların, çadırda oldukları sürece inanmalarını sağlamak da senin işin. İşte sende bu eksik."

"Bunu nasıl yapabilirim, Tim? Ahmakların ne istediğini nasıl öğrenebilirim?"

"Lanet olsun, bunu sana ben söyleyemem; bu senin kendi kendine öğrenmen gereken bir şey. Belki bir süre için ah-

makların arasına karışmalısın. Ama... Şu kendine 'Mars'tan Gelen Adam' demeni ele alalım. Ahmaklara yutmayacakları şeyler sunmamalısın. Hepsi Mars'tan Gelen Adam'ı gazete ve

stereovizyonlarda gördüler. Lanet olsun ki onu ben bile gördüm. Evet, ona biraz olsun benziyorsun, yaklaşık aynı tipte siniz ama onun ikiz kardeşi olsan bile hedefler, Mars'tan Gelen Adam'ı onu-bir arada çadırında bulamayacaklarını bilirler. Bu, kılıç yutan adamın 'Amerika Birleşik Devletleri Başkanı' olması kadar saçma bir şey. Anlatabildim mi? Bir alımak inanmak ister ama sahip olduğu azıcık zekâya hakaret edilmesinden hoşlanmaz. Ve bir ahmağın bile az da olsa zekâsı vardır. Bunu unutmaman gerek."

"Unutmayacağım."

"Tamam. Çok konuştum ama sunucu olunca bu alışkanlık yapıyor. Sorun olmayacak, değil mi? Şikâyet kutusu nasıl? Lanet, bunu yapmamam gerekir ama borç para ister misin?"

"Sağ ol, Tim. İhtiyacımız yok."

"Peki, kendinize iyi bakın. Güle güle, Jill." Adam aceleyle dışarı çıktı.

Patricia Paiwonski arka tenteyi kaldırıp içeri girdi, üzerinde bir sabahlık vardı. "Çocuklar? Tim sizin gösteriye son verdi."

"Zaten ayrılacaktık, Pat."

"Bunu yapacağını biliyordum. Bazen beni o kadar delirtiyor ki gösteriyi bırakmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Yapma, Pat..."

"Ciddiyim. Gösterimi istediğim her yerde yapabilirim, o da bunu biliyor. Onu ekstra sürprizsiz bırakabilirim. Başka gösteriler bulur... ama soytarıların yerden yere vurmayacağı bir ekstra sürpriz bulmak kolay değil."

"Pat, Tim haklı, Jill ve ben de bunu biliyoruz. Bende şovmenlik yeteneği yok."

"Şey... belki de öyledir. Ama sizi özleyeceğim. Siz sanki benim kendi çocuklarım gibisiniz. Ah, Tanrım! Bakın, göste-

ri sabaha kadar toplanmayacak; benim çadıra gelin de biraz sohbet edelim."

"Daha iyisi, Patty, bizimle kasabaya gel de birer içki içelim," dedi Jill. "Büyük bir küvette banyo yapma fikri kulağına nasıl geliyor?"

"Ih... bir şişe getiririm."

"Hayır," diye itiraz etti Mike. "Ne içtiğini biliyorum, bizde yeterince var. Bizimle gel."

"Şey, geleceğim -Imperial'de kalıyorsunuz, değil mi?- ama sizinle birlikte gelemem. Önce gidip bebeklerimi kontrol etmeliyim, Cicim'e gideceğimi haber verip sıcak su şişelerini ayarlamam gerek. Bir taksiye atlarım. Yarım saat falan sonra."

Arabayla kasabaya gittiler, Mike direksiyondaydı. Burası küçük bir kasabaydı, merkezde bile otomatik trafik kontrolleri yoktu. Mike yer arabasını dikkatli ve mükemmel bir şekilde kullanıyordu, yasal hız limitinin üzerine hiç çıkmıyor ve Jill'in içinden geçene kadar fark etmediği ufak boşluklara giriyordu. Yumurtaları atıp tutarken olduğu gibi bunu da hiç çaba harcamadan yapıyordu. Jill bunun nasıl yapıldığını biliyordu, hatta kendisi de yapmayı az çok öğrenmişti: Mike, yumurtaları atıp tutar ya da trafikte giderken, zaman algısını, her şey ağır çekimde hareket edip oldukça kolay bir hale gelinceye kadar genişletiyordu. Yine de bu, birkaç ay önce ayakkabılarını bağlamayı bile beceremeyen biri için çok büyük bir gelişmeydi.

Jill konuşmadı. Mike, çok gerekli olduğunda genişlemiş zamandayken dahi konuşabiliyordu ama zamanı farklı şekillerde algılarken konuşmak garip oluyordu. Bunun yerine Jill hafif bir nostalji duygusuyla geride bıraktıkları hayatı düşündü, kimini Marsça, kimini İngilizce kavramlarla hatırlayıp bağrına bastı. Mike'le tanışana kadarki tüm yaşamı, önce okuldaki küçük kız, sonra daha zor bir okulda büyük bir kız

ve en sonunda hastane yaşamının kaçınılmaz baskısı altında, zamanın hükümdarlığı altında olmuştu.

Panayır buna hiç benzemiyordu. Akşamüstünden gösteri
480 bitene kadar ortalıkta gezinip şirin görünmenin rahatlığı dı şında hiçbir şeyi belirli bir zamanda yapması gerekmemişti Mike, günde bir ya da altı öğün yemelerini umursamıyordu ve Jill ev işi olarak ne yapmak isterse onu yapıyordu. Kendi çadırları ve malzemeleri vardı, çoğu kasabada panayırın kuruluşundan sökülüşüne kadar diğerlerinden hiç ayrılmamışlardı. Panayır, dışarı kapalı, küçük bir dünyaydı, dış dünyanın sorunları ve önemli haberleri orayı etkilemiyordu. Orada gayet mutlu olmuştu.

Tabii ki her kasaba kurbanlarla kaynıyordu ama bu konuda panayırdakilerin bakış açısını benimsemişti: Kurbanlar önemli değildi, onlar bir camın arkasında bile sayılabilirlerdi. Jill, poz veren şov kızlarının kendilerini ahlaksız hissetmeden nasıl o kadar az kıyafetle (hatta o kasabada koşullar uygunsa, hiç kıyafet olmaksızın) kendilerini sergileyebildiklerini anlıyordu... üstelik şov dışında kendi anlayışlarına göre hiç de ahlaksız değillerdi. Sadece, kurbanları insan olarak görmüyorlardı; onlar birer hiçlik yığınıydı, kızlar onları neredeyse görmüyorlardı bile. Kurbanların varoluş amaçları sadece yarım dolar para ödemekti.

Evet, gösterileri başarısız olsa da panayırda mutlu olmuş, kendilerini evlerinde hissetmişlerdi. Mike'ın eğitimi için Jubal'in evinden ayrılıp dünyaya ilk açıldıklarında böyle olmamıştı. Birçok kez tanınmışlar ve hem basından, hem de Mike'tan -Mars'tan Gelen Adam olmak gibi bir şanssızlığı olduğundan- bir şeyler talep etmeye hakkı olduğunu düşünen insanlardan kaçmaları gerekmişti.

Mike, düşünerek yüz hatlarını daha olgun bir hale getirmiş ve görünüşünde birkaç ufak değişiklik daha yapmıştı. Ayrıca, Mars'tan Gelen Adam'ın normalde görülmesinin (halk

tarafından) beklenmeyeceği yerlere gitmeleri, onlara gizli kalma şansı veriyordu. O sıralarda, Jill yeni posta adreslerini bildirmek için evi aradığında Jubal, bir öykü uydurmayı önerdi; birkaç gün sonra Jill gazetelerde Mars'tan Gelen Adam'ın bir kez daha, bu kez Tibet'te bir manastırda inzivaya çekildiği haberini okudu.

Aslında inzivaya çekildikleri yer "hiçbir yerdeki" bir kasabada, "Hank'in Izgara Salonu" adlı bir yerdi. Jill garsonluk, Mike da bulaşıkçılık yapıyordu. Bu iş hemşirelikten daha zor değildi, üstelik daha az sorumluluğu vardı ve artık ayakları ağrımıyordu. Mike'ın bulaşıkları oldukça hızlı bir şekilde yıkamak için bir yöntemi vardı ama patron bakarken bu metodu kullanmamaya özen gösteriyordu. O işte bir hafta çalışıp sonra yollarına devam ettiler, bazen çalışıyor, bazen boş duruyorlardı. Mike, yerel kütüphaneleri keşfedince hemen her gün birine uğramaya başladılar. Jill, Mike'ın Dünya'daki tüm kitapların Jubal'in kütüphanesinde bulunduğunu sandığını keşfetmişti. Mike bu olağanüstü gerçeği keşfedince, Akron'da neredeyse bir ay kaldılar. Jill o ay boyunca oldukça fazla alışveriş yaptı çünkü Mike bir kitaba dalınca pek de iyi bir arkadaş olmuyordu.

Ama yolculuklarının en güzel kısmı, Baxter'ın Tüm Aile İçin Ortak Gösteri ve Muhteşem Eğlenceleri olmuştu. Jill, hangi kasabadaydı... bunun hiç de önemi yok... tüm şov kızlarının tutuklandığı zamanı gülümseyerek hatırladı. Ahmakların standartlarına göre bile bu adil değildi çünkü gösterideki kızlar, her zaman önceden ayarlanmış kurallara göre hareket ederdi: sutyenli ya da sutyensiz; mavi ışık ya da parlak ışık altında, o kasabanın üst düzey palyaçosu ne emrediyorsa o koşullarla çalışırlardı. Yine de şerif hepsini gözaltına almış ve yerel savcılık da sadece para cezası vermekle kalmamış, kızları "serserilikten" hapse atmaya karar vermişti.

Panayır kapanmış ve çalışanların çoğu davayı izlemek üzere mahkemeye gitmişti; bir sürü ahmak da ağızlarının suyu akarak şu "ahlaksız kadınları" görmek üzere toplanmıştı. Mike ve Jill, salonun arka kısmında güçlükle bir yer bulmuştular.

Jill uzun süre önce Mike'a, başkalarının görebileceği bir yerde normal bir insanın yapamayacağı şeyleri yapmaması gerektiğini öğretmişti. Ama Mike bir seçimle karşı karşıya kaldığını groklamış ve bunu Jill'le tartışmamıştı.

Şerif gördükleri konusunda ifade veriyor, bu "kamuya açık ahlaksızlığı" anlatıyordu... ve halinden oldukça hoşnuttu.

Jill, Mike'ın kendisine iyi hâkim olduğunu kabul etmek zorundaydı. Şerif, ifadesini verirken bir anda hem o, hem de yargıç tümüyle çıplak kalıverdiler.

Jill ve Mike, kargaşa sırasında sessizce oradan ayrıldılar, daha sonra suçlanan kızların da aynı şekilde oradan ayrıldığını ve kimsenin itiraz etmediğini öğrendiler. Tabii ki hiç kimse bu mucizeyle Mike arasında bir bağlantı kurmadı ve kendisi de bundan Jill'e hiç bahsetmedi; Jill de ona; buna gerek yoktu. Panayır çadırları hemen söküldü ve normalden iki gün önce daha dürüst bir kasabaya gitmek üzere yola çıktılar. O kasabanın kanunları file sutyenlerle bikini altlarına izin veriyordu ve sonradan şikâyet etmemişlerdi.

Ama Jill, sonsuza kadar şerifin yüzündeki o ifadeyi ve görünüşünü unutmayacaktı: şerifin bir anda düşen göbeği normalde gururunu korumak için sıkı bir korse giydiğini gösteriyordu.

Evet, panayır günleri güzeldi. Mike'la zihninden konuşmaya başladı, ona şu sersem şerifin göbeğinde korsenin bıraktığı izlerle ne komik göründüğünü hatırlatacaktı. Ama durdu. Marslıların "komik" diye bir kavramları yoktu, bu yüzden bunu anlatması mümkün değildi. Gittikçe gelişen bir telepatik bağları vardı ama sadece Marsça işe yarıyordu.

("*Evet, Jill?*") diye karşılık verdi Mike'ın zihni.

("*Daha sonra.*")

Az sonra Imperial Otel'e vardılar ve Mike arabayı park ederken Jill zihninin yavaşladığını hissetti. Panayır çadırlarında kamp yapmayı kesinlikle otellere tercih ederdi... bir ayrıntı dışında: küvetler. Duşlar da iyiydi ama içi sımsıcak suyla dolu bir küvete girip çenene kadar gömülmenin yerini hiçbir şey tutamazdı! Bazen birkaç günlüğüne bir otele yerleşir ve bir araba kiralarlardı. Mike, çocukluğunda aldığı eğitim yüzünden önceleri Jill'in yıkanma tutkusunu paylaşmıyordu; oysa şimdi o da en az Jill kadar titizlikle temizleniyordu... ama sadece Jill ona böyle öğrettiği için, yoksa Mike kirli olmaktan rahatsızlık duymuyordu. Dahası, yıkanmakla vakit harcamadan da kendini temiz tutabiliyordu, tıpkı Jill'in istediği saç modelini öğrendiğinden beri bir kez bile berbere gitmesinin gerekmediği gibi. Mike da otellerde geçirilen zamandan vaftiz olma adına hoşlanıyordu. Hayat veren suya gömülmekten eskiden olduğu gibi hoşlanıyordu; zaten temizlik gibi bir ihtiyacı yoktu ve üstelik suya karşı sahip olduğu batıl inançlardan da kurtulmuştu.

Imperial oldukça eski bir oteldi; yeni olduğu zamanlarda bile pek iyi bir otel olduğu söylenemezdi herhalde. Ama gurla "Balayı Süiti" olarak adlandırılmış olan dairenin küveti, tatmin edici derecede büyüktü. Odaya girdiklerinde Jill doğruca küvete yöneldi, içini suyla doldurmaya başladı ve kolunun altında duran cüzdanı hariç ayakkabılarına varıncaya kadar üzerindeki her şey bir anda kaybolunca şaşırmadı bile. Sevgili Mike! Jill'in alışverişi ne kadar sevdiğini biliyordu, yeni giysilerden ne kadar hoşlandığını da; Jill'in artık hoşlanmadığını hissettiği her şeyi hiçliğe yollayarak onu, bu çocuksu zevkinin tadını çıkarmaya zorluyordu. Panayırdayken Jill onu sürekli yeni giysiler giymenin şüphe uyandıracağı konusunda uyarmasaydı, Mike bunu her gün yapardı.

"Sağ ol, tatlım!" diye seslendi. "Haydi içine dalalım."

Mike ya soyunmuştu ya da kendi giysilerinin de gitmesi ni sağlamıştı. Jill muhtemelen ilki olduğuna karar verdi; Mi ke, kendine kıyafet almakla ilgilenmiyordu. Hâlâ giysilerin. dış koşullara karşı bir korumadan öte bir işlevleri olduğunu düşünmüyordu, bu konuda Jill'in "zaafını" paylaştığı söyle nemezdi. İkisi küvette karşılıklı oturdular. Jill bir avuç su alıp dudaklarına götürdü, sonra da Mike'a uzattı. Konuşmanın da bu töreni yapmanın da gereği yoktu; sonsuza dek buna ge rek olmasa da bunu hatırlatmak Jill'in hoşuna gidiyordu.

"Sen arabayı kullanırken düşündüğüm şey, şu korkunç şe rifin çıplakken ne kadar komik göründüğüydü," dedi Jill, Mi ke kafasını kaldırınca.

"Komik mi görünüyordu?"

"Ah, hem de çok komikti! Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama dikkati üzerimize çekmeyi istemi yordun."

"Bana neden komik olduğunu açıkla. Espriyi anlamadım."

"Uh... tatlım, bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum. Bu bir espri değildi; fıkralar ve benzeri şeyler gibi açıklanabilir bir şey değil."

"Onun komik olduğunu groklamadım," dedi Mike, ciddi yetle. "O adamların ikisinde de -yargıçta ve kanun adamın da- yanlışlık grokladım. Seni üzeceğini bilmeseydim, ikisini de gönderirdim."

"Sevgili Mike." Onun yanağına dokundu. "İyi Mike. İnan bana, tatlım, sadece o kadarını yapman çok daha iyiydi. İki sinin de bu utançtan kurtulabileceklerini sanmam ve o kasa bada en azından bir elli yıl daha kimsenin ahlaksızca vücu dunu sergilemekten tutuklanmayacağına eminim. Başka bir şeyden bahsedelim. Gösterin başarılı olmadığı için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Konuşmaların metnini yazarken çok uğ raştım, tatlım... ama sanırım ben de iyi bir şovmen değilim."

"Yetersizlik bendeydi, Jill. Tim doğru konuşuyor... alı

makları groklamıyorum. Yine de Baxter'ın Gösterileri güzeldi... her geçen gün ahmakları groklamaya biraz yaklaşıyorum."

"Sadece onları artık ahmaklar ya da kurbanlar diye adlandırmamamız gerekiyor çünkü panayırda değiliz. Sadece insanlar, 'ahmaklar' değil."

"Onların ahmaklar olduklarını grokladım."

"Evet, tatlım. Ama bunu söylemek hiç de hoş değil."

"Hatırlayacağım."

"Buradan sonra nereye gideceğimize karar verdin mi?"

"Hayır. Zamanı gelince. Bileceğim."

"Evet, tatlım." Jill, Mike'ın her zaman bildiğini hatırladı. İtaatkârlıktan yöneten konumuna geçişinden beri -her konuda- gücü de kararlılığı da artmıştı. Bir kül tablasını bile havada tutarken yorulan oğlan (o zamanlar bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu), şimdi başka bir sürü şey yapıp konuşmayı sürdürürken bir yandan da Jill'i havada tutabiliyordu (ve bu, gerçekten de bulutların üzerinde uçmak gibi bir histi; Jill metni o yüzden öyle yazmıştı). Ayrıca ihtiyaç duyduğunda tüm gücünü de verebiliyordu; çok yağmurlu bir günde çamura saplanan kamyonu hatırladı. Etrafında yirmi adam toplanmış, kamyonu kurtarmaya çalışıyorlardı. Mike da onlara katılıp omzuyla yüklendi... ve kamyon çamurdan kurtuluverdi.

Bunun nasıl olduğunu görmüştü; çamura saplanmış arka tekerlek basitçe kendi kendini kurtarıvermişti. Ama Mike artık eskisi kadar saf değildi, bunu kimseye belli etmeden yapmıştı.

Ayrıca, bir şeyleri göndermesi için bir "yanlışlık" olması gerekliliğinin sadece yaşayan, groklanan şeylere uygulanması gerektiğini öğrenişini de hatırladı. Mike'ın onu yok etmesi için Jill'in elbisesinde bir "yanlışlık" olması gerekmiyordu. Bu gereklilik sadece yuvalıların eğitimi sırasında bir önlem olarak konuluyordu; bir yetişkin grokladığı şekilde davranmakta özgürdü.

Jill bundan sonra Mike'taki büyük değişikliğin ne olacağını merak etti. Ama bu konuda endişelenmiyordu. Mike iyi niyetli ve bilgeydi. Jill'in ona öğretebileceği tek şey insanlar

arasında yaşamanın gerektirdiği küçük ayrıntılardı... buna karşılık ondan kusursuz bir mutluluk içinde çok şey öğreniyordu, ta babası öldüğünden beri hissetmediği kadar mutluydu. "Mike, Dorcas, Anne ve Miriam'ın da burada, küvette olması güzel olmaz mıydı? Ve baba Jubal'in, diğer çocukların ah, tüm ailenin?"

"Daha büyük bir küvet gerekirdi."

"Biraz sıkışıklık kimin umurunda? Ama Jubal'in havuzu gayet iyi iş görürdü. Evi tekrar ne zaman ziyaret edeceğiz, Mike? Jubal, onu her aradığımda soruyor."

"Yakında olacağını grokluyorum."

"Marslılara göre mi 'yakında'? Yoksa Dünyalılara göre mi? Boş ver, sevgilim, bekleme süresi dolduğunda olacağını biliyorum. Ama bu bana, Patty Teyze'nin birazdan burada olacağını hatırlattı. Yıka beni."

Jill ayağa kalktı, Mike olduğu yerde oturmaya devam etti. Sabun yerinden havalandı, Jill'in bütün vücudunda gezindikten sonra geri döndü. Jill'in üzerindeki sabun tabakası bir anda köpürüverdi. "Oooh! Bu kadarı yeterli. Gıdıklıyorsun."

"Durulayayım mı?"

"Sadece suya gireceğim." Çabucak küvetin içine oturdu, üzerindeki sabunu duruladı ve tekrar ayağa kalktı. "Tam zamanında."

Birisi dış kapıya vuruyordu. "Tatlım? Müsait misiniz?"

"Geliyorum, Pat!" diye seslendi Jill. "Kurut beni, lütfen," diye ekledi küvetten çıkarken.

Bir anda kupkuru oldu, banyo halısında ıslak bir ayak izi bile kalmamıştı. "Tatlım? Dışarı gelmeden önce üzerine bir şeyler giymeyi unutma. Patty bir hanımefendi... yani benim gibi değil."

"Hatırlayacağım."

YİRMİ YEDİ

Jill durup kıyafet dolu gardıroptan bir sabahlık aldı, aceleyle salona gitti ve Bayan Paiwonski'yi içeri aldı. "İçeri gel, tatlım. Aceleyle banyo yapıyoruz; az sonra çıkar. Ben sana içecek bir şey getireyim... sonra istersen ikinci içkini küvette alabilirsin. Bolca sıcak su var."

"Cicim'i yatırdıktan sonra bir duş aldım ama evet, küvette banyo yapmak çok iyi olur. Ama Jill bebeğim, buraya küvetinizi kullanmaya gelmedim. Burada olma nedenim sizlerin şovdan ayrılmanızın beni çok üzmesi."

"Seninle bağlantımızı kesmeyeceğiz." Jill bardaklarla meşguldü. Otel o kadar eskiydi ki Balayı Süitinde bile buz makinesi yoktu... ama talimatını ve bahşişini almış olan kat görevlisi bir karton buz bırakmıştı. "Tim'in haklı olduğunu biliyorsun. Mike ve benim gösterimizin bir şeye benzemesi için oyunculuğumuzu çok geliştirmemiz gerek."

"Oyunculuğunuzda sorun yok. Belki birkaç espri iyi olabilir ama... Selam Smitty." Mike içeri girerken kadın ona eldivenli elini uzattı. Bayan Paiwonski gösterinin dışında her zaman eldiven takar, yüksek yakalı giysiler ve külotlu çorap giyerdi. Bu şekilde giyinince orta yaşlı, yaşına rağmen formunu korumuş, saygıdeğer bir dul gibi görünüyordu; öyle görünüyordu çünkü gerçekten de öyleydi.

"Jill'e sizin gösterinin iyi olduğunu anlatıyordum," diye devam etti.

Mike kibarca gülümsedi. "Yapma, Pat. Bizi çocuk yerine koyma. Gösterimiz berbat. Bunu biliyoruz."

"Hayır, değil, tatlım. Ah, belki biraz daha heyecanlı olabilir. Birkaç espri eklenebilir. Ya da Jill'in kostümünü biraz daha kısaltabilirsiniz. Çok hoş bir vücudun var, şekerim."

Jill başını iki yana salladı. "İşe yaramaz."

"Bir zamanlar, asistanını Neşeli Doksanlar'dan kalma -bin sekiz yüz doksan yani- bir kostümle sahneye çıkaran bir sihirbaz görmüştüm. Kızın bacakları bile görünmüyordu. Sonra sihirbaz, kıyafetini parça parça kaybediyordu. Kurbanlar buna bayılırdı. Ama beni yanlış anlama, tatlım, ahlaksız bir şeyden bahsetmiyorum. Gösterinin sonunda üzerinde... şu anda senin giydiğin kadar giysi kalıyordu."

"Patty," dedi Jill, kısaca, "o palyaçolar şovu bitirmeseydi gösterimizi çırılçıplak bile yapardım." Bunu söylerken gerçekten de yapabileceğini fark etti ve sonra kat sorumlusu, Diplomalı Hemşire Boardman'ın nasıl bu hale geldiğini merak etti.

Tabii ki Mike yüzündendi. Ve bundan da oldukça mutluydu.

Bayan Paiwonski kafasını iki yana salladı. "Yapamazdın, tatlım. Kurbanlar isyan ederdi. Birazcık daha zencefilli gazoz, tatlım. Ama iyi bir vücudun varsa, neden kullanmayasın? İzin verdikleri kadar soyunmasaydım dövmeli kadın olarak ne kadar ilerleyebilirdim sanıyorsun?"

"Bundan bahsetmişken," dedi Mike, "onca kıyafetin içinde rahat görünmüyorsun, Pat. Sanırım bu çöplüğün kliması yine huysuzlanmaya başladı; burası en az otuz derece olmalı." Kendisi de ince bir sabahlık giymişti, panayırda herkesin takındığı rahat hayat tarzı yüzünden kendisine böyle bir lüks tanıyordu. Fazla sıcağın kendisini hafifçe etkilediğini

öğrenmişti, bazen metabolizmasını ayarlaması bile gerekiyordu; oysa aşırı soğuk onu hiç etkilemiyordu. Ama arkadaşının neredeyse çıplak gezmenin konforuna alışkın olduğunu biliyordu ve dövmelerini gizlemek için şu anda giydiği kıyafetin -bunu Mike'a Jill açıklamıştı- onu rahatsız ettiğinin farkındaydı. "Neden rahat bir şeyler giymiyorsun? 'Burada biz tavuklardan başka kimse yok.'" İkinci cümlenin, arkadaşlar arasında olmayı vurgulamakta kullanılan bir şaka olduğunu biliyordu... Jubal bunu ona açıklamaya çalışmış ama başaramamıştı. Yine de Mike, deyimin nerede ve nasıl kullanıldığını iyice öğrenmişti.

"Gerçekten, Patty," diye onayladı Jill. "O kıyafetin içinde piştiysen sana ince ve rahat bir şeyler getirebilirim. Ya da sadece Mike'a gözlerini kapatmasını söyleriz."

"Ilı... aslında, gerçekten de kostümlerimden birini giydim."

"Arkadaşlar arasında bu kadar gergin olma. Dur fermuarını açayım."

"Ben de şu çoraplarla ayakkabılardan kurtulayım." Bir yandan konuşurken bir yandan da konuyu istediği yere, dine nasıl getireceğini düşünüyordu. Tanrı onları kutsasın, bu çocuklar arayıcı olmaya hazırdılar, bundan emindi; ve sezon boyunca onları ışığa çekmek için fırsat kollamıştı... ama onlar ayrılmadan önce aceleyle yapılmış bir ziyaret yeterli değildi. "Şov dünyasındaki önemli nokta, Smitty, kurbanların ne istediğini bilmektir... onlara ne verdiğini ve nasıl hoşlarına gitmesini sağlayacağını bilmen gerekir. *Gerçek* bir sihirbaz olsaydın; ah, yetenekli olmadığını söylemiyorum, tatlım çünkü gayet yeteneklisin." Dikkatle rulo yaptığı çorabını ayakkabılarından birinin içine tıkıştırdı, jartiyerini çözüp terbiyeli bir şekilde çıkardı ve Jill'in elbisesinin fermuarını açmasına izin verdi. "Demek istediğim, Şeytan'la anlaşma yapmış olsaydın ve sihrin gerçek olsaydı. O zaman işler başka olurdu.

Ama kurbanlar yaptıklarının kurnazca el çabuklukları olduğu nu bilir. Bu yüzden, onlara neşeli bir şov sunman gerekir. Peki, hiç alev yutan birinin yanında hoş bir asistan gördün mü?

Tanrı aşkına, güzel bir kız sadece gösterisine zarar verirdi, müşteriler onu alev almasını ya da patlamasını umarak izlerler çünkü."

Elbisesini başının üzerinden çıkardı; Jill elbiseyi alıp Patty'e bir öpücük kondurdu. "Böyle daha doğal görünüyorsun, Patty Teyze. Arkana yaslan ve içkinin tadını çıkar."

"Bir saniye, tatlım." Bayan Paiwonski kendisine yol gösterilmesi için bir dua etti; keşke bir vaiz olsaydım diye düşündü... ya da bende en azından bir hatibin oyalayıcı konuşma becerisi olsaydı. Neyse, üzerindeki resimler kendilerini anlatmak zorunda kalacaklardı ve bunu yapacaklarından emindi; sevgili George onları bunun için yapmıştı. "İşte bu benim kurbanlara sunduğum şey... bu ve yılanlarım ama bu daha önemli. Üzerimdeki resimlere hiç gerçekten baktınız mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Jill. "Bakmadık. Sana bir çift müşteri gibi gözümüzü dikip bakmak istemeyiz."

"Öyleyse şimdi gözlerinizi dikip bakın, tatlılarım çünkü George, Cennet'teki ruhu şad olsun, onları bu amaçla yaptı. Bakılmaları... ve incelenmeleri için. Şurada, tam çenemin altında peygamberimiz, kutsal Başmelek Foster'ın doğum sahnesini görüyorsunuz... sadece masum bir bebek, belki de henüz Cennet'in onun için neler planladığından habersiz. Ama melekler biliyor... çevresindeki melekleri görüyor musunuz? Sonraki sahne onun ilk mucizesi, genç bir günahkâr olarak gittiği kasaba okulunda küçük, zavallı bir kuşu vurdu... sonra onu ellerine alıp okşadı ve kuş, sapasağlam uçup gitti. Arkadaki okul binasını görüyor musunuz? Burada hikâye kesiliyor, arkamı dönmem gerek. Ama her biri, onun kutsal yaşamındaki önemli olayların tarihlerini taşıyor." George'un büyük eserine başlarken boş bir tuvali ol-

madığını açıkladı çünkü ikisi de bir zamanlar günahkârdı ve genç Patricia'nın zaten pek çok dövmesi vardı... George'un nasıl bir çaba ve dehayla "Pearl Harbor'a Saldırı"yı "Kıyamet"e ve "New York Gökdelenleri"ni "Kutsal Şehir"e dönüştürdüğünü anlattı.

"Ama," dedi açıkça, "her biri birer kutsal resme dönüşmüş olsa da George, yine de boş yerler bulup peygamberimizin dünyadaki hayatının her bir kilometre taşını resmetmeye çalıştı. Şurada onu, kendisini geri çeviren günahkâr teoloji seminerinin merdivenlerinde dua ederken görüyorsunuz... şu, ilk defa tutuklanışı, Suçlamanın başlangıcı. Az ilerisinde, omurgamın tam üzerinde onu putperest resimleri parçalarken görüyorsunuz... ve sonra hapiste, üzerine kutsal ışık düşüyor. Sonra Seçilmiş İnananlar hapishaneye dalıyorlar..."

Peder Foster, mesele dini özgürlükleri savunmak olunca bronz muştalar, sopalar ve polislerle kavga etme hevesinin pasif direnişten çok daha etkili olduğunu daha en başta fark etmişti. Onun kilisesi kuruluşundan itibaren militandı. Ama kendisi aynı zamanda bir taktisyendi; büyük savaşlar ancak topçu desteği Tanrı'nın yanındaysa yapılıyordu.

"... ve onu kurtarıyorlar, onu oraya atan putperest yargıcı da katran ve tüye buluyorlar. Ön tarafa dönüyoruz. Ih, pek iyi göremiyorsunuz; sutyenim çoğunu örtüyor. Ne kötü."

("*Michael, ne istiyor?*")

("*Sen biliyorsun. Söyle ona.*")

"Patty Teyze," dedi Jill, nazikçe, "resimlerinin hepsine bakmamızı istiyorsun. Değil mi?"

"Şey... Tim'in gösteride söylediği gibi, George hikâyeyi tamamlayabilmek için vücudumun her yerini kullandı."

"George bu kadar zahmete katlandıysa, eminim görülmelerini istiyordur. Kostümünü çıkar. Sana, izin vermiş olsalar bizim gösteriye çırılçıplak çıkacağımı söyledim ve bizimki sadece eğlence. *Seninkinin* bir amacı var... kutsal bir amaç."

"Şey... pekâlâ. Gerçekten istiyorsanız." İçinden Halelu-ya dedi ve Foster'ın kendisinin yanında olduğuna karar verdi.. biraz şans ve George'un resimlerinin yardımıyla bu tatlı çocukların ışığı aramalarını sağlayabilirdi.

"Ben çözeyim."

("*Jill...*")

("*Hayır, Michael?*")

("*Bekle.*")

Bayan Paiwonski, büyük bir şaşkınlık ve biraz da korkuyla sutyeni ve külotunun kayboluverdiğini fark etti! Ama Jill de kendisinin neredeyse yeni sabahlığının Patty'nin kostümünün ardından her neresiyse oraya gittiğini görünce şaşırdı. Mike'ın sabahlığının da kaybolduğunu görünce pek şaşırmadı; bunu onun oyuncu bir kedi gibi davranmasına vermişti.

Bayan Paiwonski şaşkınlıkla ellerini yüzüne götürdü. Jill hemen ona sarıldı. "Hey, hey, tatlım! Her şey yolunda, kimseye bir şey olmadı." Kafasını çevirdi. "Mike, bunu sen yaptın, ona sen anlatmak zorundasın."

"Evet, Jill. Pat..."

"Evet, Smitty?"

"Bir süre önce benim gerçek bir sihirbaz olmadığımı, yaptıklarımın sadece el çabukluğu olduğunu söyledin. Nasıl olsa kostümünü çıkaracaktın... bunu senin yerine ben yaptım."

"Ama nasıl? Ve nereye gitti?"

"Jill'in sabahlığıyla benimki nereye gittiyse oraya. Gitti."

"Ama dert etme, Patty," diye araya girdi Jill. "Yenisini alırız. Hatta iki tane daha... üstelik daha da güzellerini. Mike, bunu yapmamalıydın."

"Üzgünüm, Jill. Bunun sorun olmayacağını grokladım."

"Şey... sanırım öyle." Jill, Patty Teyze'nin çok kızmadığına karar verdi ve kesinlikle kimseye anlatmazdı; o, panayırdan biriydi.

Bayan Paiwonski ne iki parçalık kostümünün kaybolması, ne de kendi çıplaklığı yüzünden endişeliydi. Diğer ikisinin çıplaklığı da önemsizdi. Onunki, kendini aşan bir teolojik sorundu. "Smitty? Bu *gerçek* sihir miydi?"

"Sanırım öyle diyebilirsin," diye onayladı Mike. Kelimelerin hepsini gerçek anlamlarıyla kullanmaya dikkat etmişti.

"Ben olsam mucize derdim," dedi pat diye.

"İstersen öyle de diyebilirsin. Ama el çabukluğu değildi."

"Bunu biliyorum. Benim yakınımda bile değildin." Her gün canlı kobraları eline alan ve pek çok kez aşağılık sarhoşlarla (üzülen onlar oluyordu) sadece ellerini kullanarak başa çıkan kendisi, korkmuyordu. Patricia Paiwonski Şeytan'ın kendinden bile korkmazdı; günahlarından arınmış olduğu ve Şeytan'ın kendisine dokunamayacağı inancıyla besleniyordu. Ama arkadaşlarının güvenliği açısından endişeliydi. "Smitty... gözümün içine bak. Şeytan'la bir anlaşma mı yaptın?"

"Hayır, Pat. Yapmadım."

Mike'ın gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Yalan söylemiyorsun..."

"O yalan söylemeyi bilmiyor, Patty Teyze."

"... öyleyse bu bir mucize. Smitty... sen kutsal bir adamsın!"

"Bilmiyorum, Pat."

"Başmelek Foster da o zamandan önce pek çok mucize gerçekleştirmiş olmasına rağmen delikanlılığına kadar kutsal biri olduğunu bilmiyordu. Ama sen kutsal bir adamsın; bunu hissedebiliyorum." Düşündü. "Sanırım bunu ilk tanıştığımız zaman hissetmiştim."

"Bilmiyorum, Pat."

"Öyle olabilir," diye kabullendi Jill. "Ama kendisi gerçekten bilmiyor. Michael... sanırım ona çok fazla şey anlattık, geri kalanı da anlatmamız gerekiyor."

"Michael!" diye tekrarladı Patty, aniden. "Başmelek Michael,* bize insan kılığında gönderilmiş."

"Patty Teyze, lütfen! Öyleyse bile, bilmiyor..."

"Bilmesi gerekmez. Tanrı mucizelerini kendi bildiği şekilde gösterir."

"Patty Teyze, lütfen biraz konuşmama izin verir misin?"

Birkaç dakika sonra Bayan Paiwonski, Mike'ın gerçekten Mars'tan Gelen Adam olduğunu kabullendi. Onu bir insan olarak kabul edip öyle davranmayı kabul etti. Ama yine de onun gerçek doğası ve Dünya'da ne işi olduğuyla ilgili kendi fikrinde ısrar etti; (Jill'e biraz şüpheli görünse de) Foster'ın dünyadayken gerçekten bir insan olduğunu ama aynı zamanda, bunu kendisi bilmese de *her zaman* bir başmelek olduğunu açıkladı. Jill ve Michael günahlarından arınmamış olduklarında ısrar edeceklerse, o da onlara istedikleri gibi davranacaktı; Tanrı'nın yolları gizemliydi.

"Sanırım bize 'arayıcı' demen uygun olur," dedi ona Mike.

"Bu kadarı yeterli zaten, tatlılarım! Arınmış olduğunuza eminim... Foster'ın kendisi de gençliğinde bir arayıcıydı. Yardım edeceğim."

Bir başka küçük mucizeye de tanık oldu. Halının üzerinde daire şeklinde yerleşmişlerdi. Jill sırtüstü yere yattı ve zihninden Mike'a bir öneri yolladı. Bir konuşma ya da olmayan bir çelik çubuğu saklamak için konulmuş bir çarşaf olmaksızın, Mike onu kaldırdı. Patricia olanları sakin bir mutlulukla izledi, bir mucizeye tanık olma şerefine eriştiğini düşünüyordu. "Pat," dedi Mike, sonra. "Uzan."

Sanki karşısındaki Foster'mış gibi tartışmadan söyleneni yaptı. Jill başını çevirdi. "Önce beni indirsen daha iyi olmaz mı, Mike?"

"Hayır. Yapabilirim."

---

*) Michael: Mikael, başmelek. Adem'e ilk itaat eden ve Şeytan'ı cennetten kovan melek.

Bayan Paiwonski yerden nazikçe kaldırıldığını hissetti. Korkmamıştı; sadece aşırı yoğun bir dinsel huşu içindeydi, kasıkları alev almış gibiydi, gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Genç bir kızken Foster'ın ona dokunduğu zamandan beri böyle güçlü duygular hissetmemişti. Mike ikisini birbirine yaklaştırdığında Jill ona sarıldı ve Patricia'nın gözyaşları daha da arttı ama onunkiler mutluluk gözyaşlarıydı.

Sonra Mike ikisini de yere indirdi ve tahmin ettiği gibi, hiç yorgun olmadığını gördü; en son ne zaman kendini yorgun hissettiğini hatırlayamıyordu bile.

"Mike... bir bardak suya ihtiyacımız var," dedi ona Jill.

("*???*")

("Evet," diye karşılık verdi Jill'in zihni.)

("*Ve?*")

("*Nezaket icabı. Buraya neden geldi sanıyorsun?*")

("*Biliyorum. Senin bildiğinden... ya da onaylayacağından emin değildim. Kardeşim. Benliğim.*")

("*Kardeşim.*")

Mike su getirmek için ayağa kalkmadı. İçkilerin durduğu tepsiden bir bardağı banyoya gönderdi, musluğun onu doldurmasını sağladı ve onu Jill'in ellerine yolladı. Bayan Paiwonski olanları neredeyse ilgisizce izledi; şaşırmanın ötesine geçmişti. Jill bardağı kaldırdı. "Patty Teyze, bu vaftiz olmaya benziyor... ayrıca evlenmeye de. Bu... bir Marslı âdeti. Senin bize, bizim de sana güvendiğimiz anlamına geliyor... ve bizim sana her şeyi anlatabileceğimiz, senin de bize... ve şimdiden sonsuza her an eş olacağımız anlamına geliyor. Çok ciddi bir şey... ve bir kez yapıldı mı, bir daha bozulamaz. Eğer bu bağı sen koparırsan bizim o anda ölmemiz gerekir. Arınmış olalım olmayalım. Biz koparırsak... Ama koparmayacağız. Ama istemiyorsan bizimle su paylaşmak zorunda değilsin... yine de arkadaşımız olarak kalırsın. Şimdi... eğer bu, herhangi bir şekilde inancınla çelişiyorsa, yapma. Öyle olduğunu dü-

şünsen de biz senin kilisene bağlı değiliz. Değiliz. Asla da ol mayabiliriz. Bize en fazla 'arayıcı' diyebilirsin. Mike?"

"Biz grokladık," diye onayladı. "Pat, Jill doğru konuşuyor

Keşke bunu sana Marsça anlatabilseydim, daha anlaşılır olur du. Ama bu, evlenmenin getirdiği her şey... ve çok daha faz lası. Sana su sunmakta özgürüz... ama kabul etmemek için herhangi bir sebep varsa, dininle ya da hislerinle ilgili: içme!"

Patricia Paiwonski derin bir nefes aldı. Daha önce bir kez böyle bir seçim yapmıştı... kocasının gözleri önünde... ve çe kinmemişti. Ayrıca, kendisi ne hakla kutsal bir kişiyi redde debilirdi ki? Ve onun kutsanmış karısını? "İstiyorum," dedi kararlı bir tonda.

Jill bir yudum aldı. "Daha da yakınlaşıyoruz." Bardağı Mi ke'a verdi.

Mike önce Jill'e, sonra da Patricia'ya baktı. "Su için teşek kür ederim, kardeşim." Bir yudum aldı. "Pat, sana hayat ve ren suyu veriyorum. Her zaman kana kana içesin." Bardağı ona verdi.

Patricia aldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, tatlıla rım! 'Hayat veren su' - ah, ikinizi de seviyorum!" Suyu he vesle içti.

Jill bardağı ondan aldı ve kalan suyu bitirdi. "Şimdi daha yakınlaşıyoruz, kardeşlerim."

("*Jill?*")

("*Şimdi!!!*")

Michael yeni su kardeşini kaldırdı, havada süzülüp yumu şakça yatağa konmasını sağladı.

Valentine Michael Smith, öğrendiği ilk andan itibaren in sanların fiziksel aşkının -çok insanca ve çok fiziksel- sadece yumurtalara hayat vermek için olmadığını groklamıştı. Sade ce yakınlaşmak için yapılan bir tören de değildi; eylemin ken disi yakınlaşmaydı; büyük bir iyilikti ve (en azından kendi bildiği kadarıyla) önceki halkının Eskileri bile bundan haber

sizdiler. Hâlâ bunu grokluyordu, her fırsatta tam olarak groklamaya çabalıyordu. Ama Eskilerin bile bu huşudan habersiz olduklarını düşünmenin inançsızlık olduğu düşüncesini kafasından atalı çok olmuştu... yeni halkının kendilerine özgü ruhsal derinlikleri olduğunu groklamıştı. Çocukluğundan gelen yönlendirmelerin kendisinde hiçbir suçluluk ya da isteksizlik yaratmasına izin vermeden, mutlulukla bu derinlikleri tanımaya çalışıyordu.

İnsan öğretmenleri, masumiyetini yaralamadan onu eğitmek konusunda sıra dışı becerilere sahip insanlardı. Sonuç da en az kendisi kadar kendine özgüydü.

Jill, "Patty Teyze"nin Mike'la eski bir Marslı töreninde su paylaşmanın onunla en az o kadar eski bir insan törenini de paylaşmaya götüreceğini kaçınılmaz ve gerekli olarak gördüğünü fark etti. Bundan memnundu ama pek de şaşırmamıştı. Ayrıca Pat'in Mike'ın o âna kadar gösterdiklerinden daha fazla mucize yaratabildiğini görüp sakince kabullenmesi Jill'i biraz şaşırttı (ama yine de memnundu). Ama Jill o sırada Patricia Paiwonski'nin daha önce bir başka kutsal adamla tanışmış olduğunu bilmiyordu... Patricia kutsal adamlardan fazlasını bekliyordu. Jill, gerekli bir seçimin doğru şekilde aşıldığını görmekten sakin bir mutluluk duyuyordu... ayrıca seçim yapıldıktan sonra daha da yakınlaşmak onu fazlasıyla mutlu etmişti; tüm bunları Marsça düşünüyordu ve bu, insan düşüncesinden oldukça farklıydı.

Dinlendikleri sırada Jill, Mike'ın Patty'ye telekineziyle banyo yaptırmasını sağladı ve kendisi de küvetin kenarına oturup diğer kadınla birlikte kıkırdadı. Bu sadece bir oyundu, Marslılara değil insanlara özgüydü; Mike bunu Jill'e ilk seferinde sudan kalkmaya üşendiği için yapmıştı; az çok bir kazaydı denilebilirdi. Artık bir gelenek olmuştu ve Jill, Patty'nin bundan hoşlanacağından emindi. Bütün vücudu görünmez nazik eller tarafından ovuşturulurken... ve sonra da

havlu ya da bir hava akımı olmaksızın bir anda kuruyuverdi ğinde Patty'nin yüzündeki ifade Jill'e komik gelmişti.

Patricia gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi bir içkiye ihtiyacım
 var. Büyük bir bardak."

"Tabii ki, sevgilim."

"Ve *hâlâ* siz veletlere tüm resimlerimi göstermek istiyo rum." Patricia, Jill'in arkasından oturma odasına geldi. Mike da peşlerindeydi. Halının ortasında durdu. "Önce *bana* bakın. Bana bakın, resimlere değil. Ne görüyorsunuz?"

Mike, hafif bir pişmanlıkla zihninde Patty'nin dövmelerini kaldırdı ve yeni kardeşini çıplak haliyle gördü. Dövmelerini çok seviyordu; garip de olsa Patty'ye aittiler, onu diğerlerinden ayırıyor ve bir birey haline getiriyorlardı. Ona hafif bir Marslı havası veriyorlardı, dövmeler sayesinde Patty, insanların özelliksiz benzerliğinden sıyrılmış oluyordu. Zaten hepsini ezberlemişti ve neyin resmedileceğini grokladıktan sonra tüm vücuduna dövme yaptırma düşüncesi hoşuna gitmişti. Babası, su kardeşi Jubal'in hayatı mı? Bunu düşünmeliydi. Bunu Jill'le tartışması gerekecekti; belki Jill de dövme yaptırmak isterdi. Jill'i daha güzel bir Jill haline getirecek desenler ne olabilirdi? Tıpkı özünü değiştirmeden kokusunu güzelleştiren parfümde olduğu gibi?

Pat'e dövmeleri olmadan baktığında gördüğü şey onu o kadar memnun etmedi; bir kadının nasıl görünmesi gerekiyorsa, o da öyle görünüyordu. Mike hâlâ Duke'ün resim koleksiyonunu groklamıyordu; resimler ilginçti ve Mike'a, kadınlar arasında o zaman bildiğinden daha farklı boyutlar, biçimler, oranlar ve renkler olduğunu, ayrıca fiziksel aşkın farklı akrobatik şekillerde yapılabileceğini öğretmişti... ama bu basit gerçekleri öğrenince Duke'ün kıymetli resimlerinden groklayacak başka bir şey yokmuş gibi gelmişti. Mike'ın çocukluk eğitimi onun çok keskin bir gözlemci olmasını (hem gözleriyle, hem de diğer duyularıyla) sağlamıştı ama aynı

eğitim yüzünden röntgenciliğin ince zevki ona uzaktı. Kadınları cinsel açıdan çekici bulmuyor değildi (bunlara özellikle Patricia Paiwonski de dahildi) ama bunun onları görmekle bir ilgisi yoktu. Hisleri içinde koku ve dokunma çok daha önemliydi... bu açıdan yarı insan yarı Marslı sayılırdı; Marslıların buna paralel olan refleksi, bu iki duyuyla harekete geçerdi ama sadece mevsimi geldiğinde. Marsça'da "seks" olarak adlandırılabilecek şey en fazla damardan beslenme kadar romantik sayılırdı.

Ama onu resimleri olmadan görmesi istendiğinde Mike, Patricia'da zaten bildiği bir şeyi daha da net olarak gördü: kadının kendi yüzü vardı, kendi hayatının güzel işaretlerini taşıyordu. Hafif bir şaşkınlıkla onun yüzünün Jill'inkinden bile fazla kendine ait olduğunu fark etti ve Pat'e karşı aşk denilemeyecek ama bundan daha açık Marsça bir kavramla ifade ettiği bir şey hissetmeye başladı.

Ayrıca tüm insanlarda olduğu gibi Pat'in kendi kokusu ve kendi sesi vardı. Sesi boğuktu ve Mike, ne demek istediğini groklayamadığı zamanlarda bile onu duymaktan hoşlanıyordu; kokusu ayrılmaz bir şekilde her gün temas halinde olduğu yılanların ekşi kokusuyla karışmıştı (Mike biliyordu). Bu ona itici gelmiyordu; Pat'in yılanları da dövmeleri kadar onun bir parçasıydılar. Mike, Pat'in yılanlarını seviyor ve zehirli olanları kusursuz bir güvenle tutabiliyordu; üstelik bunu sadece zamanı genleştirip ısırıklarından kaçarak da yapmıyordu. Onunla birlikte grokluyorlardı; Mike onların masum, acımasız düşüncelerinin tadına varıyordu; onlar Mike'a memleketini hatırlatıyorlardı. Pat dışında Cicim'i yılana keyif vererek tutabilen tek kişi Mike'tı. Yılan, gerektiğinde, başkaları kendisini tutarken tümüyle hareketsiz kalıyordu ama Mike'ı Pat'in yerine geçebilecek biri olarak kabul etmişti.

Mike, zihninde resimlerin tekrar ortaya çıkmalarına izin verdi.

Jill kadına baktı ve Patty Teyze'nin neden üzerine dövme yapılmasına izin verdiğini merak etti. Çok güzel görünebilirdi; tabii ki üzerinde yaşayan bir çizgi roman taşıyor olmasaydı. Ama o Patty Teyze'yi görünüşünden dolayı değil, öyle bir insan olduğu için seviyordu... ayrıca dövmeleri, onun hayatını kazanmasını sağlıyorlardı... en azından yaşlanıp çökünceye kadar, o zaman kurbanlar, üzerindeki resimlerin altında Rembrandt'ın imzası olsa bile onu görmek için para ödemeyeceklerdi. Patty'nin kesesinde yeterince birikmiş para olduğunu umuyordu... sonra bir anda Patty Teyze'nin artık Mike'ın (ve kendisinin tabii ki) su kardeşlerinden biri olduğunu hatırladı ve Mike'ın bitmek tükenmek bilmez servetinin Patty'ye yeterince sağlam bir yaşlılık sigortası sağladığını düşündü; bu, Jill'in içini ısıtmıştı.

"Şey?" dedi Bayan Paiwonski. "Ne görüyorsunuz? Sence kaç yaşındayım, Michael?"

"Bilmiyorum," dedi Mike, basitçe.

"Tahmin et."

"Tahmin edemem, Pat."

"Ah, hadi. Korkma, duygularımı incitmezsin."

"Patty," diye araya girdi Jill, "gerçekten tahmin edemeyeceğini söylemeye çalışıyor. Yaş tahmini yapmayı öğrenmeye pek fırsatı olmadı... ne kadar kısa süredir Dünya'da olduğunu biliyorsun. Ayrıca Mike, her şeyi Marslı yılları ve Marslı matematiğiyle düşünüyor. Zaman ya da rakamlarla ilgili bir şey olduğunda ben yardımcı oluyorum."

"O zaman sen tahmin et, tatlım. Dürüst ol."

Jill, Patty'ye bir kez daha baştan aşağı baktı, biçimli vücudunu da, elleri, boynu ve göz kenarlarındaki kırışıkları da fark etti... sonra, bir su kardeşine borçlu olduğu Marslı dürüstlüğüne rağmen tahminini beş yıl aşağı çekti. "Hımm, aşağı yukarı otuzlarındasın."

Bayan Paiwonski zafer kazanmışçasına güldü. "İşte Gerçek İnancın getirilerinden biri, tatlılarım! Jill şekerim, kırklarımın

ortalarındayım. Tam olarak kaç olduğunu söyleyemeyeceğim, saymayı bıraktım."

"Kesinlikle göstermiyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum. İşte Mutluluk sana bunu yapıyor, tatlım. İlk çocuğum doğduktan sonra vücudumun gevşeyip kilo almasına izin verdim. Epeyce fazlam vardı... 'geniş' sözcüğünü benim için icat etmişlerdi. Göbeğim her zaman dört aylık hamile gibi ya da daha da kötü görünüyordu. Göğüslerim sarkmıştı ve onları dikleştirmek için ameliyat olmadım. Bana inanmak zorunda değilsiniz tabii; iyi bir plastik cerrahın yara izi bırakmadığını biliyorum... ama *benim* üzerimde olsa *görünürdü*, tatlım; resimlerimin ikisinden birkaç parça kopmuş olurdu.

"Sonra ışığı gördüm! Kiliseye katıldım. Hayır, egzersiz ya da diyet yapmadım... hâlâ domuz gibi yiyorum, biliyorsunuz. Mutluluk, tatlım, Kutsal Foster'ın yardımıyla ulaştığım, Tanrı'yla birlikte olmanın Kusursuz Mutluluğu."

"İnanılmaz," dedi Jill, gerçekten de öyle düşünüyordu. Görünüşlerini oldukça iyi koruyabilen kadınlar biliyordu (kendisi de aynen böyle yapmaya çalışıyordu)... ama ne olursa olsun bu, büyük çaba gerektiriyordu. Patty Teyze'nin egzersiz ve diyet konusunda doğru söylediğini biliyordu, en azından onu tanıdığı süre boyunca bunları yapmadığından emindi... ve cerrahi bir hemşire olarak Jill, bir göğüs dikleştirme operasyonunda nerenin nasıl kesildiğini iyi biliyordu; o dövmelerin bıçak görmemiş oldukları belliydi.

Ama Mike şaşırmamıştı. Pat'in, bunu ister Foster'a bağlasın ister başkasına, kendi vücudunu düşünerek nasıl kontrol edeceğini öğrendiği sonucuna varmıştı. Hâlâ bu kontrolü Jill'e öğretmeye çalışıyordu ama bunun için Jill'in önce Marsça'yı kusursuz şekilde öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Aceleye gerek yoktu, beklemek sonucu getirecekti. Patty konuşmaya devam etti:

"İnancın bana neler yaptığını görmenizi istedim. Ama bu sadece dışarıdan görünen; esas değişiklik içeride. Mutluluk Bunu size anlatmayı denemeliyim. Yüce Tanrı biliyor ya, be-

nim hitabet yeteneğim hiç yoktur... ama denemek zorundayım. Sonra da becerebilirsem sorularınızı cevaplamaya çalışacağım. Öncelikle diğer sözde kiliselerin Şeytan'ın tuzakları olduğunu kabul etmeniz gerekiyor. Sevgili İsa Gerçek İnancı duyurdu, Foster böyle söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Ama Karanlık Çağlarda onun sözleri bilerek çarpıtıldı ve eklemelerle İsa'nın kendisinin tanıyamayacağı hale getirildi. İşte Foster bu yüzden dünyaya gönderildi, Yeni Vahiy'i duyurmak ve her şeyi düzeltip açıklığa kavuşturmak için."

Patricia Paiwonski bir parmağını uzattı ve bir anda çok etkileyici göründü, kutsal bir ahlak ve mistik sembollerle donanmış bir rahibe gibiydi. "Tanrı Mutlu olmamızı istiyor. Tüm dünyayı, eğer ışığı görürsek bizleri mutlu edecek şeylerle doldurdu. İçip neşelenmemizi istemeseydi üzüm suyunun şaraba dönüşmesine izin verir miydi? Üzüm suyu olarak kalmasını sağlayabilirdi... ya da kimseye azıcık keyif bile vermeyerek doğrudan sirkeye dönüşmesini. Bu *doğru*, değil mi? Tabii ki körkütük sarhoş olup karınızı ihmal etmenizi ve çocuklarınızı dövmenizi kastetmedi... ama bize *kullanabileceğimiz* güzel şeyler verdi, tabii ki kötüye kullanmamız... ya da umursamamamız için değil. Ama ışığı görmüş arkadaşlarının arasında birkaç kadeh içmek istiyorsan ve bu da sende zıplayıp dans ederek Tanrı'ya şükranlarını sunma isteği uyandırıyorsa... neden yapmayasın? Tanrı alkolü de yarattı, ayakları da... ve onları ikisini bir araya getirip mutlu olalım diye yarattı."

Durakladı. "Kadehi doldur, şekerim; vaaz vermek insanı susatıyor; bu sefer o kadar fazla gazoz koyma; viski gayet güzel. Ve hepsi bu da değil. Tanrı kadınlara bakılmasını istemeseydi, onları çirkin yaratırdı... bu mantıklı, değil mi? Tanrı

hile yapmaz. Bu oyunu kendisi yarattı; onu kurbanların asla kazanamayacağı şekilde ayarlamamıştır. Hileli bir oyunda kaybettikleri için kimseyi Cehennem'e yollamaz.

"Pekâlâ! Tanrı Mutlu olmamızı istiyor ve nasıl olacağını da söylemiş: 'Birbirinizi sevin!' Zavallının ihtiyacı varsa bir yılanı sevin. Işığı görmüşse ve kalbinde sevgi varsa komşunuzu sevin... ve sizi belirlenmiş yoldan saptırıp Cehennem çukuruna götürmeye çalışan günahkârlar ve Şeytan'ın yoz uşaklarına da elinizin tersiyle çakıverin. Ve 'sevgi' derken sadece tenin baştan çıkarıcılığına kapılmamak için kafasını ilahi kitaplarından kaldırmayan şu duygusal yaşlı teyze sevgisini de kastetmedi. Tanrı tenden nefret ediyorsa, Niçin *o kadar ten yarattı?* Tanrı ödlek değildir. Grand Canyon'u ve gökyüzünde gezen kuyruklu yıldızları, kasırgaları ve depremleri yarattı... tüm bunları yapan bir Tanrı'nın, genç kızın biri bir şey almak için eğildi ve adamın biri de onun göğüslerini gördü diye altına kaçırıyor olması mümkün mü? Öyle olmadığını iyi biliyorsun, şekerim; ben de biliyorum! Tanrı bize sevmemizi söylediğinde bize bir kart uzatmıyordu; gerçekten onu *kastediyordu.* Sürekli altlarının değişmesine ve sevgiye ihtiyacı olan küçük bebekleri sevelim ve güçlü, kokulu erkekleri de sevelim ki sevecek başka bebekler de olsun... ve ikisinin arasında sevişmeye devam edelim çünkü sevişmek *çok güzel!*

"Tabii ki bunda da bir viski şişesine fazlaca dalarak sarhoş olup sonra da gidip bir polis dövmek gibi aşırılığa kaçmayacağım. Aşkı satamazsın, mutluluğu satın alamazsın, ikisinin de fiyat etiketi yoktur... öyle olduğunu düşünüyorsan, Cehennem'e giden yollar sana açık demektir. Ama açık yüreklilikle verir ve Tanrı'nın sonsuz kaynağından alırsan, Şeytan sana dokunamaz. Para mı?" Jill'e baktı. "Şekerim, şu su paylaşma işini birisiyle, diyelim bir milyon dolar karşılığı yapar mıydın? On milyon yapalım, vergisiz."

"Tabii ki hayır." ("*Michael, bunu grokluyor musun?*")

("*Neredeyse tümüyle, Jill. Beklemek var.*")

"Görüyor musun, tatlım? Ne anlama geldiğini biliyordum, o suda sevgi olduğunu biliyordum. Sizler arayıcısınız,

ışığa çok yakınsınız. Ama sizi ikiniz, içinizde sevgiyle Michael'ın dediği gibi 'suyu paylaşıp daha da yakınlaştığınıza' göre, size normalde bir arayıcıya anlatmayacağım şeyleri de anlatabilirim..."

Kendi kendini öyle ilan etmiş -ya da doğrudan doğruya Tanrı tarafından ilan edilmiş, otoriteden otoriteye değişir- Rahip Foster, yaşadığı kültür ve zamanın nabzını tutmak konusunda en az, becerikli bir panayır çalışanının bir kurbanı tanıması kadar yetenekliydi. "Amerika" adıyla bilinen ülke ve kültür tüm tarihi boyunca bölünmüş bir kişiliğe sahip olmuştu. Kanunları, Rabelaisçi* olmaya eğilimli bir halk için fazlasıyla püritendi; büyük dinlerinin hepsi çeşitli derecelerde Apolloncuydu; dinlerin yeniden uyanışlarıysa Dioniysosçu denecek kadar isterik olabiliyordu. Yirminci yüzyılda (Arz'ın Hıristiyan Dönemi), seks Dünya'nın hiçbir yerinde, Amerika'daki kadar baskı görmemişti ve başka hiçbir yerde de sekse bu kadar büyük bir ilgi yoktu.

Rahip Foster, dünyadaki tüm diğer büyük dini liderlerin sahip olduğu iki özelliğe sahipti: Çok çekici bir kişiliği vardı (onu eleştirenler, başka sıfatlarla birlikte "hipnotize edici" sözünü de sık sık kullanıyorlardı) ve cinsel olarak insan normları içinde bir yere sahip değildi. Dünyadaki büyük dini liderler ya tümüyle cinsellikten uzaktılar ya da bunun tam tersi geçerliydi. (*Büyük liderler, yeni bir şeyi başlatanlar ama üst düzey yöneticiler değil.*) Foster cinsellikten uzak değildi.

*) Rabelais, François: Ortaçağ skolastizmini ve batıl inançlarını eleştiren Fransız yazar ve hümanist.

Karıları ya da baş rahibelerinin hiçbiri de öyle değildi. Yeni Vahiy Kilisesi'ne geçiş ve kabul edilme, genellikle Valentine Michael Smith'in daha sonradan yakınlaşma için uygun bulduğu töreni de içerirdi.

Tabii ki bu, yeni bir şey değildi. Arz tarihindeki pek çok mezhep, tarikat ve sayılamayacak kadar çok sayıda büyük din özünde aynı tekniği kullanmıştı ama Foster'ın zamanından önce Amerika'da bunu büyük ölçekli bir şekilde görmek mümkün olmamıştı. Metodu ve organizasyonunu tarikatının yayılmasını sağlayacak şekilde "mükemmelleştirmeyi" başaramadan Foster'ın, kasabalardan kovalandığı çok olmuştu. Organizasyonunda masonluk, Katoliklik, Komünist Parti ve Madison Caddesi'nden* etkilenmeler vardı, tıpkı Yeni Vahiy'i yazarken eski metinlerden birçok parçayı bir araya toplaması gibi... ve hepsini, müşterilere uygun şekilde Hıristiyanlığın özüne dönüş adında bir şekerle kaplamıştı. Herkesin katılabileceği bir dış kilise ayarlamıştı... insan, bu kilisenin pek çok hizmetinden yararlanıp yıllarca "arayıcı" olarak kalabilirdi. Sonra sırada dışarıya "Yeni Vahiy Kilisesi" olarak görünen orta kilise vardı, günahlarından arınmış mutlu kişiler, katkı paylarını ödüyorlar, kilisenin sürekli genişleyen iş bağlantıları ağından yararlanıyor ve hepsinin keyfini bitmek tükenmek bilmez karnaval atmosferinde çıkarıyorlardı, Mutluluk, Mutluluk, Mutluluk! Günahları bağışlanıyordu ve kiliselerini destekledikleri sürece geriye günah olan pek az şey kaldığından diğer Fostercılarla dürüstçe geçiniyor, günahkârları lanetliyor ve Mutlu kalıyorlardı. Yeni Vahiy özellikle eşlerin birbirini aldatmasını savunmuyordu; sadece cinsel ilişkiyi tartışırken mistik bir hava takınılıyordu.

Orta kilisenin günahtan arınmış üyeleri doğrudan saldırı gerektiğinde şok askerleri olarak görev yapıyorlardı. Foster,

*) Madison Caddesi: Amerikan reklam endüstrisi.

yirminci yüzyılın başlarında var olan Wobblielerden* bir numara ödünç almıştı; bir toplum gelişen Fostercı hareketini bastırmaya çalışırsa, başka yerlerden gelen Fostercılar, polis

de hapishaneler de yetersiz kalıncaya dek o kasabaya doluşuyorlardı ve genellikle polisler dayak yiyor, hapishaneler de yıkılıyordu.

Bir savcı olaylardan sonra dava açacak kadar cesur davransa bile, davayı sürdürmesi imkânsız oluyordu. Foster (savaş alanında dersini aldıktan sonra) böyle suçlamaların gerçekten de kanuni suçlamalar olduğunu fark etmişti; bir Fostercının tutuklanması, Foster aleyhinde ne eyalet mahkemesinde, ne de ulusal Yüksek Mahkeme'de bir dava açılmasına yol açmadı.

Ama görünürdeki kiliseye ek olarak bir de İç Kilise vardı, bu isim dışarıya hiç sızmamıştı... bunlar sadece rahipliğe yükselecek kadar adanmış olanlar, kilisenin tüm cemaat liderleri, anahtarları ve kayıtları koruyanlar ile politika belirleyenlerden oluşuyordu. Bunlar "yeniden doğanlar"dı, günahın ötesindeydiler, cennetteki yerleri hazırdı ve iç kilisenin gizemlerini sadece onlar bilirdi... ayrıca doğrudan Cennet'e yollanmaya sadece onlar adaydı.

Foster, bunları büyük bir titizlikle seçiyordu, operasyon çok fazla büyüyene kadar her birini kendi elleriyle seçmişti. Mümkünse kendisi gibi erkekler ve rahibe eşleri gibi, dinamik, tümüyle ikna olmuş (kendisinin olduğu gibi), inatçı ve en basit, insani anlamıyla kıskançlıktan uzak (ya da günah ve kusurları temizlendikten sonra böyle olmaya hazır) kadınlar. Hepsi de potansiyel satirler ve nymphelerdi çünkü iç kilise, Amerika'da hiç görülmemiş ve bu yüzden talebin çok fazla olduğu Dioniysyen bir yapıya sahipti.

---

*) Wobblieler: Tüm işçilerin gücü ve etkinliğini artırmayı hedefleyen radikal bir işçi sendikası.

Ama çok dikkatli davranıyordu; adaylar evliyse, her iki eş de gelmek zorundaydı. Bekâr bir adayın cinsel açıdan çekici ve yine cinsel açıdan atak olması gerekirdi; ve rahiplerine her zaman erkeklerin sayısının kadınlara eşit ya da daha fazla olmasını öğütlemişti. Hiçbir yerde Foster'ın Amerikan tarihindeki benzer tarikatların tarihini araştırdığı yazmıyordu... ama bunların çoğunun çöküş sebebinin rahiplerin sahiplenici cinsel tutkularının sonuçta kıskançlığa ve şiddete yol açması olduğunu ya biliyordu ya da hissetmişti. Foster bu hataya asla düşmedi; hiçbir kadını sadece kendisine saklamadı, yasal olarak evli olduğu karısını bile.

Ayrıca kendi iç grubunu büyütmeye de çalışmadı; halk tarafından bilinen orta kilise, suçluluk duygusuyla yüklü ve mutsuz kitlelerin ihtiyaçlarını karşılamak için yeterince seçenek sundu. Bir yerdeki uyanış, "Cennetsel Evliliğe" uygun iki çift bile çıkarsa, Foster'a yetti; eğer uygun kimse yoksa Foster tohumların büyümesini bekledi ve bir rahip ya da rahibe göndererek bunların beslenmesini sağladı.

Ama mümkün olduğu sürece her zaman aday çiftleri, yanında birkaç adanmış rahibeyle birlikte kendisi test etti. Böyle bir çift zaten orta kiliseden geçip "arınmış" olduğundan pek bir risk taşımadı... kadın adayla ilgili risk hiç yoktu ve her zaman rahibelerini yollamadan önce erkek adayı kendisi iyice değerlendirirdi.

Arındığı sırada Patricia Paiwonski henüz gençti, evliydi ve "çok mutlu, çok mutlu"ydu. İlk çocuğu doğmuştu ve kendisinden yaşça büyük kocasına hayranlık duyuyordu. George Paiwonski cömert, duyarlı biriydi. Bir zayıf tarafı vardı, uzun bir günün sonunda duyarlılık gösteremeyecek kadar sarhoş oluyordu... ama yine de dövme iğnesini tutan elleri sağlam, gözleri keskindi. Patty kendisini sadık ve genele bakıldığında oldukça şanslı bir eş olarak görüyordu... evet, George'un bazen bayan müşterilerinden birine ilgi gösterdiği oluyordu...

sabahın erken saatleriyse oldukça ilgilenebiliyordu... ve tabii ki bazı dövme seanslarının, özellikle kadınlarla özel olarak yapılması gerekiyordu. Patty anlayışlıydı... ayrıca kendisinin

de bazen erkek müşterilerle çıktığı oluyordu, özellikle de George içki şişesine gittikçe daha çok bağlanmaya başladıktan sonra.

Yine de hayatında bir eksiklik vardı, fazlasıyla minnettar bir müşteri kendisine bir boa yılanı hediye ettiğinde bile dolmayan bir eksiklik; adam kamyonla taşımacılık yaptığını ve artık yılana bakamadığını söylemişti. Pat her zaman evcil hayvanları sevmişti ve yılanlar hakkındaki anlamsız fobiye sahip değildi; ona vitrinde sokağa bakan güzel bir yer yapmıştı, George da arkasına "Üzerime Gelme!" yazan dört renkli güzel bir resim yapıp koymuştu. Yeni vitrinleri oldukça popüler olmuştu.

Sonra Pat başka yılanlar da aldı ve onlar kadını oldukça rahatlattılar. Ama kendisi Ulsteli Protestan bir baba ile Corklu bir annenin kızıydı; ebeveynleri arasındaki silahlı ateşkes yüzünden dinle hiçbir ilgisi yoktu.

Foster, San Pedro'da vaaz verdiğinde Pat bir "arayıcı" olmuştu bile; George'u da birkaç pazar ayinine götürmeyi başarmıştı ama henüz ışığı görmemişlerdi.

Foster onları ışığa götürdü, ikisi de aynı gün günah çıkardılar. Foster altı ay sonra şubede işlerin nasıl gittiğini görmek için uğradığında Paiwonskiler kendilerini o kadar adamışlardı ki Foster onlarla şahsen ilgilendi.

"Kutsal ışığı gördükten sonra George ile en ufak bir sorun yaşamadım," dedi Mike ve Jill'e. "Tabii ki hâlâ içiyordu... ama sadece kilisede içiyordu ve fazla kaçırmıyordu. Kutsal liderimiz döndüğünde George Büyük Projesine başlamıştı bile. Doğal olarak vakit ayırabilirse bunu Foster'a göstermek istedik." Bayan Paiwonski duraksadı. "Çocuklar, gerçekten bunları size anlatmamam gerekiyor."

"Öyleyse anlatma," dedi Jill, anlayışlı bir tavırla. "Patty sevgilim, ikimiz de senden huzursuz olmana yol açacak bir şey söylemeni ya da yapmanı istemiyoruz. 'Su paylaşmak' doğal ve rahat olmalıdır... ve sen kendini rahat hissedene kadar beklemek bizim için de rahat."

"Ih... ama bunu paylaşmayı istiyorum! Bakın, aşklarım, ikinize de güveniyorum... sonuna kadar. Ama sadece bu anlattıklarımın Kilise meseleleri olduğunu hatırlamanızı istiyorum, yani başka kimseye anlatmamanız gerekiyor... benim *sizin* hakkınızda bir şey anlatmayacağım gibi."

Mike başıyla onayladı. "Burada, Dünya'da buna bazen su kardeşi meselesi deriz. Mars'ta problem yok... ama burada bazen olduğunu grokluyorum. 'Su kardeşi' meselelerini başkasına anlatmazsın."

"Ben... ben 'grokladım'. Bu komik bir kelime ama öğreniyorum. Pekâlâ sevgililerim, bu bir 'su kardeşi' meselesi. Tüm Fostercıların dövmeli olduğunu biliyor muydunuz? *Gerçek* kilise üyelerini kastediyorum, sonsuza kadar günahlarından arınmış olanlardan... benim gibi? Ah, benim gibi baştan aşağı dövmeli olmalarını kastetmiyorum ama... şunu görüyor musunuz? Kalbimin hemen üzerinde... gördünüz mü? İşte o Foster'ın kutsal öpücüğü. George onu resmin bir parçası gibi görünecek şekilde iyice yedirdi... böylece ben söylemedikçe kimse fark etmiyor. Ama bu onun öpücüğü ve onu oraya *Foster'ın kendisi kondurdu!*" Kendinden geçmişçesine gururlanmış görünüyordu.

İkisi de incelediler. "Evet, gerçekten bir öpücük izi," dedi Jill, merakla. "Sanki biri dudağında ruj varken orayı öpmüş gibi. Ama sen gösterene kadar ben onu oradaki günbatımının bir parçası sanıyordum."

"Evet, George onu bilerek öyle yaptı. Çünkü Foster'ın öpücüğünü aynı öpücüğü taşımayan başkalarına gösteremezsin... ve benim de şu âna kadar kimseye göstermem gerek-

medi. Ama," diye ısrar etti, "eminim ikiniz de bir gün bu öpücüğü taşıyacaksınız... ve bu olduğunda, dövmelerinizi ben yapmak isterim."

"Tam olarak anlayamadım, Patty," dedi Jill. "Senin için Foster tarafından öpülmüş olmanın harika bir şey olduğunu anlayabiliyorum... ama bizi nasıl öpebilir ki? Sonuçta o... Cennet'te."

"Evet tatlım, öyle. Ama bırak da açıklayayım. Atanmış her rahip ya da rahibe sana öpücüğü verebilir. Bu, Tanrı'nın senin kalbinde olduğu anlamına gelir. Tanrı senin bir parçandır... sonsuza dek."

Mike bir anda dikkat kesildi. "Sen Tanrı'sın!"

"Ha, Michael? Bu onu söylemenin garip bir yolu... hiçbir rahibin bu şekilde ifade ettiğini duymadım. Ama evet, onu bir şekilde anlatıyor... Tanrı seninle, senin içinde ve Şeytan'ın sana ulaşma şansı yok."

"Evet," diye onayladı Mike. "Sen Tanrı'yı grokluyorsun." Bu kavramı karşısındakine aktarmakta daha önce hiç bu kadar başarılı olamadığını düşünerek sevindi... tabii ki Jill bunu Marsça'da öğreniyordu. Bu kaçınılmazdı.

"Fikir bu, Michael. Tanrı... seni grokluyor... sen de onun Kutsal Sevgisi ve Kilisesiyle sonsuza dek Mutluluk içinde evleniyorsun. Rahip ya da rahibe -her ikisi de olabilir- seni öpüyor ve sonra öpücük izi, sonsuza dek olduğunu göstermek için dövme yapılıyor. Tabii ki bu kadar büyük olmak zorunda değil -benimkisi Foster'ın kutsanmış dudaklarıyla tam olarak aynı boyda ve şekilde- ve öpücük, günahkâr gözlerden saklamak için herhangi bir yere kondurulabilir. Çoğu erkek saçlarından ufak bir bölümü kazıtıp saçları tekrar uzayıncaya dek şapkayla ya da bandajla dolaşırlar. Ya da sen göstermek istemedikçe görünmeyeceği kesin olan herhangi bir yer olur. Üzerine oturmamalı ya da basmamalısın ama bunun dışında her yer olabilir. Sonra, sonsuza dek kurtarıl-

mışların kapalı Mutluluk toplantılarına gittiğinde onu gösterirsin."

"Bu Mutluluk toplantılarını duydum," dedi Jill, "ama tam olarak ne olduklarını bilmiyorum."

"Şey, Mutluluk toplantısı var, Mutluluk toplantısı var. Sıradan üyeler, yani arınmış ama tekrar günaha girme riski taşıyanlar için olanlar oldukça eğlencelidir... tüm duaların doğal ve mutlulukla geldiği büyük partilerdir, bir partiyi iyi bir parti yapan tüm tantana vardır. Belki, biraz gerçek sevgi de... ama orada buna iyi gözle bakılmaz ve kiminle ya da nasıl olduğuna çok dikkat etmen gerekir çünkü kardeşler arasında ayrılık çıkaran biri olmaman gerekir. Kilisenin, her şeyin yerinde yapılması konusunda çok kesin kuralları vardır.

"Ama sonsuza dek arınmışlar için olan Mutluluk toplantıları -işte orada dikkatli olman gerekmez çünkü orada günaha girebilecek kimse yoktur- hepsi geçmişte kalmıştır. İçip sızmak istiyorsan... sorun değil, Tanrı'nın isteğidir, yoksa bunu yapmayı istemezsin. Diz çöküp dua etmek ya da bağırarak şarkı söylemek mi istiyorsun... ya da giysilerini yırtıp dans etmek; bu Tanrı'nın isteğidir. Tabii ki," diye ekledi, "üzerinde hiçbir kıyafet de olmayabilir çünkü orada yanlış bir şey görebilecek kimse zaten yoktur."

"Oldukça sağlam bir partiye benziyor," dedi Jill.

"Ah, öyledir... her zaman! Ve tüm bu zaman boyunca Cennet'ten gelen bir mutlulukla dolu olursun. Ve sabah, bir kanepede yanında sonsuza dek arınmış kardeşlerinden biriyle birlikte uyanırsan, bunun Tanrı'nın herkesi Mutlu etmek için emrettiği bir şey olduğunu bilirsin. Ve mutlu olursun. Hepsi Foster'ın öpücüğünü taşırlar... hepsi *senindir*." Hafifçe kaşlarını çattı. "Biraz 'suyu paylaşmaya' benziyor. Beni anlıyor musunuz?"

"Grokladım," diye onayladı Mike.

("Mike? ????")

("*Bekle, Jill. Tamamlanana kadar bekle.*")

"Ama," dedi Patricia, dürüstçe, "birinin bir İç Kilise Mutluluk toplantısına sadece bir dövme işaretiyle girmesinin mümkün olduğunu sanmayın... sonuçta sahtesini yapmak çok kolay. Ziyarette bulunan bir kardeş... mesela beni ele alalım. Panayırın nereye gideceğini öğrenir öğrenmez oradaki kiliseye bir mektup yazar ve onlara parmak izlerimi yollarım. Onlar da -tabii ki beni zaten tanımıyorlarsa- Başmelek Foster Tapınağı'ndaki dosyalara ulaşıp izleri karşılaştırırlar. Nasıl olsa bana oradan ulaşamayacaklarından, onlara adres olarak *Billboard* dergisini veririm. Sonra kiliseye ilk kez gittiğimde -her pazar mutlaka kiliseye giderim ve bu Tim'in bazı geceler ekstra sürprizi iptal etmesi anlamına gelse de hiçbir Mutluluk toplantısını kaçırmam- kimliğim kontrol edilir. Çoğu yerde beni gördüklerine çok sevinirler; ben de üzerimdeki kendine özgü ve başarılı kutsal resimlerimle kilise için ilgi çekici bir şey olarak hizmet ederim; çoğunlukla tüm geceyi insanların resimlerimi incelemelerine izin vererek geçiririm... ve bunun her dakikası ayrı bir mutluluk kaynağı olur. Bazen rahip benden Cicim'i getirmemi ve Havva ile Yılanı oynamamızı ister; tabii ki bunun için vücuduma makyaj yapmak gerekir ya da vakit yoksa ten rengi bir tayt giyerim. Oradaki kardeşlerden biri Adem'i oynar ve birlikte Cennet Bahçesi'nden kovuluruz. Bu sırada oradaki rahip de olayın *gerçek* anlamını anlatır, sizin bildiğiniz çarpıtılmış yalanları değil; sonunda kutsanmış masumiyetimizi ve mutluluğumuzu geri alırız, böylece parti başlar. Eğlence!

"Ama herkes bendeki Foster'ın öpücüğüyle ilgilenir... çünkü, o Cennet'e gideli neredeyse yirmi yıl oldu ve Kilise büyüyüp yayıldı. Çoğunda Foster'ın direkt kendisinden gelen bir öpücük yok... tabii ki her zaman Tapınağın *buna* da tanıklık etmesini isterim. Ve sonra, onlara anlatırım. Uh..."

Bayan Paiwonski duraksadı, sonra onlara her şeyi, en ince detayına kadar anlattı ve Jill, kısıtlı da olsa var olan utanma

becerisinin nereye kaybolduğunu merak etti. Sonra, Mike ve Patty'nin aynı türden olduklarını grokladı... onlar Tanrı'nın masum çocuklarıydı, ne yaparlarsa yapsınlar bunu bir kenara bırakamayacaklardı. Patty adına tüm bu saçmalıkların doğru olmasını, Foster'ın gerçekten kutsal bir peygamber olup onu sonsuza dek günahlarından arındırmış olmasını diledi.

Ama Foster! Tanrı'nın yararları adına, ne büyük bir sapkınlıktı! Sonra bir anda, oldukça gelişmiş hafızasının yardımıyla kendini cam duvarlı bir odada Foster'ın ölü gözlerine bakarken buldu. Ama zihninde, Foster canlı görünüyordu... kasıklarında bir titreşim hissetti ve Foster'in öpücüğünü -ve kutsal bedenini- ona sunmuş olsa ne yapacağını merak etti.

Hepsini zihninin dışına itti ama Mike çoğunu yakalamıştı. Jill onun bilge bir masumiyetle gülümsediğini hissetti.

Ayağa kalktı. "Patty, sevgilim, ne zaman dönüp diğerlerine katılman gerekiyor?"

"Alı, tatlım! Şu anda orada olmalıydım!"

"Neden? Şov, dokuz buçuğa kadar yola çıkmış olmayacak."

"Şey... Cicim beni özler... ayrıca gece dışarıda kalırsam beni kıskanır."

"Ona bu gece bir Mutluluk toplantısı olduğunu söyleyemez misin?"

"Ih..." Yaşlı kadın Jill'i kollarının arasına aldı. "Tabii ki! Kesinlikle öyle!"

"Güzel. Öyleyse ben bir miktar uyuyacağım; Jill yorgunluktan bitti, inan bana. Kaçta kalkman gerekiyor peki?"

"Ih, saat sekizde diğerlerinin yanına dönmüş olursam, Sam'e çadırımı söktürüp bebeklerimin güvenle yüklendiklerinden emin olacak kadar vaktim kalır."

"Kahvaltı mı?"

"Hemen kahvaltı etmem, trende yerim. Uyandığımda genellikle sadece kahve içerim."

"Kahve işini burada da halledebiliriz. Seni uyandırırım. Şimdi, siz güzeller uyanık kalıp istediğiniz kadar din konuşabilirsiniz; sabah uyuyup kalmana izin vermem... tabii ki eğer uyursan. Mike uyumaz."

"Hiç mi?"

"Asla. Üzerine düşünecek bir şey varsa kıvrılıp yatar ve bir süre düşünür ama uyumaz."

Bayan Paiwonski ciddiyetle başını salladı. "Bir başka işaret daha. Bunu biliyorum ve Michael, bir gün sen de bileceksin. Sana da bir çağrı gelecek."

"Belki," diye onayladı Jill. "Mike, uyuyup kalmak üzereyim. Beni yatağa taşı. Lütfen?" Jill yerinden kaldırıldı, havada süzülerek yatak odasına götürüldü, görünmeyen eller yatağın örtülerini açtılar ve daha üzeri örtülürken uyumuştu bile.

Jill, planladığı gibi tam olarak yedide uyandı. Mike'ın da kafasında bir saat vardı ama onunki, Dünya zamanı ve takvimleri söz konusu olduğunda oldukça garip çalışıyordu; onun saati başka bir ihtiyaca göre hareket ediyordu. Jill yataktan kalktı, kafasını diğer odaya uzattı. Işıklar kapalı ve perdeler çekiliydi; içerisi oldukça karanlıktı. Ama uyumuyorlardı. Jill, Mike'ın yumuşak ama kesin bir sesle konuştuğunu duydu.

"Sen Tanrı'sın."

"'Sen Tanrı'sın...'" diye uyuşmuş gibi bir sesle fısıldadı Patricia.

"Evet. Jill Tanrı'dır."

"Jill... Tanrı'dır. Evet, Michael."

"Ve sen de Tanrı'sın."

"*Sen* - Tanrı'sın. Şimdi, Michael, *şimdi!*"

Jill sessizce yatak odasına döndü ve dişlerini fırçaladı. Bu sırada zihninden sessizce Mike'a uyanık olduğunu haber verdi ve Mike'ın bunu zaten bildiğini öğrenince hiç şaşırmadı.

Oturma odasına tekrar geldiğinde perdeler açılmış, sabah güneşi içeriyi dolduruyordu. "Günaydın, sevgililerim!" İkisini de öptü.

"Sen Tanrı'sın," dedi Patty, basitçe.

"Evet, Patty. Ve sen de Tanrı'sın. Tanrı hepimizin içinde." Patty'ye sabahın çiğ, parlak ışığında baktı ve yeni kardeşinin hiç de yorgun görünmediğini fark etti. Patty sanki bir gecelik uykusunu, hatta biraz da fazlasını almış gibiydi... üstelik her zamankinden daha genç ve tatlı görünüyordu. Bu etkiyi biliyordu... Mike, okumak ya da düşünmek yerine bütün gece ayakta kalmaya karar verirse Jill, ona eşlik etmekte hiç zorluk çekmiyordu... ayrıca önceki gece aniden uykusunun bastırmasının da Mike'ın fikri olduğundan şüpheleniyordu... ve zihninde Mike'ın bunu onaylayan düşüncesini duydu.

"Şimdi, siz iki sevgilime birer kahve... ve bana da tabii. Ayrıca, bir kutu portakal suyu da almıştım."

Mutluluk içinde, hafif bir kahvaltı ettiler. Jill, Patty'nin düşünceli olduğunu gördü. "Sorun nedir, tatlım?"

"Ih, bunu söylemekten nefret ediyorum... ama siz çocuklar neyle geçineceksiniz? Patty Teyze'nin oldukça dolu bir cüzdanı var ve düşündüm de..."

Jill bir kahkaha attı. "Ah, sevgilim, üzgünüm; gülmek istememiştim. Ama Mars'tan Gelen Adam *zengin*! Bunu biliyorsun herhalde? Yoksa haberleri okumuyor musun?"

Bayan Paiwonski'nin kafası karışmış gibiydi. "Şey, sanırım öyle olduğunu biliyordum. Ama haberlerde duyduğun her şeye güven olmuyor."

Jill iç çekti. "Patty, sen sevgililerin de sevgilisisin. Ve inan bana, artık su kardeşi olduğumuza göre, ihtiyacımız olsa senden para istemeye hiç çekinmeyiz... 'yuvayı paylaşmak' laf olsun diye söylenmiş değil. Ama işler bunun tam tersi. Eğer senin paraya ihtiyacın olursa -ne kadar olduğu önemli değil; zaten harcayamayacağımız kadar çok var- söyle yeter. Ne ka-

dar olursa. Ne zaman olursa. Bize mektup yaz -ya da daha iyisi telefon et- çünkü Mike'ın para hakkında en ufak bir fikri bile yok. Tatlım, şu anda adıma açılmış bir çek hesabında iki yüz bin dolar kadar var. Birazını ister misin?"

Bayan Paiwonski şaşkın görünüyordu, Mike onun üzerindeki giysileri yolladığından beri hiç bu kadar şaşırmamıştı. "Tanrı beni kutsasın! Hayır, paraya ihtiyacım yok."

Jill iç çekti. "Eğer olursa, seslen yeter. Tümünü harcamamız mümkün değil, hükümet de Mike'ın o parayı bağışlamasına izin vermez. En azından çoğunu bağışlayamaz. Bir yat istersen... Mike sana bir yat hediye etmekten zevk duyacaktır."

"Kesinlikle duyarım, Pat. Daha önce bir yat görmedim."

Bayan Paiwonski başını iki yana salladı. "Gözüm o kadar yükseklerde değil, şekerim; hiçbir zaman fazla şey istemedim... siz ikinizden tek istediğim şey sevginiz..."

"Buna zaten sahipsin," dedi ona Jill.

"'Sevgiyi groklamıyorum," dedi Mike, ciddiyetle. "Ama Jill her zaman doğru konuşur. Eğer bizde varsa, senindir."

"... ve ikinizin de günahlardan arınmış olduğunu bilmektir. Ama artık bu konuda herhangi bir endişem yok. Mike bana beklemekten, neden beklemenin gerekli olduğundan bahsetti. Beni anlıyor musun, Jill?"

"Grokluyorum. Artık hiçbir konuda sabırsızlık etmiyorum."

"Ama siz ikinize verecek bir şeyim var." Dövmeli kadın kalktı ve cüzdanını bıraktığı yere gitti, içinden bir kitap çıkardı. Geri döndü ve onların önünde durdu. "Tatlılarım... bu, Yüce Foster'ın kendi elleriyle bana verdiği Yeni Vahiy... beni öptüğü gece vermişti. Bunun sizde kalmasını istiyorum."

Jill'in gözleri bir anda yaşlarla doldu ve boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Ama Patty Teyze... kardeşimiz Patty! Bunu alamayız. *Bu* olmaz. Kendimize bir tane satın alırız."

"Hayır. Bu... bu sizinle paylaştığım 'su'. Yakınlaşmak için."

"Ah..." Jill ayağa fırlardı. "Alacağız. Ama bu artık bizim; hepimizin." Patty'yi öptü.

Mike gelip Jill'in omzuna hafifçe dokundu. "Açgözlü küçük kardeş. Sıra bende."

"Konu bu olduğunda hep açgözlü olacağım."

Mars'tan Gelen Adam yeni kardeşinin önce dudaklarını öptü, sonra bir an durdu ve Foster'ın öptüğü yere bir öpücük kondurdu. Sonra, Dünya zamanıyla oldukça kısa bir süre düşündü, diğer tarafta George'un resimleri içinde amacına uygun bir yer buldu... zamanı genleştirip başarmaya çalıştığı şeyi uzun uzun düşünerek orayı da öptü. Kılcal damarları da groklamak gerekliydi.

Diğer ikisine, denek ve izleyiciye göre Mike, sadece dudaklarını nazikçe, desenlerle kaplı cilde değdirmişti. Ama Jill, Mike'ın harcadığı çabayı hissetti ve dikkatle baktı. "Patty! *Bak!*"

Bayan Paiwonski kendi vücuduna baktı. Cildinin üzerinde iki kutsal yara gibi Mike'ın dudak izleri duruyordu. Bayılır gibi oldu ama inancının sağlamlığını göstererek bayılmadı. "Evet. *Evet!* Michael."

Kısa bir süre sonra dövmeli kadın gitmiş, yerine yüksek yakalı, uzun kollu elbisesi ve eldivenleriyle çekingen ev kadını gelmişti. "Ağlamayacağım," dedi Patty, ciddi bir sesle, "ve bu bir veda değil; sonsuzlukta vedalara yer yoktur. Ama bekliyor olacağım." İkisini de hafifçe öptü ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

YİRMİ SEKİZ

"Tanrı cezanızı versin!"

Foster kafasını kaldırıp baktı. "Seni bir şey mi ısırdı, Ufaklık?" Bu geçici bölge değişimi alelacele yapılmıştı ve bu sırada Şeyler içeri sızmıştı - neredeyse görünmez imp* sürüleri... zararsızdılar, tabii ama ısırıkları egonun kaşınmasına yol açıyordu.

"Ih... görmeden inanamazsın... işte, heryerigörürü biraz geri sardım."

"Nelere inanabileceğimi bilsen şaşarsın, Ufaklık." Yine de Digby'nin şefi dikkatinin bir bölümünü yöneltti. Üç geçici -insan olduklarını gördü; bir erkek ve iki kadın- sonsuzluk hakkında fikir yürütüyorlardı. Bunda garip bir şey yoktu. "Evet?"

"Ne dediğini duydun! 'Başmelek Michael'miş!"

"Ne olmuş?"

"'Ne olmuş?' Ah, Tanrı aşkına!"

"Bu mümkün tabii."

Digby o kadar kızmıştı ki halesi titredi. "Foster, iyice bakmamış olmalısın. Beni bulutlara yollayan şu yaşı geçkin delikanlı serseriyi kastetti. Onu tekrar izle."

---

*) İmp: Cehennem'in ayak işlerine bakan küçük iblisler.

Foster sesi biraz yükseltti ve eğitim gören meleğin haklı olduğunu gördü... sonra başka bir şeyi daha fark etti ve yüzüne o melek gülümsemesi yerleşti. "Gerçekten de öyle olmadığını ne biliyorsun, Ufaklık?"

"Hı?"

"Mike'ı bu aralar kulüpte görmedim, ayrıca Binyıl Benmerkezcilik Turnuvası'ndan adının silindiğini hatırlıyorum, bu onun serbest görevde olduğuna işaret çünkü Mike bu bölgedeki en hevesli benmerkezcilik oyuncularından biridir."

"Ama bu düşünce müstehcen!"

"Patronun en iyi fikirlerinin kaçının bazı bölgelerde 'müstehcen' olarak adlandırıldığını duysan şaşarsın ya da yerinde araştırma sırasında yaptıkların göz önüne alınırsa, şaşırmaman gerekir. Ama 'müstehcen' diye bir kavrama ihtiyacın yok; teolojik bir anlam içermiyor. 'Temiz olana her şey temiz gelir.'"

"Ama..."

"Ben hâlâ Şahitlik yapıyorum, Ufaklık. Sen dinle. Şu mikro-anda kardeşimiz Michael'ın burada olmamasına ek olarak -onun nerede olduğunu takip etmiyorum; aynı Nöbet listesinde değiliz- şu kehanete benzer açıklamayı yapan dövmeli bayanın yanılmış olması ihtimali pek fazla değil; kendisi oldukça kutsal bir kişi."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum. Öyle olduğunu biliyorum." Foster tekrar meleksi tatlılığıyla gülümsedi. Sevgili küçük Patricia! Biraz yaşlanmıştı ama hâlâ Dünyevi ölçülerde çekiciydi ve buzlu bir cam gibi görünmesine yol açan bir iç ışıkla parlıyordu. Patricia'yı son gördüğünden bu yana George'un itinalı çalışmasını tamamladığını hafif bir gururla fark etti; üstelik şu Cennet'e çağrılma resmi buradan bakıldığında hiç fena değildi. George'u bulup ona iltifat etmeyi ve Patricia'yı gördüğünü söylemeyi unutmamalıydı... hımm, George neredeydi? Hatır-

ladığı kadarıyla kâinat tasarım bölümünde, Mimarın altında yaratıcı sanatçı olarak çalışıyordu... bu sorun değildi, ana dosyadan yerini öğrenmek binyılın yarısı kadar sürerdi.

Patricia nasıl tatlı küçük bir şişkoydu ve o ne kutsal çılgınlıktı öyle! Birazcık daha kendine güvenli ve biraz daha az ahlaklı davranmış olsa, Foster onu bir rahibe yapabilirdi. Ama Patricia, Tanrı'yı kendi doğasına uygun şekilde kabullenmeye ihtiyaç duymuştu ve bu şekilde ancak Lingayatların* arasında kendine bir yer bulabilirdi... ki orada da ona ihtiyaç yoktu. Foster görüntüyü geri sarıp onu bir zamanlar olduğu gibi görmeyi düşündü, sonra bir meleğin kendine hâkimiyetiyle bundan vazgeçti; yapılması gereken işler vardı.

"Her şeyi görürü unut, Ufaklık. Seninle bir-iki kelime konuşmak istiyorum." Digby söyleneni yaptı ve bekledi. Foster, derin düşüncelere dalmışken hep yaptığı gibi rahatsız edici şekilde halesiyle oynadı durdu. "Ufaklık, tam bir melek olarak şekillenmiyorsun."

"Üzgünüm."

"Sonsuzlukta hüzne yer yoktur. Ama Gerçek şu ki şu genç adamın kardeşimiz Michael olup olmadığıyla meşguldün. Bekle... Her şeyden önce seni çayırdan buraya yollayan aracı Yargılamak sana düşmez. İkinci olarak seni kızdıran şey o değil -onu tanımıyorsun bile- seni rahatsız eden şu kumral sekreterin. Sen gelmeden birkaç geçici dönem önce benim öpücüğümü hak etmişti, değil mi?"

"Onu hâlâ test ediyordum."

"Öyleyse Başpiskopos Short'un onu ayrıntılı bir incelemeye tabi tuttuktan sonra -ah, oldukça ayrıntılı hem de; sana onun iyi iş çıkaracağını söylemiştim- geçer not verdiğini ve onun şimdi hak ettiği daha büyük Mutluluğu yaşadığını duy-

*) Lingayat: Tanrıça Şiva'ya tapan Hindu mezhebi. Veerashiava olarak da bilinir.

mak seni meleksi bir şekilde memnun edecektir. Hımın, bir çoban yaptığı işten keyif almalıdır... ama terfi ettiğinde de keyif almayı sürdürmelidir. Şimdi, yeni açılan bir bölgede bir Acemi Gardiyan pozisyonunun açık olduğunu biliyorum; bu, normal rütbenden daha aşağı bir iş elbette ama meleklik için iyi bir tecrübe. Bu gezegen -burayı bir gezegen olarak düşünebilirsin; göreceksin- iki cinsiyetten ibaret değil, üç farklı cinsiyet içeren bir ırk tarafından yönetiliyor. En Yetkili Ağız'dan doğrulayabileceğim üzere, Don Juan bile gelse bu üç cinsiyetin *hiçbirine* Dünyevi bir ilgi duyamaz... bu benim düşüncem değil; gerçekten bir test için buraya getirildi. Çığlıklar attı ve kendi için yarattığı tek kişilik cehennemine dönebilmek için dualar etti."

"Beni Tanrı'nın unuttuğu yere yolluyorsun, ha? İşine karışmayayım diye!"

"Cık cık! Zaten karışamazsın; diğer tüm şeyleri mümkün kılan tek imkânsızlık bu; sana bunu ilk geldiğinde anlatmaya çalışmıştım. Ama bunun seni engellemesine izin verme; sonsuza dek denemekte özgürsün. Emirlerin bir döngü şeklinde olacak, bu sayede burayla bağını kaybetmeden sık sık uğrayabileceksin. Şimdi uç ve işe koyul; yapmam gereken şeyler var." Foster yarıda kesilen işine döndü. Ah, evet, geçici olarak "Alice Douglas" olmak üzere atanmış zavallı bir ruh, bir kışkırtıcı olmak zorlu bir görevdi ve kadın bunu başarıyla yerine getirmişti. Ama işi tamamlanmıştı ve şimdi kaçınılmaz savaş yorgunluğu yüzünden dinlenmeye ve rehabilitasyona ihtiyacı olacaktı... tepinecek, çığlıklar atacaktı ve her deliğinden ektoplazma fışkıracaktı.

Ah, bu kadar zorlu bir görevden sonra onun içindeki şeytanı baştan aşağı çıkarmak gerekecekti! Ama tüm görevler zorluydu, başka türlüsü olamazdı. Ve "Alice Douglas" son derece güvenilir bir eylem elemanıydı; özünde bir bakireye ihtiyaç duyan her türlü pis işi yapabilirdi... onu cadılıkla suç-

layıp yakın ya da bir manastıra rahibe olarak kapatın; her z
man işini yapardı.

İyi yapılan her işe gösterdiği profesyonel saygı dışında ba

kireleri umursadığı söylenemezdi. Foster Bayan Paiwonski'y
son kez çabucak baktı. İşte o, takdir edebileceği bir iş arkada
şıydı. Sevgili küçük Patricia! Ne yüce, şehvetle adanmış bir...

YİRMİ DOKUZ

"Şimdi ne olacak, Mike?" dedi Jill, süitlerinin kapısı Patricia Paiwonski'nin arkasından kendi kendine kapanırken.

"Buradan ayrılıyoruz. Jill, sen anormal psikoloji hakkında bir şeyler okudun."

"Evet, tabii ki. Eğitim sırasında. Senin kadar çok okumadığımı biliyorum."

"Dövmie yaptırmanın sembolik anlamını biliyor musun? Ve yılanların?"

"Tabii ki. Onunla tanıştığımız andan beri Patty hakkındakileri biliyordum. Senin bir yolunu bulacağını umuyordum."

"Su kardeşi olana dek bulamadım. Seks gerekli, seks bir şeyin en iyi kısmı... ama sadece paylaşma ve yakınlaşma için kullanıldığında. Grokluyorum ki yakınlaşmadan yapsaydım... şey, emin değilim."

"Yapamayacağını öğreneceğini grokladım, Mike. Bu da seni seviyor olmamın sebeplerinden -pek çok sebepten- biri."

Mike endişeli görünüyordu. "Hâlâ 'sevgi'yi groklamıyorum, Jill. 'İnsanlar'ı groklamıyorum. Seni bile. Ama Pat'i göndermeyi istemedim."

"Durdur onu. Bizimle kalmasını sağla."

("*Beklemek var, Jill.*")

("*Biliyorum.*")

"Ayrıca, ona ihtiyacı olan her şeyi verebileceğimden de
 emin değilim," diye yüksek sesle ekledi. "O kendisini her zaman herkese vermek istiyor. Mutluluk toplantıları, yılanları ve kurbanlar bile ona yetmiyor. Kendisini her zaman bir sunakta tüm dünyaya sunmayı ve herkesi mutlu etmeyi istiyor. Şu Yeni Vahiy... başka insanlar için başka şeyler ifade ettiğini grokladım. Ama Pat için tek anlamı bu."

"Evet, Mike. Sevgili Mike."

"Gitme zamanı. Giymek istediğin giysiyi seç ve çantanı al. Çöplerin geri kalanından kurtulacağım."

Jill, biraz hüzünlü bir şekilde bazen, bir-iki şeyi yanında götürmek istediğini düşündü. Ama Mike her zaman sadece üzerindeki giysilerle yola çıkıyordu ve Jill de öylesini tercih ettiğini groklamış gibiydi. "Şu şirin mavi elbiseyi giyeceğim."

Elbise Jill'in çevresinde uçuştu, sonra başının üzerinde yükseldi, Jill kollarını kaldırınca üzerine yerleşti; fermuar kapandı. Elbiseye uygun ayakkabılar ona doğru yürüyerek geldiler, ayağına giyerken beklediler. "Hazırım, Mike."

Mike onun hüzünlü düşüncelerinin kokusunu aldı ama kavramı anlayamadı. Marslı fikirlerine çok yabancı bir şeydi bu. "Jill? Durup evlenmek ister misin?"

Jill biraz düşündü. "Bugün evlenemeyiz, Mike. Bugün pazar. Evlilik cüzdanı alamayız."

"Öyleyse yarın. Hatırlayacağım. Bundan hoşlanacağını grokladım."

Jill bunu düşündü. "Hayır, Mike."

"Neden olmasın, Jill?"

"İki sebepten. Bir, bunu yaparak daha da yakınlaşamayız çünkü zaten su paylaşıyoruz. Bu hem İngilizce'de hem de Marsça'da mantıklı. Evet mi?"

"Evet."

"Ve iki, bu sebep sadece İngilizce'de geçerli. Dorcas, Anne ve Miriam'ın -ve Patty'nin- onları devre dışı bırakmaya çalıştığımı düşünmelerini istemem... içlerinden biri böyle düşünebilir."

"Hayır, Jill, hiçbiri böyle düşünmez."

"Yine de bu riske girmeyeceğim çünkü buna ihtiyacım yok. Çünkü sen benimle asırlar önce bir hastane odasında evlendin. Sadece olduğun gibi olduğun için. Ben bunun farkına bile varmadan önce." Bir an duraksadı. "Ama benim için yapabileceğin bir şey var."

"Nedir, Jill?"

"Ara sıra bana şirin şekillerde hitap edebilirsin! Benim yaptığım gibi."

"Evet, Jill. Nasıl şirin isimler?"

"Ah!" Onu çabucak öptü. "Mike, sen bugüne kadar tanıştığım en tatlı ve en sevilesi insansın... ve her iki gezegendeki en delirtici varlıksın! Şirin isimleri boş ver. Sadece bana ara sıra 'küçük kardeş' de... bu içimi titretiyor."

"Peki, Küçük Kardeş."

"Ah, Tanrım! Şimdi, seni yatağa atmadan önce hızlı davranıp buradan gidelim. Haydi, gel. Benimle resepsiyonda buluş; hesabı ödüyor olacağım." Aniden oradan ayrıldı.

Kasabanın istasyonuna gittiler ve herhangi bir yere giden ilk Greyhound'a atladılar. Bir-iki hafta sonra eve uğradılar, bir-iki gün boyunca su paylaştılar, sonra tekrar, veda etmeden ayrıldılar... ya da en azından Mike veda etmedi; vedalaşmak Mike'ın ısrarla direndiği ve kendinden olanlara karşı asla uygulamadığı bir insan geleneğiydi. Sadece Jill'in yapmasını söylediği zamanlarda yabancılarla, resmi bir şekilde vedalaşıyordu.

Kısa bir süre sonra Las Vegas'taydılar. Caddeye yakın ama biraz arkalarda gösterişsiz bir otel buldular. Mike tüm kumar-

hanelerdeki tüm oyunları denerken Jill zamanını şov kızı olarak değerlendirdi; kumar oynamak onu sıkıyordu. Şarkı söyleme, dans etme ve oyunculuk becerileri olmadığından Batı'-

nın Babili'nde bulduğu koca bir şapka ve gösterişli bir kıyafet içinde, durup ya da yavaşça yürüyüp insanlara gülümseme işi, onun için en uygunuydu. Mike meşgul olduğunda Jill çalışmayı tercih ediyordu ve her nasılsa Mike, onun seçtiği her işe alınmasını sağlıyordu. Kumarhaneler asla kapanmadığından dolayı Mike, Las Vegas'ta geçirdikleri sürenin neredeyse tamamında meşguldü.

Mike hiçbir kumarhanede çok fazla kazanmamaya dikkat ediyor ve Jill'in belirlediği sınırlar içinde kalıyordu. Her bir kumarhaneden birkaç bin dolar kaldırdıktan sonra dikkatle tüm parayı tekrar yerine koydu, hiçbir oyunda, kazansa da kaybetse de büyük paralarla oynamıyordu. Sonra bir krupiyelik işi buldu, insanları izledi, neden kumar oynadıklarını groklamaya çalıştı. Belli belirsiz de olsa kumar oynayanların çoğunun aslında cinsel bir dürtüyle bu işi yaptığını groklad ı... ama bunda yanlışlık olduğunu da groklamış gibiydi. Bu işte uzunca bir süre çalıştı, bu arada küçük topun müdahale edilmeden yuvarlanmasına izin veriyordu.

Jill, çalıştığı görkemli tiyatro-restorandaki müşterilerin hepsinin birer kurban olduğunu görünce şaşırmıştı... daha fazla paraları vardı ama sonuçta birer kurbandılar. Kendi hakkında da bir şey keşfetti; uzanıp onu yakalamaya çalışan eller olmadığı sürece vücudunu sergilemekten hoşlanıyordu. Gittikçe artan Marslı dürüstlüğüyle kendinde keşfettiği bu yeni yüzü inceledi. Geçmişte, beğenilmekten hoşlandığını bilmesine rağmen bunu sadece belirli, seçilmiş birkaç kişinin, hatta çoğunlukla tek kişinin yapmasından hoşlanacağına inanıyordu... ilk zamanlarda her ne kadar Mike, düşüncelere daldığı zamanlar hariç ona her kadının hayalini kurduğu kadar adanmış bir fiziksel yakınlık gösterdiyse de aslında fiziksel

görünüşünün onun için hiçbir önemi olmadığını öğrendiğinde canı sıkılmıştı ama bu geçmişte kalmıştı.

Ve Mike bu konuda bile cömertti, diye kendi kendine hatırlattı Jill. Mike, Jill istediğinde onu en derin transtan bile çıkarmasına izin veriyordu, şikâyet etmeden hayata dönüyor ve gülümseyen, coşkulu, sevgi dolu biri oluveriyordu.

Yine de sonuçta böyle bir şey vardı; onun garipliklerinden biri, tıpkı gülememesi gibi. Jill, şov kızı olarak çalışmaya başlayınca, görünüşünün takdir edilmesinden hoşlandığını çünkü bunun Mike'ın ona veremediği şeylerden biri olduğunu düşündü.

Ama mükemmelleşmeye başlamış dürüstlüğü ve gittikçe gelişen empati becerisi bu teorinin gerçek olmadığını fark etmesini sağladı. İzleyicilerin erkek olan bölümünün çoğunun Jill'in yaşında, güzelliğinde ve titizliğinde bir kadına çekici gelmek için fazla yaşlı, fazla şişman, fazla kel ve genel olarak çöküş yolunda fazla ilerlemiş insanlar olmaları normaldi -Jill her zaman "yaşlı zampara kurtlar"a aşağılayarak bakmıştı- tabii ki tüm yaşlı adamlara değil, diye düşündü kendini savunmak adına; Jubal ona bakabilirdi, kasıtlı olarak ahlaksızca ve kaba bir dil de kullanabilirdi ama yine de bu, Jill'e onun kendisini yalnız yakalayıp yatağa atmak istediği hissini vermezdi. Jubal'in ona duyduğu sevgiden ve bunun ruhsal içeriğinden öylesine emindi ki onunla aynı yatakta yatıp uykuya dalabileceğini ve Jubal'in de her zaman yaptığı gibi bir iyi geceler öpücüğü verip sonra da uyuyacağından emin olduğunu kendi kendine söylemişti.

Ama artık bu çekici olmayan erkeklerin sinirlerini bozmadığını fark etmişti. Onların takdir dolu bakışlarını, hatta açık şehvetlerini hissettiğinde -ve artık bunları gerçekten hissettiğini, hatta duyguların kaynağı olan kişiyi bile bulabileceğini fark etmişti- tiksinti duymuyordu; içi ısınıyor ve bu durum hoşuna gidiyordu.

"Teşhircilik", onun için sadece anormal psikolojide kullanılan bir sözcük olmuştu; hep aşağılayarak baktığı nevrotik bir zayıflıktı. Oysa şimdi, kendi hislerini incelediğinde ya

böyle bir kendini beğenmişliğin normal olduğuna ya da başından beri kendisinin anormal olduğu ama bunun farkına varmadığına karar verdi. Ama kendini anormal hissetmiyordu; sağlıklı ve mutluydu... hatta her zamankinden daha da sağlıklıydı. Sağlığı hep yerinde olmuştu -hemşirelerin böyle olmaları gerekirdi- ama en son ne zaman burnunu çektiğini ya da midesinin kötü olduğunu hatırlamıyordu bile... hey, diye düşündü şaşkınlıkla, âdet dönemi sancıları bile yoktu.

Pekâlâ, gayet sağlıklıydı -ve sağlıklı bir kadın kendisine bakılmasından hoşlanıyorsa, tabii ki bir biftek gibi değil!- sağlıklı bir erkeğin bir kadına bakmaktan hoşlanması da gecenin ardından gündüzün gelmesi kadar normaldi, yoksa işin bir mantığı olmazdı! O anda nihayet Duke ve resimlerini entelektüel bir düzeyde anladı... ve zihninde Duke'ten özür diledi.

Bunu Mike'la tartıştı, değişen bakış açısını ona anlatmaya çalıştı... kolay değildi çünkü Mike, Jill'in herhangi bir zamanda, herhangi biri tarafından kendisine bakılmasını neden umursadığını anlayamıyordu. Dokunulmak istememesini anlıyordu; Mike da kabalık etmeden bunu yapabiliyorsa el sıkışmaktan kaçınıyordu, sadece su kardeşlerine dokunmayı ve onların kendisine dokunmasını istiyordu (Jill, bunun Mike'ın kafasında erkek kardeşlerini ne kadar kapsadığından tam olarak emin değildi; Mike, hakkında bir şeyler okuyup groklamayı başaramadığında ona homoseksüelliği açıklamıştı... hatta ona bir homoseksüel gibi görünmemesi ve birilerinin ona asılmasını önlemesi konusunda öğütler de vermişti. Çünkü Mike, tatlı biriydi ve Jill onun böyle şeylere maruz kalacağını -doğru şekilde- tahmin etmişti. Mike onun tavsiyelerine uyup yüz hatlarını başlangıçta sahip olduğu androjeni güzel-

likten kurtarıp daha erkeksi bir hale getirmişti. Yine de Jill, Mike'ın, diyelim Duke'ten gelecek böyle bir daveti reddedeceğinden emin değildi... neyse ki Mike'ın erkek su kardeşlerinin hepsi oldukça erkeksi adamlardı, tıpkı diğer kardeşlerinin oldukça dişi kadınlar olduğu gibi. Jill, her şeyin böyle kalmasını umuyordu; zaten Mike'ın zavallı arada kalmışlarda bir "yanlışlık" groklayacağını düşünüyordu... öylelerine asla su sunulmazdı.)

Mike onun artık kendisine bakılmasından neden hoşlandığını da anlamıyordu. İkisinin bakış açılarının neredeyse aynı olduğu tek zaman, panayırdan ayrıldıkları dönemdi. Jill, bakışları umursamamayı öğrenmişti... Patty'ye söylediği gibi, bir işe yarayacak olsa gösterilerine "anadan doğma" da çıkabilirdi.

Jill, şu andaki kendini tanımasının o noktada gelişmeye başladığını fark etti; gerçekte hiçbir zaman için erkeklerin bakışlarına karşı kayıtsız kalmamıştı. Mars'tan Gelen Adam'la birlikte yaşamanın tamamen kendine has gerekliliklerine uyum sağlayabilmek için o yapay, eğitimle geliştirilmiş kişiliğinin, hiçbir şekilde saçmalığa yer olmayan bir mesleğin tüm zorluklarına rağmen, bir hemşirenin koruyabildiği o hanımefendilere özgü titiz kaygıların bir kısmını fırlatıp atmak zorunda kalmıştı. Ama Jill, bundan kurtuluncaya kadar böyle titiz kaygıları olduğunun farkında bile değildi.

Tabii ki Jill her zamankinden bile daha fazla "hanımefendi"ydi ama kendini bir "centilmen" olarak düşünmeyi tercih ediyordu. Ama artık içinde bir yerlerde çevredeki erkek kedileri azdırmak için göbek atan kızışmış bir dişi kedi kadar utanmaz bir şeyler olduğunu kendinden gizleyemiyordu (gizlemek gibi bir isteği de yoktu).

Bütün bunları Mike'a açıklamaya çalıştı, ona narsist gösteriş ve röntgenciliğin yardımcı ve fonksiyonel doğası konusundaki teoriyi anlattı, kendisi ve Duke'ü örnek olarak gös-

terdi. "Gerçek şu ki, Mike, tüm o erkeklerin beni izlemelerinden çok hoşlanıyorum... pek çok erkeğin, hatta neredeyse herhangi bir erkeğin izlemesinden. Bu yüzden artık Duke'ün

neden bir sürü kadının -ne kadar seksi olurlarsa o kadar iyi resimlerini toplamaktan hoşlandığını grokluyorum. Aynı şey ama tam tersinden. Bu, o erkeklerle yatmak istediğim anlamına gelmiyor, tıpkı Duke'ün bir fotoğrafla yatmayacağı gibi - lanet olsun, tatlım, onlara merhaba demeyi bile istemiyorum. Ama bana baktıklarında ve benim arzu edilir olduğumu söylediklerinde -bunu düşündüklerinde- bu bende bir ürperme, karnımın ortasında sıcak, hoş bir duygu uyandırıyor." Hafifçe kaşlarını çattı. "Sanırım gerçekten açık saçık bir fotoğrafımı çektirip Duke'e yollamalıyım. Onu aşağıladığım ve onda bir zayıflık olarak gördüğüm şeyi groklamadığım için ondan özür dilemek istiyorum. Bu bir zayıflıksa, bende de var... ama kızlara özgü bir şekilde. Eğer bu bir zayıflıksa... Ama öyle olmadığını grokluyorum."

"Pekâlâ. Sabaha bir fotoğrafçı bulacağız."

Jill başını iki yana salladı. "Eve bir dahaki gidişimizde Duke'ten özür dilerim, yeter. Gerçekten ona bir resim yollayacak değilim. Bana hiç asılmaya kalkmadı; yanlış fikirlere kapılmasını istemem."

"Jill, Duke'ü istemezsin?"

Jill "su kardeşinin" düşüncesinin yankısını kafasının içinde duydu. "Hımm... gerçekten bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım sana 'sadık kaldım'; gerçi bunun için bir çaba harcamam gerekmedi. Ama doğru konuştuğunu grokluyorum; Duke'ü geri çevirmezdim... üstelik bundan *hoşlanırdım* da. Sen bu konuda ne düşünüyorsun sevgilim?"

"Bir iyilik olduğunu grokluyorum," dedi Mike, ciddi bir sesle.

"Hımm... benim cesur Marslım, biz insan kadınlarının kimi zaman az da olsa kıskanılmaya ihtiyacı vardır ama senin

'kıskançlığı' groklamanın ihtimal dahilinde olduğunu hiç sanmıyorum. Sevgilim, şu kurbanlardan biri -izleyicilerin arasındaki adamlardan biri, su kardeşimiz değil- bana asılsa ne groklardın?"

Mike çok hafifçe gülümsedi. "Onun kaybolacağını grokluyorum."

"Hımın... ben de öyle olabileceğini grokluyorum. Ama Mike... beni çok dikkatle dinle, tatlım. Bana, gerçekten acil bir durum olmadıkça böyle bir şey yapmayacağına söz vermiştin. Bu yüzden aceleci davranma. Benim çığlık atıp bağırdığımı duyarsan ve zihnime ulaşıp gerçekten tehlikede olduğumu öğrenirsen, o zaman başka. Ama sen daha Mars'tayken ben kurtlarla uğraşıyordum. On seferden dokuzunda bir kadının tecavüze uğraması, kısmen de olsa kendi suçudur. Onuncuda... şey, tamam. O zaman onu dipsiz kuyuya yollayabileceğin en iyi şekilde yolla. Ama buna gerek olmayacak, göreceksin."

"Pekâlâ, hatırlayacağım. Duke'e şu arsız resmi göndermeni isterdim."

"Ne, tatlım? İstiyorsan yaparım da. Sadece eğer Duke'e asılacaksam -ki bunu yapabilirim de çünkü küçük sivri kafama bu fikri soktun bir kere- onu omuzlarından tutup gözlerinin içine bakarak, 'Duke, ne dersin? Ben istiyorum,' demeyi tercih ederim. Bunu, o ahlaksız kadınların sana yaptığı gibi postayla açık saçık bir resim yollayarak yapmayı istemem. Ama bunu yapmamı istersen, sorun değil. Ah, çok açık saçık olması da gerekmez; sadece profesyonel bir şov kızı fotoğrafı çektirip ona, eğer defterinde yer varsa oraya koymasını söyleyebilirim. Bunu asılmak olarak algılamayabilir."

Mike kaşlarını çattı. "Eksik konuştum. Duke'e açık saçık bir resim yollamak istiyorsan, yolla. İstemiyorsan, o zaman yollama. Ama açık saçık resmin çekilişini görmeyi isterdim. Jill, 'açık saçık' bir resim nedir?"

Söylenenler Mike'ın kafasını tümüyle karıştırmıştı: Jill'in, Mike'ın hiç anlamadığı ama zevkin anladığı kadarıyla cinsel bir zevkti bu- tam zıddı olduğunu kabullenmeyi öğrendiği tavrından vazgeçmesi ve kendine bakılmasından hoşlanır hale gelmesi... artı Duke'ün "sanat" koleksiyonu konusunda uzun zamandır süren kafa karışıklığı, ki o koleksiyon kesinlikle sanat değildi. Ama insanların düzensiz ve hareketli cinselliklerine karşılık gelen soluk, melankolik Marslı şeyi, ona ne kendini beğenmişlik ve röntgenciliği, ne de ahlaklı olma ya da teşhirciliği groklamasında yardımcı olacak bir temel oluşturmuyordu.

"'Açık saçık' bir yanlışlık anlamına geliyor," diye ekledi, "küçük bir yanlışlık ama grokladığım kadarıyla senin bahsettiğin şey bir yanlışlık değil, aksine bir iyilik."

"Ih, artık birtakım önyargılarımı aştığıma göre açık saçık bir resmin bunların ikisi de olabileceğini söyleyebilirim, sanırım, kimin için çekildiğine bağlı. Ama Mike, sana göstermem gerek; bunu anlatamam. Ama önce şu storları kapat, olur mu?"

Penceredeki storlar kendi kendilerine kapandılar. "Pekâlâ," dedi Jill. "Şimdi, bu poz biraz açık saçık kabul edilebilir; şov kızlarının hepsi böyle fotoğraflar çektirirler... bu, biraz daha fazlası, kızların bazıları bunu da kullanabilir. Bu poz, kesinlikle açık saçık... bu ise oldukça açık saçık... ve bu o kadar açık saçık ki yüzümü bir havluyla gizlemedikçe böyle bir fotoğraf çektiremem... sen istemediğin sürece tabii ki."

"Ama yüzün örtülü olacaksa, bunu niye isteyeyim ki?"

"Duke'e sor. Tek söyleyebileceğim bu kadar."

Mike'ın kafası hâlâ karışmış görünüyordu. "Yanlışlık groklamıyorum, iyilik groklamıyorum. Tek grokladığım..." Marsça, hiçbir duygunun var olmadığı nötr bir durumu ifade eden bir kelime söyledi.

Ama kafası bu kadar karıştığı için konu ilgisini çekmişti;

tartışmayı sürdürdüler, duygular ve değerleri son derece ince şekilde ifade etmek mümkün olduğundan çoğunlukla Marsça konuşuyorlardı. İngilizce de vardı tabii ki çünkü Marsça, ne kadar zengin olursa olsun, kavramlarla başa çıkamıyordu.

Mike o akşam sahnenin kenarındaki masalardan birinde oturdu. Jill, böyle bir masa için şef garsona nasıl rüşvet vereceğini ona öğretmişti. Mike, bu gizemi çözmeye kararlıydı. Jill hiç çekingen değildi. Şovun başlangıcında kırıtarak sahneye çıktı, herkese gülümsüyor ama dönerken bakışları karşılaştığında Mike'a bir göz kırpıyordu. Mike'ın varlığının, her gece tadını çıkardığı sıcak, hoş duyguları birkaç katına çıkardığını fark etmişti... ışıkları kapatsalar, karanlıkta parıldayabileceğini düşünüyordu.

Geçit durup kızlar grup halinde poz verdiklerinde Mike'la Jill'in arasında üç metre bile yoktu; Jill daha ilk haftasında en ön sıraya terfi etmişti. Şovdaki dördüncü gününde yönetmen ona şöyle bir bakmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum, evlat. Kasabada senden iki kat daha güzel vücutlu kızlar iş için bize yalvarıyorlar ama sahnede ışıklar üzerine düştüğünde, müşterilerin bakışlarını üzerinde toplamayı biliyorsun. Pekâlâ, ben de seni onların daha iyi görebileceği bir yere alıyorum. Standart zammı alacaksın... ve niye olduğunu da hâlâ bilmiyorum," demişti ona.

Jill poz verdi ve zihninde Mike'la konuştu. ("*Bir şey hissediyor musun?*")

("*Grokluyorum ama tümüyle değil.*")

("*Benim baktığım yere bak, kardeşim. Şu ufak tefek olan. Titriyor. Bana susamış.*")

("*Onun susuzluğunu hissedebiliyorum.*")

("*Onu görebiliyor musun?*") Jill doğruca müşterinin gözünün içine baktı ve sıcak bir şekilde ona gülümsedi... sadece adamın ilgisini artırmaya çalışmıyordu, mümkünse Mike'ın

onun gözlerini kullanmasına izin vermek istiyordu. Marslı düşüncesini groklayışı arttıkça ve birbirlerine yakınlaştıkça, bu Marslı becerisini kullanabilmeye başlamışlardı. Henüz tümüyle başaramıyorlardı ama bunu yapmak gittikçe kolaylaşıyordu. Jill'in olay üzerinde bir kontrolü yoktu. Mike, sadece ona seslenerek Jill'in gözlerinden görebiliyordu, Jill ise ancak Mike dikkatini verdiğinde onun gözlerini kullanabiliyordu.

("*Onu beraber grokluyoruz,*") diye onayladı Mike. ("*Küçük kardeşime fazlaca susamış.*")

("!!!")

("*Evet, güzel bir acı.*")

Müzikle verilen bir işaret Jill'e verdiği pozdan çıkıp tekrar yavaşça yürümesini hatırlattı. O da öyle yaptı, gururlu bir şekilde zevk alarak yürüyor ve hem Mike'tan, hem de yabancıdan yayılan duyguların karşısında şehvetini körüklediğini hissediyordu. Gösterinin hareket düzeni Mike'tan uzaklaşmasına ve kaba, ufak tefek yabancıya doğru gitmesini gerektirdi, ilk birkaç adımında adama doğru gitti. Adamın gözlerinin içine bakmayı sürdürdü.

O anda hiç beklemediği bir şey oldu çünkü Mike bunun mümkün olduğunu ona daha önce söylememişti. Yabancının duygularını mümkün olduğunca hissedebilmeye çalışıyor, kasıtlı olarak adamı bakışları ve vücuduyla tahrik etmeye çalışıyor ve adamdan aldığı sinyalleri Mike'a iletiyordu...

... ki bir anda devre tamamlandı, artık kendisini yabancının gözlerinden görüyordu, kendi düşündüğünden daha açık ve cömert görünüyordu... ve yabancının ona bakarken hissettiği ilkel ihtiyacı duyuyordu.

Körlemesine ilerlerken tökezledi, Mike bunu hemen hissedip onu yakalamasa, kaldırmasa, doğrulup dengesini bulmasına yardımcı olmasa ve diğer görüş kaybolup tek başına yürüyebilecek hale gelinceye kadar onu desteklemese, yüzüstü kapaklanacaktı.

Güzeller geçidi çıkışa doğru ilerledi. "Sana ne oldu, Jill?" diye sordu arkasındaki kız, sahneden indiklerinde.

"Topuğum takıldı."

"Olur böyle şeyler. Ama gördüğüm en iyi toparlanıştı. Bir an için iplerin ucunda sallanan bir kukla gibiydin."

(Aynen öyleydim tatlım, aynen öyle! Ama bunu sana anlatacak değilim.) "Sahne müdüründen o noktayı incelemesini isteyeceğim. Sanırım tahtalardan biri gevşemiş. Kızlardan biri bacağını kırabilir."

Şovun geri kalanı boyunca her sahneye çıkışında Mike, hazırlıksız yakalanmamasına dikkat ederek çeşitli adamların gözünde nasıl göründüğünü öğrenmesini sağladı. Jill, ne kadar farklı şekillerde algılandığını görünce şaşırmıştı: Biri sadece onun bacaklarını görüyordu, diğeri göğsünün kıvrımlarına hayrandı, bir başkası sadece dolgun kalçalarıyla ilgileniyordu. Sonra Mike, önce onu uyardıktan sonra, poz veren kızlara bakmasına izin verdi. Mike'ın da kızları aynı kendisinin gördüğü gibi, sadece biraz daha net bir şekilde gördüğünü öğrenmek onu rahatlatmıştı.

Ama bir başkasının gözünden çevresindeki kızları görmenin heyecanını yatıştırmak yerine daha da artırdığını fark etmek onu çok şaşırtmıştı.

Mike, şovun sonu geldiğinde hızla oradan ayrıldı. Jill'in ona söylediği gibi kalabalığa yakalanmadan çıkıp gitti. Jill onu o gece bir daha görmeyi beklemiyordu çünkü Mike, krupiyelik işinden sadece şovdaki karısını izleyecek kadar süreliğine izin almıştı. Ama giyinip otel odasına döndüğünde, daha odaya varmadan Mike'ın varlığını hissetti.

Kapı onun için açıldı, Jill içeri girince de arkasından kapandı. "Selam, sevgilim!" diye seslendi Jill. "Eve dönmüş olman ne güzel!"

Mike nazikçe gülümsedi. "Artık açık saçık resimleri grokluyorum." Jill'in giysileri kayboluverdi. "Açık saçık pozlar ver."

"Ha? Evet tatlım, tabii." Jill daha önce göstermiş olduğu pozları tekrarladı. Her seferinde, Jill poz verir vermez Mike, kendisini onun gözlerinden görmesini sağlıyordu. Jill kendi-

ne baktı ve Mike'ın duygularını hissetti... buna karşılık verirken ikisi arasında yankılanarak gittikçe artan duyguların kendisini doldurduğunu hissetti. Sonunda, hayal edebileceği en ahlaksız ve umursamaz pozu verdi.

"Açık saçık resimler büyük bir iyilik," dedi Mike, son derece ciddi bir sesle.

"*Evet!* Ve onları artık *ben* de grokluyorum! *Daha ne bekliyorsun?*"

İşlerinden ayrıldılar ve sonraki birkaç gün boyunca mümkün olduğunca çok revü izlediler. Bu sürede Jill bir başka şeyi daha keşfetti: "Açık saçık resimleri" sadece bir erkeğin gözlerinden grokluyordu. Mike izliyorsa, onun hislerini yakalayıp paylaşıyordu, güzel bir kadına bakmanın getirdiği sakin, yumuşak hazlardan tümüyle tahrik olmaya kadar değişen duygulardı bunlar ama Mike'ın dikkati başka bir yerdeyse manken, dansçı ya da striptizci, Jill için herhangi bir kadın olmaktan başka bir şey ifade etmiyordu, onlara bakmak güzeldi ama heyecanlandırıcı değildi. Sonunda muhtemelen sıkılıp Mike'ın onu eve götürmesini diliyordu. Ama sıkıntısı hafifti, artık neredeyse Mike kadar sabırlı olmayı öğrenmişti.

Bu yeni keşfi bütün yönleriyle uzun uzun düşündü ve sonunda, Mike'ın gözlerinden gördüğü zamanlar hariç, bir başka kadına bakarak tahrik olmamayı tercih ettiğine karar verdi. Bir adam zaten ona başa çıkabileceğinden daha fazla sorun yaratıyordu... bir de kendinde önceden bilmediği Lezbiyen eğilimler keşfetmek çok fazla gelecekti.

Ama Mike artık onları nasıl göreceğini öğrendiğinden beri, o kızları Mike'ın gözlerinden görmek çok eğlenceliydi; "büyük bir iyilikti". Ve sonunda Mike'ın kendisine de aynı

şekilde, hatta daha da fazla etkilenerek baktığını bilmek daha da büyük huşu uyandırıcı bir iyilikti.

Palo Alto'da, Mike'ın tüm Hoover Kütüphanesi'ni koca lokmalar halinde yutmaya çalışmasına (ve başarısız olmasına) yetecek kadar süre kaldılar. Bu iş mekanik olarak imkânsızdı, tarayıcılar o kadar hızlı çalışmıyordu, Mike da kitapların sayfalarını hepsini okumasına yetecek kadar hızlı çeviremiyordu. Sonunda vazgeçti ve kütüphane kapandıktan sonra tek başına derin düşüncelere dalarak geçirdiği saatlere rağmen, grok edebileceğinden çok daha hızlı şekilde ham veri aldığını kabullendi. Sonunda Jill onu San Francisco'ya götürmeyi başardı, Mike da daha sistemli bir araştırma yapmaya koyuldu.

Bir gün Jill eve geldi ve Mike'ı transta olmadığı halde hiçbir şey yapmadan kitapların ortasında otururken buldu. Bunların aralarında Tevrat, Kama-Sutra, çeşitli İncil versiyonları, Ölüler Kitabı, Mormonlar Kitabı, Patty'nin değerli Yeni Vahiy kopyası, çeşitli Apocryphalar*, Kuran, Altın Dal'ın orijinal kopyası, Yol, Kutsal Metinler Anahtarıyla Birlikte Bilim ve Sağlık, küçüklü büyüklü bir düzine başka dinin kutsal metinleri hatta Crowley'in Kanun Kitabı gibi sıra dışı eserler bile vardı.

"Sorun nedir, tatlım?"

"Jill, groklamıyorum." Eliyle kitapları işaret etti. ("*Beklemek, Michael. Tamamlanana kadar beklemek var.*")

"Beklemenin bunu tamamlayabileceğini sanmıyorum. Ah, sorunun ne olduğunu biliyorum; ben gerçek bir insan değilim, bir Marslıyım; yanlış bir vücuda hapsolmuş bir Marslıyım."

"Bana göre yeterince insansın, tatlım... ayrıca vücudunun şekline de bayılıyorum."

---

*) Apocryphalar: İbranice orijinal metinde yer almadığı için Protestanlar tarafından kabul görmeyen 14 kitaplık İncil metinleri grubu.

"Ah, neden bahsettiğimi grokluyorsun. *İnsanları* grokla
yorum. Dinlerin bu çeşitliliğini anlamıyorum. Benim insa
larımı arasında..."

"*Senin* insanların mı, Mike?"

"Üzgünüm. Marslılar arasında demeliydim, sadece bir di
vardır... üstelik o da bir inanç değildir, kesin bir gerçekti
Sen grokluyorsun. 'Sen Tanrı'sın!'"

"Evet," diye onayladı Jill. "Grokluyorum... Marsça'da ta
bii. Ama biliyorsun, tatlım, İngilizce'de ya da bir başka insa
dilinde aynı şeyi ifade etmiyor bu. Nedenini bilmiyorum."

"Hımm... Mars'ta, bilmemiz gereken bir şey olduğunda herhangi bir şey- Eskilere danışırız ve aldığımız cevap da asla yanlış olmaz. Jill, insanların 'Eskiler'inin olmaması mümkün mü? Bunun anlamı ruhların olmaması demek. Biz çözüldüğümüzde -*öldüğümüzde!*- tümüyle *ölüyor* muyuz... geriye hiçbir şey kalmıyor mu? Bir önemi olmadığı için mi cehalet içinde yaşıyoruz? Yaşamımız bir Marslının bir konuyu düşünmek için harcayacağı kadar kısa bir zamanda, hızla geçip gittiği için mi? Söyle bana, Jill. Sen insansın."

Jill sakin ve ciddi bir şekilde gülümsedi. "Bunu *bana* sen kendin söyledin. Sonsuzluğu bana sen öğrettin ve bunu geri alman da mümkün değil. Ölemezsin, Mike; ancak çözülebilirsin." Elleriyle kendi vücudunu gösterdi. "Senin gözlerinle görebilmeyi bana öğrettiğin ve o kadar güzel şekilde sevdiğin bu vücut... bir gün yok olacak. Ama *ben* bir yok olmayacağım... ben neysem oyum! Sen Tanrı'sın, ben Tanrı'yım ve hepimiz Tanrı'yız, sonsuza dek. Nerede olacağımı ya da bir zamanlar hastaların altlarını temizlerken ve sahne ışıkları altında vücudunu sergilerken mutlu olan Jill Boardman olduğumu hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyorum. Bu vücudu sevdim..."

Mike, alışılmadık derecede sabırsız bir hareketle Jill'in giysilerini yok ediverdi.

"Teşekkürler, tatlım," dedi sessizce Jill, oturduğu yerde en ufak bir hareket bile yapmamıştı. "Bu benim için güzel bir bedendi -senin için de- onun hakkında düşünen ikimiz için de. Ama işim bittiğinde onu özleyeceğimi hiç sanmıyorum. Umarım ben çözüldüğümde bedenimi yersin."

"Ah, seni yiyeceğim, tabii ki... tabii ki ben senden önce çözülmezsem."

"Öyle olacağını sanmam. Güzel vücudun üzerindeki o sağlam kontrolün sayesinde en azından birkaç yüzyıl yaşayacağını sanıyorum. Tabii ki bunu istersen. Daha önce çözülmeyi seçmezsen."

"Bunu yapabilirim. Ama şu an değil. Jill, denedim, denedim. Kaç kiliseye gittik?"

"San Francisco'daki tüm kiliselere sanırım... tabii ki adreslerini rehberlere koymayan küçük, gizli kiliseler hariç. Kaç kez arayıcı ayinlerine katıldığımızı hatırlamıyorum bile."

"Bu sadece Pat'i mutlu etmek içindi; vazgeçmediğimizi bilmesi gerektiğinden emin değilsen bir daha asla gitmem."

"Bunu bilmeye ihtiyacı var. Ve bu konuda yalan da söyleyemeyiz... sen yalan söylemeyi bilmiyorsun, ben de Patty'ye bunu yapamam. Hiçbir kardeşime yapamam."

"Aslında," diye kabullendi Mike, "Fostercıların oldukça bilgisi var. Hepsi çarpıtılmış tabii. Beceriksizler, karanlıkta yollarını bulmaya çalışıyorlar; tıpkı benim panayırdayken olduğum gibi. Ve asla hatalarını düzeltmeye çalışmıyorlar çünkü bu şey..." Patty'nin kitabının bulunduğu yerden yükselmesini sağladı. "... neredeyse tümüyle saçmalık."

"Evet. Ama Patty o yanlarını görmüyor. O, kendi masumiyetiyle sarmalanmış. O Tanrı ve öyle davranıyor... sadece kendisinin ne olduğunu bilmiyor."

"Hı hı," diye onayladı Mike. "Bizim Pat öyle. Sadece ona -uygun şekilde vurgulayarak- söylediğimde buna inanıyor. Ama Jill, bakılacak sadece üç yer var. Bilim - ki ben daha yu-

vadayken fiziksel evrenin yapısı konusunda dünyalı bilim adamlarının başa çıkabileceğinden çok daha fazlasını öğrenmiştim. O kadar fazla ki onlarla konuşabilmem mümkün değil... levitasyon gibi çok basit bir numara hakkında bile. İnsan bilim adamlarını aşağılıyor değilim... her şeyi olması gerektiği gibi yapıyorlar; bunu tümüyle grokluyorum. Ama peşinde olduğumuz şeyler farklı; bir çölü içindeki kum tanelerini sayarak groklamazsın. Sonra felsefe var; her sorunu çözmesi, bekleniyor. Bunu yapabiliyor mu? Bir filozofun vardığı sonuç, başlangıçta bildiğinden farklı olmuyor; vardıkları sonuçlarla tahminlerini kanıtlamaya çalışıp bir çember içinde dönerek kendini kandıranlar hariç. Kant gibi. Kendi kuyruğunu kovalayan diğerleri gibi. Dolayısıyla cevap, gerçekten varsa, burada olmalı." Din kitapları yığınını gösterdi. "Ama değil. Doğru groklanmış ufak tefek parçalar ama asla bir düzen oluşturmuyorlar ya da bir düzen varsa, her seferinde, senden inancın zorlu yolunu tutman bekleniyor. *İnanç!* Ne kadar çirkin bir Anglo-Sakson sözcüğü... Jill, nasıl oldu da kibar insanların yanında kullanmamam gereken kelimeleri öğretirken bunu atladın?"

Jill gülümsedi. "Mike, az önce bir espri yaptın."

"Hayır, bir espri değildi... bunu komik de bulmuyorum. Jill, *sana* bile iyilik edemedim... bir zamanlar gülerdin. Sana ne olduğunu merak etmeme yol açacak kadar çok güler ve kıkırdardın. Ben gülmeyi öğrenemedim; aksine sen unuttun. Benim insan olmam yerine... sen Marslı olmaya başladın."

"Ben mutluyum, tatlım. Muhtemelen güldüğümü fark etmiyorsundur, o kadar."

"Aşağıdaki caddede gülseydin bile duyardım. Grokluyorum. Ondan korkmamayı öğrendikten sonra insanların gülüşüne hep dikkat ettim... özellikle de seninkine. Gülmeyi groklarsam, insanları da groklayacağımı düşünüyordum. Böylece Pat gibi birine yardım edebilecektim... ya ona bildiklerimi

öğreterek ya da ondan bildiklerini öğrenerek. Ya da ikisi birden. Konuşup birbirimizi anlayabilecektik."

"Mike, Patty için yapman gereken tek şey onu ara sıra görmek. Neden gidip onu ziyaret etmiyoruz, tatlım? Şu kasvetli sisten kurtulalım. Şu anda evdedir; panayır sezonu kapattı. Güneye uğrayıp onu görelim... üstelik hep Kaliforniya Körfezi'ni görmeyi istemişimdir; güneye, havanın daha sıcak olduğu yerlere doğru yolumuza devam eder, Patty'yi de yanımızda götürürüz, bu eğlenceli olur!"

"Pekâlâ."

Jill ayağa kalktı. "Üzerime bir şeyler giyeyim. Bu kitaplardan saklamak istediğin var mı? Her zamanki hızlı ev temizliğini yapmak yerine kitapları Jubal'e gönderebilirim."

Mike parmaklarını kitaplara doğru salladı ve Patty'nin hediyesi hariç hepsi kayboluverdi. "Sadece bu, onu yanımıza alıyoruz, Pat bunu fark edecektir. Ama Jill, şu anda yapmam gereken hayvanat bahçesine gitmek."

"Pekâlâ."

"Bir devenin suratına tükürüp neden o kadar keyifsiz olduğunu sormak istiyorum. Belki de bu gezegenin gerçek 'Eskiler'i develerdir... bu gezegenin sorunu da bu olabilir."

"Bir günde iki espri, Mike."

"Ben gülmüyorum. Sen de gülmüyorsun. Deve de gülmüyor. Belki de o niçin olduğunu grokluyordur. Haydi gel. Bu kıyafet uygun mu? İç çamaşırı ister misin? Diğer kıyafetlerini gönderirken iç çamaşırı giydiğini fark ettim."

"Lütfen, tatlım. Dışarıda hava serin ve rüzgârlı."

"Kalk bakalım." Jill'i bir metre kadar yükseltti. "Külot. Çorap. Jartiyer. Ayakkabılar. Aşağı in ve kollarını kaldır bakalım. Sutyen? Sutyene ihtiyacın yok. Ve şimdi de elbise; işte yine uygun bir kıyafetin oldu. Ve hoş görünüyorsun, her ne demekse. İyi görünüyorsun. Başka bir işe yaramasam bile bir hanımefendinin hizmetçiliğini yapabilirim belki. Banyolar,

şampuanlar, masajlar, saç şekillendirme, makyaj, her durum için kıyafet seçimi... hatta tırnaklarını istediğin şekle sokmayı bile öğrenebilirim. Hepsi bu muydu, Modom?"

"Sen harika bir hizmetçisin, tatlım. Ama seni kendime saklayacağım."

"Evet, öyle olduğumu grokluyorum. O kadar iyi görünüyorsun ki sanırım tüm kıyafetlerini yine atacağım ve sana masaj yapacağım. Yakınlaştırıcı türden."

"Evet, Michael!"

"Beklemeyi öğrendiğini sanıyordum? Önce beni hayvanat bahçesine götürüp bana fıstık alman gerek."

"Evet, Mike. Jill sana fıstık alacak."

Golden Gate Parkı'nda hava soğuk ve rüzgârlıydı ama Mike bunun farkına bile varmadı ve Jill de istemediği sürece üşümeyip rahatsız olmamayı öğrenmişti. Yine de ılık maymun evine girdiklerinde kontrolünü gevşetmek hoştu. Sıcaklık dışında Jill, maymun evinden hiç hoşlanmamıştı... maymunlar ve goriller insanlara üzücü derecede çok benziyorlardı. Jill gösterişli ve titiz hiçbir şeyle alakasının kalmadığını düşünüyordu; fiziksel olan her şeyi maddiyattan uzak, neredeyse Marslıca bir neşeyle bağrına basmayı öğrenmişti. Bu primat mahkûmların insanların gözleri önünde çiftleşmesi ya da dışkılaması, onu eskiden olduğu kadar rahatsız etmiyordu; bu zavallı hapsedilmiş halkın özel hayatları yoktu, bu onların suçu değildi. Artık böyle şeyleri tiksinti duymadan, sarsılmaz hassasiyeti zedelenmeden izleyebiliyordu. Hayır, sorun onların "İnsan, Tümüyle İnsan" olmalarıydı... her hareketleri, her yüz ifadeleri, her şaşkın bakışları Jill'e kendi ırkının hiç hoşlanmadığı yönlerini hatırlatıyordu.

Jill Aslan Evini tercih ediyordu... iri erkeklerin tutsak yaşantılarında bile kaybetmedikleri mağrur ve kendilerinden emin tavırları, büyük dişilerin sakin anaçlıkları, bakışlarından yayılan ormanla Bengal kaplanlarının asil güzelliği, küçük le-

oparların hızlı ve öldürücü hareketleri, havalandırmanın temizleyemediği misk kokusu. Mike, diğer bölümlerde de genel olarak onun zevklerini paylaşıyordu; Kuş evinde, Sürüngen evinde ya da fokların gösterilerini izleyerek saatlerini geçirebilirdi; bir keresinde ona, bu gezegende doğması gerekse, fok olmanın en büyük iyiliklerden biri olacağını söylemişti.

Mike, bir hayvanat bahçesini ilk görüşünde çok mutsuz olmuştu; Jill onu beklemesi ve groklaması için zorlamaya mecbur kalmıştı çünkü Mike hemen harekete geçip tüm hayvanları serbest bırakmaya niyetliydi. Yaptıkları tartışmalardan sonra Mike, oradaki hayvanlardan çoğunun onları serbest bırakmaya kalkıştığı iklim ve çevrede yaşayamayacaklarını kabullenmişti; hayvanat bahçesi bir çeşit yuvaydı. İlk tecrübesinden sonra saatlerce transta kalmıştı ve bundan sonra hiçbir zaman tüm parmaklık, cam ve telleri yok etmeye kalkışmamıştı. Jill'e, bunu başlangıçta groklamamış olsa da aslında parmaklıkların hayvanları içeride tutmaya olduğu kadar insanları dışarıda tutmaya da yaradığını açıklamıştı. Bundan sonra Mike gittikleri hiçbir şehrin hayvanat bahçesini ziyaret etmeden geçmedi.

Ama o gün, develerin insanlara duydukları sarsılmaz nefret bile Mike'ın karanlık ruh halini dağıtmaya yetmemişti; onlara gülümsemeden bakmıştı. Maymunlar ve goriller de onu neşelendirmeye yetmemişti. Büyük bir makak ailesinin yaşadığı kafesin önünde uzun bir süre durdular, onların yemek yiyişlerini, uyumalarını, kur yapmalarını, bebeklere bakmalarını, birbirlerinin tüylerini taramalarını ve kafesin içinde amaçsızca koşuşturmalarını izlediler. Bu arada Jill, "Yiyecek vermeyin" tabelalarına aldırmadan gizlice maymunlara fıstık atıyordu.

Orta boy bir maymuna bir fıstık attı; maymun fıstığı yiyemeden çok daha iri bir erkek tepesine bindi ve sadece elin-

deki fıstığı çalmakla kalmadı, ona bir de dayak attı ve sonra uzaklaştı. Ufaklık kendisine eziyet eden maymunun peşinden gitmeye kalkmadı; suç mahallinde çöküp oturdu, ellerini beton zemine vurdu ve umutsuz öfkesini konuşarak dışarı vurmakla yetindi. Mike bunu ciddi bir ifadeyle izledi.

Mağdur olan maymun bir anda kafesin bir yanına doğru atıldı, kendisinden ufak bir maymunu seçti ve az önce yediğinden çok daha kötü bir dayak atıverdi; bundan sonra da oldukça rahatlamış göründü. Üçüncü maymun bir yandan ağlarken sürünerek uzaklaştı ve sırtında daha da ufak bir maymun, bir bebek bulunan bir dişinin kollarına sığındı. Diğer maymunlar olup biteni umursamadılar bile.

Mike, başını arkaya attı ve gülmeye başladı... ve kontrolsüzce, yüksek sesle kahkahalar atmayı sürdürdü. Nefes nefese kalmıştı, gözleri yaşarmıştı; titreyerek yere çöktü, hâlâ gülüyordu.

"Kes şunu, Mike!"

Yerde kıvrılmaktan vazgeçti ama kahkahaları ve gözyaşlarının arkası kesilmiyordu. Bir görevli koşarak geldi. "Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Evet, var. Bize bir taksi çağırabilir misiniz? Yer arabası, hava taksisi, ne olursa... onu buradan götürmem gerek," dedi Jill. "İyi değil," diye ekledi.

"Ambulans mı? Kriz geçiriyor gibi görünüyor."

"Ne olursa!" Birkaç dakika sonra Mike'ı şoförlü bir hava taksisine götürüyordu. Adresi söyledi ve sonra Mike'a döndü. "Mike, beni dinlemelisin. Sakin ol," dedi kaygılı bir sesle.

Mike biraz sakinleşti ama eve dönünceye kadar geçen birkaç dakikada Jill onu gözlerini silerken hâlâ bir kıkırdıyor, bir kahkaha atıyordu. Jill onu içeri soktu, giysilerini çıkardı ve yatağa yatmasını sağladı. "Tamam, tatlım. İstersen şimdi transa çekil."

"Ben iyiyim. Artık, iyiyim."

"Umarım öyledir." İç çekti. "Beni gerçekten korkuttun, Mike."

"Üzgünüm, Küçük Kardeş. Biliyorum. Ben de ilk kez bir kahkaha duyduğumda korkmuştum."

"Mike, ne oldu?"

"Jill... insanları grokluyorum."

"Ha?" ("????")

("*Doğru konuşuyorum, kardeşim. Grokluyorum.*") "Artık insanları grokluyorum, Jill... Küçük Kardeş... değerli sevgilim... kıvrak bacaklı ve harika azgın şehvetli ahlaksız libidolu küçük şeytan... güzel kıvrımları ve harika kalçaları olan... yumuşak sesli ve nazik dokunuşlu. Bebeğim."

"Michael!"

"Ah, kelimelerin tümünü biliyordum; sadece nerede ve neden söyleyeceğimi bilmiyordum... ve de bunları söylememi neden istediğini. Seni seviyorum, aşkım... artık 'sevgi'yi de grokluyorum."

"Hep grokluyordun. Biliyordum. Ve ben de seni seviyorum... seni tatlı dilli goril. Sevgilim."

"'Goril', evet. Gel buraya, dişi goril, başını omzuma yasla ve bana bir fıkra anlat."

"Sadece fıkra mı anlatayım?"

"Evet, biraz oynaşmaktan fazlası yok. Bana daha önce duymadığım bir fıkra anlat ve bak bakalım, doğru yerde gülebilecek miyim. Bunu yapabileceğimden eminim; üstelik neden komik olduğunu da söyleyebilirim. Jill... *insanları grokluyorum!*"

"Ama nasıl, sevgilim? Bana anlatabilir misin? Bunun için Marsça mı gerekiyor? Ya da zihin konuşması?"

"Hayır, önemli olan da bu. İnsanları grokluyorum. Ben insanlarım... bu yüzden artık bunu insan konuşmasıyla söyleyebilirim. İnsanların neden güldüklerini buldum. Gülüyorlar çünkü canları çok yanıyor... çünkü acıyı geçirmenin tek yolu bu."

Jill'in kafası karışmış gibi görünüyordu. "Belki de insanlardan olmayan benim. Anlamadım."

"Ama sen de insanlardansın, küçük dişi goril. Bunu otomatik olarak grokladığın için düşünmen gerekmiyor. Çünkü insanların arasında büyüdün. Ben öyle değilim. Diğerlerinden ayrı büyümüş bir köpek yavrusu gibiyim... efendileri gibi olmayı başaramayan ama bir köpek olmanın da nasıl bir şey olduğunu bilmeyen biri gibi. Bu yüzden eğitilmem gerekti. Kardeşim Mahmud bana öğretti, Jubal bana öğretti, pek çok insan bana öğretti... ve en fazlasını da sen öğrettin. Bugün diplomamı aldım ve güldüm. Zavallı küçük maymun."

"Hangisi, tatlım? Şu iri olanın kötü olduğunu düşünüyorum... fıstık attığım diğeri de en az onun kadar kötü çıktı. Kesinlikle komik olan bir şey yoktu."

"Jill, Jill tatlım! Sana çok fazla Marslılık bulaşmış. Tabii ki bu komik değildi; trajikti. İşte bu yüzden gülmem gerekti. Bir kafes dolusu maymuna bakıyordum ve kendi insanlarımla birlikteyken gördüğüm, duyduğum ve okuduğum o kötü, zalim ve açıklanamaz varlıkları görüverdim... ve bu o kadar canımı yaktı ki kendimi gülerken buldum."

"Ama... Mike tatlım, gülmek, bir şey hoş olduğunda yapılan bir eylemdir... korkunç olduğunda değil."

"Öyle mi? Las Vegas'ı düşün... Tüm o güzel kızlar sahneye çıktığında insanlar gülüyor muydu?"

"Şey... hayır."

"Oysa siz kızlar, şovun en güzel kısmıydınız. Gülselerdi, siz üzülürdünüz, bunu şimdi grokluyorum. Hayır, insanlar bir komedyen takılıp düştüğünde gülüyorlardı... ya da iyilik olmayan başka bir şey olduğunda."

"Ama insanlar *sadece* bunlara gülmez."

"Öyle değil mi? Belki de henüz tümüyle groklamamışımdır. Ama bana, seni gerçekten güldüren bir şey bul, tatlım... bir fikra ya da herhangi bir şey ama seni sadece gülümseten

değil, kahkahalarla güldüren bir şey olsun. Sonra bakalım, içinde bir yanlışlık var mı, yok mu... ve bir yanlışlık olmasa aynı şekilde güler misin, gülmez misin." Mike düşündü. "Gorillerin gülmeyi öğrendiklerinde insan olacaklarını grok-
luyorum."

"Belki." Jill, kuşkulu ama içtenlikle kendisine dayanılmaz derecede komik gelen, bir kahkaha atmasını sağlayan fıkraları düşündü... gördüğü ya da duyduğu ve katıla katıla gülmesine yol açan olayları:

"... neye basıp düştüm sanıyorsun?... üçüncü gün sol gözüm biraz açıldı da... hart diye geçirdim... beş dakikada bir kalkar... ucuna bal sürüyormuş... kapıyı neyle çaldım sanıyorsun?.."

"Komik" öykülerden vazgeçti, Mike'a bunların hayal ürünü olduklarını, gerçek olmadıklarını söyledi ve gerçek olaylardan örnekler hatırlamaya çalıştı. Eşek şakaları? Tüm eşek şakaları Mike'ın tezini destekliyordu, içindeki suyu damlatan bardak kadar hafif olanları bile -ve pratisyenlerin eşek şakası anlayışına gelince- eh, pratisyenler ve tıp öğrencilerinin kafese kapatılmaları gerekirdi. Başka neler vardı? Elsa Mae'nin üzerinde adının baş harfleri bulunan külotunu kaybetmesi? Bu, Elsa Mae için komik değildi. Ya da...

"Sanırım mizahın zirvesi, kıçının üzerine düşmekten ibaret. Bu, insan ırkı için hiç de hoş bir portre değil, Mike," dedi soğuk bir sesle.

"Ah, oysa öyle!"

"Ha?"

"Bana 'komik' bir şeyin bir iyilik olduğu öğretildi - söylendi. Değilmiş. Olayı yaşayan kişi için değil. Pantolonunu kaybeden şerif gibi. İyilik gülmenin kendisinde. Bunun acı, hüzün ve yenilgiye karşı bir cesaret örneği... ve paylaşım olduğunu grokluyorum."

"Ama... Mike, insanlara gülmek bir iyilik değildir."

"Hayır. Ama ben o küçük maymuna gülmüyordum. Bize gülüyordum. İnsanlara. Ve bir anda insanlardan biri olduğumu anladım ve gülmemi durduramadım." Durakladı. "Bunu

açıklamak zor çünkü sana anlattığım her şeye rağmen hiçbir Marslı olarak yaşamadın. Mars'ta gülünecek hiçbir şey yoktur. Biz insanlara komik gelen şeylerin Mars'ta gerçekleşmesi ya fiziksel olarak mümkün değildir ya da olmalarına izin verilmez... aşkım, 'özgürlük' dediğin şey Mars'ta yoktur; her şey Eskiler tarafından planlanır ya da Mars'ta olan ve bizim burada, Dünya'da güldüğümüz şeyler komik değildir çünkü onlarda bir yanlışlık yoktur. Ölüm, örneğin."

"Ölüm komik değildir."

"Öyleyse neden ölümle ilgili bu kadar çok fıkra var? Jill, bizim için -biz insanlar için- ölüm öylesine üzücüdür ki ona gülmek *zorundayız*. Tüm bu dinler, hepsi bir sürü noktada çelişiyor ve çatışıyorlar ama hepsi de insanlara ölme zamanı geldiğinde gülebilecek cesareti vermenin yollarıyla dolu." Durdu, Jill onun neredeyse trans haline geçtiğini hissetti. "Jill, yanlış yolu arıyor olmam mümkün mü? Tüm bu dinlerin *hepsinin birden* doğru olmaları mümkün olabilir mi?"

"Ha? Bu nasıl olabilir ki? Mike, biri doğruysa, diğerleri yanlıştır. Mantık."

"Ne olmuş? Evrenin etrafını dolaşmanın en kısa yolunu göster. Ne tarafa işaret edersen et, en kısa yol odur... ve sonunda işaret ettiğin yer kendinsindir."

"Peki bu neyi kanıtlıyor? Bana gerçek cevabı sen öğrettin, Mike. 'Sen Tanrı'sın'."

"Ve Sen de Tanrı'sın, hayatım. Bunu tartışmıyorum... ama bu, hiçbir inanca dayanmayan tek büyük gerçek, *tüm* dinlerin doğru olduğu anlamına gelebilir."

"Eh... eğer hepsi doğruysa, şu anda Şiva'ya* tapınmak is-

*) Şiva (ya da Shiva): Hindu tanrısı. Hem yok etmeyi, hem de üremeyi temsil eder.

tiyorum." Jill, doğrudan empatik bir şekilde harekete geçerek konuyu değiştirdi.

"Küçük pagan," dedi yavaşça Mike. "Seni San Francisco'dan kovacaklar."

"Ama Los Angeles'a gidiyoruz... orada fark edilmez bile. Ah! Sen Şiva'sın!"

"Dans et, Kali*, dans et!"

Jill gece bir ara uyandı ve Mike'ın pencerede durmuş, şehri izlediğini gördü. ("Sorun mu var, kardeşim?")

Mike dönüp ona baktı ve konuştu. "Bu kadar mutsuz olmalarına gerek yok."

"Sevgilim, sevgilim! Sanırım seni eve götürsem iyi olacak. Şehir sana iyi gelmedi."

"Ama bunu yine de bileceğim. Acı, hastalık, açlık ve savaş... bunların hiçbirine gerek yok. Bu en az şu küçük maymunlar kadar aptalca."

"Evet, sevgilim. Ama bunlar senin suçun değil."

"Ama öyle!"

"Şey... o açıdan bakarsan öyle. Ama mesele sadece bu şehir değil; beş milyardan fazla insandan bahsediyorsun. Hepsine birden yardım edemezsin."

"Acaba?"

Mike yanına gelip oturdu. "Artık onları grokluyorum, onlarla konuşabilirim. Jill, gösterimizi tekrar ayarlayabilirim... ve kurbanların her anında gülmelerini sağlarım. Eminim."

"Öyleyse neden yapmıyoruz? Patty kesinlikle sevinecektir... ben de öyle. Panayıra 'ait olmak'tan hoşlanmıştım ve artık Patty'yle su paylaşmış olduğumuza göre, bu, evde olmak gibi olacak."

Mike karşılık vermedi. Jill onun zihnini hissetti, derin derin düşündüğünü, groklamaya çalıştığını gördü. Bekledi.

"Jill, rahip ilan edilmek için ne yapmam gerek?"

---

*) Kali: Şiva'nın eşi, Hindu tanrıçası.

BÖLÜM DÖRT

SKANDALLARLA DOLU KARİYERİ

OTUZ

Sürekli kolonistlerin oluşturduğu ilk karışık grup Mars'a vardı; başlangıçtaki yirmi üç kişiden hayatta kalan on yedisinin altısı Dünya'ya döndü. Geleceğin kolonistleri Peru'da yirmi bin metre yükseklikte eğitilmişti. Arjantin Başkanı bir gece, taşıyabileceği her şeyi iki bavula doldurup Montevideo'ya gitti. Yeni Başkan, Yüksek Mahkeme'den onun yargılanmak üzere iade edilmesini ya da en azından götürdüğü iki bavulun geri verilmesini talep etti. Alice Douglas'ın cenazesi için Ulusal Katedral'de, iki bine yakın kişinin katıldığı özel bir tören düzenlendi. Editörler ve stereovizyon yorumcuları, Genel Sekreter'in büyük kaybı karşısında gösterdiği metaneti övdüler. Üç yaşındaki Enflasyon adlı at, üzerinde 57 kiloluk jokey Jinx Jenkins'le Kentucky Derbisini kazandı ve bire elli dört verdi. Ayrıca Louisville, Kentucky'deki Colony Hava Oteli'nin müşterilerinden ikisi çözüldü. Biri gönüllüydü, diğeriyse kalp krizinden gitmişti.

Şeytan ve Rahip Foster adlı (onaylanmamış) biyografinin yeni bir korsan baskısı aynı anda Amerika Birleşik Devletleri'nin pek çok yerinde satışa çıktı; aynı gece tüm kopyalar yakılmış, kitap standları yok edilmiş, yanlarındaki diğer eşyalar ve dükkânların kendileri de bir miktar hasar görmüştü. Tabii bun-

lara kargaşa, dayak ve çeşitli saldırılar eşlik etti. British Museum'da ilk baskının bir kopyasının olduğu söyleniyordu (bu yalandı), ayrıca Vatikan Kütüphanesi'nde de bir kopya oldu

ğu söylentisi vardı (bu doğruydu ama sadece belirli araştırmacıların görmesine izin veriliyordu).

Tennessee meclisinde pi sayısının tam üçe eşitlenmesi konusunda bir yasa tasarısı sunuldu; komite tarafından halk eğitimi ve ahlak açılarından incelendi, alt komite tarafından itiraz edilmeden geçirildi ama üst komitede reddedildi. Kilise içinden kökten dinci bir grup, Arkansas, Van Buren'da Marslılara misyoner gönderebilmek için para toplamak amacıyla bürolar açtı; Dr. Jubal Harshaw onlara cömert bir bağış yolladı ama bu bağışı *New Humanist* dergisinin editörü ve tavizsiz bir ateist olan yakın arkadaşının adına (adresiyle birlikte) yollamak gibi küçük bir önlem aldı.

Bunların dışında Jubal, hiç de eğlenmiyordu; son zamanlarda Mike'la ilgili çok fazla haber çıkıyordu ve hepsi de moral bozucu cinstendi. Jill ve Mike'ın eve yaptığı ziyaretler onun için çok değerliydi. Mike'ın gelişimini, özellikle de mizah duygusunun güçlenmesini izlemek ilginçti. Ama ziyaretleri oldukça seyrelmişti ve Jubal, son gelişmelerden hiç de memnun değildi.

Mike'ın Birleşik Teoloji Semineri'nden öfkeli teologlarca kovulması Jubal'i endişelendirmemişti. Teologların bazıları Tanrı'ya inandıkları için, bazılarıysa inanmadıklarından sinirlenmişlerdi... sonuçta hepsi de Mars'tan Gelen Adam'dan nefret etme konusunda hemfikirdiler. Jubal'e göre bir teologun başına gelecek her şey, işkence sınırına varmadıkça mübahtı; ayrıca oğlanın böyle bir tecrübe yaşaması iyiydi; bir dahaki sefere daha dikkatli olurdu.

Mike, (Douglas'ın yardımıyla) sahte bir isimle Federasyon Silahlı Kuvvetleri'ne katıldığında da endişelenmedi. Hiçbir çavuşun Mike'ın başına dert olamayacağından emindi (kişisel

deneyimleri yüzünden), öte yandan Jubal, çavuşların ve diğer rütbelilerin başına neler gelebileceğini de umursamıyordu; bu eskiden kalma bir düşmanlıktı, Jubal, ordudan şerefiyle emekli olma şansını Amerika Birleşik Devletleri'nin kendi silahlı kuvvetlerini feshettiği gün yakmıştı.

Aslında Jubal, Mike'ın "Er Jones" olarak bu kadar az sorun yaratmasına ve bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırmıştı... neredeyse üç hafta. Askeri kariyerinin zirve noktası, uyum derslerinden birinde başlattığı, güç kullanımı ve şiddetin hiçbir koşulda işe yaramayacağı (nüfus fazlalığını yamyamlık yoluyla azaltmanın tercih edilebilirliği üzerine ek birkaç yorumla birlikte) konusundaki tartışmaydı. Bununla da yetinmeyip kendisini her türlü silah testinde deney hayvanı olarak kullanmalarını önerdi, güç kullanımının sadece gereksiz değil, kendini disipline etmiş bir insana karşı kullanıldığında bütünüyle faydasız olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Önerisini kabul etmediler; onu kovdular.

Ama işin içinde bundan biraz daha fazlası vardı. Douglas, Jubal'e hiç kimsenin, Personel Daire Başkanı'nın bile "Er Jones"un Mars'tan Gelen Adam olduğunu bilmediğini söyledikten sonra, onun üst düzey çok çok gizli, üç sıfır bir numaralı raporu görmesine izin verdi. Jubal sadece gözüne çarpan noktaları şöyle bir taradı, her birinde "Jones" değişik zamanlarda farklı silahlarla eğitim yaparken onu gören tanıkların çelişkili ifadeleri vardı; Jubal'ı şaşırtan tek şey, kimi tanıkların yeminli ifadelerinde silahların kaybolduğunu gördüklerini söyleyecek kadar cesaret ve kendine güven sergilemeleriydi. Ayrıca "Jones"un üç kez Federasyon'a ait ve üzerine zimmetli silahını kaybettiği rapor edilmişti.

Jubal'in raporun sonradan hatırlayacak kadar dikkatle okuduğu tek yeri sonu olmuştu: "Sonuç: Söz konusu kişi son derece yetenekli doğal bir hipnotizmacıdır ve hiçbir savaş dalına uygun olmamasına rağmen bu becerisiyle haber alma teş-

kilatında görev alabileceği düşünülebilir. Ancak, düşük zeka seviyesi (moron), genel klasman skorlarının aşırı düşüklüğü ve paranoyak eğilimleri (kendini üstün zannetme) sebebiyle

bu tek yönlü idiot becerisinin kullanılması önerilmez. Tavsiye: Yetersizlik sebebiyle ihraç, emeklilik sigortası yok, hiçbir haktan yararlanmasına izin yok."

Çocuk için böyle ufak eğlenceler iyiydi, üstelik Jubal, Mike'ın utanç dolu askerlik kariyerinden oldukça memnundu çünkü bu sırada Jill evde kalmıştı. Olaylar bittikten birkaç gün sonra Mike eve döndüğünde, hiç de kırgın görünmüyordu. Jubal'e gururla Jill'in tüm isteklerini tam olarak yerine getirdiğini ve *hiç kimseyi* ortadan kaybetmediğini söylemişti, sadece birkaç ölü şeyi yok etmişti... yine de Mike'ın grokladığına göre, Jill bu aşırı zayıflığı göstermese Dünya daha iyi bir yer olabilirdi. Jubal bunu tartışmadı bile; kendisinin de (bu konuda bir şey yapmıyor olsa da) uzunca bir "Ölü olsa daha iyi olurlar" listesi vardı.

Ama anlaşılan Mike eğlenmeyi de becermişti. Askerlikteki son gününde, geçit töreni sırasında, Mike'ın birliği önlerinden geçerken general ve tüm ekibinin pantolonları bir anda kaybolmuş ve Mike'ın birliğinin başındaki çavuş da ayakkabıları bir anda yere yapışıp kalınca yüzüstü kapaklanıvermişti. Jubal, Mike'ın mizah duygusunu geliştirirken eşek şakalarına biraz fazla ilgi gösterdiğini fark etmişti ama kimin umurundaydı ki? Mike gecikmiş bir çocukluk yaşıyordu; birkaç kişinin canını sıkması *gerekliydi*. Jubal, keyifle tıp fakültesinde geçen ve bir kadavrayla dekanı içeren olayı hatırladı... Jubal o şaka için cerrah eldivenleri giymişti, iyi ki de öyle yapmıştı!

Mike'ın kendine özgü büyüme yollarında bir sorun yoktu; sonuçta Mike da kendine özgüydü. Ama bu sonuncusu - "Kutsal Dr. Valentine M. Smith, İlahiyat Doktoru, Felsefe Doktoru, Güzel Sanatlar Mezunu", Tüm Dünyalar Kilisesi

A.Ş.'nin kurucusu ve başrahibi- Tanrım! Çocuğun, bir centilmenin yapacağı gibi diğer insanların ruhlarını rahat bırakmak yerine kutsal bir serseri olmayı seçmesi yeterince kötüydü. Ama şu, isminin sonuna eklediği akademik unvanlar. Jubal kusmak istiyordu.

İşin en kötü tarafı da Mike'ın ona, tüm bu fikri Jubal'in söylediği, bir kilisenin ne olduğu ve ne işe yaradığı konusundaki sözlerinden aldığını anlatmasıydı. Jubal, hatırlamıyor olsa da böyle bir şeyler söylemiş olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı; çocuğun kanun hakkındaki onca bilgisiyle aynı sonuca kendi kendine de varabileceğini bilmek içini pek de rahatlatmıyordu

Ama Jubal, Mike'ın tüm bu operasyon konusunda dikkatli olduğunu itiraf etti; çok küçük, (her şekilde) çok fakir bir mezhep okulunda geçen birkaç ay, sınavla kazanılan mezuniyet, bu biraz kafasız ama resmen tanınan mezhebin liderlerine yapılan bir "çağrı" ve rahipliğe kabul ediliş. Bundan sonra, herhangi bir sonuca varmayan ama harika bir araştırmanın eseri olan bir tezle (Mike, edebi yönden eleştirmesi için tezini Jubal'e getirmişti, Jubal de alışkanlıkla kurnazca birkaç sözcük ekleyivermişti) alınan karşılaştırmalı dinler doktorası ve bu "hak edilmiş" doktoranın beraberinde bu aç okula kabul edilme. Hemen ardından bu önemli üniversite tarafından "gezegenler arası ilişkilere katkılarından dolayı" verilen ikinci (onursal) doktora. Oysa Mike, bunu güneş sistemi çalışmalarıyla ilgili konferanslara katılmasının ücreti olarak istediğini belirtmişti, bu üniversitenin daha akıllıca davranması gerekirdi. Ama Mars'tan Gelen Adam'ın ta kendisi, CalTech'den Kaiser Wilhelm Enstitüsü'ne kadar herkesi reddetmişti; Harvard Üniversitesi'ni yemi yuttuğu için suçlamamak gerekirdi.

Evet, şu anda tıpkı bayrakları gibi kıpkırmızı kesilmiş olmalılar, diye düşündü Jubal, alaycı bir tavırla. Mike, bundan sonra kampustaki fukara kilisede birkaç hafta rahip yardımcılığı

yapmıştı; sonra kiliseyle mezhep kavgasına düşüp oradan ayrılmış ve kendi kilisesini kurmuştu. Tümüyle yasal, tüm davalara karşı korunaklı, en az Martin Luther gibi saygın bir gelenek bağlı... ve geçen haftanın çöpleri kadar mide bulandırıcı

Miriam, Jubal'in tatsız düşüncelerini böldü. "Patron! Konuklarımız var!"

Jubal kafasını kaldırıp bir arabanın inmek üzere olduğunu gördü ve havada devriye gezen S.S. aracının ne kadar işe yaradığını ancak o gittikten sonra fark ettiğini düşündü. "Larry, kesik tüfeğimi getir; güllerin üzerine inmeye kalkan ilk salağı vuracağıma kendi kendime söz verdim."

"Çimlere inmeye çalışıyor gibi, Patron."

"Öyleyse kalkıp tekrar inmesini söyle. Bir dahaki sefere onu avlarız."

"Gelen Ben Caxton'a benziyor."

"Öyle. Bu seferlik hayatta kalmasına izin verelim. Selam, Ben! Ne içersin?"

"Sabahın bu saatinde hiçbir şey, seni profesyonel kötü örnek seni. Konuşmamız gerek, Jubal."

"Konuşuyorsun ya zaten. Dorcas, Ben'e bir bardak ılık süt getir; hastaymış."

"Fazla soda koyma," diye düzeltti Ben, "süt de şu üzerinde üç gamze bulunan şişeden olsun. Özel bir konu, Jubal."

"Pekâlâ, çalışma odama çıkalım... tabii, buradaki çocuklardan bir şeyi saklayabileceğini düşünüyorsan, nasıl yapılacağını bana da öğret." Ben, ailenin diğer üç üyesini uygun şekilde (ki bu pek de hijyenik bir metot değildi) selamladıktan sonra, Jubal'le birlikte üst kata çıktılar.

"Ne haltlar dönüyor?" dedi Ben. "Kayıp mı oldum ne?"

"Ah. Yaptığımız değişiklikleri görmedin, değil mi? Kuzeye yeni bir kanat inşa ettik, böylece iki yatak odasıyla bir banyomuz daha oldu ve işte burada da benim galerim."

"Bir mezarlığı doldurmaya yetecek kadar anıt var!"

"Lütfen, Ben! Anıt dediğin bulvar kavşaklarını süsleyen ölü politikacılara denir. Burada gördüklerin 'heykel'. Ve lütfen alçak, saygılı bir sesle konuş yoksa şiddet kullanmak zorunda kalacağım... çünkü burada, bu çirkin kürenin üzerinde üretilmiş en güzel heykellerin birebir kopyaları duruyor."

"Şu korkunç şeyi daha önce görmüştüm... peki bu mıcırların geri kalanını ne zaman topladın?"

Jubal onu umursamadan dönüp Güzel Heaulmière'in kopyasıyla konuştu. "Onu dinleme, *ma petite chérie**, o sadece cahil bir barbar ve heykelden anlamaz." Bir elini heykelin güzel, yaralı yanağında gezdirdi ve sonra boş, çökük göğüslerden birine hafifçe dokundu. "Neler hissettiğini biliyorum... ama çok uzun sürmeyecek. Sabret, güzelim."

Arkasını dönüp Caxton'a baktı. "Ben, aklında ne var bilmiyorum ama sana heykellere nasıl bakılacağını öğretene kadar beklemek zorunda," dedi hızla, "... gerçi bu, bir köpeğe kemandan zevk almasını öğretmeye çalışmak kadar anlamsız olacak ama... yine de az önce bir hanımefendiye saygısızlık ettin... ve ben buna tahammül edemem."

"Ha? Saçmalama, Jubal; hanımefendilere -canlı olanlarına- günde en az on kez kabalık eden sensin. Kimleri kastettiğimi biliyorsun."

"*Anne!* Üst kata! Cüppeni giy!" diye bağırdı Jubal.

"Bunun için poz veren yaşlı kadına asla kabalık etmeyeceğimi sen de biliyorsun. Asla. Anlayamadığım şey, şu sözde sanatçının birinin büyükannesini çıplak poz vermeye ikna edecek kadar cüretkâr olması... ve senin de bu heykeli evinde bulunduracak kadar zevksiz olman."

Anne, üzerinde cüppesiyle içeri geldi, hiçbir şey söylemedi. "Anne, sana hiç kabalık yaptım mı? Ya da diğer kızlardan birine?" dedi ona Jubal.

---

*) Ma petite chérie (Fransızca): Benim küçük sevgilim.

"Burada fikir beyan etmem gerekiyor."

"Ben de bunu istiyorum. Senin fikrin. Şu anda mahkemede değilsin."

"Hiçbir zaman bize kaba davranmadın, Jubal."

"Peki herhangi bir hanımefendiye karşı kabalık ettiğimi gördün mü?"

"Bir kadına bilerek kabalık ettiğine şahit oldum. Ama bir hanımefendiye karşı, hayır."

"Hepsi bu kadar. Hayır, bir soru daha. Bu bronz heykel hakkında ne düşünüyorsun?"

Anne, Rodin'in şaheserine dikkatlice baktı. "İlk gördüğümde, onun dehşet verici olduğunu düşünmüştüm. Ama zaman geçtikçe onun gördüğüm en güzel şey olabileceği sonucuna vardım," dedi yavaşça Anne.

"Teşekkürler. Hepsi bu." Anne gitti. "Bunu tartışmak ister misin, Ben?"

"Hı? Anne'le tartıştığım gün emekli olduğum gün olacak." Ben heykele baktı. "Ama bunu anlamıyorum."

"Pekâlâ, Ben. Beni dinle. Herkes güzel bir kıza bakıp güzel bir kız görebilir. Bir sanatçı o güzel kıza bakıp yaşlandığında nasıl biri olacağını görür. Daha da iyi bir sanatçı, yaşlı bir kadına bakıp gençliğinde nasıl güzel bir kız olduğunu görebilir. Ama büyük bir sanatçı -bir usta- ki Auguste Rodin de aynen öyleydi; yaşlı bir kadına bakıp onu aynen olduğu şekilde resmedebilir... ve izleyiciyi onun bir zamanlar nasıl güzel bir genç kız olduğunu görmeye zorlayabilir... üstelik, bir armadillo kadar hassas olan herkesin, hatta senin bile, bu güzel genç kızın hâlâ hayatta olduğunu, yaşlanıp çirkinleşmediğini, sadece çökmüş bedeninin içinde hapis kaldığını görmesini sağlayabilir. Senin, hiçbir kızın kendi kalbinde, geçen acımasız zaman ona ne yapmış olursa olsun on sekiz yaşından fazla büyümediğini hissetmeni, o sessiz, sonsuz trajediyi algılamanı sağlayabilir. Ona bak, Ben. Yaşlanmanın senin ya

da benim için bir önemi yok; biz bakılıp takdir edilmek için yaratılmamışız ama onlar öyle. *Ona bak!*"

Ben kadına baktı. "Pekâlâ, burnunu temizleyip gözyaşlarını sil... özrünü kabul ediyor. Gel de otur. İlk ders için bu kadarı yeterli," dedi Jubal, sonunda.

"Hayır," diye karşılık verdi Caxton. "Şu diğerleri hakkında da bilgi edinmek istiyorum. Buna ne dersin? Beni o kadar da rahatsız etmiyor... ilk bakışta onun genç bir kız olduğunu görebiliyorum. Ama niye bir paskalya çöreği gibi bağlanmış?"

Jubal, "Taşıdığı Taşın Altında Ezilmiş Karyatid" kopyasına baktı ve gülümsedi. "Buna bir empati yolculuğu diyebilirsin, Ben. O figürü bir paskalya çöreğinden çok daha fazlası haline getiren biçimler ve kütleleri takdir etmeni beklemiyorum ama Rodin'in söylemeye çalıştığını takdir edebilirsin. Ben, çarmıha gerilmiş İsa'ya bakan insanlar ne hisseder?"

"Kiliseye ne kadar gittiğimi bilirsin."

"'Ne kadar az' demek istedin herhalde. Yine de çarmıha gerilmeyi konu alan resim ve heykellerin işçilik açısından ne kadar korkunç olduklarını bilirsin; özellikle kiliselerde bulunan boyanmış, gerçekçi heykeller en kötüsüdür... kan ketçaba benzer ve o eski marangoz da homonun biri gibi görünür... ama dört İncil'de biraz olsun gerçeklik payı varsa öyle olmadığı kesindir. Canayakın biri olmalı, muhtemelen oldukça kaslı ve çok da sağlıklıydı. Ama çarmıha gerilmeyi bu kadar başarısız bir şekilde resmediyor olsalar da çoğu insan üzerinde en az başarılı olanlar kadar etkilidirler. İnsanlar kusurları görmez; onların gördüğü en derin duygularını harekete geçiren bir semboldür; onlara Tanrı'nın çektiği acı ve yaptığı fedakârlığı hatırlatır."

"Jubal, senin Hıristiyan olmadığını sanıyordum?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Hıristiyan olmamak insanın en temel duygularına karşı kör ve sağır olmak anlamına mı

geliyor? Söylediğim şey, en adi boyalı plastiğin ya da ucuz Noel resminin bile insanların kalbinde kiminin uğrunda öldüğü, kiminin de o uğurda yaşamaya devam ettiği hislerini uyandırmaya yeterli oluşu. Yani böyle bir sembolün yapımındaki işçilikle artistik kaygıların ilgisi yok. Burada, bir başka duygusal sembol görüyoruz... muhteşem bir işçilikle yapılmış ama henüz buna girmeyelim. Ben, üç bin yıldan uzun bir süredir mimarlar, kadın şeklinde sütunları olan binalar tasarladılar; bu öyle bir alışkanlık halini aldı ki küçük bir çocuğun bir karıncayı ezmesi gibi hiç düşünmeden yapılır oldu. Tüm o yüzyıllardan sonra bu yükün bir kız için fazla ağır olduğunu görmek de Rodin'e düştü. Ama tutup da 'Bakın, sizi serseriler, illa böyle bir tasarım yapacaksanız, bari iriyarı bir erkek figürü kullanın,' demedi. Hayır, bunu *gösterdi*... ve sembolü genelleştirdi. İşte üzerindeki yükü taşımaya çalışan ama başarısız olan zavallı kız. Ciddi, başarısızlığından ötürü mutsuz ama kimseyi suçlamıyor, tanrıları bile... ve altında ezildikten sonra bile hâlâ yükünü sırtlamaya çalışıyor.

"Ama o sadece kötü sanatı suçlayan iyi bir sanat eseri değil; bu kız, kendisine fazla ağır gelecek bir yükü sırtlamaya çalışan her kadın için bir sembol; sanırım, bu gezegendeki tüm kadın nüfusunun (ölü ya da diri) yarısı bu kategoriye girer. Ama sadece kadınlar da değil, bu sembolün cinsiyeti yok. Bu, yaşamış ve hayatlarıyla şikâyet etmeden, dayanıklılık göstererek mücadele etmiş ve cesaretleri ancak o yükün altında ezildikten sonra fark edilen tüm erkek ve kadınları anlatıyor. Bu cesaret ve zafer, Ben."

"'Zafer' mi?"

"Yenilgideki zafer, bundan daha yücesi yoktur. Vazgeçmiyor, Ben; altında ezildikten sonra bile o taşı kaldırmaya çalışıyor. O, evdeki çocuklarına bir maaş daha götürebilmek için kanser tarafından kemirilirken bile her gün sıkıcı büro işine gidip gelen bir baba. O, annesi Cennet'e gitmek zorunda kal-

dığı için küçük kardeşlerine bakmak zorunda kalan on iki yaşında bir kız çocuğu. O, dumanlar kendisini boğar ve alevler kaçış yolunu keserken hâlâ işini yapmaya çalışan bir santral operatörü. O, başarılı olamasalar da asla vazgeçmeyen tüm bu bilinmez kahramanları temsil ediyor. Gel. Geçerken onu selamla ve sonra benim Küçük Denizkızımı, gör."

Ben aynen Jubal'in dediği gibi yaptı; Jubal şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "İşte bu," dedi, "Mike'ın bana vermediği tek heykel. Ama onu neden aldığımı Mike'a anlatmanın gereği yok... zaten bunun insan gözü ve eli tarafından gururla yaratılmış en muhteşem kompozisyonlardan bir olduğu ortada."

"Gerçekten öyle. Bunu anlatmana gerek yok... çok güzel!"

"Evet. Ve bu da tıpkı kelebekler ve yavru kediler için olduğu gibi gayet geçerli bir bahane sayılır. Ama bu heykelde bundan fazlası var... ve bana Mike'ı hatırlatıyor. Tam olarak bir denizkızı sayılmaz o -görüyor musun?- ama tam olarak insan da değil. Karada, kalmayı seçtiği yerde oturuyor... ve sonsuza dek denizi izliyor, evini ve geride bıraktığı her şeyi özleyerek. Hikâyeyi biliyor musun?"

"Hans Christian Andersen."

"Evet. Bu heykel Kopenhag Limanı'nın girişinde duruyor. Andersen'in doğum yeri Kopenhag ve zor bir seçim yapmak zorunda kalmış herkesi temsil ediyor. Seçiminden pişman değil ama bedelini ödemek zorunda; her seçimin bedeli ödenir. Onun ödediği tek bedel sıla hasreti çekmek değil. Asla tam olarak insan olamayacak; ona çok pahalıya mal olmuş ayaklarını kullanmaya çalıştığında attığı her adım, keskin bıçakların üzerinde yürümek gibi acı veriyor. Ben, bence Mike da her zaman keskin bıçaklar üzerinde yürümek zorunda kalacak ama bunu söylediğimi ona söylemene gerek yok. Bu hikâyeyi bildiğini sanmıyorum... ya da en azından, hikâyeyle onun arasında bir bağlantı kurduğumu bilmiyor."

"Ona söylemeyeceğim." Ben kopyaya baktı. "Ben sadece ona bakmayı ve bıçakları düşünmemeyi tercih ederim."

"Çok tatlı bir kız, değil mi? Onu yatağa atmayı nasıl da isterdin? Bir fok gibi canlı ve kıvrak olmalı."

"Kahretsin! Sen yaşlı bir şeytansın, Jubal."

"Ve her geçen yıl daha da şeytani oluyorum. Ah... diğerlerine bakmayacağız; bir saat içinde üç heykel fazla bile sayılır; ben genelde günde bir tanesinden fazlasına bakmamak için kendimi tutuyorum."

"Uyar. Kendimi boş mideye üç duble içki yuvarlamışım gibi hissediyorum. Jubal, neden etrafta, insanların görebileceği yerlerde böyle şeyler yok?"

"Çünkü modern sanat her zaman içinde bulunduğu zamanın ruhunu yansıtır ve içinde bulunduğumuz zamanda tüm dünya çıldırmış durumda. Rodin en büyük eserlerini on dokuzuncu yüzyılın sonlarında verdi, Hans Christian Andersen de ondan birkaç yıl önce yaşamıştı. Rodin, yirminci yüzyılın başlarında öldü, tam da dünyanın... ve beraberinde sanatın çivisinin çıkmaya başladığı dönemde.

"Rodin'in takipçileri onun ışık ve gölgeyle, kütle ve kompozisyonla yaptığı muhteşem işleri -sen fark etmesen de- gördüler ve bunları taklit ettiler. Ama ne taklit! Ve bunu geliştirdiler de. Anlamadıkları şey, ustanın yaptığı tüm büyük eserlerin insanın kalbine ulaşan bir hikâye anlattığıydı. Bunu yerine onlar 'tasarım'a eğildiler ve hikâye anlatan tüm heykel ve resimlere burun kıvırdılar; böyle eserleri aşağılayarak 'edebi' diye değerlendirdiler. Tümüyle soyutlamalara yöneldiler ve insan dünyasını yansıtan bir şeyler yontmayı ya da resmetmeyi hor gördüler."

Jubal omuz silkti. "Soyut tasarım bence, duvar kâğıdı ve yer kaplaması için gayet uygun. Ama sanat, insanda acıma ve dehşet uyandırabilme sürecidir, bu da soyut falan değil gayet insani bir şey. Kendi tarzını yaratan modern sanatçıların yap-

tıkları duygusuz, sahte entelektüel bir mastürbasyon sayılır... oysa yaratıcı sanat sevişmek gibidir, sanatçının izleyiciyi her seferinde -duygular sunarak- baştan çıkarması gerekir. Bunu yapmayı aşağılık bir şey olarak gören -ve belki de yapacak becerisi olmayan- bu gençlerin de toplumla bir bağları kalmıyor. Hükümet yardımları konusunda sürekli lobi yapıyor olmasalar çoktan açlıktan ölür ya da bir işte çalışmak zorunda kalırlardı. Çünkü sıradan bir adam onu duygusal olarak etkilemeyen bir 'sanat' eserine para vermez; bu parayı ancak ondan vergi gibi yollarla sızdırmak gerekir."

"Biliyorsun, Jubal, neden resim ya da heykele en ufak bir ilgim olmadığını merak ederdim ama bunun *benden* kaynaklandığını düşünürdüm, renk körlüğü falan gibi."

"Hımm, insanın sanat izleyicisi olmayı öğrenmesi gerekir, tıpkı Fransızca bir hikâyeyi okuyabilmek için Fransızca öğrenmek gerektiği gibi. Ama sonuçta bunu Pepys'in* günlüğünde olduğu gibi kişisel bir şifreyle gizlememek, anlaşılır bir dil kullanmak sanatçının işidir. Bu soytarıların çoğu, senin benim öğrenebileceğimiz bir dili kullanmayı *istemiyorlar* bile... bunun yerine bize burun kıvırıp ukalalık etmeyi tercih ediyorlar. Çünkü biz, onların anlatmak istediklerini görmeyi 'beceremiyoruz'. Tabii gerçekten de anlatmak istedikleri bir şey varsa; anlaşılmazlık, genellikle yeteneksizliği gizlemenin iyi bir yoludur. Ben, *benim* bir sanatçı olduğumu düşünüyor musun?"

"Ha? Şey, bunu daha önce hiç düşünmedim. Oldukça iyi boktan şeyler yazıyorsun."

"Teşekkür ederim. 'Sanatçı' da tıpkı 'Doktor' diye çağrıl-

*) Pepys, Samuel (1633 - 1703): İngiliz hükümet görevlisi. Çalışmaları sayesinde Britanya'nın dünyanın en büyük donanmalarından birine sahip olmasına yardımcı olmuştur. Kısaltmalarla şifreleyerek tuttuğu günlüğü ilk olarak 1825'te deşifre edilip yayınlanmıştır ve dönemnin İngiltere'sini son derece çarpıcı bir şekilde aktaran bir eserdir.

maktan nefret etmemle aynı sebepten kaçınmaya çalıştığım bir sözcük. Ama ben, küçük de olsa bir sanatçıyım. Yazdığım pek çok şeyin birden fazla kez okunmaya değmeyeceğini bi

liyorum... hatta söyleyecek pek az şeyim olduğunu bilen, meşgul biri bir kez bile okumaz. Ama ben dürüst bir sanatçıyım çünkü doğrudan müşteriye ulaşmayı hedefleyen şeyler yazıyorum... ona ulaşmak, mümkünse acıma ve dehşetle etkilemek... ya da en azından ilginç bir fikir, gülünç bir öyküyle can sıkıntısını gidermek için. Ama asla bunları özel bir dilin içinde gizlemeye çalışmıyorum, diğer yazarlar tarafından 'teknik' ve benzeri saçmalıklar için takdir edilmek gibi bir derdim de yok. Ben, parasını ödeyen müşteri tarafından takdir edilmek istiyorum, ona ulaşabildiğim için bana para ödesin, yoksa bir şey istemem. Sanata destek - *merde!** Hükümet tarafından desteklenen bir sanatçı beceriksiz fahişenin tekidir! Lanet olsun, bam telime bastın. Kadehini doldurayım, sen de kafanı meşgul eden neyse onu anlat."

"Şey, Jubal, mutsuzum."

"Bu yeni bir şey mi?"

"Hayır. Ama yeni sorunlarım var." Ben kaşlarını çattı. "Sanırım buraya gelmemeliydim. Senin de canını sıkmanın gereği yok. Hatta bunlardan bahsetmek istediğimden bile emin değilim."

"Pekâlâ. Ama burada olduğun sürece *benim* sorunlarımı dinleyebilirsin."

"*Senin* sorunun mu var? Jubal, hep senin oyunu altı sıfır kazanmayı başarmış biri olduğunu düşünürdüm."

"Hımm, bir gün sana evliliğimden bahsedeyim öyleyse. Ama evet, şu anda bazı sorunlarım var. Kimi apaçık ortada. Duke buradan ayrıldı, biliyorsun ya da biliyor muydun?"

"Evet. Biliyorum."

---

*) Merde: Fransızca: Bok, siktir.

"Larry iyi bir bahçıvan ama bu küçük kulübeyi ayakta tutan ıvır zıvırın yarısı bozulmak üzere. Duke'ün yerine birini nereden bulacağımı bilemiyorum. Her şeyden anlayan tamirci bulmak zor... ve bu eve uyum sağlayabilecek, her şekilde ailenin parçası olabilecek birini bulmak neredeyse imkânsız. Kasabadan çağırdığım tamircilerle idare etmeye çalışıyorum; her tamirci ayrı bir huzursuzluk kaynağı oluyor, hepsinin kafasında sadece hırsızlık var, üstelik çoğu kendini yaralamadan bir tornavida bile kullanamayacak kadar beceriksiz. Ama ben de aynı derecede beceriksizim, bu yüzden birilerini çağırmam gerekiyor. Ya da Tanrı korusun, tekrar kasabaya taşınmam gerekecek."

"Yüreğim senin için kan ağlıyor, Jubal."

"Dalga geçmeyi sonraya sakla, bu daha başlangıç. Tamirciler ve bahçıvanlar gerekli ama benim için sekreterlerim hayati önem taşıyor. İkisi şu anda hamile, biri evleniyor."

Caxton'un ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Ah, büyük bir sırrı falan açıklıyor da değilim; hepsi de kibirle ortalıkta dolaşıyor; bunda gizli saklı bir şey yok. Hatta onlara böbürlenme fırsatı vermeden seni kapıp buraya çıkardığım için bana kızgın olduklarına da şüphe yok. Bu yüzden bir centilmen gibi davran ve sana anlattıklarında bilmiyormuş gibi yap."

"Şey, hangisi evleniyor?"

"Bu apaçık ortada değil mi? Şanslı adamımız şu kum fırtınası kaçkını, konuşma üstadı, saygıdeğer su kardeşimiz Kokarca Mahmud. Ona açıkça bu ülkede bulundukları süre içinde bu evde yaşamak zorunda olduklarını söyledim. Piç kurusu sadece güldü ve başka türlüsü düşünülebilir mi zaten dedi... onu uzun zaman önce bu eve taşınmaya davet ettiğimi hatırlattı." Jubal burnunu çekti. "Gerçekten böyle yapsalar hiç fena olmaz. Hatta belki kıza biraz iş yaptırmayı bile başarabilirim. Belki."

"Muhtemelen başarırsın. Çalışkan kızdır. Ve diğer ikisi de hamile mi?"

"Bulutların üzerinde uçuyorlar. Evde tampon stokluyorum çünkü ikisi de burada doğum yapacakmış. Çalışma alışkanlıklarım nasıl karmakarışık olacak! Kedi yavruları bile daha iyidir. Ama neden yuvarlak karınlardan birinin bile geline ait olmadığını varsayıyorsun?"

"Ah... Bilmem, sanırım Kokarca'nın bundan daha muhafazakâr olduğunu düşünüyorum... ya da daha dikkatli."

"Kimse Kokarca'ya fikrini sormazdı. Ben, bu konu üzerinde düşünüp onların çarpık küçük zihinlerinin nasıl çalıştığını çözmeye çalıştığım şu seksen-doksan yılda kadınlar hakkında öğrendiğim bir tek şey oldu: Kadın bir şeyi kafasına koyduysa, yapar. Erkeğin tek yapabileceği kaçınılmaz olana ayak uydurmaktır."

Ben kederli bir şekilde hızlı ayak oyunlarına başvurmak zorunda kaldığı -bazen de yeterince hızlı davranamadığı- zamanları düşündü. "Evet, haklısın. Şey, evlenmeyle falan alakası olmayan hangisi? Miriam mı? Ya da Anne mi?"

"Dur bakalım, gelinin hamile olduğunu söylemedim... ayrıca, müstakbel gelinin Dorcas olduğunu varsayıyorsun. Gözlerini iyice açmamışsın. Her şeyi doğru yapabilmek için deli gibi Arapça çalışan Miriam."

"Ha? O zaman şaşı bir babun olmalıyım."

"Kesinlikle öylesin."

"Ama Miriam her zaman Kokarca'yla atışırdı."

"Bir de köşe yazarı olacaksın. Hiçbir grup lise öğrencisini gözlemledin mi?"

"Evet ama Dorcas dans gösterisi hariç her şeyi yaptı."

"Bu Dorcas'ın her erkeğe olağan, sıradan yaklaşımı. Sana da öyle davrandı ama sanırım kafan başka yerde olduğu için fark etmedin. Boş ver. Sadece Miriam sana yüzüğünü gösterdiğinde, Sinbad'daki dev kartalın yumurtası kadar iri ve en

az o kadar nadir bir şey, şaşırmış gibi yap. Ve hangi ikisinin yavrulayacaklarını söylersem ne olayım, buna şaşıracağın kesin. Sadece ikisinin de durumdan memnun olduklarını aklında tut... işte bunun için sana önceden ipucu veriyorum, sonra onların 'yakalandıklarını' düşündüklerini sanma hatasını yapma. Yakalanmazlar. Yakalanmadılar. Onlar hallerinden gayet memnunlar." Jubal iç çekti. "Ama ben değilim. Meşgulken çevremde koşuşturan küçük ayakların sesinden zevk alamayacak kadar yaşlıyım... ama buna karşılık elimden gelirse ve onları ikna edebilirsem mükemmel sekreterlerimi kaybetmeyeceğim... aslında çocukları da severim, biliyorsun. Ama şunu söylemeliyim ki bu ev, Jill'in Mike'ın ayaklarını yerden kestiği akşamdan beri giderek daha düzensiz oluyor. Bunun için onu suçlamıyorum... senin de suçladığını sanmıyorum."

"Hayır, suçlamıyorum ama Jubal, şunu açıklığa kavuşturayım. Mike'ın yataktan yatağa gezisini Jill'in başlattığını mı düşünüyorsun?"

"Hı?" Jubal şaşırmış görünüyordu, sonra olanları düşündü ve gerçeği kesin olarak bilmediğini kabullendi... sadece bir sonuç çıkarma zamanı geldiğinde Mike'la birlikte giden kişi Jill olduğu için böyle bir varsayımda bulunmuştu. "Kimmiş?"

"Sen olsan 'Burnunu bu işe sokma, birader' derdin. Sana söylemek istiyorsa, söyler. Ama Jill bana söyledi... daha doğrusu, senin yaptığın gibi varsayımlardan sonuçlar üretmeye başlayınca hatamı düzeltti. Hımın..." Ben düşündü. "Anladığım kadarıyla, dördünün arasında ilk sayıyı yapmayı başaran, bunu şans eseri yapmış."

"Hımın... evet. Sanırım haklısın."

"Jill öyle düşünüyor. Ama bunun yanında Mike'ın kendisine en uygun olanı baştan çıkarmasının ya da onun tarafından baştan çıkarılmasının (bu daha doğru) büyük bir şans ol-

duğunu da ekliyor. Jill'in kafasının nasıl işlediği hakkında biraz fikrin varsa bu sana gerekli ipucunu verecektir."

"Lanet olsun, ben *kendi* aklımın bile nasıl işlediğini bilmi-

yorum... Jill'e gelince, ne kadar aşk sarhoşu olursa olsun vaizliğe başlayacağını tahmin etmezdim; dolayısıyla onun kafasının nasıl işlediğini bilmediğim kesin."

"Pek vaaz verdiği söylenemez; ona da geleceğiz. Jubal, takvimden ne çıkarıyorsun?"

"Hı?"

"Ne demek istediğim biliyorsun. Her ikisini de hamile bırakanın Mike olduğunu düşünüyorsun. En azından her iki durumda Mike'ın burayı ziyaret zamanları tutuyorsa öyle düşüneceksin."

"Bunu nereden çıkarıyorsun, Ben?" dedi Jubal, kendini savunmak istercesine. "Böyle düşünmene yol açacak hiçbir şey söylemedim."

"Haydi oradan. İkisinin de hallerinden gayet memnun olduklarını söyledin. Şu lanet olası süpermenin kadınlar üzerindeki etkisini biliyorum."

"Dur bakalım, evlat; o senin su kardeşin."

"Biliyorum ve onu seviyorum da," dedi Ben, aklı başında bir tonda. "Bir gün eşcinsel olmaya karar versem, seçeceğim tek kişi Mike olurdu. Bu da onların neden hallerinden memnun olduklarını anlamam için iyi bir sebep."

Jubal gözlerini bardağına dikti. "Belki de sadece öyle olduğunu umuyorlar. Ben, bana sorarsan *senin* isminin listede olması da olası, hatta Mike'ınkinden daha bile fazla. Değil mi?"

"Jubal, sen çıldırmışsın!"

"Sakin ol. Kimse seni evlendirmeye falan çalışmıyor, söz veriyorum. Zaten çifteme düğün kıyafetini de giydirmedim. O kadar meraklı değilim, buradakilerin yataklarını da kontrol etmem. Tanrı'nın milyarlarca adı aşkına bana yardımcı ol, Ben, kimsenin işine burnumu sokmayı istemem ama her ne

kadar aklımı kaçırmış olsam da -insanlar son birkaç yıldır bunu normal karşılıyor- gözlerim ve kulaklarım gayet sağlamdır... ve evimin içinde bir bando resmi geçit yaparsa, bunu eninde sonunda fark ederim. Soru: Bu evde düzinelerce kez kaldın. O gecelerin birinde bile yalnız yattın mı?"

"Seni dolandırıcı seni! Şey, buraya ilk geldiğim gece yalnız yatmıştım."

"Dorcas hasta falandı herhalde. Hayır, hatırladım, o gece sakinleştirici almıştın. Benim hastamdın; o sayılmaz. Başka bir gece? Bir kez bile?"

"Sorunun konuyla alakası da bir dayanağı da yok, bunu cevaplayacak kadar alçalacak değilim."

"Sanırım bu uygun bir cevap. Ama lütfen eve yeni eklenen odaların benimkinden mümkün olduğunca uzak olduğuna dikkat et. Ses yalıtımı asla kusursuz olmuyor."

"Jubal, bana sorarsan senin adın o listede benimkinden çok daha üst sıralarda yer alır gibi geliyor."

"Ne?"

"Larry ve Duke'ten bahsetmiyorum bile. Ama Jubal, hemen herkes senin, Sultanlar işsiz kaldığından beri kurulmuş en gösterişli hareme sahip olduğunu düşünüyor. Şey, beni yanlış anlama... herkes sana imreniyor. Ama aynı zamanda senin kart bir zampara olduğunu düşünmekten de geri kalmıyorlar."

Jubal, karşılık vermeden önce parmaklarını sandalyesinin kolunda bir süre tıkırdattı. "Ben, yaşı benden küçük olanların benimle arkadaş gibi konuşmalarına aldırmam. Hatta insanları böyle davranmaya yönlendiririm, biliyorsun. Ama bazı durumlarda yaşıma saygı gösterilmesini beklerim. Bu da onlardan biri."

"Üzgünüm," dedi Ben, kararlılığını koruyarak. "Senin benim seks yaşantımı yerden yere vurman normalse, benim de eşit derecede açıksözlü olmamda bir sakınca yok diye düşünmüştüm."

"Hayır, hayır, hayır Ben! Beni yanlış anladın. Sorgulaman son derece normaldi ve yaptığın yorumlar da hak ettiğimden fazla değildi. Bu konuda kızların bana saygı göstermelerini kastetmiştim."

"Ah..."

"Senin de belirttiğin gibi yaşlıyım... oldukça yaşlıyım. Aramızda kalsın, hâlâ cinsel isteklerimde bir azalma olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Ama bu cinsel isteklerim beni yönlendirmiyor ve kart zamparanın teki de değilim. İnan bana, geçmişte keyfini çıkardığım ve tekrar yaşamayı düşünmediğim şu boş zaman aktivitelerinde hep onurlu ve kendine saygılı davranmayı tercih ederim. Ben, benim yaşımdaki bir adam en depresif zamanlarında bir varoş çöplüğü gibi görünse de genç bir kızı yatağa atacak kadar çekici olabilir; hatta onu hamile bırakıp bu iltifat için bir teşekkür bile alabilir; yani eksik kalmaması muhtemeldir ama sadece üç yolla: para... ya da ikincisi, paraya eşdeğer olan vasiyet ve benzeri şeyler... ve bir soru için ara verelim: Bu üç kızdan herhangi birinin -dört diyelim, Jill'i de katalım- genç ve yakışıklı bile olsa bir erkekle *bu* nedenlerden dolayı yatacağını düşünebiliyor musun?"

"Hayır. Kategorik olarak hayır, hiçbiri yatmaz."

"Teşekkürler, bayım. Ben sadece hanımefendilerle birlikte vakit geçirim; bunu bildiğinin farkındayım. Üçüncü etken ise oldukça kadınlara özgü bir şey. Tatlı, genç bir kız, yaşlı bir moruğu sadece ona yakınlık duyduğu, onun adına üzüldüğü ve onu mutlu etmek istediği için yatağa atabilir. Bu sebep geçerli olabilir mi?"

"Ih... evet Jubal. Sanırım olabilir. Hem de dördü için birden."

"Bence de öyle. Ama onlardan birinin bana acımasından nefret edeceğim kesin. Şu dört hanımdan birinin geçerli bulabileceği bu üçüncü sebep, *benim* için geçerli *değil*. Buna kat-

lanamam. Benim bir saygınlığım var, bayım ve bunu kaybetmeye başlarsam umarım kendimi yok edecek kadar mantıklı kalmayı başarırım. Bu yüzden, lütfen adımı listeden çıkar."

Caxton sırıttı. "Pekâlâ, seni inatçı yaşlı moruk. Umarım senin yaşına geldiğimde baştan çıkarılmaya karşı bu kadar dayanıklı olmam."

Jubal gülümsedi. "İnan bana, baştan çıkarılıp sonra karşı koymak, karşı koymayıp sonra hayal kırıklığına uğramaktan iyidir. Duke ve Larry'ye gelince: Bilmiyorum ve umursamıyorum da. Buraya ne zaman birisi çalışıp yaşamak ve ailenin bir parçası olmak için gelse, ona açıkça burasının işçilerin kötü koşullarda çalıştırıldığı bir fabrika ya da bir kerhane olmadığını, bir ev olduğunu hatırlatırım... dolayısıyla burası da tüm iyi ailelerde olduğu gibi anarşi ve tiranlığın bir karışımıdır, demokrasiye yer yoktur. Yani herkes, benim emirlerime uymak haricinde istediğini yapmakta özgürdür ama emirlerim oylama ya da tartışmaya açık değildir. Buna karşılık tiranlığım, eğer herhangi bir şekilde varsa onların aşk hayatlarına karışacak kadar ileri gitmez. Burada yaşayan tüm çocuklar özel hayatlarını makul biçimde kendilerine saklarlar. En azından..." Jubal hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "... Marslı etkisi işlerin kontrolden çıkmasına yol açana kadar öyleydi... bu seni de kapsıyor, su kardeşim. Ama Duke ve Larry şu ya da bu şekilde daha kontrollüydüler. Belki de kızları buldukları her çalının arkasına götürüyorlardı. Öyle olsa bile ben buna hiç şahit olmadım... üstelik hiç çığlık falan da duymadım."

Ben, Jubal'in sunduğu gerçeklere birkaç şey daha eklemeyi düşündü, sonra bundan vazgeçti. "Öyleyse onun Mike olduğunu düşünüyorsun."

Jubal yüzünü buruşturdu. "Evet, bence Mike. O kısımda bir sorun yok.. sana kızların hallerinden gayet memnun olduklarını söyledim... ayrıca iflas etmiş falan da değilim ve kızlara haber bile vermeden Mike'tan istediğim kadar para

sızdırabilirim. Bebekleri hiçbir sorun yaşamayacak. Ama Ben, ben Mike'ın kendisi hakkında endişeliyim. Hem de çok."

"Ben de öyle, Jubal."

"Jill için de. Onu da unutmayalım."

"Şey... Jubal, Jill sorun değil ya da bu en azından benim kişisel problemim. Bu da benim şanssızlığım ama kin falan tutmuyorum. Sorun Mike."

"Lanet olsun, neden ahlaksızca kürsülerde tepinmeyi bırakıp eve dönmüyor?"

"Hımm... Jubal, yaptığı tam olarak bu değil," dedi Ben. "Oradan geliyorum," dedi ekledi.

"*Ha?* Niye daha önce söylemedin?"

Ben iç çekti. "Önce sanattan bahsetmek istedin, sonra dert yandın, sonra da dedikodu yapmaya giriştin. Söylemeye fırsatım oldu mu ki?"

"Şey... tamam. Kürsü senin."

"Cape Town Konferansı'nı izlemiş dönüyordum; bir günü araya sıkıştırıp onları ziyaret ettim. Gördüklerim beni öylesine acayip endişelendirdi ki Washington'da üç-dört günün köşe yazılarını halledecek kadar kaldım ve doğruca buraya geldim. Jubal, Douglas'ın musluğu kapatmasını ve tüm bu operasyona son vermesini sağlayamaz mısın?"

Jubal başını iki yana salladı. "Her şeyden önce, bunu yapmam. Mike'ın nasıl yaşadığı sadece kendisini ilgilendirir."

"Benim gördüklerimi görsen yaparsın."

"Hayır! Zaten, *yapamam* da. Douglas da yapamaz."

"Jubal, Mike'ın onun parası hakkında vereceğin her kararı kabul edeceğini gayet iyi biliyorsun. Muhtemelen bunu anlamayacaktır bile, en azından sorgulamayacağı kesin."

"Ah, hem de nasıl anlayacaktır! Ben, kısa süre önce vasiyetini yazdı, hem de kendi başına -avukat yardımı yok- ve gözden geçirmem için bana yolladı. Vasiyet bugüne kadar gördüğüm en kurnazca hazırlanmış yasal dokümanlardan bi-

riydi. Sülalesine bile fazlasıyla yetecek kadar büyük bir servetinin olduğunu fark etmiş; bu yüzden parasının yarısını, diğer yarıyı koruyacak şekilde ayarlamış... öyle ki vasiyete itiraz etmeye kalkan herkes zararlı çıkıyor. Oldukça alaycı bir doküman ve hem yasal, hem de gerçek ebeveynlerinin akrabaları tarafından gelebilecek olası hak iddialarına karşı tuzaklarla dolu olmakla kalmıyor -bir piç olduğunu biliyor ama bunu nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok- aynı şekilde *Envoy* mürettebatını da kapsıyor... ortaya çıkan bir akrabanın ilk anda iyi görünecek iddialarını mahkemeye gitmeksizin halletmek için cömertçe bir yol bulmuş ve işleri öyle ayarlamış ki birilerinin mahkemeye gidip vasiyete itiraz edebilmesi için neredeyse hükümeti devirmesi gerek... ve ayrıca bu vasiyetnamede sahip olduğu her hisse senedi, bono, sigorta ve mülkten haberdar olduğunu gösteriyor. Ben bile bu belgede itiraz edecek *hiçbir şey* bulamadım." ("Buna *senin* için ayırdığı varlık da dahil, kardeşim!" diye düşündü Jubal.) "Sonra bu belgenin holografik orijinallerini pek çok farklı yere dağıtmakla uğraşmış... ve yarım düzine Adil Tanık da belgeyi zihinlerinde tutuyor. Bu yüzden *bana*, o ne olduğunu anlayamadan parasına bir şeyler yapabileceğimi söyleme sakın!"

Ben üzgün görünüyordu. "Keşke yapabiliyor olsaydın."

"Yapmam. Ama bu sadece başlangıç. Yapabilsek bile bir yararı olmazdı. Mike neredeyse bir yıldır kullanım hesabından bir dolar bile çekmedi. Biliyorum çünkü Douglas arayıp hesaptaki paranın büyük kısmını bir yerlere yatırmasının iyi olup olmayacağını sordu. Mike zahmet edip mektuplarına cevap vermemiş. Douglas'a Mike'ın tam bir baş ağrısı olduğunu söyledim... ama yetkili temsilci ben olsaydım, müvekkilimin son talimatlarını uygulamaya devam ederdim diye ekledim."

"Hiç para çekmemiş mi? Jubal, oldukça çok para harcıyor."

"Belki de şu kilise sahtekârlığı iyi para getiriyordur."

"İşin garip tarafı da o zaten. Tüm Dünyalar Kilisesi gerçekte bir kilise değil."

"Ne peki?"

"Şey, esas olarak orası bir dil okulu."

"Tekrar eder misin?"

"Marsça öğretmek için."

"Şey, bunda bir sakınca yok. Ama madem öyle, adını kilise koymamasını tercih ederdim."

"Şey, sanırım yasal tanımlamalar çerçevesinde bakıldığında, orası bir kilise."

"Bak, Ben. Bir mezhep çıkıp da kaykayla kaymanın ibadetlerinin bir parçası olduğunu iddia ediyorsa, bir kaykay pisti bile kilise sayılabilir. O kadar ileri gitmeye de gerek yok; sadece çoğu kilisede çalınan müzik nasılsa kaymanın da öyle, gerekli olmasa bile hoş olduğunu söyle yeter. Tanrı'yı yüceltmek için şarkı söyleyebiliyorsan, aynı şekilde kaykayla da kayabilirsin. İnan bana, bu defalarca tartışıldı. Malaya'da -dışarıdan bakan birine göre- yılan çiftliği olmaktan başka bir işe yaramayan tapınaklar var... ama Yüksek Mahkeme onları birer 'kilise' olarak kabul ediyor ve onlara bizim mezheplerimizle eşit şekilde davranıyor."

"Şey, Mike Marsça öğretmenin yanı sıra yılan da yetiştiriyor. Ama Jubal, bunda kural dışı sayılan *hiçbir şey* yok mu?"

"Hımm... bu önemsiz bir nokta. Mahkemelerce belirlenmiş bazı ufak kısıtlamalar var. Bir kilise fal bakmak ya da ölülerin ruhlarını çağırmak karşılığı ücret alamaz ama bağışları kabul edebilir... ve sonunda 'bağışlar' gelenekselleşip ücret halini alır. İnsan kurban etmek her yerde yasaktır ama dünyanın pek çok yerinde, hatta belki burada, eski özgürlükler diyarı ve cesurların vatanında bile yapılmadığından kesin olarak emin olduğumu söyleyemeyeceğim. Başka türlü olsa yasaklanacak bir şeyi din kisvesi altında yapmanın yolu, her şe-

yi iç tapınakta yapıp dindarları dışarıda tutmaktır. Neden, Ben? Mike asılmasına ya da hapse girmesine yol açacak bir şeyler mi yapıyor?"

"Şey, bilmiyorum. Muhtemelen hayır."

"İyi o zaman, eğer dikkatliyse Fostercılar her şeyi kılıfına uydurup sıyırmanın yollarını gösterdiler. Joseph Smith* çok daha azını yaptığı için linç edilmişti."

"Aslına bakarsan Mike, Fostercılardan pek çok şey araklamış. Beni endişelendiren şeylerin bir kısmı da o."

"Ama seni tam olarak endişelendiren ne?"

"Şey, Jubal, bu bir 'su kardeşi' meselesi."

"Pekâlâ, bunu tahmin etmiştim. Gerekirse kızgın demirler ve işkence masalarını göğüslemeye hazırım. Dişlerimden birini oydurup içinde zehirli bir kapsül taşımaya başlayayım mı? Konuşma ihtimalime karşı?"

"Şey, iç çemberin üyelerinin, zehre falan gerek kalmadan gerektiğinde ânında çözülebiliyor oldukları iddia ediliyor."

"Üzgünüm, Ben. O kadar ileri gidemem. Boş ver, işkenceye karşı son savunmayı yapmanın başka yollarını biliyorum. Anlat bakalım."

"Bana önce Marsça öğrenirsem, istediğim anda çözülebileceğimi söylüyorlar. Boş ver. Jubal, Mike'ın yılan yetiştirdiğini söylemiştim. Bunu hem gerçek, hem de mecazi anlamıyla kullandım... tüm kilise bir yılan çukuru gibi. Sağlıksız.

"Ama önce sana tarif edeyim. Mike'ın Tapınağı büyük bir yer, neredeyse bir labirent. Halka açık toplantılar için bir oditoryum, davetle girilen toplantılar için birkaç ufak salon da-

*) Joseph Smith (1805 - 1844): Mormon kilisesinin kurucusu. ABD başkanlığına adaylığını koyacak kadar popüler olmuş, ancak bu yüzden Mormon olmayanların tepkisini çekmiş, sonrasında vatana ihanetten yargılanıp tutuklanmış ve hapishanede kardeşiyle birlikte linç edilmiştir.

ha, pek çok küçük oda ve özel daireler, pek çok hem de. Jill bana bir radyograf yollayıp nereye gitmem gerektiğini söyledi, ben de tapınağın arkasındaki caddede, özel dairelerin bu-

lunduğu tarafın kapısının önünde indim. Özel daireler ana oditoryumun üzerinde ve oraları bir şehirde yaşarken tamamen gizli bir hayatın olabileceği gibi yapmışlar."

Jubal başıyla onayladı. "Anlamlı. Yaptıkların ister yasal, ister yasadışı olsun, meraklı komşular sağlığa zararlıdır."

"Bu durumda bu oldukça iyi bir fikir. Bir çift dış kapıdan içeri girdim; sanırım önce üzerimdekileri kontrol ettiler ama detektörü göremedim. İki otomatik kapıdan daha geçtim ki her ikisi de bir saldırı birliğini yavaşlatmaya yeter, sonra bir zıplatma tüpünden yukarı çıktım. Jubal, bu bildiğin zıplatma tüplerinden değildi. Yolcu tarafından değil, göremediğin biri tarafından kontrol ediliyordu. Bu da gizliliğe verdikleri önemin ve elde etmekteki kararlılıklarının bir başka kanıtı; bir saldırı birliğinin oraya çıkabilmek için özel tırmanma ekipmanlarına ihtiyacı var. Hiçbir yerde merdiven yok. Ayrıca, normal bir zıplatma tüpü gibi de değildi... açıkçası, mümkün olduğunca onları kullanmaktan kaçınırım; midemi bulandırıyorlar."

"Ben onları hiç kullanmadım ve kullanmayacağını da," dedi Jubal, sertçe.

"Buna binmeyi umursamazdın bile. Bir tüy gibi nazikçe yükseldim."

"Ben almayayım. Makinelere güvenmiyorum. Canı yakabiliyorlar," dedi Jubal. "Ama Mike'ın annesinin tüm zamanların en iyi mühendislerinden biri olduğunu ve babasının -gerçek babasının- da birinci sınıf bir pilot ve becerikli bir mühendis olduğunu, üstelik her ikisinin de dâhi seviyesinde olduklarını belirtmeliyim. Eğer Mike, zıplatma tüplerini insanların kullanımına gerçekten uygun olacak şekilde geliştirdiyse, buna şaşırmamak gerek," diye ekledi.

"Belki de. Tepeye vardım ve hiçbir şeye tutunmak ya da bir güvenlik ağına güvenmek zorunda kalmadan rahatça indim; hatta etrafta ağ falan da yoktu zaten. Benim için açılan bir kapı daha ve sonra devasa bir oturma odasına girdim. Devasa! Garip bir dekorasyonu vardı, oldukça sade görünüyordu. Jubal, bir de bazı insanlar senin evinin garip olduğunu düşünür."

"Neden bilemiyorum. Sade ve rahat oysa."

"Şey, senin evin, Mike'ın sahip olduğu garip şeyin yanında Jane Teyzenin Ahlaklı Genç Kızlar Okulu gibi kalır. Daha içeri yeni girmiştim ki inanılmaz bir şeyle karşılaştım. Çenesinden ayak parmaklarına kadar dövmeyle kaplı bir yavruyla... ve üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Lanet olsun, bir incir yaprağı bile örtmemişti... her yeri dövmeyle kaplıydı. Müthişti!"

"Sen büyük şehirde yaşayan köylünün tekisin, Ben," dedi Jubal, yavaşça. "Bir zamanlar dövmeli bir kız tanırdım. İyi bir kızdı. Bazı aşırılıkları vardı. Ama tatlıydı."

"Şey..." Ben durdu. "Sadece ilk izlenimimi anlatmaya çalışıyordum. Bu kız da oldukça hoştu, tabii ki resimsel fazlalıklarına alışınca... ve tabii genelde yanında bir yılanla gezdiğini de unutmamak gerek. Aslında yılanları yetiştiren Mike değil, o."

Jubal başını iki yana salladı. "Acaba aynı kadın olabilir mi diye düşünüyordum. Bütünüyle dövmeyle kaplı kadınlara bugünlerde pek rastlanmıyor. Ama benim otuz yıl kadar önce tanıdığım kadın -o olamayacak kadar yaşlı olmalı zaten- çoğunluğun yaptığı gibi yılanlardan son derece korkardı. Ama ben yılanları severim... arkadaşınla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Mike'ı ziyaret edersen onunla da tanışırsın. Bir çeşit kâhya diyebilirsin, aynı zamanda da tabiri bağışlarsan, bir rahibe. Patricia ama ona 'Pat' ya da 'Patty' diyorlar."

"Ah, evet! Jill ondan bahsetmişti... ve onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyor. Ama dövmelerinden bahsetmemişti. Herhalde konuyla alakası olmadığını düşündü. Ya da beni il-

gilendirmeyeceğini."

"Ama neredeyse senin arkadaşın olabilecek yaşta. Öyle olduğunu söylüyor. 'Yavru' derken bir kez daha ilk izlenimimi aktarıyordum. Yirmili yaşlarında görünüyor; oysa en büyük çocuğunun o yaşlarda olduğunu iddia ediyor. Her neyse, beni karşılamak için geldi, yüzünde koca bir gülümseme vardı, kollarını boynuma dolayıp beni öpüverdi. 'Sen Ben'sin, biliyorum. Hoş geldin, kardeşim! Sana su vereyim!'

"Beni bilirsin, Jubal. Yıllardır şu gazete hengâmesi içindeyim... epey tecrübe yaşadım. Ama bugüne kadar hiç üzerinde dövmeden başka bir şey olmayan tümüyle yabancı bir yavru tarafından öpülmemiştim... üstelik bir collie yavrusu kadar dost canlısı ve şefkatli olmaya kararlıydı. *Utandım.*"

"Zavallı Ben. Kalbim kan ağlıyor."

"Lanet olsun, senin de başına gelse aynı şeyleri hissederdin."

"Hayır. Unutma, ben dövmeli bir kadınla daha önce tanışmıştım. Üzerlerindeki dövmelerle kendilerini giyinik hissederler... ve giymekten hiç hoşlanmazlar. En azından sevgili dostum Sadako öyleydi. Japon'du. Ama tabii, Japonlar bizim gibi vücutlarını umursamazlar."

"Şey," diye karşılık verdi Ben. "Patty'nin de vücudunu umursadığı söylenemez... sadece dövmelerini umursuyor. Öldüğünde, George'un anısına, içinin doldurulmasını ve çıplak olarak sergilenmeyi istiyor."

"'George?'"

"Özür dilerim. Kocası. Neyse ki çoktan cennete gitmiş... oysa Patty ondan bir bira içmeye çıkmış gibi bahsediyor. Bu

arada sanki kendisi her an doldurulup sergilenmeyi bekliyormuş gibi davranıyordu. Ama aslına bakarsan Pat bir hanımefendi... ve çok fazla utanmama yol açmadı."

OTUZ BİR

Ben Caxton daha ne olduğunu bile anlayamadan Patricia kollarını onun boynuna dolamış ve ona tam bir kardeşlik öpücüğü vermişti bile. Pat onun huzursuzluğunu hemen hissetmiş ve şaşırmıştı çünkü Michael ona Ben'i beklemesini söylemiş, yüz hatlarını zihninde göstermiş ve ona Ben'in tam bir kardeş, İç Yuva'nın bir parçası olduğunu açıklamıştı. Ayrıca Jill'in de Michael'den sonra bir tek Ben'le yakınlaştığını biliyordu... Michael her zaman ilk sırada gelirdi çünkü o hepsinin hayat veren su hakkındaki tüm bilgilerinin kaynağıydı.

Ama Patricia'nın doğasının temelinde herkesi kendisi gibi mutlu etmek için sınırsız bir arzu vardı; bu yüzden kendini biraz frenledi. Ben'e giysilerini çıkarmasını söyledi ama bunu çok rahat bir tavırla yaptı ve konuyu üstelemedi, sadece ayakkabılarını çıkarmasında ısrar etti, Yuva'nın hiçbir yerinde çıplak ayaklara zarar verecek bir şey olmadığını anlattı, buna karşılık ayakkabıların Yuva'ya zarar verebileceğini ima etti... yerler yumuşak ve sadece Michael'ın güçleri sayesinde olabilecek şekilde temizdi... ki Ben bunu kendisi de görebiliyordu.

Bunun dışında Patricia, Ben'in Yuva'yı çok sıcak buldu-

ğundan dolayı çıkarmak isteyeceği giysileri nereye asabileceğini göstermekle yetindi ve ona bir içki getirmeye gitti. Ne istediğini sormadı; onları Jill'den öğrenmişti. Ben'in günün bu saatinde Skoç viski ve soda yerine bir duble martiniyi tercih edeceğine karar verdi, zavallıcık yorgun görünüyordu. Elinde ikisi için birer içkiyle odaya döndüğünde Ben ayakkabılarını ve ceketini çıkarmıştı. "Kardeşim, asla susuz kalmayasın."

"Suyu paylaşıyoruz," diye onayladı Ben ve içkisinden bir yudum aldı. "Ama bunun içinde çok az su var."

"Yeterli," diye karşılık verdi Patricia. "Michael suyun sadece düşüncede bile olabileceğini söylüyor; önemli olan paylaşmak. Onun doğru konuştuğunu grokluyorum."

"Grokluyorum. Ve bu, tam da ihtiyacım olan şeydi. Teşekkürler, Patty."

"Sahip olduklarımız senin ve sen de bizimsin. Evine sağ salim döndüğüne sevindik. Şu anda diğerleri ya törende ya da ders veriyorlar. Ama aceleye gerek yok; bekleme bittiğinde gelecekler. Yuva'yı dolaşmak ister misin?"

Ben'in kafası hâlâ karışık olsa da etraf ilgisini çekmişti, Patricia'nın ona rehberlik etmesine izin verdi. Bazı yerler oldukça sıradandı: bir tarafında bir bar bulunan devasa bir mutfak -içinde pek fazla eşya yoktu ve zeminde her yerdeki o ayaklara iyi gelen yumuşak kaplama vardı ama büyüklüğü hariç ilgi çekici değildi- Jubal'inkinden bile daha dolu bir kütüphane, geniş ve lüks banyolar, yatak odaları - Ben içlerinde yatak yerine sadece her yerdekinden daha yumuşak zemin kaplamaları olsa da onların yatak odası olmaları gerektiğine karar vermişti. Patty bunlara 'küçük yuvalar' diyordu ve ona, genelde kendi uyuduğu odayı gösterdi.

Odada Patricia'nın yılanları vardı.

Odanın bir tarafı yılanların rahatı için düzenlenmişti. Ben, yılanlarla ilgili hafif huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı ama

sonra kobraları gördü. "Sorun yok," diye onu rahatlatmaya çalıştı Patricia. "Önlerinde camdan bir engelimiz vardı. Ama Michael onlara bu çizgiyi geçmemeleri gerektiğini öğretti."

"Sanırım camdan bir engele güvenmeyi tercih ederim."

"Pekâlâ, Ben." Patricia çabucak yerden tavana uzanan cam engeli yerleştiriverdi. Yine de Ben odadan ayrıldıklarında kendini daha iyi hissetti, hatta Patricia'nın yüreklendirmesiyle Cicim'i okşamayı bile başardı. Devasa oturma odasına dönmeden önce Pat ona bir oda daha gösterdi. Bu oda büyük ve daire şeklindeydi, zemini neredeyse yatak odalarınınki kadar yumuşaktı ve içeride hiç eşya yoktu. Odanın ortasında, neredeyse bir yüzme havuzu büyüklüğünde yuvarlak bir havuz vardı. "Bu," dedi ona Pat, "En İç Tapınak, Yuva'ya yeni kardeşleri kabul ettiğimiz yer." Havuza doğru ilerledi ve ayağını suya soktu. "Tam olması gerektiği gibi," dedi. "Suyu paylaşıp yakınlaşmak ister misin? Ya da yüzmek?"

"Ah, şimdi değil."

"Beklemek var," diye onayladı Pat. Oturma odasına döndüler ve Patricia ona bir içki daha getirdi. Ben geniş, rahat bir kanepeye yerleşti ve neredeyse ânında tekrar ayağa kalktı. Zaten Yuva onun için oldukça sıcaktı, ilk içkisi iyice terlemesine yol açmıştı ve vücut hatlarına kusursuz bir şekilde uyum sağlayıp onu sarmalayan bir koltuğa oturmak fazla gelmişti. Hava bu kadar sıcakken Washington'daymışçasına giyinik durmanın aptalca olduğuna karar verdi -üstelik Patty'nin üzerinde sadece mürekkep ve turlarının ikinci kısmından beri omzunda taşıdığı yılandan başka bir şey yokken-, Patty'nin onu kışkırtmaya çalışmadığı belliydi ama öyle bile olsa yılan, Ben'in uzak durmasına yeterdi.

Üzerinde sadece külotu kalana kadar soyundu ve tüm giysilerini girişe astı. Bu sırada, içeri girdiği kapının arkasına asılı tabelayı gördü: "*Giyinmeyi unutmadın, değil mi?*"

Böyle garip bir ev için dalgınlık olasılığına karşı böyle na-

zik bir uyarının gerekli olduğuna karar verdi. Sonra, içeri girerken dikkati Patty'nin görünüşünde olduğundan gözden kaçırdığı bir başka şeyi fark etti. Kapının her iki yanında birer büyük kâse vardı ve ikisi de parayla doluydu.

Hatta doludan da öteydi... farklı değerlerdeki Federasyon banknotları yerlere saçılmıştı.

Patricia döndüğünde Ben, bu garip manzaraya bakıyordu. "İşte içkin, Kardeşim Ben. Mutlulukta yakınlaşalım."

"Ah, teşekkürler." Bakışları tekrar paralara döndü.

Pat onun nereye baktığını fark etti. "Benim beceriksiz bir ev hanımı olduğumu düşüneceksin, Ben ve haklısın. Michael temizliğin çoğunu yaparak işleri öyle kolaylaştırıyor ki bazen unutuyorum." Yere çömeldi, dökülmüş paraları topladı ve daha az dolu olan kâseye tıkıştırdı.

"Patty, bunlar ne için?"

"Ah. Bu kapı sokağa açıldığından onları burada tutuyoruz. Sadece kolaylık olsun diye. Aramızdan biri Yuva'dan dışarı çıkacaksa -örneğin ben her gün alışveriş için çıkıyorum- paraya ihtiyacı olacağı kesin. Bu yüzden paraları çıkarken almayı unutmayacağın bir yerde tutuyoruz."

"Yani... öylece bir avuç banknot alıp gidiyor musunuz?"

"Tabii ki, tatlım. Ah, ne demek istediğini anlıyorum. Ama burada bizden başka kimse olmuyor. Asla misafir falan gelmez. Aramızdan dışarıda dostları olanlar varsa -tabii ki hepimizin var- alt katta pek çok güzel oda var, yabancıların alışkın olduğu türden, sıradan odalar. Dostlarımızla orada görüşüyoruz. Bu para, zayıf birini baştan çıkaracak bir yerde durmuyor."

"Hah! Ben de oldukça zayıf sayılırım!"

Pat, bu espriye nazikçe güldü. "Zaten senin olan bir şey seni nasıl baştan çıkarabilir ki? Sen de Yuva'nın bir parçasısın."

"Ih... sanırım öyle. Ama hırsızlardan korkmuyor musunuz?" Kâselerde ne kadar para olduğunu tahmin etmeye ça-

lışıyordu. Banknotların çoğu çift rakamlıydı... lanet, yerde, Patty'nin toparlarken unuttuğu bir tanesinin üzerinde üç sıfır görebiliyordu.

"Bir hırsız girdi, hem de geçen hafta."

"Yani? Ne kadar çaldı?"

"Ah, bir şey çalamadı. Michael onu gönderdi."

"Polis mi çağırdı?"

"Ah, hayır, hayır! Michael kimseyi polise teslim etmez. Bunun yanlışlık olduğunu grokluyor. Michael sadece..." Omuz silkti, "... onu gönderdi. Sonra Duke bahçe odasının tepesindeki pencereyi onardı, orayı sana gösterdim mi? Harikadır... zeminde çimenler var. Ama senin de evinin zemininde çimenler olduğunu hatırladım, Jill söylemişti. Michael ilk kez senin evinde bunu görmüş. Tüm zemin çimen mi? Her oda mı?"

"Sadece oturma odam."

"Eğer bir gün Washington'a gelirsem, üzerinde yürüyebilir miyim? Yatabilir miyim? Lütfen?"

"Tabii ki, Patty. Ih... orası senin."

"Biliyorum, tatlım. Ama orası Yuva'nın içinde değil ve Michael bize, cevabın evet olacağını bilsen de yine de sormanın iyi olduğunu öğretti. Üzerinde yatıp vücuduma dokunan çimenleri hissedeceğim ve kardeşimim 'küçük yuva'sında olmanın Mutluluğunu tadacağım."

"Başımın üzerinde yerin var, Patty." Ben, kendine komşularının ne düşüneceğini zerre kadar umursamadığını hatırlattı ama yine de gelirken yılanlarını getirmeyeceğini umuyordu. "Ne zaman gelirsin?"

"Bilmiyorum. Beklemek bittiğinde. Belki Michael bilir."

"Şey. Mümkün olursa bana haber ver ki evde olayım. Olmazsa, Jill ara sıra değiştirsem de kapımın giriş kodunu her zaman bilir. Patty, kimse bu paranın miktarını takip etmiyor mu?"

"Niçin, Ben?"

"Ih, insanlar genelde bunu yapar."

"Şey, biz yapmıyoruz. Dışarı çıkarken istediğin kadar al; döndüğünde üzerinde ne kadar kaldıysa geri koy, tabii aklına gelirse. Michael cüzdanı dolu tutmamı söyledi. Para azalırsa ondan biraz daha alırım."

Ben bu konuyu bir kenara bıraktı, olayın basitliği onu şaşkına çevirmişti. Zaten Mike'tan ve daha sonra Jill ile Jubal'den Marslı kültürünün parasız komünizmi hakkında bir fikir edinmişti. Mike'ın burada da benzeri bir kapalı kültür oluşturduğunu görebiliyordu ve şu para dolu kâseler de Marslı kültüründen Arz ekonomisine geçiş noktasını belirtmekteydi. Patty'nin bunun sahte olduğunu... sadece Mike'ın müthiş serveti sayesinde olabildiğini bilip bilmediğini merak etti. Bunu sormamaya karar verdi.

"Patty, Yuva'da kaç kişi var?" İsteği dışında çok fazla kardeş edindiğini düşünüp endişeleniyordu, sonra bu düşüncenin anlamsızlığını fark etti; sonuçta, neden kimse ondan bir şey istesindi ki? Çimden oluşan halısının üzerinde yatmak dışında ondan isteyebilecekleri bir şey yoktu, onun kapısının girişinde altınla dolu kâseler bulunmuyordu.

"Bakalım... neredeyse yirmi taneler, tabii ki henüz Marsça bilmeyen ve henüz rahiplik yetkisi verilmemiş küçük kardeşleri de sayarsak."

"Sana yetki verildi mi, Patty?"

"Ah, evet. Ama ben çoğunlukla ders veriyorum. Marsça'ya giriş dersleri ve acemilik dönemindeki kardeşlere yardım falan. Dawn ve ben... hem Dawn, hem de Jill Başrahibeler. Dawn ve ben oldukça tanınmış Fostercılarız, bu yüzden ikimiz birlikte çalışarak diğer Fostercılara Tüm Dünyalar Kilisesi'nin onların inançlarıyla -tıpkı bir Baptistin Mason olmasına bir engel olmayışı gibi- çelişmediğini göstermeye uğraşıyoruz." Ben'e Foster'ın öpücüğünü gösterdi, anlamını açıkla-

dı ve sonra, Mike tarafından kondurulmuş öpücüğün muci zevi kardeşini gösterdi.

"Hepsi de Foster'ın öpücüğünün anlamını ve onu edin

menin ne kadar zor olduğunu biliyor... ve ayrıca, hepsi de Mike'ın mucizelerinin bir kısmını görmüş oluyor ve daha üst bir düzeye tırmanabilmek için uğraşıp didinmeye hazır oluyorlar."

"Çalışmak mı gerekiyor?"

"Tabii ki, Ben; onlar için öyle. Senin ve benim, tabii ki Jill ve birkaç kişinin daha -hepsini tanıyorsun- durumunda Michael, hepimizi doğrudan kardeşliğe çağırdı. Ama diğerleri söz konusu olduğunda Michael önce öğretiyi anlatıyor... bu bir inanç değil, inancın işleme prensiplerinin farkına varma diyelim. Bu da her şeyden önce Marsça öğrenmeleri gerektiği anlamına geliyor. Bu kolay bir iş değil; ben bile hâlâ kusursuz değilim. Ama çalışıp öğrenmek büyük bir mutluluk. Yuva'nın büyüklüğünü sormuştun; bir bakalım, Duke, Jill, Michael ve ben... iki Fostercı, Dawn ve ben... bir sünnetli Yahudi, karısı ve dört çocuğu..."

"Yuva'da çocuklar da mı var?"

"Ah, bir düzineden fazla. Burada değiller, biraz ötedeki yuvalıların yuvasındalar; ortalıkta bağırıp çağıran ve Ned'i kaldıran çocuklar varken kimse meditasyon yapamıyor. Görmek ister misin?"

"Ih, sonra."

"Küçük bir oğulları olan Katolik bir çift, ne yazık ki aforoz edildiler; rahipleri buraya geldiklerini öğrenmiş. Michael onlara özellikle yardımcı oldu; kötü ve son derece gereksiz bir şok yaşadılar. Her pazar sabahı normalde olduğu gibi kalkıp ayine katılıyorlardı ama çocuklar ağızlarından kaçırmışlar. Yeni mezhebe bağlı bir Mormon ailesi üç kişi ve de çocukları. Kalanlar da bildiğin Protestanlar ve bir ateist... aynen öyle, Mike onun gözlerini açana kadar ateist olduğunu sanıyor-

du. Buraya alay etmek için gelmişti; öğrenmek için kaldı... yakında bir rahip olacak. Ih, on dokuz yetişkin, emin olmak zor çünkü herkes, En İç Tapınak'taki ayinler hariç aynı anda Yuva'da olmuyor ama yine de bu rakamın doğru olduğunu sanıyorum. Yuva, seksen bir kişiyi ağırlayabilecek şekilde kuruldu - bu da 'dolu üç', yani üçün üçüncü kuvveti demek- ama Michael, daha büyük bir yuvaya ihtiyaç duyuncaya kadar uzun bir bekleyişin olacağını ve işte o zaman yeni yuvalar kuracağımızı söylüyor. Ben? Benim konuşmalarımı dinlemek yerine dış kilisenin bir ayinini izlemek, Michael'ın satış konuşmasını görmek istemez misin? Michael şu anda vaaz veriyor olmalı."

"Ah, evet, tabii ki pek sorun olmazsa."

"İstersen tek başına bile gidebilirsin. Ama sana eşlik etmek istiyorum... başka bir işim de yok. Bir saniye, tatlım, üzerime uygun bir şeyler giyeyim."

"Jubal, birkaç dakika sonra üzerinde Anne'in Tanık cüppesine benzeyen ama kesimi farklı bir cüppeyle çıkageldi, cüppenin yüksek bir yakası, melek kanatları şeklinde kolları ve üzerinde de Mike'ın Tüm Dünyalar Kilisesi'nin sembolü vardı: iç içe geçmiş dokuz çember ve geleneksel güneş sembolü. Bu kostüm bir rahibe cüppesiydi, onun giysisi; Jill ve diğer rahibeler de benzeri bir cüppe giyiyorlardı, tek fark, Patty'ninkinin dövmelerini kapatacak şekilde opak, kalın sentetik ipekten yapılmış oluşu ve aynı nedenle bileklerinde lastikleri olmasıydı. Ayrıca çorap da giymişti, hatta belki de külotlu çorap ve ayağında sandaletler vardı.

"Kıyafet onu çok değiştirmişti, Jubal. Bu ona çok saygın bir görünüm kazandırmıştı. Yüzü oldukça hoştu ve ilk tahminimden çok daha yaşlı görünüyordu; yine de tahminimde yirmi yıl yanıldığımı söyleyebilirim. Çok mükemmel bir teni var ve öyle bir cilde bir dövme iğnesi dokundurmak bence büyük bir ayıp.

"Tekrar giyindim. Bana sadece ayakkabılarımı çıkarmamı çünkü geldiğim yoldan dönmeyeceğimizi söyledi. Beni Yuva'nın arka tarafından bir koridora çıkardı; ayakkabılarımızı giymek için durduk ve sonra iki kat boyunca inip sonunda bir salona açılan bir rampadan indik. Burası esas oditoryuma tepeden bakan bir loca gibiydi. Mike platformun üstünde konuşuyordu. Ortada kürsü ya da sunak yoktu, burası sadece arka duvarında kocaman bir Tüm Dünyalar sembolünün asılı olduğu bir amfiydi. Platformda Mike'la birlikte duran bir başrahibe vardı ve uzaktan onun Jill olduğunu sandım ama değildi; ona benzeyen ve neredeyse onun kadar güzel başka bir kadındı. Diğer başrahibe, Dawn... Dawn Ardent."

"İsmi neydi dedin?" diye araya girdi Jubal.

"Dawn Ardent, bilmek istiyorsan kızlık soyadı Higgins."

"Onunla tanıştım."

"Biliyorum, seni sözde emekliye ayrılmış keçi. Sana âşık bile olmuş."

Jubal başını iki yana salladı. "Bir yanlışlık olmalı. Bahsettiğim 'Dawn Ardent'la iki yıl kadar önce, kısacık bir süre görüştük. Beni hatırlamaz bile."

"Seni hatırlıyor. Şu ticari pisliklerinin hepsinin, takma isimlerle yayınladıkların da dahil, kasetlerini alıyor. Onları dinleyerek uyuyormuş ve onlar güzel rüyalar görmesine sebep oluyormuş. Öyle diyor. Ayrıca senin kim olduğunu bildiğine şüphe yok. Jubal, büyük oturma odasının, yani Yuva'nın kalbinin tek bir dekorasyon eşyası var, sözlerimi bağışlarsan... senin gerçek boyutlarda renkli bir büstün. Sanki, yüzünde korkunç bir gülümsemeyle dururken kafan koparılmış gibi duruyor. Anladığım kadarıyla Duke'ün senden habersiz çektiği komik resimlerinden birine bakılarak yapılmış."

"Hay lanet serseri!"

"Ondan bu resmi senden gizli çekmesini Jill istemiş."

"İkisi de serseri!"

"Beyefendi, sevdiğim kadından bahsediyorsunuz... tabii bu noktada yalnız değilim. Ona bunu Mike yaptırmış. Sıkı dur, Jubal... sen, Tüm Dünyalar Kilisesi'nin koruyucu azizisin."

Jubal dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Bunu bana yapamazlar!"

"Yapmışlar bile. Ama endişelenme; bu resmi bir şey değil, kamuoyu da bilmiyor. Ama Mike Yuva'nın içinde, su kardeşleri arasında, tüm gösteriyi incelediğin ve ona, Marslı teolojisini insanlara nasıl öğretebileceğini gösterdiğin için sana şükranlarını sunuyor."

Jubal, kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ben anlatmaya devam etti. "Üzgünüm ama kurtuluşun yok. Buna ek olarak, Dawn senin çok güzel olduğunu düşünüyor. Bu ufak garipliğin dışında oldukça akıllı bir kadın ve son derece de çekici. Ama konudan sapmamalıyım. Mike bizi hemen fark etti, el sallayıp seslendi. 'Selam, Ben! Biraz sonra...'" ve sonra gösterisine devam etti.

"Jubal, söylediklerini tekrarlamayacağım, gidip onu dinlemen gerek. Vaaz verir gibi görünmüyordu, cüppe falan da giymiyordu, sadece modaya uygun, iyi kesimli, beyaz bir sentetik takım elbisesi vardı. Gayet başarılı bir araba satıcısı gibi konuşuyordu, tek fark, bahsettiği konunun din olmasıydı. Espriler yapıp ahlak dersi veren öyküler anlatıyordu... öyküler ne aşırı terbiyeli, ne de aşırı ahlaksızdı. Olayın özü bir çeşit çok tanrılılıktı denebilir... anlattığı öykülerden biri, toprağı kazarken bir başka solucanla karşılaşıp 'Ah, çok güzelsin! Çok tatlısın! Benimle evlenir misin?' deyip karşılığında 'Saçmalama, ben senin kuyruğunum,' cevabını alan bir solucanla ilgiliydi. Bunu daha önce duymuş muydun?"

"'Duymak' mı? Onu ben *yazdım*!"

"*O kadar* da eski olduğunu fark etmemiştim. Her neyse, Mike bunu gayet iyi kullanıyor. Ona göre, herhangi bir grok

eden şeyle karşılaştığında -bu aşamada henüz grok etmek de miyor- herhangi bir başka canlıyla diyelim, erkek, kadın ya da bir sokak kedisi... basitçe 'diğer yarın'la karşılaşmış oluyorsun... ve tüm evren, sadece önceki gece eğlenmek için aramızda hemen yarattığımız ve sonra esprisini orada unutmaya karar verdiğimiz küçük bir şey. Bunu son derece güzel, adeta şekerle kaplı bir şekilde sunuyor ve rakip inançları rahatsız etmemeye de özellikle dikkat ediyor."

Jubal başıyla onayladı. Sıkkın görünüyordu. "Solipsizm ve Panteizm. Bir araya geldiklerinde *her şeyi* açıklayabilirler. Uygun olmayan tüm gerçekleri boş ver, tüm teorileri uzlaştır ve aklına gelen her gerçeği ya da hayali ekle. Sorun, bunun bir pamuk helva olması, sadece lezzeti var ama ağırlığı yok... ve bir öyküyü 'küçük çocuk yataktan düşüp uyandı; her şey bir rüyaymış' şeklinde bitirmek kadar yetersiz."

"Beni suçlama; bunu Mike'la tartış. Ama inan bana, gayet ikna edici konuşuyor. Bir kez durdu ve şöyle dedi: 'Bu kadar konuşmadan yorulmuş olmalısınız?', kalabalık da *'Hayır!'* diye bağırarak karşılık verdi... emin ol, hepsini avucunun içine almıştı. Ama sesinin yorulduğunu söyledi, orası da -ipotek altında olmasa da- bir kiliseydi ve ne de olsa bir kilisenin mucizeleri olması gerekirdi. 'Dawn, bana mucize kutumu getir.' Sonra birkaç olağanüstü el çabukluğu numarası yaptı; onun bir panayırda sihirbazlık yaptığını biliyor muydun?"

"Bir panayırda bulunduğunu biliyordum. Tam olarak ne kadar utanç verici işler yaptığını bana anlatmamıştı."

"O çok becerikli bir sihirbaz; onlara *beni* bile kandırmayı başaran birkaç numara yaptı. Ama yaptıkları çocukların bile yapabileceği iskambil numaraları da olsa bir şey değişmezdi; izleyicileri o kadar etkileyen şey aralardaki konuşmalarıydı. Sonunda durdu. 'Mars'tan Gelen Adam'ın harika şeyler yapabilmesi gerekiyor... bu yüzden her toplantıda birkaç mucize göstermek zorunda kalıyorum,' dedi özür dilercesine.

'Mars'tan Gelen Adam olduğumu inkâr edemem; başıma böyle bir şey gelmiş bir kere. Ama istiyorsanız, sizin de hayatınızda mucizeler olabilir. Ama bu küçük ölçekli mucizelerden fazlasını görebilmeyi istiyorsanız, Çember'e girmelisiniz. Gerçekten öğrenmek isteyenlerle daha sonra görüşeceğim. Kartlar size dağıtılıyor.

"Patty bana Mike'ın gerçekte ne yaptığını anlattı. 'Bu kalabalık sadece kurbanlardan ibaret, tatlım, meraklarından gelen ya da bizim iç kilisemizin üyeleri tarafından kandırılan insanlar.' Jubal, Mike kilisesini dokuz çember şeklinde kurmuş, tıpkı bir Mason loncasının katmanları gibi ve hazır olduklarına inanılana kadar kimseye bulundukları seviyeden başka bir üst seviyenin olduğu söylenmiyor. 'Bu da Michael'ın becerisi,' dedi bana Pat. 'Ona nefes almak kadar kolay geliyor... her an onların hislerini okuyor, onları tartıyor, kafalarının içine girip uygun olanları belirliyor. Belki de on tanesinden biri. İşte bu yüzden onu sıraya koyuyor - Duke o ızgaranın arkasında duruyor ve Michael, ona uygun olan tüm kurbanların, nerede oturduklarını falan, her şeyi söylüyor. Michael bu kovayı devirip istemediklerini dışarı döküyor. O kısmı Duke'ten oturma planını aldıktan sonra Dawn hallediyor."

"Bunu nasıl ayarlamışlar?" diye sordu Harshaw.

"Bunu anlamadım, Jubal. Bunun önemi var mı? Mike hangileri olduğunu bildiği ve Duke'e bir işaret yollayabildiği sürece istediklerini sürüden ayırabilmenin bir düzine yolu var. Bilmiyorum. Patty, Mike'ını bir medyum olduğunu söylüyor, üstelik bu konuda çok ciddi ve biliyor musun, bu olasılığı göz ardı edemem. Ama bundan hemen sonra, bağışları topladılar. Mike bunu kilise tarzında bile yapmadı... bilirsin, yumuşak bir müzik ve ciddi teşrifatçılar falan. Bağış toplamasa, kimsenin bunun bir kilise töreni olduğuna inanmayacağını söyledi... o da bunu yapıyordu ama farklı bir biçimde. Al ya

da ver... keyfine bak. Sonra, inan bana, para sepetlerini do laştırdılar. Mike herkese bunun önceki grubun bıraktıkları ol duğunu, bu yüzden eğer ihtiyaçları varsa, karınları açsa falan, istedikleri kadar almalarını söyledi. Ama içlerinden vermek geliyorsa... vermelerini. Diğerleriyle paylaşmayı. Biri ya da diğeri... para bırak ya da para al. Bunu gördüğümde, Mike'ın fazla paradan kurtulmanın bir yolunu daha bulmuş olduğunu fark ettim."

"Bunun ona bir şey kaybettireceğini sanmıyorum," dedi Jubal, düşünceli bir sesle. "Bu konuşma uygun şekilde yapılırsa, sonuçta *pek çok* insan para verir... çok *azı az* bir miktar para alır. Çok azı. İki yanında oturanlar sepete para atmışken uzanıp bir avuç para almanın çok ihtiyacın olmadığı sürece pek de kolay olmadığını belirtmeliyim."

"Bilmiyorum, Jubal... ama anladığım kadarıyla bu bağışları da üst kattaki paralar gibi umursamıyorlar. Ama Mike töreni başrahibelerinden birine devredince Patty beni alıp dışarı çıkardı. Daha küçük bir oditoryuma götürüldüm. Burada, yedinci çemberde birkaç aydır bulunan ve ilerleme kaydetmiş insanlar için düzenlenen bir tören başlamak üzereydi. Buna ilerleme denebilirse.

"Jubal, Mike birinden diğerine kolayca geçiverdi, oysa ben değişikliğe uyum sağlayamadım. Dış kilisedeki toplantı kısmen popüler bir seminer, kısmen de eğlenceydi... oysa bu, neredeyse bir büyü töreni gibiydi. Mike bu kez cüppesini giymişti; daha uzun boylu, daha dindar ve heyecanlıymış gibi görünüyordu.. gözlerinin parıldadığına yemin edebilirim. Ortam loştu, içeride ürkütücü ama yine de insanın içinde dans etme isteği uyandıran bir müzik vardı. Bu sefer Patty'yle birlikte ikili bir kanepeye oturduk; bu kanepe neredeyse bir yatak kadar büyüktü. Törenin neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Mike onlara Marsça şarkılar söyledi, onlar da Marsça karşılık verdiler... sadece arada 'Sen Tanrı'sın! Sen

Tanrı'sın!' sesleri duyuluyordu, ardından da söylerken boğazımın tahriş olduğu garip, Marsça bir kelime."

Jubal vıraklar gibi bir ses çıkardı. "Bu muydu?"

"Ha? Sanırım buydu... tabii berbat aksanını hesaba katmazsak. Jubal... *sen* de mi onlara katıldın? Beni kukla gibi oynatıyor muydun?"

"Hayır. Bunu bana Kokarca öğretti ve bunun Tanrı'ya edilmiş en kötü küfürlerden biri olduğunu söylüyor. Onun bakış açısına göre tabii ki, bu benim zerre kadar umurumda değil. Bu, Mike'ın 'Sen Tanrı'sın' şeklinde tercüme ettiği Marsça kelime. Ama kardeşimiz Mahmud, bunun hiç de iyi bir tercüme olmadığını söylüyor. Bu, evrenin kendi bilincine sahip olduğunu ilan etmesi... ya da pişmanlık olmaksızın günahlarını itiraf etmesi... ya da bir düzine farklı şey; hiçbiri tam karşılığını vermiyor. Kokarca, bunun tercümesinin olmamasının ötesinde, Marsçasını da tam olarak anlamadığını söylüyor - tek anladığı bunun kötü bir sözcük olduğu, hatta ona göre en kötüsü... esirgeyen bir Tanrı'nın kutsamasından çok Şeytan'ın reddedişine yakın bir şey. Devam et. Hepsi bu kadar mıydı? Birbirine Marsça bağırıp duran bir avuç fanatikten başka bir şey yok muydu?"

"Şey... Jubal, onlar bağırmıyorlardı ve ortada fanatikçe bir şey yoktu. Bazen sadece fısıldıyorlardı, odaya neredeyse ölüm sessizliği çöküyordu. Sonra ses biraz yükseliyordu ama çok da değil. Bunu bir çeşit ritimle yapıyorlardı, bir kantat gibi bir gidişatı vardı, sanki uzun süre prova etmişler gibi... ve aynı zamanda prova edilmiş gibi de gelmiyordu; sanki hepsi tek bir kişiymiş, o anda aklına ne gelirse kendi kendine mırıldanıyormuş gibiydi. Jubal, Fostercıların kendi kendilerini nasıl motive ettiklerini gördün."

"Ne yazık ki fazlasıyla gördüm."

"Şey, işte buradaki öyle bir çılgınlık değildi; bu sessiz ve sakindi, sanki uykuya dalmak gibi. Bu tam manasıyla yoğun

bir duyguydu ve gitgide daha da yoğunlaşıyordu ama... Jubal, hiçbir ruh çağırma seansında bulundun mu?"

"Evet. Deneyebileceğim her şeyi denedim, Ben."

"Öyleyse kimsenin kıpırdamasına ya da bir şey söylemesine gerek kalmadan gerilimin nasıl artabileceğini bilirsin. Buradaki durum, bağırıp çağıranların çılgınlığından ya da sakin bir kilise töreninden çok ona benziyordu işte. Ama hiç de hafif değildi; içinde oldukça ürkütücü bir gerilim barındırıyordu."

"Teknik olarak buna 'Apolloncu' deniyor."

"Ha?"

"'Dioniysosçu'nun zıttı. Üstelik ne yazık ki ikisi de bireysel farklara ve özel durumlara saygı göstermezler. İnsanlar 'Apollonculuğu' 'yumuşak' ve 'sakin' olarak algılar. Ama 'Apolloncu' ve 'Dioniysosçu', aynı madalyonun iki yüzüdür... hücresinde bütünüyle hareketsiz, yüz kasları gevşek, diz çökmüş duran bir rahibe, bahar gündönümünü kutlayan bir Priapus* rahibesinden daha çılgınca bir huşu içinde olabilir. Huşu kafanın içindedir, yaptığın gösterişli hareketlerde değil." Jubal kaşlarını çattı. "Bir başka yaygın yanlış da 'Apollonculuğu' 'iyilik'le ilişkilendirmektir; bunun tek sebebi de en saygıdeğer dinlerimizin hepsinin anlayış ve törenleri bakımından Apolloncu olmasıdır. Halkın basit bir önyargısı işte. Devam et."

"Şey... neyse durum kendini adamış bir rahibe kadar da sessiz değildi. Oturup öylesine Mike'ın kendilerini eğlendirmesini izlemiyorlardı. Ortalıkta dolanıyor, birbirleriyle yer değiştiriyorlardı; birbirlerini öpüp okşadıklarına da şüphe yoktu; öpüp okşamaktan ileri gitmiyorlardı sanırım ama ışık çok azdı ve bir sıradan diğerini görmek pek de kolay değil-

*) Priapus: Aşk Tanrıçası Afrodit ve Şarap Tanrısı Dioniysos'un oğlu, Yunan Bereket Tanrısı.

di. Kızlardan biri bize doğru gelip bize katılmaya yeltendi ama Patty ona bir işaretle bizi rahat bırakmasını söyledi... bunun karşısında kız ikimizi de öpüp gitti." Ben sırıttı. "Oldukça da güzel öptü ama pek de uzun sürmedi. Cüppe giymemiş tek kişi bendim; bir aile toplantısına uzay giysisiyle katılmış gibi göze çarpıyordum. Oysa kız bunu fark etmemiş gibi göründü.

"Her şey oldukça doğal gibiydi... ama aynı zamanda bir balerinin kasları gibi düzenli işliyordu. Mike sürekli meşguldü, bazen öne çıkıyor, bazen de diğerlerinin arasına karışıp dolaşıyordu... bir seferinde benim omzumu sıktı ve Patty'yi öptü, aceleci değildi ama yine de çabuktu. Benimle konuşmadı. Durup onları yönettiğini sandığım yerde sihirli bir ayna gibi bir zımbırtı vardı ya da muhtemelen büyük bir stereo ekranı; onu 'mucizeler' için kullanıyordu, tek fark, bu aşamada mucize kelimesini kullanmayışıydı ya da en azından İngilizcesini söylemiyordu. Jubal, tüm kiliseler mucize vaat eder. Ama bu hep dün vardı ya da yarın olacak şeklindedir, asla o gün o anda olmaz."

"İstisna," diye araya girdi Jubal. "Çoğu kilise rutin olarak mucize sunar... örnek vermek gerekirse, Hıristiyan Bilim Adamları* ve Roma Katolik Kilisesi."

"Katolikler mi? Lourdes'den** mi bahsediyorsun?"

"Önemsiz de olsa, örneğe Lourdes de dahil tabii. Ben, her Katolik rahibin günde en az bir kez gerçekleştirdiği Aşşai Rabbani ayini sırasında papazın sunduğu ekmekle şarabın

*) Hıristiyan Bilim Adamları: Hastalık ve sakatlıkların ilaç yerine dualarla iyileştirilebileceğini iddia eden din adamı grubu.

**) Lourdes: Güneybatı Fransa'da bir kasaba. 1858'de, 14 yaşında bir kız çocuğu olan Bernadette Soubirous'un (daha sonra Azize Bernadette olarak anılmıştır) Bakire Meryem'in ona göründüğünü söylemesinden sonra, kasabadaki küçük mağaranın içindeki kaynağın sularının hastaları mucizevi şekilde iyileştirdiği iddia edilmiştir.

İsa'nın bedeni ve kanına dönüşmesi mucizesinden bahsediyordum."

"Hımım... o kadar belirsiz bir mucize hakkında yargıda

bulunamam. Benim gibi bir kâfirin bakış açısına göre öyle bir mucizenin doğruluğunu sınamanın imkânı yok. Hıristiyan Bilim Adamları'na gelince, bunu tartışmayacağım ama bacağımı falan kırarsam, bir kasabı tercih ederim."

"Öyleyse ayağını nereye bastığına dikkat et," diye homurdandı Jubal. "Bir tarafını kırarsan bana gelme."

"Bunu aklımdan bile geçirmezdim. William Harvey'le*' sınıf arkadaşı olmayan biri olsa daha iyi."

"Harvey bir kırığı halledebilirdi. Devam et."

"Evet ama ya sınıf arkadaşlarına ne demeli? Jubal, mucize olarak nitelendirdiğin şu şeyler belki öyle olabilirler ama Mike gösterişli şeyler sunuyor, para ödeyen müşterinin *görebileceği* şeyler. Ya meşhur Houdini'yi bile beceriksiz gösterecek kadar uzman bir illüzyonist... ya da muhteşem bir hipnoz uzmanı..."

"Her ikisi de olabilir."

"... ya da kapalı devre stereovizyon sisteminin bazı kusurlarını halledip özel efektleri için görüntülerin gerçeğinden ayırt edilemeyeceği bir hale getirmiş. Ya da üç-beş basit numarayla kandırıldım."

"Gerçek mucizeleri nasıl göz ardı edersin, Ben?"

"Onlar da zaten basit numaralar. Bu düşünmekten hoşlandığım bir teori değil. Her ne kullanıyorsa, o gayet iyi bir gösteriydi. Arkasında ışıklar yandığında, bir kenarda siyah yeleli bir aslan duruyordu. Bir kütüphanenin merdivenlerinde nöbet tutar gibi sakindi, çevresinde de iki küçük kuzu zıplayıp duruyordu. Aslan sadece gözlerini kırpıştırıp esnedi. Tabii ki

---

*) Harvey, William (1578-1657): kan dolaşımını bularak modern fizyolojinin temellerini atan İngiliz doktor.

Hollywood böyle efektleri kolayca hazırlıyor ama oldukça gerçek görünüyordu, hatta o kadar ki aslanın kokusunu aldığımı bile sandım... tabii ki o da bir numara olabilirdi."

"Neden her şeyin numara olduğunda ısrar ediyorsun?"

"Lanet olsun. Bir yargıya varmaya çalışıyorum."

"O zaman tepetaklak düşecek kadar arkaya doğru eğilme. Anne'i taklit etmeye çalış."

"Ben Anne değilim. Ve o sırada o kadar da yargılayıcı değildim. Sadece arkama yaslanıp sıcak bir ışıltı içinde gösterinin keyfini çıkarmıştım. Söylenenlerin çoğunu anlamıyor olmak bile beni rahatsız etmemişti; bana olayın özünü anlıyormuşum gibi geliyordu. Mike bir sürü mucize ya da illüzyon yapmaya hevesliydi. Levitasyon gibi. O sırada eleştirel bir gözle bakmıyordum, güzel bir gösteri gibi onun keyfini çıkarmak istiyordum. Sonlara doğru Patty yanıma geldi ve kulağıma o dönene kadar olduğum yerde kalmamı söyledi. 'Michael az önce onlara bir sonraki çembere hazır değillerse buradan ayrılmalarını söyledi,' dedi bana.

"Ben de 'Sanırım ben de gitsem iyi olur,' dedim.

"'Ah, hayır, tatlım! Sen zaten Dokuzuncu Çember'desin; bunu biliyorsun. Oturduğun yerde kal, az sonra döneceğim, dedi ve gitti.

"Sanırım kimse korkup oradan kaçmaya kalkmadı. Bu grup sadece Yedinci Çember değildi, hepsi de bir sonraki çembere yükselmek üzere olanlardan oluşuyordu. Ama bunu ışıklar tekrar yanana kadar fark etmedim... ve bir anda Jill ortaya çıktı!

"Jubal, bu sefer kesinlikle stereovizyon gibi değildi. Jill bakışlarıyla beni buldu ve bana gülümsedi. Ah, biliyorum, görüntülenen kişi doğruca kameraya bakarsa, nerede oturuyorsan otur onunla göz göze gelmiş gibi olursunuz. Ama Mike işleri bu kadar kusursuz hale getirmeyi başardıysa, patentini alsa iyi olur. Jill'in üzerinde tuhaf bir kostüm vardı... bir

rahibe giysisi sanırım ama diğerlerine benzemiyordu. Mike ona ve bize bir şeyler mırıldanmaya başladı, bir kısmı İngilizce'ydi... Her Şeyin Anası ile ilgili bir şeyler, pek çoğunun birliği falan, sonra ona bir dizi farklı isimle seslenmeye başladı... her isimde kostüm değişiyordu..."

Ben Caxton, Başrahibin arkasındaki ışıkların yandığını ve Jill Boardman'ın rahibin arkasında, havada durduğunu görünce bir anda dikkat kesildi. Gözlerini kırpıştırdı, bir kez daha uzaklık ve ışıklandırma yüzünden aldanmadığına emin oldu; bu gerçekten de Jill'di! Jill de ona baktı ve gülümsedi. Söylenenleri dinlerken bir yandan da Mars'tan Gelen Adam'ın arkasındaki boşluğun bir stereo ekranı ya da başka bir kandırmaca olduğundan neredeyse emin olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi, o basamakları çıksa Jill'i çimdikleyebileceğine neredeyse yemin edebilirdi.

Öyle yapmayı da düşündü ama bunun Mike'ın gösterisini berbat edecek ucuz bir numara olacağı aklına geldi. Her şey sona erene ve Jill'in işi bitene kadar bekle.

"*Kibele!*"

... ve Jill'in kostümü bir anda değişti.

"*İsis!*"

... tekrar.

"*Frigg!*"... "*Ge!*"... "*Devi!*"... "*Ishtar!*"... "*Meryem!*"

"*Havva Ana!* Mater Deum Magna*! Seven ve Sevilen, Ölümsüz Yaşam..."

Caxton söylenenleri dinlemeyi bıraktı... çünkü Jill bir anda Havva Ana'ya dönüşmüştü, üzerinde hiçbir kıyafet kalmamıştı. Işık yayıldı ve Ben, onun Cennet Bahçesi'nde, üzerinde büyük bir yılanın sarılı durduğu ağacın yanında dinlenmekte olduğunu gördü.

---

*) Mater Deum Magna (Latince): Tanrıların yüce anası.

Jill hepsine birden gülümsedi, hafifçe yan döndü, uzanıp yılanın başını okşadı, sonra yüzünü tekrar izleyicilere döndü ve hepsine kucak açtı.

İlk adaylar Bahçe'ye girmek için öne çıktılar.

Patty döndü ve Caxton'un omzuna dokundu. "Ben... ben geldim. Benimle gel, tatlım."

Caxton isteksizdi, kalıp Jill'in muhteşem görüntüsünün tadını çıkarmak istedi... hatta bundan da fazlasını, onun yanına giden tören alayına katılmak istedi. Ama kendini ayağa kalkıp Patricia'yla giderken buldu. Arkasına baktı ve Mike'ın sıranın en başındaki kadını kucaklayıp öpmek üzere olduğunu gördü... ve tekrar dönüp dışarı çıkan Patricia'yı takip ettiğinden Mike'ın öptüğü adayın cüppesinin kayboluverdiğini fark etmedi... sonra olanları da Jill'in sekizinci çembere giren ilk erkek adayı öptüğünü ve onun da cüppesinin kaybolduğunu görmedi.

"Uzunca bir yolu yürümek zorundayız," diye açıkladı Patty, "onlara salonu boşaltıp Sekizinci Çember'in Tapınağı'na gitmeleri için zaman tanıyalım. Ah, içeri dalmamızın bir zararı yok ama bu Michael'ın vaktini boşa harcamak olur, onları tekrar havaya sokması gerekir... zaten çok fazla çalışıyor."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Cicim'i almaya. Sonra da tekrar Yuva'ya döneceğiz. Tabii ki Sekizinci Çember'e kabul edilme toplantısına katılmak istemezsen. Bunu yapabilirsin, biliyorsun... çünkü sen zaten Dokuzuncu Çember'desin. Ama henüz Marsça bilmiyorsun; bu kafanı çok fazla karıştıracaktır."

"Şey... Jill'i görmek istiyorum. İşi ne zaman bitecek?"

"Ah. Bana üst kata kaçıp seni görmeye geleceğini söyledi. Bu taraftan, Ben."

Bir kapı açıldı ve Ben kendini az önce gördüğü bahçede buldu. Yılan hâlâ ağaca sarılmış duruyordu; onlar girerken kafasını kaldırdı. "İşte, işte tatlım!" dedi ona Patricia. "An-

nesinin uslu kızı." Boa yılanını nazikçe ağaçtan kurtarıp bir sepete, kuyruğu aşağı gelecek şekilde koydu. "Duke benim için onu aşağı indirdi ama onun ağaçtaki yerini benim ayarlamam ve ona orada kalıp etrafta dolaşmaya kalkmamasının söylemem gerekiyor. Şanslıydın, Ben; yedinciden sekizinciye geçiş töreni çok nadir gerçekleşir. Michael, havaya sokacak sayıda aday olmadığı sürece bu töreni yapmaz... bununla beraber eskiden ilk adaylara yardımcı olmak için En İç Çember'den ilave yapıyorduk."

Ben, en üst kata varıncaya kadar Patty'nin yerine Cicim'i taşıdı... ve dört buçuk metrelik bir yılanın oldukça ağır bir yük olduğunu öğrendi; sepetin üzerindeki çelik bantlara gerçekten ihtiyaç vardı. Üst kata varır varmaz Patricia durdu. "Onu yere koy, Ben." Cüppesini çıkarıp Ben'e uzattı, sonra yılanı sepetten çıkarıp kendi üzerine doladı. "Cicim'in iyi bir kız olmak karşılığında aldığı ödül bu; Anneye sarılmak istiyor. Neredeyse hemen girmem gereken bir ders var, bu yüzden yol boyu onunla yürüyeceğim ve son âna kadar üzerimde kalmasını sağlayacağım. Bir yılanı hayal kırıklığına uğratmak iyi bir şey değil; tıpkı bebek gibiler. Tümüyle groklamıyorlar... tabii ki Cicim, Anneyi ve Michael'ı grokluyor."

Yuva'nın girişine kadar olan yaklaşık elli metrelik yolu yürüdüler ve kapıya geldiklerinde Patricia, Ben'in önce kendi ayakkabılarını, sonra da onun sandaletlerini çıkarmasına izin verdi. Ben, Patricia'nın üzerinde o kadar yük varken tek ayak üzerinde dengede nasıl durabildiğini merak etti... ve ayrıca bir ara, çoraplarından da kurtulmuş olduğunu fark etti... herhalde onları Cicim'in sahne gösterisini ayarladığı sırada çıkarmıştı.

Birlikte içeri girdiler, büyük yılan hâlâ Patricia'nın üzerindeydi, bu sırada Ben sadece külotuyla kalıncaya kadar üzerindekileri çıkardı... bunu yaparken biraz oyalandı, külotunu da çıkarmayı aklından geçirdi. Yuva'nın içinde giyilen

her türlü giysinin burasının kurallarına göre dans pistine çivili ayakkabılarla çıkmak kadar uygunsuz (hatta kaba) kaçtığını anlayacak kadar çok şey görmüştü. Çıkış kapısındaki nazik uyarı, Yuva'nın hiçbir yerinde pencere olmaması, Yuva'nın kendisinin ana rahmine benzer rahatlığı, Patricia'nın giysisiz dolaşması ve Ben'e de aynısını (ısrar etmese de) önermesi, hepsi üst üste konduğunda burada çıplak gezmenin bir alışkanlık olduğu ortaya çıkıyordu... ve çoğuyla henüz tanışmamış olsa da buradaki herkes en azından ismen onun "su kardeşi"ydi.

Patricia'nın giyim alışkanlıklarında bir gariplik olduğu konusunda hafif bir şüphesi vardı ama bundan başka kanıtlar da görmüştü. Oturma odasına gelirlerken aksi yöne, banyolar ve "küçük yuva"ların olduğu tarafa giden bir adamın yanından geçmişlerdi... Patricia resimleri ve yılanı sayesinde kısmen örtülü sayılırdı, adamın üzerinde o bile yoktu. Onları "Sen Tanrı'sın" diyerek selamladı ve yoluna devam etti, çıplaklığa en az Patricia kadar alışkın olduğu belliydi. Ama bu "kardeş" Ben'in giyinik olmasına da şaşırmamıştı, diye kendi kendine belirtti Ben.

Oturma odasında da benzer kanıtlar vardı: Odanın karşı tarafında biri yüzüstü yatıyordu... bir kadın diye düşündü Ben ama çabucak bir göz atıp da kadının çıplak olduğunu fark edince bakışlarını kaçırdı.

Ben Caxton kendini böyle konularda gelişmiş biri olarak görürdü. Çıplak yüzmek gayet kabul edilebilir bir şeydi. Pek çok ailenin kendi evlerinde çıplak dolaştıklarını biliyordu -ve bu da bir çeşit aileydi- ama kendisinin böyle bir huyu yoktu. Hatta (bir kez) bir kızın davetini kabul edip bir çıplaklar kampına gitmişti ve ilk beş dakikadan sonra hiçbir rahatsızlık duymamıştı... sadece, bunun ısırganotu, kaşıntılar ve onu bir gün boyunca yatağa düşüren güneş yanığına değmeyecek bir sürü salaklık olduğuna karar vermişti.

Ama şimdi, tam bir kararsızlığın pençesindeydi, sembolik incir yaprağını çıkarmanın uygarca bir davranış olması olasılığı... ve bundan daha da kuvvetli olan -hatta öyle olduğu kesin, dedi kendi kendine- içeri giyinik birilerinin girmesi ve soyunmamasından dolayı, sonuçta da aptal durumuna düşmek olasılığı arasında kalmıştı. Lanet olsun, yüzü bile kızarabilirdi!

"*Sen* olsan ne yapardın, Jubal?" diye sordu Ben.

Harshaw kaşlarını kaldırdı. "Şoke olmamı mı bekliyorsun, Ben? Yaklaşık bir yüzyıldır mesleğim icabı ya da başka şekillerde insan vücudu görüyorum. Çoğunlukla göze hoş gelen bir manzaradır, bazen de moral bozucudur ama yine de tek başına bir önemi yoktur. Sadece izleyicinin ona yüklediği öznel değer vardır. Grokladığım kadarıyla Mike evini bir çıplaklar kampı gibi yönetiyor. Neşeleneyim mi? Oturup ağlayayım mı? Hiçbiri. Beni hiç etkilemedi."

"Lanet olsun, Jubal, orada oturup bir Olympos tanrısı gibi konuşmak kolay... böyle bir seçimle karşı karşıya kalan *sen* değildin. Yanında birileri varken pantolonunu çıkardığını da hiç görmedim."

"Göremezsin de. 'Başka zamanlar, başka âdetler.' Ama derdinin alçakgönüllülük olmadığını grokluyorum. O sırada yaşadığın, aptal durumuna düşmekten ölümüne korkmaktı... bu gayet iyi bilinen, uzun, sahte Yunanca ismiyle canını sıkmayacağım bir fobi."

"Saçmalık! Ben sadece bunun kibarca olacağından emin değildim."

"Esas sizinki saçmalık, bayım... neyin kibarca olacağını zaten *biliyordun*... ama aptal gibi görünmekten korkuyordun... ya da yanlışlıkla centilmenlik yapayım derken maymun olmaktan. Ama Mike'ın bu geleneği yerleştirmesinin bir sebebi ol-

duğunu grokluyorum... Mike'ın yaptığı her şeyin, bazıları bana garip gelse de her zaman bir nedeni vardır."

"Ah, evet. Birtakım nedenleri var. Jill bana bahsetti."

Ben Caxton girişte duruyordu, sırtı salona dönüktü, elleriyle külotunu tutmuş, kendi kendine, çok sertçe olmasa da indir şunu ve kurtul diyordu... ki bu sırada arkadan iki kol beline sarılıverdi. "Ben sevgilim! Burada olman ne kadar harika!"

Ben döndü ve Jill'i kollarına aldı; kızın sıcak dudakları açgözlülükle onunkilere yapışmıştı... ve soyunmayı henüz tamamlamadığına da çok memnundu. Çünkü Jill artık 'Havva Ana' değildi; şu uzun, her tarafını örten rahibe cüppelerinden birini giyiyordu. Yine de Ben kollarının arasında canlı, sıcak ve nazikçe kıpırdanan kızı hissetmekten mutluydu; rahibe cüppesi ince bir gecelikten daha büyük bir engel değildi ve hem hareket, hem de dokunma duyusu cüppenin içindekinin Jill olduğunu söylüyordu.

"Hay Tanrım!" dedi Jill, öpüşmeyi keserek. "Seni özledim, seni yaşlı hayvan. Sen Tanrı'sın."

"Sen Tanrı'sın," diye karşılık verdi Ben. "Jill, her zamankinden daha tatlı görünüyorsun."

"Evet," diye onayladı Jill. "İşte bu insanı böyle yapıyor. Ama ekstra sürpriz sırasında seni görmenin beni ne kadar heyecanlandırdığını sana anlatamam."

"'Ekstra sürpriz' mi?"

"Jill'in bahsettiği," diye araya girdi Patricia, "törenin sonunda kendisinin Her Şeyin Anası, Mater Deum Magna olduğu kısım. Çocuklar, çabuk olmam lazım."

"Asla acele etme, Patty şekerim."

"Çabuk olmalıyım ki acele etmek zorunda kalmayayım. Ben, Cicim'i yatırıp dersime girmem lazım; bu yüzden bana bir iyi geceler öpücüğü ver bakalım. Lütfen?"

Ben, kendini üzerinde devasa bir yılan sarılı bir kadına iyi geceler öpücüğü verirken buldu ve bundan daha iyilerinin olabileceğine karar verdi... baştan aşağı zırhlı bir kadını öp-

mek gibi. Ama Cicim'i umursamayıp Patty'ye hak ettiği şekilde davranmaya çalıştı.

"Mike'a uğra ve ben oraya gelinceye kadar oyalanmasını söyle, tatlım lütfen," dedi Jill, Patty'yi öptükten sonra.

"Zaten bekleyecektir. İyi geceler, tatlılarım." Acele etmeden oradan ayrıldı.

"Ben, ne kadar şeker, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Ama başlangıçta kafamı biraz karıştırdı."

"Grokluyorum. Ama bunun sebebi dövmeleri ya da yılanı değil, biliyorum. Kafanı karıştırdı -herkesin kafasını karıştırır- çünkü Patty'nin hiçbir zaman hiçbir şüphesi yoktur; her zaman otomatik olarak doğru olanı yapar. Mike'a çok benziyor. Hepimizden daha ileride... kesinlikle başrahibe olmalıydı. Ama bunu kabul etmiyor çünkü dövmeleri bazı işlerine engel olabilir -en azından dikkatleri dağıtır- ve dövmelerini sildirmeyi de istemiyor."

"O kadar dövme nasıl silinebilir ki? Fileto bıçağıyla mı? Bu onu öldürür."

"Hiç de değil, tatlım. Mike onların hepsini tek bir iz bile bırakmadan ve Patty'ye en ufak bir zarar vermeden silebilir. İnan bana, tatlım, bunu yapabilir. Ama Mike, Patty'nin o dövmeleri kendine ait olarak görmediğini grokluyor; Patty sadece o dövmelerin koruyucusu... Mike da bunu onunla birlikte grokluyor. Gel de otur. Dawn birazdan üçümüze de yemek getirir; bu ziyaret sırasında yemek yemek zorundayım, yoksa yarına kadar buna fırsat bulamayacağım. Koca sonsuzlukta bu, tam bir organizasyon beceriksizliği... ama ne zaman burada olacağını bilmiyordum, sen de çok meşgul bir günde geldin. Bana gördüklerin hakkında ne düşündüğünden bahset. Dawn, bir yabancılar törenini izlediğini söyledi."

"Evet."

"Evet?"

"Mike," dedi Caxton, yavaşça, "kesinlikle çok açılmış. Sanırım yılanlara ayakkabı satabilir."

"Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Ama asla yapmazdı çünkü bu yanlış olurdu... yılanların ayakkabıya ihtiyaçları yok. Sorun ne, Ben? Seni rahatsız eden bir şeyler olduğunu grokluyorum."

"Hayır," diye karşılık verdi Ben. "Öyle kesin bir rahatsızlığım yok. Ah, kiliselerden çok hoşlanmam... ama onlara karşı olduğum da söylenemez; en azından bu kiliseye karşı olmadığım kesin. Sanırım sadece groklamıyorum."

"Bir-iki hafta sonra tekrar sorarım. Aceleye gerek yok."

"Burada bir hafta bile kalmayacağım."

"Birkaç makaleyi önceden hazırlayıp bıraktın." Bu bir soru değildi.

"Üç tane. Ama o kadar uzun süre bile kalmamalıyım."

"Bence kalacaksın... sonra birkaç tanesini telefonla iletirsin... muhtemelen Kilise hakkında olurlar. O zaman geldiğinde, daha uzun süre kalmayı isteyecek kadar groklamış olursun sanırım."

"Ben sanmıyorum."

"Beklemek var, dolana kadar. Buranın bir kilise olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Şey, Patty de öyle bir şeyler söyledi."

"Şöyle diyelim, bu bir din değil. Burası, hem yasal hem de ahlaki açılardan bir kilise ve sanırım Yuvamız da bir manastır. Ama biz insanları Tanrı'ya yöneltmeye çalışmıyoruz; bu terimlerde bir çelişki yaratırdı. Marsça'da böyle bir kelime bile yok. Biz insanların ruhlarını kurtarmaya çalışmıyoruz çünkü ruhlar kaybolup gidemezler. Biz insanlara inanç aşılamaya çalışmıyoruz çünkü sunduğumuz şey inanç değil gerçek... doğruluğunu kontrol edebilecekleri gerçek; onları bu-

na inanmaya zorlamıyoruz. Şu anda, burada pratik işlere ya
rayan gerçek, bir ütü tahtası kadar gerçek ve bir somun ek
mek kadar faydalı... o kadar faydalı ki savaşı, açlığı, şiddeti

ve nefreti en az... şey... Yuva'da elbiseler kadar gereksiz kıla-
bilir. Ama önce Marsça öğrenmeleri gerekiyor. Tek sorun da
bu: gözleriyle gördüklerine inanacak kadar dürüst, sonra da
bunların öğretilebildiği tek dili öğrenme zahmetine -emin ol
bu gerçekten zor- katlanmaya istekli insanlar bulmak. Bir bes-
tecinin bir senfoniyi İngilizce yazmasını bekleyemezsin... bu
da tıpkı Beethoven'ın Beşinci Senfonisi gibi İngilizce'yle an-
latılamayacak bir eser." Gülümsedi. "Ama Mike asla acele et-
mez. Her gün yüzlerce insanı gözlemler... birkaç düzine bu-
lur... bunların arasından çok azı Yuva'ya gelir ve Mike onla-
ra daha fazlasını öğretir. Bir gün Mike, aramızdan bazılarını
o kadar iyi eğitecek ki gidip kendi yuvalarımızı kurabileceğiz
ve sonra iş yuvarlanan kartopu gibi büyüyecek. Ama aceleye
gerek yok. Hiçbirimiz, Yuva'dakiler dahil, tamı olarak eğitil-
miş değiliz. Değil mi, tatlım?"

Ben kafasını kaldırdı. Jill'in son üç kelimesi onu şaşırtmış-
tı; sonra ona doğru eğilmiş, bir tabak uzatan kadını görünce
iyice şaşırdı. Biraz gecikmeli de olsa, onun diğer başrahibe
olduğunu fark etti. Dawn, evet, bu kadın oydu. Kadının Pat-
ricia'yla aynı şekilde giyinmiş, üstelik de dövmesiz olması
şaşkınlığını azaltmaya yardımcı olmuyordu tabii ki.

Ama Dawn şaşırmamıştı. "Yemeğin, kardeşim Ben. Sen
Tanrı'sın."

"Şey, Sen Tanrı'sın. Teşekkürler." Dawn eğilip onu öptü-
ğünde Ben'in artık şaşıracak hali kalmamıştı. Dawn kendisi ve
Jill için getirdiği tabakları aldı, masanın diğer tarafına oturdu
ve yemeye başladı. Ben, Dawn'un Tanrı olmasa da bir tanrı-
çaya ait en iyi özellikleri taşıdığını düşünüyordu. Dawn ma-
sada tam karşısına oturmadığı için üzgündü... çaktırmadan
onu iyice görmesi mümkün değildi.

"Hayır," diye onayladı Dawn, iki lokmanın arasında, "henüz eğitimimizi tamamlamış değiliz, Jill. Ama beklemek sonunda dolacak."

"Durum bu kadar büyük, Ben," diye devam etti Jill. "Örneğin, ben yemek yemek için bir ara verdim. Oysa Mike, yirmi dört saatten uzun bir süredir hiçbir şey yemedi... ve işleri bitene kadar da yemeyecek... çok meşgul bir güne denk geldin, şu Sekizinci Çember'e geçiş yapan grup yüzünden. İşi bittiğinde Mike oturup bir domuz gibi yiyecek, sonra da o yemek onu gerektiği kadar uzun süre idare edecek. Ayrıca, Dawn ve ben yoruluyoruz da... değil mi, şekerim?"

"Kesinlikle öyle. Ama ben çok yorgun değilim, Gillian. Bırak da bu töreni ben halledeyim, sen de Ben'le vakit geçir. Şu cüppeyi bana ver."

"Şu küçük, sivri kafanın içindeki aklını kaçırmış olmalısın, aşkım... Annen kıçına bir şaplak atıverir bak. Ben, Dawn neredeyse Mike kadar uzun süredir görevde. İkimiz de o kadar uzun süre çalışmayı kaldırabiliyoruz ama acıktığımızda yememiz ve bazen de uyumamız gerekiyor. Cüppelerden bahsetmişken, Dawn, Yedinci Tapınak'ta kaybolan son cüppe bu. Patty'ye söyleyelim de birkaç yüz tane sipariş etsin."

"Etti bile."

"Tahmin etmeliydim. Bu üzerimdeki biraz sıkı gibi." Jill'in cüppesini çekiştirmesi Ben'i Dawn'un kusursuz çıplak bedeninden daha çok rahatsız etmişti. "Kilo mu alıyoruz, Dawn?"

"Sanırım biraz aldık. Önemli değil."

"İşe yarıyor demek istiyorsun. Çok sıskaydık. Ben, Dawn ve benim aynı vücut hatlarına sahip olduğumuzu fark ettin, değil mi? Boy, göğüs, bel, kalça, kilo, her şey... saç ve ten rengini de unutmayalım. Tanıştığımızda neredeyse aynıydık... ve ondan sonra, Mike'ın da yardımıyla tamı olarak aynı olduk ve öyle kalmaya da uğraşıyoruz. Neredeyse yüzleri-

mız bile aynı olacak ama bunu biz özellikle yapmadık. Bu sadece aynı şeyleri düşünüp aynı şeyleri yapmaktan kaynaklanıyor. Ayağa kalk da Ben sana şöyle bir baksın, tatlım."

Dawn tabağını kenara itip ayağa kalktı, duruşu Ben'e garip şekilde Jill'i hatırlatıyordu, bu sadece vücut hatlarının benzerliğinden öte bir şeydi; sonra Ben bunun Jill'in Havva Ana pozunun aynısı olduğunu fark etti.

Ben, bakmaya davet edildiği için uzun uzun baktı. "Gördün mü, Ben? O benim," dedi Jill, dolu ağzıyla.

Dawn ona gülümsedi. "Çok ufak bir fark var, Gillian."

"Hıh. O da senin kontrolünde zaten. Yüzlerimiz asla birbirinin aynı olmayacağı için üzülüyorum diyebilirim. Dawn ve benim bu kadar benzer olmamız çok işe yarıyor, Ben. Mike'a ayak uydurabilmek için iki başrahibemiz olmak zorunda. Bazı törenlerin ortasında birimiz diğerinin yerine geçebiliyor. Ve ayrıca," diye ekledi, lokmasını yutarak, "Dawn kendisine uyan bir elbise aldığında bu bana da uyuyor. Giysi alışverişi yapma sıkıntısından kurtulmuş oluyorum. Kıyafet giydiğimizde tabii."

"Hâlâ kıyafet giydiğinizden pek emin değilim," dedi Ben, yavaşça. "Şu rahibe şeyleri hariç tabii."

Jill şaşırmış görünüyordu. "Dışarı dans etmeye giderken bunları mı giydiğimizi sanıyorsun? Biz de herkes gibi gece elbiseleri giyiyoruz. Güzellik uykumuzu uyumamanın en iyi yolu bu, değil mi, tatlım? Yerine otur ve yemeğini bitir. Ben bizi yeterince seyretti. Ben, az önce aralarında olduğun geçiş grubunda harika bir dansçı var ve bu şehir de iyi gece kulüpleriyle dolu. Dawn ve ben zavallı adamı o kadar meşgul ettik, üst üste o kadar çok gece dışarı çıkardık ki dil derslerinde onu uyanık tutmak için çabalamamız gerekti. Ama iyi olacaktır; Sekizinci Çember'e ulaştığında artık eskisi kadar uykuya ihtiyaç duymaz oluyorsun. Neden bizim asla giyinmediğimizi düşündün, tatlım?"

"Ilı..." Ben sonunda içinde kaldığı utanç verici ikilemi anlatıverdi.

Jill gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı, sonra hafifçe kıkırdadı ve hemen sustu. Ben o anda buradaki kimseyi gülerken görmediğini fark etti... sadece dış kilise törenlerindeki "kurbanlar" gülüyorlardı. "Anlıyorum. Ama sevgilim, bu cüppeyi çıkarmaya neredeyse hiç fırsatım olmuyor. Bunu giyiyorum çünkü hemen yiyip kaçacağım. Ama senin bunu dert ettiğini groklasaydım, kesinlikle sana merhaba demeden önce bunu çıkarıp atardım. Başka bir cüppe bulamayacağımı bilseydim bile yapardım. Yapmamız gereken şey ne gerektiriyorsa ona göre giyinip giyinmemeye o kadar alıştık ki davranışımın nazikçe olup olmadığına dikkat etmeyi unutuvermişim. Sevgilim, külotunu çıkar ya da çıkarma, sana hangisi uyuyorsa öyle yap."

"Ih..."

"Her iki halde de bu konuda endişelenme yeter." Jill gülümsedi ve gamzeleri göründü. "Bu bana Mike'ın ilk defa bir halk plajına gidişini hatırlattı ama o durum bunun tam tersiydi. Hatırladın mı, Dawn?"

"Nasıl unutabilirim ki!"

"Ben, Mike'ın kıyafetler konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Onları anlamıyor. Ya da anlamıyordu diyelim. Ona her şeyi öğretmem gerekti. Giysilerin bir koruyucu olarak nasıl işe yarayabildiklerini anlamıyordu, ta ki -büyük bir şaşkınlıkla- bizim onun kadar dayanıklı olmadığımızı groklayıncaya kadar. Alçakgönüllülük -tabii o tür bir 'alçakgönüllülük'ten bahsediyorum; gerçekte o kadar alçakgönüllü ki oturup ağlarsın- vücutla ilgili alçakgönüllülük Marslı düşüncesinin bir parçası değil, olamaz da. Ve Mike, kıyafetleri birer süs eşyası olarak groklamaya ancak son zamanlarda başladı, gösterilerimiz için kostümler denemeye başladıktan sonra.

"Ama Ben, Mike groklasın groklamasın ona söylediğim her şeyi yapmaya gönüllü olsa da bir insan olarak yaşamanın ne kadar çok küçük ayrıntısı olduğunu tahmin bile edemezsin.

Biz bunları yirmi-otuz yılda öğreniyoruz, oysa Mike'ın neredeyse bir gecede hepsini öğrenmesi gerekti. Şu anda bile bilgisinde eksiklikler var. Bazı şeyleri, bir insanın onu nasıl yapacağını bilmeden yapıyor. Hepimiz ona öğretiyoruz... özellikle Dawn ve ben. Patty hariç herkes. Patty, Michael'ın yaptığı her şeyin mükemmel olduğunu düşünüyor. Ama Mike hâlâ giysilerin doğasını groklamakla meşgul. Onların insanları birbirinden ayıran bir yanlışlık olduğunu grokluyor; üstelik sevgi yoluyla yakınlaşmalarını da engelliyorlar. Son zamanlarda böyle bir engelin kimi zaman -yabancılarla birlikteyken- gerekli olduğunun farkına vardı. Ama uzun bir süre Mike, sadece ben ona söylediğim için giyindi.

"Ve ufak bir noktayı atladım.

"Kaliforniya Körfezi'ndeydik; Dawn'la tanıştığımız ya da daha doğrusu, yeniden tanıştığımız zamandı. Gece Mike ve ben şu gösterişli sahil otellerinin birinde bir oda tuttuk. Mike okyanusu groklamayı, içine girip sırılsıklam olmayı öylesine çok istiyordu ki sabah beni uyur vaziyette bırakıp tek başına, okyanusla ilk karşılaşmasını yaşamaya gitti. Mike'ın mayolar hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmemiştim. Şey, onları görmüştü... ama ya ne işe yaradıklarını bilmiyordu ya da yanlış bir fikir edinmişti. *Suyun içinde* mayo giymenin gerekli olduğunu bilmediği kesin; bu fikir onun için kutsal değerlere ihanet gibi bir şeydi. Üstelik Jubal'in havuzunu temiz tutmak konusundaki katı kurallarını biliyorsun... havuzun bir takım elbiseyle tanışmadığına eminim. Bir gece pek çok insanın kıyafetlerle havuza atıldığını hatırlıyorum ama Jubal zaten havuzu boşalttırıp temizletecekti.

"Zavallı Mike! Plaja inmiş ve cüppesini çıkarıp suya doğru ilerlemiş... yerel geleneklerden habersiz bir Yunan tanrısı

gibi... sonra hengâme başladı ve ben bir anda uyanıp birkaç kıyafet kaptım ve onu hapse girmekten son anda kurtarabildim... ve onu odaya geri getirdim. O da günün geri kalanını trans halinde geçirdi."

Jill'in bakışları uzaklara daldı. "Ve şu anda da bana ihtiyacı var, bu yüzden gitmeliyim. Bana bir iyi geceler öpücüğü ver, Ben; sabaha görüşürüz."

"Bütün gece orada mı olacaksın?"

"Muhtemelen. Büyük bir geçiş sınıfı ve gerçeği söylemek gerekirse Mike, onları biz görüşebilelim diye yarım saattir oyalıyor. Ama sorun değil." Ayağa kalktı, Ben'i nazikçe ayağa kaldırdı ve kollarına atıldı.

Sonunda öpüşmeyi kesti ama Ben'in kollarının arasından ayrılmadı. "Ben, sevgilim, ders alıyormuşsun demek. Fiyuu!"

"Ben mi? Ben sana sonuna kadar sadık kaldım... kendimce."

"Ben de aynı şekilde sana... en güzeli bu. Şikâyet etmiyordum... sadece Dorcas'ın öpüşme konusunda sana biraz ders verdiğini düşündüm."

"Belki biraz. Meraklı şey."

"A ha, hep meraklıyımdır. Sınıf, beni bir kez daha öperken bekleyebilir. Dorcas gibi olmaya çalışacağım."

"Kendin ol."

"Zaten öyle olmam kaçınılmaz. Kendim. Ama Mike, Dorcas'ın herkesten daha içten öpüştüğünü -'öpüşmeyi herkesten daha fazla grokladığını'- söylüyor."

"Gevezeliği kes."

Bir süre öyle yaptıktan sonra Jill iç çekti. "Geçiş sınıfı, ben geliyorum... bir ateşböceği gibi ışıldayarak. Ona iyi bak, Dawn."

"Bakacağım."

"Ve onu hemen öpüp ne demek istediğimi görsen iyi olur."

"Ben de öyle yapmayı düşünüyordum."

"Hoşçakalın, sevgililerim! Ben, iyi bir çocuk ol ve Dawn sana ne söylerse yap." Ordan ayrıldı, acele etmeden... ama koşarak.

Dawn ayağa kalktı, kayarcasına ona doğru geldi ve kollarını boynuna doladı.

Jubal bir kaşını merakla kaldırdı. "Ve şimdi bana, tam o anda korktuğun gibi davrandığını anlatacaksın sanırım."

"Şey, pek sayılmaz. Ucu ucuna ıskaladım diyebilirsin. Aslına bakarsan pek fazla söz hakkım da yoktu. Ben, şey, 'kaçınılmaz olana ayak uydurdum' diyelim."

Jubal başıyla onayladı. "Başka bir olasılık yok elbette. Tuzağa düşmüştün ve kaçamazdın. Bu durumda bir erkeğin yapabileceği en iyi şey, barış görüşmelerine başlamaktır," dedi. "Ama evimin uygar alışkanlıklarının o çocuğun Kaliforniya Körfezi'nin vahşi ormanlarında yoldan çıkmasına yol açması beni üzdü," diye ekledi.

"Onun artık bir çocuk olduğunu hiç sanmıyorum, Jubal."

OTUZ İKİ

Ben Caxton uyandığında ne nerede olduğunu, ne de saatin kaç olduğunu biliyordu. Etraf karanlık ve tümüyle sessizdi, yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu. Yattığı şey bir yatak değildi... neredeydi?

Bir anda aklına önceki gece geldi. Son hatırladığı şey, En İç Tapınağın yumuşak zemininde yatıp Dawn'la sessiz, içten bir şekilde konuştuğuydu. Onu oraya Dawn götürmüştü, suya dalmışlar, suyu paylaşmışlar, yakınlaşmışlardı-

Panik içinde çevresini yokladı ama bir şey bulamadı. "*Dawn!*"

Işık yavaşça artıp loş bir aydınlık sağladı. "Buradayım, Ben."

"Ah! Gittiğini sandım!"

"Seni uyandırmak istememiştim." Üzerinde resmi cüppesinin olması Ben'i bir anda hayal kırıklığına uğrattı. "Gidip Dış Kilisenin Gündoğumu Töreni'ni başlatmam gerek. Gillian henüz dönmedi. Bildiğin gibi, oldukça kalabalık bir sınıftı."

Söylediği sözcükler Ben'e önceki gece konuştukları şeyleri hatırlattı... Dawn'un nazik ve mantıklı açıklamalarına rağmen o sırada kendisini rahatsız eden şeyleri... ve Dawn, Ben de olup biteni onaylayana kadar onu rahatlatıp sakinleştirmiş-

ti. Ben'in kafası hâlâ tam olarak yerinde değildi... hepsini groklamamıştı -ama evet, muhtemelen Jill hâlâ başrahibelik görevleriyle meşguldü- Dawn da onun yerine bu işi, ya da

bu mutlu görevi mi demeliydi, üstlenmeyi önermişti. Ben, Jill'in bunu reddettiği ve Dawn'un, ihtiyacı olduğu şekilde dinlenmesini istediği için üzgün olması gerektiğini düşündü.

Ama üzgün değildi. "Dawn... gitmek *zorunda* mısın?" Apar topar ayağa kalktı ve ona sarıldı.

"Gitmeliyim, Ben, tatlım... sevgili Ben." Kadın, Ben'in kollarında eridi adeta.

"Hemen şimdi mi? Bu kadar mı acele?"

"Hiçbir zaman," dedi Dawn, yumuşak bir sesle, "o kadar aceleye gerek yoktur." Bir anda onları birbirinden ayıran cüppe kayboluverdi. Ben, cüppeye ne olduğunu merak etmeyecek kadar kendini kaybetmişti.

İkinci kez uyandı, ayağa kalkarken içinde bulunduğu "küçük yuva"nın hafifçe aydınlık olduğunu gördü. Gerindi, kendini çok iyi hissettiğini fark etti ve sonra odada külotunu aradı. Külotu görünürde yoktu ve o odada olsa görünmemesi de mümkün değildi. Ben onu nerede bıraktığını hatırlamaya çalıştı... ve külotunu çıkardığını bile hatırlamadığını fark etti. Ama suya girerken üzerinde olmadığından emindi. Muhtemelen En İç Tapınak'taki havuzun yanında olmalıydı. Oraya uğrayıp külotunu almayı aklının bir köşesine yazdı ve sonra dışarı çıkıp bir banyo buldu.

Birkaç dakika sonra duş almış, tıraş olmuş ve kendine gelmiş şekilde banyodan çıktığında En İç Tapınağa gitmesi gerektiğini hatırladı, külotunu bulamadı ve birinin, belki de Patty'nin onu görüp diğerlerinin kıyafetlerinin durduğu, dış kapının yanındaki yere götürdüğüne kanaat getirdi... kendi kendine boş ver gitsin dedi ve bir gece önce onu çıkarmak konusunda nasıl heyecanlı yaşlı bir teyze gibi davrandığını hatırlayıp gülümsedi. Burada, Yuva'da külotu en az ikinci bir kafa kadar gereksizdi.

Düşününce, kafasının hiç de akşamdan kalma gibi olmadığını fark etti, oysa Dawn'la epeyce içmiş olduklarını hatırlıyordu. Hatırladığı kadarıyla sarhoş olmamıştı ama normalden fazla içmişti; Jubal gibi o kadar çok içip bedelini ödemeyenlerden değildi.

Dawn içkiden hiç etkilenmemiş gibiydi... zaten Ben'in her zamankinden fazla içmesinin sebebi de buydu. Dawn... ne kadın ama ne kadın! Duygusal bir kargaşa ânında ona Jill diye seslendiğinde bile kızmamıştı... aksine bu hoşuna gitmiş gibiydi.

Büyük odada kimseyi bulamadı ve saatin kaç olduğunu merak etti. Vakit aslında umurunda bile değildi ama midesi, kahvaltı saatinin çoktan geçtiğini söylüyordu. Mutfağa gidip neler bulabileceğine bakmaya karar verdi.

İçerideki adam o mutfağa girerken kafasını kaldırdı. "Ben!"

"Hey! Selam, Duke!"

Duke ona sıkıca sarıldı ve sonra sırtına bir şaplak attı. "Ben, seni gören Cennetlik oluyor! Tanrım, seni görmek ne güzel. Sen Tanrı'sın. Yumurtalarını nasıl istersin?"

"Sen Tanrı'sın. Aşçılık sana mı kaldı?"

"Sadece yaptıracak kimseyi bulamadığımda kendim pişiriyorum; şimdi olduğu gibi. Çoğunlukla yemekleri Tony yapıyor. Hepimiz ara sıra bir şeyler pişiriyoruz. Hatta Mike bile ama Tony onu yakalarsa mutfaktan kovalıyor. Mike herhalde dünyanın en kötü aşçısı." Duke, yumurtaları bir kâseye kırmaya devam etti.

Ben işi ondan devraldı. "Sen kızarmış ekmek ve kahveyle ilgilen. Burada Worcestershire sosu bulunur mu?"

"Seni iste yeter, Pat mutlaka almıştır. İşte," dedi Duke. "Yarım saat kadar önce sana baktım ama hâlâ horulduyordun. Buraya geldiğinden beri ya sen ya da ben hep meşguldük... şu âna dek," diye ekledi.

"Burada neler yapıyorsun, Duke? Mecburi aşçılık dışında yani?"

"Eee, ben bir rahip yardımcısıyım... ve bir gün rahip olacağım. Ama oldukça yavaşım... tabii bunun pek bir önemi yok. Marşça öğreniyorum... herkes öğreniyor. Ve aynı zamanda, Jubal'in yanındayken olduğu gibi tamirci çocuk rolündeyim."

"Bu büyüklükte bir yeri çekip çevirmek bayağı emek istiyor olmalı."

"Ben, ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın. Tıkanan boruları açmaya göz kulak olmak dışında. Bir gün Mike'ın kendine has tıkanmış bir tuvaleti açma metodunu mutlaka görmelisin; çoğunlukla bununla da uğraşmam gerekmiyor... bunun dışında, bu binadaki ıvır zıvırın onda dokuzu burada, mutfakta... ve burada Jubal'in mutfağındaki kadar bile elektrikli eşya yok."

"Tapınakların bazılarında oldukça karmaşık elektronik şeyler var gibi geldi bana."

"I ıh, hemen hemen hiçbir şey yok. Birkaç ışık kontrolü, hepsi o ve hepsi de basit şeyler. Aslına bakarsan..." Duke sırıttı, "... buradaki en önemli işlerimden biri iş bile sayılmaz. Yangın müfettişliği."

"Ha?"

"Ben ehliyetli bir yangın müfettişiyim, tüm sınavları falan geçtim, aynı şey sağlık ve güvenlik müfettişliği için de geçerli... ve hiçbiri de iş sayılmaz. Ama bu, bir yabancının içeri girmesini engellememizi sağlıyor... buna izin vermiyoruz. Dış kilisenin törenlerine katılıyorlar... ama Mike'ın denetiminden geçmeyen kimse içerilere giremiyor."

Yiyecekleri tabaklarına koyup masaya oturdular. "Kalıyorsun değil mi, Ben?" diye sordu Duke.

"Nasıl kalırım, bilemiyorum, Duke."

"Hımm... Benden daha mantıklı olacağını ummuştum. Ben de senin gibi kısa bir ziyaret için gelmiştim... eve döndüm, bir ay kadar amaçsızca oyalandım ve sonunda Jubal'e ayrıldığımı, bir daha da dönmeyeceğimi söyledim. Boş ver; nasıl olsa tekrar geleceksin. Bu geceki Su Paylaşmadan önce kesin bir karar verme."

"'Su Paylaşma' mı?"

"Dawn bahsetmedi mi? Ya da Jill?"

"Uh... hiç sanmıyorum."

"Öyleyse bahsetmemişlerdir. Şey, belki de sana Mike'ın açıklamasını beklemeliyim. Hayır, buna gerek yok; zaten gün boyunca herkes sana bundan bahsedecek. Su paylaşmanın ne olduğunu grokluyorsun tabii ki; ne de olsa sen İlk Çağrılanlar'dansın."

"'İlk Çağrılanlar' mı? Dawn da böyle bir şey söylemişti."

"Marsça öğrenmeden Mike'ın su kardeşleri olan bizleri kastediyor. Diğerleri Yedinci Çember'i geçip Sekizinciye girmeden önce su paylaşıp yakınlaşmazlar... ve o zaman kadar da artık Marsça düşünmeyi öğrenmiş olurlar... lanet olsun, bazıları benim şu anda bildiğimden daha iyi Marsça biliyorlar, sonuçta ben de 'İlk Çağrılanlar'danım ve öğrenmeye de Yuva'ya girdikten sonra başladım. Ah, aslında Sekizinci Çember'e hazır olmayan biriyle su paylaşmak yasak değil... *hiçbir şey* yasak değil zaten. Lanet olsun, eğer istersem bir barda bir kızı tavlarım, onunla su paylaşırım, sonra onu yatağa atarım ve ondan *sonra* onu tapınağa getirip çıraklığa başlatırım. Ama bunu yapmak istemem. Zaten işin esası da bu; bunu yapmayı asla istemem. En fazla onu bir Dış Kilise törenine getirmeye değer bulurum, Mike da onu inceler ve kızın uygun olup olmadığını görür. Ben, şimdi bir tahmin yürüteceğim. Etrafta bolca dolanıyorsun... eminim gösterişli kızlarla gösterişli yataklara girdiğin olmuştur."

"Şey... biraz."

"Öyle olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama bundan sonra hayatın boyunca su kardeşin olmayan kimseyle yatmayacaksın."

"Hımm..."

"Göreceksin. Bundan bir yıl sonra tekrar konuşalım ve sen söyle. Şimdi, Mike, daha Yedinci Çember'e bile ulaşmamış birinin su paylaşmaya hazır olduğunu söyleyebilir. Mike'ın seçtiği ve su sunduğu, Yuva'ya aldığımız bir çift daha Üçüncü Çember'e yeni girmişti - şimdi adam rahip, kadın da rahibe... Sam ve Ruth."

"Onlarla tanışmadım."

"Tanışacaksın. En geç bu gece. Ama bunu kesin olarak yalnız Mike bilebilir. Zaman zaman Dawn ya da bazen Patty özel bir terfi ve özel bir eğitime uygun birini bulurlar... ama Üçüncü Çember'e kadar inmezler ve eminim her seferinde harekete geçmeden önce Mike'a danışıyorlardır. Bunu yapmaları gerekli olduğundan değil. Her neyse, Sekizinci Çember'e girilir... paylaşma ve yakınlaşma başlar. Sonra, er ya da geç Dokuzuncu Çember'e ve Yuva'ya girilir... işte bu da zaten bütün gün su paylaşıyor olduğumuz halde 'su paylaşma' dediğimiz törenin anlamı budur. Törene tüm Yuva katılır ve yeni kardeşimiz -genelde çift olurlar- sonsuza dek Yuva'nın bir parçası haline gelir. Sen zaten öylesin... ama senin için daha önce tören yapmadık, bu yüzden bu geceki tüm diğer işler seni karşılamak için bir kenara bırakılıyor. Bana da aynısını yapmışlardı." Duke'ün gözleri uzaklara daldı. "Bu, dünyadaki en güzel his, Ben."

"Ama hâlâ ne olduğunu bilmiyorum, Duke."

"Şey.. aslında pek çok şey. Hiç şöyle gerçekten tantanalı bir partide bulundun mu, hani polislerin baskın düzenlediği ve sonunda bir-iki kişinin boşandığı cinsten?"

"Şey... evet."

"Emin ol kardeşim, o şu âna kadar gördüklerin Pazar Okulu pikniği gibi kalır. İşin bir yanı bu. Hiç evlendin mi?"

"Hayır."

"Evlisin. Sadece bunun farkında değilsin. Bu geceden sonra zihninde bununla ilgili hiçbir şüphe kalmayacak." Duke tekrar uzaklara daldı, üzerine mutlu bir durgunluk çöktü. "Ben, ben daha önce evlenmiştim... ve kısa bir süre için her şey güzeldi, sonra sürekli bir cehennem azabına döndü. Bu kez, halimden memnunum, hem de her an. Lanet olsun, buna bayılıyorum! Ve bak, Ben, sadece bir avuç güzel bebekle bir arada olmanın keyfinden bahsetmiyorum. Onları seviyorum, tüm kardeşlerimi, her iki cinsiyeti de. Patty'yi al -alacaksın emin ol!- Patty hepimize annelik eder... ve hiç kimsenin, ne kadar büyümüş olduğunu düşünürse düşünsün aslında bu ihtiyacı aşabildiğini sanmıyorum. Patty... Patty muhteşemdir! Bana Jubal'i hatırlatıyor... o yaşlı serseri buraya gelip söz dinlese iyi olur! Bahsettiğim Patty'nin dişiliği değil. Ah, ben yavru peşinde koşmuyorum..."

"Kim yavru peşinde koşuyormuş?" dedi arkalarından dolgun, kontralto bir ses.

Duke arkasını döndü. "Ben değil, seni kıvrak Ortadoğulu fahişe! Gel buraya bebek ve kardeşin Ben'e bir öpücük ver."

"Hiçbir zaman bunun için para almadım," diye itiraz etti kadın, kayarcasına onlara doğru gelirken. "Kimse bana bunu söylemeden önce bedavaya vermeye başlamıştım bile." Ben'i dikkatlice uzun uzun öptü. "Sen Tanrı'sın, kardeşim."

"Sen Tanrı'sın. Su paylaşalım."

"Asla susuz kalmayasın. Duke'ün dediklerine de aldırma; davranış şekline bakılırsa bebekliğinde biberonla beslenmiş olmalı." Eğilip Duke'ü daha da uzun bir süre öptü, bu sırada Duke de onun geniş kalçasını okşuyordu. Ben kadının kısa, şişmanca, neredeyse kara denecek kadar buğday tenli olduğunu ve beline kadar inen mavimsi siyah saçlarını gördü.

"Duke, kalktığında *Hanımefendilerin Evi* gazetesini gördün mü?" Duke'ün omzunun üzerinden uzandı, onun çatalını alıp onu tabağından yemeye koyuldu. "Hımm... güzel. Bunu sen pişirmemişsin, Duke."

"Ben pişirdi. *Hanımefendilerin Evi* gazetesiyle ne işim olur benim?"

"Ben, birkaç düzine yumurtayı daha aynı şekilde karıştırıp da millete dağıtayım. O gazetede Patty'ye göstermek istediğim bir yazı vardı, tatlım."

"Tamam," diye onayladı Ben ve işe koyuldu.

"Sakın bu çöplüğü yeniden dekore etmeye falan kalkışmayın yoksa ben giderim. Ayrıca şu yumurtalardan bana da biraz bırak! Biz erkeklerin lapayla beslenerek iş yapabileceğimizi mi sanıyorsun?"

"Cık cık, Dukie tatlım. Paylaşılan su çoğalır. Dediğim gibi, Ben, Duke'ün şikâyetlerine aldırma; iki erkeğe yetecek kadar kadını ve üçüne yetecek kadar yemeği olduğu sürece kusursuz bir kuzucuktur kendisi." Duke'e bir çatal dolusu yumurta verdikten sonra kalanı kendisi yemeye koyuldu. "Surat asmayı bırak, kardeşim; tam da sana ikinci bir kahvaltı pişirmek üzereydim. Yoksa bu üçüncü mü oluyor?"

"Daha ilkini bile yemedim henüz. Sen yedin. Ruth, Ben'e seninle Sam'in nasıl Üçüncü Çember'den Dokuzuncuya sıçradığınızı anlatıyordum. Sanırım bu geceki Su Paylaşmaya ait olup olmadığı konusunda endişeleri var."

Ruth, Duke'ün tabağındaki son lokmayı da kaptı, sonra kalkıp yemek pişirme hazırlıklarına başladı. "Duke, sen işine bak, ben sana lapadan daha lezzetli bir şeyler yollarım. Kahve fincanını al ve toz ol. Ben, zamanım geldiğinde ben de endişelenmiştim ama endişelenmene hiç gerek yok tatlım çünkü Michael hata yapmaz. Buraya ait değilsen şu anda burada olmazdın. Kalacak mısın?"

"Şey, kalamam. İlk partiye hazır mısın?"

"Dök bakalım şu tavaya. Neyse, daha sonra döneceksin. Ve bir gün kalmaya karar vereceksin. Duke haklı; Sam ve ben adeta sırıkla atlayarak yükseldik... ve bu, orta yaşlı, titiz ve ahlaklı bir ev kadını için neredeyse kaldırılamayacak kadar hızlıydı."

"Orta yaşlı mı?"

"Ben, öğretinin artılarından biri, ruhunu düzelttikçe vücudunun da buna uyum sağlamasıdır. Bu, Hıristiyan Bilim adamlarının kesinlikle haklı oldukları bir nokta. Herhangi bir banyoda hiçbir ilaç şişesi gördün mü?"

"Şey, hayır."

"Çünkü yok. Seni kaç kişi öptü?"

"Pek çok."

"Bir rahibe olarak ben 'pek çok'tan da fazlasını öpüyorum, inan bana. Ama Yuva'da kimse en basit bir nezle bile olmuyor. Eskiden, hiçbir zaman tam olarak iyi olmayan ve 'kadınsı dertler'le uğraşan mızmız bir tiptim." Gülümsedi. "Şimdi her zamankinden daha da fazla kadınım ama şimdi on kilo verdim, birkaç yaş birden gençleştim ve hiçbir şikâyetim yok... dişi olmayı *seviyorum*. Duke'ün iltifat olarak söylediği gibi bir 'Ortadoğulu fahişe'yim ve eskisinden daha kıvrak olduğum da su götürmez; ders verirken her zaman lotus pozisyonunda otururum, oysa eskiden tek yapabildiğim ayakta dururken çöküp kalkma egzersiziydi... onu yaparken bile gözlerim kararır ve başım dönerdi."

"Ama her şey hızla değişti," diye devam eti Ruth. "Sam, buradaki üniversitede Doğu dilleri profesörüydü. Tapınağa gelmeye başladı çünkü bu Marsça'yı öğrenebilmenin bir yolu, hatta tek yoluydu. Sadece mesleki bir ilgi, kilise kısmı umurunda değildi. Ben de ona göz kulak olmak için geliyordum... birtakım söylentiler duymuştum ve kıskanç bir eştim, normalden daha fazla sahiplenici olduğum söylenebilir.

"Böylece Üçüncü Çember'e kadar yükseldik. Sam tabii ki

dili hızla öğreniyordu ve ben de çok çalışarak ona yetişmeye çalışıyordum çünkü onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Sonra bum! Mucize gerçekleşti. Bir anda az da olsa

Marsça düşünebilmeye başladık... ve Michael bunu hissedip bir akşam, Üçüncü Çember töreninden sonra kalmamızı istedi... ve Michael ile Gillian bize su verdi. Ondan sonra, diğer kadınlarda nefret ettiğim ne varsa onları yaptım, ayrıca bunları yapmama izin verdiği ve kendisi de bir şeyler yaptığı için kocamdan nefret etmem gerektiğini biliyordum. Tüm bunları İngilizce düşünüyordum, hatta en kötü kısımları İbranice'ydi. Ertesi gün boyunca ağlayıp sızlandım ve Sam'i oldukça rahatsız ettim... ama akşam olduğunda daha fazla su paylaşıp yakınlaşmak için *sabırsızlandığımı* fark ettim.

"Bundan sonra işler yavaş yavaş iyiye gitti ama hâlâ kolay değildi çünkü dayanabileceğimiz kadar hızlı şekilde bir çemberden diğerine geçiyorduk. Michael yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve bizi Yuva'nın güvenli, huzurlu ortamına almaya uğraşıyordu. Yani, bizim Su Paylaşmamıza sıra geldiğinde ben hâlâ yardım almadan kendimi disipline edemez durumdaydım, Yuva'ya kabul edilmek istediğimi biliyordum ama yedi insanla birden kaynaşabileceğimden emin değildim. Deli gibi korkuyordum; yolda gelirken neredeyse Sam'e eve dönmek için yalvaracaktım."

Konuşmayı kesti ve kafasını kaldırdı, gülümsemiyordu ama yüzünden mutluluk yayılıyordu, elinde bir yumurta çırpıcısıyla duran şişmanca bir melek gibiydi. "Sonra En İç Tapınağa girdik, spot ışığı üzerime düştü ve cüppelerimiz kayboluverdi... ve hepsi orada, havuzun içinde durmuş bizi Marsça çağırıyorlardı, gelin, gelin ve hayat veren suyu paylaşın... sonra tökezleyerek o havuza girip suyun içine daldım ve o günden beri de bir daha çıkmadım!

"Çıkmayı da istiyor falan değilim. Canını sıkma, Ben, dili öğreneceksin, öğretiyi kavrayacaksın ve her adımda bizim

sevgi dolu desteğimiz senin yanında olacak. Endişelenmeyi bırak ve bu gece o havuza atla; seni tutmak için kollarım açık bekliyor olacağım. Hepimiz öyle bekleyeceğiz ve sana evine hoş geldin diyeceğiz. Şimdi şu tabağı alıp Duke'e götür ve ona onun bir domuz olduğunu söylediğimi ilet... ama çekici bir domuz. Bu tabağı da kendine al; evet, tabii ki bu kadar çok yiyebilirsin! Bana bir öpücük ver ve toz ol bakalım; Ruthie'nin yapacak işleri var."

Ben öpücüğü verdi, sonra mesajı ve tabağı Duke'e iletti. Hâlâ biraz iştahının olduğunu fark etti... ama Jill'i geniş, yumuşak kanepelerden birinin üzerinde yayılmış uyurken bulunca yemeğe olan ilgisi kayboluverdi. Onun karşısına oturdu ve onu izlemenin tadını çıkardı. Dawn ve Jill'in birbirlerine önceki gece düşündüğünden çok daha fazla benzediklerine karar verdi.

Ağzına bir lokma attıktan sonra kafasını tekrar kaldırdığında Jill'i gözleri açık, ona gülümserken buldu. "Sen Tanrı'sın, sevgilim ve elindeki de gayet güzel kokuyor."

"Sen de iyi görünüyorsun. Ama seni uyandırmak istememiştim." Kalkıp Jill'in yanına oturdu ve ona bir lokma uzattı. "Kendi ellerimle pişirdim, tabii Ruth'un da yardımıyla."

"Biliyorum. Gayet iyi olmuş. Duke mutfaktan uzak durmamı, Ruthie'nin sana ruhuna iyi gelecek bir seminer verdiğini söyledi. Beni sen uyandırmadın, sen çıkıp gelene kadar tembellik ediyordum. Bütün gece uyumadım."

"Hiç mi?"

"Gözümü bile kırpmadım. Ama yorgun değilim, kendimi müthiş hissediyorum. Sadece açım. Bilmem bu bir şey ifade ediyor mu?"

Böylece Ben onu besledi. Jill, hiç kıpırdamadan, kendi ellerini kullanmadan Ben'in bunu yapmasına izin verdi. "Sen hiç uyudun mu peki?" diye sordu sonra.

"Ah, biraz."

"Yeterince mi? Evet, uyumuşsun. Peki Dawn ne kadar uyudu? İki saat var mı?"

"Ah, bundan fazla uyudu, eminim."

"Öyleyse gayet iyidir. İki saatlik uyku, eskiden sekiz saatin yaptığı kadar dinlendiriyor. Ne kadar güzel bir gece geçirdiğini -ikinizin de- biliyordum ama onun yeterince dinlenmeyeceğinden korktum."

"Şey, harika bir geceydi," diye kabullendi Ben, "yine de onu benim kollarıma öylece itivermene şaşırdım."

"Şoke oldum demek istiyorsun. Seni tanıyorum, Ben, belki senin kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyorum. Dün buraya geldiğinde her tarafından kıskançlık akıyordu. Sanırım artık geçti. Değil mi?"

Ben onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım."

"Güzel. Ben de çok keyifli ve harika bir gece geçirdim... senin iyi ellerde olduğunu bildiğimden hiçbir endişem yoktu. En iyi eller; benden bile iyi."

"Ah, hayır!"

"Hımm. Sanırım hâlâ yontulması gereken birkaç pürüz var... neyse, bu gece hepsini suyun içinde yıkayıp çıkarırız." Doğruldu, kanepenin diğer ucuna doğru uzandı ve Caxton'a, sehpanın üzerinde duran sigara paketi son birkaç santimi zıplayarak Jill'in eline doğru uçmuş gibi geldi.

"Bakıyorum sen de birkaç el çabukluğu numarası öğrenmişsin."

Jill bir an şaşırmış göründü, sonra gülümsedi. "Biraz. Önemli bir şey değil. Eğlenceli birkaç numara. Hocamın ifadesiyle 'henüz sadece bir yumurtayım.'"

"Bu numarayı nasıl yaptın?"

"Sadece ona Marsça ıslık çaldım. Önce bir şeyi grokluyorsun, sonra onun ne yapmasını istediğini grokluyorsun... Mike!" El salladı. "Buradayız, tatlım!"

"Geliyorum." Mars'tan Gelen Adam doğruca Ben'e doğru geldi, onu elinden tutup ayağa kaldırdı. "Dur sana şöyle bir bakayım, Ben! Tanrım, seni görmek çok güzel!"

"Seni görmek de öyle. Burada olmak da."

"Ve gerekirse kolunu büküp burada kalmanı sağlayacağız. Şu üç gün meselesi nedir? Üç günmüş!"

"Ben çalışan biriyim, Mike."

"Göreceğiz. Kızların hepsi heyecanla bu geceki partiye hazırlanıyor. Günün geri kalanındaki törenleri ve dersleri iptal etsek iyi olur; nasıl olsa bir halta yaramayacaklar."

"Patty zaten gerekli düzenlemeleri yaptı," dedi Mike'a Jill. "Seni bunlarla rahatsız etmek istemedi. Dawn, Ruth ve Sam de yapılması gerekenlerle ilgilenecek. Patty dış kilise matinesini de iptal etmeye karar verdi; yani günün geri kalanında boşsun."

"İyi haber." Mike oturdu, Jill'in başını kucağına yatırdı, Ben'i de çekip oturttu, bir kolunu onun omzuna attı ve iç çekti. Ben'in dış kilisedeki törende gördüğü kıyafeti giyiyordu: Uygun, tropik bir takım elbise, sadece ayağında ayakkabı yoktu. "Ben, sakın vaizliğe başlama. Günlerimi ve gecelerimi bir işten diğerine koşarak geçirirken insanlara neden acele etmemeleri gerektiğini anlatıyorum. Jill ve Jubal'le birlikte sana, bu gezegendeki diğer herkesten daha çok şey borçluyum ama dün akşamüstünden beri buradasın ve ben sana daha yeni merhaba diyebiliyorum. Nasılsın? Formda görünüyorsun. Aslına bakarsan Dawn bana gayet formda olduğunu söyledi."

Ben yüzünün kızardığını hissetti. "İdare ediyorum."

"Güzel. Çünkü, inan bana, dağlı kabileler bu gece yerlerinde duramıyor olacak. Ama yakınında grokluyor ve seni destekliyor olacağım. Partinin sonunda, başında olduğundan daha zinde olacaksın; öyle değil mi, Küçük Kardeş?"

"Evet," diye onayladı Jill. "Ben, bunu yaşayana kadar inanmayacaksın ama Mike sana güç verebiliyor; sadece mo-

ral desteği değil, gerçek fiziksel güç. Ben de biraz yapabiliyorum. Mike gerçekten yapıyor."

"Jill de bayağı iyi yapıyor." Mike onu okşadı. "Küçük Kar-

deş, herkes için bir güç kaynağı. Dün gece kesinlikle öyleydi." Ona gülümsedi ve sonra şarkı söylemeye başladı:

"Jill gibisini asla bulamazsın,
Milyonda bir bile değil şansın,
Tüm yosmalar içinde,
En heveslisi bizim Gillian!"

"... öyle değil mi, Küçük Kardeş?"

"Fiyuu," diye karşılık verdi Jill, memnun olduğu belliydi. Mike'ın elini avucunun içine alıp göğsüne bastırdı. "Dawn da aynen benim gibi ve bunu biliyorsun; en az benim kadar heveslı."

"Belki. Ama sen buradasın... Dawn'sa şu anda alt katta potansiyeli olanları çöplüklerden ayırmaya çalışıyor. O meşgul... sen değilsin. Bu da önemli bir fark... değil mi, Ben?"

"Olabilir." Caxton onların umursamaz tavırlarının, bu kadar rahat bir ortamda bile olsa kendisini utandırmaya başladığını fark etti... ya birbirlerini okşamayı kesmelerini... ya da ona oradan ayrılmak için bir bahane yaratmalarını diledi.

Bunun yerine Mike, kucağında Jill, bir eli Ben'in beline sıkıca sarılmış oturmaya devam etti... Ben, Jill'in onu cesaretlendirdiğini kabul etmek zorunda kaldı. "Ben, dünkü gibi bir gece -bir grubun Sekizinci Çember'e o büyük sıçrayışı yapmalarına yardımcı olmak- beni oldukça geriyor. Sana Altıncılara verilen derslerden bir şey aktarayım, Ben. Biz insanlar, önceki halkımın hayal bile edemeyeceği bir şeyiz. Hayal edemezler. Ve sana bunun ne kadar değerli olduğunu anlatabilirim... değerini biliyorum çünkü bu olmadan yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum. Dişi ve erkek olmak. Onun tara-

fından yaratılan Erkek ve Kadın -Biz-Tanrı- olanların icat ettiği en büyük hazine. Değil mi, Jill?"

"Çok güzel ifade ettin, Mike ve Ben de Gerçeği biliyor. Ama Dawn için de bir şarkı bul, sevgilim."

"Pekâlâ..."

"Ardent, bizim sevgili şafağımız;
Ben bunu onun bakışında grokladı.
Elbiseler satın alır her sabah,
Ama pantolon almaz *asla*!"

Jill kıkırdadı ve ona sokuldu. "Onun da duymasını sağladın mı?"

"Evet, o da bana koca bir alkış yolladı... yanında Ben için bir öpücükle birlikte. Söylesenize, bu sabah mutfakta kimse yok mu? Birden birkaç gündür bir şey yemediğimi hatırladım. Belki de birkaç yıldır; tam olarak emin değilim."

"Sanırım Ruth mutfakta," dedi Ben, kendini Mike'tan kurtarıp ayağa kalkarak. "Gidip bakayım."

"Duke gider. Hey, Duke! Bakalım bana senin büyüklüğünde bir yulaflı kek pişirip beş litre de meyve suyu ayarlayabilecek birilerini bulabilecek misin?"

"Tamam, Mike!" diye seslendi Duke.

Ben Caxton duraksadı, bir bahanesi kalmamıştı. Uyduruk bir mazeret düşünürken omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Jubal," dedi Caxton, içtenlikle, "sana bu kısmı anlatmazdım... ama tüm olayda neler hissettiğimi açıklayabilmek için bu şart. Neden onlar hakkında endişelendiğimi; hepsi için, Jill kadar Duke ve Mike için de... ve Mike'ın diğer kurbanları için de tabii. O sabah neredeyse her şeyin yolunda olduğuna inandırılıyordum... had safhada garip ama keyifli olduğuna. Mike da beni çok etkilemişti; yeni kişiliği oldukça güç-

lü. Kendine fazla güveniyor ve çok fazla pazarlamacı havası var... ama oldukça çekici. Sonra o -ya da ikisi birden diyelim- beni oldukça utandırdılar, bu yüzden o fırsatı kullanıp
630 kanepeden kalktım.

"Sonra omzumun üzerinden baktım ve gözlerime inanamadım. Arkamı döneli beş saniye bile olmamıştı... ve Mike üzerlerindeki tüm giysilerden bir anda kurtulmayı başarmıştı... ve orada, odadaki ben dahil dört-beş kişinin gözü önünde öylece sevişiyorlardı; hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi umarsızca!

"Jubal, öylesine dehşete düşmüştüm ki neredeyse midemdeki tüm kahvaltıyı çıkarıyordum."

OTUZ ÜÇ

"Eee," dedi Jubal, "ne yaptın? Eğlendin mi?"

"Cehenneme kadar. O anda oradan ayrıldım. Koşarak dış kapıya gittim, giysilerimle ayakkabılarımı kaptım -çantamı unuttum ama almak için dönmedim- kapıdaki tabelayı umursamadan dışarı çıktım; kollarımda elbiselerimle o zıplatma tüpüne atlayıverdim. Bam! Veda bile etmeden ayrıldım."

"Oldukça kaba."

"Kendimi rahatsız hissediyordum. Oradan ayrılmak zorundaydım. Hatta o kadar hızlı ayrıldım ki neredeyse ölüyordum. Normal bir zıplatma tüpünü bilirsin..."

"Hayır, bilmem."

"Peki, belirli bir kata çıkmak üzere ayarlamazsan bindiğinde yavaşça aşağı doğru inersin, tıpkı bir reçel kazanının içine düşmüş gibi. Ben yavaşça aşağı kaymadım, düştüm ve yaklaşık altıncı kattaydım. Ama tam da son yanlışımı yaptığımı düşündüğüm sırada bir şey beni yakaladı. Bir güvenlik ağı değil; bir çeşit enerji alanı. Yere çakılmadım. Ama Mike o aleti tamir etmeli. Ya da normal bir zıplatma tüpü koydurmalı."

"Bildiğin merdivenleri ya da çok zorda kalırsam asansörleri tercih ederim," dedi Jubal.

"Bu aletin o kadar riskli olduğunu fark etmemiştim. Ama sahip oldukları tek güvenlik müfettişi Duke... ve Duke'e göre Mike'ın söylediği her şey Tanrı'nın emri sayılır. Jubal, tüm

o yer büyük bir çöküşe doğru gidiyor. Hepsi de aklı başında olmayan biri tarafından hipnotize edilmiş. Bu konuda ne yapılabilir?"

Jubal önce düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra da kaşlarını çattı. "Önce bir bakalım, durumu doğru şekilde analiz etmiş misin. Durumun hangi yönlerini rahatsız edici buldun?"

"Ne? Tamamını tabii ki!"

"Yani? Gerçekte bu sadece bir şey değil mi? Ve bu bir şey de ikimizin de bildiği, çok eskiden beri var olan zararsız bir eylem... hatta basit bir çıkarım yaparsak, iki yıl kadar önce bu evde de aynı şekilde yapılmıyor muydu? O zaman benim bir itirazım olmamıştı... senin de her ne zaman öğrendiysen, itiraz ettiğin söylenemez. Hatta senin başka birkaç seferde aynı eylemi aynı genç hanımefendiyle -hikâyene rağmen onun bir hanımefendi olduğundan emin olabilirsin- yaptığını öne sürdüğümde ne beni yalanladın, ne de söylediklerimden alınmış göründün. Açıkça söylemek gerekirse, evlat... seni huzursuz eden ne?"

"Tanrı aşkına, Jubal, bunun *kendi* oturma odanda yapılmasına izin verir miydin?"

"Tabii ki hayır; kimsenin fark etmeyeceği bir zamanda, örneğin geceleyin gizlice yapılmadığı sürece tabii. O durumda beni zerre kadar ilgilendiren bir şey olmazdı ya da olmadı diyelim. Ama mesele *benim* oturma odam değil... bir başka birinin oturma odasıyla ilgili kurallar koymak da bana düşmez. Orası Mike'ın evi... ve onun karısı... yasal ya da değil, bunu sorgulamanın gereği yok. O zaman benim üstüme vazife olan bir şey var mı? Ya da senin? Birinin evine girdiğinde onun ev içi kurallarını kabul edersin; bu evrensel bir görgü kuralıdır."

"Yani bunu dehşet verici bulmadığını mı söylüyorsun?"

"Ah, şimdi tümüyle farklı bir konuya girdin. Şehvetin insanların gözleri önünde sergilenmesini oldukça çirkin bulurum, ne katılımcısı, ne de izleyicisi olmam... ama bunun çocukluğumda aldığım eğitimden geldiğini grokluyorum, hepsi o. İnsanoğlunun oldukça büyük bir azınlığı -hatta belki de çoğunluğu- bu konuda benim düşüncelerimi paylaşmıyor. Özellikle de grup seksinin uzun geçmişi ve yaygınlığı göz önüne alınırsa. Yine de bu *benim* zevklerime uygun değil. Ama dehşet verici mi? Sevgili bayım, ben sadece etik olarak beni rahatsız eden şeyleri dehşet verici bulurum. Etik sorunlar da mantığa bağlıdır... oysa bu durum sadece bir zevk meselesi ve eski deyişi bilirsin... *de gustibus non est disputandum**."

"Yani topluluk içinde sevişmenin sadece bir zevk meselesi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Kendi zevklerimin kökeninde çocukluğumda aldığım eğitimin yattığını, üç kuşak boyunca süren alışkanlıklarla yerleştiğini ve artık değiştirilemeyecek kadar kemikleştiğini düşünüyorum. Ama benim zevklerim, Neron'un çok farklı zevklerinden daha kutsal değil. Hatta daha az kutsal olduğu bile söylenebilir. Neron bir tanrıydı; ben değilim."

"Hay, lanet olsun."

"Zamanı geldiğinde olacak; tabii bu mümkünse... bu noktada 'nötr-karşı' olduğum söylenebilir. Ama Ben, bahsettiğin şey halk arasında yapılmış değil."

"Ha?"

"Bunu sen kendin söyledin. Bu grubu çoklu bir evlilik gibi tanımladın; tam olarak dinsel birçok eşlilik denebilir. Halka açık değil, aksine son derece özel ve içine kapalı. 'Burada

---

*) De gustibus non est disputandum: Latince, 'zevkler ve renkler tartışılmaz.'

biz tanrılardan başka kimse yok'... yani kim, nasıl rahatsız olabilir ki?"

"Ben rahatsız oldum!"

"Çünkü senin tanrılaşma sürecin henüz onlarınki gibi tamamlanmış değil; sanırım seni olduğundan daha yüksek bir rütbede değerlendirmişler... ve sen de onları yanıltmışsın. Bunu sen kendin istedin."

"Ben mi? Jubal, hiç de öyle bir şey yapmadım."

"'Tommy oyuncak bebeğimi kırdı... ben de o bebekle kafasını yardım.' Oraya girdiğin anda çıkıp gitmen gerekirdi çünkü daha ilk bakışta onların gelenekleri ve tavırlarının seninkilere uymadığını gördün. Ama bunun yerine orada kaldın ve tanrıçalardan birinin sunduğu zevklerin tadını çıkardın; sen de ona karşı bir tanrı gibi davrandın... kısaca işin tadını aldın, onlar da bunu biliyorlar. Bana Mike'ın yaptığı tek hata, senin sahtekârlığını görememesi gibi geliyor. Ama onun da Tanrısal bir zaafı var - bir 'su kardeşi'nden asla şüphe etmiyor ama Jüpiter bile hata yapar ve bu onun zaafı -ya da güçlü tarafı mı acaba?- onun aldığı ilk eğitimden geliyor; bunu değiştirmek için yapabileceği bir şey yok. Hayır, Ben, Mike tümüyle uygun şekilde davrandı; senin tavrın iyi niyete karşı hakaret sayılır."

"Lanet olsun Jubal, yine her şeyi çarpıttın. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım... onların halısına kusmak üzereydim!"

"Yani bir refleks olduğunu iddia ediyorsun. Çok uygun; ama on iki yaşından büyük herkes -panik içinde dış kapıya atılmak yerine- ağzını sıkıca tutup sakince banyoya giderdi, en fazla sinüsleri biraz tıkanırdı, hepsi o. Sonra, gösteri sona erdiğinde de döner ve kabul edilebilir bir mazeret uydururdu."

"Bunu yapamazdım. Sana söyledim, oradan ayrılmak zorundaydım!"

"Biliyorum. Ama bunu refleksle ilgisi yok. Refleks mideni boşaltır; ayaklarına gidecekleri yolu göstermez, eşyalarını toplamana, kapılardan geçmene ve hiç bakmadan bir deliğe atlayıvermene yol açmaz. Panik, Ben. Neden panikledin?"

Caxton cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. Sonra iç çekti. "Sanırım özüne inersek, Jubal... ben çok ahlakçıyım."

Jubal başını iki yana salladı. "O anki davranışın ahlakçıydı ama işin özünde yatan şey bu değildi. Sen ahlakçı biri değilsin, Ben. Ahlakçı dediğin kendi kıstaslarını evrensel kanunlar zanneden kişidir. Sen bu yaygın kötülükten neredeyse tümüyle uzaksın. Sana uygun olmayan pek çok duruma, makul bir nezaketle uyum sağlamayı becerdin... oysa gerçek, inatçı, iflah olmaz bir ahlakçı biri o tatlı dövmeli hanımefendiye büyük bir hevesle hakaret eder ve ayaklarını yere vura vura çıkıp giderdi. Daha derinlere bak. Bir ipucu ister misin?"

"Ah, belki de versen iyi olur. Tek bildiğim bu durumun kafamı karıştırıp beni mutsuz ettiği -Mike için de endişeliyim, Jubal!-, işte bu yüzden bir gün izin alıp seni görmeye geldim."

"Pekâlâ. Sana değerlendirmen için varsayımsal bir senaryo sunacağım: Orada tanıştığın Ruth diye bir hanımdan bahsettin; bir kardeşlik öpücüğü, birkaç dakika sohbet, başka bir ilişkiniz yok."

"Evet?"

"Farz et ki olayın başrol oyuncuları Mike ve Ruth. Gillian orada bile değil. Yine de dehşete düşer miydin?"

"Ha? Tabii ki evet, dehşete düşerdim!"

"Ne kadar peki? Mide bulantısı? Panik içinde kaçma isteği?"

Caxton düşünceli göründü, sonra suratına aptalca bir ifade yerleşti. "Sanırım hayır. Şaşkına dönerdim. Ama sanırım sadece kalkıp mutfağa falan giderdim... sonra da oradan ay-

rılmak için bir bahane bulurdum. Hâlâ oradan çılgınca koşarak ayrıldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Gerçekten ayrılmak için bir bahane arar mıydın? Yoksa
 adına düzenlenen 'eve hoş geldin' partisine katılmayı heves le bekler miydin?"

"Şey..." Caxton dikkatle düşündü. "Bunlar olduğunda he nüz kararımı vermemiştim. Merak ettiğimi itiraf etmeliyim ama beni henüz tümüyle tavlayamamışlardı."

"Pek güzel. Artık sebebini biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Sen söyle, Ben. Çıkar şu içindekileri ve iyice incele... ve sonra bununla nasıl başa çıkacağını bul."

Caxton dudaklarını kemirdi, mutsuz görünüyordu. "Pekâlâ. Ruth olsaydı da şaşırırdım ama gerçekten dehşete düşmezdim. Lanet, gazetenin hengâmesinde artık hiçbir şeyden dehşete düşmez oluyorsun ama şey, sen söyledin zaten: doğru ve yanlışla ilgili derin bir yara. Hay lanet, Ruth olsaydı belki çaktırmadan biraz izlerdim bile, yine de odadan ayrılacağımı sanıyorum; böyle şeyler -en azından bana göre- başkalarının önünde yapılmamalı." Durakladı. "Jill olduğu için böyle oldu. Kırıldım... ve kıskandım."

"Cesur bir adamsın, Ben."

"Jubal, kıskanç olmadığıma yemin edebilirdim. Kaybettiğimi biliyordum... bunu kabullenmiştim. Koşullar yüzünden, Jubal. Beni yanlış anlama. Jill'i, üç kuruşluk bir fahişe olsa da severdim. Ki öyle değil. Şu serbest harem davası felaket canımı sıkıyor. Ama *kendi* bakış açısına göre Jill gayet ahlaklı."

Jubal başıyla onayladı. "Biliyorum. Gillian'ın yozlaşamayacak biri olduğundan eminim. Onun ahlaksız olmasını engelleyen yıkılmaz bir masumiyeti var." Kaşlarını çattı. "Ben, sorununun kökenine indik sayılır. Korkarım sen -kabul etmeliyim ki ben de- orada birlikte yaşayan insanların kusursuz de-

recede ahlaklı olmalarını sağlayan meleksi masumiyete sahip değilsin."

Ben şaşırmış görünüyordu. "Jubal, yaptıklarının ahlaklı olduğunu mu düşünüyorsun? Hayvanat bahçesindeki maymunlar vaziyeti vesaire? Benim söylemeye çalıştığım Jill'in yaptığının yanlış olduğunu bilmiyor olması -Mike onun kafasını karıştırmış- üstelik Mike da yaptığının yanlış olduğunun farkında değil. O Mars'tan Gelen Adam; bizimle eşit koşullarda başlamadı. Etrafımızdaki her şey ona yabancı; muhtemelen hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamayacak."

Jubal sıkıntılı görünüyordu. "Ortaya zor bir soru attın, Ben ama sana basit bir cevap vereceğim. Evet, bence o insanlar, tüm Yuva, sadece bizim çocuklar değil, gayet ahlaklı davranıyorlar. Bana anlattığın kadarıyla, *öyle.* Ayrıntıları incelemeye zamanım olmadı ama evet: tümüyle ahlaklı. Grup seksi, birbirinin gözü önünde utanmazca sevişme... komünal yaşamları ve anarşist yaklaşımları, her şey. Özellikle de kusursuz ahlaklarını bencilce davranmadan başkalarına da yayma istekleri."

"Jubal, beni tamamen şaşkına çevirdin." Caxton başını kaşıdı ve kaşlarını çattı. "Madem böyle düşünüyorsun, neden gidip onlara katılmıyorsun? Kollarını açmış seni bekliyorlar, gelmeni istiyorlar, gelmeni umuyorlar. Büyük bir kutlama yapacaklar ve Dawn da ayaklarını öpüp izin verdiğin her şekilde sana hizmet etmek için yanında olacak; abartmıyorum."

Jubal başını iki yana salladı. "Hayır. Elli yıl önce bana yaklaşsalardı... Ama şimdi? Kardeşim Ben, böyle bir masumiyet potansiyeli bende yok artık... şu yüzündeki alaycı gülümsemeyi de sil, cinsel yeterlilikten bahsetmiyorum. Demek istediğim, onların hayat veren suyunda yıkanıp tekrar masum olamayacak kadar uzun süredir kendi kötülüklerim ve umutsuzluğumla yaşıyorum. Hiç masum olmuş muydum, ondan bile emin değilim."

"Mike sende o -kendisi böyle demese de- 'masumiyet'in olduğundan son derece emin. Bunu Dawn söyledi, *ex officio**."

"Öyleyse Mike bana büyük bir onur bahşediyor; onu ha-

yal kırıklığına uğratmam. Kendi yansımasını görüyor, ben, mesleğim icabı bir ayna sayılırım."

"Jubal, sen korkağın tekisin."

"Aynen öyle, bayım! Beni endişelendiren, bu masumların kendi düzenlerini çirkin bir dünyaya uydurup uyduramayacakları. Ah, bunu daha önce de deneyenler oldu ve her seferinde dünya onları asit gibi yıpratıp yok etti. İlk Hıristiyanlardan bazıları -anarşi, komünizm, grup evliliği- hatta şu kardeşlik öpücüğünde bile ilkel, Hıristiyanca bir hava var. Belki de Mike bunu oradan öğrenmiştir, sonuçta yaptığı her şey, özellikle de şu Toprak Ana töreni, diğer inanışlardan hazırlanmış bir karma." Jubal kaşlarını çattı. "Bunu ilkel Hıristiyanlardan aldıysa -yani sadece kızları öpmekten hoşlandığı için yapmıyorsa- bu durumda erkeklerin erkekleri öpmesini de beklerim."

Ben homurdandı. "Söylemeyi unuttum, onu da yapıyorlar. Ama bu homoca bir şey değil. Bir kez yakalandım; sonrakilerden kurtulmayı başardım."

"Yani? Her şey yerli yerine oturuyor. Oneida Kolonisi** Mike'ın 'Yuva'sına oldukça benziyordu; uzunca bir süre ayakta kalmayı başardılar ama nüfus yoğunluğunun düşük olduğu bir yerdeydiler; kalabalık bir şehrin ortasında değil. Pek çok başka örnek de var, hepsinin de hikâyesi aynı: kusursuz bir paylaşım ve kusursuz bir sevgiyi düşünerek hazırlanmış, büyük umutlar ve idealler içeren bir plan... hemen arkasın-

---

*) Ex officio: Latince, resmi ağızlardan.

**) Oneida Kolonisi: 1848'de Oneida, New York'ta kurulan ve 1880'de dağılan, komünist ilkelere dayanan bir dinsel ve sosyal deney sayılabilecek ütopik topluluk.

dan gelen suçlamalar ve kaçınılmaz başarısızlık." Jubal iç çekti. "Daha önce Mike için endişeleniyordum; şimdi hepsi için endişeliyim."

"*Sen* mi endişelisin? Sence ben ne haldeyim? Jubal, senin şu tatlı mutluluk teorini kabul edemem. Yaptıkları *yanlış*!"

"Ne olmuş? Ben, senin boğazında kalan şey sadece şu son olay."

"Şey... belki de. Ama hepsi o değil."

"Hemen hemen hepsi o. Ben, seksin etiği can sıkıcı bir problemdir... çünkü hepimiz 'ahlaki değerler' denilen aptalca, işe yaramaz ve kötü bir toplum kuralları sistemiyle uyum sağlayabilmek için pragmatik çözümler bulmak zorundayız. Çoğumuz bu sistemin yanlış olduğunu biliyor ya da en azından öyle olduğundan şüpheleniyor ve bu kuralları çiğniyoruz. Hepimiz toplum içinde bunları onayladığımızı söyleyip gizli gizli çiğnemenin suçluluğunu duyarak bedelini ödüyoruz. İster istemez, bu kural bizi yönetiyor, ölü ve pis kokuyor. Biliyorum, kendini özgür birisi olarak görüyorsun ve bu şeytani kuralı kendin yıkmış durumdasın ama cinsel ahlak açısından daha önce rastlamadığın bir sorunla karşılaştın, bilinç düzeyinde uymayı reddettiğin bu Yahudi-Hıristiyan kuralını bilinçaltında geçerli kıstas olarak aldın. Dolayısıyla, otomatik olarak miden bulandı... ve senin refleksinin seni 'haklı', onları da 'haksız' gösterdiğine inandın - hâlâ da inanıyorsun. Öğğğ! Senin mideni suçu tespit eden bir araç olarak kullanmaktansa eziyet çekmeyi tercih ederim. Midenin yansıtabildiği tek şey, daha mantığın oluşmadan önce sana öğretilmiş olan önyargılar."

"*Senin* midenden ne haber?"

"Benimki de en az seninki kadar aptal ama ben onun aklımı yönetmesine izin vermiyorum. Ben en azından Mike'ın ideal bir insan ahlakı yaratma çabasındaki güzelliği görebiliyorum. Ve bu -sen dahil- pek çok insanı ürkütecek kadar ra-

dikal değişiklikler içerse de böyle ideal bir ahlakın ancak ideal cinsel davranışlarla kurulabileceğini gördüğü için de onu alkışlıyorum. Bu yüzden ona hayranlık duyuyorum... onu Filozoflar Birliği'ne aday göstermeliyim. Çoğu ahlak filozofu bilinçli ya da bilinçsiz şekilde kültürümüzün cinsel kurallarının doğruluğunu kabul eder; aile, tekeşlilik, kendini kontrol, şu senin canını çok sıkan gizlilik kanunu, cinsel ilişkiyi gerdek gecesine bağlama ve benzeri şeyleri. Kültürel kurallarımızın tamamının üzerinde uzlaştıktan sonra ayrıntılarla uğraşırlar... kadın göğsünün görünmesinin ahlaksızlık olup olmadığı gibi saçmalıklarla! Ama çoğunlukla insan denen hayvanın bu kanunlara uymaya *nasıl* ikna edileceğini ya da zorlanacağını tartışırlar, oysa çevrelerinde gördükleri acılar ve trajedilerin bu kurallara uymamaktan değil, tam tersine bu kuralları birebir uygulamaktan kaynaklandığını görmezden gelirler.

"Şimdi, Mars'tan Gelen Adam dünyaya iniyor, bu kutsal kuralları görüyor ve hepsini birden reddediyor. Mike'ın cinsellik anlayışını tam olarak anlamıyorum ama bana anlattığın azıcık şeyden bile onun görüşlerinin tüm Dünya'daki tüm büyük devletlerin kanunlarına karşı olduğunu ve herhangi bir dine bağlı 'aklı başında' birini -hatta agnostiklerin ve ateistlerin çoğunu da- öfkelendireceğini anlayabiliyorum. Ama yine de bu zavallı çocuk..."

"Jubal, tekrar söylüyorum, o bir çocuk değil, yetişkin bir insan."

"O bir 'insan' mı? Acaba? Anlattığına göre bu zavallı yapay Marslı, seksin birlikte mutlu olmanın bir yolu olduğunu söylüyor. Buraya kadar Mike'a katılıyorum: Seks mutluluk getirmeli. Oysa biz en kötüsünü yapıp seksi birbirimizin canını yakmak için kullanıyoruz. *Asla* acı vermemeli; mutluluk getirmeli ya da en azından keyif vermeli. Bundan başka bir şey olması için anlamlı bir sebep yok.

"Kurallar diyor ki: 'Komşunun karısına göz dikmeyeceksin'; peki sonuç ne? Gönülsüz bekâret, zina, kıskançlık, trajik aile kavgaları, yumruklar ve bazen cinayetler, dağılan yuvalar ve mahvolan çocuklar... ve şehir kulüplerindeki dansçı kızlara yapılan ufak, gizli ziyaretler, cinsel birleşme olsun olmasın hem erkeği hem de kadını alçaltacak türden. Bu emre uyan oldu mu? 'Göz dikmemeyi' öngören Emirden bahsediyorum; fiziksel bir şeyden değil. Sanmam. Bir erkek bana gelip *sadece* öyle emredildiği için bir başkasının karısına yan gözle bakmadığına dair İncil üzerine yemin etse ya adamın kendini kandırdığını ya da cinsel bir eksikliği olduğunu düşünürüm. Bir çocuk sahibi olabilecek kadar erkek olan herkes pek çok kadına yan gözle bakmıştır; bir girişimde bulunup bulunmamasının önemi yoktur.

"Şimdi, Mike gelip diyor ki: 'Benim karıma yan gözle bakmana gerek yok... onu sev! Onun sevgisinin sınırı yok, böylece hepimiz kazanırız... korku, suçluluk, nefret ve kıskançlık dışında kaybedeceğimiz bir şey yok.' Bu teklif o kadar safça ki muhteşem. Hatırladığım kadarıyla sadece uygarlık öncesi Eskimolar bu kadar saftılar ve bizden o kadar uzaktaydılar ki onlara da 'Mars'tan Gelen Adamlar' diyebilirsin. Ancak, kısa sürede onlara kendi erdemlerimizi aşıladık ve onlar da artık bizim gibi mutlu bir paylaşım yerine bekâret ve zinaya sahipler; tabii ki bu sadece dönüşüm sırasında hayatta kalmayı başaranlar için geçerli. Acaba onlara ne yararı oldu? Ne dersin, Ben?"

"Eskimo olmayı istemem, teşekkür ederim."

"Ben de istemem. Bozulmuş çiğ balık midemi kaldırır."

"Evet, o da var ama Jubal, benim kastettiğim sıcak su ve sabundu. Sanırım fazla titizleniyorum."

"O konuda benim için de aynı şeyi söyleyebilirsin, Ben; içinde bir igludan daha iyi bir kanalizasyon sistemi olmayan bir evde doğdum ve çocukluğumu tekrar yaşamak gibi bir di-

leğim yok. Ama bence uzun süre durmuş sidik kokusuna alışmış burunlar için yıkanmamış bir insanın kokusu çok da sorun olmasa gerek. Yine de enteresan mutfakları ve yetersiz

mülklerine rağmen Eskimolar, herkes tarafından Dünya'nın en mutlu insanları olarak bilinir. Neden mutlu olduklarını kesin olarak bilmemiz mümkün değil ama en azından, cinsel kıskançlık yüzünden hiç mutsuz olmadıklarına eminiz. Birbirlerinin eşlerini ödünç alıyorlardı, hem keyif hem de eğlence için ve bu onları mutsuz etmiyordu.

"İnsanın sorası geliyor: Deli olan kim? Mike ve Eskimolar mı? Yoksa biz miyiz? Öyle grup sporlarından hoşlanmadığımız gerçeğine dayanarak bunu yargılayamayız... bizim yönlendirilmiş zevklerimizin konuyla ilgisi yok. Ama etrafındaki karanlık dünyaya bir bak ve sonra şunu söyle: Mike'ın takipçileri diğer insanlara göre daha mı mutlular, yoksa daha mı mutsuzlar?"

"Sadece üçte biriyle konuştum, Jubal... ama evet, mutlular. O kadar mutlular ki bana dayaktan sersemlemişler gibi geliyor. Buna güvenmiyorum. İşin içinde bir terslik var."

"Hımm... belki de o terslik sensindir."

"Nasıl?"

"Senin zevklerinin bu kadar genç bir yaşta bu kadar yönlendirilmiş olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordum. İşte orada, gökten çorba yağıyor ve sen elinde bir kaşık olmadan yakalanıyorsun. Üç gün boyunca sana önerilen - hatta almaya zorlandığın şey- benim yaşıma geldiğinde çok değerli bir anı olabilecek bir şey ama sen, genç beyinsiz, kıskançlığın seni uzaklaştırmasına izin verdin! İnan bana senin yaşında olsaydım sapına kadar Eskimo olurdum ve kiliseye gidip Marsça öğrenmeme gerek kalmadan, En İç Kilise'ye bedava giriş bileti sunulduğu için de şükrederdim. Sana o kadar kızgınım ki beni rahatlatan tek şey, biraz tatsız da olsa şu: Yaşın ilerlediğinde pişmanlık duyacağını biliyorum. Yaşlan-

mak seni daha bilge yapmaz Ben ama bakış açını genişletir... ve en acı bakış açısı da dönüp uzak geçmişine bakmak ve reddettiğin cazip şeyleri görmektir. Benim kendi adıma yeterince pişmanlığım var... ama benimkiler, senin yaşayacağın pişmanlığın yanında hiçbir şey değil."

"Ah, yapma Jubal, kafama kakıp durmayı bırak!"

"Cennet aşkına be adam! Yoksa sana fare mi demeliyim? Kafana falan kakmıyorum. Seni bariz ortada olan bir şeyi görmen için dürtüyorum, hepsi o. Neden burada oturmuş yaşlı bir adama dert yanıyorsun? Şu anda bir posta güvercini gibi Yuva'ya dönüyor olman gerekir. Polisler mekânı basmadan önce! Lanet, sadece yirmi yıl daha genç olsaydım, Mike'ın kilisesine koşarak katılırdım."

"İnsaflı ol biraz, Jubal. Mike'ın kilisesi hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Bana onun bir kilise değil, sadece bir öğreti olduğunu söylemiştin."

"Şey... hem evet hem hayır. Kilise, Mike'ın Marslı 'Eskiler'den öğrendiği, büyük 'G' ile 'Gerçek'i temel alıyor."

"'Eskiler', ha? Bana sorarsan bu hâlâ saçmalıktan ibaret."

"Mike'ın onlara inandığı kesin."

"Ben, bir zamanlar işle ilgili aldığı tüm kararlarda Alexander Hamilton'un* ruhuna danıştığını iddia eden bir üreticiyle tanışmıştım. Bunun kanıtladığı tek şey o adamın buna inanmakta olduğu. Bununla beraber... Lanet olsun, neden hep Şeytan'ın avukatlığını yapmak zorunda kalıyorum?"

"Şimdi ne oldu?"

"Ben, tüm günahkârların en kötüsü dini sömürüp insanları kandıran dolandırıcılardır. Ama Şeytan'a hakkını teslim etmek gerek. Mike gerçekten de şu 'Eskiler'e inanıyor ve bir

*) Stephens, Alexander Hamilton (1812-83): Amerikan Konfedere Devleti başbakanı.

dolandırıcı değil. Demek istediğini anlatabilmek için diğer dinlerden bir sürü şey ödünç alsa da aslında kendi bildiği haliyle gerçeği öğretiyor. Şu 'Her Şeyin Anası' töreni, hoşuma

gitmese de aslında sadece ismi ve şekli ne olursa olsun, Dişi figürünün evrenselliğini anlatıyor. Yeterince adil. 'Eskiler'ine gelince, tabii ki onların gerçekten var olup olmadıklarını *bilmiyorum*; sadece bir gezegenin bir grup hayalet tarafından yönetilmesi benim aklıma yatkın gelmiyor. Şu Sen Tanrı'sın inancına gelince, bana sorarsan diğer inançlardan ne eksik, ne de fazla. Kıyamet Günü geldiğinde, tabii ki eğer gelirse, bakarsın Büyük Patron'un aslında Kongo Tanrısı Mumbo Jumbo olduğunu öğreniveririz.

"*Tüm* isimler hâlâ çekiliş kutusunda, Ben. Bilinçli insan, kendi sonunun geleceğine inanamayacak şekilde yaratılmıştır... bu da otomatik olarak pek çok dinin icat edilmesine yol açar. Ölümsüzlüğe olan bu inanç onun gerçek olduğunu kanıtlamaya yetmez ama yine de ortaya attığı sorular son derece önemlidir... bu soruları cevaplasak da cevaplayamasak da ya da doğruluğundan şüphelendiğimiz cevabı kanıtlamamız mümkün olmasa da. Yaşamın doğası, egonun fiziksel bedene nasıl hâkim olduğu, egonun kendisi ve neden her egonun evrenin merkezi gibi *göründüğü* problemi, hayatın amacı, evrenin amacı; bunlar en önemli sorular, Ben; asla önemsiz deyip geçemezsin. Bilim bu sorularını hiçbiriyle başa çıkmamış ya da çıkamamış; dolayısıyla, her ne kadar beni ikna edemiyorsa da dinlere bu soruları cevaplamaya çalışıkları için burun kıvırmaya hakkım var mı? Yaşlı Mumbo Jumbo'nun beni yemesi hâlâ mümkün; adına dikilmiş süslü katedraller yok diye onu listeden çıkaramam. Aynı şekilde eşyalı bir tavan arasında bir seks tarikatı yöneten şu tanrı âşığı çocuğu da yok sayamam; belki de o Mesihtir. Dinle ilgili emin olduğum tek şey şu: Bilinç, birbiriyle çarpışıp duran bir avuç aminoasitten ibaret değildir!"

"Fiyuu! Jubal, sen bir vaiz olmalıymışsın."

"Ucu ucuna kaçırdım, evlat ve ağzını bozmadığın için de sana teşekkür ederim. Mike'ı savunan bir söz daha edeyim, onu mahkemelerin insafına bırakacağım. Bize bu içine edilmiş gezegende yaşamanın daha iyi bir yolunu gösterebilirse, bizim zevklerimiz ne olursa olsun, onun seks yaşantısı bundan dolayı temize çıkacaktır. Dâhiler, içinde yaşadıkları kültürün cinsel geleneklerini umursamamakla ünlüdürler, kendi kurallarını kendileri koyarlar; bu benim fikrim değil, Armattoe* bunu ta 1948'de kanıtlamıştı. Ve Mike da bir dâhi; bunu pek çok şekilde gösterdi. Dolayısıyla Bayan Grundy'yi umursamayıp kendi keyfi için hile yapması beklenebilir. Dâhiler, kendilerinden aşağı düzeydekilerin fikirlerini haklı olarak küçük görürler.

"Dinsel bir açıdan bakarsak Mike'ın seksüel davranışı en az cuma günü balık yemek kadar kosher, Noel Baba kadar ortodokstur. Tüm yaşayan varlıkların hep birlikte Tanrı olduklarını savunuyor... bu da kendisi ve takipçilerini o panteonun tek bilinçli tanrıları yapıyor; ve bu da bu gezegenin tanrılık kurallarına göre ona bir yetki veriyor. Bu kurallar, tanrılara *her zaman* seksüel özgürlüklerinin sadece kendileri tarafından kısıtlanabilmesi hakkını verir; ölümlüler için geçerli olan kurallar *asla* burada uygulanamaz. Leda ve Kuğu? Europe ve Boğa? Osiris, İsis ve Horus? İskandinav tanrıların müthiş ensest oyunları? Tabii ki... ama bununla da kalmıyoruz. Batı'nın en saygı duyulan dininin üçlü tanrısının aile ilişkilerine iyice bir bak (Doğu dinlerinden bahsetmeyeceğim bile; onların tanrıları bir mink yetiştiricisinin bile tahammül etmeyeceği şeyler yapıyorlar!). Tek tanrılı bir din gibi görünen bir şeyin içindeki garip ilişkileri kabullenebilmenin tek yolu bunu dine

*) Armattoe, Raphael Ernest Grail: 1948'de fizyoloji dalında Nobel'e aday olan Ganalı zenci doktor.

bağlamak ve ölümlüler için geçerli olan kuralların tanrıları bağlamadığını kabul etmektir. Tabii ki pek çok kişi bunları düşünmez bile; bunları zihinlerinde bir yere kapatır ve üzerine de '*Kutsal-Rahatsız Etmeyin*' yazılı bir tabela asarlar.

"Ama dışarıdan bakan bir hakem, Mike'a da diğer tanrılara tanınan özgürlüklerin aynısının verilmesi gerektiğini kabul etmek zorundadır. Bu oyunun kuralları var: Bir tanrı en az iki parçaya bölünür, erkek ve dişi; ve ondan sonra ürer. Sadece Yehova değil; bunu *hepsi* yaparlar. Araştır ve gör. Buna karşılık bir tanrı grubu tavşanlar gibi durmaksızın çiftleşir ve insanların formalitelerini umursamazlar bile. Mike tanrılık işine girdiğine göre, grubunun şu toplu seksleri de en az cumartesinin arkasından pazarın gelmesi kadar mantıklı. Bu yüzden Patagonya kurallarını bırak ve olayları Olympus ahlakına göre değerlendir; bunu yaparsan, kendilerini diğerlerinden daha fazla kontrol ettiklerini bile söyleyebilirsin. Bunun da ötesi, Ben, şu seksüel birliktelik sayesinde 'yakınlaşma', şu teklikten çokluğa ve çokluktan tekliğe geçiş süreci, tanrılar grubunun içinde tekeşliliğe izin vermez. Diğerlerini dışarıda bırakan her eşleşme ahlaksızca, terbiyesizce ve belirlenmiş inanç kurallarının dışında olacaktır. Ve bu ortak, herkes tarafından paylaşılan cinsel birleşme inançlarının temelini oluşturan bir şeyse, ki ben öyle olduğunu grokluyorum, neden bu kutsal birleşmenin kapalı kapılar ardında yapılmasını bekliyorsun ki? Onların bu işi gizli yapmaları konusundaki ısrarın kutsal bir töreni -ki gerçekte öyle- ahlaksızca bir harekete dönüştürecektir ki böyle bir şey değil. Basitçe bakıp gördüğün şeyin ne olduğunu anlamamışsın."

"Belki de anlamamışımdır," dedi Ben, üzüntülü bir sesle.

"Sana olanları anlayabilmen için çok önemli bir bilgi sunacağım. Mike'ın üzerindeki giysilerden o kadar çabuk nasıl kurtulabildiğini merak etmiştin. Sana nasıl yaptığını söyleyeceğim."

"Nasıl?"

"O bir mucizeydi."

"Ah, Tanrı aşkına!"

"Belki de. Ama bin dolarına olanların kurallara uygun bir mucize olduğuna bahse girerim; üstelik sonuca da sen karar vereceksin. Git ve Mike'a nasıl yaptığını sor. Sonra da bana paramı yolla."

"Lanet olsun, Jubal, senin paranı almayı istemem."

"Alamayacaksın. Senin bilmediğin şeyler biliyorum. Var mısın?"

"Hayır, lanet olsun. Jubal, sen git ve neler olduğunu gör. Ben oraya dönemem; şimdi olmaz."

"Seni kollarını açıp karşılayacaklar ve neden birden ayrıldığını bile sormayacaklar. Bin dolar da buna veririm. Ben, orada bir günden kısa bir süre kaldın -yaklaşık on beş saat- ve bu sürenin yarısını da uyuyarak ya da Dawn'la seksek oynayarak geçirdin. Onları iyice sorguladın mı? Hani, kötü kokular aldığın bir olayı sütununda açıklamadan önce yapacağın türden dikkatli bir araştırma?"

"Ama..."

"Yaptın mı, yapmadın mı?"

"Hayır ama..."

"Ah, Tanrı aşkına, Ben! Jill'e âşık olduğunu iddia ediyorsun... ama ona çürük bir politikacıya gösterdiğin özeni bile göstermiyorsun. Sen kaçırıldığında onun *sana* yardım etmek için gösterdiği çabanın onda biri bile sende yok. O da senin kadar az çabalamış olsa bugün nerede olurdun? Mezardaydın! Cehennemde kavruluyordun! Bu çocukların birazcık sevişmeleri hakkında mızmızlanıp duruyorsun; peki ben neden endişeleniyorum biliyor musun?"

"Neden?"

"İsa izinsiz vaaz verdiği için çarmıha gerildi. Bunu bir düşün."

Caxton ayağa kalktı. "Yola koyuluyorum."

"Öğle yemeğinden sonra."

"Şimdi."

Yirmi dört saat sonra Ben, Jubal'e iki bin dolar ödedi. Bir hafta geçip de ondan başka haber alamayınca Jubal, Ben'in bürosuna acil bir mesaj yolladı: "*Ne haltlar karıştırıyorsun?*" Ben'in cevabı biraz gecikmeli de olsa geldi: "*Marsça'yı ve seksegin kurallarını öğreniyorum - kardeşin - Ben.*"

BÖLÜM BEŞ

MUTLU KADERİ

OTUZ DÖRT

Foster o anda üzerinde çalışmakta olduğu İşinden başını kaldırdı. "Ufaklık!"

"Efendim?"

"Şu istediğin genç, artık serbest. Marslılar onu bıraktılar."

Digby'nin kafası karışmış görünüyordu. "Özür dilerim. İlgilenmekle görevli olduğum genç bir varlık mı vardı?"

Foster meleksi gülümsemesiyle baktı. Mucizelere hiç gerek yoktu. Gerçekte "mucize" denilen sahte kavram kendi kendiyle çelişen bir şeydi. Ama bu gençlerin bunu kendi kendilerine öğrenmeleri gerekiyordu. "Boş ver," dedi şefkatle. "Önemsiz bir iş, kendim hallederim... ve Ufaklık?"

"Efendim?"

"Bana 'Fos' de... dışarıdayken resmiyet gerekli olabilir ama burada, stüdyoda bunlara ihtiyacımız yok. Bundan sonra sana 'Ufaklık' dememem gerektiğini hatırlat... şu geçici görevinde oldukça iyi bir sicilin olmuş. Hangi isimle çağrılmak istersin?"

Yardımcısı gözlerini kırpıştırdı. "Başka bir adım da mı var?"

"Binlerce. Aralarından hangisini tercih edersin?"

"Şey, bu çağdan hatırladığım bir tane yok."

"Hımın... 'Digby' olarak çağrılmaya ne dersin?"

"Şey, evet. Bu çok güzel bir isim. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bunu hak ettin." Başmelek Foster
652 işine döndü, az önce ilgilendiği küçük ayrıntıyı unutmamış
tı. Kısa bir an şu kupanın küçük Patricia'dan nasıl alınacağı
nı düşündü, sonra kendini bu profesyonellik dışı, neredeyse
insanca düşünce yüzünden azarladı. Bir meleğin merhamet
göstermesi mümkün değildi; meleksi şefkat buna yer bırak
mıyordu.

Marslı Eskiler, büyük estetik problemlerini zarif ve muh
teşem bir sonuca bağlamış ve ortaya çıkacak yeni problemle
ri görmek için birkaç tam-üçlü boyunca bunu denemeye ka
rar vermişlerdi. O sırada, aceleci olmadan ama çabucak ve
neredeyse umursamazca, kendi dünyasına yollanan yabancı
yuvalının zihnine ulaştılar, kendi insanları hakkında öğren
diklerini sorguladıktan sonra onu bağırlarına bastılar ve son
ra da öylesine bir kenara attılar çünkü artık onların amaçları
için bir anlam ifade etmiyordu.

Kamakura'daki Daibutsu*, Honshu adasının 280 kilomet
re uzağında meydana gelen sismik hareketin yol açtığı dev
dalgayla bir kez daha yıkandı. Dalga 13000'den fazla insanı
öldürdü ve küçük bir erkek bebeği Buda heykelinin ta tepe
sine taşıyıp bıraktı. Hayatta kalan keşişler bebeği bulup iyi
leştirdiler. Bu bebek doksan yedi Arz yılı boyunca yaşadı, ne
çocuğu oldu, ne de Yokohama'ya kadar ünü ulaşan yüksek
sesli ve uzun geğirmesi dışında önemli bir şey yaptı. Cynthia
Duchess, şöhretinin getirdiği tüm olanaklardan yararlanarak
rahibelere katıldı ve üç gün sonra, bu kez oldukça gösteriş-
siz biçimde oradan ayrıldı. Eski Genel Sekreter Douglas, sol
elinin felç olmasına yol açan ama kendisine emanet edilmiş

*) Daibutsu: Japonya'daki Kotokuin Tapınağı'nın dışında bulunan dev Buda heykeli.

müşavirlik yetkilerini kullanmayı sürdürmesine engel olmayan ufak bir kalp krizi geçirdi. Lunar Girişimcilik Ltd., tamamına sahip oldukları Ares Ticaret şirketinin senetleriyle ilgili bir konuda bir prospektüs yayınladı. Lyle İtkisi kullanan keşif aracı *Mary Jane Smith*, Plüton'a indi. Colorado, Fraser, tarihinin en soğuk şubat ayını yaşadı.

Yeni Büyük Bulvar Tapınağı'nda konuşan Piskopos Oxtongue, kitaptan alıntı yaptı (Matta, XXIV:24): "Çünkü yalancı Mesihler ve yalancı peygamberler kalkıp büyük alâmetler ve harikalar yapacaklar, şöyle ki, mümkünse seçilmiş olanları bile saptıracaklar." Acı suçlamasının Mormonlara, Hıristiyan Bilim Adamlarına, Romalı Katoliklere ya da Fostercılara -özellikle de bu sonuncuya- yönelik olmadığını açıkça ifade etmeye dikkat etti; inançları ya da törenleri farklı olsa da yaptıkları iyilikler kalıcı olan diğer din adamlarını da listenin dışında tuttu... sadece sadık inananları babalarının dininden uzaklaştıran yeni isyankâr sapkınları hedef alıyordu. Aynı ülkenin güneyindeki lüks, tropikal tatil şehrinde üç kişi, bir rahip, üç yardımcısı ve Joe Doe, Mary Roe vs.'den insanların gözü önünde şehvet gösterileri yaptıkları için şikâyetçi oldular, ayrıca bir genelev işletmek ve çocukları suça teşvik etmek de suçlamalar arasındaydı. Kasaba savcısı başlangıçta bu şikâyetleri pek de ilgilenmeden dinledi çünkü elinin altında buna benzer bir düzine daha dosya vardı; ama şikâyetçi olan tanıklar her zaman mahkemeye çıkamamışlardı.

Bunu belirtti. "Biliyoruz," dedi şikâyetçilerin sözcüsü. "Ama bu kez yeterince destek bulacaksınız. Başpiskopos Short bu İsa karşıtının eylemlerine son verilmesi konusunda kararlı."

Savcının İsa karşıtlarıyla falan ilgisi yoktu ama ufukta önemli bir dava görünüyordu. "Pekâlâ, sadece destek olmadan pek bir şey yapamayacağımı unutmayın."

"İstediğiniz destek gelecek."

Kuzeyde, Dr. Jubal Harshaw bu olayın ve getireceği sonuçlarının farkında değildi ama onun zihnini meşgul eden pek çok başka olay vardı. Kendi kurallarını çiğneyip kendini

o habis uyuşturucuya, haberlere kaptırmıştı. Şimdiye kadar bu kötü huyunu kontrol altında tutmayı becermişti; sadece bir medya takip sistemine abone olmuş ve içinde "Mars'tan Gelen Adam", "V.M. Smith", "Tüm Dünyalar Kilisesi" ve "Ben Caxton" geçen gazete kupürlerini istetmişti. Ama arzusu kontrolden çıkıyordu, son zamanlarda iki kez Larry'ye çalışma odasındaki aptal kutusunu çalışır hale getirmesini söylemek istemiş ve kendini zor tutmuştu.

Lanet olsun, neden şu çocuklar ara sıra ona bir mektup yazmıyorlar ve onu böyle merakta bırakıyorlardı ki? "Sonraki!"

Anne'in içeri geldiğini duydu ama pencereden dışarıdaki kara ve boş yüzme havuzuna bakmaya devam etti. "Anne," dedi arkasını dönmeden, "bize ufak tropik bir atol kirala ve bu mozoleyi de satışa çıkar."

"Tamam, Patron. Başka bir şey?"

"Ama bu toprakları Kızılderililere geri vermeden önce o atol için uzun vadeli bir sözleşme yaptığından emin ol; otellere düşmeye katlanamam. Para edecek bir şeyler yazdırmayalı ne kadar oldu?"

"Kırk üç gün."

"Gördün mü? Bu sana bir ders olsun. Başla. 'Gayri Meşru bir Çocuğun Ölüm Şarkısı.'"

> Soğuk kış günlerinin özlemiyle kalbim buz kesiyor,
> Tutulmayan sözlerin izleri ruhumu yaralıyor,
> Yitirilmiş zevklerin hayaletleri hâlâ ayırıyor ikimizi,
> Acının üzgün rüzgârları hâlâ ekvatordan kutba yas
> şarkıları söylüyor.

Yara izleri, yırtık eklemler ve kopmuş kollardan
geriye kalanlar,
Açlığın sancılı çukuru, kaynamamış kemiklerdeki
sızılar,
Kum dolu, yanan gözlerim, içlerindeki ışık
sönerken,
Burada yalnız yatmanın işkencesine hiçbir şey
katmıyor.

Ateşin pırıltılı alevleri yayılıyor kutsanmış yüzünde,
Kulak zarlarım patlak, ama yankılanıyor sesin yine
de zihnimde,
Hızla bana doğru yaklaşan karanlıktan
korkmuyorum,
Beni sadece ölünce seni kaybedecek olmak üzüyor.

"İşte," dedi aceleyle, "'Louisa M. Alcott' adıyla imzala ve ajansa söyle, bunu *Birliktelik* dergisine yollasınlar."

"Patron, para edecek bir şeylerden anladığın bu mu?"

"Hı? Tabii ki hayır. Şimdi değil. Ama ilerde para edecektir, bu yüzden bunu dosyaya koy, avukatım ölüm işlemlerini tamamlarken kullanabilir. Sanatsal işlerin sorunu da bu; en iyi işler, işçi artık parasını alamayacak olduğunda değerlenir. Edebiyat yaşamı - *pislik*! Tüm yapılan mırlayana kadar kedinin karnını kaşımaktan ibaret."

"Zavallı Jubal! Kimse ona acımadığı için o, kendi kendine acımak zorunda kalıyor."

"Yine alaycılık. Hiçbir işimi tamamlayamamama şaşmamalı."

"Alaycılık değil, Patron. Neresinin ayağına vurduğunu sadece ayakkabıyı giyen kişi bilebilir."

"Özür dilerim. Pekâlâ, işte para kazandıracak bir şeyler. Başla. Başlık: 'Bir tane yolluk.'"

Amnezi darağacının ilmeğinde,
Balta huzur getirir,
Ama sinirlerini gevşetmenin en basit yolu zehirden
geçer.

Son, silahın sesinde,
İşkence masası uyku getirir,
Ama sert vergilerden kurtulmanın yolu, işe yarar
bir yudum zehirden geçer.

Rahatlık elektrikli sandalyede
Gaz ferahlık getirir.
Ama bir paket huzurun yolu köşedeki eczaneden
geçer.

Kilise toprakları bir sığınaktır,
Gerçeklerle yüzleşmekten yorulduğunda,
En kolay yolu da sevgili şarlatanların sattığı
zehirden geçer.

Koro - Bir ah, bir inilti ve son bir gayretle,
Ölüm gelir sessizce ya da viyaklamalarla
Ama sona ulaşmanın en hoş yolu
Bir dostun elinden içilen bir kadeh şerefeden
geçer.

"Jubal," dedi Anne, endişeli bir şekilde, "miden falan mı rahatsız?"

"Her zaman."

"Bunu da mı dosyaya koyayım?"

"Hı? Bu *New Yorker* için. Her zaman kullandıkları sahte isimle yayınlansın."

"Geri yollayacaklardır."

"Satın alacaklardır. İğrenç, bu yüzden alacaklardır."

"Ayrıca şiirin ölçüsünde de hata var."

"Tabii ki var! Editöre değiştirebileceği bir şeyler vermelisin, yoksa sinirlenir. İçine kendisi işedikten sonra aromasını daha çok sevecektir, bu yüzden satın alacaktır. Bak, tatlım, ben, daha sen doğmadan çok önce dürüst işlerden kaçınmayı öğrenmiştim... bu yüzden Büyükbaba'ya işlerin nasıl yapılacağını öğretmeye çalışma. Ya da istersen ben Abby'yi emzireyim, sen de bir şeyler yaz. Hey! Abigail'in beslenme vakti geldi, değil mi? Ve 'Sonraki' sen değilsin, Dorcas. Şimdi hatırladım."

"Abby biraz bekleyebilir, zararı olmaz. Dorcas yatıyor. Sabah bulantısı."

"Saçmalık. Gerçekten hamileyse, neden onu muayene etmeme izin vermiyor? Anne, hamileliği bir tavşandan iki hafta önce tespit edebilirim, bunu biliyorsun. Şu kıza biraz sert davranmam gerekecek."

"Jubal, onu rahat bırak! Hamile kalmamış olmaktan korkuyor... ve mümkün olduğunca uzun süre kaldığını düşünmek istiyor. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun sen?"

"Hımm... düşündüm de... hayır. Hiçbir şey bilmiyorum. Pekâlâ, onu utandırmayacağım. Ama sen neden bebek meleğimizi getirip burada emzirmiyorsun? Nasıl olsa dikte alırken ellerin meşgul olmuyor."

"Öncelikle, iyi ki onu buraya getirmemişim, neler söylediğini anlayabilirdi."

"Demek ben kötü örnek oluyorum, ha?"

"O yüzeyin altındaki şekerli şurubu göremeyecek kadar küçük, Patron. Ama gerçek sebep şu: Onu getirdiğimde hiç iş yapmıyorsun; sadece onunla oynuyorsun."

"Boş saatleri güzelleştirmenin daha iyi bir yolunu biliyor musun?"

"Jubal, kızıma deli olmanı takdirle karşılıyorum; bence de o çok şirin. Ama tüm zamanını ya Abby'yle oynayarak... ya da hüzünlenerek geçiriyorsun. Bu iyi bir şey değil."

"Buna ne zaman ara vereceğiz?"

"Bunun konuyla alakası yok. Hikâyeler yazmadığın zaman ruhun sıkılıyor. Öyle bir noktaya vardı ki Dorcas, Larry ve

ben oturup tırnaklarımızı yiyoruz ve sen 'Sonraki!' diye bağırdığında rahatlayıveriyoruz. Ama bu her zaman yanlış alarm oluyor."

"Bankada faturaları ödeyecek kadar para varsa niye endişeleniyorsunuz?"

"*Sen* niye endişeleniyorsun, Patron?"

Jubal bunu düşündü. Ona söylemeli miydi? Abigail'in babasının kim olduğu yolundaki tüm kuşkuları, ona verilen isimle dağılmıştı; Anne "Abigail"* ve "Zenobia"** arasında kalmış .. ve sonunda çözümü çocuğa iki ismi birden yüklemekte bulmuştu. Anne bu isimlerin anlamından hiç bahsetmemişti... belki de Jubal'in bunu zaten bildiğini bilmiyordu.

Anne kararlı bir şekilde devam etti: "Kendinden başka kimseyi kandıramıyorsun, Jubal. Dorcas da, Larry de, ben de Mike'ın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz... bunu senin de biliyor olman gerekiyor. Bu konuda çılgın gibi davrandığından..."

"'Çılgın gibi'! *Ben mi?*"

"... Larry çaktırmadan odasına bir stereo ekranı kurdu ve üçümüz, her haberi izliyoruz. Mike için endişelendiğimizden değil, gerçekten endişelenmiyoruz ama senin için endişeleniyoruz. Ama Mike haberlere çıktığında -tabii ki çıkıyor çünkü o hâlâ Mars'tan Gelen Adam- biz her şeyi o aptal gazete ku-

---

*) Abigail: Eski Ahid'e göre, Nabal'ın karısı. Davut henüz çölde bir kaçakken Nabal ona yiyecek vermeyi reddetmiş ve Abigail araya girerek Davut'un kocasını cezalandırmasını engellemiştir. Davut bundan çok etkilenmiş ve Nabal'ın ölümünden hemen sonra Abigail'le evlenmiştir.

**) Zenobia: Palmyra (Suriye) Kralı Odenathus'un karısı. Kocasını öldürttüğü tahmin edilir. Güzel ve zeki bir kadındır ama hırsıyla hatırlanır.

pürleri sana ulaşmadan çok önce öğreniyoruz. Keşke şunları okumayı bıraksan."

"Kupürlerden nasıl haberin oldu? Sizden gizlemek için çok uğraşmıştım. Ya da öyle sanıyordum."

"Patron," dedi Anne, bezgin bir sesle, "birinin çöpleri atması gerekiyor. Larry'nin okumayı bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Demek öyle. Şu gerzek çöp kapısı Duke gittiğinden beri çalışmıyor. Lanet olsun, hiçbir şey çalışmıyor ki!"

"Tek yapman gereken Mike'a haber yollayıp Duke'ü geri istediğini söylemek... Duke hemen gelecektir."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Anne'in söylediklerinin neredeyse doğru olması Jubal'i huzursuz etmişti... bu düşüncesini ani ve acı bir kuşku izledi. "Anne! Mike sana kalmanı söylediği için mi hâlâ buradasın?"

"Buradayım çünkü burada olmayı istiyorum," diye karşılık verdi Anne, hemen.

"Hımm... bunun açıklayıcı bir cevap olduğundan pek emin değilim."

"Jubal, bazen kıçına şaplak atılacak kadar küçük olsaydın keşke diyorum. Sözümü tamamlayabilir miyim?"

"Kürsü sizindir." Hiçbiri burada olur muydu? Mike onaylamasa Meryem, Kokarca'yla evlenip Beyrut'a gider miydi? "Fatma Michele" adı, Meryem'in geçtiği dini kabullenmesi, artı kocasının en yakın arkadaşını yüceltme amacını taşıyor olabilirdi ya da Abby'nin iki adı kadar açık bir şifre de olabilirdi. Mike'ın, Dr. ve Bayan Mahmud'un kızlarının vaftiz babasından daha fazlası olduğunu gösteriyor olabilirdi. Öyleyse, Kokarca taşıdığı boynuzların farkında değil miydi? Yoksa, tıpkı Joseph için söylendiği gibi onları ciddi bir gururla mı taşıyordu? Şey... Kokarca'nın hurisinin ilişkilerini bildiği varsayılmalıydı; su kardeşliği böyle önemli konuların, diplomatik olmak adına bile olsa gizlenmesine izin vermez-

di. Gerçekten önemliyse tabii ki bir doktor ve agnostik olan Jubal bundan şüpheliydi. Ama *onlara* göre...

"Dinlemiyorsun."

660 "Üzgünüm. Dalmışım." Ve kes şunu, seni çirkin moruk... annelerin çocuklarına verdiği isimlerden anlam çıkarmaya çalışmak! Bundan sonra nümerolojiye gireceksin... sonra da astrolojiye... sonra sıra spiritüalizme gelecek; sonunda da onurunu koruyarak çözülemeyecek kadar aklını yitirmiş zavallı bir bunak gibi muamele göreceksin. Klinikteki dokuz numaralı kilitli çekmeceye git, "Lethe"* şifresini gir... ve biri bile yeterli olsa da emin olmak için en azından iki hap al.

"Bu kupürleri okumana gerek yok çünkü biz Mike'la ilgili her şeyi senden önce haberlerden öğreniyoruz... ve Ben de bize acil olan her şeyi ânında aktarmak konusunda su sözü verdi; ve tabii ki Mike da bunu biliyor. Ama Jubal, kimse Mike'a zarar veremez. Üçümüzün yaptığı gibi Yuva'yı bir ziyaret etsen, bunu sen de anlarsın."

"Beni davet eden olmadı."

"Bize de kimse davetiye yollamadı; öylece gittik. Kimse kendi evine gitmek için davet beklemek zorunda değil... tıpkı onların *buraya* gelmek için davet edilmelerinin gerekmediği gibi. Tıpkı 'Kiralanmış Adamın Ölümü'nde** olduğu gibi. Jubal, sadece bahaneler yaratıyorsun, hem de kötü bahaneler... Ben senden gitmeni istedi ve hem Dawn, hem de Duke sana haber yolladı."

"Mike beni davet etmedi."

"Patron, o yuva Mike'a olduğu kadar sana ve bana da ait. Mike, eşitlerin arasında en üstün olanı... senin burada olduğun gibi. Burası Abby'nin evi mi?"

---

*) Lethe: Yunan mitolojisinde, Hades'te akan ve suları insana tüm bildiklerini unutturan beş nehirden biri.

**) Kiralanmış Adamın Ölümü: 1874-1963 yılları arasında yaşamış Amerikalı şair Robert Frost'un şiirlerinden biri.

"Öyle görünüyor," dedi Jubal, sakince, "bu unvan ona devredilecek... tabii hayatta olduğum sürece evin mülkiyeti benim üzerimde kalacak." Jubal vasiyetini değiştirmişti, Mike'ın vasiyetinin su kardeşlerine bir şey bırakılmasını gereksiz kıldığını biliyordu. Ama bu yuvalının "su" konumundan -sürekli altının ıslak olması haricinde- emin değildi, bu yüzden kıza ve olursa diğerlerinin çocuklarına varlığını bırakacaktı. "Sana söylemeyi düşünmüyordum ama bilmende bir sakınca yok."

"Jubal... beni ağlattın. Ve neredeyse ne söylediğimi unutturacaktın. Bunu söylemek zorundayım. Mike asla senin acele etmeni istemez, biliyorsun. Onun tamamlanmayı beklediğini grokluyorum ve senin de aynını yaptığını grokluyorum."

"Hımm... doğru söylediğini grokluyorum."

"Pekâlâ. Sanırım bugün bu kadar keyifsiz olmanın nedeni Mike'ın yine tutuklanmış olması. Ama bu daha önce pek çok kez..."

"'Tutuklandı mı?' Bundan haberim yoktu! Neler oluyor?" Durdu. "Lanet olsun, kızım..."

"Jubal, Jubal! Ben aramadı; bilmemiz gereken tek şey bu. Mike'ın kaç kez tutuklandığını biliyorsun, ordudayken, panayırdayken, başka yerlerde, beş-altı kez de vaiz olduktan sonra. Kimseye zarar vermiyor; sadece kendisini tutuklamalarına izin veriyor. Onu suçlu bulamıyorlar ve sonra ne zaman isterse dışarı çıkıyor... hatta isterse hemen."

"Bu seferki niye?"

"Ah, her zamanki saçmalıklar... halka açık şehvet gösterisi, reşit olmayanlara tecavüz, dolandırıcılık için komplo düzenleme, genelev işletme, küçükleri suça teşvik etme, eyaletin okuldan kaçma kanunlarından kurtulmak için komplo kurma..."

"Hı?"

"Kilisedeki yuvalı okuluyla ilgili. Kilisenin okulu işletme ehliyetleri iptal edildi; çocuklar hâlâ resmi bir okula gitmediler. Önemi yok, Jubal... bunların hiçbirinin önemi yok. Tek

nik olarak gerçekten kanuna karşı geldikleri tek şeyi -ki bunu sen de yapıyorsun, sevgili Patronum- kanıtlamanın imkânı yok. Jubal, gidip Tapınağı ve Yuva'yı görseydin F.D.S.'nin içeri bir casus bile sokamayacağını bilirdin. Bu yüzden rahatla. Bir miktar reklamdan sonra suçlamalar düşecek ve dış kilisenin ayinlerine katılanların sayısı daha da artacak."

"Hımm! Anne, Mike bu suçlamaları kendisi ayarlıyor olmasın?"

Anne şaşırmış görünüyordu ki onun yüzünde böyle bir ifade görmek pek mümkün olmazdı. "Bu olasılığı düşünmedim bile, Jubal. Mike yalan söyleyemez, bunu biliyorsun."

"Yalan söylemesi şart mı? Kendisiyle ilgili tümüyle gerçek dedikoduları yaydığını farz et. Ama mahkemede kanıtlanamayacak şeyler."

"Sence Michael bunu yapar mı?"

"Bilmiyorum. Ama yalan söylemenin en kurnazca yolunun içine uygun zamanda ve uygun miktarda gerçek katmak ve sonra susmak olduğunu biliyorum. Ayrıca, sırf manşetlere çıkmak için dava açtırmak ilk kez olan bir şey değil. Pekâlâ, Mike'ın kendisi başa çıkamaz hale gelmedikçe bunları aklıma bile getirmeyeceğim. 'Sonraki' hâlâ sen misin?"

"Abby'nin çenesini kaşıyıp agucuk gibi ticari değeri olmayan şeyler söylemekten kendini alıkoyabileceksen, gidip onu getireceğim. Yoksa gidip Dorcas'a kalkmasını ve çalışmasını söyleyeyim."

"Abby'yi getir. Ticari değeri olan sesler çıkarmak için çok çabalayacağım; kız-oğlanla-tanışır diye bilinen tümüyle yeni bir senaryo."

"Hey, bu oldukça *iyiydi*, Patron! Neden kimse daha önce akıl edememiş acaba? Bir saniye..." Aceleyle dışarı çıktı.

Jubal gerçekten de kendine hâkim oldu; sadece bir dakika kadar ticari değeri olmayan sesler çıkarıp gösteriler yaptı, Abigail'in meleksi gülümsemesi ve gamzelerini gördü, sonra Anne yerleşti ve bebeği emzirmeye başladı. "Başlık," diye söze girdi Jubal. "'Kızlar Erkeklere Benzer, Hatta Onlardan Daha Erkektirler.' Başla. Dördüncü Henry M. Haversham oldukça dikkatli yetiştirilmişti. Dünyada sadece iki tip kadın olduğuna inanıyordu: onun bulunduğu yerde olanlar ve olmayanlar. İkincisini çok daha fazla tercih ediyordu, özellikle de öyle kaldıkları sürece. Paragraf. Kucağına düşüveren kızla tanıştırılmamıştı ve resmi bir tanışma gibi yaygın bir felakete eşdeğer...' Ne istiyorsun? Çalıştığımı görmüyor musun?"

"Patron..." dedi Larry.

"Odadan çık, kapıyı arkandan kapat ve..."

"*Patron!* Mike'ın kilisesini yaktılar!"

Larry'nin odasına doğru kargaşa içinde koştular, kapıya vardıklarında Jubal Larry'nin yarım boy kadar gerisindeydi. Anne, dört buçuk kiloluk handikapına rağmen arayı kapatıyordu. Dorcas, startta geç çıkış yapmış olduğu halde pistte yol almaktaydı; patırtı onu da uyandırmıştı.

"... dün gece yarısı. Şu anda tarikatın tapınağının giriş kapısından geriye kalanları görüyorsunuz. Patlamadan sonra bu hale geldi. Yeni Dünya Yayın Grubu sabah haberlerinden Ailenizin Muhabiri bildirdi. Bizden ayrılmayın. Şimdi, yerel sponsorumuz için kısa bir ara." Enkaz manzarası gözden kayboldu ve yerini güzel ve genç bir ev kadını aldı.

"Lanet olsun! Larry, şu zımbırtının fişini çekip çalışma odasına taşı. Anne, hayır, Dorcas. Ben'i ara."

Anne itiraz etti. "Tapınakta telefon olmadığını biliyorsun... hiçbir zaman olmadı. Ben'i nasıl arayabilir ki?"

"Öyleyse birini yolla ve... yok, tabii ki hayır; tapınakta kimse olamaz - şey, oranın polis şefini ara. Hayır, bölge savcısını. Son duyduğunuzda Mike hâlâ hapiste miydi?"

"Aynen öyle."

"Hâlâ orada olduğunu umarım... diğerlerinin de tabii."

"Ben de. Dorcas, Abby'yi tut. Ben ararım."

Ama çalışma odasına geldiklerinde telefon, arayan birinin olduğunu haber veriyor ve hattın şifrelenmesini talep ediyordu. Jubal bir küfür savurup aleti çalıştırdı, hattın öbür ucunda kim varsa canına okumak niyetindeydi.

Ama arayan Ben Caxton'du. "Selam, Jubal."

"Ben! Orada ne haltlar oluyor?"

"Haberleri gördünüz demek. Ben de bu yüzden aradım, sizi rahatlatmak için. Her şey kontrol altında. Telaşa gerek yok."

"Peki yangın? Kimse yaralandı mı?"

"Hiçbir hasar yok. Ve Mike, sana şunu iletmemi istedi..."

"Hasar yok mu? Televizyonda gördük; tam bir..."

"Ah, o..." dedi Ben, umursamazca. "Bak, Jubal. Bırak da konuşayım. Bundan sonra yapmam gereken başka görüşmeler ve işler de var. Rahatlatılması gereken tek kişi sen değilsin. Ama Mike, önce seni aramanı söyledi."

"Şey, pekâlâ, bayım. Sessiz olacağım."

"Kimse yaralanmadı, en ufak bir yanık bile yok. Ah, birkaç milyon dolarlık mal kaybı, çoğu da sigortasızdı. Boş ver. Orası zaten fazla tecrübeyle dolup taşmıştı; Mike zaten yakında orayı boşaltmayı planlıyordu. Evet, yangın geçirmezdi... ama yeterince dinamit ve benzinle her şeyi yakabilirsin."

"Kundakçılık, ha?"

"Lütfen Jubal. Sekizimizi tutukladılar; Dokuzuncu Çember'den yakalayabildikleri herkesi. Tutuklama emirleri kişiye özel değil. Mike, kendisi hariç hepimizi bir-iki saat içinde kefaletle bıraktırdı. Kendisi hâlâ hapis..."

"Hemen oraya geliyorum!"

"Sakin ol. Mike, istersen gelmeni ama buna kesinlikle gerek olmadığını söyledi. Bunlar onun sözleri. Ben de katılıyo-

rum. Senin için tatil olur, o kadar. Yangın dün gece, Tapınak boşken çıktı, tutuklamalar sebebiyle her şey iptal olmuştu... boştu, tabii, Yuvadakiler hariç. Mike hariç hepimiz En İç Tapınak'ta toplanmıştık, patlama olup ardından yangın başladığında onun onuruna özel bir Su Paylaşma yapıyorduk. Biz de oradan ayrılıp bir acil durum Yuvasına geçtik."

"Görünüşe göre, dışarı çıkabildiğiniz için oldukça şanslıymışsınız."

"Dışarı çıkmamız imkânsızdı, Jubal. Hepimiz ölü..."

"*Ne?*"

"Hepimiz yetkililerce ölü ya da kayıp ilan edildik. Katliam başladıktan sonra binadan kimse ayrılmadı... en azından bilinen yollarla."

"Uh... bir gizli geçit falan mı?"

"Jubal, Mike'ın böyle durumlar için oldukça özel metotları var ve hat şifrelenmiş bile olsa bunlardan telefonda bahsedecek değilim."

"Onun hapiste olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Hâlâ da orada."

"Ama..."

"Bu kadarı yeterli. Buraya gelirsen, Tapınağa gitme. Orası bitti. Organizasyonumuz mahvoldu. Bu kasabada işimiz bitti. Bizi fena patakladıklarını söyleyebilirsin sanırım. Sana nerede olduğumuzu söylemeyeceğim... zaten oradan da aramıyorum. Gelmen gerekirse -ki bunun bir anlamı olmayacağını söyleyeyim; yapabileceğin hiçbir şey yok- o zaman normalde nasıl geliyorsan öyle gel... biz seni buluruz."

"Ama..."

"Hepsi bu. Hoşçakalın. Anne, Dorcas, Larry ve sen de Jubal; tabii ki bebek de. Suyu paylaşın. Sen Tanrı'sın." Ekran karardı.

Jubal küfretti. "Biliyordum! Başından beri biliyordum! Dinle uğraşınca olacağı budur. Dorcas, bana bir taksi bul. An-

ne - hayır, çocuğunu emzirmeyi bitir. Larry, bana ufak bir çanta hazırla. Anne, yedekteki paranın çoğunu istiyorum, Larry yarın kasabaya inip stokları yenileyebilir."

"Ama Patron," diye itiraz etti Larry, "hepimiz geliyoruz."

"Kesinlikle geliyoruz," diye onayladı Anne, hemen.

"Kes sesini, Anne. Dorcas, sen de çeneni kapalı tut. Bu, kadınların oy hakkı olan durumlardan biri değil. O şehir şu anda bir cephe sayılır ve her an, her şey olabilir. Larry, sen de burada kalıp kadınları ve bebeği koruyacaksın. Bankaya gitmeyi unut; nakit paraya ihtiyacınız olmayacak çünkü ben dönene kadar hiçbiriniz evden çıkmayacaksınız. Birileri oyunu sertleştirmeye karar vermiş ve bu evle o kilise arasında yeteri kadar bağlantı var, burada da bir şeyler yapmayı düşünebilirler. Larry, ışıklar tüm gece açık olacak, çite elektrik ver, ateş etmek için tereddüt etme. Ve gerekirse herkesi sığınağa indirmekten çekinme; hatta Abby'nin beşiğini hemen oraya indirseniz iyi olur. Şimdi herkes işine baksın; üzerimi değiştirmem gerek."

Otuz dakika sonra Jubal, süitinde kendi isteğiyle yalnız kalmıştı; diğerleri ellerindeki işlerle uğraşıyorlardı. "Patron! Taksi gelmek üzere," diye seslendi Larry.

"Hemen geliyorum," dedi Jubal. Sonra dönüp son bir kez Ezilmiş Karyatid'e baktı. Gözleri yaşlarla doldu. "Denedin, değil mi, genç? Ama o taş çok ağır.. herkes için çok ağır," dedi gözlerinde yaşlarla.

Çökmüş figüre nazikçe dokundu, sonra arkasını dönüp gitti.

OTUZ BEŞ

Jubal berbat bir yolculuk geçirdi. Taksi otomatikti ve tam da makinelerden beklenecek bir şey yaptı, havada arızalandı ve emirleri yerine getirmek yerine bakım merkezine yöneldi. Jubal kendini New York'ta buldu, hedefine yola çıkmadan önce olduğundan daha da uzak bir yerde. Orada normal bir uçuşla charterlardan daha hızlı gidebileceğini gördü. Böylece, umduğundan saatler sonra hedefine vardı, bütün bu zamanı yabancılarla birlikte bir yere tıkılmış halde (ki bundan nefret ederdi) stereo ekranını izleyerek (bundan da nefret ederdi ama biraz daha az) geçirmek zorunda kaldı.

Ama bu şekilde biraz bilgi sahibi oldu. Başpiskopos Short'un İsa karşıtına, yani Mike'a karşı açtığı savaşla ilgili bir reklam gördü ve tümüyle mahvolmuş bir binayla ilgili görüntüler izledi... oradan nasıl sağ kurtulduklarını anlayamıyordu. Augustus Greaves, o en ciddi Lippmann ses tonuyla olayla ilgili tüm bilgileri aktardı... ama her arazi anlaşmazlığında komşulardan birinin olayın sorumlusu olduğunu belirtti ve o kaypak fikrine göre suçun Mars'tan Gelen Adam'da olduğunu açıkça belirtti.

Sonunda Jubal, parlak güneşin altında kış giysileriyle ter-

ler şekilde bir belediye pistine indi, hâlâ kötü toz fırçalarına benzeyen palmiye ağaçlarını ve onların ötesindeki okyanusu inceledi. Okyanusun kirli ve kararsız bir su yığını olduğunu

düşündü, bulunduğu yerden göremese de suyun greyfurt kabukları ve her türlü insan atığıyla dolu olduğundan emindi; sonra ne yapacağını düşündü.

Kasketli bir adam ona doğru geldi. "Taksi, efendim?"

"Şey, evet. Sanırım." En kötü ihtimalle bir otele gidip basına haber verebilir ve bir röportajla nerede olduğunu herkese duyurabilirdi... haber değeri taşıyan biri olmanın avantajları da vardı.

"Bu taraftan, efendim." Taksi şoförü onu kalabalığın arasından geçirip epey hasarlı bir sarı taksiye götürdü. Jubal'in çantasını koltuğa koyarken sessizce fısıldadı: "Sana su sunuyorum."

"Şey? Asla susamayasın."

"Sen Tanrı'sın." Taksi şoförü kapıyı kapatıp kendi koltuğuna yerleşti.

Bir sahil otelinin yanındaki özel piste indiler; burası dört araçlık bir yerdi, otelin kendi pisti diğer taraftaydı. Şoför arabayı kendi kendine geri dönecek şekilde ayarladı, Jubal'in çantasını aldı ve içeriye girerken ona eşlik etti. "Lobiden geçip gelmeniz kolay olmazdı," dedi sohbet edercesine, "çünkü bu katın girişi oldukça huysuz kobralarla dolu. Bu yüzden dışarı çıkmak isterseniz, önce birilerine sormayı unutmayın. Bana ya da bir başkasına; adım Tim."

"Ben de Jubal Harshaw."

"Biliyorum, kardeşim Jubal. Bu taraftan. Basamağa dikkat." Büyük ve oldukça lüks bir otel süitine girdiler, Jubal, banyosu da olan bir yatak odasına götürüldü; "Burası senin," dedi Tim; Jubal'in çantasını bıraktı ve gitti. Jubal masanın üzerinde su, bardaklar, buz ve açılmış ama dokunulmamış bir şişe brendi buldu. En sevdiği marka olduğunu görünce şaşır-

madı. Kendine çabucak bir duble hazırladı, bir yudum aldı ve iç çekti, sonra kalın kışlık montunu çıkardı.

Elinde bir tepsi dolusu sandviç taşıyan bir kadın geldi. Kadının üzerinde düz bir giysi vardı, Jubal bunun bir hizmetli üniforması olduğuna karar verdi çünkü bu tatil merkezindeki kadınların giydiği, gizlemekten çok göstermeye yarayan renkli şortlar, tunikler, kısa etekler, atletler ve saronglara hiç benzemiyordu. Ama kadın ona gülümsedi. "Kana kana içesin ve hiç susamayasın, kardeşim," dedi, tepsiyi masaya bıraktı, banyoya gidip küveti doldurdu, sonra odaya ve banyoya bir göz attı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Jubal?"

"Benim mi? Ah, hayır, her şey gayet iyi. Çabucak temizleneceğim ve... Ben Caxton buralarda mı?"

"Evet. Ama önce bir banyo yapıp rahatlamak isteyeceğini söyledi. Bir şey istersen söyle yeter. Herhangi birine söyle. Ya da beni çağırt. Adım Patty."

"*Ah*! Başmelek Foster'ın Hayatı."

Kadın gülümseyince gamzeleri çıktı ve bir anda sade değil şirin görünmeye başladı. Jubal'in otuzlar diye tahmin ettiği yaşından da genç duruyordu. "Evet."

"Onu bir ara görmeyi çok isterim. Dinsel sanatla ilgileniyorum."

"Şimdi mi? Hayır, banyo yapmayı istediğini grokluyorum. Tabii ki banyoda sana eşlik etmemi istemiyorsan."

Jubal dövmeli Japon arkadaşının ne kadar banyosever bir kız olduğunu hatırladı, aynı teklifi o da yapardı; pek çok kez yapmıştı. Ama Patty Japon değildi ve Jubal sadece terle kokudan kurtulup iklime uygun kıyafetler giymek istiyordu. "Hayır, teşekkür ederim Patty. Ama sana uygun bir zamanda dövmelerini görmeyi gerçekten isterim."

"Ne zaman istersen. Aceleye gerek yok." Odadan ayrıldı, acele etmiyordu ama sessiz ve çok hızlı hareket ediyordu.

Jubal sabunlandı ve suya daldı, ılık suyun çekiciliği ve kas-

larının çağrısına engel olup fazla oyalanmadı; Ben'i görüp olan biteni öğrenmek istiyordu. Kısa bir süre sonra Larry'nin bavuluna koyduğu eşyaları karıştırıyordu, yazlık bir şeyler

bulamadığı için öfkeyle homurdanmaktaydı. Sonunda üzerine boya sıçratılmış bir emu gibi görünmesine yol açan ve kıllı, zayıf bacaklarını iyice öne çıkaran bir çift sandalet, şort ve renkli spor bir tişörtte karar kıldı. Ama Jubal, görüntüsü konusunda endişe duymaktan onyıllar önce vazgeçmişti; üzerindekiler rahattı ve bu da yeterliydi, en azından sokağa... ya da mahkemeye çıkmadığı sürece. Buradaki baronun Pennsylvania ile ortaklık anlaşması var mıydı? Hatırlayamadı. Şey, en azından kayıtlı bir avukatla birlikte çalışma olasılığı vardı.

Büyük oturma odasına gitti, oda rahattı ama tüm diğer otellerde olduğu gibi kişiliksizdi. Bir grup insan, Jubal'in sinemalar dışında gördüğü en büyük stereovizyon ekranının karşısında toplanmıştı. İçlerinden biri kafasını kaldırdı. "Selam Jubal," dedi ve ona doğru geldi.

"Selam, Ben. Durum nedir? Mike hâlâ hapiste mi?"

"Ah, hayır. Seninle konuşmamızdan kısa süre sonra çıktı."

"Davası başladı demek. Ön duruşmanın tarihi belirlendi mi?"

Ben gülümsedi. "Durumun öyle olduğu pek söylenemez, Jubal. Mike, teknik olarak kaçak durumunda. Kefaletle serbest bırakılmadı. Kaçtı."

Jubal tiksintiyle baktı. "Yapılacak en aptalca şey. Şimdi dava sekiz kat daha zor olacak."

"Jubal, sana endişelenmemeni söyledim. Hepimizin öldüğünü sanıyorlar... Mike da kayıp olarak biliniyor. Bu şehirde işimiz bitti, bu yüzden bunların hiçbir önemi yok. Başka bir yere gideceğiz."

"Onu ele geçirecekler."

"Korkma. Öyle bir şey olmayacak."

"Şey... o nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"Ah, o burada, seninkinden bir iki oda ötede kalıyor. Ama şu anda meditasyona çekilmiş durumda. Sana geldiğinde iletilmek üzere bir mesaj bıraktı, hiçbir şey yapmamanı istiyor. Çok istersen onunla şimdi de konuşabilirsin, Jill onu uyandırır. Ama bunu tavsiye etmem. Aceleye gerek yok."

Jubal bunu bir an düşündü, olup biteni Mike'tan dinlemeye ve kendini böyle bir belaya bulaştırdığı için onu çiğ çiğ yemeye hevesli olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda Mike'ı transtayken rahatsız etmenin, kendisi hikâye yazarken rahatsız edilmesinden bile kötü olacağını da fark etti -çocuk her zaman kendi kendine yarattığı hipnozdan, her ne demekse, "tümüyle grokladığında" çıkıyordu- ve bunu tamamlamadıysa, hemen transa dönmesi gerekiyordu. Kış uykusuna yatmış bir ayıyı uyandırmak kadar anlamsızdı yani.

"Pekâlâ, bekleyeceğim. Ama uyanınca onunla konuşmak istiyorum."

"Konuşacaksın. Şimdi rahatla ve mutlu ol. Yolculuğun etkilerini vücudundan uzaklaştır." Ben onu ekranın çevresindeki gruba doğru götürdü.

Anne kafasını kaldırıp baktı. "Selam, Patron." Yana kayıp Jubal'e yer açtı. 'Otur."

Jubal onun yanına oturdu. "Burada ne halt ettiğini sorabilir miyim?"

"Sen ne yapıyorsan onu; hiçbir şey yani. Stereo izliyorum. Jubal, bize söylediğini yapmadığımız için sinirlenme. Biz de en az senin kadar buraya aitiz. Bize gelmememizi söylememeliydin... ama o sırada tartışılmayacak kadar kızgındın. Rahatla ve bizim için neler söylediklerini dinle. Şerif az önce tüm fahişeleri kasabadan kovacağını söyledi." Gülümsedi. "Daha önce hiç kasabadan kovulmamıştım. İlginç olmalı. Bir fahişe trene bindirilip kovulur mu? Yoksa yürümem mi gerekecek?"

"Bu konuda herhangi bir protokol olduğunu sanmıyorum. Hepiniz mi geldiniz?"

"Evet ama hemen huysuzluk yapma. Jed McClintock evde kalıyor. Larry ve ben, gerekirse diye bir yıl kadar önce McClintockların oğullarıyla bir anlaşma yapmıştık. Kaloriferin nasıl yakılacağını ve sigortaların yerini falan biliyorlar; sorun yok."

"Hmm! Neredeyse orada pansiyoner olarak kaldığımı düşünmeye başlayacağım."

"Hiç başka türlü oldun mu ki, Patron? Evi seni rahatsız etmeden çekip çevirmemizi bekledin. Biz de yaptık. Ama biraz gevşeyip birlikte yolculuk etmemize izin vermemen çok ayıp. Biz buraya geleli iki saatten fazla oldu; yolda başına bir şeyler geldi herhalde."

"Öyle. Berbat bir yolculuktu. Anne, eve bir kez döneyim, ömrümün sonuna kadar dışarı adımımı atmayacağım... telefonu söküp aptal kutusunu da balyozla ezeceğim."

"Tamam, Patron."

"Bu sefer gerçekten ciddiyim." Önünde duran dev aptal kutusuna baktı. "Bu reklamlar sonsuza dek sürecek mi? Vaftiz kızım nerede? Sakın onu McClintockların beyinsiz oğullarının insafına bıraktığınızı söyleme!"

"Ah, tabii ki hayır. Burada. Tanrı'ya şükür, ona özel bir bakıcı bile var."

"Onu görmek istiyorum."

"Patty seni ona götürür. Ben artık ondan sıkıldım, tam manasıyla mükemmel bir küçük yaratık. Patty tatlım! Jubal, Abby'yi görmek istiyor."

Dövmeli kadın odanın bir ucundan diğerine o aceleci olmayan ama hızlı hareketleriyle geldi. Jubal'in görebildiği kadarıyla, orada bulunanlar arasında Patty'den başka çalışan kimse yoktu ve Patty de her an, her yere yetişiyormuş gibi görünüyordu. "Tabii ki, Jubal. Şu anda bir işim yok. Bu taraftan."

"Çocuklar benim odamda," diye açıkladı, Jubal ona yetiş-

meye çabalarken, "böylece Cicim onlara göz kulak olabiliyor."

Jubal az sonra, Patricia'nın ne demek istediğini gördüğünde pek şaşırmadı. Boa yılanı, iki kişilik yatakların birinde kare şeklinde bir yuva oluşturacak şekilde kıvrılmıştı; yılanın gövdesinin bir halkası kareyi bölüp iki ufak bölüme ayırarak ikiz bir yuva oluşturmuştu, bölmelerin her birinde serilmiş birer örtünün üzerinde uyuyan birer bebek vardı.

Sürüngen bakıcı, onlar içeri girerken kafasını kaldırıp sorgularcasına baktı. Patty onun başını okşadı. "Sorun yok, tatlım," dedi. "Jubal Baba onları görmek istiyor. Onu biraz okşa ve seni groklamasına izin ver, böylece bir dahaki gelişinde seni tanıyabilir."

Jubal önce en sevdiği kız arkadaşını sevip gıdıkladı, kız da ona gülücükler saçıp tekmeler atarak karşılık verdi. Sonra sıra yılanı sevmeye geldi. Jubal, bunun gördüğü en güzel, aynı zamanda da en büyük *Boidae* olduğuna karar verdi. Onun insanların elinde bulunan en uzun boa yılanı olduğunu tahmin ediyordu. Üzerindeki çapraz desenler keskin, kuyruğundaki parlak renkler de oldukça gösterişliydi. Böyle güzel bir hayvanı olduğu için Patty'ye imrendi ve hayvanla daha fazla yakınlaşacak vakti olmadığı için de üzüldü.

Yılan, başını tıpkı bir kedinin yapacağı gibi onun eline sürtüyordu. Patty, Abby'yi kucaklayıp kaldırdı. "Tam da düşündüğüm gibi. Cicim, neden bana söylemedin?" Sonra, bebeğin altındaki bezi değiştirirken açıklamaya başladı: "Birisi dolanır, herhangi bir sorun yaşar ya da yardıma ihtiyaç duyarsa bana haber veriyor çünkü kendisi bu konuda pek bir şey yapamıyor -elleri yok- sadece dışarı emekleyip düşme tehlikesi geçirdiklerinde onları kafasıyla içeri itebiliyor. Ama altını ıslatmış bir bebeğin bezinin değişmesi gerektiğini groklamıyormuş gibi görünüyor. Cicim bunda bir gariplik görmüyor. Abby de öyle."

"Biliyorum. Onu 'Old Faithful'* diye çağırıyoruz. Diğer tatlı şey kim?"

"Ha? O Fatma Michele. Bildiğini sanıyordum."

"Onlar burada mı? Beyrut'ta olduklarını sanıyordum!"

"Sanırım gerçekten öyle, yabancı bir yerden geldiler. Tam olarak neresi olduğunu bilmiyorum. Belki de Meryem bana söylemiştir ama bana bir anlam ifade etmedi; ülke dışına hiç çıkmadım. Önemi de yok: Her yerin aynı olduğunu grokluyorum; sadece insanlar değişiyor. İşte, ben Fatma'yı kontrol ederken Abigail Zenobia'yı tutmak ister misin?"

Jubal aynen öyle yaptı ve Abby'yi onun dünyanın en güzel kızı olduğuna ikna etti, hemen sonra Fatma'ya da aynını yaptı. Her iki seferinde de tümüyle samimiydi ve kızlar ona inanmıştı. Jubal aynı şeyi Harding** yönetimi sırasında da defalarca söylemişti ve ona hep inanmışlardı. Bu daha Ulvi bir gerçekti, basit, dünyevi mantığın kurallarıyla sınırlı değildi.

İsteksizce kızları yerlerine bıraktı. Sonra bir kez daha Cicim'i okşadı ve ona da aynını söyledi, yine aynı derecede samimiydi.

Odadan çıktılar ve Fatma'nın annesiyle karşılaştılar. "Patron, tatlım!" Jubal'i öptü ve karnına hafifçe vurdu. "Görüyorum ki seni iyi beslemişler."

"Biraz. Az önce kızını seviyordum. Tam bir melek, Miriam."

"Oldukça iyi bir bebek, değil mi? Onu götürüp Rio'da satacağız; iyi bir fiyata hem de."

---

*) Old Faithful: Kuzeybatı Wyoming'deki Yellowstone Ulusal Parkı'nda bulunan gayzer. Yaklaşık saat başı, dört dakika süreyle su püskürtür ve fışkırttığı sıcak sular 35-50 metre yükseğe ulaşır.

**) Harding, W.G. (1865 - 1923): ABD'nin 29. başkanı. Yanlış seçimlerle ABD tarihinin en çürük ve yozlaşmış hükümetini kurmuştur.

"Yemen'de piyasanın daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Kokarca öyle olmadığını söylüyor. Onu satıp yenilerine yer açmak gerek." Elini karnına koydu.. "Şişkinliği hissediyor musun? Kokarca ve ben şimdi bir erkek çocuk yapıyoruz... kızlarla uğraşacak zaman yok."

"Meryem," dedi Patty, azarlarcasına, "şaka bile olsa, böyle konuşman hoş değil."

"Üzgünüm, Patty. Senin bebeğin hakkında böyle konuşmam. Patty Teyze tam bir hanımefendi ve benim öyle olmadığımı da grokluyor."

"Bunu ben de grokluyorum, seni muzır velet. Ama Fatma satılıksa, en iyi fiyatın iki katını ödeyeceğimi bil."

"Bunu Patty Teyze'yle görüşmen gerek; ben de kızımı ancak ara sıra görebiliyorum."

"Karnın da şiş değil, belki de kızının sende kalmasını istersin. Dur gözlerine bir bakayım. Hımın... olabilir."

"Öyle. Mike bunu çok dikkatle grokladı ve Kokarca'ya bir oğlu olacağını söyledi."

"Mike bunu nasıl groklayabilir? İmkânsız. Senin hamile olduğundan bile emin değilim."

"Ah, o hamile, Jubal," diye onayladı Patricia.

Miriam ona sakince baktı. "Hâlâ kuşkucusun, Patron. Mike, daha ben ve Kokarca Beyrut'tayken, henüz hamileliğimden emin değilken bunu grokladı. Mike bize telefon etti. Ertesi gün Kokarca üniversiteye dışarıda çalışmak için izin almak istediğini ya da istifasını verebileceğini söyledi. Ve işte buradayız."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Çalışıyoruz. Senin beni çalıştırdığından çok daha fazla hem de, Patron... kocam tam bir köle taciri gibi."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Bir Marsça sözlüğü yazıyorlar," dedi ona Patty.

"Marsça'dan İngilizce'ye mi? Bu oldukça zor olmalı."

"Ah, hayır, hayır, hayır!" Miriam neredeyse şoke olmuş gibi görünüyordu. "Bu zor falan değil, düpedüz imkânsız. Marsça'da bir Marsça sözlüğü yapıyoruz. Daha önce böyle bir

şeyi yapan olmamış; Marslıların böyle şeylere ihtiyaçları yok. Şey, benim işim çoğunlukla büro işi; onların hazırladıklarını yazıyorum. Mike ve Kokarca -çoğunlukla Kokarca- Marsça için fonetik bir alfabe hazırladılar, seksen bir harf. Biz de bir IBM daktiloyu bu karakterlere göre ayarladık, hem büyük harf hem de küçük harf; Patron sevgilim, artık sekreter olarak bir işe yaramam; Marsça yazmaya alıştım. Beni yine de sevecek misin? 'Sonraki!' diye bağırdığında işine yaramayacak olsam bile? Hâlâ yemek yapabiliyorum... ayrıca başka yeteneklerimin olduğu da söylendi."

"Marsça dikte etmeyi öğrenirim ben de."

"Mike ve Kokarca'nın seninle işleri bitmeden önce öğrenmiş olacaksın. Grokluyorum. Değil mi, Patty?"

"Doğru konuşuyorsun, kardeşim."

Oturma odasına döndüler. Caxton onlara katıldı ve dev aptal kutusundan uzakta, daha sessiz bir yer bulmalarını önerdi. Jubal'i bir koridordan geçirip bir başka oturma odasına götürdü. "Bu katın çoğu size ait gibi."

"Tamamı," diye onayladı Ben. "Dört süit: Sekreterlik süiti; Başkanlık, Kraliyet ve otel sahibinin dairesi, hepsi bir salona açılıyor ve buraya, kendimize ait iniş pistinden başka giriş yok... tabii ki yardım almadan geçmenin pek sağlıklı olmayacağı bir antre dışında. Seni bu konuda uyardılar mı?"

"Evet."

"Şu anda bu kadar çok yere ihtiyacımız yok... ama ileride olabilir: İnsanlar yavaş yavaş geliyorlar."

"Ben, bu kadar açıktayken polisten nasıl gizleniyorsunuz? Sadece otel personelinden biri bile sizi ele verebilir."

"Alı, bundan kaçınmanın yolları var. Personel bu kata gelmiyor. Anlamadın mı, Mike bu otelin sahibi."

"Bence bu daha da kötü."

"Daha da iyi... cesur polis şefimiz Bay Douglas'ı rüşvete bağlamadığı sürece tabii ama bunun mümkün olduğunu pek sanmıyorum. Mike burayı dört sahte isim üzerinden bağlantılarla aldı ve Douglas da Mike'ın işlerine burnunu sokmuyor. Os Kilgallen köşemi aldığından beri Douglas benden eskisi kadar nefret etmiyor sanırım ama yine de kontrolü bana bırakmak istemiyor. Mike ne isterse onu yapıyor. Otel sağlam bir yatırım; iyi para kazandırıyor ama buranın kâğıt üzerindeki sahibi bizim gizli Dokuzuncu Çember üyelerinden biri. Yani otel sahibi bu katı sezon boyunca kapatmak istiyor ve müdürün de bunun nedenini ya da sahibin kaç misafirinin gelip gideceğini sorgulaması mümkün değil, zaten bunu yapmayı da istemez; işini seviyor; Mike ona hak ettiğinden fazlasını ödüyor. Burası şu an için güzel bir saklanma yeri. Mike buradan sonra nereye gideceğimizi groklayana kadar."

"Mike, gizlenecek bir yere ihtiyacı olacağını önceden tahmin etmiş gibi."

"Ah, eminim etmiştir. Neredeyse iki hafta önce Mike, yuvalıların yuvasının boşaltılmasını istedi; Meryem ve bebeği hariç; Meryem'in işini yapmayı sürdürmesi gerekiyordu. Mike, çocuklu aileleri başka şehirlere yolladı -ileride tapınak açmayı düşündüğü yerlere, sanırım- ve zamanı geldiğinde yuvayı boşaltması gereken bir düzine kadar kişi kalmıştık. Kolay oldu."

"Yine de bana hayatınızı zor kurtarmışsınız gibi geldi." Jubal, -o sırada muhtemelen giyinik olmadıklarına göre- kıyafetlerini toplamayı nasıl başardıklarını merak etti. "Yuvadaki her şeyi kaybettiniz mi? Tüm kişisel eşyalarınızı?"

"Ah, hayır, istediğimiz hiçbir şeyi kaybetmedik. Kokarca'nın dil bantları ve Meryem'in kullandığı yazı makinesi gibi; hatta şu senin korkunç Madam Tussaud resmini bile. Mike giysilerimizi ve eldeki nakit parayı da aldı."

"Bunu Mike'ın yaptığını mı söylüyorsun? Ama Mike'ın yangın çıktığı sırada hapiste olduğunu sanıyordum," diye itiraz etti Jubal.

"Şey, hem öyleydi hem değildi. Bedeni hapisteydi... kıvrılmış, trans halinde yatıyordu. Ama o burada bizimleydi. Anlıyor musun?"

"Şey, groklamıyorum."

"Anlaşıldı. Mike çoğunlukla Jill'in kafasının içindeydi ama hepimiz de birbirimize oldukça bağlı sayılırız. Jubal, bunu açıklayamam; bunu yapman gerek. Patlama olduğu anda Mike bizi buraya getirdi. Sonra geri dönüp kurtarılması gereken ıvır zıvırı aldı."

Jubal kaşlarını çattı

"Işınlama, tabii ki," dedi Caxton, sabırsızca. "Bunu groklamayacak ne var? Bana buraya gelip gözlerimi açmamı ve bir mucize gördüğümde bunun farkına varmamı söyleyen sendin. Ben de öyle yaptım ve gerçekten de gördüm. Ama bunlar, en fazla bir radyo kadar mucizevi şeyler. Radyoyu grokluyor musun? Ya da stereovizyonu? Ya da elektronik bilgisayarları?"

"Ben mi? Hayır."

"Ben de öyle, elektronik eğitimi almadım. Ama eminim zaman ayırıp elektroniğin dilini öğrenme zahmetine katlansam anlarım, eminim; mucizevi bir şey olduğunu düşünmüyorum; sadece oldukça karmaşık. Işınlama da dilini öğrendikten sonra oldukça basit bir şey, zor olan dili öğrenme kısmı."

"Ben, bir şeyleri oradan oraya ışınlayabiliyor musun?"

"Ben mi? Ah, hayır, bunları anaokulunda öğretmiyorlar. Ah, ben nezaket icabı bir rahip sayılırım çünkü ben 'İlk Çağrılanlar'danım ve Dokuzuncu Çember'deyim... ama gerçek eğitim seviyem Dördüncü Çember falan sayılır, Beşinciye geçmeye çalışıyorum. Daha vücudumun kontrolünü yeni yeni ele almaya başladım. Aramızda düzenli olarak ışınlama ya-

pabilen tek kişi Patty... onun da Mike'ın yardımı olmadan bunu yapabileceğini sanmam. Ah, Mike onun her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu söylüyor ama Patty bir dâhi olmasına rağmen öyle ilginç bir şekilde saf ve alçakgönüllü ki sürekli Mike'ın desteğini bekliyor. Oysa buna ihtiyacı olmaması gerekiyor. Jubal, şunu grokluyorum: aslında Mike'a ihtiyacımız yok. Ah, onu aşağılıyor falan değilim; beni yanlış anlama. Ama sen de Mars'tan Gelen Adam olabilirdin. Ya da ben. Bu tıpkı ateşi bulan ilk adam olmaya benziyor. Ateş hep oradaydı ve o adam ateşin nasıl kullanılacağını gösterdikten sonra herkes kullanabilir hale geldi... kendini yakmayacak kadar aklı olan herkes. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?"

"Kısmen de olsa grokluyorum."

"Mike bizim Prometheus'umuz ama unutma, Prometheus bir Tanrı değildi. Mike sürekli bunu vurguluyor. Sen Tanrı'sın, ben Tanrı'yım... groklayan her şey Tanrı. Mike da bizim gibi bir insan... ama bizden fazla şey biliyor. Kabul etmek gerekir ki oldukça üstün bir insan. Marslıların öğrettiklerini öğrenen daha zayıf biri muhtemelen kendini sahte bir Tanrı ilan ederdi. Mike, böyle hırslara kapılmanın ötesine geçmiş biri. Prometheus... hepsi bu."

"Hatırladığım kadarıyla Prometheus, insanlara ateşi getirmenin bedelini ağır bir şekilde ödemişti," dedi Jubal, yavaşça.

"Mike'ın da ödemediğini sanma! Bu bedeli günde yirmi dört saat, haftada yedi gün çalışarak, birkaçımıza kendimizi yakmadan kibritlerle nasıl oynayabileceğimizi öğretmeye uğraşarak ödüyor. Jill ve Patty, ben katılmadan çok önce onun üzerindeki yükü biraz hafifletmişler, artık haftada bir gece dinleniyor." Caxton gülümsedi. "Ama Mike'ı durduramazsın. Eminim biliyorsundur, bu kasaba kumarhanelerle dolu ve çoğu da hileci, zaten burada kumarhane açmak yasal değil. Mike, dinlenme gecesini genellikle hileli oyunlar oynayarak ge-

çiriyor ve kazanıyor da. Gecede on, yirmi, otuz bin dolar alıyor. Onu soymaya çalıştılar, öldürmeye uğraştılar, kaslı çocuklar yollayıp dövdürmeye kalktılar; hiçbiri işe yaramadı.

Mike, tüm kasabanın en şanslı insanı olarak ün saldı... bu da Tapınağa daha da fazla insanın gelmesini sağladı; her zaman kazanan bu adamı görmek istiyorlardı. Sonunda onun oyunlara katılmasını engellemeye çalıştılar, ki bu bir hataydı. Kâğıt desteleri donup kaldı, ruletleri çalışmaz hale geldi, barbut attıklarında düşeşten başka bir şey gelmez oldu. Sonunda ona katlanmaya razı oldular... birkaç binlik kazandığında gitmesini rica ediyorlardu. Kibarca söylendiği sürece Mike, asla itiraz etmiyor."

"Tabii ki bu, karşımıza bir başka güç odağını almak demek," diye ekledi Caxton. "Sadece Fostercılar ve başka kiliseler değil, kumar mafyası ve şehrin politik mekanizması da. Sanırım Tapınağımızın başına gelenler şehir dışından gelen profesyonellerin işi. Fostercı salak takımının bu işte parmağı olduğunu sanmam. Fazla profesyonelce."

Onlar konuşurken içeri başkaları girip çıktı, gruplar oluşturdular ya da Jubal ve Ben'e katıldılar. Jubal herkesin garip bir şekilde aynı anda hem gevşek ve rahat, hem de dinamik bir gerilim içinde olduklarını gördü. Kimse heyecanlı değildi, asla acele etmiyorlardı... ama yine de yaptıkları her şeyin bir amacı var gibiydi: biriyle karşılaşıp selamlaşmak ve öpüşmek -ya da bunu yapmamak- gibi tesadüf eseri olan hareketlerin bile. Jubal'e her şey usta bir koreografın elinden çıkmış gibi görünüyordu... yine de böyle olmadığı apaçık ortadaydı.

Sessiz ve gitgide artan gerilim ya da "beklenti" demek gerek diye düşündü Jubal. Bu insanların olumsuz anlamda gergin oldukları söylenemezdi. Bu, Jubal'e geçmişte bildiği bir şeyleri hatırlattı. Ameliyat mı? İşinin başında bir usta, ses yok, gereksiz hareketler yok? Belki, biraz.

Sonra hatırladı. Bir keresinde, yıllar önce üçüncü gezegen-

den uzaya kimyasal güçle çalışan devasa roketlerin yollandığı dönemde, bir roketin geri sayımını bir korugandan izlemişti... ve orada da aynı alçak sesli konuşmalar, aynı gevşek, farklı ama koordine hareketleri ve geri sayım ilerledikçe yaşanan aynı heyecanlı beklentiyi yaşadığını hatırlıyordu. "Dolmasını bekliyorlardı", orası kesindi. Ama neyin? Neden bu kadar mutluydular? Tapınakları ve inşa ettikleri her şey yok edilmişti... oysa onlar Noel sabahını bekleyen çocuklar gibiydiler.

Jubal bu arada, Ben'in yuvayı ilk ziyaretinde o kadar rahatsızlık duyduğu çıplaklığın, yeterince gözlerden uzak olsa da bu yedek Yuvada uygulanmadığını fark etti. Sonra, çıplaklarla karşılaştığında bunu farkına varmadığını da fark etti, kendini, giyinik olup olmamanın belirli bir önem taşımadığı, o kendine özgü yakın aile atmosferine kaptırmıştı.

Sonunda gözüne çarpan bir şey oldu. Bu, çıplak birinin vücudu değil, o güne kadar gördüğü en kalın ve en güzel siyah saçlardı. Bu saçlar içeri gelen, biriyle konuşan Ben'e bir öpücük yollayan, ciddi bir ifadeyle Jubal'e bir göz atıp sonra da oradan ayrılan bir kadına aitti. Jubal onu gözleriyle takip etti, gece rengi saçlarını takdirle izliyordu. Ancak o gittikten sonra Jubal, kadının vücudunu kısmen örten saçları dışında giyinik olmadığını fark etti... ve hemen ardından, onun gördüğü tek çıplak kardeş olmadığını da anladı.

Ben onun nereye baktığını görmüştü. "O Ruth," dedi. "Yeni başrahibe. O ve kocası uzaktaydılar, diğer kıyıda; görevleri yeni bir tapınak şubesini hazırlamaktı sanırım. Dönmelerine sevindim. Sanki tüm aile bir araya toplanmış... eski moda bir Noel yemeğinde olduğu gibi."

"Çok güzel saçlar. Biraz oyalansaydı keşke."

"Neden onu çağırmadın öyleyse?"

"Hı?"

"Ruth'un sırf seni görebilmek için buraya gelmesini sağ-

layacak bir bahane uydurduğu kesin... sanırım buraya yeni gelmiş olmalılar. Ama gelip oturan ve sonra bir şey söylemeden giden grup dışında herkesin bizi yalnız bıraktığını fark etmedin mi?"

"Şey... evet." Jubal, duyduğu her şeye dayanarak kendini abartılı bir yakınlık ve samimiyeti savuşturmaya hazırlamıştı ama kendini aslında orada olmayan en üst basamağa çıkmış bulmuştu; bu da onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Herkes ona nezaketle ve misafirperver bir tavırla yaklaşıyordu ama bu dost canlısı bir köpeğinkinden çok bir kedinin nezaketi gibiydi.

"Herkes burada oluşunla ilgileniyor ve seni görmek için fena halde sabırsızlanıyorlar... ama senden biraz korkuyorlar da."

"Benden mi?"

"Ah, sana bunu geçen yaz söylemiştim. Sen bu kilisenin geleneksel kişilerinden birisin, pek gerçek değil ve olduğundan da büyük görülüyorsun. Mike onlara senin, tanıdığı Marsça öğrenmeden 'tümüyle groklayabilen' tek kişi olduğunu söyledi. Çoğu senin, tıpkı Mike gibi kolayca zihin okuyabildiğini düşünüyor."

"Ah, ne büyük bir saçmalık! Umarım bu hatayı düzeltmişsindir."

"Ben kimim ki bir efsaneyi yıkayım? Belki de gerçekten zihinleri okuyabiliyorsundur; bunu yapabiliyorsan bana söylemeyeceğinden eminim. Senden çok fazla korkmuyorlar; kahvaltıda bebekleri yiyorsun ve kükrediğinde yer sarsılıyor, o kadar. Birilerini yanına çağırsan çok mutlu olurlar... ama kendileri gelip seni onlarla tanışmaya zorlamazlar. Sen konuştuğunda Mike'ın bile dikkat kesildiğini ve 'efendim' dediğini biliyorlar."

Jubal tüm bu söylenenleri kısa, güçlü bir sözcükle tersleyiverdi. "Kesinlikle," diye onayladı Ben. "Mike'ın bile kör noktaları var; onun sadece bir insan olduğunu sana söylemiş-

tim. Ama durum bu. Sen bu kilisenin koruyucu azizisin ve bundan kurtulman da imkânsız."

"Hey... işte tanıdığım biri, şimdi geldi. Jill! Jill! Arkanı dön, tatlım!"

Kadın tereddütle döndü. "Ben Dawn'um. Ama teşekkür ederim." Kadın yaklaştı ve Jubal bir an için kendisini öpeceğini sandı... ve kaçmamaya karar verdi. Ama ya kadının öyle bir niyeti yoktu ya da sonradan vazgeçti. Bir dizinin üzerine çöktü, Jubal'in elini tutup öptü. "Jubal Baba. Sana hoş geldin diyoruz ve seni kana kana içiyoruz."

Jubal elini hızla çekti. "Ah, Tanrı aşkına, çocuğum! Yerden kalk ve bizimle otur. Suyu paylaş."

"Tamam, Jubal Baba."

"Şey... bana Jubal de, ayrıca diğerlerine de haber ver, bana cüzamlı gibi davranılmasından hoşlanmıyorum. Ailemin kucağındayım; en azından öyle olduğunu umuyorum."

"Öylesin... Jubal."

"Bu yüzden bana Jubal denilmesini ve bir su kardeşi gibi davranılmasını bekliyorum... ne daha azını, ne de fazlasını. Bana saygıyla yaklaşan ilk kişi okuldan sonra cezaya kalacak. Grokladın mı?"

"Evet, Jubal," diye karşılık verdi Dawn, utangaç bir şekilde. "Onlara söyledim. Öyle yapacaklar."

"Hı?"

"Dawn'un demek istediği," diye açıkladı Ben, "Mike şu anda transta olduğuna göre herhalde Patty'ye söyledi... Patty de -iç kulağıyla- kolayca duyabilecek herkese iletir, onlar da benim gibi, hâlâ biraz sağır olanlara söylerler."

"Evet," diye onayladı Dawn, "yalnız Jill'e söyledim. Patty, Michael'ın istediği bir şey için dışarı çıktı. Jubal, stereoda gösterilen şeyleri izledin mi? Oldukça heyecanlı."

"Eh? Hayır."

"Hapisten kaçıştan mı bahsediyorsun, Dawn?"

"Evet, Ben."

"Bunu konuşmamıştık. Jubal de stereodan hoşlanmıyor. Jubal, Mike canı istediğinde öylece hapisten çıkıp eve dön-

medi; onlara uğraşacakları bir problem bıraktı. Özgürlük Anıtı'na tecavüz etmek dışında aklına gelen her şeyle suçlanarak tutuklandı, Koca Ağızlı Short da aynı gün onu İsa karşıtı ilan etti. Mike da onlara yutamayacakları kadar büyük mucizeler sundu. Ayrılırken kasaba hapishanesindeki tüm kapı ve parmaklıkları yolladı... kasabanın hemen dışındaki eyalet hapishanesine de aynısını yaptı; şehir, kasaba ve eyalet polislerinin tümünün silahlarını da yollayıverdi. Kısmen onların ilgisini çekip oyalamak için... ve kısmen de bir insanı herhangi bir sebeple kilit altında tutmayı iğrenç bulduğu için. Mike bunda büyük bir yanlışlık olduğunu grokluyor."

"Gayet uygun," diye onayladı Jubal. "Mike her zaman merhametliydi. Birinin kilit altında tutulması onu üzer. Katılıyorum."

Ben kafasını iki yana salladı. "Mike merhametli falan değil, Jubal. Birini öldürmek onun için sorun değil. Ama o tam bir anarşist, birini hapsetmek bir yanlışlık. Bireysel özgürlük ve tümüyle kendinden sorumlu olma. Sen Tanrı'sın."

"Bu ikisi birbiriyle çelişmiyor ki? Birini öldürmek gerekli olabilir. Ama onu hapsetmek onun -ve senin- kişiliğine yapılmış bir saldırıdır."

Ben ona baktı. "Mike'ın haklı olduğunu grokluyorum. Sen gerçekten de onu tümüyle groklamışsın. Ben henüz bunu yapabilmiş değilim... hâlâ öğreniyorum." Dawn'a döndü. "Bunu nasıl karşıladılar, Dawn?"

Dawn hafifçe kıkırdadı. "İçine çomak sokulmuş bir eşekarısı kovanı gibi. Vali ekrandaydı... ağzından köpükler saçıyordu. Eyaletten ve Federasyon'dan yardım istedi... ve istediği yardımı da alıyor; pek çok asker taşıyıcının indiğini gördük. Ama onlar araçlardan dışarı boşalırken Mike onları

soyuyor -sadece silahlarını değil, ayakkabılarını bile yok ediyor- ve askerlerin inmesi biter bitmez araç da kayboluyor."

"Onlar yorulup vazgeçene kadar Mike'ın transta kalacağını grokluyorum. Bu kadar çok ayrıntıyla uğraşabilmek için transta ve sonsuz zamanda olmalı," dedi Ben.

Dawn düşünceli görünüyordu. "Hayır, hiç sanmıyorum, Ben. Tabii ki benim bunun onda birini bile yapabilmek için transta olmam gerekirdi. Ama Michael bunu amuda kalkmış vaziyette bisiklet sürerken bile kolayca yapabilir."

"Hımm... bilemem. Ben hâlâ acemiyim." Ben ayağa kalktı. "Siz mucize yapıcılar bazen içimi acıtıyorsunuz, tatlı çocuk. Ben gidip biraz stereoyu izleyeceğim." Durup Dawn'ı öptü. "Yaşlı Jubal Dede'yi eğlendir; o küçük kızlardan hoşlanır." Caxton oradan ayrıldı, o giderken sehpanın üzerinde duran bir paket sigara havalandı, onu takip etti ve gidip ceplerinin birine yerleşti.

"Bunu sen mi yaptın? Yoksa Ben mi?" dedi Jubal.

"Ben yaptı. Yanımdaki erkek istemedikçe sigara içmem. Ben her zaman sigarasını unutur; paketler de onu Yuva'da takip edip dururlar."

"Hımm... bir acemi için oldukça büyük işler beceriyor."

"Ben, kabul ettiğinden çok daha hızlı ilerliyor. O oldukça kutsal biri ama bunu kabullenmekten hoşlanmıyor. O utangaç biri."

"Hımm. Dawn, *sen* gerçekten de iki buçuk yıl önce Foster Tapınağı'nda tanıştığım Dawn Ardent'sin, değil mi?"

"Ah, hatırlıyorsun, demek!" Dawn sanki birisi ona bir lolipop vermiş gibi mutlu görünüyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum. Ama kafam biraz karıştı. Biraz değişmişsin. İyi de olmuş. Çok daha güzel görünüyorsun."

"Çünkü gerçekten çok daha güzelim," dedi Dawn, basitçe. "Beni Gillian'la karıştırdın. Ve o da eskisinden çok daha güzel."

"O çocuk nerede? Onu görmedim... ve bir an önce görmeyi ümit ediyorum."

"Çalışıyor." Dawn durakladı. "Ama ona söyledim, o da geleceğini söyledi." Tekrar durakladı. "Ve onun yerini benim almam gerekiyor. İzninle."

"Ah, tabii ki. Koş bakalım, çocuğum."

"Aceleye gerek yok." Ama ayağa kalktı ve Dr. Mahmud otururken oradan hızla ayrıldı.

Jubal, Mahmud'a yüzünü ekşiterek baktı. "En azından bana bu ülkede olduğunuzu haber verme nezaketini gösterebilirdin, ben de vaftiz kızımla ilk kez bir yılanın gözetiminde tanışmak zorunda kalmazdım."

"Ah, Jubal, sen hep acelecisindir zaten."

"Bayım, birisi benim..." Arkadan iki el gözünü kapatınca sözü yarıda kesildi. İyi tanıdığı bir ses sordu:

"Bil bakalım ben kimim?"

"Zebani?"

"Tekrar dene."

"Leydi Macbeth?"

"Oldukça yaklaştın. Son hakkın ya da vazgeç."

"Gillian, kes şunu ve gelip yanıma otur."

"Olur, Baba." Kız ona itaat etti.

"Ve bana ev dışında 'Baba' demeyi de kes. Bayım, diyordum ki birisi benim yaşıma geldiğinde, birtakım şeyler için acele eder. Her gündoğumu değerli bir mücevher gibidir... çünkü bir sonrakini görme şansın olmayabilir. Dünya her an sona erebilir."

Mahmud ona gülümsedi. "Jubal, çarkları döndürmeyi bıraktığında dünyanın dönmekten vazgeçeceğini falan mı sanıyorsun?"

"Kesinlikle öyle, bayım; benim bakış açıma göre öyle." Miriam sessizce onlara katıldı, Jubal'in diğer yanına oturdu; Jubal bir kolunu onun omzuna attı. "Eski sekreterlerimden

nispeten kabul edilebilir biri de olsan, senin çirkin yüzünü görmeye çok da hevesli olmasam da..."

"Patron, karnına bir tekme yemeye hevesli misin peki?" diye fısıldadı Miriam. "Ben son derece güzelim; bunu en üst mercilere dayanarak söylüyorum."

"Sessiz ol. Yeni vaftiz kızlarım ayrı bir kategori. Bana bir kartpostal bile yollamadığınızdan, Fatma Michele'i hiç göremeyebilirdim bile. Bu durumda da öldükten sonra dönüp sizi rahat bırakmazdım."

"Bu durumda," dedi Miriam, "Micky'yi saçlarına havuç ezmesi sürerken görebilirdin. İğrenç bir görüntüdür."

"Ben mecazi anlamda söylemiştim."

"Bense ciddiyim. Yemek yerken ortalığı fena halde batırıyor."

"Neden," dedi Jill, sessizce, "mecazi anlamda konuşuyordun, Patron?"

"Şey. 'Hayalet' kavramı, lafın gelişi kullanmanın dışında ihtiyaç duyduğum bir şey değil."

"Lafın gelişinden daha öte," diye ısrar etti Jill.

"Şey... belki de öyledir. Ama kız bebekleri canlı olarak görmeyi tercih ederim, buna kendi bedenimin canlılığı da dahil."

"Ama az önce tam da bunu diyordum, Jubal," dedi Dr. Mahmud. "Ölmek üzere falan değilsin; henüz buna yaklaşmış bile değilsin. Mike, emin olmak için seni grokladı. Önünde uzun yıllar olduğunu söylüyor."

Jubal başını iki yana salladı. "Üç basamaklı rakamları yıllar önce kendime üst sınır olarak belirledim. Fazlasına gerek yok."

"Hangi üç basamak, Patron?" diye sordu Miriam, masum bir şekilde. "Metuşelah'ın* üç basamağı mı?"

---

*) Metuşelah: Eski Ahid'de geçen ve 969 yıl yaşadığı söylenen peygamber.

Jubal omuz silkti. "Terbiyesizlik etme!"

"Kokarca kadınların terbiyesiz olmaları ama bunu başkalarının yanında yapmamaları gerektiğini söylüyor."

"Kocan doğru konuşuyor. Bu yüzden kapa çeneni. Benim makinenin kilometre sayacının üç basamaklı bir rakamı göstermeye başladığı gün çözüleceğim, Marslı usulü ya da kendi ilkel metotlarımla. Bu hakkımı benden alamazsınız. Oyunun en güzel kısmı sonunda duşlara gitmektir."

"Doğru konuştuğunu grokluyorum, Jubal," dedi Jill, yavaşça, "oyunun en iyi kısmı konusunda. Ama bunun yakın bir zamanda olacağını sanmıyorum. Senin tamamlanman henüz değil. Allie geçen hafta yıldız falına baktı."

"Yıldız falı mı? Ah, Tanrım. 'Allie' de kim? Ve ne hakla benim yıldız falıma bakıyor? Onu bana gösterin! Tanrı aşkına bana yardım edin, onu Daha İyi İşler bürosuna teslim edeceğim."

"Üzgünüm ama bunu şu anda yapamazsın, Jubal," diye araya girdi Mahmud, "çünkü sözlüğümüzün üzerinde çalışıyor. Kim olduğuna gelince, kendisi Madam Alexandra Vesant."

Jubal bir anda doğruldu, yüzünde memnun bir ifade vardı. "Becky? O da mı bu tımarhanede? Tahmin etmeliydim. Nerede?"

"Evet, Becky. Ama ona 'Allie' diyoruz çünkü bir Becky'miz daha var. Ama beklemek zorundasın. Ayrıca onun yıldız fallarına inanmazlık etme, Jubal; onun Görme yetisi var."

"Ah, saçmalama Kokarca. Astroloji bir saçmalıktan ibaret, bunu sen de biliyorsun."

"Ah, kesinlikle. Bunu Allie bile biliyor. Ve astrologların bir kısmı da beceriksiz sahtekârlar. Yine de Allie artık para kazanmak için yaptığı zamandan çok daha fazla fal bakıyor -Marslı aritmetiği ve astronomisini kullanıyor- bizimkinden

çok daha sağlam. Ama bu sadece onu groklamak için kullandığı bir araç. Bir tas suya da bakabilirdi, kristal bir küreye de ya da bir tavuğun iç organlarını da inceleyebilirdi. Havaya girmek için kullandığı metodun bir önemi yok ve Mike da ona alışkın olduğu sembolleri kullanmaya devam etmesini söyledi. Esas nokta şu: onun Görme yetisi var."

"'Görme yetisi'yle ne haltı kastediyorsun, Kokarca?"

"Evrenin senin şu anda üzerinde oturduğun parçasından çok daha fazlasını groklayabilme yeteneğini kastediyorum. Mike, yıllar boyu aldığı Marslı disiplini sayesinde bunu yapıyor; Allie ise eğitilmemiş bir yarı-becerikli. Astroloji gibi anlamsız bir sembolü kullanıyor olmasının bir önemi yok. Bir tespih de anlamsızdır, tabii ki bir Müslüman tespihinden bahsediyorum; yolun karşısındaki rakiplerimizi eleştirmek gibi bir niyetim yok." Mahmud elini cebine attı, bir tespih çıkarıp çekmeye başladı. "Bir poker oyunu sırasında şapkanı ters çevirmek işe yarıyorsa yarıyordur. Şapkanın büyülü güçleri olmamasının ya da groklamamasının bir önemi yok."

Jubal, İslami meditasyon aracına baktı ve daha önce tereddüt ettiği soruyu sormaya karar verdi: "Anladığım kadarıyla hâlâ İnananlardan birisin? Mike'ın kilisesine tümüyle katıldığını sanmıştım."

Mahmud tespihi bir kenara koydu. "İkisine de bağlıyım."

"Ha? Kokarca, ikisi birbiriyle uyumlu değil. Ya da ikisini de groklamamışım."

Mahmud başını iki yana salladı. "Sadece yüzeysel olarak farklılar. Sanırım Meryem'le birbirimizin dinine geçtiğimizi söyleyebilirsin; iki sistemi birleştirdik. Ama Jubal, sevgili kardeşim, ben hâlâ Tanrı'nın bir kuluyum, onun iradesine boyun eğerim... ve yine de 'Sen Tanrı'sın, ben Tanrı'yım, groklayan her şey Tanrı' diyebilirim. Peygamber hiçbir zaman tüm peygamberlerin sonuncusu olduğunu ya da söylenecek her şeyi söylediğini iddia etmedi; bu iki yanlış fikir ondan

sonra gelen fanatikler tarafından ortaya atıldı. Tanrı'nın iradesine boyun eğmek, kendi kararlarını veremeyen ve dolayısıyla günah işlemesi mümkün olmayan kör bir robot olmak demek değildir, Kuran'da da böyle yazmıyor. Boyun eğmek benim ve hepimizin evreni şekillendirirken yaptıklarımızın tüm sorumluluğunu almamızı da içermeli; ki içerir de. Bu evreni bir cennet bahçesine çevirmek... ya da parçalayıp yok etmek bize kalmış." Gülümsedi. "'Tanrı için her şey mümkündür,' diye alıntı yapmama izin ver; bir tek şey dışında... İmkânsız olan tek şey. Tanrı'nın Kendinden kaçması mümkün değildir, Kendi sorumluluğunu bir kenara bırakamaz... sonsuza dek Kendi iradesine boyun eğmek zorundadır. İslam yerinde duruyor - onun sırası geçti diyemez. İslam Onun... benim... senin... Mike'ın."

Jubal derin bir nefes aldı. "Kokarca, teoloji beni hep tüketmiştir zaten. Becky nerede? Şu sözlük işine ara verip eski bir dostuna merhaba diyemez mi? Şu son yirmi yılda onu sadece bir kez gördüm; bu çok uzun bir zaman."

"Onu göreceksin. Ama şu anda ara veremez, dikte etmekle meşgul. Tekniği açıklayayım da ısrar etmeye kalkışma. Şu âna kadar her günümün bir kısmını Mike'la bağlantı kurarak geçiriyorum; sadece birkaç dakika ama yine de sekiz saat çalışmışsın gibi geliyor. Sonra hemen, zihnime dolan şeyleri teybe dikte ediyorum. İlerlemiş öğrenciler olmasalar da Marslı fonetiği konusunda eğitim almış bir grup insan, bu bantları deşifre edip fonetik sembollerle birlikte kâğıda geçiriyorlar. Sonra Meryem, bunları özel bir yazı makinesi kullanarak yazıyor ve bu esas kopya Mike ya da benim tarafımdan -tercihen Mike ama onun zamanı oldukça kısıtlı- elle düzeltiliyor.

"Ama çalışma programımız sekteye uğradı ve Mike, Meryem'le beni bir Shangri-La'ya* bu işi tamamlamak üzere yol-

*) Shangri-La: uzak ve güvenli bir yer.

layacağını ya da daha doğrusu, bizim öyle bir ihtiyaç groklayacağımızı grokluyor. Yani Mike, aylar, hatta yıllar uzunluğunda bantları ben götürüp acele etmeden insanların okuyabilmesi için deşifre edeyim diye tamamlamaya çalışıyor. Bunun yanında, elimizde Mike'ın verdiği derslerin -Marsça- kayıtlarından oluşan bir bant yığını da var ve bunların da sözlük tamamlandıktan sonra deşifre edilip basılması gerekiyor. Biz bu dersleri onun yardımıyla anladık ama bunların da sözlükle birlikte basılmaları gerekecek.

"Şimdi, Meryem'le birlikte kısa bir süre sonra buradan ayrılacağımızı varsaymak zorundayım çünkü Mike, bir yığın başka işi de olmasına rağmen metodu değiştirdi. Burada teyplerle donatılmış sekiz oda var. İçimizde bu işi en iyi yapabilenler -Patty, Jill, ben, dostun Allie ve birkaç kişi daha- sırayla bu odalara giriyoruz. Mike bizi kısa bir transa sokup dili içimize aktarıyor -tanımlar, deyimler, kavramlar- kısacık bir süre ama saatler gibi geliyor... sonra, kafamızdaki bilgi henüz tazeyken bunları teyplere dikte ediyoruz. Ama bu işi herhangi biri, En İç Tapınağın üyeleri bile yapamıyor. Sonuçları dikte edebilmek için hem keskin bir aksan, hem de beraber transa girebilme becerisi gerekiyor. Örneğin Sam, temiz bir aksan hariç her şeye sahip; Marsça'yı Bronx aksanıyla konuşmayı nasıl başarıyor, sadece Tanrı bilir. Onu kullanamıyoruz, sözlükte temizleyemeyeceğimiz kadar çok hata olmasına sebep olur. İşte şu anda Allie'nin yaptığı iş bu; dikte etmek. Hâlâ her şeyi hatırlayabilmesi için gereken yarı-trans durumunda ve onu rahatsız edersen, henüz kaydetmediği her şey kaybolur."

"Grokluyorum," diye onayladı Jubal, "yine de Becky Vesey'i Marsça uzmanı olarak görmek beni biraz sarstı. Yine de o, şov dünyasının en iyi zihin okuyucularından biriydi; hiçbir şey bilmeden bir kurbanın falına bakabilir ve onun ödünü koparabilir; ve cüzdanını hafifletebilirdi. Söylesene Kokar-

ca, elinizdeki tüm bu verileri çözümlemek için sakin ve sessiz bir yere gönderilecekseniz, neden Meryem'le birlikte eve gelmiyorsunuz? Yeni yapılan kanatta çalışacak ve kalacak bol-

ca yer var."

"Belki de geliriz. Hâlâ beklemek var."

"Sevgilim," dedi hevesle Miriam, "bu, tümüyle seveceğim bir çözüm; Mike bizi yuvadan dışarı yollarsa tabii."

"Yani yuvadan ayrılmayı groklarsak demek istiyorsun."

"Aynı şey. Grokladığın gibi."

"Doğru konuşuyorsun, tatlım. Ama burada ne zaman yemek yeniyor? İçimde hiç de Marslı olmayan bir aciliyet hissediyorum. Yuvadaki servis daha iyiydi."

"Patty'nin aynı anda senin lanet sözlüğün üzerinde çalışıp gelen herkesin rahat etmesini sağlayladıktan sonra Mike'ın işlerini hallederken bir de senin karnın acıktığı anda yemeği hazır etmesini bekleyemezsin, aşkım. Jubal, Kokarca asla bir rahip olamayacak; kendi midesinin kölesi olmuş."

"Şey, ben de öyleyim."

"Siz kızlar Patty'ye yardım edebilirsiniz," diye ekledi kocası.

"Bu kaba bir dokundurmaya benziyor. Onun bize izin verdiği kadarına yardım ettiğimizi biliyorsun, tatlım; ayrıca Tony de mutfağına pek kimsenin girmesine izin vermiyor... bu mutfağa bile." Ayağa kalktı. "Gel, Jubal, ne pişiriyor bir bakalım. Tony, mutfağını senin ziyaret etmenden onur duyacaktır."

Jubal onunla gitti, yemeğin telekinezi kullanılarak hazırlandığını görünce biraz şaşırdı. Kendisini görünceye kadar Miriam'a surat asan Tony'yle tanıştı, adam Jubal'i gördükten sonra gururla mutfağını gösterdi; bir yandan da yarı İngilizce, yarı İtalyanca bir sözcük seliyle Yuva'daki "mutfağını" mahveden serserilere sövüyordu. Bu sırada bir kaşık, kimsenin yardımı olmadan büyük bir tencere dolusu spagetti sosunu karıştırmaya devam etti.

Kısa bir süre sonra Jubal, uzun bir masanın başındaki sandalyeye oturtulmayı reddetti ve ortalarda bir yer buldu. Patty masanın bir ucuna oturdu; baştaki sandalye boş kalmıştı... Jubal, Mars'tan Gelen Adam'ın orada oturduğu ve onu kendisinden başka herkesin görebildiği hissini bastırmaya çalıştı; ki bu kısmen doğruydu.

Karşısında Dr. Nelson oturuyordu.

Jubal, Dr. Nelson orada olmasa daha fazla şaşıracağını fark etti. Başıyla selam verdi. "Merhaba, Sven."

"Selam, Doktor. Su paylaş."

"Asla susuz kalmayasın. Sen burada ne yapıyorsun? Ekip doktorluğu mu?"

Nelson başını iki yana salladı. "Tıp öğrencisiyim."

"Ya. Bir şeyler öğrendin mi?"

"Tıbbın gereksiz olduğunu öğrendim."

"Bana sorsaydın, ben sana bunu söylerdim. Van'ı gördün mü?"

"Bu gece geç saatlerde ya da yarın sabah burada olması gerekiyor. Gemisi bugün indi."

"Hep buraya mı geliyor?" diye sordu Jubal.

"Ona dışarıdan ders alan bir öğrenci diyebilirsin. Burada pek zaman geçiremiyor."

"Ih, onu görmek hoş olacak. Yaklaşık bir buçuk yıldır görüşmedik." Jubal, sağında oturan adamla sohbete başladı, bu sırada Nelson da kendi sağında oturan Dorcas'la konuşuyordu. Jubal, masada daha önce hissettiği o beklentinin var olduğunu fark etti, üstelik daha da güçlenmişti. Yine de görebildiği bir şey yoktu; bu sadece rahat ve sıcak bir aile yemeğiydi. Bir kez, bir bardak su tüm masada dolaştırıldı ama buna eşlik eden törensel sözler vardıysa bile, duyulamayacak kadar alçak sesle söylenmişlerdi. Bardak Jubal'e ulaştığında bir yudum aldı ve sol tarafında oturan -Jubal'e, onunla sohbet

edemeyecek kadar hayranlık ve korkuyla bakan- kıza uzattı. "Sana su sunuyorum," dedi alçak bir sesle.

"Su için sana teşekkür ediyorum, Ba... Jubal," demeyi ba-

şardı kız. Bundan başka bir şey de söylemedi. Bardak, tüm masayı dolaşıp masanın başındaki boş sandalyeye ulaştığında içinde bir parmak kadar su kalmıştı. Bardak kendi kendine havalandı, eğilip içindeki suyu boşalttı, su gözden kayboldu ve bardak da masa örtüsünün üzerine yerleşti. Jubal, En İç Tapınak üyelerinin toplu "Su Paylaşma" törenine katılmış olduğuna karar verdi, haklıydı da... ve muhtemelen bu tören onun onuruna düzenlenmişti; oysa bu törenin, bir kardeşi resmi olarak karşılarken düzenlediklerini düşündüğü Bakkhusçu grup seks partileriyle alakası yoktu. Yabancı bir ortamda bulundukları için miydi? Yoksa daha önce ona anlatılanlardan bilinçaltının istediği sonuçları mı çıkarmıştı?

Yoksa sadece onun yaşı ve fikirlerine duydukları saygıdan töreni hafifletip daha mistik bir hale mi getirmişlerdi?

Sonuncu teori en olası görünendi ve bunun kendisini kızdırdığını fark etti. Tabii ki dedi kendi kendine, istemediği kesin olan bir daveti reddetmek zorunda kalmadığına memnundu ve yaşı kaç olursa olsun böyle bir teklifi kabul etmezdi, zevkleri kesindi.

Ama yine de, lanet olsun: "Büyükanne çok yaşlı ve buz pateni yapmak için çok dayanıksız, bunu yapmak kibarca olmaz, bu yüzden kimse buz pateni yapmaktan bahsetmesin. Hilda, dama oynamayı öner ve hepimiz de onaylayalım, Büyükanne dama oynamayı *sever*. Buz pateni yapmaya da başka bir gün gideriz. Tamam mı, çocuklar?"

Jubal, eğer gerçekten öyle bir şey varsa bu saygılı düşüncelilikten nefret ediyordu; kalçasını kırmak pahasına bile olsa buz pateni yapmaya gitmeyi tercih ederdi.

Ama bu konuyu unutmaya karar verip tümüyle kafasından attı, bunu da sağ tarafında oturan adamın yardımıyla yaptı.

Adam, solunda oturan kızın aksine oldukça konuşkandı. Adamın adının Sam olduğunu öğrendi, Sam oldukça araştırmacı bir öğrenciydi, Jubal, ezberci olmayan herkesi takdir ederdi; Sam'in de böyle olmadığını groklamıştı.

"Sorun çıkacağı açıktı," diye onu temin etti Sam. "Yumurta çatlamaya hazırdı, şimdi hepimiz etrafa dağılacağız. Tabii ki başımız derde girdi; girmeye de devam edecek çünkü hiçbir toplum, kanunları ne kadar liberal görünürse görünsün, temel değerlerine karşı çıkılmasını cezasız bırakmaz. Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Mülkiyetin kutsallığından evliliğin kutsallığına kadar her şeye karşı çıkıyoruz."

"Mülkiyete de mi?"

"Bugünkü şekliyle mülkiyete. Şu âna kadar Mike sadece birkaç sahtekâr kumarbaza karşılık verdi. Peki banka kasalarının durduramayacağı, istediklerini almalarını sadece kendi disiplinleri sayesinde engelleyebilen binler, on binler, yüz binler olduğunda ne olacak? Emin ol, o disiplin tüm yasal kısıtlamalardan daha güçlü ama hiçbir bankacı, kendisi de o disipline ulaşmak için gereken dikenli yolu yürümedikçe bunu groklamaz... ve bunu yaparsa da artık bankacı olmaz. Brokerların bilmediği hisse senedi hareketlerini aydınlanmışlar önceden bildiğinde ne olacak?"

"Sen biliyor musun?"

Sam başını iki yana salladı "İlgilenmiyorum. Ama şuradaki Saul -şu diğer iri Hebe*; o benim kuzenim- Allie'yle birlikte bunu grokluyor. Michael onların çok dikkatli olmalarını ve büyük vurgunlar yapmamalarını sağlıyor, ayrıca bir düzine paravan banka hesabı kullanıyorlar -ama disiplini almış herhangi bir kişinin, herhangi bir şeyden karşısında yarı uyanmışlar varken istediği kadar para kazanabileceği gerçeği değişmiyor- emlak, borsa, at yarışları, kumar, aklına ne ge-

*) Hebe: Yunan mitolojisinde bahar ve gençlik tanrıçası.

lirse. Hayır, para ve mülkiyetin ortadan kaybolacağını sanmıyorum. Michael her iki kavramın da işe yarar olduğunu söylüyor ama ben her şeyin tersine dönüp içinin dışına çıkacağını ve insanların yeni kuralları öğrenmeye mecbur kalacağını (ve bunu tıpkı bizim yaptığımız gibi zor yoldan yapmaları gerekeceğini) ya da rekabet etme şanslarının kalmayacağını söylüyorum. Buradan Luna şehrine gidiş metodu ışınlama olduğunda Lunar Girişimcilik'e ne olacak?"

"Alayım mı? Satayım mı?"

"Saul'a sor. Şu anki şirketi kullanabilir ya da onu batırabilir. Belki de bir-iki yüzyıl kendi haline bırakır. Ama sadece bankacıları ve brokerları değil, tüm diğer meslekleri düşün. Bir öğretmen, kendisinden fazla şey bilen ve yanlış bilgileri öğrenmeye seyirci kalmayan bir öğrenciye ne verebilir? Tüm insanlar gerçekten sağlıklı olurlarsa doktorlar ve dişçilere ne olacak? Giyim gerçekten gerekli olmazsa ve kadınlar da giyinip süslenmeye bugünkü kadar ilgi göstermezse (ama ilgilerini asla tümüyle kaybetmezler, emin ol) ve kimse kıçının çıplak görünmesine artık aldırmazsa, tekstil endüstrisi ve I.L.G.W.U.'ya* ne olacak? Ayrık otlarına büyümemelerini söyleyebildiğin ve ekinleri de John Deere ya da International Harvester'ın yardımı olmadan toplayabildiğinde 'Tarım Sorunu' nasıl bir şekil alacak? Aklına ne gelirse; her şey disiplini uyguladığında tanınmayacak kadar değişiyor. Hem evliliğin, hem de mülkiyetin kutsallığını sarsacak bir tek değişikliği ele alalım. Jubal, bu ülkede doğum kontrol ilaçları ve araçlarına yılda kaç para harcandığını biliyor musun?"

"Oldukça kesin bir fikrim var, Sam. Geçtiğimiz yılda sadece doğum kontrol haplarına harcanan para bir milyar dolara yakın... yarısından fazlası da mısır lapasından fazla işe yaramayan gereksiz haplara harcanmış."

*) I.L.G.W.U. (International Ladies' Garment Workers' Union): Uluslararası Kadın Giyim Sektörü Çalışanları Birliği.

"Ah, evet, sen bir tıp adamısın."

"Sadece hobilerimden biri. Koleksiyoncu mantığı."

"Her neyse. Kadınlar sadece kendi istediklerinde hamile kalırlarsa, üstelik bir yandan da tüm hastalıklara karşı bağışıklıkları olursa, kendi keyiflerinden başka hiçbir şeyi umursamazlarsa, bu büyük endüstriye -ve ahlakçıların tehditlerine ne olur? Üstelik cinsel tercihleri Kleopatra'nın bile hayal edemeyeceği kadar sekse istekli olacağı şekilde değişse ama ona tecavüz etmeye kalkacak her erkek -eğer kadın öyle olduğunu groklarsa- daha kendisine ne olduğunu bile anlayamadan ölüverirse? Kadınlar suçluluk ve korkudan tümüyle kurtulursa, kendi tercihleri dışında bütünüyle zarar verilemez hale gelirlerse ne olur? Lanet, farmakoloji sanayii kaybolur gider; peki başka hangi sanayiler, kanunlar, gelenekler, tavırlar, önyargılar ve saçmalıkların gitmesi gerekir?"

"Tam olarak groklamıyorum," diye kabullendi Jubal. "Bu uzunca bir süredir doğrudan alakam olmayan bir konuyla ilgili."

"Bundan zarar görmeyecek bir tek kurum var. Evlilik."

"Yani?"

"Yani öyle. Zarar görmek yerine arınacak, güçlenecek ve dayanılır hale gelecek. Dayanılır mı? Bir zevk olacak! Şuradaki uzun siyah saçlı kaltağı görüyor musun?"

"Evet. Daha önce onun güzelliğinin tadını çıkarıyordum."

"Güzel olduğunu kendisi de biliyor ve kiliseye girdiğimizden beri boyu otuz santim uzadı. O benim karım. Bir yıl kadar önce birlikteyken huysuz köpekler gibiydik. O kıskançtı, bense ilgisizdim. Sıkılmıştım. Lanet olsun ki ikimiz de sıkılmıştık ve bizi bir arada tutan tek şey çocuklarımızdı ve onun sahipleniciliği; kavgasız gürültüsüz, bir skandal yaratmadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum... ve o yaşta yeni bir evlilik oluşturmaya kalkacak cesaretim de yoktu zaten. Bu yüzden ben de yakalanmadan kurtulabileceğim zamanlarda

kaçamaklar yapıyordum -bir kolej profesörünü baştan çıkaracak çok şey vardır ama güvenli fırsatlar pek azdır- ve Ruth da sessizce kin tutuyordu. Bazen o kadar sessiz de kalmıyordu.

Sonra kiliseye katıldık." Sam mutlu bir şekilde gülümsedi. "Ve kendi karıma âşık oldum! Bir numaralı kadın dostum!"

Sam, oldukça sessiz konuşuyordu, iki kişi arasında geçen özel bir konuşma, üstelik bir masa dolusu insanın yemek yerken çıkardıkları sesler ve neşeli sohbetleri de sesi perdelemeye yardımcı oluyordu. Karısı masanın diğer ucundaydı. Buna rağmen kafasını kaldırdı. "Abartıyor, Jubal," dedi net bir sesle. "Ben sıralamada yaklaşık altıncı kadınım."

Kocası seslendi: "Zihnimden uzak dur, güzelim! Burada erkek erkeğe konuşuyoruz. Larry'ye tüm dikkatini ver." Bir mısır ekmeği alıp ona fırlattı.

Kadın, konuşmaya devam ederken ekmeği havada durdurup aynen geri yolladı; Sam onu havada yakalayıp üzerine tereyağ sürmeye koyuldu. "Larry'ye onun istediği kadar ilgi gösteriyorum... belki daha sonra. Jubal, şu yabani sözümü bitirmeme izin vermedi. Altıncı kadın olmak harika! Çünkü, kiliseye katılana kadar adım listede yoktu bile. Son yirmi yıldır Sam'in listesinde hiç altıncılığa yükselemedim." Sonra döndü ve gerçekten Larry'yle ilgilenmeye başladı.

"Esas nokta," dedi sessizce Sam, "şu anda ikimiz partneriz, hem de dışarıdaki evliliğimizin en iyi zamanlarında olduğundan bile fazla ve bunu da eğitimle, paylaşmanın en üst noktasına vararak ve aynı eğitimi alan diğerleriyle yakınlaşarak sağladık. Hepimiz büyük grubun içinde ikili ilişkiler yaşıyoruz; genelde resmi eşlerimizle ama bu şart değil. Bazen başkaları oluyor... ama öyle olduğunda bile duruma alışmak kalp kırıklığı yaratmıyor, boşanmış çiftlerinkinden çok daha sıcak, yakın ve iyi bir ilişki oluyor, hem yatakta, hem de dışarıda. Kaybeden yok, herkes kazanıyor. Lanet olsun ki bu ikili eşleşmeler bir kadınla bir erkek arasında olmak zorunda

bile değil. Örneğin Dawn ve Jill, birlikte bir akrobat takımı gibi çalışıyorlar."

"Hmm... sanırım," dedi Jubal, düşünceli bir şekilde, "o ikisini Mike'ın karıları olarak düşünmüştüm."

"En fazla bizim karımız oldukları kadar. Mike, kendisini herkesle paylaşmakla çok meşgul ya da Tapınak yanana kadar meşguldü diyelim," dedi Sam. "Birini Mike'ın karısı olduğu söylenecekse eğer, o Patty ama o da ilişkilerini fizikselden çok ruhsal bir düzeyde tutmaya çalışıyor. Aslında hem Mike, hem de Patty'nin yatakta tepişmeye yeterince fırsat bulduklarını söylenemez."

Patty, Ruth kadar uzakta değildi ama yine de yeterince uzaktaydı. Buna rağmen kafasını kaldırdı. "Sam, tatlım, ben fırsat buluyorum," dedi.

"Ha?" Sonra Sam bağırdı. "Bu kilisenin tek eksiği bir insanın *özel hayatı olmasının kesinlikle mümkün olmaması!*" dedi ekşi bir ifadeyle.

Bu sözler ona doğru gelen bir yiyecek yağmuruyla karşılandı, hepsi de kadınlar tarafından atılmıştı. Sam parmağını bile kıpırdatmadan hepsini havada kontrol altına alıp sahiplerine geri yolladı... ama sonunda iş onun için fazla karmaşık hale geldi ve bir tabak dolusu spagetti suratının ortasına yapışıverdi. Jubal, atanın Dorcas olduğunu fark etmişti.

Bir an için Sam, bir trafik kazasında parçalanmış bir ceset gibi göründü. Sonra aniden yüzü temizleniverdi, Jubal'in gömleğine sıçrayan sos bile gitmişti. "Ona daha fazla verme, Tony. Yemeğini harcadı; bırak aç kalsın."

"Mutfakta daha çok var," diye karşılık verdi Tony. "Sam, spagettiliyken güzel görünüyorsun. Sos lezzetli, değil mi?" Dorcas'ın tabağı uçarak mutfağa gitti ve döndü, içi doluydu. Jubal, Dorcas'ın becerilerini kendisine göstermeye çalıştığını fark etti; tabak, Dorcas'ın yiyeceğinden çok daha fazlasıyla doluydu; Jubal onun iştahının ne kadar olduğunu bilirdi.

"Oldukça güzel bir sos," diye onayladı Sam. "Ağzıma isabet eden kısmının tadına baktım. İçinde ne var? Yoksa sormamam mı gerekiyor?"

"Kuşbaşı doğranmış polis eti," diye cevapladı Tony.

Kimse gülmedi. Jubal, mide bulandırıcı bir an boyunca şakanın gerçekten şaka olup olmadığını merak etti. Sonra, su kardeşlerinin oldukça fazla gülümsediğini ama ender olarak kahkaha attıklarını hatırladı; ayrıca, polis eti de güzel ve sağlıklı bir gıda olmalıydı. Ama her durumda sosun içinde "ceset" olması mümkün değildi, öyle olsa tadı domuza benzerdi. Oysa sosta kolayca ayırt edilebilir bir biftek tadı vardı.

Konuyu değiştirdi. "Bu dinin en çok sevdiğim kısmı..."

"Bu bir din mi?" diye sordu Sam.

"Şey, kilise. Kilise diyelim. Sen de öyle demiştin."

"Burası bir kilise," diye onayladı Sam. "Bir kilisenin tüm fonksiyonlarını yerine getiriyor ve sahip olduğu kısmi teolojinin de bazı gerçek dinlerle oldukça iyi uyuştuğunu söylemek gerek. İnançlar. Buraya balıklama daldım çünkü bir zamanlar kararlı bir ateisttim; şimdi bir başrahibim ve ne olduğumu da bilmiyorum."

"Sanırım Yahudi olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim. Birkaç kuşaktır hahamlık yapan bir sülaleden. Sonunda ateist oldum. Bir de şimdi bak. Ama kuzenim Saul ve karım Ruth dinsel olarak hâlâ Yahudiler. Saul'a sor; Yahudi olmanın bu disipline bağlı olmayı engellemediğini göreceksin. Belki yardımcı bile oluyor... Ruth, ilk engeli aştıktan sonra benden bile hızlı ilerledi; ben rahip olmadan çok önce o bir rahibe olmuştu bile. Ama o tam ruhsal tiplerden; yumurtalıklarıyla düşünür. Ben, ben her şeyi zor yoldan, iki kulağımın arasını dolduran şeyle yapmak zorunda kaldım."

"Disiplinin," diye tekrarladı Jubal. "En beğendiğim tarafı bu. Çocukken bana öğretilen dine göre kimsenin bir şey bilmesi gerekmezdi. Sadece günah çıkar ve kurtul: İşte, İsa'nın

kollarında güvendesin. Biri iki eliyle kıçını bulamayacak kadar aptal olabilir... buna rağmen Tanrı'nın seçilmişlerinden biri olarak kabul edilebilir ve sonsuza dek mutluluk içinde yaşayacağı garanti edilirdi çünkü artık 'dine geçmişti'. İncil öğrencisi olabilir ya da olmayabilirdi; o kadarı bile gerekli değildi... ve kesinlikle başka bir şeyi öğrenmesi ya da buna çabalaması gerekmezdi. Bu kilise, grokladığım şekilde 'dine geçmeyi' kabul etmiyor..."

"Doğru grokluyorsun."

"Bir insan öncelikle öğrenmeye gönüllü olmalı ve ardından gelen uzun, yorucu çalışmaya katlanmalı. Bu sürecin bile kendi içinde tedavi edici olduğunu grokluyorum."

"Tedavi ediciden de fazla," diye onayladı Sam. "Senin vazgeçilmez bir parçan oluyor. Kavramlar dil olmadan düşünülemez. Sana bir dolu yarar sağlayan bu disiplin -kavga etmeden yaşamaktan tut, karını memnun etmeyi öğrenmeye kadar- tümüyle kavramsal bir mantıktan türetiliyor... kim olduğunu, neden burada olduğunu, seni nelerin harekete geçirdiğini anlamak ve buna uygun şekilde davranmaktan. Mutluluk, bir insanın olması gerektiği gibi davranmasının bir sonucu... ama İngilizce sözcükler sadece gereksiz tekrarlar, içleri boş. Marsça'da ise hepsi birer çalışma talimatı. Buraya geldiğimde kanser olduğumdan bahsetmiş miydim?"

"Hı? Hayır, bahsetmedin."

"Ben de bilmiyordum. Michael bunu grokladı, *benim* emin olmam için röntgenlere, tahlillere falan yolladı. Sonra birlikte üzerinde çalışmaya başladık. 'İnanç' yardımıyla iyileşme. Bir mucize. Kliniktekiler buna 'şaşırtıcı bir düzelme' dediler. Benim bundan grokladığım ise 'iyileştiğim'."

Jubal başıyla onayladı. "Profesyonel kaytarma lafları. Bazı kanserler iyileşir, nedenini bilmiyoruz."

"Benimkinin niye iyileştiğini biliyorum. O sırada vücudumu kontrol altına almaya başlamıştım. Mike'ın yardımıyla

hasarı düzelttim. Şimdi, onun yardımı olmadan da yapabiliyorum. Durmuş bir kalbi hissetmek ister misin?"

"Teşekkürler, bunu daha önce pek çok kez Mike üzerinde

gözlemledim. Bahsettiğin şey 'inanç yoluyla iyileşme' olsaydı, saygıdeğer meslektaşım, Vıraklayan Nelson karşımızda oturuyor olmazdı. Olay, vücudunu bilinçli olarak kontrol etmek. Grokluyorum."

"Özür dilerim. Hepimiz grokladığını biliyoruz. Biliyoruz."

"Hımm... Mike'a yalancı demeyi istemem çünkü gerçekten öyle değil. Ama evlat bazı konularda önyargılı davranıyor."

Sam başını iki yana salladı. "Seninle tüm yemek boyunca konuştum. Mike'ın söylediklerine rağmen kendim görmek istedim. Sen grokluyorsun. Dili öğrenme zahmetine katlansan bize neler gösterebilirsin merak ediyorum."

"Hiçbir şey. Ben, herhangi bir şeye pek az katkısı olabilecek yaşlı bir adanım sadece."

"Görüşümü savunmakta ısrarcıyım. İlk Çağrılanlardan olan herkes, birazcık gelişme gösterebilmek için dil sorununu aşmak zorunda kaldı. Senin evinde yaşayan üçü bile sıkı bir eğitime ihtiyaç duydular, buraya gelip aramızda bulundukları ender zamanlarda transta tutuldular. Sen hariç herkes... ve senin de gerçekten buna ihtiyacın yok. Bir havlu olmadan yüzündeki spagettiyi temizleyebilmeyi istemediğin sürece tabii ama bununla ilgilenmediğini grokluyorum."

"Sadece gözlemlemeyi tercih ederim."

Masadakilerin çoğu, canları istediğinde sessizce ve resmiyetten uzak bir şekilde kalkıp gitmişlerdi. Ruth geldi ve başlarında durdu. "İkiniz bütün gece burada oturacak mısınız? Yoksa tabaklarla beraber sizi de mi kaldırayım?"

"Dırdırdan usandım. Gel, Jubal." Sam durup karısını öptü.

Stereo ekranının bulunduğu odada kısa bir süre durdular. "Yeni bir şey var mı?" diye sordu Sam.

"Kasaba savcısı," dedi biri, "bugünkü felaketlerin tümünü bizim üzerimize yıkmaya çalışan bir konuşma yaptı... ama bu sırada bütün bunların nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığını kabul etmedi tabii."

"Zavallı adam. Bir tahta bacağı ısırdı ve dişleri acıdı." Yollarına devam edip daha sessiz bir oturma odası buldular. "Bu olup bitenlerin beklenen bir şey olduğunu söylüyordum..." dedi Sam, "... ve halkın yeteri kadarının fikrini kabul edilebilir bir düzeyde kontrol edebilinceye kadar daha da kötüleşecek. Ama Mike'ın acelesi yok. Böylece Tüm Dünyalar Kilisesi'ni kapatıyoruz... kapatıldı. Ve taşınıp Tek İnanç Birliği'ni kurarız ve tekrar kovuluruz. Başka bir yerde Büyük Piramit Tapınağı'nı açarız; o tapınağa şişko ve ukala kadınlar akın eder; bazıları sonunda hem şişmanlıklarından, hem de aptallıklarından kurtulurlar ve Tıp Birliği, yerel barlar, gazeteler ve politikanın patronları bize havlamaya başladığında eh, biz de başka bir yerde Baptist Kardeşliği'ni kurarız. Her biri sağlam bir ilerleme olur, kimsenin zarar veremeyeceği sağlam bir grup disiplinli insan oluşturur. Mike bu işe başlayalı daha bir yıl bile olmadı, bu konuda kendisi bile emin değildi ve yanında ona yardım edecek üç eğitimsiz, unvanları nezaket icabı verilmiş başrahibeden başka kimse yoktu. Oysa şimdi sağlam bir Yuvamız var... ayrıca daha sonra temasa geçip bize tekrar katılmalarını sağlayabileceğimizi oldukça eğitimli bir sürü hacı. Ve bir gün, bir gün artık suçlanamayacak kadar güçlü olacağız."

"Eh," diye onayladı Jubal, "işe yarayabilir. İsa sadece on iki havariyle oldukça etkili bir iş çıkardı. Zaman içinde tabii."

Sam mutlu mutlu sırıttı. "Yahudi bir oğlan. Ondan bahsettiğin için sağ ol. O, bizim kabilemizin muhteşem başarı hikâyesi ve pek çoğumuz O'nun hakkında konuşmasak da bu

gerçeği hepimiz biliriz. O, iyi işler başarmış Yahudi bir oğlan ve aynı şekilde bir Yahudi oğlan olan ben de Onunla gurur duyuyorum. Lütfen İsa'nın her şeyi bir haftada halletmeye çalışmadığına dikkat et. O, sabırlıydı. Sağlam bir organizasyon kurdu ve büyüyüp gelişmesini bekledi. Mike da sabırlı. Sabır, disiplinin öylesine ayrılmaz bir parçası ki artık sabır olmaktan çıkıyor; otomatik bir şey oluyor. Çabaya gerek yok. Asla çabaya gerek yok."

"Her zaman için geçerli olan sağlam bir tavır."

"Bir tavır değil. Disiplinin bir işlevi. Jubal? Yorulduğunu grokluyorum. Yorgunluğunun giderilmesini ister misin? Yoksa uyumayı mı tercih edersin? Uyumazsan, kardeşlerimiz seni bütün gece ayakta tutup sohbet ederler. Biliyorsun çoğumuz pek uyku uyumuyoruz."

Jubal esnedi. "Sanırım uzun, sıcak bir banyo ve sekiz saatlik uykuyu tercih edeceğim. Diğer kardeşlerimizle yarın... ve sonraki günler görüşürüm."

"Önümüzde pek çok gün var," diye onayladı Sam.

Jubal kendi odasını buldu, Patty hemen ona katıldı, küveti doldurmakta ısrar etti, sonra yatağını titizlikle ama elini bile sürmeden hazırladı, yatağın yanına en sevdiği içki için gerekli malzemeleri (yeni buz) koydu, ona bir içki hazırladı ve bunu da küvetin yanındaki rafa koydu. Jubal onu dışarı yollamaya çalışmadı; Patty, bütün resimlerini gösterir şekilde gelmişti. Jubal bir insanın tüm vücuduna dövme yaptırmasına yol açan sendromu yeterince iyi biliyordu, şu anda onlar hakkında bir yorumda bulunmaz ve incelemek için izin istemezse, Patty'nin -belli etmese de- kırılacağını tahmin etti.

Ayrıca Ben'in daha önce, benzer bir durumda yaşadığı tereddüdü de hissetmedi; hemen soyundu ve bunu bir olay haline getirmedi; ve onu, erkek ya da kadın, birinin çıplak görüşünün üzerinden yıllar geçmesine rağmen bunu hâlâ umursamadığını fark etmekten alaycı bir gurur duydu. Bu,

Patty'nin de umurunda değildi zaten. Sadece, onun suya girmesine izin vermeden önce küvetin hazır olup olmadığını kontrol etti.

Sonra orada durdu ve Jubal'e her resmi, hangi sırayla bakılmaları gerektiğini anlattı.

Jubal nezaketen hayranlık duyarmış gibi yaptı ve aynı şekilde iltifatlarda bulundu, oysa gördüklerini hâlâ objektif sanat eleştirmeni gözüyle değerlendiriyordu. Buna rağmen, resimlerin bir iğneyle yapılmış en müthiş iş olduğunu kabullenmek zorunda kaldı; tümüyle dövmeli Japon arkadaşı bunun yanında bir Buhara halısının yanında duran ucuz bir makine halısı gibi kalıyordu.

"Biraz değiştiler," dedi ona Patty. "Şuradaki kutsal doğum sahnesine bak, arka duvar eğimli gibi görünmeye başladı... yatak da neredeyse bir hastane masasına benziyor. Tabii ki ben de değişiyorum, hem de oldukça fazla. Eminim George bunu sorun etmezdi. O Cennet'e gittiğinden beri bana hiç iğne dokunmadı... ve birtakım mucizevi değişiklikler gerçekleşiyorsa, eminim bunlardan haberdardır, hatta bu işte onun da bir şekilde parmağı vardır."

Jubal, Patty'nin hafif çatlak ama oldukça hoş olduğuna karar verdi... aslında genel olarak hafif çatlak insanları tercih ederdi: 'Kusursuz' yurttaşlar canını sıkardı. Fazla çatlak değil, diye düşüncesini düzeltti; Patty onun kendi kendine soyunmasına izin vermiş, sonra giysilerini yanlarına bile yaklaşmadan toparlayıp dolaba kaldırmıştı. Patty, çocuğun herkese öğretebildiği bu müthiş Marslı disiplinini almak için birinin tümüyle aklı başında (o da ne demekse) olmak zorunda olmadığının açık bir kanıtıydı.

Patty'nin gitmeye hazır olduğunu fark etti, ondan vaftiz kızlarına birer iyi geceler öpücüğü vermesini rica etti; kendisi bunu yapmayı unutmuştu. "Yoruldum, Patty."

Patty başıyla onayladı. "Benim de gidip sözlükte çalışmam

gerek." Eğilip Jubal'i öptü, samimi ama kısa bir öpücüktü bu. "Bunu bebeklere götüreceğim."

"Cicim'in de başını okşa."

"Tabii ki. Seni grokluyor, Jubal. Yılanları sevdiğini biliyor."

"Güzel. Su paylaş, kardeşim."

"Sen Tanrı'sın, Jubal." Patty gitti. Jubal küvete iyice yerleşti. Artık kendisini yorgun hissetmediğini ve kemiklerinin ağrımadığını görünce şaşırdı. Patty ilaç gibiydi... dörtnala gezen mutluluk. Kendisinin de kuşkuları olmamasını diledi, sonra kendinden başka kimse olmak istemeyeceğini kabullendi. Yaşlı, huysuz ve kendisiyle barışıktı.

Sonunda sabunlandı, duş aldı ve kahvaltıdan önce uğraşmamak için şimdiden tıraş olmaya karar verdi. Biraz keyif çattıktan sonra odasının kapısını kilitledi, tepedeki ışıkları kapattı ve yatağa girdi.

Okuyacak bir şeyler aradı ve bulamayınca sinirlendi. Yatmadan önce okumak en sevdiği alışkanlıklarından biriydi ama tekrar dışarı çıkıp birilerini ürkütmek istemiyordu. Bunun yerine içkisinden bir yudum aldı ve başucu lambasını kapattı.

Hemen uykuya dalmadı. Patty'yle yaptıkları hoş sohbet onu dinlendirip uykusunu açmış gibiydi. Dawn içeri geldiğinde hâlâ uyanıktı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

"Dawn, Jubal."

"Henüz şafak* sökmüş olamaz; daha. Ah."

"Evet, Jubal. Benim."

"Lanet, kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. Çocuk, hemen dışarı... *Hey!* Çık bu yataktan. Defol!"

"Tamam, Jubal. Gideceğim. Ama önce sana bir şey söylemek istiyorum."

---

*) Dawn, İngilizce şafak anlamına gelir, burada yazar isimle bir sözcük oyunu yapıyor.

"Ha?"

"Uzun zamandır seni seviyorum. Neredeyse Jill'in sevdiği kadar uzun zamandır."

"Hey, ne... saçmalamayı bırak ve kaldır poponu."

"Gideceğim, Jubal," dedi Dawn, oldukça itaatkâr bir sesle. "Ama önce bir şeyi dinlemeni istiyorum. Kadınlarla ilgili bir şey."

"Şu anda duymak istemiyorum. Sabaha söylersin."

"Şimdi, Jubal."

İç çekti. "Konuş. Olduğun yerde kal."

"Jubal... sevgili kardeşim. Erkekler, biz kadınların nasıl göründüğüne çok önem verir. Biz de güzel olmaya çalışırız ve bu da bir iyiliktir. Bir zamanlar bir striptizciydim, bildiğini biliyorum. Bu da bir iyilikti, erkeklere onlar için ne kadar güzel olduğumu göstermek. Benim verebileceklerime ihtiyaçları olduğunu bilmek de benim için bir iyilikti.

"Ama Jubal, kadınlar erkekler gibi değildir. Biz bir erkeğin ne olduğuna önem veririz. 'Varlıklı mı?' gibi aptalca bir şey de olabilir, 'Çocuklarıma bakıp onlara iyi davranacak mı?' gibi bir şey de. Ya da bazen bu 'İyi biri mi?' olur - senin iyi olduğun gibi, Jubal. Bizim sizde gördüğümüz güzellik, sizin bizde gördüğünüzden farklıdır. Sen güzelsin, Jubal."

"Tanrı aşkına!"

"Doğru konuştuğunu düşünüyorum. Sen Tanrı'sın ve ben de Tanrı'yım; ve sana ihtiyacım var. Sana su sunuyorum. Paylaşıp yakınlaşmama izin verecek misin?"

"Ah, bak, küçük kız, ne sunduğunu yanlış anlamadıysam..."

"Grokladın, Jubal. Sahip olduğumuz her şeyi birlikte paylaşmak. Kendimizi. Benliğimizi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tatlım, paylaşacak çok şeyin var ama... ben... şey, birkaç yıl geç kaldın. Samimiyetle piş-

man olduğumdan emin ol. Teşekkürler. Çok teşekkürler. Şimdi kaybol ve bırak bu yaşlı adam uykusunu alsın."

"Beklemek bittiğinde uyuyacaksın. Jubal... sana güç verebilirim. Ama bunun gerekli olmadığını grokluyorum."

(Lanet olsun - gerçekten gerekli değildi) "Hayır, Dawn. Teşekkürler, tatlım."

Dawn dizlerinin üzerine çöküp ona doğru eğildi. "Bir tek şey daha öyleyse. Jill, eğer itiraz edersen ağlamamı söyledi. Gözyaşlarımı tüm göğsüne yaymam mı gerekecek? Seninle suyu böyle mi paylaşayım?"

"Jill'i sıkıca pataklamam gerekecek!"

"Evet, Jubal. Ağlamaya başlıyorum." Hiçbir ses çıkarmadı ama bir-iki saniye sonra ılık, iri bir gözyaşı Jubal'in göğsüne düştü -hemen ardından bir tane daha... ve bir tane daha- ve hâlâ yaşlar akmaya devam ediyordu. Dawn neredeyse tümüyle sessiz, ağlıyordu.

Jubal bir küfür savurup ona doğru uzandı... ve kaçınılmaz olana yardımı oldu.

OTUZ ALTI

Jubal dinlenmiş, kafası ayık ve mutlu şekilde uyandı, yıllardır kendini kahvaltıdan önce bu kadar iyi hissetmemişti. Çok çok uzun bir süredir uyanmakla ilk fincan kahve arasında geçen karanlık süreyi kendi kendine ertesi günün daha iyi olacağını söyleyerek geçirmişti.

Bu sabah kendini ıslık çalarken buldu, bu konuda oldukça da beceriksizdi. Bunu fark etti, sustu, sonra bunu unuttu ve tekrar ıslık çalmaya başladı.

Aynada kendini gördü, alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra açıkça sırıttı. "Seni iflah olmaz kart zampara. Her an gelip seni tımarhaneye götürebilirler." Göğsünde beyaz bir kıl gördü, çekip kopardı, en az onun kadar beyaz diğer kılları umursamadı ve dünyayla yüzleşmek için hazırlanmaya koyuldu.

Kapısını açıp dışarı çıktığında Jill'in orada olduğunu gördü. Tesadüf mü? Hayır, bu evde hiçbir şeyin "tesadüf eseri" olduğuna inanmıyordu artık; burası en az bir bilgisayar kadar düzenliydi. Jill doğruca onun kollarına atıldı. "Jubal, *seni öyle seviyoruz ki*! Sen Tanrı'sın."

Jubal öpücüğe aynı samimiyetle karşılık verdi, bunu yapmamanın sapkınlık olacağını groklamıştı ve Jill'i öpmenin, kolayca fark edilir ama tanımlanması mümkün olmayan şe-

kilde Dawn'ı öpmekten farklı olduğunu keşfetti. Sonra onu bırakmadan hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "Seni bebek Messalina*... beni tuzağa düşürdün."

"Jubal, sevgilim... harikaydın!"

"Şey... becerebileceğimi nereden bildin?"

Jill ona masum bir bakışla baktı. "Şey, Jubal, bu konuda Mike'la birlikte senin evinde yaşadığımız zamandan beri emindim. O zaman bile Mike uyuyorken -transtayken- etrafındakileri, oldukça uzak bir mesafeye kadar görebiliyordu ve bazen seni arayıp -bir soru sormak için falan- uyuyup uyumadığına bakıyordu."

"Ama ben yalnız uyuyordum! Her zaman."

"Evet, tatlım. Ama kastettiğim o değildi. Ve hep, Mike'a anlamadığı şeyleri açıklamam gerekirdi."

"Hırrr!" Bunu kurcalamaktan vazgeçmeye karar verdi. "Her neyse, beni tuzağa düşürmemeliydin."

"Bunu hissederek söylemediğini grokluyorum, Jubal... ve sen de beni doğru konuştuğumu grokluyorsun. Seni Yuva'ya almamız gerekiyordu. Tümüyle. Sana ihtiyacımız var. Utangaçlığın ve iyiliğin yüzünden alçakgönüllü olduğundan, seni incitmeden aramıza almak için ne gerekiyorsa yaptık. Ve grokladığın gibi, seni incitmedik."

"Şu 'biz' meselesi de ne?"

"Grokladığın gibi bu, tüm Yuva'nın Su Paylaşmasıydı; sen de oradaydın. Mike yaptığı işi bırakıp bunun için uyandı... ve seninle birlikte groklayıp hepimizi bir arada tuttu."

Jubal aceleyle bunu kurcalamaktan da vazgeçti. "Yani Mike sonunda uyandı. Demek gözlerin bu yüzden ışıldıyor."

"Kısmen. Tabii ki Mike transta olmadığında hepimiz mutlu oluyoruz, bu bir neşe kaynağı... ama aslında gerçekten uzaklaşmıyor. Jubal, Su Paylaşma metodumuzu tamamen

*) Messalina: Roma İmparatoru 1. Claudius'un karısı. Herkesin önünde sevgilisiyle evlendiği için öldürüldü.

groklamadığını grokluyorum. Ama bekleyiş dolacak. Mike da başlangıçta groklamamıştı; bunun sadece Mars'ta olduğu gibi yumurtalara hayat vermek olduğunu sanıyordu."

"Şey... esas amaç bu, açıkça görülen amaç. Bebekler. Bu da örneğin benim gibi böyle bir nüfus artışını istemeyen ve amaçlamayan birinin bunu yapmasının aptalca olduğu anlamına geliyor."

Jill başını iki yana salladı. "Bebekler doğal sonuç... ama esas amaç değiller. Bebekler geleceğe anlam kazandırıyorlar ve bu da büyük bir iyilik. Ama bir kadının hayatı boyunca, sadece yirmi ya da otuz kez içindeki yumurtalara hayat verebilir... oysa kendini binlerce kez paylaşır ve esas amaç da budur, bu yüzden bu kadar sık yaparız. Ama amaç üreme olsaydı, çok daha az yapardık. Esas olan paylaşmak ve yakınlaşmak, sonsuza dek ve her zaman. Jubal, Mike bunu grokladı çünkü Mars'ta bu ikisi -yumurtalara hayat vermek ve paylaşıp yakınlaşmak- bütünüyle birbirinden ayrı şeyler... ve o bizim yolumuzun en iyisi olduğunu da grokladı. Bir Marslı olarak yumurtadan çıkmamış olmak... insan olmak... ve kadın olmak ne büyük mutluluk!"

Jubal ona yakından baktı. "Evladım, hamile misin?"

"Evet, Jubal. Dün gece beklemenin sona erdiğini ve artık hamile kalacak özgürlüğe sahip olduğumu grokladım. Yuvadakilerin çoğunun beklemesi gerekmiyordu ama Dawn ve ben oldukça meşguldük. Ama bu yol ayrımının geldiğini grokladığımızda, ondan sonra bir bekleyişin olacağını grokladım, görebildiği gibi böyle olacağı kesin. Mike Tapınağı bir gecede yeniden kurmayacak; yani bu başrahibenin bir çocuk yapacak kadar vakti olacak. Beklemek her zaman biter."

Bu resmi dille söylenmiş çorbadan Jubal önemli olan sonucu çıkardı... ya da Jill'in böyle olası bir gerçek hakkında nelere inandığını. Şey, daha önce önüne pek çok fırsat çıktığı kesindi. Jubal, hamileliği yakından izlemeye ve mümkün

olursa Jill'i eve götürmeye karar verdi. Mike'ın süpermen metotları oldukça iyiydi ama en iyi modern alet ve tekniklerin el altında bulunmasının da bir sakıncası olmazdı. Jill'i herhangi bir doğum sonrası komplikasyonuna kurban vermek, bu konuda çocuklara sert davranması gerekse bile, olmasına göz yumacağı bir şey değildi.

Bir başka olasılığı düşündü, bundan bahsetmemeye karar verdi. "Dawn nerede? Ve de Mike? Burası iğrenç derecede sessiz gibi." Bulundukları koridordan kimse geçmemişti ve hiçbir ses de duymamıştı... ama şu garip mutlu beklenti hissi dün gecekinden bile güçlüydü. Bilmeden de olsa kendisinin de katıldığı törenden sonra bir rahatlama beklerdi ama etraf her zamankinden daha gergindi. Durum ona küçük bir çocukken gittiği sirkte bekleyişini hatırlattı... ve birisi bağırmıştı: "İşte, filler geliyor!"

Jubal, boyu biraz daha uzun olsa kalabalığın üzerinden kafasını uzatıp filleri görebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama ortalıkta kalabalık falan yoktu.

"Dawn, onun için seni öpmemi söyledi; önümüzdeki üç saat boyunca meşgul olacak. Ve Mike da meşgul... yine transa çekildi."

"Ah."

"O kadar hayal kırıklığına uğrama; çok yakında boş vakti olacak. Sana vakit ayırabilmek için özel bir çaba harcıyor... ve tabii ki hepimizin boş vakti olması için de. Duke bütün geceyi şehrin altını üstüne getirip sözlük için kullandığımız hızlı kayıt cihazlarından alarak geçirdi ve şimdi yapabilen herkes Marslı fonetik sembolleriyle dolduruluyor. Mike bu işi bitirir bitirmez seni ziyaret edecek. Dawn az önce dikte etmeye başladı; ben bir seansı bitirdim ve sana günaydın demek için dışarı kaçtım... az sonra dönüp kafama işimin son kısmını doldurtacağım, bu yüzden işim Dawn'unkinden daha uzun sürecek. Ve işte, Dawn'un öpücüğü; ilki bendendi." Kolları-

nı bir kez daha Jubal'in boynuna doladı ve dudaklarını tutkuyla onunkilere yapıştırdı. "Tanrım! Neden bunun için bu kadar bekledik ki? Şimdilik hoşça kal!" dedi Jill, sonunda.

Jubal, büyük yemek salonunda pek kimsenin olmadığını gördü. Duke kafasını kaldırdı, gülümsedi ve el salladı, sonra iştahla yemeğini yemeye devam etti. Bütün gece uyumamış gibi görünmüyordu; aslında iki gecedir hiç uyumamıştı.

Duke el salladığında Becky Vesey çevresine baktı. "Selam, yaşlı keçi," dedi Jubal'e sevinçle; kulağını yakaladı, kendine doğru çekti ve fısıldadı: "Başından beri biliyordum ama neden Profesör öldüğünde beni teselli etmek için orada değildin?" diye yüksek sesle ekledi. "Yanıma otur ve sana yiyecek bir şeyler getirelim, sen de son zamanlarda ne şeytanlıklar planlamakla uğraştığını anlat."

"Bir dakika, Becky." Jubal masanın etrafını dolaştı. "Selamı, Kaptan. İyi bir yolculuk muydu?"

"Sorunsuzdu. Bu iş artık iyice dolmuş seferine döndü. Bayan van Tromp'la tanıştığınızı sanmıyorum. Tatlım, bu şölenin kurucusu, emsalsiz Jubal Harshaw; iki tane olsalar çok fazla olurdu."

Kaptanın karısı uzun boylu, sade bir kadındı; gözlerinde rıhtımda denize açılan kocasının peşinden bakan birinin ifadesi vardı. Ayağa kalkıp Jubal'i öptü. "Sen Tanrı'sın."

"Şey, sen Tanrı'sın." Jubal, gevşeyip bu törene alışması gerektiğini düşündü. Lanet olsun, bunu yeteri kadar sık söylerse kafasındaki tahtalardan geri kalanları da kaybedip buna inanmaya başlayabilirdi... üstelik bu cümlenin Kaptan'ın *vrouw*'unun* kollarındayken kulağa oldukça dostça gelen bir tınısı vardı. Hatta kadının Jill'e öpüşmek hakkında bir şeyler öğretebileceğine karar verdi. Kadın -Anne daha önce bunu nasıl tanımlamıştı?- tüm dikkatini veriyordu; hiçbir yere gitmeyeceğini hissettiriyordu.

---

*) Vrouw: Afrikaner dilinde, eş, kadın.

"Sanırım, Van," dedi Jubal, "seni burada gördüğüme şaşırmamam gerek."

"Şey," diye karşılık verdi astronot, "Mars'la iş yapan birinin yerlilerle muhabbet edebilmesi gerekir, sence de öyle değil mi?"

"Barış çubuğu içmek için mi?"

"Başka yönleri de var." Van Tromp bir kızarmış ekmek dilimine uzandı, ekmek de onunla işbirliği yaptı. "İyi yemek, iyi arkadaşlar."

"Hımın, evet."

"Jubal," diye seslendi Madam Vesant, "çorba hazır!"

Jubal yerine döndü, yumurtalı biftek, portakal suyu ve başka leziz yiyeceklerin kendisini beklediğini gördü. Becky kalçasına bir şaplak attı. "Güzel bir dua toplantısı, erkeğim."

"Kadın, sen fallarına dön!"

"Aklıma getirdin, tatlım, kesin doğum ânını bilmek istiyorum."

"Şey, ben arka arkaya üç günde, değişik saatlerde doğmuşum. Çok iri bir oğlanmışım, parça parça doğurtmak zorunda kalmışlar."

Becky kaba bir cevap verdi. "Nasıl olsa öğrenirim."

"Üç yaşımdayken kayıtların bulunduğu mahkeme binası yanmış. Öğrenemezsin."

"Başka yollar da var. Ufak bir bahse var mısın?"

"Canımı biraz daha sıkarsan henüz kıçına şaplak atılmayacak kadar büyümediğini göreceksin. Nasılsın, kızım?"

"Sen ne diyorsun? Nasıl görünüyorum?"

"Sağlıklı. Kıçın biraz büyümüş. Saçlarını boyatmışsın."

"Boyatmadım. Kına kullanmayı aylar önce bıraktım. Sen de katıl, dostum ve şu senin beyaz tellerden de kurtulalım. Yerine gerçek saçlar gelsin."

"Becky, herhangi bir sebeple gençleşmeyi reddediyorum. Bu yaşa gelinceye kadar çok uğraştım, şimdi keyfini çıkarmayı öneriyorum. Boş konuşmayı bırak da yemeğimi yiyeyim."

"Başüstüne, efendim. Seni yaşlı keçi."

Jubal tam masadan kalkıyordu ki Mars'tan Gelen Adam içeri girdi. "*Baba!* Ah, Jubal!" Mike ona sarılıp öptü.

Jubal kendini kibarca Mike'ın kollarından kurtardı. "Yaşına uygun davran, evlat. Otur ve kahvaltını et. Seninle oturacağım."

"Buraya kahvaltı için gelmedim. Seni bulmaya geldim. Bir yer bulup konuşalım."

"Pekâlâ."

Süitlerden birinin oturma odasına gittiler, Mike Jubal'in elinden tutmuş, çok sevdiği büyükbabasına hoş geldin diyen küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Jubal için büyük, rahat bir koltuk çekti ve kendisi de onun karşısındaki kanepeye yayıldı. Bu oda, özel iniş pistinin bulunduğu kanattaydı; yüksek, Fransız usulü pencereler piste bakıyordu. Jubal ayağa kalktı ve sandalyesini, üvey oğluna bakarken gözüne ışık girmemesi için hafifçe çevirdi; koca sandalyenin bir çocuğun balonu kadar hafifmişçesine, elinin yönlendirmesiyle dönmesi onu şaşırtmadı ama biraz rahatsız etti.

Oraya geldiklerinde içeride iki adam ve bir kadın vardı. Onlar kısa süre sonra yavaşça, birer birer ve gösterişsiz bir biçimde oradan ayrıldılar. Bundan sonra yalnız kaldılar, sadece ikisine de Jubal'in en sevdiği brendi servis edildi; elle servis yapılması Jubal'i memnun etti. Bu insanların çevredeki eşyalar üzerindeki uzaktan kumanda becerilerinin hem emek, hem de paradan tasarruf sağladığını (özellikle de çamaşır konusunda, üzerine spagetti sıçramış gömleği öylesine temizdi ki bugün de onu giymişti) ve ev işlerini halletmek için mekanik zımbırtıların kör inatlarıyla uğraşmaktan çok daha tercih edilir bir metot olduğunu kabullenmeye hazırdı. Yine de Jubal, uzaktan kumandanın teller ya da radyo dalgaları olmadan yapılmasına alışkın değildi. Doğduğu sıralarda ortaya çıkan atsız arabaların, kendi hallerindeki atları nasıl rahatsız ettiğini görmek Jubal'i şaşırtmıştı.

Duke brendi servisini yaptı. "Selam, Yamyam. Teşekkürler. Yeni kahyamız sen misin?" dedi Mike.

"De nada*, Canavar. Birinin bu işi yapması gerek ve sen
 buradaki her beyni bir mikrofonun önüne köle etmiş durumdasın."

"Şey, herkesin işi bir-iki saate bitecek, ondan sonra işe yaramaz, şehvet dolu yaşamlarınıza dönebileceksiniz. İş tamam, Yamyam. Pau.** Otuz. Bitti."

"Bütün Marsça bir yerde mi? Canavar, kafanı kontrol etmeliyim, bir-iki kondansatörün falan yandı herhalde."

"Ah, hayır, hayır! Sadece bildiğim temel kısmı ya da eskiden bildiğim, beynim artık bomboş. Ama Kokarca gibi okumuşlar bir yüzyıllığına Mars'a gidecekler ve benim hiç öğrenmediğim kısımları da tamamlayacaklar. Ama yine de bayağı iş çıkardım -bu sabah beşten ya da toplantıya kaçta ara verdiysek o saatten beri, yaklaşık altı haftalık subjektif zaman boyunca çalıştım- şimdi güçlü ve sağlam olanlar işi tamamlarken ben Jubal'le, kafamda başka bir şey olmadan görüşebilecek kadar özgürüm." Mike gerinip esnedi. "Kendimi iyi hissediyorum. Bir işi tamamlamak her zaman güzeldir."

"Akşamı olmadan köle gibi çalışacak başka bir şey bulursun. Patron, bu Marslı Canavar bir şekilde boş duramıyor. İki aydır ilk defa şu an gevşeyip hiçbir şey yapmıyor. Gidip 'İşkolikler Terapi Grubu'na yazılması gerek. Ya da sen bizi daha sık ziyaret etmelisin. Onun üzerinde iyi bir etkin var."

"Tanrı korusun, asla birine iyi örnek olmak istemem."

"Haydi yallah dışarı, Yamyam herif. Benim hakkımda yalanlar söylemekten de vazgeç."

"Yalanmış, lanet olsun. Beni tutkulu bir doğrucu haline getirdin... ve takıldığım bazı çevrelerde bu büyük bir sorun oluyor." Duke onları yalnız bıraktı.

---

*) De nada: İspanyolca, bir şey değil.

**) Pau: Hawaii dilinde bitti anlamına gelir.

Mike bardağını kaldırdı. "Suyu paylaş, kardeşim Jubal Baba."

"Kana kana iç, evlat."

"Sen Tanrı'sın."

"Sakin ol, Mike. Diğerleri söylediğinde buna katlanıp kibarca cevap veriyorum. Ama bana tanrılık taslama. Seni 'henüz sadece bir yumurta' olduğun zamandan beri tanıyorum."

"Tamam, Jubal."

"Bu daha iyi. Ne zamandan beri sabahları içki içiyorsun? Bu yaşta bunu yaparsan mideni mahvedersin. Benim gibi yaşlı ve mutlu bir alkolik olacağın günleri göremezsin."

Mike, yarı yarıya boşalmış bardağına baktı. "Paylaşma bunu gerektirdiğinde içiyorum. Benim üzerimde bir etkisi yok, diğerlerinin çoğu da etkilenmiyor; tabii ki biz istemediğimiz sürece. Bir keresinde müdahale etmeden, sızana kadar beni etkilemesine izin verdim. Bu garip bir histi. Bir iyilik olmadığını grokluyorum. Sadece bir süreliğine çözülmüş gibi olmanın bir yolu. Ben benzeri bir etkiyi, üstelik çok daha iyi ve zararsız olarak transta yaşayabiliyorum."

"En azından ekonomik."

"Hıh hıh, içki masrafımız hiçbir şey değil. Aslında, tüm Tapınağı idare etmek senin evinden daha fazla bir masraf çıkarmıyor. Başlangıçta yapılan yatırım ve birkaç eşyanın değişmesi, bir de kahve ve kekler, hepsi bu; kendi eğlencemizi kendimiz yarattık. Mutluyduk. O kadar azına ihtiyaç duyuyorduk ki gelen onca parayı ne yapacağımı bilemiyordum."

"Öyleyse neden bağış topladın?"

"Ha? Ah, onlardan bir ücret alman gerek, Jubal. Kurbanlar bedava olan hiçbir şeye gerçekten ilgi göstermezler."

"Bunu biliyorum, sadece senin bilip bilmediğini merak ediyordum."

"Ah, evet. Kurbanları grokluyorum, Jubal. Başlangıçta bedavaya vaaz vermeyi; öylece, ücretsiz olarak sunmayı dene-

dim. Param çoktu, sorun olmayacağını düşünüyordum. İşe yaramadı. Biz insanların bedava sunulan bir hediyeyi kabul edip değerini bilebilmek için önce bayağı bir ilerleme göstermemiz gerekiyor. Genellikle Altıncı Çember'e gelmeden kimseye bedava bir şey sunmuyorum. Oradan sonra kabul etmeye hazır oluyorlar... ve kabul etmek, vermekten de zor."

"Hımın... evlat, belki de insan psikolojisiyle ilgili bir kitap yazmalısın."

"Yazdım. Ama Marsça. Bantlar Kokarca'da." Mike tekrar bardağına baktı, yavaşça ve tadını çıkararak bir yudum aldı. "Bir miktar içki tüketiyoruz. Birkaçımız -Saul, ben, Sven, birkaç kişi daha- içkiyi seviyor. Ve ben de sadece birazcık etkilemesine izin verip sonra onu o noktada tutarak tıpkı transtaki gibi mutlu bir yakınlaşma etkisi yakalamayı öğrendim. Verdiği ufak zararlar da kolayca onarılabiliyor." Bir yudum daha aldı. "İşte bu sabah yaptığım da bu; kendimi hafifçe sarhoş edip seninle mutlu olmak."

Jubal onu dikkatle inceledi. "Evlat, sadece arkadaş canlısı olmak için içmiyorsun; aklında bir şeyler var."

"Evet, var."

"Konuşmak ister misin?"

"Evet. Baba, seninle olmak, hiçbir sorunum olmasa bile her zaman büyük bir iyilik. Sen her zaman konuşabildiğim, groklayacağından ve bunu kaldırmakta zorluk çekmeyeceğinden emin olduğum tek insansın. Jill... Jill her zaman grokluyor ama bir şey beni üzüyorsa, onu daha da fazla üzüyor. Dawn da aynı. Patty... eh, Patty acımı dindirmeyi her zaman başarıyor ama bunu, acıyı kendisine saklayarak yapıyor. Üçü de benim için o kadar kolayca üzülüyorlar ki tam olarak groklayıp bağrıma basmadan bir şeyi onlarla bütünüyle paylaşma riskine giremiyorum." Mike çok düşünceli görünüyordu. "Günah çıkarmak gerekli. Katolikler bunu biliyorlar, bu onlarda var ve çıkarılan günahları dinleyecek sağlam adamlardan oluşan birlikleri var. Fostercılarda toplu günah çıkarma var,

onu aralarında paylaşıp etkisini seyreltiyorlar. Bu kiliseye de başlangıçtaki arınmanın bir parçası olarak günah çıkarmayı getirmem gerek. Ah, bunu şu anda da yapıyoruz ama kendiliğinden oluyor, artık hacının buna gerçekten ihtiyacı kalmadığında. Bunun için güçlü adamlara ihtiyacımız var; 'günah'ın gerçek bir yanlışlıkla pek ilgisi yok... ama günah, günahkârın günah olarak grokladığı şeydir; ve sen de bunu onunla birlikte grokladığında, oldukça rahatsız edici olabilir. Biliyorum."

"İyilik yeterli değildir, iyilik asla yeterli olmaz," diye içtenlikle devam etti Mike. "Benim ilk hatalarımdan biri buydu çünkü Marslıların arasında iyilik ve bilgelik aynı şeydir. Ama bizde öyle değil. Jill'i ele alalım. Onunla tanıştığımda iyiliği kusursuzdu. Yine de iç dünyası karmakarışıktı ve işleri yoluna koyana kadar neredeyse hem onu, hem de kendimi yok ediyordum çünkü ben de en az onun kadar karışıktım. Ben insan olmayı, o da benim bildiklerimi öğrenirken bizi kurtaran tek şey, onun sınırsız sabrı oldu (sabır, bu gezegende pek kolay bulunan bir şey değil).

"Ama iyilik tek başına *asla* yeterli değildir. İyiliğin iyi bir şeyler başarabilmesi için sert, duygusuz bir bilgelik de gereklidir. Bilgeliğin eşlik etmediği iyilik kötülüğe yol açar." Gülümsedi ve bir anda yüzü aydınlandı. "İşte seni sevmemin yanında bu yüzden sana *ihtiyacım* var, Baba. Sana günah çıkarmak istiyorum."

Jubal koltuğunda kıpırdandı. "Ah, Tanrı aşkına, Mike, bunu bir gösteriye çevirme. Sadece seni rahatsız eden şeyi, anlat. Bir yolunu buluruz."

"Evet, Baba."

Ama Mike sözüne devam etmedi. "Tapınağın yok edildiği için kendini iflas etmiş gibi mi hissediyorsun? Seni suçlayamam. Ama paran var, yenisini kurabilirsin," dedi Jubal, sonunda.

"Ah, hayır, bunun en ufak bir önemi yok!"

"Hı?"

"O tapınak, tüm sayfaları dolmuş bir günlüktü. Dolu sayfaların üzerine yeniden yazıp her şeyi bozmaktansa, yeni bir tanesinin zamanı gelmişti. Yangın, orada biriken tecrübeleri

yok edemez... üstelik reklam ve kilise politikaları açısından bakıldığında, bu kadar olaylı bir şekilde kovulmuş olmak uzun vadede yarar getirir. Hayır, Jubal, son birkaç gün sadece meşgul bir yaşantının içinde hoş bir mola oldu. Bir zarar gelmedi." Yüzündeki ifade değişti. "Baba... kısa bir süre önce bir casus olduğumu öğrendim."

"Ne demek istiyorsun, evlat? Açıkla."

"Eskilerin casusu. Beni buraya insanlarımı gözleyeyim diye yollamışlar."

Jubal bunu düşündü. "Mike, zeki olduğunu biliyorum. Bende olmayan ve daha önce görmediğim güçlerin olduğu da açık. Ama insan bir dâhi olup yine de kendini delice hayallere kaptırabilir."

"Biliyorum. Açıklayayım, sen de deli olup olmadığıma karar ver. Güvenlik kuvvetlerinin kullandığı gözlem uydularını biliyorsun."

"Hayır."

"Duke'ü ilgilendirecek detaylardan bahsetmiyorum; genel çalışma şekli sadece. Dünyanın etrafında yörüngede dolaşırlar ve veri toplarlar. Belirli bir noktada bir Gök-göz çalıştırılır ve uydu da gözlemlemiş olduğu her şeyi aktarır. İşte bana da bu yapıldı. Yuvadakilerin telepati dediğimiz şeyi kullandığını biliyorsun."

"Buna inanmaya zorlandım."

"Gerçekten kullanıyoruz. Aklımdayken, bu konuşma tümüyle ikimizin arasında ve zaten, kimse senin zihnini okumaya kalkışmaz; zaten bunu başarabileceğimizden bile emin değilim. Dün gece bile bağlantı Dawn'un zihnindendi, seninkinden değil."

"Şey, biraz rahatladım."

"Ih, bu konuya daha sonra geliriz. Ben bu sanatta henüz 'sadece bir yumurta'yım; bu işin ustası Eskiler. Benimle bağlantıda kaldılar ama beni kendi halime bıraktılar, beni umursamadılar; sonra beni tetiklediler ve gördüğüm, duyduğum ve grokladığım her şey benden onlara akıp kayıtlarının bir parçası oldu. Zihnimdeki tecrübeleri sildiklerini söylemiyorum; sadece bandı çalıp bir kopyasını çıkardılar diyelim. Ama tetiklemenin farkındaydım ve ben durdurmak için bir şey yapana kadar bitmişti bile. Sonra beni bıraktılar, bağlantıyı kestiler; itiraz bile edemedim."

"Şey... bana öyle geliyor ki seni oldukça kötü şekilde kullanmışlar."

"Kendi standartlarına göre değil. Mars'tan ayrılmadan önce haberim olsaydı itiraz da etmezdim; seve seve gönüllü olurdum. Ama bilmemi istemediler; benim hiçbir müdahale olmadan görüp groklamamı istediler."

"Ama şunu da ekleyecektim ki," dedi Jubal, "özel hayatına yapılan bu lanet olası müdahaleden kurtulduğuna göre, ne zararı oldu ki? Geçen iki buçuk yıl boyunca yanında bir Marslıyla gezebilirdin ve bunun da dikkat çekmekten başka bir sakıncası olmazdı gibi geliyor bana."

Mike oldukça ciddi görünüyordu. "Jubal, sana bir öykü anlatayım. Tamamını dinle." Mike, Güneş Sistemi'nin, parçalarının asteroid kuşağını oluşturduğu, kayıp Beşinci gezegeninin yok ediliş öyküsünü anlattı. "Evet, Jubal?"

"Bu bana biraz Tufan efsanelerini hatırlattı."

"Hayır, Jubal. Tufanın olup olmadığından emin değilsin. Pompeii ve Herculaneum'um yok oluşlarından emin misin?"

"Ah, evet. Bunlar bilinen tarihsel gerçekler."

"Jubal, Beşinci gezegenin Eskiler tarafından yok edilmesi de en az Vezüv Yanardağı'nın patlaması kadar tarihsel bir gerçek, üstelik daha ayrıntılı şekilde kaydedilmiş. Efsane değil. Gerçek."

"Ih, öyle olduğunu kabul edelim. Doğru mu anlıyorum, Mars'ın Eskilerinin bu gezegene de aynı muameleyi yapacaklarından korkuyorsun? Bunu kabul etmemin biraz zor olduğunu söylesem beni bağışlar mısın?"

"Şey, Jubal, bunu yapmak için Eskilere ihtiyaç yok ki. Sadece fizik hakkında, maddenin nasıl bir araya geldiğiyle ilgili biraz temel bilgi ve ara sıra kullandığımı gördüğün türden bir kontrol yeterli. Sadece öncelikle neyi etkileyeceğini groklaman gerekli. Şu anda bunu yardımsız yapabilirim. Diyelim ki, gezegenin merkezine yakın, yüz mil çapında bir parça - ihtiyacımız olandan çok daha büyük, ama Jill'i mutlu etmek için her şeyin çabucak ve acısız olmasını istiyoruz. Onun büyüklüğü ve yerini hisset, sonra dikkatlice nasıl bir araya geldiğini grokla." Konuşurken Mike'ın yüzündeki tüm ifade kayboldu ve gözleri arkaya doğru devrildi.

"Hey!" diye araya girdi Harshaw. "Kes şunu! Yapıp yapamayacağını bilmiyorum ama denemeni istemediğim kesin!"

Mars'tan Gelen Adam'ın yüzü normale döndü. "Şey, tabii ki bunu asla *yapmam*. Benim için bu bir yanlışlık olur; ben bir insanım."

"Ama onlar için olmaz mı?"

"Ah, hayır. Eskiler bunu güzellik olarak groklarlar. Bilmiyorum. Ah, bunu yapabilecek disipline sahibim... ama bunu yapmayı seçmem. Jill de bunu yapabilir, kesin metodu düşünerek bulabilir. Ama bunu yapmayı asla isteyemez; o da bir insan; burası onun gezegeni. Disiplinin özü, öncelikle kendinin farkında olmak ve sonra da kendini kontrol etmektir. Bir insan bu gezegeni -kobalt bombaları gibi beceriksiz şeyler yerine- bu metotla yok edebilecek fiziksel beceriye ulaştığında, tümüyle grokluyorum ki böyle bir irade gücünü göz önünde bulundurması imkânsız olur. Çözülür. Bu da tüm tehdidi yok eder. Bizim Eskilerimiz Mars'taki gibi ortalıkta dolaşmaya devam etmiyorlar."

"Hımın... evlat, madem tavan arandaki yarasaları temizle-

meye başladık, bir şeyi daha açıklığa kavuşturalım. Şu 'Eskiler'den hep, benim komşunun köpeğinden bahsettiğim kadar doğal bir şekilde bahsettin ama ben hayaletler fikrini kolayca kabullenemiyorum. Bir 'Eski' neye benzer?"

"Şey, diğer Marslılardan bir farkları yok... sadece erişkin Marslıların görünüşleri bizdekinden çok daha çeşitli."

"O zaman onun erişkin bir Marslı olmadığını nereden biliyorsun? Duvarların içinden falan geçmiyor mu?"

"Bunu her Marslı yapabilir. Daha dün, ben de yaptım."

"Ih... parıltılar? Ya da öyle bir şey?"

"Hayır. Onları görürsün, duyarsın, hissedersin. Bir stereo ekranındaki görüntü gibi, tek farkı görüntünün kusursuz olması ve doğrudan zihnine yollanması. Ama... Bak, Jubal, bu Mars için çok aptalca bir soru olurdu ama burada böyle olmadığını grokluyorum. Ama bir arkadaşının çözülmesi -ölümü- sırasında orada olsaydın, *sonra* vücudunu yemeye katılsaydın... ve sonra onun hayaletini görseydin, ona dokunsaydın, her neyse, o zaman hayaletlere inanır mıydın?"

"Şey, ya hayaletler ya da ben kafayı iyice sıyırmışım derdim."

"Pekâlâ. Burada buna halüsinasyon denirdi... doğru grokladıysam biz çözüldükten sonra burada kalmıyoruz. Ama iş Mars'a gelince: Orada ya karmaşık kültürü kitlesel bir halüsinasyonla yönetilen ve zengin bir gezegen var ya da basit olan açıklama gerçek... bana öğretilen ve tecrübelerimin inanmama yol açtığı açıklama. Çünkü Mars'ta 'hayaletler' nüfusun en güçlü, önemli ve kalabalık kısmını oluşturur. Hâlâ hayatta olan, çözülmemiş olanlar ağaç kesen ve su taşıyanlardır, Eskilere hizmet ederler."

Jubal başıyla onayladı. "Tamam. Occam'ın usturasını uygulamaktan asla şüphe etmem. Benim tecrübelerime aykırı da olsa, tecrübelerim sadece bu gezegenle sınırlı; dar bir görüş. Pekâlâ, evlat, bizi yok edeceklerinden mi korkuyorsun?"

Mike başını iki yana salladı. "Özellikle bundan değil. Ben-

ce bu bir groklama değil, sadece bir tahmin: İki şeyden birini yapabilirler: ya bizi yok ederler... ya da bizi kültürel olarak fethedip kendilerine benzetmeye çalışırlar."

"Ama bizi havaya uçuracaklarından endişe etmiyor musun? Bu benim için bile oldukça kopuk bakış açısı."

"Hayır. Ah, bu kararı verebileceklerini düşünüyorum. Görüyorsun, onların standartlarına göre bizler hastalıklı ve sakat bir halkız; birbirimize yaptıklarımız, birbirimizi anlayamayışımız, birlikte groklamaktaki başarısızlığımız, savaşlarımız, salgınlarımız ve zalimliklerimiz, onların gözünde tümüyle aptallıktan ibaret olacaktır. *Biliyorum.* Yani, bize ötenazi uygulamaya karar verebilirler. Ama bu bir tahmin, ben bir Eski değilim. Ama Jubal, bunu yapmaya karar verirlerse, bu..." Mike durup uzunca bir süre düşündü, "... en az beş yüzyıl, muhtemelen beş bin yıl sonra falan gerçekleşecektir."

"Jürinin kararını vermesi için uzun bir süre."

"Jubal, iki ırkın arasındaki en büyük fark, Marslıların asla acele etmemesi, oysa insanların bunu hep yapmaları. Tümüyle grokladıklarından emin olmak için fazladan birkaç yüzyıl daha düşünmeyi tercih ederler."

"Bu durumda, evlat, sana endişelenmemeni öneririm. Beş yüz ya da bin yıl sonra insanoğlu hâlâ komşularıyla baş edemeyecek durumda olursa, senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok. Ama ben baş edebileceklerini düşünüyorum."

"Ben de grokluyorum, ama tümüyle değil. Ama sana bu konuda endişelenmediğimi söyledim. Diğer olasılık beni daha fazla endişelendiriyor, buraya gelip bizi fethetmeleri yani. Jubal, bunu yapamazlar. Bizden Marslı gibi davranmamızı istemek bizi yine öldürür ama diğeri kadar acısız olmaz. Bu çok büyük bir yanlışlık olur."

Jubal karşılık vermeden önce biraz bekledi. "Ama, evlat, senin de yapmaya çalıştığın tam olarak bu değil mi?"

Mike mutsuz görünüyordu. "Evet ve hayır. Başlangıçta bunu yapmak üzere işe koyuldum. Şu anda yapmaya çalıştığım

bu değil. Baba, bu işe giriştiğimde beni onaylamadığını biliyorum."

"Bu seni ilgilendirir, evlat."

"Evet. Benlik. Her seçimi tek başıma kendim groklayarak yapmalıyım. Sen de öyle... ve her benlik de. Sen Tanrı'sın."

"Bu adaylığı kabul etmiyorum."

"Bunu reddedemezsin. Sen Tanrı'sın, ben Tanrı'yım; groklayan her şey Tanrı'dır ve ben de gördüğüm, hissettiğin ve tecrübe ettiğim şeylerin bir toplamıyım. Ben grokladığım her şeyim. Baba, bu gezegenin korkunç halini gördüm ve bunu değiştirebileceğimi tümüyle olmasa da grokladım. Benim öğretmem gerekenler okullarda ya da üniversitelerde öğretilemez; bu yüzden bunu kasabaya din süsü vererek sokmak zorunda kaldım ve kurbanları, meraklarını uyandırıp eğlenme ihtiyaçlarını gidererek tadına bakmaları için kandırdım. İşler kısmen tam da olacağını tahmin ettiğim gibi yürüdü; disiplin ve bilgi, bir Marslı yuvasında büyüyen bana olduğu gibi herkese açıktı. Kardeşlerimiz birbirleriyle iyi geçindiler - bizi gördün, bunu paylaştın- barış ve mutluluk içinde, acı ya da kıskançlık olmaksızın yaşadılar.

"Sadece kıskançlık kısmı bile haklı olduğumu kanıtlayan bir zaferdi. Erkeklik-kadınlık sahip olduğumuz en büyük hediye; romantik fiziksel aşk sadece bu gezegene özgü bir şey olabilir. Bilmiyorum. Eğer öyleyse, evren olabileceğinden çok daha zavallı bir yer demektir... ve biz-Tanrı-olanların bu değerli buluşu korumamız ve yaymamız gerektiğini az da olsa grokluyorum. İki fiziksel beden bir araya gelirken ruhların da sevgiyi huşu içinde paylaşması, alışveriş ve birbirinin tadını çıkarması: Mars'ta buna yaklaşabilecek hiçbir şey yok ve bunun, bu gezegenin bu kadar zengin ve muhteşem olmasının kaynağı olduğunu tümüyle grokluyorum. Ve Jubal, bir insan, erkek ya da kadın, bu hazineyi vücutlar kadar zihinlerin de birbirine bağlandığı şekliyle tatmadığı sürece ne kadar seks yapmış olursa olsun bakire sayılır. Ama senin bunu yaşadığı-

nı grokluyorum; bundan daha azını yaşamaktaki isteksizliğin bunu kanıtlıyor... ve zaten bunu doğrudan öğrendim de. Sen grokluyorsun. Her zaman grokladın. Groklamanın dilinin

yardımına ihtiyaç duymadan. Dawn bize vücudu kadar zihninin de içine girdiğini söyledi."

"Ih... hanımefendi biraz abartmış."

"Dawn'un bu konuda doğru konuşmaktan başka bir şey yapması imkânsız. Ve -beni bağışla- hepimiz oradaydık. Onun zihnindeydik, seninkinde değil... ve sen de bizimle oradaydın, paylaşıyordun."

Jubal, kendini az da olsa zihin okuyormuş gibi hissettiği tek anların o anlar olduğunu söylememek için kendini zor tuttu... ve o zamanlarda da düşünceleri değil, duyguları okuyordu. Yarım yüzyıl daha genç olmadığı için üzülmediyse de hayıflandı; öyle olsaydı, Dawn'ın soyadı gider ve Jubal de taşıdığı yaralara rağmen bir evliliğe daha cesurca atılırdı. Ayrıca, önceki geceyi de önünde kalan tüm yıllara bile değişmezdi. İşin özüne bakılırsa, Mike tümüyle haklıydı. "Devam edin, bayım."

"Olması gereken de bu. Ama nadiren böyle olduğunu yavaş yavaş grokladım. Aksine, var olan şey umursamazlık, mekanik bir şekilde yapılan seks, tecavüz, ruletten daha zevkli bile olmayan, hem de daha az kazandıran baştan çıkarma oyunu, fuhuş, gönüllü ya da gönülsüz bekâret, korku, suçluluk, nefret, şiddet ve seksin 'kötü', 'utanç verici', 'hayvani' olduğu, gizlenmesi ve asla güvenilmemesi gerektiğini öğrenerek yetişen çocuklar. Bu kusursuz güzel şey, erkeklik-kadınlık tersine döndürülüp içi dışına çıkarılmış ve korkunç bir hale getirilmiş.

"Ve tüm bu yanlış şeyler de 'kıskançlığın' bir sonucu. Jubal, buna inanamıyorum. Hâlâ 'kıskançlığı' tam olarak anlamış değilim, bana çılgınlık gibi geliyor, korkunç bir yanlışlık. Bu zevkin ne olduğunu ilk öğrendiğimde, aklıma gelen

ilk şey bunu, hem de bir an önce su kardeşlerimle paylaşmak istediğimdi... kadın olanlarla doğrudan, erkek olanlarla ise daha fazla paylaşmaya davet ederek. Bu asla kurumayan çeşmeyi sadece kendime saklama fikri aklıma gelseydi, dehşete düşerdim. Ama ben böyle bir şeyi düşünemezdim. Ve yine bunun bir sonucu olarak bu mucizeyi sevip güvenmediğim biriyle paylaşmayı da zerre kadar istemedim... Jubal, benimle su paylaşmamış bir kadınla yatmam fiziksel açıdan bile mümkün değil. Ve aynı şey tüm Yuva için geçerli. Bedenlerimiz gibi ruhlarımız da birleşmediği sürece zihinsel iktidarsızlık yaşıyoruz."

Karşısında duran özel park yerine bir hava aracı indiğinde Jubal dinliyor ve bir yandan da kederli bir şekilde bunun -melekler için- iyi bir sistem olduğunu düşünüyordu. Bakmak için kafasını çevirdi ama araç, kızakları yere değer değmez ortadan kayboluverdi.

"Sorun mu var?" dedi.

"Sorun yok," diye inkâr etti Mike. "Sadece bizim burada olduğumuzdan -daha doğrusu benim burada olduğumdan- şüphelenmeye başladılar. Geri kalanların öldüğünü sanıyorlar. En İç Tapınağın yani. Diğer çemberler özellikle rahatsız edilmiyorlar... ve çoğu da olaylar patlayıncaya kadar kasabayı terk ettiler." Sırıttı. "Bu otel odaları için gayet iyi bir fiyat alabilirdik; şehir 'ağzına kadar Piskopos Short'un saldırı birlikleriyle doldu.'"

"Evet? Aileyi başka bir yere götürmenin zamanı gelmedi mi?"

"Jubal, endişelenme. Arabanın, telsizle bile rapor verecek vakti olmadı. Dikkatle nöbet tutuyorum. Jill, yanlışlık barındıran insanları çözülmeye zorlamakta bir 'yanlışlık' olmadığını anladığından beri sorun yok. Bizi korumak için bir sürü karmaşık metot uygulamak zorunda kalıyordum. Ama artık Jill, bunu ancak tümüyle grokladığımda yaptığımı biliyor."

Mars'tan Gelen Adam çocuk gibi gülümsedi. "Dün gece bana bir saldırıda yardım etti... üstelik bu ilk kez olmuyor."

"Ne saldırısı?"

"Ah, hapisten çıkmanın devamı niteliğinde bir şey. Hapiste olanların bazılarını serbest bırakamazdım; zalim kişilerdi. Bu yüzden kapılar ve parmaklıklardan kurtulmadan önce onlardan kurtuldum. Ama birkaç aydır yavaşça bu şehri grokluyorum... en kötülerin pek çoğu hapiste değil. Hatta bazıları kamu yetkilileri. Bekliyorum, bir liste çıkarıyorum, her birini tümüyle anladığımdan emin oluyorum. Artık şehirden ayrılıyoruz... onlar da artık burada yaşamıyorlar. Kayıplar. Çözülmeleri ve sıranın başına yollanıp tekrar denemeleri gerekiyordu. Bu arada, Jill'in tavrını tiksintiden onaylamaya döndüren şey de groklanmak oldu: Sonunda birini öldürmenin bütünüyle imkânsız olduğunu tümüyle grokladı; yaptığımız şeyin, hakemin birini oyundan 'gereksiz sertlik' sebebiyle atmasından bir farkı yok."

"Tanrı'yı oynamaktan korkmuyor musun, evlat?"

Mike utanmazca bir neşeyle sırıttı. "Ben Tanrı'yım. Sen Tanrı'sın... ve oyundan attığım her serseri de Tanrı. Jubal, Tanrı'nın ölen her kırlangıcın farkında olduğu söylenir. Gerçekten de öyle. Ama İngilizce'de bunun en doğru ve yakın ifadesi, Tanrı'nın kırlangıcı fark etmemesinin mümkün olmadığı çünkü kırlangıcın da Tanrı olduğudur. Ve bir kedi bir kırlangıcı avlamaya çalışıyorken her ikisi de Tanrı'dır, Tanrı'nın düşüncelerini uyguluyorlardır."

Bir başka hava arabası inişe geçti ve piste dokunmadan hemen önce kayboluverdi. Jubal, bundan bahsetmenin gereksiz olduğuna karar verdi. "Dün gece kaç kişiyi oyundan atılmaya değer buldunuz?"

"Ah, oldukça fazla. Yaklaşık yüz elli, sanırım; saymadım. Burası büyük bir şehir, biliyorsun. Ama bir süre için sıra dışı şekilde dürüst bir şehir olacak. Tedavi bu değil, tabii ki...

sağlam bir disiplin edinmenin haricinde bir tedavi yok." Mike mutsuz görünüyordu. "İşte sana sormam gereken bu, Baba. Korkarım beni izleyen insanları yanlış yönlendirdim. Tüm kardeşlerimizi."

"Nasıl, Mike?"

"Fazla iyimserler. Bizim için işlerin ne kadar iyi gittiğini gördüler, ne kadar mutlu olduklarını biliyorlar; ne kadar güçlü, sağlıklı ve bilinçli, birbirlerini ne kadar sevdiklerini biliyorlar. Ve şimdi tüm insan ırkının aynı mutluluğa erişmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyorlar. Hemen yarın değil tabii ki, bazıları böyle bir deney için iki bin yılın bile kısacık bir an sayılabileceğini grokluyor. Ama eninde sonunda olacağını düşünüyorlar.

"Ben de başlangıçta öyle düşünüyordum. Onları böyle düşünmeye ittim.

"Ama Jubal, önemli bir noktayı gözden kaçırdım:

"İnsanlar Marslı değiller.

"Bu hatayı tekrar tekrar yaptım, yanlışımı düzelttim... ve tekrar yaptım. Marslılar için kusursuz şekilde işe yarayan şeyler insanlar için yaramayabiliyor. Ah, sadece Marsça olarak ifade edebildiğin kavramsal mantık her iki ırk için de işe yarıyor. Mantık sabit... ama veriler değişken. Bu yüzden sonuçlar da farklı oluyor.

"İnsanlar açsa, neden bir kısmının kesilip diğerlerine yemek olmak için gönüllü olmadıklarını anlayamıyordum... Mars'ta bu doğal çözümdür ve bir onurdur. Bebeklere neden bu kadar önem verildiğini anlayamıyordum. Mars'ta bizim iki küçük kızımız basitçe dışarı atılır ya ölürler ya da yaşarlardı... Mars'ta on nympheden dokuzu ilk mevsimlerinde ölürler. Mantığım doğruydu ama verileri yanlış değerlendirmiştim: burada bebekler değil yetişkinler birbiriyle yarışıyor; Mars'ta yetişkinler yarışmazlar, eleme daha bebekken yapılır. Ama şu ya da bu şekilde yarışma ve ayıklanma yapılmalı... yoksa ırk çöküntüye girer.

"Ama şu ya da bu şekilde her iki tarafta da yarışmayı kaldırmaya çalışmam hataydı, ne olursa olsun insan ırkının bana izin vermeyeceğini ancak son zamanlarda grokladım."

Duke kafasını içeri uzattı. "Mike? Dışarıyı izliyor musun? Otelin etrafına bayağı büyük bir kalabalık toplanıyor."

"Biliyorum," diye onayladı Mike. "Diğerlerine beklemenin henüz tamamlanmadığını söyle." Jubal'e dönüp devam etti. "'Sen Tanrı'sın.' Bu bir sevinç ve umut mesajı değil, Jubal. Bu bir başkaldırı ve kişisel sorumluluğu korkusuzca, açıkça kabulleniş." Mutsuz görünüyordu. "Ama bunu nadiren ortaya koyuyorum. Çok azı, bugün bizimle olan birkaç kişi, kardeşlerimiz beni anladılar ve tatlı olan kısmıyla birlikte acı tarafı da kabul ettiler, sağlamca durdular ve içtiler... onu grokladılar. Diğerleri, yüzlerce ve binlercesi ya bunu mücadele olmadan kazanılan bir ödül gibi kabul ettiler... 'dine kabul ediliş'... ya da tümüyle görmezden geldiler. Ne söylersem söyleyeyim Tanrı'yı kendilerinin dışında bir şey olarak algılamakta ısrar ettiler. Her tembel moronu kucağına alıp rahatlatmak için sabırsızlanan bir şey gibi. Çabanın *kendilerinden* gelmesi gerektiği fikri... ve yaşadıkları tüm sorunların kendilerinden kaynaklandığı gerçeği... kabul etmedikleri ya da edemeyecekleri bir şeydi."

Mars'tan Gelen Adam başını iki yana salladı. "Ve başarısızlıklarım, başarılarımdan o kadar fazla ki tümüyle groklasam yanlış yolda olduğumu görecek miyim diye merak ediyorum... belki de bu ırk ikiye ayrılmalı, birbirlerinden nefret etmeliler, birbirleriyle kavga etmeliler, sürekli mutsuz ve kendileriyle bile savaş halinde olmalılar... sadece her ırkın yaşaması gereken ayıklanmayı yaşamak için. Söyle bana, Baba? Bana söylemek zorundasın."

"Mike, sana benim hatasız biri olduğumu düşündüren şey de ne?"

"Belki de değilsin. Ama ne zaman bir şeyi bilmeye ihtiya-

cım olsa, her seferinde bana anlatmayı başardın ve tamamlanış bana hep doğru konuştuğunu gösterdi."

"Lanet olsun, böyle yüceltilmeyi reddediyorum! Ama bir şeyi görüyorum, evlat. İnsanları asla acele etmemeye zorlayan sensin; 'beklemek dolacak' diyen sensin."

"Bu doğru."

"Şu anda kendi ana kuralını çiğniyorsun. Kısa bir süre bekledin; anladığım kadarıyla, Marslı standartlarına göre çok kısa bir süre ve daha şimdiden havlu atmak istiyorsun. Sisteminin küçük bir grupta işe yarayabileceğini kanıtladın... bunu doğrulayabildiğim için memnunum; daha önce hiç bu kadar mutlu, sağlıklı ve neşeli insanlar görmedim. Bu da harcadığın kısa zamanın karşılığı olarak seni memnun etmeli. Bu, çalışan, mutlu ve kıskanç olmayanların rakamı bin katına ulaştığın zaman geri gel, tekrar konuşuruz. Yeterince adil mi?"

"Doğru konuşuyorsun, Baba."

"Ama daha bitirmedim. Yüzde doksan dokuzdan daha fazlasını ele geçirmekte başarısız olmanın sebebinin, ırkın var olan kötülüğüyle başa çıkamamasından, bunların ayıklanması gerektiğinden, olduğunu düşünerek endişeleniyorsun. Ama lanet olsun, evlat, ayıklamayı sen yapıyorsun ya da başarısızlık kabul ettiklerin seni dinlemeyerek kendi kendilerini ayıklıyorlar. Para ve mülkiyeti ortadan kaldırmayı planlamış mıydın?"

"Ah, hayır! Yuvanın içinde buna ihtiyacımız yok ama..."

"İyi işleyen hiçbir ailede buna ihtiyaç yoktur. Seninki biraz daha büyük sadece. Ama dışarıda, diğer insanlarla uğraşırken buna ihtiyacın var. Sam bana kardeşlerimizin, dünyevi şeylerden ellerini eteklerini çekmek yerine para konusunda daha da kurnaz olduklarını söylüyor. Doğru mu?"

"Ah, evet. Para kazanmak, bir kez grokladıktan sonra oldukça basit bir iş."

"Başka bir hadis daha ekleyiverdin: 'Ruhu zengin olan kutsanmıştır, çünkü o rızkını kazanabilir.' İnsanlarımız diğer alanlarda nasıllar? Ortalamanın üzerinde mi, altında mı?"

"Ah, eğer tabii ki üzerinde groklamaya değer bir şeyse. Görüyorsun, Jubal, bu bir inanç değil disiplin, sadece denediğin her şeyde verimli olmanı sağlayan bir metot."

"Tüm cevap da bu, evlat. Söylediğin şey doğruysa -ve bunu yargılamıyorum; ben soruyorum, sen cevaplıyorsun- ihtiyacın olan tüm yarış burada... oldukça da tek taraflı bir yarış. Nüfusun yüzde birinin onda biri bunu anlayacak kapasiteye sahipse, tek yapman gereken onlara göstermek. Ve birkaç kuşak içinde tüm aptallar elenecek, Dünya da senin disiplinini alanlara kalacaktır. O olduğu zaman da -bin yıl ya da on bin yıl sonra- onları daha yükseğe zıplatmak için yeni bir engelin gerekli olup olmayacağına karar vermek için kaygılanacak oldukça çok zaman olacaktır. Ama bir gecede sadece bir avuç insan meleklere dönüştüğü için cesaretin kırılmasın. Kendi adıma, *hiçbirinin* bunu başarabileceğini beklemiyordum. Ben sadece senin vaiz gibi davranarak kendini aptal yerine koyduğunu düşünüyordum."

Mike iç çekti ve gülümsedi. "Ben de öyle olmasından korkmaya başlamıştım; kardeşlerimi yüzüstü bıraktığımdan korkuyordum."

"Hâlâ keşke bunun adına 'Kozmik Kötü Nefes' falan deseydin diyorum. Ama bu adın bir önemi yok. Gerçeği biliyorsan, bunu sunabilirsin. İnsanlara göster. Bir şey hakkında konuşmak onu kanıtlamaz."

Mars'tan Gelen Adam ayağa kalktı. "Aklımı başıma getirdin, Baba. Artık hazırım. Tümüyle grokladım." Kapıya doğru baktı. "Evet, Patty. Seni duydum. Bekleyiş bitti."

"Evet, Michael."

OTUZ YEDİ

Jubal ve Mars'tan Gelen Adam, yavaşça büyük stereo ekranının olduğu odaya geldiler. Anlaşılan, tüm Yuva orada toplanmış, izliyordu. Ekranda büyük ve hareketli bir kalabalık vardı, polis onları kısmen kontrol altında tutuyordu. Mike bir göz attı ve yüzüne sakin bir mutluluk ifadesi yerleşti. "Geldiler. Şimdi tamamlanma zamanı." Jubal'in geldiğinden beri arttığını hissettiği o mutlu beklenti doruğa çıkmıştı ama kimse kıpırdamıyordu.

"Oldukça büyük bir gösteri, aşkım," diye onayladı Jill.

"Ve başlamaya hazır," diye ekledi Patty.

"Bu durum için giyinsem iyi olacak," dedi Mike. "Bu çöplükte hiç kıyafetim var mı? Patty?"

"Hemen getiriyorum, Michael."

"Evlat, şu güruh bana oldukça çirkin görünüyor," dedi Jubal. "Bunun onlarla dalaşmak için doğru zaman olduğuna emin misin?"

"Ah, tabii ki," dedi Mike. "Beni görmeye geldiler... bu yüzden ben de şimdi inip onları karşılayacağım." Yüzünün önünden bir kıyafet geçerken durakladı; bir sürü kadının gereksiz yardımıyla baş döndürücü bir hızla giyiniyordu; yardım gereksizdi çünkü her bir giyecek nereye gitmesi ve nasıl giyilmesi gerektiğini biliyor gibiydi.

"Mike ne yaptığını biliyor, Patron," dedi Duke.

"Şey... güruhlara güvenmiyorum."

"O kalabalığın çoğu meraklılardan ibaret, hep öyledirler. Alı, birkaç Fostercı ve kin tutan başkaları da var ama Mike her türlü kalabalıkla başa çıkabilir. Göreceksin. Doğru değil mi, Mike?"

"Doğrudur, Yamyam. Karşılarına çık ve onlara bir gösteri sun. Şapkam nerede? Öğle güneşinin altında şapkasız dolaşamam." Üzerinde gösterişli, parlak renkli bir şeridi olan pahalı bir Panama şapkası uçarak geldi ve başına yerleşti; Mike şapkayı ukala bir tavırla düzeltti. "İşte! İyi görünüyor muyum?" Üzerinde klasik dış kilise töreni sırasında giydiği, iyi kesimli ve sıkıca ütülenmiş beyaz bir takım elbise, uygun ayakkabılar, kar beyazı bir gömlek ve lüks görünümlü, göz alıcı bir kemer vardı.

"Tek eksiğin bir evrak çantası," dedi Ben.

"Bir taneye ihtiyacım olduğunu mu grokluyorsun? Patty, evrak çantamız var mı?"

Jill ona doğru geldi. "Ben şaka yapıyordu, tatlım. Mükemmel görünüyorsun." Kravatını düzeltip onu öptü ve Jubal de öpüldüğünü hissetti. "Git ve konuş onlarla."

"Tamam. Gösteriye başlama zamanı geldi. Anne? Duke?"

"Hazırız, Mike." Anne yerlere kadar uzanan Adil Tanık cüppesini giymiş ve gururla duruyordu. Duke ise onun tam tersiydi, özensizce giyinmişti, dudaklarının arasında bir sigara sallanıyordu, kafasında kenarına 'BASIN' yazılı bir kart iliştirilmiş eski bir şapka vardı, üzerinde de kameralar ve ekipmanlarını taşıyordu.

Dört asma kat süitinin ortak kullandığı fuayenin kapısına doğru gittiler. Arkalarından sadece Jubal gitti; diğer otuzdan fazla kişi, stereo ekranının çevresinde kaldılar. Mike kapıda durakladı. Dışarıda, üzerinde bir sürahi, bardaklar, bir meyve tabağı ve bıçağı olan bir masa vardı. "Daha fazla ilerleme-

sen iyi olur," diye önerdi Jubal'e, "yoksa geri dönerken hayvanlarının arasından geçmek için Patty'nin sana eşlik etmesi gerekir."

Mike kendine bir bardak su doldurdu, bir kısmını içti. "Vaaz vermek insanı susatıyor." Bardağı Anne'e verdi, sonra meyve bıçağını alıp kendine bir dilim elma kesti.

Jubal, Mike'ın parmaklarından birini kestiğini sandı... ama Duke bardağı kendisine uzattığında dikkati dağıldı. Mike'ın parmağı kanamıyordu, Jubal de el çabukluklarına alışmıştı. Bardağı kabul etti ve bir yudum aldı, boğazının kuruduğunu fark etti.

Mike, Jubal'in kolunu tutup gülümsedi. "Huysuzlanmayı bırak. Bu sadece birkaç dakika sürecek. Sonra görüşürüz. Baba." Bekçi kobraların arasından geçip gittiler ve kapı kapandı. Jubal diğerlerinin olduğu odaya döndü, bardak hâlâ elindeydi. Biri bardağı elinden aldı; Jubal bunu fark etmedi bile, büyük ekrandaki görüntülere dalmıştı.

Kalabalık yoğunlaşmış görünüyordu, dalgalanıp duruyorlardı ve ellerinde sadece coplar bulunan polislerce kontrol altında tutuluyorlardı. Birkaç bağırış vardı ama genelde duyulan ses, aralarında konuşanların mırıltısıydı.

"Neredeler, Patty?" diye sordu birisi.

"Tüpten az önce indiler. Michael biraz önde, Duke, Anne'i yakalamak için durdu. Lobiye giriyorlar. Michael'ı gördüler, resimler çekiliyor."

Ekran görüntü aşırı neşeli bir haber spikerin koca kafası ve omuzlarını dönüştü. "YDYG olay yerinden canlı yayında... karşınızda spikeriniz, Mutlu Holliday. Bazen Mars'tan Gelen Adam olarak da bilinen sahte mesihin, Size Şarkı Söyletecek Her Şeye Sahip Olan Şehir, güzel St. Petersburg'da saklandığı otel odasından çıktığını biraz önce öğrendik. Göründüğü kadarıyla Smith otoritelere teslim olmak üzere. Daha dün fanatik müritleri güçlü patlayıcılar kullanarak onu hapishaneden

kurtarmışlardı. Ama şehrin etrafına kurulan sıkı güvenlik kordonunu aşamamış gibi görünüyor. Ama henüz bilmiyoruz... tekrar ediyorum, henüz bilmiyoruz... bu yüzden olayları kaçırmayan adamdan ayrılmayın... ve şimdi en son gelişmelere göz atmanızı sağlayan yerel sponsorunuzdan..."

"Mutlu Holliday ve siz YDYG sereden saygıdeğer izleyicilerimize teşekkür ederiz! Cennet Kaç Para mı? İnanılmaz Derecede Düşük Fiyat! Elysian Fields'e* gelin ve kendiniz görün, sınırlı sayıdaki müşteriler için yeni yerler açıldı. Arazi görkemli körfezin sıcak sularından kurtarıldı ve her parselin yükselen azgın sulardan en azından elli santim yukarıda olduğuna garanti veriyoruz. Eğer küçük bir ödemeyle Mutlu bir -ah, ah, sonra dostlarım- Körfez doksan iki, sekiz, yirmi sekizi arayın!"

"Teşekkürler, Jick Morris ve Elysian Fields'in yaratıcıları! Sanırım bir şeyler oluyor, millet! Evet, efendim, sanırım oluyor..."

("Ana kapıdan çıkıyorlar," dedi sessizce Patty. "Kalabalık hâlâ Michael'ı görmedi.")

"Henüz değil belki... ama yakında. Şu anda, körfezin incisi muhteşem Sans Souci Oteli'nin, giriş kapısına bakıyorsunuz. Otelin yönetimi bu kaçaktan hiçbir şekilde sorumlu değil ve Polis Şefi Davis'in talimatına uyarak yetkililerle işbirliği yaptılar. Ve biz burada durmuş olacakları beklerken, bu Mars'ta yetişmiş yarı insan - Canavarın kariyerinden birkaç önemli noktayı görelim."

Canlı görüntüler yerini eski haber bantlarına bıraktı: *Envoy*'un yıllar önce yola çıkışı, *Champion*'un Lyle İtkisi sayesinde sessiz ve kolayca yükselişi, Mars'taki Marslılar, *Champion*'un zaferle dönüşü, sahte 'Mars'tan Gelen Adam'la yapılan röportajdan bir parça -"Dünyalı kızlar hakkında ne düşünüyorsu-

*) Elysian Fields: Yunan ve Roma mitolojisinde cennet.

nuz?"... "*Vov!*"- Hükümet Sarayı'ndaki konferanstan kısa bir görüntü ve basında çok yer alan felsefe doktorasının verilişi. Bunların hepsine makineli tüfek gibi konuşan bir yorumcu eşlik ediyordu.

"Bir şey görüyor musun, Patty?"

"Michael merdivenlerin başında, kalabalığı en az yüz metre ileride, otelin bahçesinin dışında tutuyorlar. Duke birkaç resim çekti ve Mike onun objektifi değiştirmesini bekliyor. Acele yok."

Mutlu Holliday devam etti ve sonra ekrandaki görüntü kalabalığa döndü, yakın planda soldan sağa doğru kaydı: "Anlıyorsunuz, dostlar, bu muhteşem topluluk oldukça sıra dışı bir durumda. Garip şeyler oluyor ve bu insanlar oyun oynayacak havada değiller. Kanunları aşağılandı, güvenlik güçleriyle alay edildi, bu insanlar haklı olarak kızgınlar. Bu İsa karşıtı olduğu tahmin edilen kişinin fanatik takipçileri, liderlerini umutsuzca adaletin ellerinden kurtarmak adına kargaşa çıkarmaktan çekinmediler. Her şey olabilir - her şey!"

Spikerin sesi yükseldi: "Evet, şu anda dışarı çıkıyor - insanlara doğru yürüyor!" Görüntü bir anda ters açıya döndü; Mike doğruca kameraya doğru geliyordu. Anne ve Duke arkasındaydılar ve giderek daha geride kalıyorlardı. "İşte bu! İşte bu! Bu ekstra sürpriz!"

Mike acele etmeden kalabalığa doğru ilerlemeye devam etti, sonunda görüntüsü tüm ekranı doldurdu, gerçek boyutlarındaydı, sanki su kardeşleriyle odada duruyormuş gibiydi. Otelin önündeki çimenliğin kıyısında, kalabalıktan bir-iki metre ötede durdu. "Beni mi çağırdınız?"

Karşılık olarak kalabalıktan bir homurtu yükseldi.

Gökyüzü parçalı bulutluydu; o anda güneş, bulutların birinin arkasından çıktı ve altın rengi bir ışık huzmesi Mike'ın üzerine düştü.

Kıyafetleri kayboluverdi. Kalabalığın karşısında, üzerinde

kendi güzelliğinden başka hiçbir şey olmayan altın bir genç duruyordu... öylesine güzeldi ki Jubal'in kalbi sızladı, ustalık yıllarındaki Michelangelo bu görüntüyü kaydedip sonraki ku-

şaklara aktarmak için iskelesinden aşağı inerdi, diye düşündü. "Bakın bana. Ben bir insan evladıyım," dedi nazikçe Mike.

Görüntü, on saniyelik bir reklam için kesildi, bir sıra kankan dansçısı şarkı söylüyordu:

Gelin bayanlar temizleyin *elbiseleri!*
Yumuşaklık en yumuşak *sabun köpükleri!*
Aşık Sabunu çok *sever elleri-*
Ama etiketleri atmamaya dikkat edin!

Ekran bütünüyle sabun köpüğüyle doldu, arkada kızların kahkahaları duyuluyordu, sonra görüntü tekrar haber bültenine döndü.

"*Tanrı belanı versin!*" Yarım bir tuğla Mike'ın kaburgalarına isabet etti.

Mike yüzünü hafifçe saldırgana çevirdi. "Ama sen kendin Tanrı'sın. Ancak kendini lanetleyebilirsin... ve asla kendinden kaçamazsın."

"*Kâfir!*" Sol gözünün hemen üzerine bir taş isabet etti ve kanlar boşaldı.

"Benimle savaşarak kendinizle savaşıyorsunuz..." dedi sakince Mike, "çünkü siz Tanrı'sınız... ve ben Tanrı'yım... ve groklayan her şey Tanrı'dır... başkası yok."

Çeşitli yerlerden gelen başka taşlar da ona isabet etti; Mike'ın pek çok yeri kanıyordu artık. "Duyun Gerçeği. Nefrete gerek yok, kavgaya gerek yok, korkuya gerek yok. Size hayat veren suyu sunuyorum..." Bir anda elinde bir sürahi dolusu su belirdi, güneş ışığıyla parıldıyordu, "...ve siz de dilediğinizde paylaşabilirsiniz... ve birlikte barış, sevgi ve mutluluk içinde yürüyebilirsiniz."

Bir taş sürahiye isabet edip onu paramparça etti. Bir başkası Mike'ın ağzına geldi.

Mike, yaralı ve kanayan dudaklarıyla gülümsedi, doğruca kameraya bakıyordu ve yüzünde özlem dolu bir şefkat ifadesi vardı. Güneş ışığı ve stereo ekranının bir oyunuyla başının arkasında altın rengi bir hale belirdi. "Ah, kardeşlerim, sizi öyle seviyorum ki! Kana kana için. Sonsuza dek paylaşın ve yakınlaşın. Sen Tanrı'sın."

Jubal fısıldayarak ona karşılık verdi. Sahne beş saniyelik bir reklamla kesildi: *"Cahuenga Mağarası!* Los Angeles'ın gerçek kirli havasını soluyabileceğiniz gece kulübü, her gün taze olarak getiriliyor. Altı egzotik dansçı."

"Linç edelim onu! Piç kurusuna bir zenci kravatı takalım!" Yakın mesafeden ağır kalibreli bir kesik tüfek ateşlendi, Mike'ın sağ kolu dirsek hizasından isabet alıp koptu. Kol yavaşça yere indi ve serin çimenlerin üzerine kondu, el davet edermişçesine açık duruyordu.

"Diğer mermiyi de sık, Bodur... ve daha iyi nişan al!" Kalabalık kahkaha atıp alkışladı. Bir tuğla Mike'ın burnunu kırdı ve başka taşlar da isabet edip başında kandan bir taç oluşturdular.

"Gerçek basittir ama insanların yolu zorludur. Öncelikle kendinizi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz. Gerisi ardından gelir. Kendini bilen ve kontrol edebilen kişi kutsanmış kişidir çünkü dünya onundur; sevgi, mutluluk ve barış, gittiği her yere onunla birlikte gelir." Bir başka çifte ateşini iki ayrı silah atışı daha izledi. Biri, kırk beşlik bir mermi, Mike'ın kalbinin üzerine isabet etti, altıncı kaburgayı göğüs kemiğinin hemen yakınında bir yerden parçaladı ve büyük bir yara açtı; saçmalar ve diğer mermi sol kaval kemiğini dizkapağının hemen altından parçaladı ve kemik, garip bir açıyla dışarı çıktı, yaranın sarı ve kırmızı renginin üzerinde beyaz beyaz parıldıyordu.

Mike hafifçe sendeledi ve bir kahkaha attı, sonra konuşmaya devam etti, sözleri anlaşılır ve sakindi: "Sen Tanrı'sın. Bunu bil ve Yol sana açılsın."

"Lanet olsun... bu ukalanın Tanrı'nın adını ağzına almasını engelleyelim!" - "Gelin millet! İşini bitirelim!" Güruh ileri doğru hareketlendi, başlarında elinde bir sopa olan gözü kara biri vardı. Taşlar ve yumruklarla Mike'ın üzerine çullandılar, yere düşünce de tekmelemeye başladılar. Kalabalık kaburgalarını tekmeleyip altın vücudunu ezerken, kemiklerini kırıp bir kulağını koparırken Mike hâlâ konuşuyordu. "Biraz geri çekilin de üzerine benzin dökelim!" diye seslendi biri sonunda.

Kalabalık bu uyarıyla biraz açıldı ve kamera, Mike'ın kafası ve omuzlarına zum yaptı. Mars'tan Gelen Adam kardeşlerine gülümsedi, bir kez daha yumuşak ama açık ve anlaşılır bir şekilde, "Sizi seviyorum," dedi. Dikkatsiz bir çekirge uçarak geldi ve Mike'ın yüzünün birkaç santim ötesine kondu; Mike başını çevirdi ve çekirgeyle bakıştılar. "Sen Tanrı'sın," dedi Mike, sevinçle ve sonra çözüldü.

OTUZ SEKİZ

Alevler ve bir duman kütlesi yükselip ekranı doldurdu. "Vay anasını!" dedi Patty, huşu içinde. "Bu, bugüne kadar kullanılmış en iyi ekstra sürprizdi."

"Evet," diye onayladı Becky, resmi bir sesle, "Profesör bile daha iyisini düşünemezdi."

"Tarz sahibi. Akıllıca ve tarz sahibi; çocuk finalde tarzını ortaya koydu," dedi oldukça sessizce Van Tromp, belli ki kendi kendine söylemişti.

Jubal, çevresindeki kardeşlerine baktı. Bir şeyler hisseden *sadece* kendisi miydi? Jill ve Dawn birbirlerine sarılmış oturuyorlardı ama bunu bir arada oldukları her zaman yapıyorlardı zaten; ikisi de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Dorcas bile gözleri kuru, sakince oturuyordu.

Ekrandaki alev fırtınası kesildi ve güler yüzlü Mutlu Holliday belirdi: "Ve şimdi, millet, Elysian Fields'deki dostlarımıza birkaç saniye ayıralım, onlar büyük bir cömertlikle..." Patty aleti kapattı.

"Anne ve Duke dönüyorlar," dedi. "Onları fuayeden geçireyim, sonra öğle yemeğini yeriz." Gitmeye hazırlandı.

Jubal onu durdurdu. "Patty? Mike'ın ne yapacağını *biliyor* muydun?"

Patty'nin kafası karışmış gibiydi. "Ha? Tabii ki hayır, Jubal. Tamamlanmak için beklemek gerekir. Hiçbirimiz bilmiyorduk." Döndü ve gitti.

"Jubal..." Jill ona bakıyordu. "Jubal, sevgili babamız... lütfen dur ve tamamını grokla. Mike ölmedi. Kimse öldürülemezken o nasıl ölebilir? Onu groklamış olan bizlerden uzaklaşması da mümkün değil. Sen Tanrı'sın."

"'Sen Tanrı'sın'" diye tekrarladı Jubal, donuk bir sesle.

"Bu daha iyi. Gel ve Dawn'la benim aramızda otur."

"Hayır. Hayır, beni kendi halime bırakın." Kör gibi ilerleyerek odasına gitti, içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. İki eliyle tutunarak yatağın ayakucuna yaslandı. Evlat, ah evladım! Senin için canımı vermez miydim! Daha yaşayacak çok şeyin vardı... ve saygı duyduğu yaşlı bir aptal saçma sapan konuşarak onu gereksiz, işe yaramaz bir şehitliğe itmişti. Mike keşke onlara büyük bir şey verseydi -stereo ya da bingo gibi- ama o, onlara Gerçeği vermişti. Ya da Gerçeğin bir parçasını. Ve Gerçek kimin umurundaydı? Hıçkırıklarının arasında kahkahalar attı.

Bir süre sonra hem kırık kalbinin hıçkırıklarını, hem de alaycı kahkahalarını susturdu ve seyahat çantasını karıştırdı. İstediği şey yanındaydı; Joe Douglas'ın kalp krizi ona tüm bedenlerin sonunda toprak olacağını hatırlattığından beri tuvalet çantasında yeteri kadar taşıyordu.

Eh, şimdi de onun krizi gelmişti ve bunu kaldıramayacaktı. İşin hızlı ve kesin olması için ağzına üç tablet attı, suyla birlikte yuttu ve çabucak yatağa uzandı. Kısa süre sonra acısı geçmişti.

Uzaklardan bir ses ona ulaştı. "Jubal..."

"N dinleniyorum. Eni rahat bırak."

"Jubal! Lütfen, Baba!"

"Ih... evet, Mike? Ne vardı?"

"Uyan! Henüz tamamlanmak yok. İşte, dur sana yardım edeyim."

Jubal iç çekti. "Peki, Mike." Vücudunun kaldırılıp banyoya götürülmesine izin verdi, kusarken başının tutulmasına izin verdi, bir bardak suyu kabul etti ve ağzını temizledi.

"Şimdi iyi misin?"

"İyiyim, evlat. Teşekkürler."

"O zaman ilgilenmem gereken başka şeyler var. Seni seviyorum, Baba. Sen Tanrı'sın."

"Seni seviyorum, Mike. Sen Tanrı'sın." Jubal biraz daha oyalandı, görünüşünü düzeltti, giysilerini değiştirdi, midesindeki acı tadı bastırmak için bir kadeh brendi yuvarladı, sonra diğerlerine katılmak için dışarı çıktı.

Patty aptal kutusunun olduğu odada yalnızdı, ekran kapalıydı. Kafasını kaldırıp baktı. "Şimdi bir şeyler yemek ister misin, Jubal?"

"Evet, teşekkür ederim."

Patty ona doğru geldi. "Bu iyi. Korkarım çoğu yemeklerini yiyip aceleyle ayrıldılar. Ama her biri sana bir öpücük bıraktı. İşte, hepsi, paket halinde." Ona emanet edilen tüm sevgiyi kendi harcıyla birleştirerek bir seferde sunmayı başardı; Jubal, bu öpücüğün kendisini güçlendirdiğini ve kadının sakince kabullenişini paylaşarak tüm acısından kurtulduğunu hissetti.

"Mutfağa gel," dedi Patty. "Tony gitti, kalanların çoğu orada; zaten onun homurdanmaları da kimseyi mutfaktan kaçırmaya yaramazdı ya." Durdu ve dönüp kendi sırtına bakmaya çalıştı. "Şu final sahnesi değişmiş gibi, değil mi? Sanki biraz dumanlı gibi."

Jubal, ciddiyetle öyle olduğunu düşündüğünü söyledi. Kendisi bir değişiklik göremiyordu... ama Patty'nin çarpık psikolojisiyle tartışacak değildi. Patty başıyla onayladı. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Etrafımı görebiliyorum, tabii ki

kendi vücudum hariç. Hâlâ sırtımı görebilmek için bir çift aynaya ihtiyaç duyuyorum. Mike, Görüşümün yakında bunu da mümkün kılacağını söylüyor. Sorun değil."

Mutfakta bir düzine kadar insan masanın çevresinde ve ortalıkta duruyorlardı. Duke ocakların başında durmuş, ufak bir tavanın içindekileri karıştırıyordu. "Selam, Patron. Yirmi kişilik bir otobüs ayarladım. Küçük iniş pistimize inebilecek en büyük araç bu... ve Patty'nin hayvanlarıyla bebekleri de hesaba katarsak, o büyüklükte bir şeye ihtiyacımız olacak. Tamam mı?"

"Kesinlikle. Herkes eve mi geliyor?" Yatak odaları yetersiz kalırsa kızlar oturma odasının orasına burasına yatak kurabilirlerdi; zaten bu kalabalığın da yataklarını paylaşmaya istekli olacağı kesindi. Düşününce, onun bile yalnız uyumasına izin vermeyebilirlerdi... o da bununla savaşlamaya kararlıydı. İçinden bir şey gelmiyor olsa bile yatağın diğer tarafında sıcak bir bedenin bulunması dostçaydı. Tanrı aşkına, ne kadar dostça olduğunu unutmuştu. Yakınlaşma...

"Herkes değil. Tim pilotluğumuzu yapacak, sonra otobüsü alıp bir süreliğine Teksas'a gidecek. Kaptan, Beatrix ve Sven'i New Jersey'de bırakacağız."

Sam kafasını kaldırıp baktı. "Ruth ve benim çocuklarımıza dönmemiz gerek. Saul da bizimle geliyor."

"Önce bir-iki günlüğüne eve uğrayamaz mısınız?"

"Şey, belki. Ruth'la konuşurum."

"Patron," diye araya girdi Duke, "yüzme havuzunu ne kadar çabuk doldurabiliriz?"

"Şey, 1 Nisan'dan önce hiç doldurmamıştık ama yeni ısıtıcıları hesaba katarsan sanırım istediğimiz zaman doldurabiliriz," dedi Jubal. "Ama daha önümüzde oldukça kötü havalar var; dün hâlâ yerde kar vardı."

"Patron, sana bir ipucu vereyim. Bu tayfa uzun boylu bir zürafanın kalçasına kadar gelecek derinlikte karın içinde yü-

rür ve bunu fark etmez bile; ve yüzmek isteyeceklerdir. Ayrıca, havuzun suyunu donmaktan korumanın şu büyük, benzinli ısıtıcılardan daha ucuz yolları da var."

"Jubal!"

"Evet, Ruth?"

"Bir-iki günlüğüne uğrayabiliriz. Çocuklar beni özlemez; ayrıca Patty onları disipline etmeden annelik yapmak için bir hevesim de yok. Jubal, saçlarımın havuzda dalgalanışını görmeden beni gerçekten görmüş sayılmazsın; Bayan SanaNasılDavranılmasınıİstiyorsanÖyleDavran'a* benzerim."

"Çıkma teklifiniz kabul edildi. Hey, Düzkafa'yla Hollandalı neredeler? Beatrix eve hiç gelmedi; o kadar da aceleleri olamaz."

"Onlara söylerim, Patron."

"Patty, yılanların bir süreliğine temiz, ılık bir bodrumda yaşamaya katlanabilirler mi? Daha iyi bir şeyler ayarlayana kadar? Cicim'den bahsetmiyorum tabii ki; o da bizden biri. Ama kobraların evin içinde dolaşmalarının uygun olacağını sanmıyorum."

"Tabii ki, Jubal."

"Hımın..." Jubal etrafına bakındı. "Dawn, not tutmayı biliyor musun?"

"Benim gibi onun da buna ihtiyacı yok," diye araya girdi Anne.

"Anlıyorum. Tahmin etmeliydim. Daktilo kullanabilir misin?"

"İstersen öğrenirim," diye karşılık verdi Dawn.

"Kendini işe alınmış farz et; bir yerlerde bir başrahibeye ihtiyaç oluncaya kadar tabii. Jill, kimseyi unuttuk mu?"

"Hayır, Patron. Tabii sana istedikleri zaman gelip kalacaklar hariç. Ve gelecekler de."

---

*) Bayan SanaNasılDavranılmasınıİstiyorsanÖyleDavran: Charles Kingsley'in çocuk kitabı "Su Bebekleri"ndeki bir karakter.

"Bunu tahmin etmiştim. İki numaralı yuva, ihtiyaç duyulan her an hazır." Ocağın başına gidip Duke'e katıldı, karıştırdığı tavanın içindekilere bir göz attı. Tavada bir miktar et haşlanıyordu. "Hımm... Mike?"

"Evet." Duke küçük bir kaşığı daldırıp tadına baktı. "Biraz daha tuz lazım."

"Evet, Mike'ın her zaman biraz baharata ihtiyacı vardı zaten." Jubal kaşığı alıp et suyunun tadına baktı. Duke haklıydı; yemek tatlıydı ve biraz tuzlanması iyi olacaktı. "Ama onu olduğu gibi groklayalım. Paylaşacak kim kaldı?"

"Sadece sen. Tony, elle karıştırmam ve gerektiğinde su eklemem ve seni beklemem konusunda kesin talimatlar verdi. Yanmasına izin vermeyecekmişim."

"O zaman iki fincan kap gel bakalım. Paylaşalım ve birlikte groklayalım."

"Tamam, Pa'tron." İki fincan uçarak gelip tavanın yanına kondu. "Bu bir Mike şakası; hep benden çok yaşayacağını ve Şükran Günü'nde beni servis edeceğini söylerdi. Ya da belki şaka bana yapılmıştır; çünkü bunun üzerine iddiaya girmiştik ama kazandığım halde ödülümü alamıyorum."

"Sadece Mike burada olmadığı için kazandın. Ödülü paylaştır."

Duke öyle yaptı. Jubal, fincanını kaldırdı. "Paylaş!"

"Daha da yakınlaş."

Yavaşça etsuyunu içtiler, tadını çıkardılar, donörlerini kutsadılar, bağırlarına basıp grokladılar. Jubal, duygularla yüklü olmasına rağmen bunun sakin bir mutluluk olduğunu ve kendisini gözyaşlarına boğmadığını görünce şaşırdı. Evladı, onu ilk gördüğünde nasıl garip ve beceriksiz bir yavruydu... mutlu etmeye hevesli, safça küçük hatalar yapan ve meleksi masumiyetini kaybetmeden nasıl gururlu ve güçlü bir hale gelmişti. Sonunda seni grokluyorum, evlat ve bir tek satırı bile değiştirmeyeceğim!

Patty'nin hazırladığı öğle yemeği onu bekliyordu. Jubal oturup yemeye daldı, sanki kahvaltıdan bu yana günler geçmiş gibiydi. "Saul'a planlarda bir değişiklik olmadığını grokladığımı söylüyordum," diyordu Sam. "Önceki gibi devam edeceğiz. Elinde doğru mal varsa, kurucusu göçmüş olsa bile işin büyür."

"Ben de karşı çıkmıyordum," diye itiraz etti Saul. "Sen ve Ruth başka bir tapınak kuracaksınız; biz de başkalarını. Ama şu anda anapara biriktirmek için zamana ihtiyacımız var. Bu iş köşe başında tezgâh açmaya ya da boş bir dükkânı kiralamaya benzemiyor; yer ve ekipmanı ayarlamak gerek. Bu da para demek. Kokarca ve Meryem'in Mars'ta iki yıl geçirmeleri için gereken harcamadan söz etmiyorum bile... bu da çok önemli."

"Pekâlâ! Kim tartışıyor ki? Tamamlanmayı bekleyeceğiz... ve sonra devam edeceğiz."

"Para problem değil," dedi Jubal, bir anda.

"Nasıl, Jubal?"

"Bir avukatın bunu söylememesi gerekir... ama bir su kardeşi olarak ne grokluyorsam onu yapacağım. Bir saniye, Anne."

"Evet, Patron,"

"O noktayı satın al. Mike'ı taşladıkları yeri. Hatta otuz metre çevresini de al, daha iyi."

"Patron, orası zaten halka açık bir park yeri. Otuz metrelik bir yarıçap hem yoldan, hem de otel bahçesinden toprak almak demek."

"Tartışma."

"Tartışmıyordum, gerçekleri belirtiyordum."

"Üzgünüm. Satacaklardır. Yolu yeniden düzenlerler. Lanet, kollarını uygun şekilde bükersen orayı bağışlarlar bile; bunu da Joe Douglas aracılığıyla yapabiliriz, sanırım. Ve Joe Douglas'a söyle, o zombiler Mike'tan geriye ne bıraktıysa

morgdan alsın, onu tam o noktaya gömeceğiz; bir yıl sonra diyelim... üstelik tüm şehir yas tutacak ve onu bugün korumayan polisler de hazır olda duracaklar." Başına ne koymalıydı? Ezilmiş Karyatid? Hayır, Mike kendi taşını taşıyabilecek kadar güçlü olmuştu. Küçük Denizkızı daha iyi olurdu ama anlaşılmazdı. Belki Mike'ın kendisinin bir heykeli, tam da "Bakın bana. Ben bir insan evladıyım" dediği andaki pozuyla. Duke o ânı görüntülemediyse bile Yeni Dünya görüntülemişti ve belki de içinde Rodin'in kıvılcımını taşıyan kardeşlerden ya da gelecekteki kardeşlerden biri işi süslemeyi abartmadan düzgünce yapardı.

"Onu oraya gömeceğiz," diye devam etti Jubal, "korumasız bir şekilde ve solucanlarla yağmurun onu groklamasına izin vereceğiz. Mike'ın bundan hoşlanacağını grokluyorum. Anne, eve döner dönmez Joe Douglas'la konuşmak istiyorum."

"Tamam, Patron. Seninle grokluyoruz."

"Şimdi, diğer meseleye gelince." Onlara Mike'ın vasiyetinden bahsetti. "Görüyorsunuz, her biriniz en azından milyonersiniz, ne kadar fazla olduğunu son zamanlarda hesaplamadım... ama bundan çok daha fazla, vergiler kesildikten sonra bile. Üstelik hiçbir koşulu da yok... ama paranızı tapınaklar ve diğer gerekli şeyler için harcayacağınızı grokluyorum. Yine de isterseniz sizi yatlar satın almaktan alıkoyacak hiçbir şey yok. Ah, evet! İsteyen herkes için Joe Douglas, eski maaşını almaya devam ederek parayı idare etmeyi sürdürecek... ama Joe'nun uzun süre yaşamayacağını grokluyorum, dolayısıyla idare Ben Caxton'a kalacak. Ben?"

Caxton omuz silkti. "Benim adıma olabilir. Gerçek bir işadamını -mesela Saul- işe alacağımı grokluyorum."

"Bu da böylece halloldu öyleyse. Biraz beklenecek ama kimse bu vasiyete itiraz edemez; Mike öyle ayarladı. Göreceksiniz. Buradan ne kadar çabuk ayrılabiliriz? Hesabı kapattık mı?"

"Jubal," dedi Ben, nazikçe, "bu otel bize ait."

Kısa bir süre sonra, polisle hiçbir sorun yaşamadan havalanmışlardı. Kasaba, alevlendiği kadar çabuk yatışmıştı. Jubal ön tarafta, Kokarca Mahmud'la birlikte oturdu ve gevşedi; ne yorgun, ne mutsuz, ne de sığınağına dönmek konusunda aceleci olduğunu keşfetti. Mahmud'la Mars'a gidip dili iyice öğrenme planlarını konuştu... Jubal, yolculuğun sözlük çalışması tamamlandıktan sonra yapılacağını, Mahmud'un kendi işi olan fonetik yazımları tamamlamasının da bir yıl kadar alacağını öğrendiğine sevindi.

"Sanırım etrafımda konuşulanları anlamak için şu baş belası şeyi öğrenmem gerekecek," dedi Jubal, homurdanarak.

"Nasıl grokluyorsan, kardeşim."

"Şey, lanet olsun, ayarlanmış dersler ve okul saatlerine katlanamam! Ne zaman istersem o zaman çalışırım, hep yaptığım gibi."

Mahmud kısa bir süre sessiz kaldı. "Jubal, Tapınak'ta sınıflar açıp ders programları yapmamızın sebebi gruplarla çalışmamızdı. Ama bazıları özel ilgi gördü."

"Benim de buna ihtiyacım var."

"Anne örneğin, sana gösterdiğinden çok, çok daha ileride. Hiçbir şeyi unutmayan hafızası sayesinde Marsça'yı olduğu gibi öğrendi, Mike'la beraber çalıştı."

"Şey, benim öyle bir hafızam yok ve Mike da burada değil."

"Hayır ama Anne burada. Ve her ne kadar inatçı olsan da Dawn, Anne ile senin zihinlerinizi bağlayabilir; tabii ki ona izin verirsen. Ve ikinci ders için Dawn'a ihtiyacınız olmaz; ondan sonrasını Anne halledebilir. Birkaç takvim günü içinde Marsça düşünmeye başlarsın... öznel zamanına göre çok daha uzun bir süre geçer aslında ama kimin umurunda?" Mahmud ona yan gözle baktı. "Isınma egzersizlerini seveceksin."

Jubal'in tüyleri diken diken oldu. "Sen aşağılık, kötü, şehvet düşkünü Arabın tekisin; ve ayrıca en iyi sekreterlerimden birini çaldın."

"Bu yüzden sonsuza dek sana borçlu kalacağım. Ama onu tümüyle kaybetmiş değilsin; o da sana ders verecek. Hatta bunda ısrar edecektir."

"Şimdi toz ol ve kendine oturacak başka bir yer bul. Düşünmek istiyorum."

Bir süre sonra seslendi: "Sonraki!"

Dorcas gelip yanına oturdu, steno aleti hazırdı.

Jubal, çalışmaya başlamadan önce ona şöyle bir baktı. "Çocuğum, her zamankinden mutlu görünüyorsun. Işıldıyorsun."

"Adını 'Dennis' koymaya karar verdim," dedi Dorcas, rüyadaymış gibiydi.

Jubal başıyla onayladı. "Uygun. Çok uygun." Anne olmak konusunda kafası karışmışsa bile uygun, diye düşündü kendi kendine. "Çalışacak durumda mısın?"

"Ah, evet! Kendimi muhteşem hissediyorum."

"Başla. Stereo oyunu. Ön eskiz. Çalışma başlığı: 'Smith Adında Bir Marslı.' Açılış: Mars'a zum, televizyonlardan hazır görüntüler ya da Bonestell'in işlerini kullan, kesintisiz sekans, sonra Envoy'un indiği yerin minyatür setine geçiş. Orta mesafede uzay gemisi. Hareketli Marslılar, tipik, varsa hazır görüntüler, yoksa yeni çekimler. Yakın plana geçiş: Uzay gemisinin içi. Kadın hasta uzanmış yatıyor..."

OTUZ DOKUZ

Güneşin çevresindeki Üçüncü gezegen hakkında varılan kararda asla kuşkuya yer yoktu. Dördüncü gezegenin Eskileri her şeyi bilen tanrılar değillerdi ve bazı açılardan en az insanlar kadar dar görüşlüydüler. Oldukça üstün bir mantığın yardımı da olsa, kendi değer yargılarıyla zaman içinde Üçüncü gezegenin huzursuz, meşgul ve kavgacı varlıklarında tedavi edilemez bir "yanlışlık" bulacakları kesindi. Bu yanlışlığı grokladıktan, bağırlarına bastıktan ve nefret ettikten sonra onu kökünden kesip atmaları gerekecekti.

Ama sonuca varmak için onca zaman harcadıktan sonra Eskilerin bu tuhaf ve karmaşık ırkı yok edebilmeleri neredeyse imkânsız hale gelmiş olacaktı. Verilen hasar o kadar azdı ki Üçüncü gezegenle ilgilenenler buna kısacık bir çağ bile ayırmadılar.

En azından Foster'ın umursamadığı kesindi. "Digby!"

Yardımcısı kafasını kaldırıp baktı. "Evet, Foster?"

"Özel bir mesele için birkaç çağ boyunca dışarıda olacağım. Yeni amirinle tanışmanı istiyorum." Foster diğer tarafa döndü. "Mike, bu Başmelek Digby, senin yardımcın. Stüdyodaki her şeyin yerini biliyor ve aklına gelen her konuda sağlam bir yardımcı olduğunu göreceksin."

"Ah, bir şekilde geçiniriz," diye garanti verdi Başmelek Michael. Sonra döndü. "Daha önce tanışmamış mıydık?" dedi Digby'ye.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diye karşılık verdi Digby. "Tabii, o kadar çok yer ve zaman var ki..." Omuz silkti.

"Önemli değil. Sen Tanrı'sın."

"Sen Tanrı'sın," diye karşılık verdi Digby.

"Formaliteleri geçin, lütfen," dedi Foster. "Size bir yığın iş bıraktım ve bunları yapmak için sonsuz vaktiniz yok. Tabii ki 'Sen Tanrı'sın'... ama kim değil ki zaten?"

Foster oradan ayrıldı, Mike halesini geriye itip çalışmaya başladı. Yapmak istediği o kadar çok değişiklik vardı ki.

SON

YABAN DİYARLARDAKİ YABANCI

ROBERT A. HEINLEIN

Amerika'da yıllarca 'sakıncalı' bulunarak sansürlü ve değiştirilmiş versiyonuyla okura sunulan **Yaban Diyarlardaki Yabancı**, Türkçe'ye tam metin olarak kazandırıldı.

1962 Hugo Ödülü'nü alan **Yaban Diyarlardaki Yabancı**, Mars'tan Gelen Adam Valentine Smith'in insanlara groklamayı, su paylaşmayı ve Sevgiyi öğretmesinin öyküsü...

60 kuşağını da yaratan bu kült eser, insanlığı toplumsal değerleri yeniden yargılamaya zorluyor.

İşte size, bugüne kadar yazılmış en popüler bilimkurgu romanla tanışma fırsatı!

ISBN 975-8733-25-7
9 789758 733255